

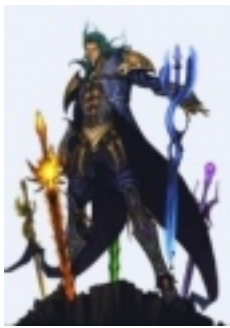
Lập Quốc Ký III

Contents

Lập Quốc Ký III	2
1. Chương 00: Một Lời Đã Định	3
2. Chương 1 : Đệ Nhất Gian Thương Cũng Là Phú Hào Đệ Nhất	4
3. Chương 2 : Ta Đi Mua Vải Hòn Đảo	8
4. Chương 3 : Không Nên Đắc Tội Tiểu Nhân	11
5. Chương 4 : Càng Không Nên Đắc Tội Nữ Nhân	14
6. Chương 5 : Giỏi Nhất Là Gạt Người	16
7. Chương 6 : Hữu Thủ Tắt Báo	19
8. Chương 7 : Một Khúc Đàn Thâu Tâm	21
9. Chương 8 : Cuộc Sống Vẫn Thật Khó Khăn	24
10. Chương 9 : Hồng Nhan Và Họa Thủy	27
11. Chương 10 : Sự Cố Chấp Của Kẻ Tham Lam	30
12. Chương 11 : Có Người Sống Sao Gọi Là Đảo Hoang!	32
13. Chương 12 : Nàng Là ... Tiểu Thiếp!	35
14. Chương 13 : Tạm Biệt Đảo Cá Voi	38
15. Chương 15	41
16. Chương 15 : ... Mà Vấp Phải Đá, Mà Quàng Phải Dây	44
17. Chương 16 : Được Rồi Lại Mất	47
18. Chương 17 : Lại Một Khúc Đàn Thâu Tâm	50
19. Chương 18 : Khả Năng Của Một Thư Sinh	53
20. Chương 19 : Không Bao Giờ Rời Xa	55
21. Chương 20 : Tiểu Nhân Đắc Ý	58
22. Chương 21 : Tân Quan Nhậm Chức	61
23. Chương 22 : Thiếu Tiền Thật Khó Lắm Thay	63
24. Chương 23 : Ta Cho Rằng Nhiều Tiền Vẫn Tốt Hơn Là Ít	66
25. Chương 24 : Phụng Cầu Hoàng	68
26. Chương 25 : Dạ Yến	71
27. Chương 26 : Diễn Tiến Bất Ngờ!	74
28. Chương 27 : Bản Lĩnh Của Nam Nhân	76
29. Chương 28 : Tội Phạm Đào Vong	79
30. Chương 29: Không Được Nói Ta 'không Được'!	83
31. Chương 30 : Người Là Khinh Trần?	86
32. Chương 31 : Ta Đệ Nhị, Không Ai Dám Nhận Đệ Nhất	88
33. Chương 32 : Chợt Nhớ Chuyện Xưa ... Chỉ Muốn Quên	91
34. Chương 33 : Ăn Mày Cũng Phải Có Học Thức	94
35. Chương 34 : Đại Chiến Tam Anh	97
36. Chương 35 : Dạ Vâng, Thừa Chủ Nhân!	100
37. Chương 36 : Cuộc Thi Sắc Đẹp Vô Tiền Khoáng Hậu	103
38. Chương 37 : Tiêu Chuẩn Mỹ Nữ	106
39. Chương 38 : Suốt Đời Không Dám Đắc Tội Nữ Nhân	109
40. Chương 39 : Chẳng Hay Tướng Quân Muốn Gì?	111
41. Chương 40 : Quá Anh Tuấn Sẽ Khó Làm Việc	114

42. Chương 41 :	Đầu Tiên Phải Quà Cáp, Thứ Hai Nhận Họ Hàng	116
43. Chương 42 :	Nhất Thân, Nhì Thế	119
44. Chương 43 :	Lụy Vì Ái Mỹ Nhân	122
45. Chương 44 :	Có Những Chuyện Không Cần Nói Ra, Trong Lòng Tự Biết Rõ Là Được	124
46. Chương 45 :	Những Câu Hỏi Chưa Lời Giải Đáp	128
47. Chương 46 :	Cừu Nhân Nhận Mặt	130
48. Chương 47 :	Trên Giang Hồ Lắm Điều Kỳ Quái	133
49. Chương 48 :	Cục Nợ Nhỏ	136
50. Chương 49 :	Lần Đầu Lưu Lạc	139
51. Chương 50 :	Tương Tư Khúc	142
52. Chương 51 :	Nhận Lầm Người	145
53. Chương 52 :	Kẻ Tham Lam Vô Độ	149
54. Chương 53 :	Khi Thật Khi Giả	152
55. Chương 54 :	Sập Bẫy	155
56. Chương 55 :	Sát Thủ Không Phải Là Người	158
57. Chương 56 :	Thâm Nhập Quý Môn Quan	160
58. Chương 57 :	Sự Thật Đau Lòng	163
59. Chương 58 :	Rắc Rối Lại Kéo Đến	165
60. Chương 59 :	Bị Bắt Cóc	168
61. Chương 60 :	lấy Răng Trả Răng, Lấy Mắt Trả Mắt	170
62. Chương 61 :	Hắn Là Loại Người Gì?	172
63. Chương 62 :	Tham Gia Đại Hội Vô Lâm	175
64. Chương 63 :	Ngày Thứ Nhất Của Đại Hội	177
65. Chương 64 :	Qua Vòng Đầu Bảng	179
66. Chương 65 :	Oan Gia Ngã Hẹp	182
67. Chương 66 :	Âm Mưu Tính Kế	185
68. Chương 67 :	Mang Đá Đập Vào Chân Mình	187
69. Chương 68 :	Làm Ôn Đi Nhanh Giùm Cho	190
70. Chương 69 :	Suy Tinh Cho Tương Lai	193
71. Chương 70 :	Hồ Ly Tinh Xuất Hiện	196
72. Chương 71 :	Nguyễn Suốt Đời Theo Chàng.	199
73. Chương 72 :	Lại Bị Bắt Cóc	202
74. Chương 73 :	Dẫn Sói Về Nhà	204
75. Chương 74 :	Đừng Mong Rời Khỏi	207
76. Chương 75 :	Con Dâu Xấu Cũng Phải Ra Mắt Bố Chồng	209
77. Chương 76 :	Kim Thành Đoạt Bảo	212
78. Chương 77 :	Vạn Niên Bất Biến Nguyệt	214
79. Chương 78 :	Trở Về Việt Quốc	217
80. Chương 79 :	Dầu Cạn Đèn Tắt	221
81. Chương 80 :	Trở Về Triệu Đảo	223
82. Chương 81 :	Đi Vào Hiểm Địa	226
83. Chương 82 :	Đại Thiện Nhân	229
84. Chương 83 :	Đăng Môn Bái Phổng	233
85. Chương 84 :	Hoàng Đế Băng Hà	235
86. Chương 85 :	Bảo Vệ Nụ Cười Đó	237
87. Chương 86 :	Hiểu Rõ Trái Tim Mình	240
88. Chương 87 :	Trở Lại Kinh Đô	242
89. Chương 88 :	Số Phận Của Nữ Nhi	245
90. Chương 89 :	Ra Trận	248
91. Chương 90 :	Đại Chiến	251

Lập Quốc Ký III

Giới thiệu

Nhân vật chính được viết theo điển tích “Tái ông mất ngựa, không biết là họa hay phúc” Có lúc số h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-iii>

1. Chương 00: Một Lời Đã Định

Chương 00: Một lời đã định

Đại ca lêu lổng của hắc mấy ngày nay không hiểu sao lại ngoan ngoãn lại chạy về nhà. Thành Lạc Nhân nhàn nhã pha ấm trà bốc hương nghi ngút, ngồi trên thượng tọa chỉ dành cho tộc trưởng nhà họ Thành. Hắc thật cảm tức mỗi khi nhìn thấy Lạc Nhân ngồi nơi đó. Đó là vị trí của phụ thân, và lẽ ra đã được truyền cho hắc.

- Lạc Thiên, việc kinh doanh của gia tộc thế nào rồi?

Giọng nói trầm trầm của đại ca khiến hắc giật mình sức tỉnh.

- Dạ, vẫn trôi chảy bình thường. – Hắc ngoan ngoãn báo cáo.

- Trữ thêm hàng đi. Qua tháng sau thiên hạ có đại biến, giá hàng hoá nhất định tăng cao. Nhất là hàng thực phẩm, thuốc men và binh khí.

- Là có sự kiện gì?

- Ta sắp tạo phản. – Lạc Nhân nhàn nhã nói.

- Cái gì? – Lạc Thiên giật nảy mình, cứ ngỡ mình nghe lầm.

- Tạo phản, đánh nhau với triều đình, cướp ngôi. Mấy việc này mà đệ không biết sao?

- Không phải không biết mà là không hiểu. Chúng ta là thương gia, tạo phản để làm gì?

Trái với điệu bộ giống như bị sét đánh trúng của Lạc Thiên, đại ca Lạc Nhân uống thêm một chung trà nóng, rồi mới từ từ nói.

- Không thích hoàng đế này nữa nên làm phản thôi. Lập ra hoàng đế khác vậy. Đánh nhau sẽ là dịp phát tài cho thương nhân, về công về tư ta đều có lợi. xem tại

- Vậy để đệ tính toán lại, trữ thêm về ngành xây dựng và đóng tàu ...

Lạc Thiên rất nhanh chóng nắm bắt tình hình. Hắc là người tham tiền bạc nhất, nghe phát tài không thể nào không nhanh tay tính toán được, chưa gì đã muốn chạy về phòng sổ sách để tính toán cho tương lai.

- À còn một chuyện nữa. – Lạc Nhân kêu giật ngược lại. – Đánh nhau cần rất nhiều binh khí. Đi về phía nam mua cho ta vài mỏ sắt.

- Cái gì mua mỏ sắt hả? Việc đó không phải dễ đâu. Sao không sử dụng sắt ở Việt quốc cũng được? – Lạc Thiên giãy nảy, mỏ sắt rất mắc tiền nha. Hắn là tổng quản tài chính của gia tộc này, không dễ dàng gì cho đại ca xài phung phí.

- Đánh nhau với triều đình rồi thì người ta có bán sắt cho chúng ta nữa không? – Lạc Nhân Thở dài. – Mà thôi việc này khó quá, chắc đệ không làm được đâu. Vậy mà ta cứ cho rằng chỉ có mình đệ ... Haizz , e rằng phải tự thân mình làm thôi.

- Gì mà làm không nổi? Đại ca cứ giao cho đệ, cái việc cón con này ... Đáo phương nam thì có ai rành hơn đệ được chứ? – Lạc Thiên nổi sùng vì có người cho rằng mình bất tài.

- Vậy trăm sự nhờ đệ rồi.

Lạc Nhân cười như trăm hoa đua nở. Cái kế khích tướng này, đệ đệ ngây thơ của y bị trúng bao nhiêu lần cũng không tự khôn ra.

2. Chương 1 : Đệ Nhất Gian Thương Cũng Là Phú Hào Đệ Nhất

Chương 1: Đệ nhất gian thương cũng là phú hào đệ nhất

Đó là những ngày đầu năm mới ở đất Minh thành, thương cảng nổi tiếng ở miền nam Việt quốc. Nơi đây là vùng tận cùng phía nam Đại lục địa, không khí nóng ẩm quanh năm. Vì vậy dù thời gian đang là dịp tết, cũng không có được chút se lạnh nào như ở Thần Châu. Mọi người đều vận trang phục nhẹ nhàng đầy màu sắc. Cả một thành đầy nghet người qua kẻ lại, không khi nào mất đi vẻ rộn ràng vốn có của một thương cảng lớn.

Nam Cung Ngạo ngồi trong trà quán, ngắm nhìn dòng người nườm nượp ngoài đường. Quả nhiên đang là dịp lễ tết, không khí lễ hội tưng bừng, phố xá nhộn nhịp người mua kẻ bán. Thân là chủ quán Thính Phong các, cũng là người điều hành khu phố buôn bán Bách Hoá phường tập nập này, Nam Cung Ngạo lấy làm đắc ý lắm. Mua bán tập nập như vậy, doanh thu tháng này nhất định sẽ tăng cao.

Bách Hoá phường là con đường lớn nhất thành, kéo dài từ cổng phía bắc cho tới cảng biển ở phía nam, tiệm buôn nào cũng có. Từ tiêu cực cho tới khách điểm, từ tiệm trân bảo đến tiệm bán gạo, từ tiệm bán vải cho tới tiệm quan tài ... không thiếu một món hàng nào mà không thể trao đổi mua bán ở Bách Hoá phường. Ở giữa con đường này, nơi phố xá tập nập nhất, lại là một trà lâu cao với tấm bảng ‘Thính Phong Các’ treo ngạo nghễ, đó chính là trà quán mà Nam Cung Ngạo đang ngồi.

Thính Phong các bề ngoài chỉ là một tiệm trà bình thường, nhưng kỳ thực chính là nơi dừng chân của thương hồ tứ xứ, nghề nghiệp chính là mua bán tin tức. Nam Cung Ngạo là chủ quán nơi này, tự nhiên cũng là người nắm được nhiều tin tức nhất, là lão giang hồ có địa vị ở nơi đây.

Lão bình thường rất ít khi ra mặt, việc mua bán tin đều do thuộc hạ làm. Mà công việc chính của lão chính là mỗi ngày ngồi im thưởng trà, lắng nghe người ta nói chuyện, bàn tán. Tuy nhân viên của Thính Phong các có đội ‘Mật sứ’ chuyên đi mọi tin, nhưng Nam Cung Ngạo luôn cho rằng ngồi nghe lén người ta nói chuyện, thật là thích thú hơn nghe thuộc hạ báo cáo lại nhiều.

Đột nhiên có người chạy xộc vào quán la lớn.

- Nam Cung chủ quán ... Nhị ... nhị thiếu gia đến tiền trang rồi!

Nam Cung Ngạo liếc nhìn tên tiểu nhị mặt mày xanh lét, thở không kịp ra hơi. Lão phi thường không hài lòng. “Bọn tiểu tử này, chuyện gì cũng nóng vội, có tí xú chuyện thì cũng coi như trời sắp sập. Chẳng bằng lão nhân gia ta đây, sống lâu thấy nhiều, vốn không có gì có thể hù dọa được!”

- Là nhị thiếu gia nào, mà hắn đến tiền trang thì sao?

Nam Cung Ngạo tuy ít khi ra mặt, nhưng dù sao cũng là chủ quán tối cao của toàn bộ Bách Hoá phường, địa vị trong giang hồ cũng không phải nhỏ. Đừng nói là nhị thiếu gia của nhà nào, dù là đại thiếu gia hay đại lão gia thì lão đây cũng không sợ.

- Người đó chính là nhị thiếu gia ... là Nhị Lang thần đó! – Tiểu nhị xanh mét, không biết là do chạy gấp tới hay bị hù đến xanh mét.

- Cái gì, nhị thiếu gia đến rồi!

Lão nhân Nam Cung Ngạo vừa nghe mấy chữ ‘Nhị Lang thần’ đã bị hù cho tái mặt, cả ấm trà trên tay cũng tuột tay mà rơi vỡ. Lão hét to.

- Người đâu, người đâu ... các người đâu hết rồi? Mau mau ra hết ngoài này cho ta. Nhanh lên ‘Nhị Lang thần’ sắp tới rồi.

Nghe lão hét lên tên ‘Nhị Lang thần’ quả nhiên có tác dụng, cả đám người trong trà quán nháo nhào chạy ra, người lau bàn, kẻ quét dọn ... Thậm chí ngay cả mấy bàn đang có khách ngồi họ cũng thọc chổi xuống chân mà quét sạch, vết trà đổ trên bàn cũng được lau ngay. Thậm chí có đứa bé được cha mẹ dắt theo vào trà quán, đang ăn mèn thầu cũng có người cầm khăn chùi sạch miệng giúp.

Mấy khách nhân trong trà quán không ngờ nơi đây tự nhiên xuất hiện nhiều nhân viên phục vụ đến vậy, thậm chí số lượng nhân viên còn có thể còn đông hơn khách. Người sửa sang lại mấy bức tranh treo trên vách, người xoay kê lại mấy chậu kiểng, cả dàn kiểng đang đi ngay chân tường bấy lâu nay cũng bị gấp gấp dọn sạch. Mấy con chó hoang, mèo hoang đi lang ngoài đường cũng bị bọn họ bắt lại, nhốt kín vào chỗ không ai thấy. Đường đi cũng bị bọn họ quét đến sạch bong. Mà tin tức ‘Nhị Lang thần sắp tới’ lan đi nhanh không kém đám cháy rừng, chẳng mấy chốc sau cả khu phố đều bị quét dọn sạch sẽ đến không còn hạt bụi. E rằng dù hoàng đế có đi tuần cũng không làm bọn họ khấn trương đến mức này.

^ _ ^

Vừa bước vào Minh thành, ngay đầu Bách Hoá phường là đã thấy ngay một tiền trang lớn với khách nhân ra vào nhộn nhịp. Minh thành vốn là thương cảng, người qua kẻ lại đương nhiên phần nhiều là thương nhân. Vì vậy công việc làm ăn của Phú Quý tiền trang phi thường bận rộn. Lúc nào cũng có người ra kẻ vào giao dịch, không rút tiền thì là gửi tiền, không chuyển khoản thì là thanh toán phí ... Sinh ý dồi dào vô cùng.

Nhưng đó chỉ là công việc ở sảnh bên ngoài, bên trong nội đường của Phú Quý tiền trang thì ngược lại vô cùng im ắng, lạnh lẽo cũng như thư viện. Nhân viên tiền trang có lẽ làm việc với tiền nhiều quá, nên kẻ nào cũng là mặt lạnh như tiền, máu lạnh vô tình. Nếu đã đáo hạn chưa trả nợ, thì dù khách hàng đã chết bọn họ cũng có thể dựng dây để đòi cho bằng được tiền để ghi vào sổ. Sổ sách là trên hết, dù có thể mặc sai áo, ăn sai đồ cũng nhất quyết không bao giờ làm sai lệch sổ sách của tiền trang được. Đó chính là phẩm chất cao quý của nhân viên trong tiền trang này.

Mà sâu bên trong tiền trang hơn nữa, chính là trọng địa nguy hiểm ít người được đến gần, khu vực có ngân khố của Phú Quý tiền trang.

Hôm nay, không hiểu sao ngân khố lại đột nhiên có đông nghịt người kéo vào, đứng chật hết cả gian phòng. Thông thường nếu là khách nhân đến mua bán, rút hay gửi tiền; toàn bộ đều phải giao dịch phía sảnh bên ngoài. Mà phía bên trong kho bạc này là nơi trọng yếu, chỉ để trữ tiền bạc cùng sổ sách, chỉ có chủ tiền trang và vị chương quỹ coi sổ mới có thể vào được mà thôi. Vậy mà hôm nay có đến mười mấy người cùng đi vào, khiến không khí bên trong đột nhiên nóng bức, đặc nghẹt đến khó thở.

Ông chủ tiền trang run rẩy đứng bên cạnh bàn làm việc, lão len lén lấy tay áo lau mồ hôi. Nhìn cách nào cũng không nhìn ra Quan lão bản mặt lạnh như tiền, nếu không có bạc thì ngay cả Hoàng lão tổ cũng không nể mặt. Còn bên cạnh ông chính là vị chương quỹ trông coi sổ, là lão nhân đệ nhất khó tính, mặt mày lúc nào cũng nhăn nhó giận dữ như bị cả thế giới này quýt tiền. Hiện nay lão nhân gia hô hấp khó khăn, mặt mày thiếu sinh khí, giống như tuy thời có thể bị ngắt đi.

Hai người đều là quyền cao chức trọng của Phú Quý tiền trang, hét ra lửa thổi ra khói, cả Bách Hoá phường này không ai không nể mặt. Vậy mà bây giờ run rẩy khúm núm, đứng hầu hai bên cho người khác coi sổ sách tiền trang của mình.

Mà người đang ngồi trên bàn làm việc kia cũng không phải là quan sai. Chỉ là một thanh niên độ khoảng hai mươi, gương mặt thanh tú, cử chỉ tao nhã như thư sinh. Không phải ma cũng không phải quỷ, có gì lại làm hai lão gia đứng trong tiệm của mình mà cũng phải run sợ.

- Làm tiền trang ở Minh thành tại sao lại trữ vàng nhiều hơn ngân phiếu? – Thiếu niên nho nhã hỏi, thế nhưng khí thế bức người. Khiến hai lão nhân gia cảm thấy như gió đông rét buốt thổi qua.
- Dạ bẩm thiếu gia, do đây là thương cảng trung chuyển. Khách tới giao dịch không chỉ thương gia nội địa, mà còn có ngoại nhân từ nước khác ghé qua. Số quốc tịch đa dạng, loại ngân phiếu lại càng đa dạng. Để cho công bằng, nên khi giao dịch đều quy đổi hết ra thành vàng để dễ tính. – Quan lão bản lưu loát trả lời.
- Chỉ trong sáu tháng cuối năm mà thu nhập được ngần này là khá rồi. Còn sổ sách của toàn bộ cửa hàng trong Bách hoá phường cũng có hết chứ?
- Dạ dĩ nhiên là có, toàn bộ đều có hết trên kệ sách. – Lão chương quỹ lên tiếng.
- A Tí, lần lượt mang hết qua đây cho ta xem.

Một trong mười hai gã hộ pháp áo đen đang đứng trong phòng nhận lệnh, khẽ nệ ôm lấy một chồng sổ sách mang đến bàn cho thiếu niên xem. Số lượng sổ sách có lớn có nhỏ, xếp đầy trên kệ không có vài trăm thì cũng đến một ngàn. Vị thiếu niên nhanh chóng lật sổ xem qua xoèn xoẹt, thỉnh thoảng lấy bút khoanh khoanh gạch gạch. Cuốn nào ổn thoả thì xếp qua một bên, cuốn nào bị khoanh gạch thì xếp qua một bên.

Hai vị lão nhân chỉ có thể mắt tròn mắt dẹt nhìn tốc độ làm việc kinh hoàng của thiếu niên thanh tú nọ. Tuy đã chứng kiến nhiều lần, nhưng họ chưa bao giờ hết khâm phục kiểu đọc thần tốc này của nhị thiếu gia. Chỉ có thể thảm kinh hãi trong lòng “Quả nhiên là nhãn lực của Nhị Lang thần mới có thể đọc nhanh được đến mức độ này!”

Bách Hoá phường bao gồm nhiều tiệm buôn bán, nhiều lão bản khác nhau nhưng thực chất chỉ có một ông chủ lớn đứng phía sau. Đó chính là đệ nhất phú hào Thành gia. Vì vậy toàn bộ sổ sách mua bán của Bách Hoá phường sau mỗi kỳ tổng kết đều được chuyển về tiền trang lưu giữ. Mà đồng thời lợi nhuận, ngân lượng của toàn bộ bách Hoá phường cũng tập hợp về đây, sau đó sẽ lưu chuyển, phân phối và cuối cùng đổ hết vào túi Thành gia.

Trong Việt Quốc này, mỗi thành trì đều có một cái Bách Hoá phường, mỗi Bách Hoá phường đều có hàng trăm cửa tiệm. Vì vậy thu nhập hàng năm của Thành gia là không biết bao nhiêu để kể cho hết. Thiên hạ đồn đãi rằng, Thành gia ‘phú khả địch quốc’. Nếu so sánh quốc khố và ngân khố của Thành gia, cũng chưa biết là ai hơn ai à nha.

Công việc làm ăn của gia tộc họ Thành trải dài khắp cả nước như vậy nên bản thân bọn họ cũng không thể quản lý cho hết được. Đứng đầu Thành gia là tộc trưởng trông coi tổng quát, bên dưới có chín vị chi trưởng chia nhau quản lý chín khu vực khác nhau. Mỗi khu vực có hàng trăm toà thành, tương đương với hàng trăm Bách Hoá phường. Vì vậy công việc quản lý điều hành mỗi Bách Hoá phường đều trông hết vào chương quản của Thính Phong các như Nam Cung Ngạo, về tài chính thì giao hết cho ông chủ tiền trang như Quan lão bản. Mỗi năm, Thành gia đều chỉ cử người xuống xem xét có mấy lần. Còn lại là bọn họ tùy ý định đoạt, miễn là mỗi năm có tiền lãi chuyển về Thành gia là được. Vì vậy vị trí chủ tiền trang như Quan lão bản nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng không phải là nhỏ.

Lúc này, Quan lão bản đứng khúm núm như thế, hẳn cũng vì thiếu niên trước mặt lão chính là người họ Thành, là ông chủ của bọn họ. Càng đặc biệt hơn, hẳn cũng không phải là một người họ Thành bình thường, mà chính là nhị thiếu gia cao cao tại thượng. Thành Lạc Thiên đỉnh đỉnh đại danh, con trai thứ hai của tộc trưởng tối cao nhà họ Thành. Nổi tiếng là đệ nhân gian thương, đệ nhất khó tính kiêu thù dai, ở sạch đến thành bệnh. Đồng thời hẳn có một đôi mắt thần thông vang danh đến quái dị.

Thành Lạc Thiên chỉ cần nhìn một túi gạo có thể nói nó nặng bao nhiêu ký, nghe tiếng túi tiền rơi có thể nói trong đó có bao nhiêu xu. Đồ vật nào mà để hắn định giá thì chắc chắn không bao giờ sai được. Vì vậy hắn thường mua đồ vào giá thấp, bán ra được với giá cao nên mới bị gọi là ‘đệ nhất gian thương’. Người trong các Bách Hoá phường thì sợ hắn còn hơn ôn dịch. Bởi mỗi lần hắn tuần hành qua là bao nhiêu khốn khổ. Đôi mắt của hắn nhìn đâu cũng thấy sai thấy sót, vì vậy mọi người sợ hãi đặt cho hắn cái biệt danh ‘Nhị Lang thần’, không phải vì ngưỡng mộ, mà là vì sợ hãi. Mỗi lần nghe đến Nhị Lang thần tức là bảo nhau hãy cẩn thận, đừng bị hắn nhìn trúng. Nếu không chết, thì cũng bị thương đến thân tàn ma dại.

Chồng sổ sách được xử lý càng lúc càng chất cao, mà số sổ còn lại trên kệ càng lúc càng vơi bớt. Đó là số sổ sách của tất cả các tiệm buôn trong Bách Hoá phường, cần hai trăm ba mươi hai vị chương quỹ tính toán

trong suốt một tháng mới xong, vậy mà Lạc Thiên chỉ xoen xoẹt lật có một canh giờ đã kiểm tra xong hết.

- Quan lão bản, mang đám sổ bị khoanh này về tính lại đi.

Thành Lạc Thiên sau khi gấp lại cuốn sổ cuối cùng thì ngẩng đầu nhìn lên. Cái nhìn đăm đăm của hắn khiến cho người ta có cảm giác bị xuyên thấu, toàn bộ tâm can phể phở gì cũng bị lộ ra ngoài hết.

- Dạ vâng, thưa nhị thiếu gia. – Quan lão bản gật đầu tuân chỉ.

- Xong việc rồi ta đi đến Thính Phong các đây. Chuẩn bị ta ta năm mươi rương vàng, một canh giờ sau chuyển ra bến cảng!

- Thiếu gia, nhiều như vậy ...

Quan lão bản hoảng hồn, năm mươi rương vàng thật là con số lớn. “Không biết vét hết ngân khố của tiền trang có đủ không?”

- Ta đã xem qua sổ sách rồi, lượng vàng vừa đủ chất đầy năm mươi rương. Vẫn còn đủ bạc và ngân phiếu để cầm cự trong ba ngày. Trong khoảng thời gian đó, đủ để tiền trang bên Ba Lan thành chuyển thêm kim lượng qua.

Lạc Thiên đi thẳng không quay đầu lại, hắn mà đã tính toán thì chắc có sai. Mười hai hộ vệ cũng lục đục kéo ra đi theo hắn, không khí trong ngân khố đột nhiên nhẹ nhàng hẳn. Đợi hắn đi khuất bóng rồi, Quan lão bản mới thở nhẹ nhõm hẳn. Hắn là hôm nay phải là ngày cực lành tháng cực tốt. Nếu không tại sao Nhị Lang thần ghé qua mà cũng không có ai bị xử, chỉ nhẹ nhàng bảo sửa lại sổ sách bị sai thôi. Tuy rằng hắn vét hết vàng của tiền trang, nhưng ‘của đi thay người’. Thật là đại cát đại lợi, vạn sự như ý.

^ _ ^

Trên đường phố của Bách Hoá phường đột nhiên xuất hiện một đám người kỳ lạ. Một đám mười hai tên hộ vệ to cao lực lưỡng mặc áo đen, xếp theo hình vòng tròn ngênh ngang chiếm hết lối đi. Mà ở giữa vòng tròn đó là một vị thiếu gia công tử phiêu phiêu tuấn dật, cử chỉ nho nhã, khí thế vương giả. Cho thấy hắn xuất thân phi thường, không phú cũng quý, là người có địa vị vô cùng trọng yếu. Thử nhìn đám hộ vệ xung quanh hắn coi, ai nấy đều tròn mày dũ tợn, gương mặt căng thẳng, cũng thấy được trách nhiệm bảo vệ hắn quan trọng đến cỡ nào. Người dân thường đều dạt sang hết hai bên nhường lối cho đám người này. Bởi vì họ tin rằng nếu không tự nguyện làm thế, đến lúc bị đám hộ vệ kia dọn dẹp thì sẽ nếm mùi đau khổ biết chừng nào.

Lạc Thiên đi giữa vòng hộ vệ, nhìn nhìn liếc liếc khắp chung quanh. Phố phường nhộn nhịp nên hắn làm ăn khá khả. An ninh trật tự cũng tốt, đông người mà không loạn. Vệ sinh cũng thật tốt, không có chó mèo chạy loạn, không có rác rến đầy đường.

Đột nhiên mắt hắn loé sáng lên, cư nhiên giữa đường lại có một thứ làm hắn chúm mắt. Đang đi bỗng nhiên Lạc Thiên đổi hướng đi vào một tiệm vải ven đường. Đám hộ vệ thấy vậy liền có hai người chạy tách ra mở đường cho hắn. Bọn họ biết chủ nhân ghét nhất là bị người lạ chạm vào người. Vì vậy lúc nào cũng có hộ vệ đi xung quanh, chủ yếu là để cách li những người khác không được đến gần hắn.

- Chủ tiệm đâu, chủ tiệm mau ra đây cho ta!

Lạc thiên hồng hách la to, khiến chủ tiệm vải hoảng hồn chân run đến đi không nổi, thiếu điều ông muốn bò ra ngoài cửa.

- Nhị ... nhị công tử, ... lão hủ ... là ... chủ tiệm vải. – Ông hoảng sợ lắp bắp nói, không hiểu mình đã làm gì chọc giận Nhị Lang thần.

- Cái bảng hiệu của lão, thật đáng xấu hổ! Tại sao nó lại treo nghiêng một bên như thế? – Lạc Thiên la hét có vẻ như vô cùng tức tối. Thậm chí ngón tay của hắn đang chỉ bảng hiệu còn đang run run.

Không chỉ chủ tiệm mà cả đám người qua đường đều ngạc nhiên nhìn ngay lên bảng hiệu. Mấy chục người, hơn một trăm con mắt nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra tấm bảng hiệu bị treo nghiêng về phía nào.

- Công tử, lão hủ có thấy nghiêng chút nào đâu?

- Người dám nghi ngờ mắt nhìn của ta hả? – Hấn trợn to mắt hung hăng nhìn lão chủ tiệm. – Mau gọi người của tiệm thợ mộc đến đây. Ta thật không thể chịu nổi giữa đường phố lại tồn tại một thứ xấu xí như vậy được.

- Vâng vâng, sẽ gọi ngay.

Bên tiệm thợ mộc nghe nói Nhị gia cho gọi, lập tức kéo thành đoàn mang dụng cụ chạy tới tiệm vải. Sau đó cả đám bọn họ, cả thầy cả thợ leo leo trèo trèo cân đo lại bằng hiệu. Một người thợ cả lão làng quay xuống nói.

- Thiếu gia, quả thật bản hiệu nghiêng về bên trái hết một phân!

Nghe thấy lời đó đám đông tò mò đồng loạt ồ lên. “Thì ra là nghiêng thật”, “Quả nhiên là nghiêng rồi” “Tầm bằng hiệu to lớn, cao sáu tấc dài hai thước cứ nhiên lại treo nghiêng hết một phân”. Mấy tiếng lao xao đó rộ lên trong đám dân chúng.

- Sửa ngay, ta không thể chịu nổi cảnh tượng như thế này. Thế giới này tại sao không ai biết quan tâm đến sự cân bằng ngay ngắn hết vậy? Cái gì cũng nghiêng nghiêng ngã ngã, méo méo lệch lệch thì làm sao ta chịu nổi ...

Lạc Thiên thở dài rên rỉ đến nao lòng. Ngay cả những người bên cạnh cũng phải mủi lòng xót thương dùm hấn. “Ừ, đúng vậy. Sao trên đời này không có gì thẳng thớm bằng phẳng được hết vậy? Miệng chén thì quá cong, mà đôi đũa thì quá thẳng. Haizz..., tên này chắc là bị bệnh não thật rồi!”

Đúng vậy, Lạc Thiên hấn cũng có hơi bị bệnh. Chính là trời sinh hấn có một đôi mắt quá tốt, quá tinh tường cho nên nhìn đâu cũng thấy điểm lỗi. Người thường không thể thấy những điểm đó, mà chỉ có một mình hấn thấy được nên càng bị ức chế, tâm lý không thông. Thường xuyên dễ dàng kích động, lúc thì xúc động bi quan, lúc thì quá mức tự kỷ, cũng có khi thì nộ khí xung thiên đến mức ngất xỉu ... Vì vậy người trên kẻ dưới làm việc cho Thành gia đều sợ hấn một phép.

Chỉ biết rằng đây là nhị thiếu gia tôn quý vô cùng, dưới gối tộc trưởng quyền uy cũng chỉ có hai đứa con trai mà thôi. Đại công tử Thành Lạc Nhân thì là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nên ít người biết mặt. Tuy được chọn thừa kế nhưng chưa bao giờ nhúng tay vào công việc của gia đình. Nhị công tử thì ngược lại, là người thật sự quản lý toàn quyền khắp nơi, không ai không biết danh. Vì vậy ngàn vạn lần cũng không thể chọc hấn được, hấn mà nổi cơn thì trên dưới chó mèo không yên.

Nhưng quả thật là nhị công tử vô cùng cầu toàn, khó hầu hạ, chỉ cần ở gần hấn thì cái gì cũng có vẻ như bị làm sai. Vẻ đẹp hoàn mỹ trong mắt hấn phải thật đối xứng, cái gì tròn thì phải thật tròn, cái gì thẳng thì phải thật thẳng. Chỉ tiếc rằng, vốn trên đời này thật không có gì hoàn hảo không tỳ vết, không bao giờ tuyệt đối có hai thứ giống hệt nhau, cũng không có cái nào thật sự đối xứng như soi qua gương. Vì vậy hấn thường nổi cơn kích động mỗi khi ra đường, toàn gặp những chuyện nghiêng nghiêng, méo méo như thế này. Khiến không biết bao nhiêu người phải thót tim hoảng sợ.

Hấn buồn bã bỏ đi khỏi tiệm vải, phía sau là tiếng chắc lưỡi tiếc nuối không ngừng. “Một thiếu niên anh tuấn đến vậy, gia thế xuất thân tốt như vậy. Chỉ tiếc là tính thần không bình thường ổn định giống người ta thôi.”

3. Chương 2 : Ta Đi Mua Vải Hòn Đảo

Chương 2: Ta đi mua vải hòn đảo

Chợt từ cuối phố cất lên một tiếng thét thất thanh, có người không biết còn hiểu nhầm là tiếng thiếu nữ bị cưỡng đạo kinh bạc. Chỉ thấy đứng trước Thính Phong các, là thiếu niên tuấn tú đang rưng rưng nước mắt.

- Tại sao lại trở thành như thế này? – Tiếng của hấn chưa xót, gần như đang kèm lấy một nỗi đau nhức nhối sắp vỡ oà.

- Thiếu chủ, thiếu chủ! Có chuyện gì xảy ra rồi?

Nam Cung Ngạo bị tiếng hét dọa cho hoảng sợ chạy thẳng ra ngoài cửa, xông bừa lại gần Thành Lạc Thiên. Lão sợ vị thiếu chủ này đột nhiên bị ác tặc tấn công, hay có lẽ bị thứ gì làm cho hoảng sợ cực độ rồi. Trong đầu Nam Cung Ngạo lộn nhào nhào suy nghĩ, “Không lẽ là rác nhặt còn sót, hay là dưới cổng có con gián bò lên, chẳng lẽ tay vịn cầu thang còn bụi?” Thế nhưng lão chưa kịp tới gần đã bị đám hộ vệ mạnh tay đẩy ra. Thiên chức của bọn họ là không để cho bất cứ ai đến gần chủ nhân được.

- Nam Cung lão nhân, tại sao lại bị như vậy? – Lạc Thiên run rẩy chỉ thẳng vào đôi sư tử đá đứng trước cửa Thính Phong các. xem tại

- Thiếu chủ, vẫn là đôi sư tử đá cũ mà! Chính đích thân thiếu chủ chọn đôi sư tử này, ngài còn bảo là bọn chúng gần giống nhau nhất.

Nam Cung Ngạo lão nhân dĩ nhiên phi thường quen thuộc tính cách của Thành Lạc Thiên. Hắn bị bệnh ‘kỳ tính’ nổi tiếng cả thiên hạ này đều biết.

- Tại sao chúng lại không đứng đối xứng như cũ vậy? Người nhìn xem, con bên phải hơi lệch khỏi cửa so với con bên trái nè.

- Thiếu chủ, tháng trước có một chiếc xe hàng đi qua đây cọ quẹt với con sư tử đá. Chắc vì vậy nên nó mới lệch đi tí chút như vậy. Bọn thuộc hạ không ai nhìn ra. Quả nhiên chỉ có thiếu chủ anh minh nhìn thấy được. Thuộc hạ sẽ cho người kê sư tử đá ngay ngắn lại ngay. Mời ngài vô trong nghỉ ngơi trước.

- Lập tức làm ngay đó! – Lạc Thiên giận dữ bước vào Thính Phong các, vẻ mặt rất miễn cưỡng. – Đó là mặt tiền của quán, cũng là mặt mũi của chúng ta. Mặt mũi thì làm sao lại méo mó nghiêng ngả được. Phải đối xứng, thật đối xứng biết không. Trên đời này chỉ có đối xứng mới có thể đạt tới vẻ đẹp chân chính nhất ...

Lạc thiên vừa đi vừa lải nhải không ngừng. Bên cạnh hắn, lão giang hồ nổi tiếng không ai dọa được như Nam Cung Ngạo chỉ có thể vâng vâng dạ dạ liên hồi. Trên đời này dũng sĩ thì có sức mạnh cơ thể, nhà thông thái thì có sức mạnh của trí tuệ. Nhưng sức mạnh lớn nhất thế gian lại chính là sức mạnh của đồng tiền. Thành Lạc Thiên tuy tính cách có hơi chút quái lạ, gu thẩm mỹ có chút khác thường. Nhưng ai bảo Thành gia của hắn nhiều tiền thế lực mạnh, dù có quái lạ hay khác thường mấy mà có tiền thì cũng có nhiều người nghe theo thôi. Hơn nữa hắn lại nắm trong tay sinh cơ của mấy ngàn người trong Bách Hoá phường. Nếu hắn nổi cơn, có thể cùng lúc đuổi việc hết bọn họ không chừng. Thôi thì đành cùn cùn tận tụy mà hầu hạ hắn vậy.

- ... Vì vậy ta nói với lão hãy chuẩn bị cho ta một chiếc thuyền tốc độ lớn nhất, ta cần đi về phương nam mua mấy hòn đảo! – Thành Lạc Thiên kết thúc câu chuyện dài dòng bất tận của mình một cách đột ngột.

- Hả? – Nam Cung lão nhân giật mình nhảy dựng.

- Còn chưa nghe rõ hả? Ta nói rằng đại ca ta tự nhiên thích ‘tạo phản’. Bây giờ ta phải gấp gấp đi tìm mỏ sắt để khai thác chế biến, cung cấp vũ khí cho hắn để đánh nhau với triều đình. Mà mấy hòn đảo ở phương nam nghe nói có chứa nhiều quặng. Ta cần tới đó mua vài cái đảo để khai thác sắt.

Lạc Thiên nói ra chuyện đại nghịch tạo phản mà nhẹ nhàng cũng giống như lướt thuyền du xuân, thật khiến người ta hoảng hồn bạt phách. Lão giang hồ từng trải nam Cung Ngạo lại một phen bị hắn hù dọa đến kinh người.

- Nhị thiếu gia, người nói đại thiếu gia muốn lật đổ triều đình là thật chứ? – Nam Cung Ngạo lắp bắp.

- Cái lão già này người có phải bệnh già kém trí rồi không. Nếu thật thì ta sẽ cho người khác lên thay người. Lời ta nói ra mà còn giỡn chơi sao, mau chuẩn bị thuyền cho ta đi mua đảo nhanh lên. Một canh giờ nữa bên tiền trang chuyển năm mươi rương vàng xuống bến cảng đó, không kịp có thuyền thì lão gói đồ chuẩn bị về hưu cho rồi! – Lạc Thiên giận dữ hít thở đến phập phồng cánh mũi.

- Dạ, lão nhân lập tức chuẩn bị thuyền ngay.

Nói xong Nam Cung Ngạo hối hả chạy đi ngay. Cái gì mà muốn vượt đại dương đi mua đảo? Đó là mấy hòn đảo lớn có quặng sắt đó nha, không phải mấy bó rau ngoài chợ mà nói mua là mua. Còn cái gì mà nổi hứng muốn tạo phản lật đổ triều đình. Mấy người họ Thành này thực sự là quá tùy tiện mà. Chẳng lẽ nhiều tiền

quá thì sẽ dễ bị loạn trí sao? Điều này Nam Cung Ngạo thật sự không thể hiểu nổi bọn họ. Bởi vì cơ bản không ai có nhiều tiền như nhà họ Thành, để mà hiểu được bọn họ rốt cuộc bị ‘tiền hành’ ra cái dạng gì.

“Tạo phản, tạo phản... Nhị thiếu gia đầu óc không bình thường mà đại thiếu gia khẳng định cũng là hàng loạn trí. Ôi bọn họ định tạo phản thật sao?” Nam Cung Ngạo vừa đi vừa lẩm nhẩm trong đầu, đây là việc kinh thiên động địa trong thiên hạ đó nha, làm sao lão có thể tùy tiện nói ra được.

^ _ ^

Một canh giờ sau ngoài bến cảng quả nhiên xuất hiện thêm một chiếc thuyền thân trắng ba cánh buồm tuyệt đẹp. Sự xuất hiện của con thuyền làm xôn xao cả khúc bến. Con thuyền dáng nhỏ, thân thon dài gần giống với du thuyền hơn là đám thuyền chở hàng ở nơi đây. Nước sơn mới dường như còn chưa ráo thì đã bị lôi từ xưởng đóng tàu ra. Không biết đã kịp cúng kiến, khai quang chưa mà đã vội vàng hạ thủy.

Dân thủy thủ vốn luôn mang tính mạng mình ra treo trên đầu sóng ngọn gió, vì vậy vô cùng mê tín, nể thần kính phật. Thuyền mà muốn hạ thủy phải làm lễ đặt tên, khai quang, cúng tổ vô cùng rình rang long trọng. Nếu không bọn họ nhất quyết không chịu ra khơi. Nhưng nay Thành Lạc Thiên lại nhất quyết muốn ra khơi gấp, Nam Cung Ngạo không cách gì kịp điều động thuyền vận ở Bách Hoá phường cho hắn được. Mà lão cũng vô cùng hiểu rõ tính cách của vị nhị thiếu gia này, nếu là thuyền hàng hắn nhất định sẽ chê không chịu đi. Cũ, dơ, không đẹp chính là phần lớn thuyền hàng trong bến cảng này, mà lại là những đặc điểm mà nhị thiếu gia vô cùng căm ghét nhất. Vì vậy lão đành phải tới xưởng thuyền mang chiếc thuyền buồm trắng chưa kịp hoàn thành này ra hạ thủy. Nói là chưa kịp hoàn thành nhưng cũng chỉ là vài công đoạn cuối thôi. Lúc này bọn thuyền thợ cũng vừa cho thuyền chạy, vừa đu bên ngoài sơn cho xong kịp lớp sơn cuối. Miễn là kịp có thuyền cho thiếu gia, cúng kiến khai quang gì lão đây cũng mặc kệ.

^ _ ^

Thành Lạc Thiên đứng ngoài bến cảng nhìn chiếc thuyền đến hai mắt phát sáng long lanh. “Quả thật là mỹ mạo tuyệt đẹp, một chiếc thuyền có hai bên cực kỳ đối xứng với nhau!” Hắn thấy tim mình đập thình thịch, khuôn mặt bất chợt ửng đỏ giống như thiếu nữ lần đầu tiên gặp được tình lang. Nam Cung Ngạo nhìn phản ứng thái quá của hắn thì phi thường hài lòng.

“May mắn là thiếu gia vừa ý con tàu này, nhìn thái độ si mê của hắn thì biết. Phải mau chóng cho hắn lên thuyền trước khi tỉnh lại, nếu không hắn lại gần nhìn kỹ lớp sơn mới vội vàng còn chưa ráo thì chết!”

Vậy là Thành Lạc Thiên trong lúc đang tự kỷ cao độ đã bị lão nhân gấp gấp chuyển vội lên tàu. Lão còn sắp xếp cho hắn thêm một mớ thực phẩm cùng vật dụng cần thiết. Chiếc tàu ra khơi với một dân thủy thủ trẻ khỏe nhìn rất vừa mắt mà lão tuyển vội ra. Bọn họ chắc chắn sẽ tuyệt đối phục tùng vị chủ nhân khó tính này.

Tiến được đại thần đi rồi, lão nhân thở phào nhẹ nhõm, mà mấy vị chủ tiệm đi theo tiến chân cũng như cất nhẹ được gánh nặng trong lòng. Bọn họ vui vẻ quyết định đêm nay mở hội lớn, ăn mừng đại nạn vừa mới qua. Đầu năm mà gặp hỷ sự như vậy, hy vọng cả năm đều may mắn phát tài. “Cung hỷ cung hỷ!”

^ _ ^

Chiếc thuyền buồm quả nhiên là đời mới nhất, tốc độ thần kỳ vô cùng, chỉ mới chùng nửa ngày mà đã đi xa đến hơn trăm hải lý, bến cảng Minh Châu vốn đã xa tít tận chân trời đến không còn thấy rõ nữa.

Thành Lạc Thiên đứng trên mũi thuyền hứng trận gió mát của buổi chiều tà. Hôm nay thời tiết rất tốt để ra khơi, bầu trời trong xanh không một gợn mây, gió thổi mạnh đẩy con thuyền lướt phẳng phẳng trên mặt biển. Ánh nắng chiều chiếu trên mặt biển sáng loang loáng, Lạc Thiên ngắm nhìn cảnh tượng hùng vĩ của nơi tiếp giáp của mặt biển và bầu trời đen ngáy ngốc.

“Đây mới chân chính là vẻ đẹp tuyệt đối ở trên đời!”

Hắn chồm người ra phía trước, muốn vươn mình hét lên niềm sung sướng trước cảnh tượng thiên nhiên vĩ đại trước mắt. Thế nhưng người trên tàu chỉ nghe được tiếng thét lên kinh sợ của hắn.

- Á aaa

Thật là một chất giọng tốt, ít có nam nhân nào hét lên được với một tông cao giống như hắn, có thể nói là cao ngang với các thiếu nữ đương thời. Nếu thiếu gia cần tiền đi bán nghệ ở Lạc phường, chắc chắn sẽ trở thành một kép hát nổi danh khắp chốn.

Mười hai tên hộ vệ của hắn liền lập tức kéo đến. Chỉ thấy Lạc Thiên kinh hãi nhìn bàn tay của mình.

- Dính sơn! – Đôi mắt hắn tròn tròn kinh ngạc.

- Vâng, là dính sơn ướt.

A sừu, một trong mười hai người lại gần đưa cho hắn một cái khăn lau tay. “Thiếu gia rất sợ những thứ dơ bẩn.”

Đến lúc này trong đầu Lạc Thiên mới đánh oang một cái, hắn bừng tỉnh khỏi cơn say mê cái đẹp. Lạc Thiên nheo mắt, dùng thần lực của mình quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh. Một con tàu cực kỳ mới thậm chí nội thất đồ gỗ còn chưa kịp chà láng và đánh xi bóng. Lớp sơn ngoài vỏ tàu chưa kịp khô mà bị đem ngâm nước, nên nhanh chóng bắt dơ và trở nên thô kệch xù xì. Khắp thuyền đều còn những lỗ đinh trống không còn chưa kịp đóng bổ sung vào cho hết. Thủy thủ đoàn toàn những tay trẻ măng ngây thơ, không có lấy một lão già kinh nghiệm theo kèm.

Nghĩ đến mình bị lão già Nam Cung Ngạo lừa đi lên một chiếc tàu kém chất lượng như thế này, Lạc Thiên vô cùng bức tức. Khí giận bốc lên tới não khiến hắn nhất thời hôn mê ngã quỵ. Bọn thuộc hạ hoảng hốt kéo hắn vào bên trong nằm nghỉ. Trong cơn mê sảng hắn vẫn không ngừng rửa xả tên già vô lương tâm kia. Đưa hắn lên một con tàu kém chất lượng như vậy phải chăng là muốn lấy mạng của hắn. Sau khi hắn quay về nhất định không khách sáo, mà vật trụi hết bộ râu của lão mới thôi.

4. Chương 3 : Không Nên Đắc Tội Tiểu Nhân

Chương 3: Không nên đắc tội tiểu nhân

Lạc Thiên nhanh chóng hối hận vì đã chọn con thuyền buồm trắng này ra khơi vội vã. Tốc độ thuyền thì nhanh thật nhưng hệ thống cân bằng thì quá kém, khiến cả ngày hôm nay hắn bị say sóng đến nhức người dậy còn không nổi. Mặc dù trước đó đã nhiều lần đi theo các đoàn thuyền vận ra khơi mua bán với ngoại bang, nhưng chưa khi nào hắn thể thảm như lần này. Sau lần ngất xỉu tỉnh dậy, hắn phát hiện thuyền buồm đã rời Việt quốc quá xa rồi, lúc này muốn trở về thì sẽ chậm trễ việc chính mất. Vì vậy hắn đành cắn răng, ra lệnh cho thuyền đi tiếp cuộc hải trình. Trong lòng trách mắng lão già Nam Cung Ngạo đến lần thứ một ngàn không trăm lẻ tám.

Tấm bản đồ hải phận được Lạc Thiên trải ra trên bàn, hắn nheo mắt ngắm nghía cố ghi hết thông tin vào đầu mình. Việt Quốc vốn nằm ở phía nam đại lục địa, tiếp giáp biển Nam Hải. Vượt qua Nam Hải khoảng năm trăm hải lý chính là đất nước Triệu Đảo. Cái tên Triệu Đảo này quả thật cũng không ngoa bởi vì nước này tập hợp gồm nhiều đảo quốc nhỏ khác nhau nằm rải rác trên một vùng biển lớn. Có mấy ngàn đảo lớn và hàng vạn đảo nhỏ. Tính chung luôn mấy tảng đá nổi lên giữa biển thì cái tên Triệu Đảo cũng là hợp lý lắm. Nếu đúng theo hải trình thì chỉ một ngày một đêm sau chiếc thuyền của Lạc Thiên sẽ đến bến cảng Sinh Ga trên đảo Mã Lai.

Mà hề nhắc đến hải trình thì Lạc Thiên lại tức đến ứa gang. Trong thủy thủ đoàn của hắn thì ra không có ai đọc được bản đồ hàng hải, bọn họ chỉ là thủy thủ thạo việc được tuyển đến chứ không có ai từng làm thuyền phó hay hoa tiêu. Thế có chết hắn không chứ? Không hiểu Nam Cung Ngạo chọn cho hắn mấy người này về làm gì? Chỉ thấy bọn họ ngày ngày dọn dẹp, kéo buồm chỉnh dây rất là chuyên nghiệp. Mà được nhất chính là cực kỳ tuân lệnh của Thành Lạc Thiên. Vì vậy hắn đành phải mạo hiểm tự làm thuyền trưởng, chỉ trông vào hướng mặt trời mọc và lặn mà nhắm hướng đi cho con thuyền. Cầu mong trời hắn không đi lạc hướng. Chứ biển khơi mênh mông xung quanh này, nhìn bốn phía cũng không thấy đất liền. Nếu nói bị lạc thì hắn cũng không biết làm cách nào mà bơi vào bờ được.

Chợt bên ngoài có tiếng ồn ào truyền vào.

- Có thuyền, có thuyền đi ngang kia.

Sau mấy ngày đơn độc lênh đênh trên biển, bọn thủy thủ trên tàu mới có dịp nhìn thấy một con tàu, mừng rỡ la hét. Thành Lạc Thiên nghe thấy liền vội chạy ra ngoài. Quả nhiên từ đằng xa thấy được bóng một con tàu lớn xa hoa lộng lẫy. Con tàu đen với những cánh buồm đỏ nổi bật trên nền trời xanh thăm thẳm. Gió căng lộng cánh buồm khiến cả một con tàu cồng kềnh lao nhanh chẳng kém gì thuyền của hắn. Chiếc tàu bao gồm cả năm tầng gác, ước chừng lớn hơn thuyền buồm trắng đến cả chục lần.

Bất giác, Lạc Thiên cảm thấy ghen tỵ. Đi trên một con tàu lớn như thế chắc chắn rất thoải mái, không chòng chành như thuyền buồm của hắn. Nghĩ đến đây, hắn lại lòi tên Nam Cung Ngạo ra mắng chửi lần thứ một ngàn không trăm lẻ chín. Để coi khi hắn trở về Việt Quốc sẽ trả thù lão già ấy như thế nào. Thành Lạc Thiên tự nhận mình không phải là người quân tử, nếu không làm sao hắn lại có cái danh đệ nhất gian thương. Hắn chính là tiểu nhân trong số những kẻ tiểu nhân thù dai nhất, kẻ đắc tội với hắn dù cho có trốn lên trời, thì hắn cũng nhất quyết lòi ra trả thù cho bằng được.

“Nam Cung Ngạo, lần này lão tàn đời rồi.”

A Hổ là một trong mười hai thủ vệ của Lạc Thiên đến bên cạnh hắn hỏi.

- Thiếu gia có cần tiếp cận chiếc tàu kia để hỏi thăm không?

Tuy rằng đi hỏi đường thì chẳng khác nào tự nhận mình đi lạc, quả thật rất mất mặt. Nhưng bị lạc trên biển, thì dù còn mặt mũi nhưng cái mạng nhỏ thì cũng không còn. Lạc Thiên vốn là thương nhân nên vô cùng tinh toán, hắn không vì một chút sĩ diện mà bán rẻ cái mạng của mình. Lạc Thiên gật đầu cho phép chiếc thuyền buồm trắng tiếp cận chiếc tàu đen có cánh buồm màu đỏ.

Càng đến gần tàu cánh buồm đỏ, Lạc Thiên càng thấy rõ ba chữ Hỷ Lạc Phường nổi lên bản bật. Trong đầu hắn hiện lên một loạt thông tin về chiếc tàu nổi tiếng này. Hỷ Lạc Phường thực chất là một kỹ viện nổi di động trên nước. Chiếc tàu này chu du khắp nơi, ghé hết bến này đến bến khác mua vui ọi người. Có một số bến thậm chí bọn họ còn cho khách lên tàu ở vài ngày, đợi đến bến kế tiếp thì lại cho khách xuống. Nói chung, những người khách ở trên Hỷ Lạc Phường trở về đều mô tả đây là một thiên đường vui chơi không có giới hạn. Kỹ viện, thanh lâu, sông bạc, gánh hát... trò gì cũng có ở Hỷ Lạc phường. Bọn họ nếu không phải hết tiền thì cũng nguyện ở lại cùng Hỷ Lạc phường vui chơi quên hết ngày tháng.

Con tàu này hành tung bất định, lộ trình không ai nắm rõ. Mới nghe tin nó xuất hiện ở Tuần Châu, mọi người gom tiền chạy tới thì chỉ thấy được bóng dáng thuyền xa xa đã rời bến. Mới hôm trước nó ghé bến Ba Ba thì hôm sau đã có thể đi bến Ninh Kiều rồi không chừng. Chủ nhân không rõ, xuất xứ không rõ. Nói tóm lại là một con thuyền lai lịch bất minh.

Chiếc thuyền trắng của Lạc Thiên vừa đến gần thì tàu lớn Hỷ Lạc Phường đột nhiên tăng tốc. Tàu lớn chạy nhanh tạo ra một cơn sóng hất về phía thuyền nhỏ. Làm Lạc Thiên đang đứng bên mạn thuyền bị nguyên một đám nước biển dội ướt từ đầu tới chân. Đây rõ ràng là chơi nhau mà. Ý tàu lớn rồi ăn hiếp chiếc thuyền bé của hắn ư?

Tính tình khốc liệt như Lạc Thiên thì làm sao có thể chịu đựng được nỗi nhục này. Hắn giận dữ hét lớn.

- Đuổi theo, mau đuổi theo cho ta. Phải qua mặt chiếc tàu chết tiệt đó cho bằng được.

Nghe lệnh của hắn, đội thủy thủ trên thuyền lập tức khẩn trương làm việc. Người leo cột buồm, người chỉnh bánh lái, làm việc nhịp nhàng vô cùng. Chỉ một lúc sau đã đuổi kịp con tàu đen. Chiếc tàu đen lại tiếp tục tăng tốc. Lạc Thiên lại giận dữ ra lệnh đuổi theo. Người vượt, kẻ đuổi suốt của buổi chiều ngày hôm đó.

Ánh hoàng hôn đỏ rực trên mặt biển. Những cụm mây trên trời cũng nhuộm đầy ánh nắng chiều, hồng lên như những đám kẹo bông giòn ngọt lịm. Cơn gió mạnh cuối ngày làm cho cuộc rượt đuổi giữa hai chiếc thuyền diễn ra vô cùng quyết liệt và gay gắt. Xem ra chủ tàu lớn cũng là một kẻ hẹp hòi cay cú ăn thua giống như Lạc Thiên. Chạy đua trên cùng mặt biển, cùng là thuyền dùng buồm như nhau nên hai bên chỉ có thể so tài bằng kỹ thuật của thủy thủ trên tàu. Nhưng bởi vì chiều tàu lớn cồng kềnh, nên dù có buồm lớn thì tốc độ tàu cũng phần nhiều bị giới hạn. Chỉ có chiếc thuyền buồm trắng của Lạc Thiên với thân thuôn dài, lực cản nước ít nên mau chóng chiếm được thế thượng phong. Đến lúc trời chạng vạng tối, cuối cùng đã bỏ xa con tàu đen phía sau.

Qua mặt được con tàu đen, Thành Lạc Thiên lúc đó tức ý mới giảm, cười hả hê.

- Muốn đưa với ta hả? Còn khuya. – Lạc Thiên khoát tay cho tên hộ vệ thân cận chuyên quản lý việc cá nhân của hắn. - A Tỵ, chúng ta đi về phòng thay đồ.

- Nhưng thiếu gia ... – A Tỵ nhăn nhó. – Sáng nay vừa mới thay bộ đồ cuối cùng rồi.

- Cái gì? Người đem không đủ đồ cho ta mặc hả? Tên gia nhân đáng ghét này!

- Không phải là không đủ mặc. Mà là thiếu gia đi thuyền mỗi ngày đều thay hết mấy bộ đồ. Tạm thời đồ còn đang giặt, phơi chưa kịp khô.

A Tỵ nhăn nhó, phân trần giải thích. Ai lại không biết thiếu gia kỹ tính dễ sợ, chỉ cần đựng một chút dơ bẩn cũng không chịu nổi phải thay đồ ngay. Hôm trước thì liên tục đựng trúng sơn ướm, sau đó do đi tàu chưa quen nên thường xuyên làm đổ đồ ăn lên người, mỗi lần ăn cơm xong thì lại thay đồ, trước đó thì do say sòng ói đến dơ hết áo... Mấy rương đồ hắn đem theo cơ bản là dùng cũng không đủ. Bọn thuộc hạ tuy là hộ vệ, nhưng suốt ngày thay nhau giặt giũ phơi phóng chẳng khác gì thị tỳ. Ấy vậy mà cũng không kịp tốc độ thay đồ của Lạc Thiên.

- Vậy người bảo ta bây giờ làm sao? Chẳng lẽ tiếp tục mặc đồ dơ? Còn quần áo của các người đâu, đem tới đây cho ta mặc tạm coi! – Lạc Thiên vừa vắn hắt xì một cái. – Nhanh lên, người muốn thiếu gia bị bệnh hả?

Nghe hắn hét, A Tỵ ngay lập tức sợ hãi chạy đi lấy đồ ngay. Bề ngoài thiếu gia tao nhã, anh tuấn nhưng thật ra tính tình lại rất trẻ con. Có chuyện không vừa lòng là hắn hét to, giận dỗi, nháo nhào làm đủ trò như vậy. Kỳ thật bọn người hầu đi theo chỉ sợ hắn chứ không ghét hắn. Thiếu gia sinh ra trong núi vàng lại được gia đình cưng chiều đến thế, muốn hắn không trẻ con ích kỷ thì cũng không cách nào. Có trách thì phải trách nhĩ phu nhân cưng con đến cuồng tín, trước giờ dung túng hắn giống như con ông trời. Bọn thuộc hạ đi theo hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài.

^ _ ^

Chiếc thuyền buồm trắng cứ như thế chạy hết tốc lực xuôi về hướng nam. Một ngày bình yên nữa lại trôi qua. Còn bóng dáng con tàu đen lớn cũng đã mất hút. Thành Lạc Thiên sau khi ăn cơm xong lại chui ngay vào phòng đi ngủ, ở giữa biển khơi mênh mông, thì ngoài ăn và ngủ hắn còn có việc gì để làm. Lạc Thiên nằm yên trên giường cảm nhận hôm nay có chút khác thường.

“Biển lặng và yên tĩnh quá!”

Hắn kéo chăn lên tận cằm vui vẻ nghĩ rằng đêm nay nhất định sẽ rất là ngon giấc. Lúc chiều hắn đua thắng con tàu Hỷ Lạc Phường nên tâm trạng cực kỳ vui vẻ. Chỉ có một chút khó chịu chính là bộ đồ hắn đang mặc tạm là của bọn hộ vệ, chất liệu vải không tốt bằng mấy bộ đồ bình thường. Nhưng thôi kệ, sáng mai đồ của hắn sẽ kịp khô thôi. Lạc Thiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ thoải mái.

Nhưng hắn lại quên mất, mặt biển thường phẳng lặng trước những cơn bão lớn.

Nửa đêm hôm đó, tự nhiên mưa đập lộp bộp trên mái thuyền, sau đó là tiếng gió rít gào rú lên qua khe cửa sổ. Đám thủy thủ dự cảm thấy chuyện chẳng lành, nên kéo nhau thức dậy hết. Mưa càng lúc càng lớn còn mặt biển thì chòng chênh dữ dội. Một cơn sóng lớn ập tới làm chiếc thuyền con chao đảo. Thành Lạc Thiên đang ngủ thì bị hất thẳng xuống sàn nhà. Trong cơn mê ngủ hắn tức giận xông ra ngoài la hét.

- Chuyện gì, lại có chuyện gì?

Cơn mưa nặng hạt dội xuống làm hắn tỉnh cả ngủ. Xung quanh, trên bong thuyền là đám thủy thủ sợ hãi đang chạy ngược chạy xuôi. Bọn họ đang vất vả kéo hết mấy cánh buồm xuống, cố gắng lèo lái con thuyền nhỏ đơn độc đi qua vùng bão lớn.

Nhưng sức mạnh của con người, khi đứng trước cơn thịnh nộ của thiên nhiên thì trở nên nhỏ bé quá. Mặt biển dậy lên những cơn sóng cao cả mười mấy thước dội lên con thuyền đơn độc. Xung quanh là bóng đen tối hù không biết đâu là trời đâu là đất. Lạc Thiên lần đầu trong đời biết được sự sợ hãi tột độ là như thế nào. Hắn cố gắng quay trở lại căn phòng ẩn nấp của mình, thế nhưng lực bất tòng tâm. Chiếc thuyền trôi tròng trành, từng cơn gió mạnh gào thét, sóng đập ầm ầm lên bong thuyền. Tất cả đều chống lại hắn, cứ đẩy hắn ra xa về phía mạn thuyền.

Một ánh chớp loé lên làm cho Lạc Thiên thấy rõ con quái vật khủng khiếp đó. Một bức tường nước khổng lồ ập chực thước dội lên con thuyền nhỏ chẳng khác nào thác đổ lên một chiếc lá khô. Sức nước dữ dội kéo mạnh Lạc Thiên ra xa khỏi con thuyền. Hắn cố gắng cất tiếng gọi cầu cứu, thế nhưng xung quanh chỉ toàn nước biển tối hù bao chặt lấy.

Nước bên trái, nước bên phải, xung quanh chỉ toàn là nước biển đen kịt. Hắn đã bị con quái vật hung hãn của đại dương nuốt mất rồi sao? Chợt Lạc Thiên thấy có vật gì đó đang trôi nổi, hắn cố vươn tay tóm lấy. Không phải hy vọng có thể giúp được gì, mà bởi vì hắn đang lạc lõng quá, cảm giác nắm chặt được thứ gì đó khiến hắn an tâm hơn. Trong làn nước đen dữ của đại dương, Thành Lạc Thiên mất hết sức lực rồi ngất đi.

5. Chương 4 : Càng Không Nên Đắc Tội Nữ Nhân

Chương 4: Càng không nên đắc tội nữ nhân

Thành Lạc Thiên vẫn là hôn hôn mê mê, nửa tỉnh nửa ngất dập dềnh trên sóng biển đại dương. Những cơn sóng liên tiếp nhồi hắn theo một nhịp điệu riêng kỳ bí. Biển cả bao la đánh hắn trôi trôi nổi nổi không biết trời không biết đất. Bản thân hắn ngập trong làn nước biển đen lạnh buốt, sớm đã tê dại mất hết cảm giác. Đầu óc hắn quay cuồng, không còn suy nghĩ được bất cứ thứ gì. Chỉ có hai tay hắn là ôm chặt súc gỗ vừa bám được. Chính nhờ súc gỗ này mà hắn có thể nổi lên được, đây là hy vọng sống sót duy nhất của hắn trong lúc này.

Xung quanh là nước biển, trên đầu là mưa giông. Lạc Thiên cố gắng nhìn xung quanh cũng không tìm thấy được ánh đèn của chiếc thuyền buồm trắng đầu nữa. Có lẽ hắn đã bị sóng biển cuốn ra xa khỏi tàu rồi. Mà có lẽ, hắn cũng sắp đi chầu long vương nữa không chừng. Một mối và tuyệt vọng khiến hắn một lần nữa bất tri bất giác. Một cơn sóng lớn đánh tới làm Lạc Thiên bị cuốn trôi đi. Rốt cuộc biển khơi sẽ đẩy hắn đến tận nơi nào.

^ _ ^

Cảm nhận đầu tiên của hắn chính là mình vẫn đang trôi bồng bềnh trên mặt biển. Nơi hắn đang nằm nhấp nhô nhấp nhô theo một nhịp điệu đều đặn quen thuộc. Lạc Thiên vẫn nghe được bên tai là tiếng sóng vỗ rì rào ì ọp. Hắn chợt mở bừng mắt nhìn chăm chăm vào một cái trần nhà xa lạ.

Đây không phải là căn phòng của hắn trên thuyền buồm. Lạc Thiên vỗ vỗ trán cố nhớ lại những chi tiết rời rạc vừa xảy ra. Đêm qua chiếc thuyền của hắn gặp bão và Lạc Thiên đã bị sóng đánh văng xuống biển. Hắn nhớ lại những cơn sóng kinh hoàng đã cuốn lấy mình chìm vào lòng đại dương như thế nào. Bóng đêm hãi hùng khiến hắn có cảm giác lạc lõng như thế nào. Hai cánh tay vô lực mất sức làm hắn sực nhớ lại mình cố bám lấy một súc gỗ để níu kéo sự sống như thế nào.

Đây không phải là thuyền buồm, vậy chắc hẳn hắn đã được một chiếc thuyền khác vớt được rồi. Bên ngoài ô cửa sổ của khoang thuyền vẫn là bầu trời đêm vắng lặng. Biển không nổi gió lớn mà cũng không có bất kỳ trận mưa rào. Các vì tinh tú rực rỡ có thể nhìn rõ ràng được, còn ánh trăng khuyết mờ mờ một góc trời. Lúc này không phải là cái đêm giông bão mà hắn bị đánh rơi xuống thuyền nữa.

“Rốt cuộc mình đã ngất đi hết mấy ngày? Còn đây là chiếc thuyền nào? Đang đi về đâu?” Có muôn vàn câu hỏi xoay xoay thúc giục hắn tìm giải đáp.

Hắn trở người ngồi dậy nhìn khắp căn phòng. Gian phòng nhỏ nằm trong khoang tàu lớn, chiếc cửa sổ bé xíu trong phòng cách mặt nước biển cũng không là bao. Có lẽ do hắn bị hôn mê nên trong phòng không có thấp bất kỳ ánh nến nào. Nhưng cũng không sao, bởi vì với cặp mắt của mình Lạc Thiên cũng có thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ căn phòng dù đó là một đêm trăng khuyết.

Lạc Thiên rời khỏi giường, mở cửa phòng bước ra một khoảng hành lang dài vắng lặng. Chẳng lẽ khu vực này chỉ có một căn phòng của hắn là có người sống thôi sao. Cuối hành lang là mấy bậc cầu thang dẫn lên trên bong thuyền. Lạc Thiên lần mò trèo lên, hy vọng tìm được người nào đó để hỏi chuyện. Dù sao cái

mạng của hắn cũng là do người ta vớt lên, cũng nên cảm tạ một tiếng. Sẵn tiện hỏi họ con tàu này đang đi về đâu, để xem hắn có thể quá giang về lại Việt quốc nữa không.

Trên bong tàu, làn gió biển mát mẻ thổi vù vù mang đến tiếng ồn ào huyền ảo vọng đến từ xa xa. Thì ra không phải trên tàu này ít người mà cơ bản là bọn họ đã tụ tập hết ở một chỗ tiệc tùng náo nhiệt. Lạc Thiên đang đi bên mạn một con tàu vô cùng lớn, bên cạnh hắn là một bức tường gỗ với các cửa sổ sáng đèn cao cao phía bên trên. Lạc Thiên đi mãi trên đoạn hành lang dài hẹp cấp mạn thuyền đó, mới tìm được một cánh cửa để đi vào phần kiến trúc bên trong. Trước mắt hắn lại là một loạt những bậc cầu thang, và tiếp nối là một dãy hành lang với rất nhiều cánh cửa. Hắn lại tiếp tục tiến vào, mắt mở lớn để nhìn suốt đến cuối hành lang. Lạc Thiên định kiểm tra bên trong cánh cửa đầu tiên, nhưng vài tiếng động ồn ào thu hút hắn đi tiếp.

Cánh cửa phòng thứ năm, bên trái đoạn hành lang thì ra chỉ khép hờ hờ. Ánh sáng trong phòng hắt ra hành lang, tự nhiên trở thành mục tiêu nổi bật thu hút hắn bước tới. Lạc Thiên chưa kịp lên tiếng hỏi, thì tiếng thở dốc nỉ non của một đôi tình nhân đang hoan lạc khiến hắn im bật. Theo phép ‘lịch sự’ tối thiểu, hắn biết mình không nên lên tiếng phá hỏng không khí của họ lúc này. Hắn hết sức ý tứ, im lặng ghé mắt dòm vào trong.

Đó là một căn phòng ngủ được bày biện xa hoa rực rỡ. Dưới ánh đèn cầy sáng trưng là đôi nam nữ đang quần quai trên sàn nhà. Người nam nhân béo ú lơ lơ đang vỗ vập cô tình nhân nhỏ nhắn khác nào một con thú kinh tởm. Còn cô gái xinh đẹp một bên áo bị kéo lệch, làm lộ ra bờ vai trắng nõn nằm bên dưới, quần quai rên lên những tiếng kêu kiều mị.

Thành Lạc Thiên mười lăm tuổi xuất môn, đã học theo nghề kinh thương của gia tộc. Năm nay hai mươi tuổi, cũng tự cho rằng mình đã trở thành một thương gia sành sỏi đời rồi. Vì vậy mấy công việc tiếp khách, bàn việc làm ăn nơi kỹ viện trăng hoa, đối với hắn cũng không phải xa lạ gì. Đối với việc trai gái truy hoan, hắn hoàn toàn không có ý kiến. Hắn im lặng đứng nhìn không phải bởi tò mò, mà bởi vì phát hiện tình hình có chút kỳ quái, không ổn ở nơi đây.

Dưới con mắt thần thông của hắn, nữ tử kia hoàn toàn không phải đang phát tiết mà chỉ là đang diễn trò. Cô nàng đầu tóc tán loạn, thân hình uốn éo kiều mị dưới thân đàn ông, nhưng điệu bộ chắc chắn là giả tạo. Gã kia cơ bản chỉ là mới hôn nàng ta, nên không thể nào tạo ra kích thích cuồng nhiệt đến nỗi phải rên xiết lên như thế. Lạc Thiên dùng hết các kinh nghiệm lão luyện của mình nhìn ra điệu bộ diễn kịch của nữ nhân.

“Thật là thô thiển, diễn xuất thật sự tồi!” Lạc Thiên dùng tư cách là một chuyên gia nói xạo, sư phụ lừa gạt để phán xét.

Trong lúc hắn đang suy tư phân tích thì cô nàng xinh đẹp nhanh chóng chụp lấy cây trâm trên đầu, đâm nhanh vào sau gáy người đàn ông.

Động tác đột ngột này làm Lạc Thiên ngẩn hết cả người. Đây rốt cuộc là loại diễn biến gì vậy, đang truy hoan sao tự nhiên lại trở thành án mạng? Mà nữ nhân kia vô cùng lạnh lùng độc ác ra tay, động tác vừa nhanh vừa chính xác, dường như rất quen thuộc với mấy việc này. Cái xác gã đàn ông lơ lơ bị nàng ta lạnh lùng hất sang một bên. Nàng ta đứng dậy kéo thẳng váy áo mình lại, rồi dùng chân hất mặt xác chết quay đi chỗ khác. Một đòn đâm sau gáy vừa hiểm vừa độc như thế, khiến nạn nhân chết ngay lập tức. Gã thậm chí còn không kịp nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, thì đã bị đẩy ngay xuống hoàng tuyền rồi.

Lạc Thiên hoảng hốt nhận ra, mình đột nhiên bắt đắ dĩ trở thành nhân chứng duy nhất ột màn ám sát này. Hai người bọn họ là ai? Còn người nam nhân kia rốt cuộc đã gây ra tội gì mà bị nàng ta giết chết? Không phải là đắc tội với nàng đi chứ? Cổ nhân có dạy ‘Thà đắc tội với tiểu nhân chứ đừng đắc tội với phụ nữ’, bởi vì phụ nữ vốn hiểm độc còn hơn tiểu nhân rất nhiều. Câu nói này khiến Lạc Thiên hiện nay rất đồng tình. Bởi vì hắn tự nhận mình là tiểu nhân, nhưng cũng không hề suy nghĩ ra tay sẽ hiểm độc như nàng ta vậy. Lạc Thiên lặng lẽ rút êm, không muốn bị trở thành nhân chứng. Mấy vai nhân chứng này, rất thường bị truy sát diệt khẩu về sau.

“Nếu nàng ta biết có người đã nhìn thấy mình giết người, thì có phải hay chẳng nhẫn tâm một chút, sát nhân bịt miệng. Tốt nhất là mau mau rời khỏi địa phương nguy hiểm này.”

Thế nhưng, hễ người ta vội vàng thì y như rằng dễ bị vấp vấp. Lúc chạy ngược ra, không cẩn thận nên hấn đá mạnh vào cây kiềng để sát tường, gây nên tiếng soạt nhẹ.

“Hy vọng nữ sát nhân không nghe ra!”

Thế nhưng trái với hy vọng của Lạc Thiên, cánh cửa căn phòng thứ năm bật mở. Một thân ảnh lao nhanh ra hành lang đứng nhìn về phía hấn, nàng ta hét to.

- Ai đó?

Lạc Thiên quay đầu lại nhìn về phía thân ảnh được ánh sáng từ căn phòng hắt ra soi rõ. Bây giờ hấn phải làm sao?

Bỏ chạy? Hấn không biết đối phương lai lịch thế nào, chỉ cần biết hấn là tên thương gia yếu ớt không có chút võ công, hy vọng chạy thoát đường như không có. Hơn nữa hấn đang ở trên chiếc tàu xa lạ, phía trước mắt chỉ có mấy bậc thang dẫn ra ngoài mạn thuyền. Chẳng lẽ hấn bỏ chạy ra ngoài, rồi nhảy xuống biển tẩu thoát. Cách này cũng giống như giúp đỡ người ta giết người bịt miệng dễ dàng hơn thì có.

‘Cùng tắc biến, biến tắc thông.’ Trong đầu óc gian thương của hấn rào rào đưa ra hàng loạt các phân tích, và khả năng sắp tới sẽ diễn ra. Cuối cùng bong một tiếng, hấn nghĩ ra được một kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ, để thoát ra được khỏi hoàn cảnh ‘chỉ có người chết mới không biết nói’ này.

Lạc Thiên tươi cười thân ái, đi hướng về phía nữ nhân vừa chạy ra. Hai bàn tay hấn giơ thẳng ra phía trước lần mò trong không khí. Đôi mắt lơ lơ đứng trông như đang nhìn về một không gian vô định.

- Cô nương, xin làm ơn chỉ giúp kẻ mù này, ta hiện tại đang ở nơi đâu?

Đúng vậy, kẻ chết không biết nói, còn kẻ mù thì không thấy gì. “Ta đây là một tên mù vô hại, hoàn toàn không thấy được người đã giết người. Vì vậy ngàn vạn lần cũng đừng giết ta diệt khẩu à nha

6. Chương 5 : Giỏi Nhất Là Gạt Người

Chương 5: Giỏi nhất là gạt người

Trên đoạn hành lang vắng ngắt, chỉ có Ngưng Bích đang đứng yên lặng nhìn tên lạ mặt kia.

- Người là ai? Thật sự là một kẻ mù đường sao? – Giọng của cô nàng thanh thúy dễ nghe, nhưng lại tỏ rõ vẻ nghi ngờ.

Lạc Thiên lại phì cười để đánh tan nghi ngờ của đối phương. Hấn dùng bộ mặt hoà nhã mỗi khi dụ khách mua hàng ra nói.

- Cô nương, chuyện này có thể đem ra đùa được sao. Mắt của ta năm sáu năm nay đã không còn nhìn thấy ánh sáng nữa rồi!

- Nhưng mà người là ai mới được? – Ngưng Bích vẫn còn ẩn chứa vẻ cảnh giác.

- Tại hạ hôm trước đang đi trên một con tàu hàng để đến cảng Sinh Ga ở đảo Mã Lai. Chẳng may tàu hàng gặp bão lớn. Ta mù loà không biết chuyện lại bị sóng đánh cho văng khỏi tàu, tưởng là mất mạng rồi. Lúc này vừa mới tỉnh lại thì mới hay mình chưa chết mà được cứu mạng. Xin hỏi cô nương có phải chính là người đã cứu tại hạ hay không?

- À , người chính là người mấy hôm trước được bọn thuỷ thủ vớt lên đó hả? Là người dù đã ngất vẫn nhất quyết ôm chặt lấy cây cổ cầm.

“Ta ôm cây đàn?” Lạc Thiên òa ra. Thì ra súc gỗ hấn liều mạng ôm lấy trong lúc sống chết lại là một cây đàn. Nước dâng thì thuyền lên theo. Lạc Thiên thuận miệng bịa đặt thêm thân phận để dễ nói chuyện.

- Chính là tại hạ. Ta là một cầm sư, trong lúc nguy cấp cũng chỉ biết ôm chặt đàn của mình thôi.

Hắn mỉm cười thú nhận. Trong lòng cũng muốn hét lên “Ta là một cầm sư đó nha! Một người rất vô hại. Người không nên giết ta.”

- Hoá ra là một cầm sư, hèn chi liều mạng ôm đàn. Vậy xin hỏi các hạ, nên xưng hô như thế nào?

“Cô nàng đã thay đổi cách xưng hô, xem ra ta sắp có hy vọng”

- Tại hạ là Thành ...

Lạc Thiên ngập ngừng. “Có nên hay chẳng nói ra danh tính thật? Cô ả vừa mới giết người thì chắc hẳn cũng là hạng bất lương. Nếu biết ta là người họ Thành, có phải hay không bắt cóc ta đòi tiền chuộc. Với lại người họ Thành sao có thể là một tên cầm sư mù vô hại cho được. Thôi, tốt nhất là bí mật thân phận vậy!”

- Kim Thành! – Hắn tự bịa ỉnh một cái tên.

- Kim tiên sinh. – Ngưng Bích khách khí nói. – Ngài hiện nay đang ở trên tàu Hỷ Lạc Phường.

- Vậy xin hỏi cô nương tàu này hiện nay đang đi về đâu? – Thì ra hắn đã bị lọt vào hắc điểm

- Tàu của chúng tôi hiện nay đang đi về phía đông. Hiện nay đã gần đến thương cảng của nước Phi Liệp rồi.

- Phi Liệp? - Lạc Thiên cả kinh.

Như vậy hắn đã đi chệch mục tiêu đến cả ngàn hải lý. Nước Phi Liệp nằm ở cực đông của nước Triệu đảo, nơi đây cách Việt quốc đến xa xăm. Hiện nay hắn thân cô thế cô, người không có sức không có bạc, thân lại đang lọt vào hắc điểm. Bây giờ muốn quay về nhà, thật là lực bất tòng tâm đó nha.

Nhìn thấy bộ dáng cả kinh của hắn, đối phương liền hỏi.

- Kim tiên sinh, tàu của chúng ta khi đến được thương cảng rồi sẽ cho ngài xuống. Rồi từ đó ngài có thể bắt tàu đi đến nơi mình muốn. Xin hỏi Kim tiên sinh dự định đi tới đâu?

Tuy đang hoảng loạn suy nghĩ, nhưng Lạc Thiên sao lại không nhận ra đối phương đang dẫn dắt mình vào mê cung tra hỏi. Nàng là tiểu hồ ly thì hắn chính là lão hồ ly. Lạc Thiên ngay lập tức đối đáp.

- Tại hạ phiêu bạt khắp chốn, bốn bề là nhà. Cũng không có chủ ý sẽ đi đến đâu. Ta cả đời độc lai độc vãng, chỉ có cổ cầm là bạn. Đến được nơi nào thì sống ở nơi đó vậy. – Hắn nở một nụ cười cô lãnh, rất phù hợp với thân phận thê lương mà mình đang sắm vai.

“Ta hiện nay trên người không có đồng bạc nào, muốn đi tàu về Việt quốc cũng khó”. Hơn nữa nói cho thân mình nghèo hèn cô độc đến như vậy, chắc hẳn người ta muốn tra ra nguồn gốc cũng cực kỳ khó khăn.

- Kim tiên sinh ngài dù sao cũng đã tỉnh lại. Ta nghĩ bây giờ nên báo a ma một tiếng, để a ma định đoạt cho việc của ngài. Tiên sinh, xin mời đi lối này.

Nàng ta đột nhiên thay đổi hướng câu chuyện, mời hắn đi về phía nàng. Như vậy là không thể dễ dàng rút lui được rồi. Nhưng mà sao cũng được, miễn là bây giờ nàng ta không còn ý định ra tay diệt khẩu hắn là được rồi.

“Là thay đổi chiến thuật sao? Được, nào muốn thăm dò ta thế nào thì ta sẽ chơi với nàng thế ấy.” Thế là hắn bạo gan, mù loà dò dẫm tiến về phía nàng ta.

Lắng nghe kỹ tiếng bước chân của hắn thì cũng đoán được người này cơ bản không có võ công. Ngoài hành lang không có thấp đèn, nên nàng chỉ có thể dựa vào ánh sáng hắt ra từ trong phòng để nhìn cho rõ hắn mà thôi. Tên kia một tay lần về phía vách tường, một tay vươn về phía trước, bước đi từng bước cực kỳ thận trọng, quả thật giống một người không nhìn thấy đường lắm. Nhìn dáng đi của hắn, nàng thật sự không thể nghĩ ra được là người này đang giả bộ được.

“Hoặc là hắn thật sự đống kịch quá giỏi đi!” Linh tính từng lẫn lộn nhiều năm trong nghề khiến nàng không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai.

Ngưng Bích là một sát thủ, ả danh kỹ nữ trên tàu Hỷ Lạc Phường. Đối phương mà hôm nay nàng ra tay đối phó, chính là tay tinh trưởng ôn dịch của thành Ramala nước Phi Liệp. Chi phí đột ra tay này khá lớn,

là số tiền góp được của toàn bộ dân chúng của thành Ramala. Xem ra tên tỉnh trưởng này bị nhiều người căm ghét dữ.

Vừa mới đắc thủ xong, còn chưa kịp dọn dẹp thì nàng chợt nghe bên ngoài hành lang có tiếng động. Nàng kinh hoảng, sợ rằng có người phát hiện ra rồi, nhưng đến khi chạy ra hành lang này chỉ thấy tên mù đang loay hoay với chậu kiểng đặt sát tường.

“Đúng là tên mù mắt, ai đời có người bình thường nào lại không né được chậu cây đó đâu”.

Hắn càng đi đến gần, thì Ngưng Bích càng trợn mắt ngạc nhiên nhìn đến không kịp thở. Thật là một tên soái ca đẹp mắt đến hại người à nha. Hắn thân cao gầy, mặc bố y rẻ tiền nhưng dáng dong dỏng lại toả ra khí chất tao nhã thật tiêu sái. Gương mặt mỹ mạo như tranh vẽ, ngũ quan đầy đặn, nhìn thật mê người. Đặc biệt là đôi mắt long lanh sáng như sao trời, sâu thăm thẳm như mặt nước hồ thu phẳng lặng.

“Tên này mà bị mù thật sao?”

Như để trả lời cho câu hỏi của nàng, hắn vẫn khẳng khái tiến tới, bàn tay trái giơ thẳng lên mò về phía trước, xem nữa chạm cả vào ngực nàng. Ngưng Bích hoảng hốt lùi về sau một bước.

- Kim tiên sinh xin dừng bước. Có thể đứng chờ Ngưng Bích ở đây một chút được không?

- Không hề gì!

Hắn mỉm cười đáp trả. Hàm răng trắng đều tăm tắp làm nụ cười của hắn như loé sáng, khiến Ngưng Bích xem tý nữa là loá mắt té xỉu rồi.

“Ai nha, thật là một tên yêu nghiệt hại người!”

Ngưng Bích lấy tay đẩy mạnh cánh cửa phòng ra, khiến toàn bộ quang cảnh trong căn phòng bất cứ người nào đứng ngoài hành lang cũng có thể thấy. Lạc Thiên vẫn đứng bên ngoài hàng lang, tay vịn khung cửa, mặt hướng vào phòng, nhưng ánh nhìn vẫn là mông lung vô định như thế.

Giữa căn phòng là một cái xác nam nhân đang nằm lơ lửng, ai nhìn thấy cũng đều phải kinh hoảng. Thế nhưng kẻ đứng ngoài cửa kia trên mặt thủy chung vẫn không biểu hiện chút thay đổi gì, dĩ nhiên là vì hắn hoàn toàn không nhìn thấy được.

Ngưng Bích tiến lại vách tường, kéo một sợi dây rung chuông cho người ở chỗ khác nghe. Chỉ một lát sau, quả nhiên có hai ba tên gia đình chạy tới. Bọn họ liếc nhìn Lạc Thiên một cái đầy nghi ngờ, rồi sau đó nhìn Ngưng Bích chờ lệnh.

- Dọn dẹp căn phòng.

Nàng ra lệnh rồi sau đó đi ra ngoài, khách khí nói với Lạc Thiên.

- Kim tiên sinh, xin mời đi theo tiểu nữ nguồn

Lạc Thiên hoàn toàn không nhìn thấy tới đám gia đình bước vào phòng hò nhau kéo xác chết bỏ vào bao cột lại. Hắn cũng không nhìn thấy có mấy tên mang theo giẻ lau, chậu nước tới chùi sạch mấy vết máu loang dưới sàn. Trong lòng hắn niệm liên tục câu thần chú “Không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết!” Nếu nhìn thấy, e rằng hắn ngay cả mạng cũng không còn.

Lạc Thiên ngoan ngoãn hướng đi về phía có giọng nói của Ngưng Bích dẫn đường phía trước. Nàng chậm chậm đi trước, nói chuyện để hắn nghe. Lạc Thiên mò mẫn đi phía sau, đáp trả lại mấy câu hỏi của nàng.

- Kim tiên sinh, xin thứ cho tiểu nữ thất thố. Nhưng mắt ngài là bị làm sao mà không thấy được vậy?

Nàng trực tiếp hỏi ngay vấn đề trọng điểm. Đôi mắt sáng như sao đó, nói là bị mù thì ai mà tin nổi chứ. Lạc Thiên cũng phi thường phối hợp, ngoan ngoãn trả lời.

- Thật sự bệnh của tại hạ không phải ở mắt mà là ở trong đầu. Đây cũng là chuyện đã xảy ra khá lâu rồi, tại hạ từng bị va chạm mạnh vào đầu. Đại phu nói não bộ tại hạ bị chấn động, đầu có vết máu tụ lớn, khiến ắt dù vẫn bình thường nhưng không thể nhìn thấy được nữa.

Hắn trốn tru bia ra một lý do hợp lý. Miệng lưỡi thương gia chính là lời nói dễ làm người khác tin. Hơn nữa hắn có biết sơ qua y lý, dù bia đặt nhưng nghe ra vẫn vô cùng thuyết phục đối phương.

- Không cách gì chữa được ư? – Nàng quan tâm hỏi.
- Cũng đã năm sáu năm nay. Không chữa được! – Hắn khẳng định chắc chắn.
- Chắc cuộc sống rất khó khăn.
- Cũng đã quen rồi. – Hắn cười buồn.

Ngưng Bích quẹo ngay sau một đoạn hàng lang, còn Lạc Thiên vẫn đi thẳng về phía trước. Chỉ đến khi tay chạm phải bức tường phía trước mặt, hắn mới bối rối hô nhỏ.

- Ngưng Bích cô nương?
- Ở phía này. – Nàng trả lời.

Hắn lại tiếp tục đi theo giọng nói của nàng.

“Hừ muốn thử ta hả? Thiếu gia ta giỏi nhất chính là đóng kịch gạt người đó!” Cái biểu hiệu ‘đệ nhất gian thương’ của hắn cũng không phải tự nhiên mà có được

7. Chương 6 : Hữu Thù Tắt Báo

Chương 6: Hữu thù tắt báo

Ngưng Bích dẫn hắn đi qua một đoạn hành lang khác có đông người qua lại hơn. Khiến hắn cứ dưng phải người qua đường rồi rít xin lỗi, nom bộ dáng của hắn rất uy khuất đáng thương. Hai ả thử thách hắn đã vượt qua được, nhưng Ngưng Bích vẫn tiếp tục bày trò. Nàng dẫn hắn đến một đại sảnh lớn đông nghịt người đang vui chơi náo loạn.

Đại sảnh đường của Hỷ Lạc Phường vô cùng náo nhiệt. Phía trên sân khấu đang có múa hát diễn tuồng. Phía dưới sảnh là mấy trăm bàn tròn đầy ngẹt khách. Đầu đầu cũng thấy cảnh khách nhân đang mua vui hưởng lạc, hai tay đều là ôm ấp tiểu mỹ nhân. Phía bên kia sảnh còn là đồ phường, không khí đầu đầu cũng vô cùng sôi động.

- Kim tiên sinh, mời đi lối này.

Đến khúc này thì hắn vô cùng bối rối, bỏ tay khỏi vách tường mà đi thẳng theo tiếng nói của Ngưng Bích. Nàng ta vẫn chưa hoàn toàn buông tha hắn. Ngưng Bích lấy chân đá một bầu rượu lăn lóc dưới sàn về phía trước mặt Lạc Thiên. Hắn liền phối hợp diễn một màn khổ nhục kế, đập ngay lên vỏ rượu trượt té. Nhưng hắn là ai chứ, chính là tên gian thương nổi tiếng nhỏ nhen thù dai đó nha. Dù đang diễn khổ nhục kế cũng không quên trả thù, cùng kéo đối phương lương bại câu thương.

Hắn trượt té vô cùng điệu nghệ, nhào thẳng về hướng Ngưng Bích đang đứng. Tiện thể dùng nàng làm đệm thịt để mà ngã xuống. Cả hai người té ngã lăn lóc, khiến mấy người khách xung quanh cười rộ lên. Đây là chốn yên hoa ăn chơi của bọn vô lại, mấy cảnh kỹ nữ cùng khách nhân rượt đuổi đùa giỡn không hiếm gì, mà cái loại say xỉn té ngã cũng là chuyện bình thường, vì vậy không ai có hảo tâm giúp đỡ họ đứng dậy.

Chỉ có hai người chật vật đứng lên, Lạc Thiên thì luôn miệng rít xin lỗi, hai tay vô ý sờ soạng lung tung rất chi là khó xử.

“Ha ha, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Còn tiểu nhân ta đây hữu thù tắt báo, việc tốt phải làm ngay.”

Tuy là kỹ nữ nhưng Ngưng Bích bị sờ loạn là không có chuẩn bị trước, trên mặt cũng hiện lên một tầng đỏ hồng. Nàng bối rối dự tính đứng dậy lên thật nhanh, không ngờ lại nghe xoẹt một cái, chiếc váy dài bị kéo rách toan. Thì ra Lạc Thiên lúc này té xuống cũng đã dẫm lên váy của nàng. Ngưng Bích gấp rút ly khai

làm chiếc váy bị kéo mạnh rách toan phần ngực áo, toàn bộ yếm nhỏ bị phơi lộ ra ngoài. Cả gian sảnh đồng loạt có tiếng ồ lên phấn khích. Thành Lạc Thiên hai mắt nhìn đến đứng tròng. Cái này hoàn toàn không phải dự định của hắn à nha, hoàn toàn là tai nạn. Nhưng quả thật tai nạn này rất đáng xem.

Ngưng Bích bị lâm vào tình trạng khó xử như vậy, vô cùng bối rối. Nàng nhìn quanh tìm xem có biện pháp nào vãn hồi được không. Nhưng gần đó chỉ có một mình Lạc Thiên đang đứng như trời trồng nhìn chăm chăm về phía nàng. Hắn đang mặc một bộ trường bào đen thật dài với chiếc áo khoát rộng bên ngoài. Nàng tính toán, chỉ có một chỗ đó là có thể trốn được. Ngưng Bích ngay lập tức nhào về phía Lạc Thiên, nép vào người hắn rồi kéo chiếc áo khoát che kín lại người mình. Xung quanh lại rộ lên tiếng huýt sáo đầy phản đối.

Lạc Thiên hai mắt vẫn bất động nhìn xa xăm vào chỗ cũ, ra vẻ mù loà không biết gì. Hắn hoảng hốt hỏi.

- Ngưng Bích cô nương, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Áo của tiểu nữ bị rách, thật là bối rối vô cùng. Kim Tiên sinh có thể hay không cho tiểu nữ nấp tạm nơi này, chúng ta cùng đi tới một nơi kín đáo hơn để tránh cảnh xuân quang bị lộ.

Nàng e thẹn hỏi, đánh giá vẻ mặt của hắn. Đôi mắt kia vẫn thủy chung nhìn đắm đắm về phía trước. Thì ra lúc này không phải hắn đang nhìn nàng, mà chỉ trùng hợp nàng đang đứng trong tầm mắt của hắn.

- Tại hạ hiểu rồi. Thỉnh cô nương dẫn đường.

Hắn lộ ra bộ mặt quân tử, vô cùng đáng để người ta tin tưởng. Lạc Thiên kéo Ngưng Bích nép sát vào hông mình, một tay kéo vạt áo khoát che nàng lại, tay kia mạnh mẽ ôm nàng thật chặt để cả người không lộ ra ngoài. Hai người với tư thế ám muội đó, vừa ôm vừa dìu nhau đi xuyên qua đại sảnh đầy nhóc người. Lần này Ngưng Bích ở sát bên cạnh Lạc Thiên hướng hắn đi, nên hắn không còn đụng phải vật cứ chướng ngại vật nào nữa.

Trốn ở trong lòng người nam nhân cao lớn này, tự nhiên nàng có cảm giác hắn thật đáng tin, trong lòng tràn ngập cảm giác thật an toàn.

Còn tên chính nhân quân tử Thành Lạc Thiên thì mặt không đổi sắc, nhịp tim không loạn, vẫn bình thản nương theo nàng mà đi. Trong đầu hắn lại tích cực gào rú. “Aaaa... thân hình thật nhỏ nhắn nha. Cái eo này đúng là cực phẩm trong số cực phẩm. Hèn chi tên mackerel kia đến chết vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra”.

Chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu!

Tiểu mỹ nhân sát thủ Ngưng Bích, không ngờ vì sự kiện mới xảy ra mà thay đổi đột ngột thái độ đối với Lạc Thiên. Nàng coi hắn như ân nhân cứu mạng mà dịu dàng đối xử.

- Kim tiên sinh, cẩn thận. Chúng ta bước lên bậc thang.

- Đa tạ cô nương nhắc nhở. – Hắn lại mỉm cười đến loá mắt

Nàng ta vẫn đi bên cạnh ôm chặt thắt lưng của hắn. Còn Lạc Thiên thì tay gác nhẹ lên vai nàng, dùng áo khoát che thân nàng lại. Nhìn bọn họ ám muội giống một đôi tình lữ quyến luyến không rời, khiến mấy khách nhân ngồi bên dưới sảnh chặc lưỡi liên tục.

Nàng là ai đó hả? Chính là đệ nhất hoa khôi của Hỷ Lạc Phường, giá ngàn vàng khó cầu. Trước nay khách mà nàng chịu tiếp không phải hàng vương tôn công tử thì cũng là quan, danh, quyền, quý. Bỏ ra ngàn lượng bạc trắng cũng chỉ mời được nàng một chung rượu, trăm lượng hoàng kim mới được nàng ngồi cùng bàn, trước nay chưa từng ai được nắm tay thân mật.

Vậy mà tên thiếu niên kia là ai? Hai người chẳng những ôm ấp thân mật, hơn nữa bọn họ còn kéo nhau lên lầu. Chỉ biết khu vực trên lầu kia chính là tư phòng của kỹ nữ, cũng chính là địa phương vô cùng cao cấp. Chỉ có những khách nhân quý trọng nhất, thân thiết nhất mới được kỹ nữ cho phép vào phòng thôi. Nghĩ tới tên nam nhân kia được Ngưng Bích kéo về tư phòng, không ít người tức hận tiếc nuối, thở dài than van.

Mà càng bức bối hơn chính là tên nam nhân kia một thân bố y rẻ tiền màu đen, đầu không có kim khôi, thắt lưng không có ngọc bội, trên tay cũng không có ban chỉ. Từ đầu tới chân đều, chỉ có một chữ ‘nghèo’

để hình dung. Chỉ được mỗi cái gương mặt để nhìn một chút. Thì ra kỹ nữ chọn khách cũng vẫn là chọn mặt mũi chứ không chọn tiền. “Haizz, đúng là đám nữ nhân vô tri!”

^ _ ^

Ngưng Bích kéo Lạc Thiên vào một căn phòng lớn trên lầu, nhấn hần ngồi xuống bộ bàn trà xa hoa lộng lẫy. Nàng ra về chủ nhân đãi khách, rót cho hần một tách trà Bích Loa Xuân thượng hạng.

Vô cùng tin tưởng hần, Ngưng Bích không dùng tay kéo phần áo rách ra che trước ngực nữa. Nàng dùng cả hai tay chuyên chú rót trà. Bộ ngực sữa căng tròn đung đưa đầy kích thích phía sau chiếc yếm đỏ. Thật sự là khung cảnh mê hồn, khiến thần tiên cũng phải nổi giận. Thế nhưng Lạc Thiên bây giờ là một tên mù mà, làm sao hần dám làm như bậc quân tử, phi lễ chó nhìn. Thế là hần phải giữ mắt đứng trông, nhìn xa xăm vào khung cảnh hoa xuân đang cận kề trước mặt.

Ngưng Bích đặt chén trà trước mặt hần, sau đó ân cần cầm tay hần đặt lên tách trà. Nàng sợ hần không thấy đường, lại quơ đổ tách trà nóng này.

- Lúc này thật đa tạ Kim tiên sinh, tiểu nữ thật bối rối mà. Giữa nơi đông người như vậy bị kéo rách áo thật lấy làm khó xử.

- Không có gì, chỉ là tiện tay tương trợ. Giúp được cô nương, Kim Thành thật lấy làm vui mừng. – Hần hào hiệp trả lời, phớt lờ nguyên nhân chính là do hần đã đạp lên áo nàng.

- Xin tiên sinh chờ ở đây một chút. Lát nữa ma ma sẽ đến nói chuyện với ngài. Bây giờ Ngưng Bích phải vào trong chỉnh đốn trang phục lại một chút.

Lạc Thiên mỉm cười đáp trả, ra về hần không hề phiền lòng tí nào. Ngưng Bích liền nhanh chóng bước ra sau tấm bình phong. Nàng mở tủ lấy đồ, rồi không khách khí thoát bộ y phục đã rách ra thay bộ áo mới vào. Bức bình phong chỉ là một bức tranh thêu trên vải trắng, nói dày không dày, nói mỏng cũng không phải mỏng. Chỉ biết là phong cảnh xuân quang vô tận thoát ẩn thoát hiện phía sau đó, thật sự là thách thức đôi mắt tinh anh của Lạc Thiên mà.

Trong lúc Lạc Thiên đang tập trung chuyên chú, giải thoát cực hạn bản thân, giúp đôi mắt mình để nhìn xuyên tầng vải trắng, thì có một người bước vào phòng. Là một cô nương có giọng nói cũng thanh thoát như Ngưng Bích.

- Ngưng Bích, công việc đã làm xong chưa?

Thế nhưng phát hiện có người lạ, nàng ta liền nín bật. “Đây là ai? Trước giờ Ngưng Bích đâu có cho khách nhân nào vào phòng.”

Xuất hiện thêm một người nữa làm Lạc Thiên cũng hoang mang cũng biết phải diễn tiếp như thế nào. Nên chủ động cười chào thân thiện hay làm ra vẻ bối rối? Phải sợ hãi hay tỏ ra tự nhiên? Nên quay lại nhìn hay ra về không quan tâm?

Thế nhưng Ngưng Bích đã đi ra từ bức bình phong đã giải vây cho hần.

- A, ma ma đã tới rồi!

Vốn đối phó một Ngưng Bích đã vô cùng đau đầu vất vả. Lần này lại là ma ma của nàng, liệu hần có đủ bản lĩnh để sống sót trở ra được không? Trong đầu hần vô cùng hoảng loạn, sau gáy không ngừng truyền tới cảm giác lạnh buốt vì bị người ta nhìn sấm soi.

“Là phước không phải họa. Là họa thì không tránh khỏi”

8. Chương 7 : Một Khúc Đàn Thâu Tâm

Chương 7: Một khúc đàn thâu tâm

Ngưng Bích chạy ra kéo Hồng Tụ vào trước mặt Lạc Thiên. Nàng làm ra dáng kỹ nữ nhõng nhẽo lên tiếng.

- Ma ma à, Ngưng Bích đã gặp khách xong rồi. Vị khách lần này thật khiếm nhã nha. Ngưng Bích không thích gặp loại như vậy nữa đâu.

Lạc Thiên nghe giọng nói nhào nhệch đó đến nổi hết da gà, suýt tý nữa đã tin rằng đây là bộ mặt thật của nàng. Thế nhưng hần lại nhìn thấy nàng nghiêm mặt, nháy mắt ra hiệu. Rõ ràng giữa Ngưng Bích và người mới tới vừa trao đổi một thông tin bí ẩn gì đó.

- Ai đây vậy con?

Hồng Tụ nhận được tín hiệu của Ngưng Bích cũng nhanh chóng phối hợp. Nàng nhẹ nhàng đi vòng qua bàn, ngồi đối diện với Lạc Thiên.

Đó là một cô nương trẻ trung ẩn mình sau một tấm lụa trắng che trên mặt. Nhưng nghe giọng nói cùng quan sát đôi mắt sắc sảo của nàng, Lạc Thiên khẳng định vị ma ma này cũng không thể lớn hơn Ngưng Bích bao nhiêu, nói bọn họ là tỷ muội thì có vẻ đáng tin hơn. Tuy phục sức trên người hơi phô trương, nhưng hần ước chừng người vừa mới đến cũng có vóc dáng nhỏ nhắn như Ngưng Bích. Không giống mấy ma ma trung niên mặt trát đầy phấn trắng như các kỹ viện khác.

- Đây là Kim Thành tiên sinh, một cầm sư. Là người ba ngày trước chúng ta vượt được trên biển cùng với cây cổ cầm đó.

Ngưng Bích vui vẻ giới thiệu, thế nhưng Lạc Thiên nhìn thấy mặt nàng ngưng trọng. Sau đó môi mấp dùm khẩu hình trao đổi với ma ma. “Phát hiện hần ở bên ngoài hỷ phòng, lúc đang hành sự. Người này thân phận không rõ ràng, cần điều tra cho kỹ.”

Lạc Thiên cười thầm trong lòng, thì ra vẫn là đề phòng hần như vậy. Chỉ tiếc là cái loại khẩu hình này hần năm tuổi đã học được rồi. Ai bảo trong nhà hần có một người bị điếc, còn có một đứa nha hoàn bị câm. Để nghiên cứu bọn họ ‘nói chuyện’ hần đã học được cách nhìn miệng đoán chữ này.

- Ai nha, hoá ra là một cầm sư. Hồng Tụ hân hạnh gặp mặt.

Cùng lúc đó Hồng Tụ liền cầm cây quạt quơ quơ trước mắt Lạc Thiên để thử kiểm tra. Nếu là người thường thì phản xạ không tránh khỏi đó là né tránh vật ở quá gần mắt của mình. Thế nhưng trước mặt Lạc Thiên vẫn bất động như thái sơn, không có lấy một phản ứng gì. Đọc truyện mới nhất tại .

- Tiên sinh mắt của ngài... – Nàng ngập ngừng hỏi

- Ma ma, Kim tiên sinh không nhìn thấy đường nha! – Giọng Ngưng Bích nhào nhệch đến ghê gớm.

- Đúng vậy, tại hạ quả thật là một người mù. – Hần cười khổ nói, bộ dáng giống như đã quen với việc bị người ta chà đạp nổi đau trong đời mình.

- Hoá ra là vậy? Tiên sinh bị đây là bẩm sinh hay do bạo bệnh. – Hồng Tụ bắt đầu truy vấn.

- Là do tai nạn cách đây đã sáu năm rồi.

Hần rành rọt đáp trả lời nàng. Cứ như thế nàng một câu, hần một câu, vừa trò chuyện vừa truy vấn. Lạc Thiên cũng vô cùng bình tĩnh ứng đỡ, đem hết gia thế mình đã bịa sẵn trong đầu ra nói. Thật là thập phần hoàn mỹ, không lộ ra bất cứ sai sót gì.

- Haizz, cuộc sống này thật là khó sống mà. – Hồng Tụ than vãn.

- Đúng vậy, cuộc sống mà không có tiền thì càng khó sống hơn. – Hần phụ hoạ, cốt lái câu chuyện theo hướng có lợi ỳnh. – Không ngờ lần này gặp nạn rơi xuống biển, tư trang đều mất sạch. Tại hạ cứ tưởng cùng cổ cầm chôn thay nơi biển cả rồi.

- Sau này tiên sinh có dự tính gì chưa?

- Ta cũng không biết, trước giờ Kim Thành chỉ dựa vào cầm mà sống. Thường hay ra phố chợ, trà quán bán nghệ tìm kẻ sinh nhai. – Hần nói đến thê thâm, ngay cả bản thân cũng cảm thấy phải tội nghiệp ỳnh.

Ngưng Bích đứng một bên mấp mảy môi xen vào “Giữ lại để kiểm tra thêm!”

Hồng Tụ thấy vậy liền hiểu ý, nàng nói.

- Hay như vậy đi Kim tiên sinh. Chỗ của ta cũng có một sân khấu nhỏ, thường xuyên biểu diễn các tiết mục để khách mua vui. Ngài có muốn gia nhập?

- Thật là một ý tốt quá.

Hắn vui mừng. Ở đây đều là đám khách giàu sang, chủ yếu là vùng tiền khoe của trước đám kỹ nữ, cơ bản không biết thưởng thức âm nhạc là gì. Hắn ở đây biết đầu kiếm được một mớ, đủ tiền mua vé tàu trở về Việt Quốc.

Thấy hắn mau chóng đồng ý như vậy, Hồng Tụ nhíu mày. “Tên này không phải muốn trà trộn, điều tra bốn tiệm đó chứ?”

- Kim tiên sinh, có điều ở đây khách quý khó tính. Có thể hay không đàn thử một khúc, ta xem cảm nghệ của ngài có thể làm hài lòng được khách nhân không?

“Nếu tên này chỉ là một tên trà trộn, chiêu thử này sẽ làm hắn lòi đuôi ngay”.

Lạc Thiên nhanh chóng hào sảng đồng ý. Thật ra trước đó hắn không phải tự tiện nhận bừa mình là cầm sư, mà bản thân hắn biết chơi cổ cầm thật.

Lúc mới xuất môn học tập đạo kinh thương, hắn được phụ thân giao ột tiệm đồ cổ. Mà trấn bảo trong tiệm chính là cây đàn cổ cực kỳ quý giá, Bạch Đằng cầm. Một hôm có tên cầm sư vang danh kinh thành đến xem qua. Gã tuy biết cổ cầm trân quý, nhưng bởi vì không đủ tiền mua nên buông lời chê bai. Lạc Thiên vào đó thêm lời thì bị gã mắng cho té tát. Nói rằng hắn là gian thương có biết gì về cầm đầu mà bán cầm, rõ ràng là tự mình khen mình, nâng giá lừa gạt người mua.

Đó là lần đầu tiên Lạc Thiên bị vũ nhục như vậy trước nơi công cộng. Hắn nhỏ nhen lập kế báo thù, mà là cách báo thù tàn độc vô cùng khiến gã cầm sư mất mặt nhất, đau khổ nhất.

Lạc Thiên chú tâm học chơi cổ cầm. Ba tháng sau hắn đã bại đệ nhất cầm sư kinh thành bằng chính Bạch Đằng cầm. Khiến gã kia tủi nhục phải bỏ xứ mà đi. Đó là trận thắng vang danh đầu tiên trên con đường thương nghiệp của mình.

Về sau có vị vương gia nghe tin trận quyết đấu bằng cầm của hắn, liền chạy tới tiệm đồ cổ đòi mua Bạch Đằng cầm. Lúc này Lạc Thiên đổi ý không bán cầm nữa, nói rằng chỉ chịu nhượng lại cho người tri kỷ. Tin tức hắn từ chối vương gia lan ra, tiệm đồ cổ lập tức nổi lên như điều gặp gió. Sau này mỗi món đồ bán ra giá đều nâng gấp ba gấp bốn lần, nhưng mấy người khách đều vui vẻ trả tiền, bởi vì được ông chủ tiệm khó tính coi là tri kỷ.

Bạch Đằng cầm lại được hắn giữ lại bên người coi như huân chương cho thành công bước đầu đó. Thỉnh thoảng công việc căng thẳng, hắn lại lấy cổ cầm ra chơi, hồi tưởng lại lần trả thù oanh oanh liệt liệt năm đó mà vui sướng trong lòng.

Ngưng Bích ôm đến một cây cổ cầm đặt trước mặt hắn, quả nhiên là Bạch Đằng cầm. Lần này đi mua đảo, hắn không hiểu tại sao cũng vác theo cây đàn này. Không ngờ cơ duyên trùng hợp hắn rút xuống biển, thì cây cổ cầm cũng bị rút xuống theo luôn, lại còn trở thành vật cứu mạng của hắn. Lạc Thiên vui vẻ vuốt ve mặt đàn. Người bên cạnh nhìn vào, cũng thấy được hắn thật yêu thương cây đàn này lắm.

Lạc Thiên so dây, rồi gảy thử mấy tiếng đàn. Tính tính ... tang tang ...

“...Lòng như bát ngát mây xanh,

Thân như sương tụ trên cành đông mai.

Cuộc đời – chớp lóe, mưa bay,

Càng đi, càng thấy dậm dài nỗi không.

Thân tâm bệnh – nghiệp trần hồng,

Lênh đênh trầm nguyệt, bênh bồng phù vân.

Giam trong Tài, Mệnh, Giã, Chân,
Trăm năm hồ dễ một lần bay cao.
Đau lòng chuốc tiếng đàn nao,
Năm cung nước chảy lại chao phận mình...”

(trích Đoạn trường vô thanh – Phạm Thiên Thư)

Tiếng đàn réo rắc nao lòng, dây cao dây thấp lần lần nối nhau. Lại có người trên nền nhạc đó, ngâm nga lại mấy bài thơ cổ, kể lại mấy chuyện đau lòng từ thời xa xưa. Giọng hần lúc trầm ảm, lúc vang cao làm người nghe ngẩn ngơ trôi nổi trong không gian cổ kính u tịch. Tư lự cùng hoàn cảnh nhân vật, buồn bã cùng nỗi đau của nhân vật. Cuộc đời Kiều nữ năm xưa chẳng phải cũng là trôi nổi lênh đênh chốn phong trần. Tự nhiên có người ngẫm lại cuộc đời mình, thấy đồng cảm trong đó rồi bất giác lệ đổ châu sa.

Liếc mắt thấy khúc đàn của mình đã đạt được hiệu quả nhất định, Lạc Thiên độc ác đặt hai bàn tay lên dây đàn kiến âm thanh ngân nga đột nhiên nhín bật. Hai nữ nhân trong phòng đang say mê tiếng đàn, đột nhiên bị đập một cú, tổng thẳng về với thực tại. Biết mình thất thố, Hồng Tụ lấy khăn tay ra chấm chấm hai hàng mi. Nàng thầm thở dài, “May rằng hần không nhìn thấy cảnh vừa rồi”. Tâm tư của các nàng, sợ nhất là có người nhìn ra được.

- Kim tiên sinh, cầm nghệ quả thật tuyệt luân. Khúc đàn vừa rồi làm tiểu nữ thấy buồn bã quá. – Ngưng Bích trở về sắm vai kỹ nữ không nhẽ nói.

- Quả thật rất buồn! Kim gia, sau này xin ngài đừng đàn khúc này trước mặt khách nhân. Hỷ Lạc Phường là nơi mua vui, cầu lạc. Nghe xong khúc đàn của ngài thì mọi người đều sẽ não lòng.

Lạc Thiên sao có thể không nghe ra ý nàng đã chấp nhận cho hần gia nhập Hỷ Lạc Phường. Hần vui vẻ mỉm cười nói.

- Sau này sẽ không đàn khúc này nữa.

- Được rồi, Kim gia vừa mới hồi tỉnh, thân thể còn chưa khỏe. Ngài nên trở về phòng nghỉ ngơi đi. – Hồng Tụ ra về bà chủ phát tay. Sực nhớ ra là hần không nhìn thấy nên tay đang vung ra nửa chừng bèn thu lại.

- Để tiểu nữ đưa tiên sinh về phòng. – Ngưng Bích hăng hái xung phong.

Nàng không hiểu sao lại có cảm giác tốt đẹp về con người này. Qua mấy lần kiểm tra, dần dần Ngưng Bích cũng tin rằng hần thật sự vô tội. Mà cái cảm giác vô hại, vô ưu đó lại khiến nàng bất giác muốn ở gần bên thêm chút nữa. Giống như đang mùa đông, con người sẽ bị thu hút bởi một lò sưởi ấm.

Là vì hần không giống những người đàn ông khác, không dùng ánh mắt dâm dăng nhìn nàng. Là vì hần là kẻ lang thang nghèo mạt nên nàng không phải nghĩ cách lợi dụng hần. Là vì hần yếu đuối nho nhã nên nàng cũng không cần đề phòng hần hại mình. Nàng không biết gì hết! Chỉ biết là hần toả ra một khí chất hoà nhã tự nhiên khiến nàng ở bên cạnh thật thoải mái yên lòng.

Lạc Thiên ôm lấy cổ cầm, còn đang bối rối không biết đi hướng nào thì bàn tay hần đã bị nắm lấy.

- Kim tiên sinh, đi theo ta. – Ngưng Bích vui vẻ tự nhiên như làn nước.

- Làm phiền cô nương rồi! – Hần hoà ái mỉm cười.

Hồng Tụ đứng tựa cửa nhìn bóng dáng Ngưng Bích lôi kéo tên cầm sư mù đi mất. Nàng ưu tư, “Ngưng Bích cuối cùng cũng đã động tâm rồi!”

9. Chương 8 : Cuộc Sống Vẫn Thật Khó Khăn

Chương 8: Cuộc sống vẫn thật khó khăn

Ngưng Bích nắm tay Lạc Thiên đưa hần quay trở ra đoạn hành lang bên ngoài để đi xuống lầu. Lần này nàng thật tâm chỉ dẫn cho hần quay trở về căn phòng của mình. Nàng không còn bày trò thử thách hần

này nọ nữa. Vừa cầm tay chỉ đường, nàng còn liên tục huyền thuyên kể chuyện này nọ nữa. Thỉnh thoảng nhắc hẳn “Cẩn thận bước xuống bậc thang” hay “Sắp tới có một ngách cửa”.

Nhìn nàng ríu rít vui vẻ, hẳn thật không thể nhận ra đây là cô nàng độc ác vừa ra tay giết người lúc trước. Lúc lạnh lùng tàn nhẫn, lúc lả lơ dung tục, khi lại nhẹ nhàng trong trẻo ... thật ra đâu mới là con người thật của nàng? Tâm tư hẳn luôn phức tạp, cũng là lần đầu tiên hẳn mới gặp được một người càng phức tạp hơn bản thân mình. Hẳn đang đóng kịch, còn nàng cũng đang diễn trò. Tự nhiên hẳn có chút đồng cảm.

Cuộc sống vốn rất phức tạp khó sống. Người đời luôn coi kinh sự dối trá, thế nhưng lại ít ai có thể sống chân thật. Muốn tồn tại sinh sống, người ta phải lươn lẹo lường gạt lẫn nhau. Giống như nàng và hẳn.

^ _ ^

Lúc đi ngang qua đại sảnh hẳn thấy dường như nơi đây thừa vắng hẳn đi, đám người vui chơi trác táng có lẽ kéo nhau đi về phòng ngủ hết rồi. Ngưng Bích dắt hẳn đi qua một lối khác trở ra bong tàu.

Ngoài trời đang ửng những tia nắng mai đầu tiên nơi chân trời. Cơn gió sớm thổi hơi biển lành lạnh luồn qua hai người bọn họ. Lạc Thiên bị kéo theo phía sau, lần đầu tiên mới có dịp nhìn kỹ Ngưng Bích. Đó là một tiểu nữ tử nhỏ nhắn, yếu điệu như làn suối tinh khiết. Nàng có mái tóc dài suôn mềm đến tận thắt lưng. Trong cơn gió sớm, mái tóc nàng bị thổi tung bay bồng bềnh như mây trời. Bộ váy áo cũng bị gió thổi tung, ôm sát người, lộ ra những đường cong tuyệt mỹ.

“Hai bên cực kỳ cân xứng, chỗ nào cong thì nên cong, chỗ nào thẳng thì nên thẳng.” Lạc Thiên đột nhiên nhớ đến lúc hẳn thừa cơ té ngã trả thù nàng, tay hẳn đã ‘vô ý’ chạm vào đôi núi nọ. Hẳn thề rằng, trên đời này không có bất cứ nữ nhân nào có thể cân xứng hai bên đến tuyệt vời như nàng.

Trong lúc hẳn đang chìm đắm trong cơn say ‘mỹ cảnh’ thì Ngưng Bích ngừng lại. Nàng ngắm nhìn ánh bình minh đang nhấp nhô trời lên từ dưới biển.

- Mặt trời mọc rồi. Thật là đẹp a!

Lạc Thiên bật cười, sao hẳn tự nhiên cảm thấy nàng đột nhiên trở nên thật ngây thơ. “Trong như gương, dịu dàng như lưu thủy.”

- Đẹp như thế nào?

Nghe hẳn hỏi Ngưng Bích chột giật mình. Tự nhiên nàng lại quên mất hẳn không nhìn thấy gì, lại tự tiện khoe khoang cảnh đẹp trước mặt. Nhìn thấy gương mặt sững sờ của nàng, hẳn liền hảo tâm giải vây.

- Ta hỏi thật. Ngưng Bích có thể tả cho ta nghe được không!

Bị nụ cười hiền hoà kia dụ dỗ, Ngưng Bích lại trở thành con người vui vẻ hoạt bát như trước. Nàng liền liền thoảng miêu tả cảnh mặt trời tuyệt đẹp mọc lên từ dưới biển lên cho hẳn. Qua lời nàng kể, hẳn thấy còn hấp dẫn, ly kỳ hơn là tận mắt nhìn thấy. Cô nương này thêm mắm dặm muối đủ kiểu, rất có thiên tư trở thành sư phụ kể chuyện trong trà quán nha.

Ngưng Bích tận tình dắt hẳn về tận phòng, chu đáo nhìn hẳn ngồi lên giường. Lúc đó nàng mới an tâm bỏ đi. Trước lúc bước khỏi cửa còn không quên dặn dò hẳn đã có đồ ăn đặt sẵn trên bàn, hẳn tùy thời thích ăn lúc nào cũng được.

Cánh cửa phòng đóng sầm lại, căn phòng lại trở nên tăm tối. Kim Thành ôn nhu dịu dàng kia đột nhiên biến mất, mà nụ cười luôn trên môi hẳn cũng vừa tắt hẳn. Trong bóng đêm chỉ thấy được ánh mắt tinh anh, sáng như sao trời kia lấp lánh lên những tia khóc liệt.

“Cuối cùng cũng qua một ải!”

Để truy cầu sự sống, hẳn không ngại việc dối người gạt ta. Nhưng theo nhận xét của hẳn, hai vị cô nương hẳn vừa tiếp xúc quả thật thâm tàng bất lộ, trình độ đóng kịch trước mặt người khác cũng không thua hẳn là bao. Cuối cùng hẳn cũng đã giở hết sức lực cùng trí tuệ mới có thể tạm thời gạt được hai nàng.

Nhưng việc này còn phải kéo dài đến chừng nào, chỉ mấy canh giờ mà hẳn đã căng thẳng đến rã rời, nếu còn kéo dài thì hẳn e không chịu nổi. Các nàng liên tục quăng ra cạm bẫy để hẳn giẫm phải. Hẳn đã tổn hao biết bao tâm cơ mới có thể tránh hết. Nhưng ‘không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất’. Một trăm lần đắc

thủ cũng không bằng một lần thất thủ. Hắn ớn lạnh nghĩ tới chỉ cần sơ sẩy một lần thì mạng nhỏ của hắn liền bị các nàng đoạt mất.

Lạc Thiên mệt mỏi ngã lưng xuống giường. “Bình đến thì tướng đỡ”, đành phải đi bước nào thì hay bước đó vậy. “Trước mắt là cứ đóng kịch vài ngày, thuận tiện kiếm chút tiền”. Ngay khi Lạc Hỷ Phường cập bến hắn sẽ ly khai ngay. Với bản lĩnh của hắn, thật không khó để kiếm tiền quay về nhà.

“Tệ lắm thì đem Bạch Đằng cầm đi bán.”

Con người hắn chính là lãnh khốc thực tế đến như vậy đó. Chỉ cần tính ra cái lợi, hắn cũng không ngại tình cảm hay kỷ niệm gì cả. Hễ trả đủ giá, thì cái gì hắn cũng bán. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

^ _ ^

Làm nhiều quen tay, nói nhiều quen miệng. Lạc Thiên thì đóng kịch càng lúc càng quen thuộc, bây giờ hắn cực kỳ nhập vai, không hề cảm thấy khổ sở mệt mỏi như lúc ban đầu. Lừa gạt, thâm tâm chính là sở trường của những tên gian thương như hắn. Chỉ cần ba ngày, hắn đã nhanh chóng hoà nhập với cuộc sống trên tàu Hỷ Lạc Phường.

Mỗi ngày của hắn bắt đầu lúc hoàng hôn vừa tắt. Sau khi xử lý xong việc cá nhân thì theo mọi người đi ăn sáng. Biết hắn bị mù nên mọi người khá là quan tâm giúp đỡ, đối xử với hắn ân cần hoà nhã. Cơm cũng bởi sẵn một tô, đồ ăn thì gấp lên sẵn. Tuy bữa ăn không được xa hoa như lúc làm thiếu gia, nhưng Lạc Thiên là người rất thức thời, ‘ngựa chết xuống đi bộ’, hắn cũng không kêu ca gì đối với việc ăn uống. Ăn cơm xong thì ngồi tránh sang bên nhìn người khác dọn dẹp, không thôi thì ôm đàn ngồi đợi sẵn ở sân khấu. Thời gian biểu diễn chỉ kéo dài độ hai canh giờ, chơi xong hai bài sẽ được nghỉ một bài, cùng các nhạc sư khác thay nhau làm việc. Cuộc sống thật nhẹ nhàng thoải mái.

Ngoài ra, nhờ gương mặt hoà nhã của hắn, lấy được cảm tình của không ít các cô nương trong Hỷ Lạc phường. Mỗi lần các nàng tiếp khách, đều không nề hà đòi khách thưởng tiền cho hắn. Tuy đối với hắn chỉ là mấy đồng bạc vụn, nhưng đối với những người khác thì thu nhập của hắn cũng thuộc loại cao rồi. Mấy vị đồng liêu thấy hắn mù loà tội nghiệp, cũng không có tị nạnh làm khó gì.

Xong giờ thì có thể tự do lui xuống, nếu chơi thêm thì lại được thưởng thêm tiền. Rảnh rỗi hắn lại chống gậy loay hoay trong sòng bạc. Mỗi người đều cho rằng số hắn thật cực kỳ may mắn, hôm nọ vô tình làm rơi đỉnh bạc lên chiếu, khi nhà cái khui thì hắn lại trúng to, thắng được không ít tiền. Kỳ thực chỉ mình hắn biết đó là cố ý, hắn đứng tính mãi mới chọn được thời cơ cực kỳ quý hiếm đặt nhỏ ăn lớn này.

Khách quan trên tàu Hỷ Lạc Phường đều là nhà giàu hào sảng, thỉnh thoảng cũng có người mời rượu nhưng hắn đều phải chối từ. Hiện nay hắn là đang đi trên lưỡi đao, nếu sơ sẩy sẽ ngay lập tức mất mạng. Hắn không dại gì uống rượu say để chuốc họa.

Cuộc hoan lạc trên tàu kéo dài quá nửa đêm thì tiệc tàn dần. Đến gần sáng thì mọi người lại lục đục kéo nhau về phòng, số thì say rượu ngủ, số thì đóng cửa mây mưa. Cuộc sống ở trên tàu chính là đảo ngược ngày đêm như vậy. Ban ngày trên bong tàu tịnh không có một bóng người, thật giống một con tàu ma trôi trên biển.

^ _ ^

Đó là một đêm đặc biệt, bầu trời đêm ba mươi tháng giêng tối đen như mực. Nhìn khắp nơi cũng không thể phân biệt được đâu là mặt biển đâu là bầu trời. Tàu Hỷ Lạc Phường như trôi nổi giữa một vùng không gian vô tận.

Thế nhưng đó chỉ là chuyện ở phía bên ngoài. Phía bên trong đại sảnh vẫn như cũ ồn ào náo nhiệt. Cuộc ăn chơi hoan lạc mỗi ngày chưa bao giờ dừng lại. Mà đêm đó lại có sự kiện đặc biệt được mọi người ngóng chờ, nên không khí huyền náo ồn ào hơn nhiều.

Đêm cuối cùng của mỗi tháng chính là ngày xếp lại hạng của hoa khôi. Thế nên các cô nương ở Hỷ Lạc Phường đều vận quần áo diêm dúa, trang điểm đặc sắc, phô diễn tài nghệ để hồng lầy được nhiều phiếu bình chọn để tăng cấp trong bảng xếp hạng.

Hết tiết mục tạp kỹ rồi lại đến múa, hết ca hát rồi đánh đàn, múa kiếm, ngâm thơ ... có đủ cả. Các cô nương trên tàu đều là hạng xinh đẹp, hơn nữa lại đa tài, khiến khách nhân vô cùng ngưỡng mộ. Trời đã hơn giữa khuya, nhưng cuộc vui chỉ vừa mới đến đoạn cao trào. Tiết mục biểu diễn tiếp theo chính là đương kim hoa khôi Ngưng Bích. Nghe nói tiết mục nào của Ngưng Bích đều là độc nhất vô nhị, vạn phần hấp dẫn.

Lạc Thiên vừa mới liên tục đệm đàn cho hai tiết mục, nên bây giờ hắn được nghỉ giải lao. Quả thật hai tiết mục ca múa vừa rồi các cô nương đều cố công chọn những bài đặc sắc nhất, đàn khó nhất. Vì vậy hiện nay mười ngón tay hắn đã mỏi nhừ rồi. Quả thật lao động kiếm tiền thật là vất vả, chỉ có buôn bán mới nhàn thân mà mau phát tài.

Tiếng trống từng từng nổi lên rộn rã khởi đầu cho tiết mục sắp tới. Lạc Thiên đôi mắt tuy lơ đãng nhưng kỳ thật vẫn chăm chú ngắm nhìn hai hàng nữ nhân kéo lên sân khấu biểu diễn. Các nàng vóc dáng đều nhau, cùng phục sức một bộ ngoại tộc y phục. Đó là một chiếc áo nhỏ không liền thân phơi ra những cái eo thon trắng nõn, cái quần kỳ lạ rộng thùng thình túm lại ở phía cổ chân với mấy hàng lục lạc nhỏ kêu leng keng. Ngược lại với chiếc áo thiếu vải chính là mỗi nàng đều đeo một chiếc khăn trùm đầu lớn, chỉ chừa ra đôi mắt vẽ vờ kỳ công đầy mê hoặc.

Khách nhân nhìn cảnh tượng mười mấy thiếu nữ hờ hơ đều nhất thời chết cứng. Ở đất nước bọn họ, cũng chưa từng thấy được bộ trang phục thiếu vải đến mức này. Có người còn không biết bản thân đang bắt giặc chảy nước miếng đầy miệng.

Lạc Thiên nhất thời rất muốn cười to kinh bỉ. Đây chính là bộ y phục truyền thống của đất nước Ba Tư đó nha, hắn đã từng thấy hình vẽ trong một cuốn sách. Nhưng nói thật, trực tiếp nhìn thấy mấy bộ trang phục này ngoài đời, thật sự là hù chết người. Hắn lặng lẽ nuốt xuống một trận nước bọt

10. Chương 9 : Hồng Nhan Và Họa Thủy

Chương 9: Hồng nhan và họa thủy

Đại sảnh của Hỷ Lạc Phường đốt từng chậu lửa lớn khiến không gian kỳ ảo lập lòe. Ánh lửa nhảy nhót, tiếng trống bập bùng cùng với điệu nhảy khiêu gợi khiến không gian nóng lên hừng hực. Tiếng trống vang lên mạnh mẽ và những cái hông gợi cảm bắt đầu lắc lư. Mỗi động tác vừa nhanh vừa mạnh, đều đều theo nhịp trống. Người xem bắt giặc bị cuốn theo điệu múa không biết lúc nào. Điệu múa càng cuồng nhiệt, nhịp trống càng nhanh, mà người xem cũng càng phấn khích. Tiếng hò reo dầm dề vang lên ngập trời. Quả không hổ danh là tiết mục của đệ nhất hoa khôi.

Lạc Thiên kín đáo quan sát xem trong đám người đó ai là Ngưng Bích, thông thường người múa chủ sẽ là người đứng giữa mọi người. Thế nhưng trong đội hình của điệu múa này lại có đến hai người múa chính. Các nàng vóc dáng đều nhỏ nhắn ngang nhau, mà đặc biệt là động tác giống hệt như hình và bóng. Thân thể của hai người dẻo dai như thân linh dương, mềm mại như linh xà, lại nhanh như linh miêu. Mỗi tư thế đều tạo thành mỹ hình cực kỳ đối xứng. Lạc Thiên cảm thấy như bị sét đánh giữa trời quang. Cả đời hắn tìm kiếm, chính là vẻ đẹp cân đối chân chính hoàn mỹ này.

Hắn bị kích động đến cả người ngưng trệ, hai mắt mất thần, hoàn toàn bất động như người gỗ. Trong đôi mắt, hắn chỉ còn phản chiếu lại vóc dáng của hai người đang nhảy múa. Một người là hoa kính, một người là thủy nguyệt. Hư hư thực thực, chân chân giả giả. Chỉ biết rằng thân hình cả hai đều tuyệt mỹ như nhau, các nàng nhảy múa hoán đổi chỗ hắn cũng không có cách gì phân biệt được. Đôi mắt của Nhị Lang Thần không ngờ cũng có lúc lằm lằm như bây giờ.

“Các nàng là ai?” Hắn lẩm bẩm

Chợt một tiếng va chạm ầm lên khiến toàn bộ Hỷ Lạc Phường rung động. Tàu bọn họ đang chạy giữa biển khơi, thì có thể va chạm với thứ gì? Chẳng lẽ là đá ngầm? Hay là thủy quái? Tất cả mọi người bị kinh động hoảng sợ, bàn ghế bị xô lệch ngã ngửa, cuộc vui đột ngột bị đứt đoạn. Có mấy người lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lát sau có một toán người kỳ lạ xuất hiện nơi cửa lớn của đại sảnh. Đứng giữa bọn chúng là thứ xấu xí nhất Lạc Thiên từng thấy trong đời mình. Một tên cướp biển chột mắt, chân thọt và có một bàn tay là móc sắt. Gã hô lớn.

- Bắt hết tất cả bọn chúng lại.

Thế nhưng có đồ ngốc nào lại ngồi yên cho người ta bắt trời không cơ chứ. Trong đại sảnh người ta hét lên thành từng đoàn. Mạnh ai nấy chạy toán loạn như đàn ong vỡ tổ. Bọn hộ vệ của tàu cũng vừa lúc chạy ra tấn công ngay đám cướp vừa leo lên tàu. Hai bên hươu đao múa kiếm, leng keng chạm nhau inh ỏi. Không khí hỗn loạn bát nháo vô cùng.

Mấy tên nhạc sư ngồi gần Lạc Thiên cũng thi nhau bỏ chạy hết. Vì vậy hần cũng thức thời, mon men theo vách tường lỉnh đi. Thành gia khẩu quyết: “Chỗ nào có thể làm vỡ đồ thì không nên lưu lại.” ‘Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách’. Thế nhưng hần không dám chạy nhanh, sợ lỡ có người nào nhìn thấy sẽ phát hiện ra hần không bị mù mất.

Xui xẻo cái là phía trước đường hần đang đi, đột nhiên nhảy ra hai cặp đánh nhau túi bụi. Có vẻ như tên cướp biển yếu thế bị hai tên hộ vệ đánh lui chạy về góc này. Lạc Thiên thật dễ khóc dễ cười, bây giờ đi tiếp thì không được, mà lui lại cũng không xong. Ai kêu hần đang giả mù làm chi.

Nguy hiểm hơn là trong thời khắc hần đang lưỡng lự phân vân, thì thanh đao trên tay tên cướp đột nhiên bị đánh văng ra, bay thẳng về phía hần. Hần từ đầu tới giờ vẫn duy trì đôi mắt nhắm tròng nhìn thẳng phía trước mặt, rất giống như một người hoàn toàn không nhìn thấy gì. Nhưng chỉ trong vòng tích tắc, Lạc Thiên đã có thể nhận ra lưỡi đao chắc chắn sẽ bay sượt qua, tề tề thì chỉ bị cắt trúng nhẹ bên má. Hần vô cùng tin tưởng con mắt của mình nên hoàn toàn không tránh né. Bởi tên hộ vệ kia đang đứng đối diện với hần, gã nhìn theo hướng thanh đao bay ra.

Lạc Thiên vẫn đứng bơ bơ, mặc cho lưỡi đao lao vun vút càng lúc càng gần đến mặt mình. Bị cắt trúng một tý hay là bại lộ thân phận rồi bị diệt khẩu. Nghĩ sơ thôi hần cũng đã biết bên nào nặng nhẹ hơn rồi.

Bập, lưỡi đao đột nhiên bị bắt gọn khi đang bay trong không gian. Mũi đao chỉ còn cách mặt hần chừng hai tấc. Lưỡi đao run lên nhẹ nhẹ làm mấy giọt máu đỏ thẫm rơi lác đác xuống sàn nhà. Hần không dám quay lại nhìn mặt vị cô nương vừa dùng tay không bắt ngay lưỡi đao để cứu hần. Lưỡi đao bị nòng tung lên trời sau đó dùng tay kia chụp gọn cán. Thân hình kiều mỹ xoay người như một động tác múa, lưỡi đao lia nhẹ đã nhanh gọn kết thúc đời tên cướp xấu số kia. Những cái chuông nhỏ đính trên bộ ngoại phục kêu lên những tiếng leng keng nhỏ. Nàng chính là một trong hai cô nương vừa nhảy múa vũ điệu ba tư diễm lệ kia.

Lạc Thiên thật muốn bước tới giật xuống chiếc khăn che mặt của nàng. Hần muốn biết người con gái kiều mỹ, kiều sa kia là ai.

Đại sảnh trên tàu Hỷ Lạc Thường là một chiến trường náo động với muôn vàn tiếng ồn ào. Tiếng người la hét, tiếng đao kiếm chạm nhau, tiếng đồ đạc rơi vỡ. Thế nhưng Lạc Thiên dường như lại bất tri bất giác không còn có thể để ý đến thứ gì ngoài trừ nữ nhân che mặt đứng trước mặt mình. Nàng xoay lại, dùng đôi mắt hút hồn nhìn chằm chằm vào hần. Bốn mắt đã chạm nhau rồi nhưng có thể nhìn thấy được gì trong đó? Lạc Thiên chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng, cố áp chế cảm giác muốn chạy tới giật khăn che mặt của nàng ra.

Tay hần đột nhiên bị người khác nắm lấy. Lạc Thiên giật thót người, thoát khỏi tình trạng đầu óc trì trệ này giờ.

- Kim tiên sinh. Là Ngưng Bích nè! – Giọng nói thổ thê vang lên bên cạnh hần.

Lạc Thiên vẫn giữ hai mắt nhắm yên như cũ, nhìn chằm chằm vào khoảng không mông lung trước mặt mình. Hần quay mặt về phía phát ra giọng nói, cả tròng mắt cũng không có đảo lấy một lần.

- Ngưng Bích cô nương. Thật may quá, gặp được cô rồi. – Hần mỉm cười nhẹ nhõm. – Có nhiều tiếng đánh nhau quá. Là chuyện gì xảy ra rồi? Tại hạ thật không biết phải đi hướng nào mới đúng.

- Có cướp biển tấn công lên tàu. Bây giờ tiểu nữ sẽ dẫn ngài tránh đi.

Ngưng Bích giật nhẹ chiếc khăn che trên mặt mình xuống. Nàng nhìn vào nữ nhân đứng đối diện rồi mấp máy môi, “Bây giờ muội đi trốn!” Rồi nhẹ răng cười ngọt ngào.

Hồng Tụ nhìn thái độ của nàng thì chỉ biết nhịu mảy rồi thở dài. “Tiểu nữ này bây giờ chỉ còn biết lo lắng tính mạng cho kẻ dư thừa kia!” Nàng còn chưa kịp trách mắng, Ngưng Bích đã nhanh tay kéo Lạc Thiên đi mất.

Nàng thật lo lắng cho vị muội muội này. Làm sát thủ phải có bàn tay nóng và một trái tim lạnh giá. Sát thủ một khi đã động tâm rồi thì chẳng khác nào cái chết đã gần kề bên. Vẫn còn chưa đủ, mục tiêu lớn lao trong cuộc đời bọn họ vẫn còn chưa làm được. Kỹ nữ phải làm, mà sát thủ cũng phải làm. Thù lớn chưa trả xong, thì bọn họ làm gì có tư cách mà mưu cầu hạnh phúc riêng mình được.

^ _ ^

Tên mù vô dụng Lạc Thiên bây giờ chỉ còn cách để mặc cho người ta muốn kéo đi đâu thì kéo. Khắp nơi đều là đang đánh nhau từng bưng đó nha, vậy mà nàng còn kéo hấn chạy loạn vào. Tuy đây là lỗi ngán nhất để đi ra khỏi sảnh nhưng cũng không cần gấp như vậy chứ? Dễ chết người lắm.

Có hai tên cướp xông nhanh về phía bọn họ. Nàng bỏ tay hấn ra, nói dịu dàng như đang dụ dỗ khách nhân.

- Đứng yên đây một chút!

Sau đó nàng rút từ trong váy ra một cặp song đao. Thân thể linh hoạt của nàng kết hợp cùng bộ đao pháp lả lướt vô cùng độc đáo. Một nữ tử nhỏ nhắn độ sức cùng hai tên cướp hung hãn nhưng không lấy gì làm khó. Xoay trái đờ phải, song đao cùng lia qua, tuy nhẹ nhàng nhưng đều là nhắm vào yếu huyệt đối thủ mà công. Nàng là sát thủ, võ công không phải để biểu diễn mà cốt nhằm vào tính hiệu quả. Một tên rồi lại hai tên bị đoản đao kia lần lượt hạ gục.

“Thì ra là dùng song đao, hèn chi hai bên lại cân đối đến vậy.” Trong lúc sống chết, không ngờ trong đầu tên tiểu nhân Thành Lạc Thiên chỉ nghĩ được mấy chuyện đó thôi. xem tại

Ngưng Bích lại kéo tay hấn chạy đi, thỉnh thoảng phải dừng lại để giải quyết mấy tên cản đường. Chỉ một khoảng có mấy trăm mét từ sân khấu cho đến cửa đại sảnh, mà Ngưng Bích đã phải dừng lại đến năm sáu bận. Mà lần nào cũng là bước qua xác chết của người khác để đi. Thế cục hỗn loạn, không biết là bên hộ vệ hay bên cướp biển đang chiếm thế thượng phong. Chỉ biết rằng số người ngã xuống đang càng lúc càng nhiều. Máu chảy lênh láng, khiến Lạc Thiên cảm thấy trong bụng nhộn nhạo, hấn muốn nôn hết mấy cái bánh lúc nãy vừa ăn ra ngoài.

Lại có một người bị bọn cướp biển chém ngã xuống. Đó là một lão gia mặc đồ xa hoa sang trọng, có lẽ là một khách nhân xấu số không trốn kịp. Ngay sau đó tên cướp lại bị Ngưng Bích giải quyết luôn. Trong cuộc tàn sát máu me tanh tưởi này, không phải người chết thì là ta chết. Bọn cướp biển tàn độc chưa từng biết thương xót mạng người là gì. Lạc Thiên tự nhiên càng lúc càng đồng tình, đứng về phe Ngưng Bích mà ủng hộ nàng. Dù sao những gì nãy giờ nàng làm, cũng là vì muốn bảo hộ cho hấn. Dù không giả mù mà chạy trốn, liệu Lạc Thiên có chung cảnh ngộ với vị lão gia xấu số kia không?

Hai người chạy ra ngoài bong tàu. Gió biển mát lạnh thổi đi từng cơn tanh tươi mặn chát. Bầu trời tối hù không ánh trăng sao. Ngưng Bích nóng lòng muốn kéo hấn trở về khu phòng nhỏ dưới khoang tàu. Nơi đó có vẻ là chỗ an toàn nhất. Đem giấu hấn xong, nàng mới có thể yên tâm quay trở lại giải quyết đám cướp ngông cuồng kia. Cho bọn chúng biết như thế nào là dám động trên đầu thái tử.

Bởi vì thấy trên bong không một bóng người, nên Ngưng Bích thả lơ phòng bị. Trong lúc vừa chạy vừa suy tính, không ngờ nàng lại để lộ ra sơ hở. Trong góc khuất có người tập kích, một cây chày gỗ đột nhiên ngang đường, đập ngay vào đầu nàng. Ngưng Bích đang trong đà chạy tới, vậy mà va chạm với cây chày gỗ mạnh đến nỗi bật nhanh về phía sau. Nàng bất tỉnh ngay lập tức. Cả người mềm nhũn nằm gọn trong lòng Lạc Thiên.

Hấn hai mắt mở to kinh hoảng nhìn gã hộ pháp cao lớn bước ra từ trong góc tối, trên tay vẫn còn cầm cây chày gỗ to dính đầy máu. Tên cướp biển này lúc này đứng ngay gần cửa, gã đã kịp để ý đến Ngưng Bích và Lạc Thiên vừa chạy vừa ra tay tàn sát đồng bọn của mình. Nhìn đao pháp loang loáng của nàng, hấn tự nhiên chùn bước. Thế nhưng mạng của đồng bọn sao có thể vứt đi oan uổng như vậy. Gã hộ pháp ngay

lập tức nghĩ ra kế sách nấp trong góc khuất chờ đợi để tập kích bọn họ. Quả thật thành công triệt hạ được con yêu nữ kia. Bây giờ hắn chỉ muốn cho nàng một chày đoạt mạng để trả thù cho anh em.

Lạc Thiên kinh hoàng nhìn thấy trong mắt tên cướp chỉ là một tia khát máu. Đến lúc này thì không kịp để thương lượng bất cứ thứ gì. Hắn ôm ngay Ngưng Bích lên dự định quay đầu bỏ chạy. Bọn này cơ bản không biết hắn là ai, dù có mù hay không mù bọn chúng cũng giết chẳng kịp kêu một tiếng. Thế nhưng ý trời thường trêu người. Hắn chưa kịp chạy đến hai bước, phía đầu kia lại có hai tên cướp hung hãn cầm đao bước ra.

Một đầu là hai tên cầm đao, một bên gã khổng lồ cầm chày gỗ. ‘Lưỡng đầu nan thọ địch’, chạy đi hướng nào cũng là đường chết. Hắn dừng lại, thở một tiếng dài não ruột.

Đột nhiên mắt hắn sáng lên.

Lạc Thiên không do dự đạp một chân lên thành tàu, sau đó nhẹ nhàng thả người nhảy khỏi tàu. Một tiếng ầm vang lên cùng với nước biển văng tung toé. Mấy tên cướp chạy đến thành tàu ngó xuống dưới chỉ thấy một mảng sùi bọt trắng xoá nổi lên. Sau đó chúng chờ một lúc khá lâu cũng chẳng thấy ai trồi lên cả. Bọn chúng thất vọng kéo đi, gia nhập với đám chém giết vẫn còn từng bừa trong đại sảnh.

11. Chương 10: Sự Cố Chấp Của Kẻ Tham Lam

Chương 10: Sự cố chấp của kẻ tham lam

Lạc Thiên hình như tính toán sai ở chỗ hắn đề cao năng lực của bản thân mình quá. Lần trước gặp bão lớn cuốn xuống biển không chết, hắn thật sự tưởng mình tài giỏi lắm. Lần này bị bọn cướp ép đến bước đường cùng, hắn liền không do dự nhảy xuống biển.

Hắn dự định tính bơi sang chỗ khác trốn tạm, rồi leo lại lên tàu. Không ngờ hắn quên mất trên tay mình còn đang ôm chặt một Ngưng Bích. Nàng vừa bị va chạm mạnh nên tạm thời bất tri bất giác, cả người mềm nhũn không có chút phản ứng nào. Thân tàu lớn Hỷ Lạc Phường vốn cao hơn mặt biển rất nhiều. Lạc Thiên ôm nàng nhảy xuống biển, vừa chạm nước đã vượt tay, để Ngưng Bích chìm mất trong làn nước đen.

Cứu người như cứu hỏa, Lạc Thiên không kịp tính toán dài dòng, liền lặn xuống theo hướng nàng vừa biến mất. Trên bầu trời ba mươi không trăng không sao, chẳng có chút ánh sáng nào rọi xuống mặt biển. Lạc Thiên lặn bừa trong làn nước tối, hai mắt không thấy gì, hắn chỉ quờ quạng hai tay theo bản năng để tìm kiếm. Phải nhanh tìm thấy, nếu không chỉ vài giây sau nàng sẽ chìm mất dưới đáy đại dương. Một báu vật tuyệt đẹp như vậy, hắn vừa tìm được thật không muốn mất đi chút nào.

Trong không gian tối tăm mịt mù, Lạc Thiên tưởng chừng như mình đang bị mù thật sự. Hắn mở mắt to tìm kiếm dấu hiệu của nàng, thế nhưng dường như càng lúc càng vô vọng. Xung quanh hắn chỉ có màu đen bao bọc, cái cảm giác bị giam hãm, lạc lối như lần bị chìm lần trước ủa tới. Hắn sợ hãi. Phổi hắn rên lên đau rát, báo hiệu rằng hắn buộc phải từ bỏ cuộc tìm kiếm vô vọng này đi. Hắn đã mất nàng thật rồi.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, thì hy vọng lại đến một cách bất ngờ. Sâu xuống phía dưới có thứ gì lấp lánh loé lên. Nhớ tới viên trân châu sáng lấp lánh trên chiếc vòng cổ của nàng, Lạc Thiên mừng rỡ như điên. Hắn đạp mạnh chân, lao người lặn sâu về hướng ánh sáng lấp lánh đó.

Viên trân châu kia thật sự là một vật báu vô giá, trong bóng đêm của biển cả sâu thẳm, không ngờ nó lại toả ra ánh sáng xanh mờ ảo. Càng đến gần Lạc Thiên càng nhìn thấy rõ thân hình Ngưng Bích đang chậm chậm chìm xuống đáy đại dương bao la. Tóc nàng xoã tung cùng với váy áo lơ lửng trong nước, tạo nên một vũ điệu phiêu trần kỳ lạ. Hắn mừng rỡ ôm chặt lấy thân hình nhỏ nhắn ấy vào lòng. Cảm giác thoả mãn giống như vừa tìm lại được một báu vật bị mất.

Lạc Thiên đạp nước mạnh, kéo cả hai người về phía mặt nước bên trên. Phổi của hắn đã đến cực hạn của sự chịu đựng rồi.

Hắn trồi lên khỏi mặt nước, hít lấy từng ngụm không khí quý giá. Gió đêm mát lạnh bị hắn hít đầy vào phổi, xoa dịu cái cảm giác đau tức này giờ. Hắn bắt ngờ vì sao mình lại phải dày dạn bản thân đến thế.

Nàng và hắn chỉ là bèo nước tương phùng, nàng đối với hắn còn là thứ đe dọa tính mạng, bất lợi vô cùng. Phương châm của hắn trước giờ là việc gì không có lợi sẽ không làm, mà việc cứu nàng chẳng khác nào làm ăn lỗ vốn. Thế nhưng hắn chẳng thể nào buông nàng ra được. Đây đơn giản chỉ là một chút nhân tính thấy người bị nạn không thể không cứu ư? Nàng đã cứu hắn nên bây giờ lấy ơn đền đáp ư?

Nhưng hắn không bao giờ có thể chấp nhận mình là một người tốt được. Hắn là một gian thương, một tên tiểu nhân. Thành Lạc Thiên không thể là người tốt. Cuối cùng để thoả hiệp với bản thân, hắn cho rằng việc cứu nàng là một hành động tham lam. Hắn tham lam muốn tất cả các báu vật trên thế gian này. Kể cả một báu vật có thể lấy mạng hắn, Lạc Thiên cũng tham lam muốn có cho bằng được.

Hắn siết chặt người con gái nhỏ bé trong lòng mình, vật hắn muốn có chưa bao giờ mà hắn không thể lấy.

^ _ ^

Hai người bị dòng nước biển cuốn ra xa khỏi tàu Lạc Hỷ Phường. Những cánh buồm khổng lồ căng lộng gió đẩy chiếc tàu lớn càng lúc càng trôi đi xa. Bên cạnh Lạc Hỷ Phường còn có một con tàu bí ẩn cặp sát song song lướt đi. Tiếng ồn ào của cuộc chém giết hỗn loạn trên tàu càng lúc càng nhỏ dần. Lạc Thiên biết bây giờ đã quá muộn để kêu cứu. Không cách gì người trên tàu có thể nghe hắn được, dù họ có nghe liệu có cách gì ứng cứu được không? Còn bọn cướp nữa, bọn chúng mà nghe thấy thì có chạy tới chém cho bọn họ vài nhát cho đi đời luôn không? Suy đi tính lại, hắn biết kêu cứu dường như là hành động vô ích.

Lạc Thiên chỉ dùng một tay để bơi, một tay hắn giúp Ngưng Bích nổi lên. Tình hình nàng có vẻ không ổn lắm. Hơi thở nhẹ đến nỗi hắn sợ nàng không còn hô hấp nữa. Trên trán Ngưng Bích, máu vẫn tiếp tục chảy ra loang loáng từ vết thương. Gương mặt nàng trắng bệch thiếu sinh khí do bị mất máu và bị ngâm dưới nước. Tuy đây là vùng biển phía nam, nhưng mà vào thời tiết mùa xuân như thế này cũng không thể nói là ấm áp gì. Lạc Thiên cảm thấy mình run lên từng hồi, rằng hắn đánh vào nhau lập cập. Có lẽ Ngưng Bích không thể chịu đựng được lâu nữa.

Hắn lần trước sống sót được là nhờ ôm cổ cầm mà nổi lên. Lần này hắn không may mắn như vậy, ngược lại còn mang theo gánh nặng là Ngưng Bích. Hắn phải bơi liên tục nếu như không muốn cả hai người chết chìm. Nàng là do hắn cứu, đến lúc này thì không thể bỏ ra được. Cứu người cứu đến cùng, hắn không muốn công sức trước đó của mình bị đổ xuống sông xuống biển.

Nhìn ánh sáng trên tàu Lạc Hỷ Phường càng lúc càng xa, hắn biết mình không cách gì bơi theo được. Lạc Thiên tuyệt vọng nhìn khắp xung quanh, bốn bề đều là mặt biển đen vô tận.

Từng cơn sóng nhấp nhô thỉnh thoảng làm hiện lên chút ánh sáng lập loè. Có ánh sáng là có thêm một phần hy vọng. Lạc Thiên cố căng mắt ra nhìn hết cỡ xem mình thật sự có ảo giác không. Quả nhiên là có chút ánh sáng le lói ở phía xa xa đang trôi nổi theo từng cơn sóng. Chẳng lẽ may mắn gặp được một chiếc tàu khác đi trên biển?

Nhưng hắn lại mau chóng thất vọng, nếu là tàu thì làm sao hắn bơi theo kịp, hơn nữa đang là ban đêm thì người trên tàu làm sao thấy được hắn để mà ứng cứu. Hắn lại buông xuôi hy vọng, thả lỏng cho người nổi lên. Bây giờ là lúc cần tiết kiệm sức lực, hắn sẽ cố gắng giữ mình và Ngưng Bích nổi được đến chừng nào hay chừng đó. Còn đến lúc không thể nổi nữa thì thôi. Dù sao cả đời này hắn chỉ mãi tìm được cái đẹp chân chính, nếu cái đẹp đó không có ở trần gian này thì hắn sang thế giới khác tìm kiếm vậy.

Chợt nhớ tới đôi vũ công giống hệt nhau trong vũ điệu ba tư kiều mị.

“Thật sự trên đời này cũng có cái đẹp hoàn hảo đó thôi!” Ý nghĩ này làm hắn bất giác cảm thấy vui vẻ.

Ngưng Bích là một nửa của sự hoàn hảo đó, còn nửa kia là ai. Hai người đều dùng mặt che mặt lại, nhưng thân hình giống nhau đến mức đó thì quả thật là cực kỳ hiếm có trên thế gian này rồi.

“Thật muốn biết nàng là ai!” Hắn thét lên thành tiếng ý nghĩ trong đầu mình. Một cảm giác không an lòng trôi dạt khiến hắn thay đổi dự tính. Hắn không muốn thoả hiệp với cái chết nữa, mạng của hắn rất quý, không thể đem đi bán rẻ.

Nhìn chằm chằm vào điểm sáng le lói phía đằng xa, dường như nó chỉ nhấp nhô theo sóng chứ không có vẻ như đang chạy đi. Lạc Thiên xoay người lại, ngoan cổ bơi về phía điểm sáng mơ hồ. Hắn còn chưa thấy được mặt nàng, thì không thể dễ dàng chết được.

^ _ ^

Đêm không trăng sao chính là thời điểm tốt nhất để đi câu mực. Những lúc như thế này chỉ cần có chút ánh sáng là bọn mực trên biển liền tập trung kéo đến bu đông nghẹt quanh thuyền. Cổ Sâm là một lão ngư lâu năm dĩ nhiên không bỏ qua thời điểm tốt như thế này để đi câu. Cần câu của lão cứ bỏ xuống, nhắc lên nhịp nhàng. Chỉ mới qua nửa đêm một chút mà cả một thuyền câu đã đầy ắp mực.

“Có lẽ cũng không cần phải câu tới sáng, nhiều đây đã đủ phơi chát giàn phơi của lão rồi.”

Cổ lão ngư bắt đầu thu dây, vừa làm vừa hát khe khẽ một bài ca đi biển.

Chiếc thuyền nhỏ đột nhiên nghiêng mạnh, một bàn tay tái ngắt từ dưới biển thò lên chụp vào mạn thuyền. Đang đêm hôm khuya khoắt, xung quanh là bốn bề biển cả, tự nhiên gặp cảnh kinh dị như thế ai mà không hoảng sợ. Cổ lão ngư la lên một tiếng khàn đục tưởng như sắp đứt hơi già của lão. Sau đó lão hoảng sợ chụp ngay cái gáo múc nước trên thuyền, đập liên hồi vào bàn tay đang chụp ở mạn thuyền, mong con ma biển buông tha cho chiếc thuyền câu nhỏ bé của lão.

Theo truyền thuyết của dân đi biển, nếu gặp mấy loại ma quỷ quấy phá như thế này thì phải lấy gáo nước quăng cho nó. Cổ lão ngư dự định tách con ma biển ra khỏi thuyền câu của mình rồi mới quăng gáo nước cho nó. Nhưng không ngờ con ma biển bám dai không buông, chẳng những không buông tay còn trồi đầu lên. Gương mặt trắng bệch cùng đầu tóc dài ướt rũ rượi che hết mắt quả thật là dọa sợ người già. Cổ lão ngư liền lấy gáo nước chọi thẳng vào giữa mặt con ma biển, nếu cách này không thành công thì chắc lão sẽ tàn đời nơi biển cả quá.

Đang run sợ cầm cập nhưng đột nhiên lão phát hiện có điểm kỳ quái vô cùng. Con ma biển tuy đã được cho gáo nước vẫn không chịu rời thuyền, môi vẫn mấp máy nói gì đó không ra hơi. Đặc biệt hơn nó còn đang bị chảy máu mũi rùng rùng.

“Há, ma biển thì làm sao mà chảy máu mũi. Nếu chảy máu được thì chắc chắn không phải là ma biển.”

Bình tĩnh lại, Cổ lão ngư liền cầm đèn soi kỹ thứ không phải ma biển kia. Thì ra hắn chỉ là người bình thường, bên cạnh còn ôm theo một tiểu cô nương. Hai người đã bị ngâm nước đến tím tái cả người.

Nam nhân đó chỉ có thể thều thào mấy chữ “Cứu với...” Sau đó hắn tuột tay khỏi mạn thuyền, cả hai người từ từ chìm xuống làn nước sâu.

12. Chương 11 : Có Người Sống Sao Gọi Là Đảo Hoang!

Chương 11: Có người sống sao gọi là đảo hoang!

Bên bờ biển cát trắng muốt và hàng dừa xanh rì rào theo gió, nổi bật lên một gian nhà lá đơn sơ. Bên ngoài ngôi nhà có treo dây cá khô, mực khô và vài tấm lưới rách. Nhìn thế nào cũng thấy được đây là ngôi nhà của một ngư dân nghèo.

Lúc đó đã gần giữa trưa, nắng chiếu lên bờ cát trắng làm loá cả mắt. Tuy gần bên bờ biển, gió thổi lồng lộng nhưng cũng không thể nào xua đi được hết cái nóng rực của miền biển phương nam. Gió từ biển thổi mạnh lùa vào nhà căn nhà tranh rách nát, mang theo cả cát biển mặn vị muối. Lạc Thiên đang nằm trên một tấm ván gỗ kê, bị cát bay vào miệng khó chịu đến nổi bật ho. Tuy nhiên vì tấm ván kê khá sơ sài nên hắn vừa trở mình ngay lập tức ngã nhào xuống đất. May mà bên dưới cũng là nền cát, nên cú té không đau lắm, nhưng người hắn dính đầy cát biển vô cùng khó chịu.

Lạc Thiên ngơ ngác nhìn địa phương xa lạ mà hắn mới thấy sau khi tỉnh lại. Rốt cuộc hắn lại một lần nữa được cứu khỏi cơn hoạ thủy. Vậy mà đêm qua hắn tưởng mình đã chết chắc rồi. Cố sức bơi mấy canh giờ mới tới gần được một chiếc thuyền câu, sức tàn lực kiệt đến không nói nổi một lời. Chưa kịp leo lên thuyền thì đã bị người khác tấn công. Sau đó thì ký ức mơ hồ khiến hắn chẳng còn nhớ gì nữa cả.

Hắn sờ sờ cái mũi của mình thì có cảm giác đau đau, không lẽ lúc này hắn bị té đập mặt nên bị thương. Không phải, đây là vết thương cũ. Còn có máu bầm tụ đầy trong mũi khiến hắn không thở được. Hèn gì hắn phải há họng thở đến nổi cát vô đầy miệng. Nhưng vì sao bị thương thì hắn lại không chút nào nhớ ra được.

Lạc Thiên thở dài.

‘Sông có khúc, người có lúc’ Không ngờ người ta khi gặp vận xui thì xui tới tận đấy. Gặp bão ngã xuống nước, vừa mới được cứu mấy ngày thì lại phải nhảy xuống nước. Lần đầu mất hết tiền mất luôn cả hạ nhân. Mới vừa tìm được tí bạc thì lại mất sạch trơn, còn lâm vào cảnh bị thương như vậy. Thật là ‘nghèo còn mắc cái eo’.

Có lẽ tiếng động khi té ngã của hắn đã làm kinh động đến người khác. Có tiếng sột soạt phía bên trong nhà, rồi một bà lão tóc bạc như cước vén màn bước ra. Bà lão cười móm mém phúc hậu.

- Aa... người đã tỉnh lại rồi! Ta không ngờ người bất tỉnh lâu đến vậy. Sao ngồi dưới đất vậy? Mau mau lên ghế mà ngồi.

Vừa nói, Cổ thị vừa kéo Lạc Thiên dậy. Hắn ngạc nhiên vì nhìn lão bà già cả như vậy, không ngờ có sức lực thật phi thường. Chẳng những kéo được hắn đứng lên, còn khiến cánh tay bị nắm của hắn tê rần.

- Đa tạ lão bà bà. Xin hỏi bà bà đây là đâu? Có phải bà đã ra tay cứu được vãn bối không? – Lạc Thiên bị đẩy ngồi xuống một cái ghế.

- Đây là nhà của ta. Đêm hôm qua lão gia nhà ta đi câu mực thì cứu được hai người từ dưới biển trời lên. Ban đầu lão gia còn tưởng người là ma biển. – Bà lão cười móm mém. – Các người bị làm sao mà rớt xuống biển? Đại dương mênh mông bao la như vậy mà các người gặp được thuyền câu của lão gia ta thì phải nói là cực kỳ may mắn đó.

- Quả thật là cực kỳ may mắn mới được lão nhân gia cứu giúp. – Lạc Thiên cười khổ. – Chúng vãn bối đi thuyền bị cướp. Chúng chẳng những cướp tiền còn muốn truy sát. Bị ép đến cùng đường vãn bối mới nhảy xuống biển, sau đó bơi ra xa. Cứ tưởng là mạng đã không còn. Nay nhờ lão công giúp đỡ thật là cảm tạ vô cùng.

Lạc Thiên dự định rời khỏi ghế quỳ xuống tạ ơn. Cứ tưởng chết rồi mà còn được cứu, công lao tái sinh thật to như trời biển. Hơn nữa lão bà lớn tuổi như vậy, lão công chắc chắn là bậc cao niên, Thành lạc Thiên quỳ xuống vái lạy cũng là hợp tình hợp lý.

- Không cần đa lễ. Chỉ là việc nên làm, việc nên làm.

Cổ thị cười hà hà, hai tay nâng Lạc Thiên lên. Sức mạnh kỳ lạ của lão bà khiến hắn không cách gì quỳ xuống tiếp được nữa, đành phải ngồi trở lại trên ghế.

-

Bà bà, còn có cô nương cùng với tại hạ ...

- Cũng đã được cứu lên.

Cổ thị đi về phía cửa phòng, vén màn lên. Lạc Thiên có thể thấy rõ trong căn phòng kia có một chiếc giường ọp ẹp, nằm trên đó là tiểu nữ tử xinh đẹp Ngưng Bích. Vừa thấy nàng hắn liền vô cùng lo lắng bước vào phòng. Ngồi bên đầu giường, hắn dùng tay vén trán nàng lên để xem xét vết thương. Thật may đó chỉ là một vết thương gần trong chân tóc, nếu sau này thành sẹo cũng có tóc mái che lại. Hắn thở dài, một món hàng tuyệt mỹ toàn bích nay lại có tỷ vết rồi.

Ngưng Bích vẫn còn mang vẻ xanh xao yếu ớt, nàng thở những hơi thở phập phều hư nhược. Lạc Thiên thử nâng tay nàng lên bắt mạch. Dù sao gia đình hắn cũng nổi tiếng về y dược, Lạc Thiên tuy không học sâu nhưng mấy loại mạch tượng thông thường hắn vẫn có thể bắt ra.

“Ít nhất nàng cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng!”

Nhắc đến tính mạng hắn lại nhớ ngay đến hoàn cảnh của mình. Chẳng phải nàng là người đang đe dọa tính mạng hắn hay sao. Lạc Thiên quay đầu lại, nhìn lão bà phúc hậu đang đứng gần đó quan sát hắn. Nếu

chuyện hần không bị mù lộ ra, chẳng phải sẽ gặp họa sát thân sao. Tuy hai người cùng cảnh ngộ, đồng chịu hoạn nạn; nhưng có trời mới biết nàng sẽ đối xử với hần ra sao.

‘Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách’ Bây giờ cả hai đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, thôi thì đường ai nấy đi. Mấy ý nghĩ cố chấp khi gần trong song chết, khiến hần muốn giữa nàng lại bên cạnh, nay đã tiêu tán mất. ‘Tham thì thâm’ dù hần là đệ nhất gian thương cũng không nên có ý nghĩ tham lam đến vậy. Hần đột nhiên đứng dậy, từ biệt lão bà, hẹn sau này sẽ quay lại trả ơn. Sau đó dứt khoát đi khỏi căn nhà tranh mặc cho bà lão kêu í ới phía sau. Hần vừa đi vừa muốn co giò bỏ chạy, lỡ như nàng tỉnh lại lúc hần chưa kịp đi xa thì sao. Hình ảnh nàng cầm cây trầm, đâm vào sau gáy gã nam nhân trong căn phòng rực đỏ ủa về. Lạc Thiên hoảng sợ, càng đi càng mau.

Hần đi ngược khỏi bờ biển, leo qua mấy tảng đá to, đi sâu vào trong rừng rập. Cây cối um tùm như vậy không biết có đi lạc không? Hần vừa lo lắng vừa vạch mấy lùm cây bụi để chui qua. Ngó lại phía sau hần vẫn còn thấy được bờ biển cát trắng. Bây giờ là giữa trưa, không thể nào đi lạc được. Nếu hần cố gắng đi suốt buổi chiều thì có thể thoát xa Ngưng Bích, mà cũng không chừng sẽ tìm được một địa phương có người khác để tá túc.

Trong đầu lẩm nhẩm tính toán, mắt liên tục quan sát xung quanh để xác định phương hướng mà đi. Thông thường những tảng rêu mọc trên thân cây lớn đều là hướng về phía bắc. Lạc Thiên lại dùng tay vạch thêm một bụi cây ra thì khung cảnh trước mắt khiến hần sững sờ. Hần lại một lần nữa nhìn thấy bờ biển đầy cát trắng và nắng vàng.

Không thể nào có chuyện hần lại đi lạc ra bãi biển được. Khoảng cách này giờ hần đi khá gần, chỉ độ vài trăm thước. Mà hần cũng đã canh theo hướng nắng mà đi. Rõ ràng là hần đã rời xa mái nhà tranh bên bờ biển, đi sâu vào đất liền theo hướng nam. Trong đầu hần vang lên một tiếng cảnh báo hải hùng. “Không phải mình đã đi lạc lên một cái đảo hoang bé xíu đó chứ?”

Lạc Thiên chạy ào ra bờ biển. Hoàn toàn không có cảnh bờ biển trải dài xa tít tắp. Cây xanh chỉ phủ một mảnh ngắn ngủn rồi ngay lập tức kết thúc cùng với sóng biển chặn ngang. Hần cảm thấy suy sụp đến nỗi không đứng vững nữa. “Ta bị mắc kẹt trên một hòn đảo cùng với một nữ sát nhân muốn giết người bịt miệng”. Mà hần, bất hạnh thay lại là mục tiêu.

Cái đảo bé xíu này, hần có thể trốn đi đâu được chứ?

Liều mạng lần cuối, Lạc Thiên thử đi dọc bờ biển để xem còn có người nào sinh sống trên đảo nữa không. Càng có đông người thì hy vọng nàng sẽ kiên kỳ mà không dám ra tay ám sát.

Trời nắng trưa oi ả, Lạc Thiên vừa mới tỉnh dậy nên cũng chẳng khoả khoải gì cho cam. Hần bước đi lảo đảo trên bờ cát trắng, mắt cũng muốn hoa lên.

Ở phía xa xa, phía sau những cồn sóng có một chiếc tàu nhấp nhô. “Được cứu rồi!”, Lạc Thiên mừng rỡ chạy ra ngoài biển, vừa gọi to vừa bơi thẳng ra phía chiếc thuyền.

Đó chỉ là một chiếc thuyền câu đơn bạc, nhỏ bé, cũ nát đến đáng thương. Trên thuyền cũng chỉ có một lão ngư lớn tuổi phơ phơ tóc bạc. Thấy hần bơi đến gần, lão ngư liền nhướng mày ngạc nhiên. Lạc Thiên vừa đu được lên thuyền thì lão ngư liền hỏi.

- Lại là người nữa ư? Sao lần nào cũng thích từ dưới biển trời lên thuyền của ta vậy? truyện copy từ
- Lão công? Là người đã cứu tại hạ lần trước hả? – Lạc Thiên vừa vuốt nước trên mặt vừa ngạc nhiên hỏi.
- Ha ha... đúng vậy. Tên lão là Cổ Sâm. Còn người tên là gì?
- Văn bối là Lạc Thiên. Đa tạ ơn lão công đã cứu mạng lần trước.
- Chẳng phải người ở trong nhà lão sao? Chạy ra đây làm gì?
- Cổ lão nhân nghi hoặc nhìn hần. Cái bộ dạng hần lúc bơi trôi chết về phía thuyền câu thật giống như bị người ta truy sát đòi mạng.
- Cổ gia gia, ngoài hòn đảo hoang này ra, gần đây còn có đảo lớn có người sinh sống nào khác không?

- Cái gì mà đảo hoang? Nơi đây có gia đình ta sống đàng hoàng đó nha. Thế nào mà thành đảo hoang được!
- Cổ lão nhân lớn giọng, nghe ra có lẽ phật ý lắm.

- Không phải văn bối có ý chê bai nơi này. Thật tình là có nguyên nhân. Nữ nhân đi cùng tại hạ ... - Lạc Thiên đang không biết nói tiếp như thế nào thì trong đầu hần lại loé lên sáng ý. - ... là nường tử của tại hạ. Nàng hiện đang bệnh nặng phải cần tìm đại phu. Cổ gia gia có thể chở dùm tại hạ đến một hòn đảo lớn có người, tìm lang trung chữa bệnh cho nàng không.

- Thì ra là như vậy. - Cổ lão nhân gật đầu khe khẽ. - Hèn gì mà ngươi có bộ dáng gấp gấp chạy thẳng ra ngoài biển như thế này. Đảo lớn có lang trung gần đây nhất cũng cách ba mươi hải lý, Chèo thuyền tới đó cũng độ một ngày trời. Nhưng hiện nay đang thời điểm nước nghịch, phải nửa tháng sau mới có dòng thủy triều đi lên đảo được. Còn bình thường không cách gì tới gần đảo được.

- Hả? Nửa tháng. - “Không biết còn mạng chờ đến nửa tháng không?” - Vậy còn các đảo khác? Đây là đất nước Triệu Đảo mà, chắc chắn đảo có người phải có rất nhiều chứ.

- Đảo thì có rất nhiều nhưng cũng không có người sống. Còn đảo có người sống thì lại ở quá xa. Nhưng người hãy yên tâm. Bà nhà ta có món canh cá củ cải bổ dưỡng lắm. Chúng ta sống mấy chục năm trên đảo này, mỗi lần bệnh cũng nhờ món canh cá này chữa khỏi. Nường tử ngươi uống canh cũng sẽ mau hết bệnh thôi. - Cổ lão nhân vỗ vai hần an ủi, sau đó nhỏ sào dự định chèo về nhà.

- Cổ gia gia, có thể hay không chở văn bối đến một đảo hoang cũng được. Nửa tháng sau ghé đến đón văn bối đi đảo lớn được không? - Lạc Thiên trong cơn hoảng loạn chụp lấy tay Cổ lão nhân cầu xin.

- Người nói cái điều gì vậy? Có phải mới thoát chết nên trong đầu nghĩ quẩn. Lên đảo hoang thì làm sao sống nổi nửa tháng. - Lão nhìn bộ dáng thư sinh yếu đuối của Lạc Thiên, cảm thấy mũi lòng. - Ấy da, có lẽ hơi nặng quá độ rồi. Thôi để ta chở ngươi về nhà xem canh cá có chưa. Uống vô một chút ngươi sẽ bình thường lại thôi.

Thế là Cổ lão nhắc mái chèo khua sóng. Con thuyền câu nhỏ bé theo sóng biển dập dềnh tiến về căn nhà tranh nhỏ bé bên bờ biển. Lão ư ử hát một khúc ca về biển lớn rộn ràng. Còn Lạc Thiên thì trong lòng lo lắng, bụng dạ quặng thắt. Một hòn đảo hoang nhỏ xíu, một căn nhà tranh rách nát, hai ông bà già cả, một tên yếu đuối vô dụng và một nữ sát thủ. Hần làm sao trốn thoát được đây. Mắt rầu rĩ nhìn xuống làn nước biển xanh thăm thẳm. Hần bất chợt có ý nghĩ nhảy xuống nước cho rồi. Ít nhất còn tránh được đau đớn, khỏi bị hành hạ. Rốt cuộc nàng sẽ dùng hình pháp nào để đối phó với hần đây?

13. Chương 12 : Nàng Là ... Tiểu Thiếp!

Chương 12: Nàng là ... tiểu thiếp!

Chiếc thuyền nhỏ vòng qua đảo một chút, thì ngôi nhà tranh trên bờ biển đã hiện ra. Ngồi trên thuyền, Lạc Thiên có dịp quan sát kỹ hơn hòn đảo. Đó là một đảo nhỏ có hình cá voi trôi lên mặt nước. Một đầu lớn với núi đá nhỏ cao, còn phía bên kia thì dốc thoải với rừng cây rậm rạp. Ngôi nhà tranh đơn sơ chính là nằm ở một bên ‘đuôi cá’ này.

Chiếc thuyền vừa cập gần bờ, trong nhà liền có một lão bà chạy ra vẫy tay đón. Ông lão trên thuyền cũng vẫy tay lại. Hai người bọn họ cả mấy chục năm qua vẫn là cái cảnh chào đón tương phùng thấm thiết như thế này. Mỗi ngày trưa một lần, chiều một lần, chưa bao giờ hết mặn nồng tình cảm.

Chỉ có điều hôm nay tình cảnh có chút lạ hơn. Phía sau bà lão còn có một tiểu cô nương mặt mày thanh tú đứng tựa cửa ngó ra theo. Ngồi trên thuyền, Lạc Thiên cảm thấy trong lòng nhốn nháo không yên. Sau khi hần trốn đi, cuối cùng Ngưng Bích cũng đã tỉnh lại. Nền đối diện với nàng làm sao đây? Có biện pháp gì để trốn được không? nguồn

Hay là chờ ông lão xuống bờ thì hần cướp thuyền bỏ đi? Không được, hần đây đâu có biết chèo thuyền.

Hay là tiếp tục giả mù sa mưa? Không được, hần vẫn chưa kịp thoả thuận với cả hai ông bà lão để diễn tiếp màn kịch này.

Hay là giả trò dùng tiền thương lượng với nàng tìm đường sống? Không được, hắn hiện nay cả người sạch túi, miệng nói không bằng chứng thì có ma mới tin.

Đang suy tính cái này rồi cái kia, hắn không ngờ bị Cổ lão nhân kéo dậy đẩy xuống thuyền. Nhìn thấy hắn ngồi ngây ngốc như thế, lão nhân cứ tưởng hắn đầu óc còn chưa tỉnh táo nên tiện tay giúp đỡ. Ai dè thấy được nương tử của mình về mặt lại đau khổ thế. Cứ như lão đây, nhìn thấy lão bà thì cực kỳ vui vẻ à nha.

- Ông lão à, cô nương này tỉnh lại rồi. Có điều ...

Bà lão còn chưa nói hết câu ông lão đã đẩy Lạc Thiên về phía Ngưng Bích.

- Ta nghe tướng công của nàng nói rồi. Nàng ta bị bệnh đúng không?

Lạc Thiên bị đẩy mạnh một cái xém nữa té cắm đầu xuống đất. Hắn còn chưa kịp trở người tìm kế bỏ chạy thì nàng đã mở đôi mắt to trong veo nhìn hắn.

- Người có sao không?

Nàng hỏi một cách quan tâm chân thành, thế nhưng làm Lạc Thiên run rẩy hết cả người.

- Ngưng Bích, ta...

Hắn ngập ngừng, chưa biết phải nói gì thêm thì nàng đã cướp lời hắn.

- Ngưng Bích? Là tên của ta sao? Còn người là ai? Tên là gì?

Lời nàng nói làm Lạc Thiên giống như bị lỗi điện đánh trúng. Đây là cái cơ sự gì đây, lại là bấy rập nàng bày ra thử hắn hử. Lại còn hỏi tên nàng có phải là Ngưng Bích không, bộ bây giờ chuyển sang diễn tuồng mất trí nhớ hử?

“Mất trí nhớ?” Hắn lại bị sét đánh trúng thêm lần nữa. Không kềm chế được bản thân, Lạc Thiên đưa tay vén mái tóc của nàng, sờ sờ quanh vết thương trên trán nàng vừa mới khô mảy.

“Xung quanh vết thương ngoài sưng to một tý thì có bị gì nữa đâu!” Hắn nhăn trán suy nghĩ.

Bị bàn tay của hắn động vào vết thương, không ngờ nàng lại rụt người giống như tiểu thỏ bạch nhút nhát. Ánh mắt sợ hãi nhìn hắn, khiến Lạc Thiên há hốc nhìn. Đâu rồi bộ dáng lạnh lùng lãnh khốc của nữ sát thủ, đâu rồi bộ dáng lả lơi kiều mị của đệ nhất hoa khôi. Bây giờ sao nàng lại có thể rụt rè như tiểu thỏ bạch được. Với kinh nghiệm diễn xuất gạt người phong phú của hắn, đôi mắt hoảng sợ kia thật sự rất chân thật, không có chút giả tạo chút nào.

- Ngưng Bích, sao vậy? Không nhận ra ta hử? Là Kim Thành đây. – Hắn nhẹ nhàng đưa tay ra dụ dỗ nàng như dụ dỗ tiểu hài tử.

- Kim Thành? Người là gì của ta? Người có biết ta là ai không? – Nàng rụt rè hỏi.

- Cô nương này bị sao vậy? Cả tướng công của mình cũng không nhận ra. – Nhìn thấy tình cảnh có chút quái lạ, Cổ lão nhân liền xen vào.

- Lão ông à, nàng ta lúc vừa mới tỉnh dậy đã ngơ ngơ ngát ngát như vậy. Cả bản thân mình cũng không biết là ai. Ta xem ra cô nương đây bị mất trí nhớ rồi! – Lão bà thở dài.

- Mất trí nhớ. – Lạc Thiên lẩm bẩm lặp lại.

Đây chẳng phải là ông trời có mắt hay sao. Nàng mất trí nhớ rồi, sẽ không nhớ ra hắn là ai nữa, cũng sẽ không truy sát hắn nữa. Nghĩ tới đây hắn suýt đứng dậy hò reo mừng rỡ. Tuy không biết chứng mất trí này kéo dài bao lâu, nhưng chừng nào nàng còn mất trí, thì mạng nhỏ của hắn sẽ vẫn an toàn. Hắn ho khan để nén lại tiếng cười sắp trào ra khỏi họng.

- Ngưng Bích, ta là tướng công của nàng. – Trong đầu hắn hiện ra một kế hoạch xấu xa để trả đũa mấy ngày sống ‘khổ sở’ trên tàu Lạc Hỷ Phường.

- Tướng công? Vậy ta là nương tử của chàng hử? – Nàng ngây thơ hỏi lại.

- Không phải, nàng chỉ là tiểu thiếp của ta thôi. – Hấn nhếch mép. Bắt đầu tiến hành dạy dỗ nàng tiểu thiếp mới ngây thơ.

- Tiểu thiếp là như thế nào?

- Là vẫn còn khoảng cách xa lắm mới trở thành thê tử của ta.

- ...

‘Rèn sắt lúc còn nóng’, Lạc Thiên ngay lập tức bắt tay vào kế hoạch ‘thê huấn’ ngay trong ngày hôm đó. Đầu tiên là bịa ra một câu chuyện về hoàn cảnh cùng bối phận của hai người. Hấn là thư sinh, tuy gia đình không khá giả nhưng cũng thuộc hàng thư hương thế tộc. Nàng là người lang bạt, vì cần tiền chôn cha nên bán thân cho hấn. Bởi vì thân hấn đã có hôn thê, là con của gia đình quan viên, chỉ cần đồ đạc thì cả hai sẽ thành thân. Nên nàng chỉ có thể làm thân tiểu thiếp. Công việc bình thường không khác gì cận thân nhà hoàn. Hai người đang trên đường tới Việt quốc để nương nhờ thân nhân thì bị bọn cướp tấn công. Vì giữ mạng nên hôm nhau nhau xuống nước. Nàng trong lúc chạy trốn đã vô tình vấp té, nên mất hết ký ức rồi.

- Vậy thật ra chàng tên là gì?

Ngưng Bích trong một lúc liên tiếp nhận được nhiều thông tin như vậy nên hơi bối rối. Nàng hiện nay trong đầu không nhớ ra được điều gì, hấn nói gì thì đành nghe vậy. Sự thật cũng được Cổ lão nhân kể lại là, chính hấn ôm nàng đang bất tỉnh liêu mạng bơi đến thuyền câu. Cái tình cái nghĩa hấn đối với nàng thì chắc chắn không thể là điều giả dối được. Nhưng hấn nói hấn là Kim Thành, Cổ gia gia lại gọi hấn là Lạc Thiên. “Vậy thật ra tên nào mới đúng?”

- Ta họ Kim tên Thành, tự là Lạc Thiên. – Hấn mỉm cười ôn nhu. Bình thường các tên thư sinh không phải cũng đều có tên có tự, nhiều cái danh xưng như vậy sao. – Nàng hãy như bình thường, gọi là Kim gia được rồi.

- Kim gia? Nghe thật xa lạ. Giống như tên người hầu gọi ông chủ vậy. – Ngưng Bích chun mũi nói. Nàng có vẻ như chỉ quên hết thân phận của bản thân, còn tất cả những kiến thức thông thường đều nhớ rõ. Không phải dạng mất hết ký ức đến không hiểu biết gì. – Chàng ở nhà đứng thứ mấy?

- Đứng thứ hai. – Hấn nghe nàng nói mà toát mồ hôi.

“Thật không dễ gạt, không biết nàng còn nhớ được bao nhiêu chuyện?”

- Vậy thiếp từ nay gọi chàng là Nhị Lang được rồi. – Nàng mỉm cười bền lên.

- Nàng muốn sao cũng được. – Hấn nhượng bộ lần đầu tiên với cô tiểu thiếp này, không muốn nàng nhọc công suy tính nhiều. Nhớ không may lại nhớ ra nhiều thứ nữa thì sao.

“Nhị Lang? Chính là cái tên người trong nhà vẫn thường gọi sau lưng ta như thế!”

^ _ ^

Trưa hôm đó hấn và nàng tiểu thiếp được ông bà lão mời món canh cá trứ danh. Hấn nhìn món canh mà miệng mồm há hốc. Cái thứ trong bát không chỉ có cá mà còn có từng khoanh nhân sâm cắt khối thật to. Nhà hấn là đệ nhất phú gia của Việt quốc, cũng là được trang nổi tiếng tứ phương. Nhân sâm ngàn năm quý giá hấn cũng nhìn qua không ít, chỉ là chưa thấy củ nhân sâm nào to hơn bấp tay, bị người ta coi là củ cải đem hầm với cá.

- Cổ bà bà, cái này là? – Hấn lấy muống mức khoanh nhân sâm trong chén ra.

- Là củ cải nhỏ được trong núi. Ăn vào khá ngọt, nên ta đem đi hầm canh. Ông lão nhà ta thích lắm. – Cổ bà cười móm mém.

- Đúng vậy ăn rất ngon, hơn nữa lại bổ dưỡng. Từ hồi chúng ta ăn củ cải này cũng chưa từng bị bệnh lần nào. Mà trong núi thì nhiều củ cải lắm, nên thường hay nhổ về ăn. Kìa, người mau ăn đi kẻo nóng.

- Đa tạ. – Hấn mỉm cười.

Tuy nhiên Lạc Thiên chỉ dám ăn một ít. Nhìn nồi canh lớn, bên trong lổn nhổn đầy củ cải, không phải, là đầy nhân sâm. Hấn đoán chỗ này ít nhất cũng phải một hai ký sâm trong đó. Tuy nhân sâm đại bổ, nhưng

bổ quá cũng có khi hoá hại. Hắn biết cơ thể mình yếu nhược, không dám húp nhiều. Nhìn hai ông bà ăn uống vui vẻ, hắn thâm kinh dị trong lòng. Nhiều năm phục dùng lượng lớn nhân sâm như vậy, nên phu thê Cổ Sâm mới trở nên trắng kiện. Hai người cao tuổi nhưng sức khoẻ dẻo dai, thậm chí so với sức lực của hắn e có phần vượt trội. “Thật vô cùng ngưỡng mộ.”

Vừa ăn hắn vừa suy nghĩ đến kế hoạch vào núi nhỏ củ cải. Dù sao hai người bọn họ có nhiều củ cải như vậy, hắn nhổ vài củ, mang qua đảo lớn bán cũng có sao đâu. Đừng nói là vé tàu về Việt quốc, với tài năng thương nghiệp của hắn, không chừng có thể nâng giá sâm lên, đủ tiền mua cả một đội thuyền về nhà.

Cứ nghĩ tới tiền hắn lại vô cùng sung sướng, miệng không kềm được phải cười lên ha ha. Khiến ba người còn lại mắt tròn mắt dẹt nhìn.

14. Chương 13 : Tạm Biệt Đảo Cá Voi

Chương 13: Tạm biệt đảo cá voi

Cuộc sống nửa tháng trên đảo cá voi thật không khác gì bồng lai tiên cảnh. Vùng biển nhiệt đới tươi mát ẩm áp, thời tiết cũng ôn hoà vô cùng. Ngày ngày trôi qua đều là nắng ấm gió mát, rì rào sóng vỗ. Lại không nhiều người, tĩnh tại vô cùng. Không có đua chen, không có suy tính, đầu óc thật thanh thoi. Nếu không phải nóng lòng trở về, hắn trộm nghĩ ở đây nghỉ mát cũng tốt.

Từ sau lần hắn thử phụ giúp Cổ lão làm việc, không hiểu sao lão nhân liền khách khí mời hắn không cần làm gì. Hắn chỉ là làm rách mấy tấm lưới, quăng mất mấy bộ cần câu xuống biển, làm hư nát hết hải sản bắt được... thì có làm sao đâu chứ. Hắn cũng đâu phải là ngư phủ. Vác nặng không nổi, chịu cực cũng không xong, nên cả vợ chồng Cổ lão đành phiền hắn mỗi ngày bắt vông ra nằm ngắm mây trời.

“Làm thơ, đối câu mới là thiên chức của thư sinh.” Hai vợ chồng già đều nhất trí như thế.

Còn phần Ngưng Bích thì thập phần lợi hại. Nàng nhanh chóng thích nghi với cuộc sống trên đảo, ngày ngày đều tất bật phục giúp việc nhà cho lão bà. Từ chẻ củi, gánh nước, phơi khô, nấu cơm, giặt đồ ... cho đến công việc nặng nhọc như leo sửa mái nhà hay đóng lại bàn ghế nàng cũng thành thạo làm hết.

Chẳng những vậy, Ngưng Bích còn tỏ ra hết sức đảm đang, vợ hiền dâu thảo, chăm sóc Lạc Thiên chẳng khác nào chăm sóc hoàng đế. Nước dâng tận nơi, cơm bưng tận miệng, lại hết sức ngoan hiền nói dạ bảo vâng. Vậy mà Lạc Thiên còn chưa vừa ý, sai bảo nàng hết cái này đến cái kia. Vậy mà nàng cũng chẳng chút oán than, vui vẻ đi làm.

‘Tái ông thất mã, còn chưa biết hoạ hay phúc’. Lạc Thiên hai lần té xuống biển, không biết hắn đang gặp vận xui hay vận may đang kéo tới đây. Tuy bất đắc dĩ, nhưng đột nhiên thu được một cô tiểu thiếp để sai bảo này nọ mà lại không tốn tiền thật là thích thú.

Mà đã là người của hắn thì cũng nên giáo huấn nàng một chút. Lạc Thiên bắt nàng học cho thuộc “Thiếp huấn ca”, ngày ngày trả bài nàng không được sót một chữ. Tiêm nhiễm vào đầu Ngưng Bích thói coi phu quân chẳng khác nào ông trời.

“...In lấy chữ tào khang chi nghị,

Đừng mang câu đổ kị chi thường,

Dây bìm cho tựa cảnh vàng,

Trước chàng đẹp mặt, sau nàng đỡ tay.

Câu “đường cái” xưa nay cũng vậy,

Trai làm nên lấy bảy lấy ba,

Lấy về hầu hạ nhà ta,

Thêm hờn, nảy quẻ có là con ai?

Cũng da thịt cũng tai mắt thế,

Kém ta nên phận ế hoa ôi,
Nghĩ tình ăn cạnh nằm ngoài,
Ấm no nên xốt lấy người bơ vơ.
Thế mới phải phép thờ phu tử, xem tại
Ấy mới là đạo xử hài hòa,
Chữ “Tùy” rắn khúc nghi gia,
Môn đường thông thả, một nhà vẻ vang...”

(Trích ‘Gia huấn ca’)

Ngưng Bích vừa học thuộc cũng tự mình ngẫm nghĩ đạo lý trong đó. Nàng không nhớ gì nhưng cam chịu phận làm lẽ nằm ngoài. Tuy Lạc Thiên chưa chính thức thú thê nhưng nàng đã tự xếp mình thân phận hẩm hiu thấp kém. Bây giờ nàng không nhớ gì, chỉ có một mình hắt hủi là thân nhân để nương tựa trên cõi đời này thôi.

Từ khi biết Lạc Thiên thích ‘củ cải’, Ngưng Bích xin Cổ bà bà cho đi một ít. Cổ bà bà vui vẻ chỉ nàng nơi hái, đem về phơi khô để mang theo ăn khi lên đường. Nhìn thấy bao nhân sâm khô chừng vài chục củ, mà củ nào cũng to gấp chục lần nhân sâm bình thường, Lạc Thiên thích ý lắm. Nghĩ tới cảnh bán đi nhân sâm, thì hắt hủi có thể bơi trong biển tiền.

Hắt hủi nằm đung đưa trên võng, uống ngụm nước dứa rồi sáng khoái cười vang. Cổ bà bà nhìn thấy cảnh ấy không biết nên nói thế nào. Người nữ thì mắt trĩu trĩu, nam nhân thì thảnh thơi không được bình thường. Thiên tàn địa khuyết, thật là trời tạo một đôi.

^ _ ^

Nửa tháng thấm thoát cũng trôi qua, thời gian nói dài không dài nói ngắn không ngắn. Lạc Thiên ở trên đảo cá voi có thể nói là nhân cư hưởng phúc, nhưng đêm đêm hắt hủi cũng thường lo nghĩ nhiều điều. Cứ chợt nghĩ đến ngày Ngưng Bích đột nhiên phục hồi ký ức, hắt hủi rùng mình hoảng sợ không thôi. Tuy nửa tháng qua trí nhớ của nàng hoàn toàn không khởi sắc, cứ hờn nhiên vui vẻ đóng vai tiểu thiếp của Lạc Thiên. Nhưng đêm dài lắm mộng, đi đêm cũng có lúc gặp ma. Hắt hủi trộm nghĩ ngày đến được đảo lớn, nhất định ly khai nàng để thoát thân.

Ngày rời khỏi đảo, Cổ bà bà và Ngưng Bích chia tay khá bịn rịn. Thời gian qua họ nảy sinh tình cảm thân tình, bà bà sớm coi Ngưng Bích như con cháu trong nhà. Còn nàng từ khi tỉnh lại mất hết ký ức cũng chỉ nhận thức được có ba người, ngoài tướng công đại nhân thì nàng cũng chỉ có tình cảm thân thiết với Cổ gia gia và Cổ bà bà. Nay lại đến ngày chia xa thì làm sao cầm được nước mắt bây giờ.

Cổ bà bà gói ghém cho hai người rất nhiều thứ, ngoài lương khô đi đường thì còn có thêm vài chiếc áo vải thô. Ngày hai người được cưỡi lên đảo cá voi thì cũng chẳng có gì ngoài bộ y phục trên người. Nay ra đi lại mang theo nhiều thứ linh kinh như vậy, thật không thể nói hết tình cảm biết ơn với gia đình Cổ thị. Lạc Thiên tự hứa với lòng nếu có dịp quay trở lại, hắt hủi nhất định mang rất nhiều đồ tới bái phỏng. Còn mang theo người dựng cho phu phụ bọn họ một căn nhà lớn, có người hầu hạ cho hai ông bà được sống thanh thoi hưởng phúc tuổi già.

^ _ ^

Đoạn đường đi đến đảo lớn thật không ngờ thuận lợi vô cùng. Cổ Sâm lão nhân chỉ chèo ra đại dương có một chút, ra tới vị trí có dòng hải lưu thì đột nhiên chiếc thuyền được đẩy đi. Lão nhân gia bỏ mái chèo ngồi xuống cùng với hai người Lạc Thiên. Lão cười khà khà.

- Chỉ cần chọn đúng nơi đúng điểm thì tự nhiên mọi việc sẽ tiến triển. Đi nửa ngày sẽ đến được đảo Lý Ngự.

^ _ ^

Đảo Lý ngư quả thật là một đảo lớn sầm uất, thành trì vững chắc qua núi đồi, canh giữ một thành phố lớn bên trong. Phía dưới thành là thương cảng nhộn nhịp vô cùng. Nhìn thấy thuyền to cột buồm lớn, Lạc Thiên tự nhiên cũng nhìn thấy con đường để trở về nhà rồi.

Cổ Sâm lão nhân cập vào một cầu tàu nhỏ vắng vẻ, lão dự định tiễn hai người lên bờ xong thì sẽ quay về ngay. Thế nhưng Lạc Thiên một mực giữa lão lại, bắt Ngưng Bích ngồi cạnh lão rồi ôm bao ‘củ cải’ rồi đi. Cả canh giờ sau hấn mới hồi hã quay trở lại, còn có một đoàn xe đẩy linh kinh những vật dụng linh tinh.

Hấn dự định bán nhân sâm xong sẽ gửi lại tiền cho Cổ lão, nhưng sức nhớ lão nhân sống trên đảo hoang thì cần gì đến tiền. Thế nên hấn quyết định mua tặng vật dụng cần thiết gửi cho lão. Nào là vải vóc, ẩm chén, nồi niêu, đồ dùng đánh cá ... linh tinh các thứ mà đầy hết cả xe chở đồ. Nếu không phải lão nhân sợ khảm thuyền, chớ không nổi thì hấn đã có nhét thêm mấy xe đồ lên nữa.

Hấn có lẽ là tên tiểu nhân thù dai, nhưng cũng là kẻ hiểu lý lẽ có ân phải trả. Với kẻ thù thì trả gấp ba lần, còn với kẻ có ân thì Thành gia hấn có trả một chục lần cũng không thấy tiếc. Lần này chỉ là một xe đồ nhỏ, thật chưa thể hiện hết lòng biết ơn của nhị thiếu gia họ Thành.

Hai người đứng trên cầu tàu vẫy vẫy tay tạm biệt chiếc thuyền câu đầy ắp đồ từ từ trôi xa về phía chân trời. Mà lão nhân tóc bạc phơ trên thuyền cũng vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt lại họ. Cứu mạng người chẳng qua là việc thiện tiện tay làm, nay thấy hấn hậu tạ nhiều đồ như vậy lão cũng lấy làm vui mừng lắm. Xem về như tên thư sinh kia cũng không đến nỗi nghèo túng như hấn nói. Một lần tạ ơn đã chi ra phóng khoáng như vậy, thì có thể an tâm là cuộc sống hấn sau này không vất vả. Không đến nỗi ăn hại như lúc trên đảo cá voi.

Chiếc thuyền trôi xa đi đến không còn nhìn rõ mặt người Lạc Thiên mới thôi không vẫy tay nữa. Vậy là đã qua rồi cơn lo lắng cả nửa tháng nay. Đến được thương cảng lớn thì coi như hấn đã đi được nửa quãng đường để về nhà. Chợt nhớ đến một người còn đang đứng bên cạnh, hấn quay lại nhìn. Chỉ thấy nàng cũng đang dùng đôi mắt lấp lánh trông chờ nhìn hấn.

Trên bến cảng đông người nhộn nhịp này, Ngưng Bích khá là hoảng sợ. Cả thế gian rộng lớn này nàng chỉ biết có Lạc Thiên là người thân, chỉ có thể trông cậy vào người nam nhân này thôi. Nhận được đôi mắt trông chờ của nàng khiến hấn khá bối rối. Tiểu thỏ bạch này lại ngày càng trở nên đáng yêu hơn rồi. Hấn ho khan để lấy thêm bình tĩnh.

- À ừm. Có lẽ đầu tiên chúng ta nên đi tìm quán trọ thôi.

Sau đó hấn xoay người tiêu sái bước đi, nàng liền ngay lập tức leo theo phía sau. Mà hấn thì cao lớn sải từng bước thật dài làm nàng phải vất vả đuổi theo mới kịp. Trộm liếc nhìn nàng, thấy tội nghiệp nên hấn phải chậm bước đi hơn. Chỉ có như vậy mà nàng đã mỉm cười thật hạnh phúc. Nữ nhân này rốt cuộc đã bị hấn dạy dỗ đến trở thành hồng mắt rồi, hiền thê mẫu mực đến mức coi chồng như thần thánh.

^ _ ^

Trong người có tiền nên con người cũng tự tin hơn, bước đi trên đường cũng thoải mái cao hứng hơn. Hấn thời gian qua đã cam chịu sống khổ sở; mặc bố y, ăn ở nơi tồi tàn, chung sống với bình thường bá tánh ... thế nên căn bệnh sợ bẩn của thiếu gia không hiểu đã tự khỏi lúc nào. Bây giờ đi trên đường không có hộ vệ xung quanh bảo vệ cũng không có vấn đề gì.

Chỉ tội cho Ngưng Bích leo theo phía sau hấn. Không biết có phải do thân nàng quá nhỏ nhắn hay không, nên liên tục bị người ta va phải. Đường ở bến cảng đông người như vậy, mà hình như không ai nhìn thấy nàng để tránh đi hay sao. Cho đến lần nàng bị quẹt ngã ra trên đường, Lạc Thiên mới bắt đầu xót của. Dù sao nàng bây giờ cũng là tiểu tiếp của đại nhân ta, không thể bị thương vớ vẩn được. Hấn liền quàng tay trên vai nàng cùng đi, hấn cao như vậy chắc không phải người ta cũng không nhìn thấy mà đụng trúng chứ. Chỉ có Ngưng Bích là đột nhiên ngăn người, nàng tựa người một bên hông hấn mà cảm giác sao thân quen quá.

Lúc này hấn chỉ bán đi có năm củ nhân sâm mà đã thu được một số bạc lớn trong người. Cũng vì hấn thông minh làm ra về củ sâm là hàng độc nhất vô nhị, phải đi đến năm hiệu dược khác nhau để rao bán nên mới mất nhiều thời gian. Số sâm còn lại hấn lưu trong túi vải đeo trên lưng, cũng chưa vội bán liền. Đồ phải hiếm mới quý, hiểu đạo lý đó nên hấn không vội tung nhiều hàng.

Hắn dắt ngay Ngưng Bích đến một khách điểm sang trọng nhất. Tên tiểu nhị trông thấy hai người ăn mặc đàng hoàng liền tỏ ra kính trọng không muốn tiếp đón. Lạc Thiên móc ra một xấp ngân phiếu đếm đếm trên tay thì lập tức thái độ của tên tiểu nhị liền thay đổi, cả vị chủ quán quầy trong quán cũng phóng ngay ra cửa chào mời. Thật là một khách điểm mẫu mực, chỉ nhìn tiền không nhìn người. Nhưng ít nhất là Lạc Thiên cũng đồng tình với bọn họ, bởi vì hắn cũng thường xuyên răn dạy nhân viên của Bách Hoá phường phải như vậy.

- Khách quan, muốn trọ phòng hay dùng thiện. – Tên chủ quán rầu rầu mỉm cười xu nịnh.

- Trước hết cho chúng ta hai gian phòng thượng hạng rồi mang luôn thức ăn lên. Có món gì ngon nhất của quán thì mang lên hết. – Lạc Thiên quăng ra một xấp tiền mà hắn ước lượng vừa đủ. – Tiền này đi mua cho ta mấy bộ y phục cao cấp, ta và phu nhân cần mong chóng thay đồ. Trên đường đi phải cải trang vất vả quá!

- Dạ, tiểu nhân lập tức làm. – Chủ quán rầu rầu hình như đã hiểu ra chuyện, liền mỉm cười tuân lệnh. – Nhưng đại gia và phu nhân cần gì tới hai phòng?

- Ta thích thuê bao nhiêu phòng thì mặc kệ ta. Đại nhân đây thích mỗi tối ngủ một căn phòng khác nhau đó, người thế nào quản ta?

Lạc Thiên ngay lập tức hét to, áp đảo hoàn toàn tinh thần vị chủ quán. Quả nhiên là người có tiền, ăn to nói lớn hơn hắn.

- Dạ không dám quản, không dám quản. – Thấy có tiểu nhị đã dọn xong phòng xuất hiện, Chủ quán rầu rầu liền cười. – Phòng đã chuẩn bị xong, mời nhị vị lên lầu. Thức ăn và y phục sẽ mau chóng đưa lên ngay.

Nghe vậy Lạc Thiên liền bỏ bớt vẻ hung hăng. Trích thượng hướng theo tên tiểu nhị bước lên lầu.

15. Chương 15

Chương 14: Đi đâu mà vội mà vàng?

- Nhị Lang ngưng lại đi, thiếp mệt mỏi quá.

- Không được, còn chưa xong sao có thể ngưng lại.

Trời chỉ mới chạng vạng chiều, hai khách nhân vừa nhận căn phòng thượng hạng kia liền đóng kín cửa. Bên trong im ắng, thỉnh thoảng lại truyền ra những lời nói đáng ngờ. Khiến ai vô tình nghe được cũng không khỏi tưởng tượng cao xa rồi lắc đầu đổ mắt.

Chỉ có điều hơi khác là tình cảnh bên trong không hề như mọi người nghĩ. Ngưng Bích ngồi ngay đơ trên ghế, miệng không ngừng than vãn.

- Nhị Lang đừng bới tóc thiếp nữa, chúng ta dùng cơm đi. Thiếp đói chịu hết nổi rồi.

- Không được, ta còn làm chưa xong thì làm sao ăn cơm được. Nàng ngồi yên, nếu không búi tóc sẽ nghiêng lệch một bên bây giờ.

Chuyện bắt đầu sau khi hai người vào nhà trọ, liền chia nhau vào hai gian phòng để tắm rửa cùng thay đổi xiêm y. Coi như là chủ quán của khách điểm làm việc hiệu quả. Trong phòng có sẵn bồn nước ấm cùng y phục sạch sẽ mới mua về. Lạc Thiên tắm rửa thay đồ xong thì thấy cả người đều thoải mái, con người trở lại với tâm tình thiếu gia như trước.

Sau khi thức ăn được bày dọn đầy bàn thì hắn liền cho người qua mời Ngưng Bích cùng ăn. Thế nhưng vừa nhìn thấy nàng hắn liền nhăn mặt lắc đầu cảm thán. Hắn kêu trời kêu đất kiến Ngưng Bích hoảng hồn không biết mình đã gây ra tội ác tày trời gì. Nàng vừa mới thay bộ y phục mới do chủ quán mua về, tuy có hơi rộng và dài nhưng nàng đã dùng thắt lưng buộc chặt lại, nhìn cũng đâu đến nỗi lỗi thời lắm.

Chỉ thấy rằng Ngưng Bích bị Lạc Thiên kéo ngồi xuống ghế, hấn xoa tung mái tóc buộc một bên của nàng ra. Lúc này nàng vừa mới tắm xong, tóc còn chưa kịp bới lên nên đành buộc hờ như vậy. Nhưng Lạc Thiên là ai chứ, hấn chính là Nhị Lang thần mắt tinh kiêu quái dị khó tính. Kiểu tóc tầm thường xộc xệch đó thì chẳng khác nào tội ác trên nhân gian. Tất cả đều phải ngăn ngáng đối xứng thì mới là chân lý trên đời này. Vì cô tiểu thiếp của mình, hấn thân chính chải tóc cho nàng.

Nhưng cũng vì hấn quá kỹ tính nên làm việc vô cùng cẩn trọng. Mỗi bước làm đều cân đo tính toán kỹ càng. Khiến cho Ngưng Bích ngồi ngay đơ trước bàn ăn cả ba canh giờ nhưng cũng chưa được đụng đĩa. Thân thể mệt mỏi, xương cốt rã rời đến không chịu nổi nữa rồi.

- Nhị lang cho thiếp ăn đi mà, sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Ngồi yên, bây giờ là giai đoạn quan trọng nhất. Ta đang tính toán cài thêm một cây trâm cho đối xứng với bên kia đây.

Cứ như vậy hấn cài vô rồi tháo ra, ngắm nghía toan tính thêm nửa canh giờ nữa mới hoàn thành tác phẩm của đời mình. Nhìn kiệt tác do mình sáng tạo ra hấn không cầm được nước mắt. Tâm bệnh ‘say cái đẹp’ lại trở lên khiến hấn bất động ngắm nàng ngẩn ngơ. Ngưng Bích đã đói đến không chịu nổi được nữa, liền mặc kệ hấn là lao đầu vào đánh chén. Nửa tháng qua bệnh của tướng công cũng không thể thoát khỏi cơn mắt của nàng. Mỗi lần hấn lên cơn ngẩn ngơ như vậy thì không có cách gì sớm phục hồi được, chỉ có thể đợi hấn tự tỉnh thôi.

- Nhị lang ngồi xuống ăn cơm đi nè! – Cuối cùng không chịu nổi thương xót hấn, nàng liền dụ dỗ.

- Ủ ừ. – Hấn gật gù nhưng cũng không thềm nhúc nhích tí nào.

- Ngồi xuống mau, không thì thiếp tháo trâm ra. – Nàng đe dọa.

- Đứng! Đứng làm vậy. Để ta ngồi. – Hấn hoảng hốt vì nàng đã động thủ nắm lấy ‘con tin’ gài trên đầu mình.

- Nhị lang, há miệng ra nào.

- Ủ ừ.

Cứ như vậy hấn ngay ngốc làm theo lời nàng nói. Còn Ngưng Bích liền yêu kiều xúc cơm đút cho hấn ăn. Tướng công ngốc nghếch mỗi lần lên cơn sẽ bỏ ăn bỏ ngủ như vậy. Nếu không có nàng chăm sóc thì sao hấn có thể sống nổi đây. May mắn là ít có vật nào được hấn cho là cân xứng, xinh đẹp trên đời này. Nên số lần hấn say ngốc cũng không phải là thường xuyên cho lắm.

Đôi mắt tình si của hấn nhìn nàng, khiến Ngưng Bích vui cười hạnh phúc.

Đêm trôi qua, như thường lệ hai người lại chia ra hai gian phòng để ngủ. Trước đó Lạc Thiên đã từng hùng hồn tuyên bố rằng.

- Tướng công là người có văn chương học thức. Chừng nào mà nàng còn chưa nhớ ra thì ta sẽ đụng chạm tới nàng đầu.

Chính vì lời hứa đó nên hai người luôn tương kính như tân. Mỗi ngày hấn có sai biểu nhờ vả nàng làm nhiều chuyện, nhưng hoạt động phụ thê chỉ thực thì hấn tuyệt đối không có làm. Điều này khiến Ngưng Bích vô cùng xúc động biết ơn. Tuy nói đã gả cho hấn làm tiểu thiếp nhưng nàng hoàn toàn không còn nhớ gì cả. Không phải là nàng không có tính cảm với hấn nhưng nghĩ tới sinh hoạt vợ chồng thì nàng vẫn còn thấy kinh hãi tránh xa. Đã được hấn nói trước, khẳng định chắc chắn như vậy nên nàng rất nhẹ nhõm. Tướng công quả nhiên là người tốt, đáng tin cậy nhất trên thế gian này.

Sáng hôm nay Lạc Thiên ngủ ngon giấc đến trưa trời trưa trập mới tỉnh dậy. Lâu ngày mới có chăn êm nệm ấm, tinh thần nhẹ nhàng thoải mái nên hấn ngủ rất ngon lành. Mãi khi nắng đã lên cao trên đỉnh đầu, trời nóng hầm hập hấn mới trở mình ngồi dậy.

“Công việc hôm nay chính là tức tốc đi mua vé tàu hồi hương cho nhanh. Sẵn tiện đưa cho Ngưng Bích ít tiền rồi tiền nàng đi nhanh về Hỷ Lạc phường.”

Hai người chia tay, không ai nợ ai. Hấn về làm gian thương của hấn, nàng về làm sát thủ của nàng. Lẽ ra đây là một việc vui mừng mỹ mãn nhưng không hiểu sao hấn có chút buồn lòng. Đây là cảm giác gì? Chẳng khác nào đem bảo bối hoàng kim vô giá mà biếu không cho người ta vậy. Cảm giác trống rỗng đến lạ kỳ.

Thành Lạc Thiên thở mạnh một hơi, bỏ qua cái cảm giác mờ hồ lúc này, quyết tâm cứ y theo kế hoạch mà làm.

Hấn hăng hái chạy ra ngoài bến tàu để thăm hỏi tin tức, nhưng cái nhận được chỉ là một cục tức cùng sự thất vọng.

- Vì sao không thể ra khơi được? – Hấn hét to đến nỗi mọi người đều phải quay lại ngó.

- Chàng trai trẻ, chẳng lẽ ngươi không biết? Tuyến hải vận đi về phía đông đã bị bọn cướp biển Thủy Triều chặn ngang, bất cứ thuyền bè nào đi ngang qua đều bị chúng cướp bóc không thương tiếc. Triều đình hiện đang vận động hải quân, cũng phải vài tháng nữa mới có thể ra khơi dẹp yên nạn cướp. – Đại bá thủy thủ nhăn trán nói.

- Bộ không còn đường nào để đi sao?

Lạc Thiên lo lắng hỏi. Hấn đã trễ mất một tháng rồi, nếu còn trễ nữa thì việc lớn nguy mất. Đại ca chấn chấn đã khai chiến với triều đình. Nếu không kịp thu mỏ sắt về, thì việc chuẩn bị quân khí sẽ bị chậm trễ. Tạo phản là việc lớn, nếu có sơ sẩy gì cả nhà họ Thành đều sẽ không xong. Đại sự này mà thất bại thì hấn gánh không nổi.

- Còn một cách nữa là đi vòng về phía nam, tuy tránh được bọn cướp nhưng quãng đường cũng sẽ tăng gấp ba lần. Chi phí đội cao như vậy nên không có thuyền vận nào chấp nhận đi. Bây giờ thương cảng chỉ nhận thuyền đi phía đông thôi.

“Đành phải chịu vậy!” Chi phí cao thì chi phí cao, cũng không phải là hấn không trả được. Lạc Thiên vội vã chạy như bay về khách điểm để lấy thêm số nhân sâm kia đi bán. Nếu cần thiết thì hấn mua luôn một đội thuyền để trở về. Nghĩ tới việc lớn không xong, thì đợt này Thành gia đi buông một chuyến đại lỗ vốn. Tính toán được mất hấn cảm thấy đau lòng như ai cắt từng khúc ruột của mình.

Mãi suy tư trên đường không ngờ Lạc Thiên lại vô tình đụng ngay một nam tử. Mà nam tử này lại ngã nhào vào sạp hàng. Sạp hàng đổ ngã đụng ngay vào cây chống tấm lều bạt, tấm lều bạt sập xuống làm hoảng sợ con ngựa gần đó. Con ngựa hoảng sợ chạy bừa vào đoàn người tuần hành trên phố lớn. Đoàn người áo giáp oai nghiêm đang bảo vệ một cỗ kiệu đi diễu hành qua phố. Sự nhốn nháo trong đoàn làm người này giẫm đạp người kia, cuối cùng xô ngã cả cỗ kiệu. Người bên trong lập tức rơi ra ngoài, lăn tròn trên mặt đất. Lạc Thiên đứng sững sờ nhìn cảnh tượng kỳ thú trước mắt. Chỉ là một cái đụng nhẹ thôi mà, sao có thể gây ra một chiến trường bi thảm đến vậy.

Nữ nhi lăn từ trên kiệu ra phục sức lộn lắt, nhìn thế nào cũng vương giả vô cùng. Nàng vừa được người hầu dìu đứng dậy, ngay lập tức hét to giận dữ.

- Là kẻ nào cả gan mạo phạm bốn công chúa?

Tiểu công chúa Triệu Mẫn Chi mười lăm tuổi là ái nữ được yêu quý nhất của quốc vương nước Triệu Đảo. Nàng hiện đang công du đến đảo Lý Ngự vui chơi, cũng chính là đi thăm quê ngoại của mình. Đã đến hạn trở về từ lâu nhưng nàng vẫn chưa thể rời đảo được. Hải tặc hoành hành trên biển hùng mạnh, chẳng nề nang thuyền vận của hoàng gia là gì. Nàng đành phải chờ đợi hải đội của hoàng gia đến dẹp yên đám thổ phỉ này mới có thể hồi cung được.

Công chúa Mẫn Chi ở lâu một chỗ nên tâm tính hiện đang khó chịu vô cùng. Cứu cứu của nàng là đảo chủ của đảo Lý Ngự, dù hết lòng chiều chuộng cũng không thể làm nguôi giận của công chúa. Hôm nay đặc cách cho nàng ngao du bát phố chính là để cứu vãn tâm tính. Nào ngờ đội tuần hành chưa đi được hết con đường thì cỗ kiệu có công chúa bị người ta tấn công. Công chúa ngã lăn tròn trên đường thật là mất hết thể diện. Sẵn tâm tính buồn bực, nên công chúa bùng nổ luôn ngay tại thời điểm này.

- Người đâu, bắt hết những kẻ quanh đây về xử tội cho ta.

Bá tánh bình dân xung quanh nghe vậy hết sức hoảng sợ. Đầu nhất mực lời góp sức tìm ra kẻ chịu tội để mong thoát thân.

- Là do con ngựa phóng thẳng là đoàn diễu hành. – Mấy tên lính vòng ngoài thú nhận.
- Con ngựa là do bị làm hoảng sợ nên mới chạy loạn đi. Nguyên nhân do tẩm bạt của tiệm cải sập xuống. – Ông chủ ngựa lên tiếng thanh minh.
- Tẩm bạt sập do sập hàng kê bên ngã nhào lên.
- Sập hàng ngã là do tên này té lên.
- Ta té là do bị người khác đụng trúng mà.

Mọi người đổ thừa vòng vòng cuối cùng cũng đã chỉ tới chỗ Lạc Thiên. Thấy ai nấy đều nhìn mình, hần liền ngó thử xung quanh xem có thứ gì đổ thừa tiếp hay không. Chỉ thấy rằng xung quanh ai cũng đã dạt ra xa khỏi hần cả năm thước. Xem ra tội này hần không gánh cũng không xong rồi.

- Lính đâu, bắt tên kia về cho ta. – Công chúa độc ác mỉm cười. Cuối cùng đã tìm ra người để nài nỉ trút giận.

16. Chương 15 : ... Mà Vấp Phải Đá, Mà Quàng Phải Dây

Chương 15: ... mà vấp phải đá, mà quàng phải dây

Đám đông ở thương cảng Lý Ngự nhón nháo nhìn cảnh tượng một nam nhân vừa bị công chúa bắt đi. Hần bị dây thừng trói chặt từ đầu đến chân chẳng khác nào một khúc giò chả, bị ba bốn tên thị vệ kèn đi theo đoàn diễu hành. Đám người xung quanh đều nhất loạt thở phào nhẹ nhõm vì người bị bắt đi không phải là mình. Ở đảo này ai mà không biết công chúa Mẫn Chi nổi tiếng hung ác, xấu tính. Người bị nàng bắt, số xui không phải loại tầm thường, mà phải nói là hần đã cực kỳ đen đủi rồi. Thôi thì cầu trời phạt phù hộ cho hần toàn mạng trở ra vậy.

Lạc Thiên bị áp giải vào trong thành nội của đảo chủ. Dù sao Lý Ngự cũng là một đảo lớn ở quốc gia này, vì vậy quy mô cung điện cũng thật là xa hoa lộng lẫy. Trên tường khảm ngọc trai, trên cột cần xà cừ, vách ngăn trang trí làm bằng san hô bầy sắc... thật là tráng lệ lung linh.

Mấy người áp giải chẳng hề khách khí liệng hần xuống giữa sảnh lớn. Từ trên cao rơi xuống mạnh như vậy khiến hần ê ẩm mình mẩy, không nén khỏi la lên mấy tiếng. Hần biết mình lần này mạo phạm quý nhân, vô tình gây họa lớn, nên trên đường trăm nẻo tính toán hòng tìm mưu thoát thân. Chỉ là không biết lần này có trốn lọt vượt qua hay không. Dù sao đối phương cũng là người dị quốc, áp dụng những kiến thức thông thường của Việt quốc liệu có hiệu quả?

Công chúa Mẫn Chi ngồi trên thượng tọa gương mặt tỏ vẻ bức bối vô cùng. Thế nhưng nàng chỉ là một tiểu nữ nhi mười lăm tuổi, gương mặt phúng phính trẻ con, khi tức giận cũng chỉ nhìn thấy đáng yêu. Nhưng đằng sau vẻ đáng yêu đó là một tính cách hung tợn chẳng khác nào ma vương tái thế, bọn người hầu xung quanh không ai dám coi thường bao giờ.

- Hay ột tên điều dân dám mạo phạm bốn cung. Hôm nay công chúa ta tâm tính không tốt, vẫn chưa nghĩ ra nên giam người vào thủy lao hay chịu phạt độc công.

Nghe tới hai hình phạt đó bọn hầu cận không khỏi rùng mình. Thủy lao chính là đem tội nhân nhốt vào lồng sắt rồi thả xuống nước cho ngập đến nắp lồng. Người bị nhốt phải ngâm trong nước một thời gian dài khiến cơ thể không chịu nổi mà thối rửa, trong thời gian đó không ngừng đấu tranh giữa mặt lên mà hít thở. Vừa là hình phạt tra tấn tinh thần vừa là hình phạt tra tấn thân thể. Độc công chính là trói người phạm tội lại rồi cho uống một loại thuốc độc bí truyền, trong thời gian hần dây dụa sắp chết mới cho hần uống thuốc giải tỉnh lại. Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, con người bị đẩy đến tình cảnh bị giết nhiều lần sẽ chịu không nổi đến phát điên.

Lạc Thiên quỳ bên dưới điện, tuy không hiểu hai hình phạt thủy lao và độc công là như thế nào, nhưng quan sát gương mặt tái mét của bọn thị vệ khi nghe đến chúng, thì hẳn cũng đoán biết đó chẳng phải là thứ tốt lành gì. Hắn gặp người van xin.

- Công chúa, ta bị oan a ... – Hắn cố tình tru tréo la hét. – Ta nào đâu có dám mạo phạm công chúa.

- Im miệng, còn ngoan cố cãi bừa.

Công chúa Mẫn Chi ném tách trà xuống ngay gần vị trí Lạc Thiên đang quỳ bên dưới, mảnh sành xém tý nữa là cắt qua mặt hắn. Thấy tình hình căng thẳng vậy hắn càng khóc la to hơn.

- Oan uống quá, thật là oan quá. Là tiểu dân bị người khác hại mà.

- Còn dám kêu bị người khác hại. Cả trăm người trên phố đã chỉ ra chính ngươi là nguyên nhân của vụ hỗn loạn đó. Khiến cho bốn cung bị té từ trên kiệu xuống. Tội của ngươi thật không thể tha thứ được. – Mẫn Chi tức giận đến khuôn mặt đỏ hồng.

- Thật sự là tiểu dân bị ông già tóc bạc phơ phơ đó hại. – Lạc Thiên khóc lóc thảm thương. – Tối qua, đột nhiên trong giấc mơ ta thấy một ông già râu tóc bạc phơ hiện ra. Trên người lão và một bộ bạch sam, dáng bộ tiêu điều tiên nhân cốt cách. Lão tiên nhân nói với ta là trên trời có dị biến, có người có ý đồ bất chính với long tộc. Ông kêu ta phải giúp sức giải cứu con rồng, hôm nay phải bằng mọi cách ngăn cản không chúa du tuần trên phố. Nếu không có ông ta chỉ điểm, ta có mười lá gan cũng không dám động tới công chúa đâu.

Lạc Thiên vừa khóc lóc uỷ khuất vừa leo lẻo kể câu chuyện mà hắn mới đặt ra. Trên đời này, hễ là nữ nhân tâm tính đều là mê thần kính phật, mê tín dị đoan vô cùng. Chỉ cần đem mấy chuyện diêm dữ, báo mộng ra nói đa số đều sẽ tin lấy răm rắp.

“Ít nhất là đa số nữ nhân ở Việt quốc đều sẽ như thế, không biết công chúa Triệu Đảo này có tin vào thần phật hay không?”

Chỉ thấy rằng công chúa Triệu Mẫn Chi sau khi nghe tên điều dân quỳ phía dưới nói xong thì gương mặt có hơi cứng lại. Tuy chỉ là một phản ứng nhỏ nhưng không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Lạc Thiên. Hắn nghĩ rằng kỳ này mình có hy vọng rồi.

- Điều ngươi nói có thật không? – Mẫn Chi hơi nhíu mày tính toán. Thật sự có người âm mưu bất lợi cho nàng sao?

- Công chúa minh xét, tiểu dân thật không dám đặt điều. Nếu không có tiên nhân chỉ giúp, làm sao ta lại có thể đứng từ đằng xa như vậy mà làm nhiễu loạn đoàn kiệu được.

Hắn bậm môi, cực kỳ kiên quyết khẳng định. Sự việc xảy ra thật là vô cùng trùng hợp đến phi lý. Không ai có thể ngờ chỉ một cái hích vai nhẹ lại làm nhiễu loạn được cả một đoàn kiệu có quan binh sâm nghiêm bảo vệ.

Mẫn Chi hít hơi thở sâu cân nhắc, quả thật nghĩ kỹ lại lời hắn nói cũng có lý. Nếu hắn vô tình gây ra họa thì cũng không thể trừng phạt hắn được, nếu nói hắn tính toán cố ý làm thì việc này không có khả năng.

“Trừ phi là có tiên nhân chỉ giúp!”

Triệu Đảo là một quốc gia bao gồm nhiều đảo nhỏ. Quốc vương Triệu Đảo tuy thân phận cao quý nhưng thực quyền cũng không thể vươn tới được tất cả các góc ngách trong vương quốc rộng lớn này. Tuy mọi việc có vẻ an lành nhưng thực tế sau lưng không biết có bao nhiêu kẻ rắp tâm tính toán.

Quốc vương chỉ có hai người con, đại công chúa Triệu Mẫn Chi mười lăm tuổi và hoàng tử Triệu Quang Long bảy tuổi, cả hai đều là bảo bối của hoàng gia. Như Mẫn Chi nàng đây, nếu tùy tiện bắt cóc cũng có thể đổi được một nửa giang sơn của Triệu Đảo. Vì vậy số người muốn bất lợi cho nàng thật nhiều như cá dưới đại dương vậy. Vì đang ở trên đảo Lý Ngư, là địa phương của ngoại tổ, nên nàng đã lơ lỏng phòng bị rồi. Quả nhiên là có kẻ xấu âm mưu tính toán với nàng. Nếu không sao lại có một bọn hải tặc táo tợn chặn đường khiến Mẫn Chi không thể hồi cung cho được.

- Người dưới điện kia, tên ngươi là gì? – Mẫn Chi sau khi suy nghĩ thấu đáo đã bình tâm hơn rồi.

- Tiểu dân là Kim Thành, là một thư sinh. – Lạc Thiên ngoan ngoãn vâng dạ. Thông thường người đời không coi trọng thương nhân, nhưng nghe đến thư sinh thì ai nấy đều quý mến.

Câu chuyện lừa gạt của hắn lại có tác dụng rồi. Chịu hỏi tên và bớt tức giận chính là chuyển biến lớn.

- Lão nhân trong mơ của người nói gì, kể lại tường tận cho ta nghe xem!

- Dạ , tuân lệnh...

Thế là Lạc Thiên trở hết tài khoa môi múa mép của mình, kể lại câu chuyện một lần nữa. Lần này hắn thêm mắm dặm muối càng táo tợn. Nào là kể lại về tiên phong đạo cốt của tiên nhân rõ ràng như thế nào, kể về long tộc cao quý ra sao. Hắn ca ngợi Mẫn Chi công chúa quý giá lên tận trời xanh. Càng kể càng hăng. Khiến câu chuyện biến thành một truyền kỳ hấp dẫn, đáng được lưu giữ đến muôn đời sau.

- ... tiểu dân một lòng lo lắng cho an nguy xã tắc, cuối cùng liều mình làm theo lời tiên nhân chỉ bảo. Dù bỏ mạng cũng phải ngăn công chúa đi qua ngã phố định mệnh trên. – Lạc Thiên hùng hồn kết thúc câu chuyện của mình.

- Tại sao lại là người? – Mẫn Chi dù sao cũng là một đứa trẻ mười lăm tuổi chưa từng nếm mùi đời, đã dễ dàng bị tên gian manh Thành Lạc Thiên lừa gạt.

- Bẩm công chúa, chỉ bởi một chữ ‘duyên’. Tiên nhân nói rằng Kim Thành có số mạng hợp duyên với công chúa, có tại hạ trợ giúp nhất định công chúa gặp dữ hoá lành, tai qua nạn khỏi, kim phúc an khang. – Hắn cố ý nhấn mạnh chữ ‘duyên’ này. Không lẽ công chúa lại đem quý nhân của bốn mạng mình mà giết đi.

Mẫn Chi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng ra lệnh.

- Cởi trói cho Kim công tử đi. Để hắn quỳ dưới điện cũng thật bất tiện. Ban tọa.

Lời vàng của công chúa đã ban ai lại không dám nghe. Lạc Thiên một bước từ tử tội trở thành công tử, thành là tình huống phi thường trước giờ chưa ai thấy. Phải nói là kỳ tích trong số kỳ tích. Tên tiện dân này thật là phước lớn mạng lớn đó nha.

- Kim công tử người năm nay bao nhiêu niên kỷ, gia thế ra sao? – Mẫn Chi bắt đầu màn tra hỏi.

- Tiểu dân năm nay vừa tròn hai mươi. Quê ở đảo nhỏ. Phụ mẫu vừa mới qua đời. Theo lời dặn của họ trước khi lâm chung, muốn tiểu dân đến cảng Sinh Ga ở đảo Mã Lai nương nhờ người thân. Tiểu dân từ đảo nhỏ đến đảo Lý Ngự muốn đón thuyền đi. Không ngờ gặp nạn hải tặc nên bị kẹt ở nơi này.

- Thì ra là từ đảo khác đến. Cũng thật có duyên mới tương ngộ. – Mẫn Chi tấm tắc. – Hải tặc chính là quốc nạn cần được bài trừ. Vài ngày sau, tàu của hải quân hoàng gia sẽ dẹp sạch chúng. Hiện nay người đang ở tại nơi nào?

- Tiểu dân thân cô thế cô. Là học sinh văn nhược nên trên người không có nhiều tiền, hiện đang ở trọ miếu hoang. – Lạc Thiên buồn rầu kể lể. Nói hắn ở miếu hoang cũng tức là bảo người ta khỏi mà đi tra xét.

- Học sinh là tương lai của quốc gia, không thể bạc đãi được. – Mẫn Chi đột nhiên thể hiện khí khái. - Giữ người lại chắc chắn sẽ tai qua nạn khỏi phải không? Nể tình người đã có công cứu giá, lại hợp mạng với bốn cung. Thôi thì dọn vào đại tạp viện trong thành cư ngụ đi. Đến khi hải tặc dẹp xong có thể đi thuyền đến chỗ thân nhân được rồi.

Nghe thấy mấy lời này tên thư sinh rung động, nước mắt như mưa. Công chúa đã tha tội mạo phạm còn ban ơn, Lạc Thiên dập đầu cảm tạ.

- Ôn đức của công chúa bao la như trời biển, tiểu dân suốt đời không quên.

- Thôi được rồi. Người cùng mấy tên thị vệ đi đến miếu hoang gom đồ đi. Sau đó chuyển vào đại tạp viện ở.

Nói xong Mẫn Chi khỏi giá hồi phủ. Tức giận cũng đã tức giận xong, khen thưởng cũng đã khen thưởng xong. Nàng thật sự mệt mỏi khi nghe đến có người bắt lợi ỉnh. “Thật là đi du ngoạn cũng không yên. Thôi thì sau này ít xuất đầu lộ diện một chút.”

Mẫn Chi vừa thanh nhã đi khuất thì có hai tên thị vệ xuất hiện trước mặt Lạc Thiên. Hai người vừa như bảo hộ vừa như canh chừng phạm nhân, dẫn Lạc Thiên xuất thành. Nhận lệnh của công chúa hần phải tới miếu hoang dọn đồ vào trong thành sống.

“Nhưng miếu hoang ở đâu mới được chứ?” Trong lòng Lạc Thiên kêu gào.

17. Chương 16 : Được Rồi Lại Mất

Chương 16: Được rồi lại mất

Ngưng Bích ngồi sốt ruột ngó ra ngoài cửa sổ. Bên dưới, người tấp nập qua lại trên đường nhưng vẫn không thấy bóng dáng tướng công đâu. Nhị lang dặn dò nàng ở nhà chờ, chàng đi ra bến cảng hỏi mua vé tàu để đi ... à mà là đi đâu nhỉ? Nàng không nhớ rõ lắm... À, là đi tới nhà bà con để nương nhờ. Lúc ở trên đảo nhỏ với công công, bà bà chàng đã kể rồi mà Ngưng Bích lại quên mất. Thật là đầu óc của nàng hỏng rồi, chẳng nhớ được gì hết.

Nàng đột nhiên thấy hoảng sợ. Nàng là ai, tên gì, gia thế ra sao? Nàng không nhớ được. Nàng từ đâu đến, sẽ đi về đâu? Ngưng Bích cũng không biết luôn. Từ khi tỉnh lại, ký ức của nàng chỉ là một đám sương mù mờ mịt. Nhưng nàng nhận thức được tướng công. Khuôn mặt chàng gọi lên cảm giác quen thuộc từ trước, bàn tay ấm áp của chàng làm lòng nàng dịu ngọt và yên bình.

Trên đời này, Ngưng Bích chỉ còn nhớ mỗi tướng công thôi. Không có chàng thì làm sao Ngưng Bích sống nổi. Lo lắng, Ngưng Bích đi ra bến cảng để tìm chàng.

^ _ ^

Lạc Thiên loay hoay dẫn hai tên thị vệ từ phố chợ ra đến ngoại thành. Từ ngoại thành dắt ngược lên núi sâu. Trên đường không ngừng dò xét khắp nơi xem ở đâu có miếu hoang hay chùa hoang không mà chạy tới đó.

Hai bên đường vắng vẻ, rừng cây lại rậm rạp, Lạc Thiên vừa đi vừa đổ mồ hôi. Hần đi xa như vậy mà cũng không tìm được cái miếu hoang nào cả.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một cái ngã ba đường. Tại ngã ba là một cây đa cổ thụ tán rộng xum xuê. Mắt Lạc Thiên sáng loé lên khi nhìn thấy dưới gốc đa một cái miếu sơn thần thổ địa. Hần liền nhào tới đó ngay. Đó chỉ là một cái miếu nhỏ, mái che còn không cao hơn đầu người. Bên trong chỉ có mấy cái bát bằng đất, một tấm giấy ố vàng viết chữ ‘thần’ để thờ phụng. Nơi đây đến chó mèo còn chê không làm ổ nữa, chứ nói chi đến cho người ở.

Hai tên thị vệ liếc mắt nhìn nhau. Người ta nói thư sinh vô dụng quả thật không sai mà. Cả tìm nơi tá túc cũng tệ hơn người. Thà hần ra ngoài chợ, chờ đến đêm xuống ngủ đờ tại mấy sạp hàng thì có lẽ cũng tốt hơn nơi này nhiều lắm. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lạc Thiên chui vào bên trong miếu, lúc chui ra thì mặt mũi tèm lem thông báo mất hết đồ rồi. Không biết tên ác nhân thất đức nào cả mấy bộ đồ rách của hần cũng lấy, trong miếu sơn thần mà cũng dám ra tay.

Hai tên thị vệ lại nhìn nhau lắc đầu. Quả nhiên là tên thư sinh vô dụng. Thôi đành phải hộ tống hần hai tay không về thành thôi. Đây là lệnh của công chúa ban ra mà.

^ _ ^

Ngưng Bích chạy ra bến cảng tìm phu quân không thấy nhưng lại nghe được tin tức động trời. Nghe kể hần mạo phạm công chúa nên bị bắt về thành phủ rồi. Tướng công của nàng rất anh tuấn, nàng chỉ mới tả một lần mà nhiều người đều nhớ ngay. “Ai chứ cái tên đẹp mã đó lại xấu số, công chúa nổi danh xấu tính kiêu tàn độc, ai rơi vào tay nàng nhất định không toàn mạng trở ra.”

Ngưng Bích nghe vậy trong lòng lo sợ. “Tướng công đừng có chuyện gì xảy ra nha!”

Nàng chạy ngay tới cổng nội thành. Chẳng biết từ lúc nào trước mắt đã nhòa lẹ. Thế nhưng nội thành là nơi nào chứ, nơi người muốn đến đòi người là đòi được sao. Cho dù nàng có khóc lóc van xin thế nào nhưng

mấy tay quan binh vẫn không chịu cho nàng gặp tướng công. Ngưng Bích là nữ tử thân cô thế cô thì biết phải làm gì đây?

^ _ ^

Lạc Thiên đang đóng vai buồn bã, cùng hai tên thủ vệ lách thếch trở về. Từ đằng xa hắn đã nhìn thấy một màn hồ loạn nháo nhào trước cổng. Ngưng Bích không nghe lời hắn ngồi chờ ở khách điểm mà đã chạy loạn tới đây. Có lẽ tin hắn bị bắt đã tới tai nàng. Ngưng Bích nhỏ bé tội nghiệp đang nước mắt như mưa, nú tay kéo áo tên giữ cổng van xin gì đó.

Hắn nhìn thấy cảnh đó thì trong lòng chua xót, “Bộ dáng của nàng thật sự đáng thương a!”

Hắn dự định bước tới giải vây cho nàng thì sự việc đột ngột chuyển biến. Tên lính gác bị nàng nú tay kéo giận dữ vùng vẩy dứt ra. Không biết hắn vô tình hay cố ý mà cán dao vung mạnh đập vào đầu Ngưng Bích. Máu trên trán nàng chảy xuống ròng ròng, còn nàng thì hai mắt trừng trừng mở lớn.

“Ngưng Bích nổi giận rồi!” Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống của Lạc Thiên. Gương mặt cứng đờ kinh khủng đó, cặp mắt như băng sơn lạnh thấu đó. Nàng chính là sát thủ Ngưng Bích ngày đó ở bên ngoài hành lang đã muốn đoạt mạng hắn. Gương mặt dữ dội của nàng, Lạc Thiên suốt đời không quên.

Bằng một chiêu thức võ công, Ngưng Bích đã có thể dễ dàng đoạt dao của tên lính gác. Chỉ bằng hai chiêu nàng đã hạ gục gã rồi. Mấy tên lính bên trong kéo ra cả chục tên bao vây nàng, nhưng Ngưng Bích chỉ mỉm cười khinh khỉnh. Một trận hỗn chiến diễn ra vô cùng ác liệt. Hai tên thủ vệ nhìn thấy lính gác bị tấn công liền chạy tới ứng cứu.

Lạc Thiên sợ hãi nhìn Ngưng Bích cầm dao tung hoành giữa vòng vây của cả chục tên binh lính. Nàng nhỏ nhắn, uyển chuyển như thanh vân lưu thủy. Dưới dao của nàng, máu bắn ra khắp nơi như hồng đào phát tán trong gió xuân. Ngưng Bích đã phục hồi trí nhớ rồi. Một dao đó đập vào đầu chắc chắn đã làm nàng nhớ lại mọi chuyện. Việc đầu tiên là giết kẻ vừa mới đập đầu nàng, việc tiếp theo chắc chắn là tìm Lạc Thiên hắn tính sổ.

“Phải trốn!” Trong đầu Lạc Thiên ngay lập tức nảy ra hảo ý. Nhưng mà trốn chỗ nào mới có thể an toàn đây? Câu trả lời thật đơn giản, dĩ nhiên là nương nhờ thế lực lớn rồi. Cũng thật trùng hợp, hắn mới được công chúa đại nhân cho nương nhờ vào trong đại tạp viện, mấy ngày tiếp theo sẽ không lo bị Ngưng Bích truy sát rồi.

Kể vừa có thì tay chân cũng mau mắn hành động. Lạc Thiên chụp lấy cây dù lớn bên gian hàng. Dù sao chủ nhân mấy quầy hàng xung quanh vẫn đang mải mê xem đánh nhau náo nhiệt, không ai để ý hắn lấy mất thứ gì. Lạc Thiên bung dù ra che khuất thân mình, sau đó lẳng lặng bon chen đi vào trong cổng thành. Binh lính gác cổng hiện nay đang bận rộn đối phó nữ ác tặc, không ai mấy may chặn hắn lại hỏi han.

Lạc Thiên không biết đường đi trong thành, nên đành nhanh chân chạy loạn vào trong. Có tên thủ vệ nào chặn lại hắn đều oang oang thông tri có nữ cường nhân đang náo loạn trước cổng. Ai nghe được cũng cấp tốc kéo ra cổng ứng phó.

Tới lần thứ tư thì may mắn gặp được đoàn người của công chúa trong hoa viên. Lạc Thiên liền đem bộ dáng trung thần ra cấp báo. Công chúa nghe có người muốn gây bất lợi ỉn liền nhất thời ngưng trọng. Lạc Thiên sao lại không nhìn ra được tiểu nữ nhân này thật sự là đang hoảng sợ a. Người càng cao quý thì lại càng sợ chết.

Mẫn Chi cho tăng thêm hai mươi thủ vệ chạy ra ứng phó với nữ sát thủ. Còn bản thân mình thì lui về nội phủ để mà lánh nạn. Lạc Thiên là trung thần nên cũng lẻo đẻo đi theo. Bây giờ là hắn đang nương nhờ người khác nha. Không làm trung thần cũng thật khó sống.

^ _ ^

Đã trải qua ba ngày kể từ sự kiện Ngưng Bích náo loạn đại môn. Lần đó nhờ đại tướng quân Dương Khiêm của hải quân đảo Lý Ngư ra mặt, cuối cùng đã đánh lui được Ngưng Bích. Lạc Nhân ngồi uống trà trong phòng với công chúa, nghe tin đó cũng thở phào nhẹ nhõm theo. Công chúa lại càng cao hứng cho rằng Lạc Thiên quả thật là phúc tinh của nàng, có hắn bên cạnh quả thật tai qua nạn khỏi. Ngoại trừ cho hắn trú ngụ trong đại tạp viện mà con cho người chu cấp đầy đủ.

Thư sinh đáng thương, thân cô thế cô lại mất hết tư trang tài sản. Công chúa đại nhân liền chu cấp mua mới hết tặng người. Ngoài phục trang nàng còn chuẩn bị thêm văn phòng tứ bảo, lại còn ban cho hấn được tự do lui tới thư trai trong thành để mà đọc sách, thật là trọng hậu bồi dưỡng nhân tài tương lai cho quốc gia.

Lạc Thiên chôn chân ba ngày trong thư trai cũng bắt đầu thấy buồn bực. Hấn căn bản là không có hứng thú đọc thi thư gì hết. Mà công chúa bị hù một phen hoảng sợ cũng không dám xuất đầu lộ diện ra ngoài. Cả ngày cũng chỉ rúc trong thành chờ ngày hồi cung. Dù sao kinh đô cũng là nơi ở của thiên tử, trị an phải tốt hơn cái đảo Lý Ngự xa xôi này.

Hằng ngày công chúa nhàm chán liền tìm Lạc Thiên đàm đạo. Hấn ngoài cái dẻo miệng, tài trí thì có gì hay. Vì vậy ngày nào hấn cũng hầu nàng kể đủ thứ chuyện đông nam tây bắc.

- Người ta nói thư sinh không ra khỏi cửa cũng biết chuyện thiên hạ. Kim công tử thật sự là bách hiểu đa tài. – Mẫn Chi cười rúc rích.

Lạc Thiên ngoài việc kể chuyện còn cùng công chúa đánh cờ, xướng họa đối câu. Hấn dùng hết tinh lực để biểu diễn tài hoa, cho công chúa nhất mực tin rằng hấn là thư sinh thật.

“Du vân vị hữu qui,

Đám mộ bất đắc nhân.

Phong tòng hà phương lai?

Xuy nhập tăng phong gian.

Tứ hải dĩ vọng vũ,

Ngũ lôi trường bế sơn.

Cử thủ thị thiên biểu,

Nguyện ngôn túng cao phan.”

(Du vân, thơ Cao Bá Quát)

“Mây trôi trôi mãi chưa về,

Sớm hôm tắt tả chẳng hề được yên.

Bỗng đâu trận gió nổi lên,

Đưa mây trôi giạt vào miền núi cao.

Trần gian đang ngóng mưa rào,

Sấm đâu còn ở nơi nào im hơi?

Ngẩng lên trông tận chân trời,

Ước gì bay bổng tuyệt vời với mây!”

Lạc Thiên đứng bên khung cửa sổ, vẻ mặt u hoài nhìn ngóng xa xôi. Thật ra hấn cũng không phải vì tức cảnh sinh tình hay nổi hứng làm thơ gì cả, mà chẳng qua bình thường công chúa thường hay ghé qua vào giờ này. Cái cảnh thư sinh ngâm thơ này cũng chỉ là diễn cho nàng thưởng thức, ngay cả thơ hấn cũng là ngâm lại của người ta. Mượn lời của thi hào để lấy lòng công chúa.

Nhìn đến đám mây trời trôi thững lững, hấn bỗng nhớ cảnh đẹp vào một buổi sáng. Đó là buổi bình minh nhuộm đỏ chân trời. Có một tiểu cô nương tưởng hấn mắt mù không thấy, nên cố gắng tả cảnh đẹp lúc mặt trời vừa lên cho hấn nghe. Qua lời tả của nàng, đó là một khoảnh khắc huy hoàng nhất, rực rỡ nhất. Đến bây giờ, trong hồi ức đó đã trở thành một buổi bình minh tuyệt đẹp. Làn gió biển thổi mái tóc nàng tung bay ngang trời, bỗng bồng bềnh như phù vân. Nụ cười toả sáng trong trẻo, gương mặt rạng rỡ như gió xuân, ánh mắt lấp lánh như mặt biển khơi. Không ngờ hấn lại nhận thức nàng sâu sắc đến như vậy.

Ngưng Bích giờ này đang làm gì? Nàng đã theo tàu đi tìm Lạc Hỷ Phường, hay vẫn đang tính kế truy sát hắn. Trong nhà trọ hắn còn để lại cho nàng mấy ngàn lượng cùng một bao sâm quý. Bao nhiêu đó đã đủ cho nàng sống thoải mái cả năm trời rồi.

Nhắc tới đám sâm lòng hắn lại đau như cắt, dễ dàng có được lại dễ dàng mất đi. Thôi, coi như cho nàng làm phí cấp dưỡng khi chia tay. Dù sao cũng có một đoạn thời gian nàng làm tiểu thiếp của hắn. Hầu hạ hắn cũng hảo tốt nha. Pha trà, rót nước, giặt đồ... nàng cũng thật là hiền thực. Hắn thở dài nhớ tới thời gian hạnh phúc sống trên đảo. Tại sao nàng lại không mãi mãi là một cô gái dịu dàng đáng yêu như vậy đi? Tại sao lại trở mặt làm sát thủ làm gì?

Tiếng thở dài của Lạc Thiên khiến cho cây lá cũng phải rơi rụng. Thật đáng tiếc ột đoạn nhân duyên.

18. Chương 17 : Lại Một Khúc Đàn Thâu Tâm

Chương 17: Lại một khúc đàn thâu tâm

Công chúa Triệu Mẫn Chi như thường lệ lại ghé qua thư trai để giết thời gian. Đạo gần đây nàng tự nhiên có thói quen lui tới nơi đây để nghe tên thư sinh kể chuyện. Tên thư sinh này cũng thật tài giỏi, chuyện đông tây kim cổ gì hắn cũng đều biết, giọng nói lại ngọt ngào khiến nàng ở bên nghe hoài không chán.

Mà thu hút nhất chính là gương mặt quá đổi anh tuấn kia, một lần rồi lại một lần khiến nàng không rời rời ra.

“Liệu có thể giữ hắn lại bên cạnh làm sủng nô được không?”

Mẫn Chi giật mình vì suy nghĩ đó. Tuy nước Triệu Đảo của nàng cho phép buôn bán nô lệ, nhưng tuyệt đối không ua bán người có công danh. Kim Thành kia là thư sinh, ắt hẳn là người có công danh, không thể mua được. Nàng là công chúa không thể biết pháp mà phạm pháp.

Khuất sau rèm liễu ơ thờ chính là thư trai hắn thường có mặt. Mẫn Chi đã nhận ra bóng dáng nam nhân đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt đắm chiều ngắm nhìn mây trời xa xôi. Tên thị vệ định lên tiếng thông tri thì bị Mẫn Chi ngăn cản lại. Giây phút hắn đang suy tư thật là xuất thần. Dáng vẻ thật tao nhã đứng bên cửa sổ tạo nên một bức tranh mê động lòng người.

Ở Triệu Đảo này nam nhân từ nhỏ đã gần gũi với biển khơi. Công việc ngư phủ nặng nhọc khiến người nào cũng cơ bắp cuộn cuộn, làn da ánh bóng nâu đồng khỏe mạnh. Đa số thanh thiếu niên đều là hạng võ phu ít học. Đất nước này thiếu thốn nhất chính là nam nhi chịu ngồi vào bàn đọc sách như hắn. Vì vậy, Triệu đế rất ân thưởng những người có học, vô cùng trọng đãi thư sinh. Thế nhưng số thư sinh cũng chẳng vì thế mà tăng lên được.

Mẫn Chi khẳng định, trong số những người có học thức à nàng gặp qua, thật hiếm có một người nào nho nhã tuấn tú, phong cách nhẹ nhàng thanh tao được như Kim Thành. Trái tim thiếu nữ mười lăm tuổi, lần đầu tiên đập mạnh thốn thức.

Giọng hắn cất lên ngâm nga một bài thơ ngắn. Thư sinh quả nhiên là thư sinh, chỉ nhìn trời nhìn mây cũng có thể làm được một kiệt tác như thế này. Tuy nàng không hiểu nghĩa cho lắm, nhưng giọng ngâm ngân nga như nhạc điệu làm say động lòng người. Đôi mắt hắn nhìn xa xăm buồn rười rượi.

- Kim công tử đang có tâm sự gì chăng? – Mẫn Chi nhẹ nhàng hỏi. Công chúa ma vương chưa từng biết dịu dàng với ai.

- A, công chúa giá đáo. Tiểu dân không kịp đón tiếp. – Lạc Thiên định hành lễ, đã có người sẵn tay nâng hắn lên.

- Miễn lễ, không cần quỳ.

- Công chúa hôm nay tâm tình thật tốt. Gương mặt cũng rạng rỡ sáng ngời như mùa xuân trên đại dương.
- Hắn nhẹ nhàng tặng bốc.

- Có điều đó sao? – Mẫn Chi cảm giác hai gò má mình nóng ửng đỏ bừng

Lạc Thiên mỉm cười chân thật. Kể ‘thâu tâm’ đã đạt hiệu quả rồi.

- Công chúa hôm nay muốn nghe kể chuyện hay đánh cờ? – Lạc Thiên gợi ý.

Ba ngày hần đã thử nhiều trò khác nhau. Kể chuyện thì nàng có vẻ thích nhưng hần thật vất vả. Cứ mỗi lần dừng lại nàng liền hấp háy hỏi tiếp “Rồi sao? Như thế nào?” Ép hần kể tới đâu rất cổ hòng mới thôi. Kỳ nghệ của nàng thật quá sức bình thường, chỉ cần chơi một chút là nàng hung hăng muốn lật đổ cả bàn cờ. Ngâm thơ đối câu thì càng dễ tẹt, chỉ ra vẻ tao nhã khen “Thơ hay, thơ hay” nhưng kỳ thực không hiểu nghĩa gì cả. Hần vẽ tranh thì nàng lại có vẻ nhàm chán. Thực sự là phục vụ tiểu ma vương này không dễ dàng chút nào.

- Kim công tử hôm nay có thể vì bản cung mà xướng một khúc được không?

Giọng nói mê hồn của hần khi ngâm thơ vẫn còn văng vẳng bên tai nàng. Nếu nghe hần xướng một khúc mới thật là ý vị.

- Công chúa, tiểu dân không phải là người trong nghề, hát xướng thật không thuận. – Lạc Thiên từ chối.

Kể chuyện nàng đã ép hần tới mức đó. Nếu xướng ca vừa tai, có thật sẽ bắt hần suốt ngày giống như kỹ nô, múa hát làm nàng vui lòng chẳng. Công tử hần đây còn chưa xướng cấp đến mức đó.

- Hay để tiểu dân bồi ngài một khúc đàn.

- Người còn biết cầm nghệ nữa sao? – Mẫn Chi ngạc nhiên. Nam nhân này thật sự là tài hoa quá mức. – Người đâu, cấp đàn!

Theo lệnh của công chúa mấy tên người hầu liền nhào nhào đi tìm đàn. Dù sao đây cũng là thành của đảo chủ, những tên hầu cận đến từ kinh đô cũng không biết đường đi nước bước lắm. Vất vả một hồi mới tìm được trong kho binh khí của đảo chủ một cây thiết cầm. Chẳng lẽ nơi đây không ai phân biệt được nhạc cụ với binh khí sao.

Lạc Thiên nhận được cây đàn, mặt đầy kinh hỷ. Chất sắt thật tốt mới có thể tinh luyện thép sáng bóng đến mức này. Hần vuốt ve mặt đàn, vung tay vỗ thử. Âm trong thuần chất, dẻo dai đàn hồi. Lạc Thiên so lại thử mấy dây. Có thể kéo mảnh, lại chịu được lực căng lớn. Hần cơ bản không phải thưởng thức đàn mà là thưởng thức chất thép làm nên cây đàn đó. Việc chính của hần trong chuyến đi lần này chính là thu mua mỏ sắt. Nếu tìm được xuất xứ cây đàn, có phải chẳng sẽ tìm được mỏ quặng có phẩm chất tốt cỡ này.

Hần sẵn khoái gảy gảy dây đàn. Tiếng đàn trong trẻo vang lên, nao nao lòng người. Một khúc nhạc réo rắc hoà ca cùng lời thơ ngân nga.

“Hồ hải niên lai hứng vị lan.

Cần khôn đáo xứ giá tâm khoan.

Nhân biên xuân sắc huân nhân túy,

Chẩm thượng trào thanh nhập mộng hàn.

Tuế nguyệt vô tình song mãm bạch,

Quân thân tại niệm thốn tâm đan.

Nhất sinh sự nghiệp thù khan tiểu,

Doanh đắc phù sinh lạc thể gian.”

(Hải khẩu dạ bạc hữu cảm, thơ Nguyễn Trãi)

“Hồ biển ngao du hứng chứa chan,

Đất trời đâu cũng thoáng tâm can.

Sắc xuân quanh mắt, lòng ngây ngất,

Tiếng sóng hòa mơ lạnh dưới màn.

Năm tháng vô tình hai mái bạc,

Lòng son trọn vẹn nghĩa quân thân.

Đáng cười sự nghiệp đời ta nhỉ?

Được chút phù sinh giữa thế gian.”

Mẫn Chi nhìn hấn say sưa đàn, nhìn đến xuất thần ngưng trọng. Tại sao ông trời lại tạo ra một con người tài hoa đến thế. Tuy nàng không hiểu hết nghĩa của bài thơ, nhưng tiếng đàn quả thật là tuyệt diệu. Nàng đã bị hấn trộm tâm đi mất rồi.

Tài tử và giai nhân đang vui vẻ lạc vào nơi bồng lai thế ngoại, thì đột nhiên một tiếng nổ long trời lở đất kéo họ rớt thẳng xuống trần gian. Xung quanh mặt đất rung chuyển, người nào người nấy gương mặt sợ hãi trắng bệch. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Lạc Thiên cùng Mẫn Chi chạy vội ra khỏi thư trai. Bên ngoài sân, họ có thể nhìn thấy một cột khói đen cuộn cuộn bốc thẳng lên cao.

- Đó là đại bác. Có ai đó đang tấn công bến cảng. – Lạc Thiên ngưng trọng thông báo. Hấn đã từng thấy qua uy lực của loại đại bác này rồi.

Chỉ cần nghe tới bị tấn công, gương mặt Mẫn Chi đã tái mét. Quả thật có người muốn bắt lợi cho nàng rồi. Bọn tấn công bến cảng đó có phải là muốn bắt nàng không? Mẫn Chi bất giác run rẩy.

Lạc Thiên nhìn thấy nàng thất thần hoảng sợ như vậy liền gọi.

- Công chúa, công chúa!

Dù hấn có nắm vai lay lay nàng, Mẫn Chi cũng vẫn chưa thanh tỉnh lại, cả người lẩy bẩy như gặp trận ôn hàn. Quả là một có công chúa có lá gan bé như chuột nhắt. Bình thường kẻ nào tỏ ra hung ác nhất, hay ăn hiếp người khác nhất kỳ thực cũng chính là những người nhát gan nhất trên đời. Mẫn Chi cũng thuộc loại người đó. ‘Miệng hùng gan sữa’

Có mấy tên thuộc hạ chạy tới cấp báo.

- Công chúa, bến cảng bị một đám thuyền không rõ lai lịch tấn công. Đảo chủ cùng đội hải quân đã đi tuần tra hải tặc chưa về. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Binh sĩ gương mặt ngưng trọng, mồ hôi đổ ào ào nhìn công chúa trông ngóng. Lạc Thiên thở dài, nàng công chúa đã bị dọa cho sợ cứng người như thế, còn có thể chỉ đạo được thứ gì. ‘Binh trọng thần tốc’ hấn cũng không muốn bọn phản loạn đánh tới chân thành rồi mới đem quân ra ứng phó.

- Trước hết đem phần lớn người dân bến cảng đi sơ tán vào trong núi sâu. Kêu đội pháo binh ra giáp mặt trên tường thành, chuẩn bị hỏa dược đầy đủ sẵn sàng bắn trả. Thành chúng ta ở trên núi cao, tầm phòng thủ cũng gần hơn, chỉ cần cầm giữ cho bọn chúng không tiến vào bờ là được. Đốt lửa tín hiệu cho hải quân chủ lực quay về.

Lạc Thiên rành mạch đưa ra hàng loạt chỉ đạo. Tên binh sĩ thông tri nhìn hấn tròn xoe mắt. Tên lạ mặt này là ai mới được chứ? Nhìn hấn văn sinh thư nhược không ra vẻ binh gia tỹ nào, mà sao lại rành rẽ việc thủ thành đến vậy? Hấn thân thiết đến độ dám đặt tay trên vai công chúa, tên này thật ra là thần thánh phương nơi đâu?

- Còn chưa đi?

Lạc Thiên hai mắt trừng lớn, quát to làm cho tên binh sĩ giật mình cuống cuống chạy đi. Hạ nhân đứng là hạ nhân, hấn không ra vẻ ông chủ hung dữ thì bọn họ cũng không chịu làm việc mà.

Hấn quay lại, lay gọi.

- Công chúa, có biến rồi. Đảo chủ không có ở đây, người phải ra mặt quyết sách để bảo vệ thành trì cho đế khi đảo chủ trở về mới được.

Lời nói khấn trương của hấn cuối cùng cũng lọt vào tai Mẫn Chi. Nàng bắt đầu mắt ướm rưng rưng, nắm lấy tay hấn van xin.

- Kim Thành, ta sợ. Bọn chúng muốn bắt cóc ta đó. – Nỗi ám ảnh hoàng gia này luôn đi theo Mẫn Chi từ lúc nàng bắt đầu biết nhận thức. Số làm con của vua là phải lo sợ đủ điều như vậy đó.

Nhìn thấy một tiểu nữ nhi mới mười lăm tuổi níu tay áo mình khóc lóc như vậy, hấn cũng thật là xiêu lòng. Ngay cả cô em gái ở nhà của hấn, cũng không quá mức đáng yêu được như thế này.

- Không sao, không sao. Còn có ta ở đây mà. – Hấn xoa xoa vỗ đầu nàng an ủi. Coi nàng như con nít mà dỗ dành. – Bây giờ chúng ta đến phòng chính sự, chỉ cần yên ổn ở đó sai biểu mấy tên lính thủ thành là được. Chắc chắn ta sẽ ngăn không cho bất cứ kẻ nào dám đến gây bất lợi cho công chúa đâu.

Mẫn Chi ngoan ngoãn vừa thít thít vừa gật đầu. “Thật là một người lương thiện và dịu dàng mà!” Nàng ngoan ngoãn cùng hấn đến phòng chính sự. Lạc Thiên sai người thông tri, tất cả sự việc sau này đều đến phòng chính sự tìm công chúa. Dù sao hấn cũng là người ngoài, danh không chính thì ngôn cũng không thuận. Đành phải mượn danh công chúa để lèo lái thế cuộc lần này thôi.

19. Chương 18 : Khả Năng Của Một Thư Sinh

Chương 18: Khả năng của một thư sinh

Tướng lĩnh trong toàn thành đều biết bên cạnh công chúa Triệu Mẫn Chi có một tên quân sư cực kỳ lợi hại. Thành chủ đi vắng, đại tướng cũng không có ở nhà, binh lính của đảo Lý Ngự chẳng khác nào quần long vô thủ. Người có vị trí cao nhất lại là một công chúa mặt búng ra sữa, thật là tình cảnh thập phần thê thảm mà. Nhưng ít ra bên cạnh công chúa còn có một vị cao nhân trợ giúp. Công việc thủ thành được hấn chỉ đạo trôi chảy trơn tru.

- Bẩm công tử, dân chúng ở bến cảng đã được sơ tán lên núi cao hết rồi. – Một tên lính thông báo.

- Ủ được rồi. – Lạc Thiên thở phào nhẹ nhõm. Ngưng Bích tuy võ công cao, nhưng cũng không thể chống lại được đại pháo đầu nha. Toàn bộ được sơ tán cũng có nghĩa là nàng đã ở nơi an toàn rồi. – Toàn bộ hoả được đã chuyển ra đây hết chưa?

- Dạ đã chuyển ra hết rồi.

Tên tướng lĩnh đội pháo binh đứng bên cạnh Lạc Thiên chờ lệnh. Công chúa đã uỷ thác toàn bộ trách nhiệm thủ thành cho người thanh niên nà không thể không nghe lời.

Những chiếc thuyền thù địch đang từ từ tiến vào bến cảng, càng lúc càng gần. Lạc Thiên nhận ra chiếc thuyền buồm đen dẫn đầu trong đám, lá cờ bay phấp phới đó hấn đã nhìn thấy trong đêm tàu Hỷ Lạc phường bị tấn công. Lạc Thiên nghiêng rằng.

- Công tử, đã bắn được chưa? – Tên pháo binh nôn nóng.

- Chưa được, thuyền địch còn chưa vào tầm. – Hấn lạnh lùng nói. Địch thân chinh lại nòng pháo, nhắm vào chiếc thuyền buồm đen.

Những chiến thuyền rẽ nước càng đi vào sâu. Không ngờ bọn thủ thành toàn bộ là lũ chết nhát. Chúng chỉ mới bắn vài quả đại bác vào bến cảng, thì bọn họ đã hoảng hồn chạy trốn mất hết rồi. Quả nhiên tin báo chính xác, đảo chủ cùng đại tướng quân đi vắng, lũ còn lại chỉ là bọn ăn hại vô dụng.

Chiến thuyền lớn dẫn đầu hùng hổ tiến qua vùng giới hạn của bến cảng. Trên thàng thành cao, có người hô lệnh. “Bắn!”

Hàng trăm quả pháo ầm ầm dội xuống vùng cảng biển. Chiếc thuyền dẫn đầu bị bắn nát bươm, chìm nghiêng xuống lòng biển. Mà mấy chiếc nối đuôi phía sau đang lơ lửng, không kịp dừng lại cũng bị bắn cho rách nát tả tơi. Chúng giận dữ bắn trả, nhưng vị trí thuyền thấp chẳng thế nào bắn trúng được tường thành trên núi cao. Có thể nói thành Lý Ngự đã chiếm được vị trí địa lợi.

Đại pháo vẫn tiếp tục dội xuống ầm ầm.

- Công tử, đã bắn hơn nửa số đạn pháo chúng ta có rồi. – Tên pháo binh nhắc nhở.

- Được rồi, vậy thì ngưng lại. – Lạc Thiên tà mị mỉm cười.

Nếu chỉ cần bắn cảnh cáo thì cũng không cần phải dùng nhiều đạn pháo như vậy. Nhưng cái cách bắn như vậy là vì Lạc Thiên muốn rung cây dọa khỉ. Hắn vốn không ngờ cái đảo lớn như thế này, quân bị thật là kém, ngay cả đạn dược cũng ít ghê người. Không hư trương thanh thế khiến người ta tưởng mình dồi dào thực thực, nếu thật sự giao chiến e rằng hắn phải giương cờ trắng đầu hàng.

- Nghỉ ngơi được rồi. Từ bây giờ hễ có chiếc tàu nào vượt qua ranh giới bên cảng thì người cứ tiếp tục bắn như mưa dội xuống cho ta. – Lạc Thiên quay đầu đi vào trong.

- Nhưng , công tử. Đạn dược không còn nhiều.

- Không còn nhiều nên mới phải làm dữ lên như thế. Người muốn chúng toàn bộ ào vô bên cảng sao?

Lạc Thiên lại trợn mắt uy hiếp. Nói về phong thái áp đảo người khác, hắn chính là sở trường. Một chiếc thuyền phía ngoài ranh giới bên cảng nổ pháo, chân thành rung chuyển. Thế nhưng pháo binh giữ thành không hề đáp lại tý nào. Lại thêm một phát đạn pháo nữa bắn tan tành bên tàu, quân thủ thành cũng trở trơ không bắn trả. Một chiếc thuyền chậm rãi tiến lên thì lập tức pháo bay như mưa, ào ào trút xuống không còn chỗ hở nào để chiếc thuyền có thể chen vô.

Bọn lính thủ thành này thật sự là điên hết rồi. Phung phí đạn như vậy bắn vào cả vùng nước không có thuyền bè. Tấn công thì chúng không chống trả, như chỉ cần tiến vào vùng nước cạn là chúng bắn đạn pháo như điên. Thật sự hoá được của chúng nhiều đến dễ sợ thật.

Sau hai lần tiến vào bất thành, mấy tàu chiến thù địch đành thúc thủ neo ngoài vùng biển sâu, không dám tiến vào bên cảng nửa bước. Mà lúc đó pháo binh thủ thành cũng còn vừa đúng một phát đạn nữa thôi.

Một tên lính chạy vào phòng chính sự cấp báo.

- Bẩm công chúa, tàu địch đã thả neo rồi!

Thông tin vui mừng đó khiến công chúa run rẩy cuối cùng bình tâm lại.

- Kim Thành, kế hoạch đã thành công rồi! – Mẫn Chi vui vẻ reo lên.

- Chúc mừng công chúa. Tất cả nhờ hồng phúc của người. – Lạc Thiên khiêm tốn cười đáp lại.

Hao sạch kho đạn của thành Lý Ngự, cuối cùng Lạc Thiên cầm chân được bọn kẻ địch được nửa ngày. Kế sách này thật là đại mạo hiểm. Nếu bây giờ bọn kia liều mạng xông vào, với chỉ một phát pháo thật không thể ngăn nổi tám tàu chiến lớn.

- Kim Thành, tiếp theo chúng ta phải làm gì? – Công chúa háo hức hỏi tiếp. Tên thư sinh này rất đa mưu túc trí. Giống như khi kể chuyện vậy, trò hay hẳn lúc nào cũng để dành phía sau.

- Trước hết là phải đi ăn cơm rồi đi ngủ một giấc cho đầy đủ. Chúng ta phải chờ lúc trăng lên rồi đi ngắm cảnh. – Hắn nhàn nhã trả lời.

^ _ ^

Đội tàu tấn công đảo Lý Ngự thực chất là bọn cướp biển. Chúng cướp bóc khắp nơi, giết người cướp tài nhiều năm đã hình thành một lực lượng thật sự mạnh. Thậm chí ngang nhiên đánh cướp đảo lớn như Lý Ngự. Dù sao nơi đây thuộc vùng viễn đông, cách xa kinh kỳ vạn dặm, quyền lực của hoàng đế cũng không thể khống chế hết vùng biển này.

Trước hết chúng tung tin đánh cướp vùng biển khác, khiến cho đảo chủ Lý Ngự phải điều binh sang đó. Rồi âm mưu đánh chiếm Lý Ngự, chiếm hòn đảo trù phú này làm căn cứ. Chỉ là không ngờ bọn thủ thành ngoan cố quá, sức mạnh hỏa pháo của chúng cũng dồi dào không ngờ. Mấy chiếc tàu giăng co cả nửa ngày trời, cuối cùng đành chịu thua buông neo bao vây bên ngoài bên cảng. Đêm đến bọn cướp biển lại ngang tàng nhậu nhẹt say sưa.

Một tên cướp biển nhậu đến tức bụng nên ra bong tàu đi giải. Đêm nay trăng sáng, gió nhẹ hiu hiu, một mình tâm tình với biển cả bao la thật sáng khoái. Chỉ có điều bên cảng này dơ quá mức, mặt biển đen

ngòm lại nổi lênh bênh đầy rác. Ai nói cướp biển ở dơ, thật sự bọn ngư dân ở bến cảng này mới là ở dơ nhất thiên hạ.

Tên cướp giải toả nỗi buồn xong rồi, sảng khoái đi vào trong nhậu nhẹt tiếp. Bên dưới đám rác rến trôi bồng bênh trên biển bỗng có mấy bọt khí nổi lên. Có vài kẻ mờ ám lợi dùng đám rác mà tiếp cận tàu cướp biển.

- Đại ca, hần ... – Tên lính trẻ nhả nhỏ.

- Im miệng, lo làm việc chính đi. – Người đội trưởng gằn giọng.

Sau đó mấy người mờ ám lại tiếp tục lặn xuống làn nước sâu bên dưới đáy tàu.

^ ^

Từ trên tường thành cao, Lạc Thiên đang hầu công chúa thưởng trăng nghe đàn. Hần đàn một điệu khúc réo rắc truyền tình trong đêm trăng sáng. Công chúa Mẫn Chi vui vẻ ăn bánh uống trà. Ngoài khơi xa là mặt biển trong đêm đen kìn kịt. Ánh đèn hắt ra từ tàu của bọn phản tặc thấp thoáng ngoài cửa cảng. “Thật là chướng mắt!”

Tâm tình Mẫn Chi vốn đã khá hơn khi nghe tin Kim Thành tạm thời đẩy lui được tàu chiến. Nàng càng lúc càng thưởng thức hần. Người này thấy nguy không loạn, đa mưu túc trí; giữ hần bên cạnh Mẫn Chi thật vô cùng an tâm.

Cũng như đêm nay vậy, bên ngoài là tàu địch đang vây khốn, thế nhưng hần lại có ngẫu hứng rủ nàng lên tường thành đánh đàn thưởng trăng. Sao cũng được, ánh trăng sáng lãng mạn, lại có tuấn nam bên cạnh hầu đàn, nàng còn có thể kêu ca gì nữa. Chỉ có mấy ánh đèn ngoài kia là làm Mẫn Chi thấy vô cùng chướng mắt mà thôi.

Đột nhiên Mẫn Chi nhìn thấy mấy ánh đèn chao nghiêng, sau đó từng cái, từng cái chìm xuống làn nước sâu rồi tắt phụt.

- Kim Thành, nhìn kìa. Tàu của bọn phản tặc tự nhiên bị chìm. – Mẫn Chi ngạc nhiên đứng bật dậy. Nàng thật không tin mọi sự lại thuận lợi đến mức này.

- Công chúa vạn phúc. Quả thật trò hay đã đến lúc diễn ra rồi. – Lạc Thiên mỉm cười thần bí, vẫn tiếp tục tao nhã gẩy đàn.

Mẫn Chi lúc này mới bình tĩnh đại ngộ. Thì ra mọi chuyện hần đã sắp đặt hết rồi, hèn chi lại có thể thư thả gẩy đàn ngắm trăng cùng nàng. Thư sinh không chỉ tao nhã mà còn đa mưu túc trí nữa. Ý nghĩ muốn chiếm giữ hần bên cạnh càng lúc càng lớn nha.

- Kim Thành, người đúng là phúc tinh của bổn cung! – Nàng mỉm cười sung sướng, lại tiếp tục nằm xuống ghế dài ăn bánh, ngắm trăng.

- Thần không dám!

Lạc Thiên mỉm cười kiêu mị. Địa vị của hần sau này không cần phải lo lắng rồi. Công chúa đột này không thưởng cho hần vàng trăm bạc vạn thì chắc cũng sẽ vui vẻ cấp thuyền cho hần đi tới đảo Mã Lai. Ở đảo đó có chi nhánh của Thính Phong các, hần trở về địa bàn của mình thì như cá gặp nước, trên đời này còn không biết sợ bất cứ ai.

“Thật muốn cười to lên quá!” Một luyến khúc đàn trăng hần càng gảy càng giống nhạc vui lễ hội. Trên tường thành cao có hai người vui vẻ cười thầm, mỗi người một toan tính riêng.

20. Chương 19 : Không Bao Giờ Rời Xa

Chương 19: Không bao giờ rời xa

Bọn cướp biển trên tám chiếc tàu bị chìm không ngờ cũng đông dữ. Khi thuyền chìm, bọn chúng bơi lớp ngớp vào bờ thì đã có quan binh đứng chờ sẵn túm gọn cả bọn. Lần này, cần một lực lượng nhân lực lớn mới bao vây hết bờ biển. Cũng là nhờ ngư dân đảo Lý Ngư trên dưới đồng lòng, kết hợp với quan binh bắt gọn toàn bộ bọn cướp ác ôn kia.

Lạc Thiên thừa dịp bắt sống bọn cướp, thay mặt công chúa đi ra ngoài đồn đốc kiểm tra. Từ hồi bị hấn hù dọa, nàng không còn dám bước chân ra khỏi phủ nữa. Nỗi ám ảnh bị bắt cóc này thật sự không phải nhẹ đâu.

Nhưng Lạc Thiên còn có tâm tư khác, hấn muốn kiểm tra xem Ngưng Bích hiện giờ như thế nào rồi. Tuy không tiện hiện thân, nhưng hấn thật sự lo lắng cho nàng nhiều lắm. Xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng thân gái đơn chiếc chạy loạn thật sự vất vả. Hấn ngồi trên trà lầu, nhìn ngắm dòng người chạy nạn từ trên núi trở về nhà. Kết cục ngồi suốt một ngày trời cũng không tìm thấy người cần tìm. Hấn cực kỳ tin tưởng vào đôi mắt mình, sẽ không có chuyện hấn nhìn lộn hay bỏ sót đi.

Trong lòng Lạc Thiên hỗn loạn đầy lo lắng. Cuối cùng Ngưng Bích đã chạy đi đâu rồi? Đảo Lý Ngư tuy nói là đảo lớn, nhưng phạm vi không hơn trăm dặm. Dân cư cũng chưa tới một ngàn người, toàn bộ tập trung sống ở bên cảng. Ngoài ra chỉ toàn rừng núi hoang vu không người sống. Nàng có thể trốn ở đâu được chứ?

Trái tim Lạc Thiên càng lúc càng đập hỗn loạn. Hôm qua bọn phản nghịch đột ngột khai pháo, đầu tiên là ở bên cảng. Nhà trọ cũng gần ở đó, có khi nào nàng vô tình bị pháo lạc trúng không? Hấn hoảng hốt bỏ chạy về nhà trọ, lòng dạ rối bời. Đệ nhất gian thương vô tình lãnh khóc, chưa bao giờ hấn lại cảm thấy lo sợ như ngày hôm nay.

Nhà trọ kia khẳng định chắc chắn là bị đạn pháo rơi trúng. Cả toà nhà bị khoét một lỗ hổng ở giữa, nắng vàng rực rỡ xuyên vào trong. Xung quanh là cây ván vỡ nát, có mấy người hình như là gia đình lão bản đang tìm kiếm nhặt nhạnh khắp nơi. Nhà trọ của họ xui xẻo bị trúng pháo, bây giờ tìm kiếm xem còn gì còn sót lại sử dụng được không.

Trái tim hấn như bị ai bóp nghẹn, đau thấu tận tâm can. Hấn lại không nghĩ ra lại xui xẻo như vậy! Mới ba ngày trước nàng còn khỏe mạnh đánh lui mấy chục gã binh lính giữ cổng kia mà. Hấn ngàn vạn lần cũng không muốn tình cảnh này xảy ra. Hình ảnh nụ cười hồn nhiên trong trẻo đó, mái tóc mây bay bồng bềnh đó, hình như đã khắc đậm trong tâm trí hấn rồi. Muốn giữ mà giữ không được, muốn buông tay mà lại không nỡ buông. Bây giờ thì hay rồi, không còn sát thủ nào muốn truy sát hấn nữa. Thành Lạc Thiên nên khóc hay nên cười đây.

Hấn thất thần đi lên cầu thang nhà trọ, mơ hồ đi về phía căn phòng mà hấn đã thuê. Căn phòng đó nằm ở vị trí còn chưa bị tàn phá của khu nhà. Hành lang còn đầy vết cháy xém.

Không phải hấn đau đớn quá nên sinh ra ảo giác chứ? Một nữ tử nhỏ xinh mặc áo xanh đang ngồi tựa cửa ngóng trông. Đôi mắt nàng nhìn xa xăm đắm đắm. Gương mặt hơi hốc hác lắm lem, quần áo tả tơi có vẻ như chật vật lắm. Nếu bình thường, hấn sẽ không thể nào tha thứ nếu nàng lười thôi đến độ này đâu. Nhưng bây giờ hấn không cần quan tâm đến bất kỳ chuyện gì nữa. Kể cả nàng có muốn mưu sát hấn cũng được. Lạc Thiên chỉ muốn ôm nàng vào lòng. Chứng thực rằng nàng vẫn còn đang sống khỏe mạnh thì hấn mới có thể an tâm. Chỉ mới khoảnh khắc trước đó thôi, hấn còn cảm thấy cuộc sống thật không có ý nghĩa.

- Ngưng Bích! – Giọng hấn run run khê gọi.

- Tướng công.

Ngưng Bích mở to mắt, hai hàng lệ giống như bị kềm nén đã lâu, bây giờ bất chợt trào ra. Ngưng Bích chạy nhào vào lòng hấn, nước mắt không cách gì kiềm lại được.

- Ngưng Bích đã chờ tướng lâu lắm rồi. Chờ hoài mà không thấy. Ngưng Bích sợ tướng công sẽ không về nữa.

Nàng nức nở kể lể, cả thân người yếu đuối, run bần bật trong lòng hấn. Lạc Thiên siết chặt vòng tay hơn, Cầm nhận thân thể nàng ép chặt vào cơ thể mình. Hấn nghe cay cay ở sống mũi.

- Ta đã trở về rồi!

Lạc Thiên chỉ có thể nói được bấy nhiêu đó thôi. Hai người cứ lặng yên ôm nhau một hồi lâu, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói hết. Chưa từng có ai gây cho Lạc Thiên sự xúc động mạnh mẽ đến như vậy. Mới không gặp ba ngày, bọn họ như đã trải qua hết sinh ly tử biệt của cuộc đời, sự đau khổ của toàn bộ thế gian.

Giữa khung cảnh đổ nát, Lạc Thiên ngồi dựa vào tường, hai tay vẫn thủy chung ôm chặt cả thiên hạ trong lòng mình. Ngưng Bích cuối cùng đã bình tĩnh lại, hô hấp trầm ổn, cũng thôi không còn khóc lóc nữa. Bản thân Lạc Thiên cũng ngạc nhiên, hẳn chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như lúc này. Niềm vui sướng của hắn giống như đã chiếm được hết toàn bộ của cải quý giá trên thế gian này.

- Nghe tin tướng công bị bắt thiếp rất lo lắng. – Giọng của nàng tỏ vẻ trong lòng hắn.

- Ta biết!

- Thiếp đã chạy đến đó nhưng bọn họ không cho thiếp gặp tướng công.

Lúc đó hắn cũng thấy đáng vẻ quần bách của nàng.

- Có người đánh thiếp – Nàng tiếp tục kể lể.

Hắn lúc đó cũng lo lắng cho nàng lắm.

- Tự nhiên thiếp nhớ được thì ra mình biết võ công.

Trong lòng hắn xao động, rốt cuộc hắn phải đối xử với nàng ra sao đây? Tiếp tục chạy trốn nàng hay ngoan cố ở bên cạnh.

- Thiếp muốn xông vào cứu chàng nhưng bọn họ đông quá.

Thì ra nàng làm toàn bộ đều chỉ vì hắn.

- Thiếp không biết làm gì nên đành phải về đây chờ thôi. – Nàng tiếp tục nói. – Đạn pháo nổ đầy trời. Thiếp rất sợ a.

Cảm nhận thân thể của nàng run rẩy. Hắn dỗ dành.

- Ta sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa.

Cuối cùng hắn đã có quyết định. Thành Lạc Thiên đỉnh đỉnh đại danh, không sợ trời không sợ đất, mà lại sợ tiểu thổ bạch nằm trong lòng mình run rẩy ư? Món bảo bối này hắn nhất định phải thu vào, không bao giờ bỏ ra nữa.

^ ^

Lạc Thiên đã trở thành ân nhân cứu mạng của toàn bộ cái đảo Lý Ngư này. Đảo chủ khi trở về cũng phải ôm chầm lấy hắn mà cảm kích. Hắn từ đại tạp viện đi ra đến đầu ngõ, không biết bao nhiêu người vui vẻ vẫy tay chào. Từ một tên vô danh tiểu tốt, hắn biến thành anh hùng được mọi người chào đón. Nhờ vậy làm việc gì cũng thuận lợi suông sẻ. Chỉ cần hắn mở miệng, Ngưng Bích liền được vào ở trong Đại Tạp viện. Một cô nương đáng thương mất trí nhớ, vì báo ân cứu mạng nên trở thành nha hoàn của hắn. Ai lại nỡ cản hắn thu mỹ nhân ở bên cạnh người. Kim Thành công tử là hồng nhân bên cạnh công chúa, công chúa không để tâm bên cạnh hắn có bao nhiêu mỹ nhân, thì mọi người còn để tâm cái gì.

Mẫn Chi vốn là chẳng bao giờ để ai vào mắt. Nàng là công chúa cao quý ngàn vàng liệu có ai sánh bằng, liệu có ai đáng để nàng lo lắng. Đến khi Mẫn Chi thật sự để tâm đến, thì Ngưng Bích đã nghiêm nhiên trở thành cận thân nha hoàn của Lạc Thiên từ lúc nào rồi. Có nha hoàn cũng không sao, nàng cũng đã muốn phái vài người qua hầu hạ hắn. Tên thư sinh vô dụng đó việc hằng ngày chắc là chẳng giỏi động tay vào. Bàn tay hắn chỉ cần biết đánh đàn, đề thơ, vẽ tranh là được. Nay có người tình nguyện làm nha hoàn không công thì đỡ rồi, không lo phải tốn cơm nuôi thêm một người.

Mỗi ngày Mẫn Chi hài lòng được hắn bồi tiếp, trò vui tên này nghĩ ra được thật không ít nha. Chỉ có Lạc Thiên trong lòng hơi thất vọng, kể từ ngày bắt được bọn hải tặc, hắn vẫn chưa nghe công chúa ban thưởng thứ gì. Nhọc công không ít mà chẳng thu về lợi lộc, hắn thật không có tâm tư làm trò.

Ngày hai mươi tám tháng hai, đội thuyền lớn của hoàng gia ghé đến đảo Lý Ngự đón công chúa hồi cung. Nhìn đoàn thuyền vận dài mười mấy chiếc nối đuôi nhau chạy vào bến cảng, thật là khí thế bừng bừng. Cho cả một hải đội đi như vậy, cũng biết hoàng thượng sủng ái công chúa đến cỡ nào.

- Kim Thành, đi cùng bốn công chúa hồi cung!

Chỉ cần một câu của công chúa, hần nghiễm nhiên được ngồi tàu hoàng gia du lịch miễn phí. Dù sao tàu lớn, người đông; hần không tin tàu sẽ bị bão đánh chìm hay hải tặc tấn công nữa. Vận rủi của hần có vẻ đã qua hết rồi, đời hần đã lên hương từ đây.

^ _ ^

Kinh đô của hoàng triều nước Triệu Đảo là một đảo lớn có diện tích cỡ phân nửa Việt Quốc. Bốn bề là biển, phía nam là núi, ở giữa là đồng bằng rộng lớn phì nhiêu, cây cỏ tươi tốt, sản vật phong phú. Hoàng cung chính là đặt ở giữa vùng đồng bằng xinh đẹp trù phú này.

Hôm nay cả hoàng cung giăng đèn kết hoa, dân chúng hai bên đường cũng háo hức tưng bừng. Chỉ là công chúa mới đi thăm ngoại công trở về, mà đám rước đã rình rang như một ngày hội lớn. Công chúa ngồi trong xe ngựa xa hoa lộng lẫy, xung quanh quân vệ sâm nghiêm, thật là thập phần hoành tráng.

Vì đã vào đến hoàng thành, Lạc Thiên cũng không tiện kẻ bên công chúa được nữa. Hần phải cưỡi ngựa đi bên cạnh giá xa. “Thật là cực khổ mệt chết người!” Hần muốn chui vào trong xe ngựa ngồi quá, bên ngoài trời đang nóng kinh người. Nhưng bởi vì thân phận cách biệt, hần đành phải chịu uỷ khuất mà thôi.

Ô cửa sổ của giá xa được vén lên. Một bàn tay nhỏ xinh đưa cho hần bình nước mát. Lạc Thiên mỉm cười rạng rỡ. “Cũng vẫn là Ngưng Bích tốt!” Không uống công hần trăm mưu nghìn kế, nhét nàng ngồi chung với bọn thị nữ của công chúa trong giá xa này. Nếu để nàng đi bên ngoài trời nắng như vậy, hần thật không nỡ thấy. Nhìn nụ cười nàng tươi tắn như trăm hoa đua nở, hần đã mát lòng mát dạ rồi.

Kỳ này trở về kinh thành, nếu công chúa và hoàng thượng còn không ban thưởng, hần đành phải cáo biệt rút lui thôi. Đã được đi kè thuyền về đến đây, coi như hần làm ăn không lỗ vốn. Dù sao bao sâm và mấy ngàn lượng bạc của hần, Ngưng Bích vẫn bảo quản thật tốt. Tự đi kiếm thuyền quay trở về làm thiếu gia khoán hoạt của hần cho đỡ cực thân.

21. Chương 20: Tiểu Nhân Đặc Ý

Chương 20: Tiểu nhân đặc ý

Cổng hoàng cung mở rộng đón chào đoàn rước của công chúa. Dích thân hoàng thượng cùng bá quan văn võ ra đón chào cũng cho thấy công chúa có đủ cân lượng rồi. Mẫn Chi từ trong xe đi xuống, cũng không giữ quy tắc gì mà chạy nhào vào lòng hoàng thượng.

- Phụ hoàng! – Nàng nũng nịu gọi.

Trên mặt vị hoàng thượng này cũng hiện rõ nụ cười sủng ái. Công chúa ngang ngược, có lẽ cũng do bị hoàng đế này sủng lên đến trời xanh mà ra.

Nhìn vị hoàng đế này, Lạc Thiên hơi bất ngờ. Lão nhân gia tóc bạc da mồi, tuổi ngoài sáu mươi. Là cha già con mọn hèn chi lại yêu quý công chúa đến vậy.

- Phụ hoàng, việc hoàng nhi đã thông tri với phụ hoàng, người rớt cuộc đã có quyết định gì chưa? – Công chúa lại làm nũng.

Ánh mắt hoàng đế chợt loé lên. Ông nhìn khắp xung quanh, rồi cuối cùng phát hiện người thanh niên tuấn tú vẫn đang quỳ phục trước mặt. Thân hình y sam dong dỏng dáng thư sinh, chỉ là một tên văn nhân yếu nhược. Tóc đen suông dài, nước da sáng hơn dân Triệu Đảo, ắt là kẻ ngoại bang. Trán cao sáng láng, biểu hiện người thông minh cơ trí. Chân mày mỏng như tranh vẽ, đôi mắt sâu thẳm thẳm là người rất tinh

nhANH. Mối hồng nhuận mà mông là người xảo ngôn, khoe miệng hơi cong lên là loại ngạo mạn hay mỉa chúng. Tóm lại công chúa quý giá của ông đã gặp được một thiếu niên tuấn tú đa tài, nhưng có điều tâm cơ hẩn sâu quá. Nếu thu lại làm thân tín trung thành thì chẳng khác nào rồng cưỡi mây bay lên cao, nhưng ngược lại nếu hẩn có dã tâm thì chẳng khác nào bắt chuột bỏ vào lu gạo.

Công chúa đã viết thư kể lại sự việc hẩn đơn độc thủ thành bắt cướp, cứu nguy cho công chúa. Qua lời lẽ trong thư, hoàng thượng biết công chúa đã rất dễ tâm tới người này. Nàng mong ông phong quan tiến chức để có thể giữ người lại bên cạnh. Nhưng hoàng thượng vốn rất kỹ tính, thường quan tâm đến xem những người tiếp cận với trăn bảo dưới gối ông. Lão nhân gia đã dự định khi gặp mặt, sẽ quyết định xem kẻ này có thật xứng đáng để giữ lại không.

Hoàng đế sống lâu năm có chuyện gì mà chưa từng trải, nhìn tướng đoán người không phải là việc khó khăn gì. Chỉ có điều chưa bao giờ ông phân vân đến vậy. Người thanh niên này như vực sâu không thấy đáy, không ai có thể đoán được bản chất của hẩn là gì. “Người là trắng hay là đen đây?”

- Hoàng nhi đường xa mệt mỏi, vào cung nghỉ ngơi đi rồi chuyện gì sẽ tính sau.

Hoàng đế cười khà khà rồi dẫn đầu bá quan văn võ quay về cung. Công chúa phụng phịu ra mặt nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Bọn người hầu, thị vệ và Lạc Thiên thì được bố trí ột chỗ nghỉ ngơi khác.

“Chuyện gì tính sau, rốt cuộc là chuyện gì? Bao giờ mới quyết định ban thưởng cho ta hả trời?” Công chúa thì phụng phịu, còn Lạc Thiên cũng thất vọng ra mặt.

^ _ ^

Bọn thị vệ đi cùng công chúa, nên biết vị trí của hẩn trong lòng Mẫn Chi thế nào. Rất khách khí bố trí cho Lạc Thiên vào một trang viên đầy hoa khá tốt trong hoàng cung. Bản thân Lạc Thiên thì rất tranh thủ, kéo Ngưng Bích vào ở cùng luôn. Nàng danh chính ngôn thuận làm thiếp thân nha hoàn vào ở cùng chủ tử. Dù sao đây cũng là hoàng cung đầy thị phi, hẩn vẫn nên để nàng trong tầm mắt để dễ dàng bảo hộ.

Hẩn mệt mỏi nằm dài trên tháp thượng, tùy ý để cho Ngưng Bích đấm bóp tay chân. Cười ngửa đi xa như vậy thật mệt chết người, chỉ có bọn võ quân mới có thể chịu được. Trước giờ hẩn đi đâu cũng là ngồi xa ngựa á.

Ngược lại với vẻ mệt mỏi tùy tiện của Lạc Thiên, Ngưng Bích thì thật là vui vẻ. Trong thời gian qua tình cảm của hai người tốt lên thấy rõ, hẩn cũng không còn tương kính khách sáo với nàng như lúc trước. Lúc nào cũng để nàng cận kề ở bên người. Thân làm tiểu thiếp nàng cũng thật nghi ngờ tại sao tướng công chưa từng động tay qua nàng. Ngoài trừ cái lần hội ngộ ở nhà trọ, hẩn ôm nàng thật chặt thì không có lần nào hẩn chạm vào nàng nữa. Chẳng lẽ hẩn ngại bệnh mất trí của nàng. Thật sự ngày nào nàng chưa phục hồi lại, thì hẩn cũng sẽ giữa thái độ xa cách đó sao?

Nhìn Lạc Thiên sáng khoái nằm cho nàng đấm bóp, Ngưng Bích cảm thấy đây là khoảng thời gian quý báu để tăng cường tình cảm giữa hai người. Đây mới chân chính là công việc tiểu thiếp làm cho tướng công chứ. Nhìn thân thể mảnh dẻ của hẩn ngày ngày vất vả, nàng thật đau lòng nha.

Bất chợt có động tĩnh bên ngoài cửa sổ. Ngưng Bích cảm nhận được có cao thủ đang ẩn thân. Nàng nhanh tay cầm chén trà cạnh bàn ném tới.

“Phu thê người ta đang thân mật, mà người rình rập cái gì?”

Cao thủ lén lút lách người né qua, tách trà bay thẳng đập vào vách tường vỡ nát. Đối phương biết mình đã bị phát hiện, không tiện ẩn thân nữa, bèn nhảy cửa sổ vào thẳng trong phòng. Ngưng Bích thật là bức mình mà, rình rập chưa đủ tên này còn muốn nhảy vào phá đám. Nàng thật muốn cầm ghế ném chết hẩn.

- Thuộc hạ là Đặng Đồ Sơn, đường chủ của Thính Phong các tại Triệu Đảo. Bái kiến nhị công tử!

Người kia rõ ràng một thân quan phục của Triệu Đảo lại quỳ phục trước mặt hai người. Lạc Thiên từng có thấy qua đám quan viên trong đám rước công chúa, tên này cũng có mặt trong số đó. Thì ra thân là quan Triệu Đảo, phận thật sự của y lại là mật sứ của Thính Phong các. Mật sứ trước giờ hành tung bí ẩn, chỉ có mình đại ca là nắm rõ đám người này. Trong Thành gia chia ra Lạc Thiên nắm giữ tiền trang, Thính Phong

các thì thuộc phạm vi quản lý của đại ca. Hắn trước giờ cũng không biết rõ quy mô của Thính Phong các bao trùm khắp nơi như thế nào.

- Đặng đường chủ đứng lên đi! truyện copy từ

Lạc Thiên nói chuyện rất khách sáo, nhưng bản thân lại chẳng khách sáo mà nằm bẹp tại chỗ. Hắn hiện tại rất mệt, không muốn nhúc nhích chút nào.

- Ta vừa đến nơi này mà đường chủ đã biết tin đến ngay, quả thật là công phu xuất quỷ nhập thần. – Lạc Thiên vui vẻ nói. Hắn rốt cuộc đã liên lạc được với ‘người nhà’ rồi.

- Nhị công tử mất tích hai tháng, đã khiến trên dưới Thành gia dốc sức tìm kiếm khắp Nam Hải đúng hai tháng rồi. Hôm nay gặp được ngài quả thật là mừng vui khôn xiết.

- Bên đại ca đã tiến hành tới đâu rồi?

Hai tháng hần mất tích, tình hình Việt quốc đã ra sao rồi? Hần phải biết để mà phối hợp hành động chứ.

- Đại công tử theo phe Bắc Bình vương nổi dậy, tuyên bố ly khai với triều đình. Quân Bắc Bình thống nhất toàn bộ khu vực Thiên Mâu sơn. Quân triều đình phái ra ba đại đội lớn là Hoả Châu, Phong Châu, Thuỷ Châu ra ứng chiến. Tình hình vẫn đang giằng co ở khu vực Bạch thành.

- Chưa vượt qua Bắc đô là được. Kế hoạch vẫn còn trong thời hạn.

Lạc Thiên lẩm bẩm tính toán. Đại ca của hắn nói tạo phản là liền tạo phản. Thành Lạc Thiên không sợ trời không sợ đất, nhưng sợ nhất lại chính là vị đại ca này. Hần cả đời này cũng không thể nào vượt qua được. Nghĩ tới Thành Lạc Nhân, hắn lại tiếp tục thở dài.

- Đường chủ, người thay ta gửi một cái tin báo bình an về nhà. Nhắn với đại ca công việc vẫn tiến hành trôi chảy, nhất định sẽ y như lời hẹn ước.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đặng Đồ Sơn nhận lệnh xong dự định bỏ đi, thì Lạc Thiên đột nhiên gọi lại.

- Ở đây ta liên lạc với người như thế nào?

- Thuộc hạ là cận vệ của đại sứ Việt quốc tại Triệu đảo. Có việc cần làm, xin công tử đến sứ quán tìm tại hạ.

- Được rồi người đi đi.

Lạc Thiên vừa nói thì người kia thoát cái đã không thấy tăm hơi. Mật sứ của Thính Phong các chính là kinh công đều tuyệt đỉnh, độc bộ thiên hạ.

Nhận được tin nhà, Lạc Thiên như trút được gánh nặng. Bây giờ hắn đã có thể thoải mái hành sự được rồi, kế hoạch cũng không trễ hẹn cho lắm.

Lúc Lạc Thiên đắm chiêu suy tính, thì Ngưng Bích hỗn loạn trong lòng. Thật ra thân phận tướng công là gì, hình như không giống lắm như lời hắn từng nói. Hần có địa vị không nhỏ chứ chẳng phải là hạng thư sinh bình thường, hắn xuất thân Việt quốc chứ chẳng phải là người dân Triệu Đảo, hình như hắn có một trách nhiệm lớn lao nào khác chứ chẳng phải chỉ đơn giản là đi tìm thân nhân.

Nhìn gương mặt ngưng trọng của Ngưng Bích, Lạc Thiên biết hắn cần phải cấp cho nàng một lời giải thích. Vốn đã coi nàng là người của mình, nên hắn không muốn dấu diếm nhiều thêm.

Hắn ngồi dậy, kéo tay ôm Ngưng Bích vào lòng. Bị hành động đột ngột này của hắn dọa, Ngưng Bích giật mình ngẩn ngơ, quên mất trăm mối hỗn loạn nảy giờ trong đầu. Trong lòng nàng bây giờ chỉ còn một mảng ảm áp, cùng trái tim thổn thức đập thành thịch.

- Bích nhi, có lẽ nàng quên mất, nên bây giờ ta phải nói cho nàng biết ...

Thành Lạc Thiên kể hết thân phận thật sự của hắn cho nàng nghe. Hắn kể về nhiệm vụ thu mua mỏ sắt cùng hành động tạo phản của đại ca. Trừ bỏ câu chuyện nàng là tiểu thiếp của hắn, thì Lạc Thiên coi như đã thành thật nói ra tất cả. Nếu không có việc nàng bán thân chôn cha, thì hắn lấy cớ gì để giữ nàng lại

bên cạnh bây giờ. Chỉ trách rằng Ngưng Bích bị mất trí giống như trang giấy trắng, hắn nói gì nàng đều ghi nhớ trong lòng. Lạc Thiên đã dốc sức tiến hành kế hoạch ‘thê huân’ của mình, làm nàng hiện nay coi hắn như thần thánh. Bất cứ lời nói nào của hắn nàng cũng coi như chân lý vui vẻ chấp nhận nghe theo.

Hắn không phủ định hắn là người xấu, là gian thương, là tiểu nhân. Ngưng Bích đều vui vẻ gật đầu nghe theo hết. Lạc Thiên cảm thấy rất thoải mái trong lòng. Trước mặt nàng, hắn từ lâu đã không còn đóng kịch nữa, thật sự rất quyến luyến yêu thương nàng. Hắn nhìn đại mãnh hổ hiện nay đã biến thành con mèo nhỏ nằm trong lòng, Lạc Thiên vui sướng cảm nhận mùi vị của thứ gọi là đắc ý.

22. Chương 21 : Tân Quan Nhậm Chức

Chương 21: Tân quan nhậm chức

Ngày hôm sau, thánh chỉ đã ban xuống, sắc phong Kim Thành làm Hộ Sứ tướng quân, thống lĩnh Tây Viên quân, lập tức vào doanh trại nhậm chức. Quả thật là một đạo thánh chỉ mĩ mai, toàn bộ người trong cung đều biết hắn là hồng nhân trong mắt đại công chúa, là tên thư sinh yếu ớt, văn hay võ dốt. Nay lại phong cho hắn chức tướng quân, thật là chọc người ta cười chết.

Lạc Thiên lĩnh chỉ, không biết nên khóc hay cười. Hắn vẫn ngày ngày mong mỗi được ban thưởng. Bây giờ thì hay rồi, được ban thưởng một chức quan, còn phải ngay lập tức nhập doanh lĩnh chức. Là quân doanh đó nhen, là nơi chỉ có bọn đàn ông hôi thúi không có bóng mỹ nữ, cực khổ thì có thừa nhưng không thấy sung sướng ở nơi nào. Lạc Thiên ngay cả ngủ dậy cái chăn cũng không biết gấp lại, đường đường một thiếu gia đi vào quân đội thì chẳng khác nào rơi vào chốn lao tù.

Thế nhưng lệnh vua khó cãi, hắn đành phải lui cui thu thập hành trang để đến Tây Viên nhậm chức.

-Vậy còn thiếp thì sao? – Ngưng Bích cầm tay áo hắn lúc lắc hỏi.

Ừ nhỉ, phải sắp xếp cho nàng thế nào? Chợt nhớ ra nơi đây hắn chỉ quen biết có mỗi Đặng đường chủ. Vậy nên đành gửi nàng đến chỗ sứ quán cho rồi. Nếu biết dài dòng như vậy cũng không thu lại được chút ngân lượng nào, trước khi đến kinh thành hắn đã cùng Ngưng Bích trốn đi mất. Việc chính còn chưa xong, mà phiền phức lại kéo tới cả đồng vậy nè.

^ _ ^

Buổi trưa hôm đó quân Tây Viên khẩn trương sắp xếp đội hình, chuẩn bị nghênh đón tân thống lĩnh. Thống lĩnh tiền nhiệm về hưu đã lâu nhưng triều đình lựa chọn mãi cũng chưa có ai thích hợp điều tới. Nay nghe nói xuất hiện một nhân tài thao lược, đa nghệ tài hoa, người đã một mình thống lĩnh Lý Ngự thành chống lại cả một hải đoàn cướp biển. Vừa cùng công chúa nhập cung có một ngày đã được hoàng thượng phong cho chức tướng quân, quả là ưu ái trước giờ chưa có tiền lệ. Nghe tin, bọn binh sĩ trong doanh háo hức lắm. Một người nhất biểu nhân tài, tuổi trẻ tài cao, nhất định phải là một anh hùng võ lược.

Từ đằng xa, có một đoàn người ngựa ngênh ngang lao tới. Dẫn đầu là một người cưỡi chiến mã oai dũng, võ giáp uy nghi, thân ắt sáng, khiến bọn binh sĩ không khỏi trầm trồ. Đám người ngựa băng qua cổng lớn thì dừng lại. Ngoài đại quan tân nhiệm, còn có thêm ba vị khâm sai đi cùng tới tuyên đọc chiếu chỉ của hoàng thượng. Ba người kia quan phục bình thường, vừa tới nơi đã nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa. Nhưng tướng quân võ giáp kia chẳng biết làm sao, loay hoay mãi mà vẫn chưa chịu xuống. Sau khi để mọi người hồi hộp đã lâu, cuối cùng hắn mới chịu nhúc nhích. Nhưng không phải là nhảy xuống ngựa bình thường như người ta, mà là cả người té xuống, ụp mặt xuống đất rồi nằm im không nhúc nhích luôn. Một vị khâm sai chạy tới đỡ mặt hắn lên, sau đó hô hoán kêu to.

-Người đầu mau tới giúp, tướng quân ngất xỉu rồi!

Nghe tới đó đám binh sĩ không ngờ cùng đồng loạt ồ lên. Tướng quân oai dũng thật không giống với lời đồn cho lắm. Cần tới sáu người mới có thể khiêng tướng quân cùng bộ giáp nặng trĩu được vào trong lều trại. Phải khen con bạch mã mà tướng quân đã cưỡi tới, nó thật là một bảo mã sức lực phi thường mới có thể chở bộ giáp nặng nề này chạy tới đây nổi.

^ _ ^

Sau khi Lạc Thiên tỉnh lại thì các nghi thức truyền đọc thánh chỉ, bàn giao sắc lệnh, ấn quan, lệnh tiền đều đã hoàn thành. Ba vị khâm sai cũng đã về cung phục mệnh.

Hắn lấy tay day day cái đầu đang nhức nhối quay cuồng, trong lòng rửa thẳm tiểu công chúa ma vương chết tiệt. Khi không lại mang đến một bộ võ giáp khổng lồ bắt hắn mặc, bắt chước người ta khoát bào tiền quân. Bây giờ là hắn đi nhậm chức chứ có phải đi đánh giết thật đâu, việc gì phải trang bị võ giáp. Mà bộ áo giáp đó mới thật là kinh khủng, mặc vào vừa nặng vừa nóng, hắn chỉ đi từ trong phòng ra tới lưng ngựa đã phì phò thở không ra hơi. Trên đường trưa nắng nóng, mồ hôi tuôn như tắm mà lại quên không mang nước theo để uống. Trước giờ chỉ cần hắn nhúu mày một cái Ngưng Bích đã mang nước dâng tận miệng, bây giờ chỉ vừa mới đem nạng gỏi tới sứ quán có mấy canh giờ mà đã bắt đầu thấy nhớ nạng rồi. Lạc Thiên cố công đuổi theo ba vị khâm sai, đến được quân doanh thì đã sức cùng lực kiệt, vì say nắng mà ngất xỉu.

Đang nằm trên giường tính toán âm mưu trả đũa công chúa, Lạc Thiên không nhận ra có người đang ngồi trong góc phòng nhìn mình chằm chằm. Hắn hoảng hồn giật mình hỏi.

-Người là ai?

Người kia đứng dậy, tiến đến gần chỗ hắn, chấp tay cúi chào.

-Tiểu tướng là Phan Nghinh Phong, là phó thống lĩnh của Tây Viên quân. Xin ra mắt tân nhậm thống lĩnh.

-Hoá ra là Phan phó tướng. Người này giờ ngồi đây chờ ta có việc gì?

Hắn còn đang mệt người nha, không muốn nhúc nhích hay ngồi dậy làm việc gì hết.

-Tướng quân mới nhậm chức, vẫn chưa nhận bàn giao công việc, quân binh chưa kiểm. Bọn binh sĩ vẫn còn xếp hàng bên ngoài chờ tướng quân kiểm binh.

-Cái gì? Ta ngất đi đã bao lâu.

-Đã hai canh giờ.

-Hai canh giờ mà người bắt bọn chúng đứng phơi ngoài nắng? Thôi dẹp, dẹp, không kiểm binh gì hết, phó tướng cho bọn chúng vào nghỉ ngơi hết đi. Chiều nay đặc cách cho cả bọn nghỉ luyện binh.

-Thưa tướng quân, Tây Viên quân chúng ta trước giờ không có luyện binh.

-Quân đội mà không luyện binh, vậy chứ bình thường các người làm cái gì?

-Tây Viên quân chúng ta là công binh, chuyên xây cầu mở đường thưa tướng quân.

-Công binh? – Lạc Thiên cả kinh, tức là hắn nắm trong tay quân đội nhưng lại không có binh quyền gì cả, là tướng quân không quyền không thế nhất trong số các tướng quân. – Vậy quân doanh này...?

-Chỉ là lán trại tạm thời, ngày mai đã phải dỡ đi. Đoạn đường chúng ta làm đã tiến thêm năm trăm thước rồi.

Nghe tới đây hắn thật sự muốn ngất đi lần nữa. Binh quyền không có, ngay cả quân doanh cũng chỉ là lán trại. Tây Viên quân chỉ là hữu danh vô thực, cả miếng đất cấm sào cũng không có nổi luôn. Cái này không phải là ban thưởng phong chức, thực chất là đày hắn đi lao động khổ sai.

Lạc Thiên đau buồn vẫy tay cho Phan phó tướng lui ra. Không có quyền tức là không có tiền, không có tiền tức là làm ăn lỗ vốn. Đệ nhất gian thương nghĩ tới chuyện làm ăn lỗ vốn chính là “... nước mắt đầm đìa, ruột đau như cắt! ...”

^ _ ^

Ngày hôm sau dù Lạc Thiên có muốn cáo bệnh không làm việc thì hắn cũng chẳng có chỗ mà nằm. Bọn quân lính tới gói ghém hết tất cả đồ đạc, chất lên xe ngựa, lán trại dỡ sạch rồi một hơi kéo đi mất. Mỗi tháng bọn họ đều làm việc này vài lần, công việc đã khá thành thạo.

Nhìn thống lĩnh tân nhiệm cưỡi ngựa lững thững đi theo đoàn quân, bọn lính tráng không khỏi xôn xao bàn tán. Hôm trước thấy hắn mặc võ giáp thật oai dũng, nhưng hôm nay hắn chỉ mặc lam y bình thường thì trông thật yếu ớt. Người này chiều cao tạm được, nhưng so với người Triệu Đao vạm vỡ thì y quả thật là

hơi mỏng manh nhỏ nhắn. Gương mặt thanh tú như nữ nhi, mắt to, da trắng, môi mỏng ... phải nói là đạt hết các tiêu chuẩn của mỹ nữ. Chỉ ngồi trên ngựa, đội một cái nón thật rộng vành nhưng mồ hôi cũng như tắm. Từng động tác tao nhã lau mồ hôi cũng đều toả ra sức hút ghê người.:frozesweat:

Bọn binh sĩ lâu ngày không được gần người đẹp, nhìn thống lĩnh xinh tươi như hoa này không khỏi trầm trồ tán thưởng. Nếu không phải vì bộ ngực phẳng cùng trái châu dưới cổ, cả bọn chắc chắn sẽ khẳng định đây là một tiểu thư đài trang kiều sa.:pheo:

Phát hiện có những ánh mắt không lương thiện nhìn mình, Lạc Thiên thấy nổi hết gai ốc. Hắn kịch liệt phát ra tia nhìn hung mãnh, bình thường dọa chết người, hình như cũng không có tác dụng gì. Đội quân đi dồn lại chỗ hắn càng lúc càng đông. Ai có thể cứu hắn được đây, Thành Lạc Thiên đang bị lạc giữa một bầy sói đói.

^ _ ^

“Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!” Chúc cũng đã phong , quân binh cũng đã giao, Lạc Thiên muốn không làm việc cũng không được. Chỉ khổ cho bọn lính Tây Viên, giờ đây mới mèm mòi tra tấn của Nhị Lang thần. Làm đường mấy trăm thước, cong cong vẹo vẹo một tý thì có sao đâu. Đường đi uốn khúc quanh co mới thật là lãng mạng trữ tình chứ. Thế nhưng Lạc Thiên giống như ác ma tái thế, :049: la mắng bọn họ đến sấu bọ cũng không bằng, bắt bọn họ sửa hết toàn bộ những đoạn đường đã làm qua. Chỗ nào cũng phải thẳng tắp và bằng phẳng, cho dù xe ngựa chạy hết tốc lực cũng không bị sóc nảy.

Nhưng đây là đường ven ô ngoại thành mà, làm sơ sài một chút cũng có sao đâu. Bọn họ lại không tinh mắt như hắn, nhìn làm sao ra được chỗ nào bị cong vẹo lồi lõm được. Thế là hắn xuất quân phí, trang bị ồi người một bộ thước đo, mỗi lần hắn kiểm tra mà ai không có thước sẽ bị phạt thật nghiêm ác.

xem tại

Hắn tàn khốc quát mắng thì cũng có thể tạm chấp nhận được đi. Còn một chuyện quá đáng hơn là mỗi khi nổi giận cực độ, nộ khí xung thiên thì hắn lại lặn đùng ra ngắt xỉu :2:. Nhìn mỹ nhân yếu đuối đó ngắt xỉu thật làm binh sĩ chua xót trong lòng, không khác gì bị tra tấn tinh thần. Vì vậy mọi người cố bảo nhau làm thật tốt, đừng để thống lĩnh tức giận nữa nha. Mỗi ngày nhìn thấy hắn yên vui ngồi trong bóng râm uống nước mát, là mọi người thấy thoải mái trong lòng rồi. Dù sao đi mở đường đào đất chốn hoang vu này thì kiếm đâu ra nữ nhi, có một người gần giống nữ nhi để nhìn ngắm thì cũng sẽ cảm giác thoải mái hơn. Có điều, suốt ngày bị đôi mắt bén như dao đó nhìn chăm chăm hoài cũng thật là mệt.

23. Chương 22 : Thiếu Tiền Thật Khó Lắm Thay

Chương 22: Thiếu tiền thật khó lắm thay

Chuyện bắt đầu vào một buổi sáng sớm. Lẽ ra lúc mới thức dậy Lạc Thiên đã tự nhủ với mình sẽ mặc kệ bọn lính Tây Viên, bọn chúng có làm đường nhấp nhô, cong vẹo như thế nào hắn cũng sẽ không tức giận. Một buổi sáng mai cuối xuân với nắng vàng rực rỡ, gió nhẹ đưa, chắc hẳn sẽ có niềm lành kéo tới.

Từ đằng xa, có một đám đông người ngựa kéo tới thật.

Là người đi qua đường chăng? Không phải, đường này mới mở còn chưa làm xong thì có thể đi tới đâu được chứ.

Đám người ngựa kia khẳng định là vì muốn vào trong quân doanh mà tới. Tên lính gác cổng chạy ra ngăn lại.

-Các người là ai? Đến đây có việc gì?

-Chúng ta là chủ nợ, đến đây để thu tiền!

Vậy là từ một buổi sáng nắng ấm và gió nhẹ, trở thành một ngày ẩm đạm với sấm vang chớp giạt. Người làm ăn buôn bán ghét nhất là nghe điều gì? Đó chính là chủ nợ đến đòi tiền. Nhị Lang thần dự định hôm nay sẽ trở thành vị thần tiên tốt bụng, đã bị đám chủ nợ biến thành ác ma ăn thịt không nhả xương.

Chủ nợ làm dữ ư, ta đây còn làm dữ hơn. Chủ nợ là lớn ư, ta đây tuy con nợ, nhưng cũng là mệnh quan triều đình, vì vậy ta lớn hơn cái chắc. Cuối cùng nhờ thái độ kiên quyết, thông hiểu, dữ dần kiêm đe dọa, đại thống lĩnh đã xin khất nợ được thêm ba hôm sau sẽ trả.

-Phan phó tướng! – Giọng con ác quỷ nào đó gào lên, tông cao đến nỗi làm mấy tên binh sĩ sùi sụt nhớ về mẹ cộp cái ở nhà mình.

Phan phó tướng là một người đàn ông thấp lùn, đậm người, trên mặt để râu rất oai phong, là đại diện tiêu biểu cho những người bất mãn Lạc Thiên ở Tây Viên quân này. (Tuy nhiên đám đó chỉ là thiểu số)

-Đại thống lĩnh có điều chi sai bảo? – Gã hần học nói. Tuy giọng cung kính nhưng trên mặt lại không có chút kính trọng.

-Mang toàn bộ sổ sách lên đây.

Lạc Thiên không cần tra xét cũng biết việc này là do phó thống lĩnh mà ra. Từ khi hần đến đây nhậm chức tên này đã bất mãn thấy rõ rồi. Tuy miệng dạ vâng như bằng mặt không bằng lòng. Đầu tiên là âm mưu dựa vào danh nghĩa của hần để bắt ba quân đứng phoir nằng suốt hai canh giờ, hòng nhằm tạo ấn tượng xấu về hần. Sau đó là hàng loạt hành động phá hoại chất lượng công trình, giá hoạ cho hần chịu tội thất trách. Nhưng tất cả làm sao lọt qua được mắt của Lạc Thiên. Lúc này chủ nợ lại đồng loại kéo nhau đến đòi phí vật tư, cũng cho thấy rõ ràng có âm mưu trong đó.

Hai tên binh sĩ khiêng vào trong lán trại của Lạc Thiên mấy sọt đầy giấy.

“Đây mà là sổ sách cái gì, cơ bản là đám giấy lộn thì có!”

Phan Nghinh Phong cúi mình chào trịnh trọng trước khi lui ra ngoài, trong lòng gã cười thầm. “Cho người chết!” Dù sao gã cũng là người có trình độ học vấn cao nhất trong quân đội này, nên việc sổ sách trước giờ đều do hần quản lý. Làm rồi tung đến mức này thì thần tiên cũng sẽ bó tay thôi.

Gã làm chức phó thống lĩnh mấy chục năm nay cũng là mong ngày cựu thống lãnh về hưu sẽ được ngồi lên cái chức đó. Vui vẻ không được mấy hôm thì tự nhiên ở đâu chui ra một tên Trình Giáo Kim, cướp đi tất cả. Mấy trò phá hoại cỡ này chỉ là mong tên hoa hoa công tử kia mau chóng thất thế, mà bị giáng chức đi cho gã nhờ.

Thế nhưng chỉ một đồng giấy lộn mà muốn làm khó Thành Lạc Thiên được sao. Hần nhếch môi nhìn mấy sọt giấy lộn xộn. Sổ sách qua tay Nhị Lang thần này có lẽ đã nhiều cỡ cá bơi ngang qua dòng Lý giang rồi.

^ _ ^

Sổ sách đã bị người ta động tay động chân, kiểm tra tới kiểm tra lui vẫn có mấy khoản tính không khớp. Ngân lượng bị thất thoát cả ngàn lượng rồi. Nếu nói như một cửa hàng bình thường, chính là quản lý vô năng, làm việc không có trách nhiệm, đáng bị đuổi việc. Lạc Thiên nhắm mắt tĩnh thần, hần không muốn nổi cơn tam bành rồi sẽ giết người vô cớ. “Đám ăn chặn trong khu vực quản lý của lão gia, thật là người hết muốn sống rồi!”

Trong đêm thanh vắng chợt có tiếng thì thầm thổ thổ.

-Nhị lang.

-Ngưng Bích?

Lạc Thiên giật mình nhảy dựng. Không phải hần nhớ nằng quá mà nghe phải ảo giác rồi không? Nhưng Lạc Thiên phát hiện cái bóng phía sau lưng mình động đậy, hần hoảng hốt quay lại thì đã trông thấy gương mặt bấy lâu nhớ nhung. Nàng dịu dàng đặt chiếc giỏ tre lên bàn làm việc.

-Tướng công, Ngưng Bích tới mang canh sâm cho chàng!

Lạc Thiên mỉm cười.

xem tại

-Mang canh sâm cho ta? Đi một khoảng đường dài từ trong kinh thành ra vùng ngoại vi hoang vu này chỉ vì mang canh sâm?

Bị lời trêu chọc của hắn làm cho đỏ hết cả mặt. Ngưng Bích mới nhõng nhẽo nói.

-Là thiếp nhớ tướng công.

Lạc Thiên càng cười to đắc ý. Hắn quàng tay, kéo nàng vào ngồi trong lòng.

-Tướng công cũng nhớ Bích nhi! Một thời gian không gặp, võ công nàng lại càng lợi hại rồi. Đến gần bên mà ta cũng không nghe không thấy.

-Thiếp ở trong sứ quán có lĩnh giáo qua Đặng đường chủ.

-Thì ra là vậy!

Hắn gật gù. Ngưng Bích võ công vốn đã rất khá rồi, nay còn đi theo bọn mật sứ học kinh công cùng thuật ẩn thân, thì dĩ nhiên sẽ trở thành cao thủ trong lĩnh vực. Hắn cho Ngưng Bích ở lại sứ quán cũng vì một trong những lý do này, thu thập hết tuyệt kỹ của đám mật sứ. Dù sao mật sứ cũng là người của đại ca, hắn cũng nên có con bài tẩy của riêng mình. Ngoài ra Lạc Thiên còn có nguyên nhân khác.

-Việc ta giao cho Đặng đường chủ thế nào rồi?

-Các mỏ sắt là cơ mật của quốc gia Triệu đảo. Bất cứ nơi nào phát hiện ra mỏ sắt cũng phải báo cho triều đình để bổ sung vào một tấm bản đồ tài nguyên. Bản đồ này cũng là cơ mật của quốc gia. Chỉ có một số mỏ trong đó mới được mở ra khai thác công khai. Số còn lại triều đình chỉ để dành chứ chưa khai thác vội. Dù chúng ta có mua được mấy khu vực này cũng vô ích, chỉ có một số thành phần đặc biệt mới được triều đình cho phép mở mỏ khai thác sắt mà thôi.

-Haizz ... Vốn nghĩ không thể sử dụng nguồn quặng ở Việt quốc, đám mỏ đó cũng bị triều đình Việt quốc nắm hết cả rồi. Không ngờ triều đình Triệu Đảo cũng hành động tương tự.

Lạc Thiên thở dài. Sắt là thành phần chủ yếu để chế tạo vũ khí. Muốn cai trị quốc gia ắt hẳn phải quản lý thị trường này.

-Gia đình chúng ta trước đó đã bỏ tiền thu mua không ít vũ khí. Nhưng với một cuộc chiến trường kỳ với triều đình thì chắc chắn số đó cũng không đủ. Bây giờ đại ca và triều đình đã khai chiến, muốn vét sắt ở Việt quốc hẳn cũng không còn khả năng nữa, nên mới bảo ta chạy đi tìm ở các nước lân cận. Không ngờ tình hình Triệu Đảo cũng không khá hơn.

Chuyện quân phí đầu đầu chưa nghĩ xong, thì lại thêm chuyện phiền phức về các mỏ sắt này. Lạc Thiên nhăn nhăn trán suy tư, hai tay vẫn vô ý thức ôm chặt Ngưng Bích trong lòng. Tuy hắn đang khó nghĩ nhưng nàng vẫn lấy làm vui sướng lắm. Hành động của hắn thật tự nhiên, giống như bọn họ trước giờ vẫn luôn thân mật như vậy.

-Ngoài Triệu Đảo ra thì các nước khác ra sao? – Ngưng Bích suy nghĩ, muốn phân ưu cho tướng công.

-Miên Cương ở phía tây năm năm trước khai chiến ở Cổ thành thất bại, vẫn là ô nhục trong lòng. Thanh Trà ở phía bắc hiện đang cùng quân ta đại chiến ở Tĩnh Thiên quan, thù nhà không đội trời chung. Biên giới phía đông giáp với Sa quốc hiện nay cũng là một khu vực tri an hỗn tạp, việc vận chuyển qua đường này là bất khả thi. Chỉ có Triệu Đảo là tình hình ổn định nhất, lại có thể tranh thủ vận chuyển đường thủy khiến chi phí giảm đi rất nhiều. - Lạc Thiên lại thở dài thườn thượt. - Chỉ tiếc là cái vụ cấp phép này thì thật khó khăn nha.

-Giấy phép thì có thể mua được không? – Ngưng Bích bắt đầu bị nhiễm thói của Lạc Thiên, việc gì cần giải quyết cũng sẽ nghĩ đến tiền trước nhất.

-Chỉ sợ rằng không chỉ đơn giản vậy. Nhưng ta nghĩ vẫn nên chuẩn bị nhiều tiền một chút sẽ tốt hơn.

Hắn đột nhiên đẩy Ngưng Bích ra khỏi người mình.

-Nàng trở về nói với Đặng đường chủ lo việc đi tìm tấm bản đồ tài nguyên đi. Phần tiền bạc sẽ để cho ta lo.

Ngưng Bích đột ngột bị đẩy ra như thế thật không cam tâm. Nàng còn muốn ngồi thêm chút nữa. Nhìn gương mặt sưng sứa của nàng, hắn đã biết ngay tiểu nữ này đã rơi vào ma trận của mình rồi. Lạc Thiên dùng tay vuốt nhẹ vào má nàng một chút rồi cười.

-Ngoan, trở về ngay đi. Dù sao nơi đây cũng là lán trại tạm, lưu lại lâu không tốt.

-Lúc này thiếp đã kiểm tra kỹ xung quanh rồi ...

Tuy cần nhẫn nại chút nhưng Ngưng Bích cũng ngoan ngoãn làm theo. Nàng chỉ nhún người một cái thì thân mình đã chợt tan biến trong bóng đêm. Lạc Thiên không khỏi trầm trồ, kỹ thuật của mật sứ quả nhiên là cao thâm thần kỳ.

Ngưng Bích đi rồi, căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Tiếng côn trùng kêu đêm rả rích khắp bốn bề. Tuy là cảnh cũ nhưng con người đã đổi khác. Hắn bưng lấy chén sâm nàng để lại trên bàn đưa lên mũi ngửi.

“Thật là ám áp quá đi.” Lạc Thiên thầm cười vui một mình.:060:

Việc rắc rối lúc ban này không còn khiến hắn đau đầu nữa. Trong đầu óc gian thương của hắn lại nảy ra được đối sách rồi.

24. Chương 23 : Ta Cho Rằng Nhiều Tiền Vẫn Tốt Hơn Là Ít

Chương 23: Ta cho rằng nhiều tiền vẫn tốt hơn là ít

Đám người hung hăng đến đòi nợ, không ngờ đã bị rương bạc sáng loá trước mắt làm cho lạng câm. Là tên xạo sự nào nói rằng quân đoàn Tây Viên sắp sửa phá sản rồi. Chẳng phải vẫn đang đòi đảo kinh phí đó sao.

-Ta không biết các người nghe kẻ nào xúi dục. Nhưng đường đường là một quân đoàn hùng mạnh nhất bốn triều, thì làm sao có chuyện thiếu nợ, quỵt tiền của các người được. – Lạc Thiên ngồi ngạo nghễ trên ngai gấm, khinh khi nhìn xuống đám thương nhân bị tiền làm ở mắt. – Chẳng qua bốn tướng tân nhiệm, có nhiều việc vẫn còn chưa nắm hết. Nay sổ sách đã tra rõ rồi, các người mau đến cầm tiền về hết đi, sau này vật tư cung cấp cho quân đoàn không cần các người nữa.

Nghe hắn nói thế, các thương gia lần lượt kêu ca ồn ào. Dù sao quân đoàn Tây Viên cũng là một nhánh quân lớn, lại sử dụng vật tư xây dựng rất nhiều, đơn hàng của Tây Viên chính là thu nhập chính của mấy chục cửa hàng bọn họ. Mất đi nguồn thu lớn này, mấy cửa hàng bọn họ thật sự lao đao.

-Tướng quân, việc làm ăn qua lại cũng vẫn thật là tốt. Cớ sao lại ngưng? – Lão hủ của tiệm gạo lên tiếng. Lương thực của Tây Viên quân trước giờ cũng là lấy ở chỗ lão, bán cho quân đoàn này bằng bán cho cả phủ cùng ăn.

-Ta không muốn làm ăn với mấy thương gia chỉ vì mấy đồng bạc lẻ mà đến quấy phá ồn ào ở chỗ bốn tướng. Các người chia nhau tiền đi, cũng chỉ là mấy con số nhỏ, Tây Viên quân không phải là trả không nổi. – Hắn tỏ vẻ giống như bực bội lắm.

-Tướng quân, việc gì cũng có thể thương lượng. Đừng vì mấy món tiền nhỏ mà mất đi hoà khí. – Ông chủ mỏ đá thêm vào.

-Thương lượng như thế nào? Bốn tướng sau này chỉ thương lượng với mấy cửa hàng chịu bán gói đầu thôi. Giao hàng trước, xài xong giao hàng tiếp thì mới lấy tiền. – Lạc Thiên bắt đầu đưa ra yêu sách của mình.

-Ách, việc này trước giờ chưa có tiền lệ. – Chủ nhân của cửa hàng công cụ than van.

-Đây là cách bán hàng phổ biến của các đảo phía tây các người không biết sao. Giao hàng gói đầu như vậy thì khách hàng buộc phải sử dụng liên tiếp hàng hoá của một chỗ, rất khó thay đổi nhà cung cấp. Như vậy coi như có lợi cho các người rồi, sau này quân đoàn sẽ sử dụng liên tục, không đổi nhà cung cấp nữa. Các người suy nghĩ nhanh lên, sau này không còn cơ hội nữa. Ai không muốn bán nữa thì tiến lên lấy tiền đi.

Lạc Thiên nói chuyện như đùa nạt. Đám thương nhân lao xao bàn tán. Nếu không nhận điều kiện này thì sẽ mất mối hàng lớn, mà vĩnh viễn sau này cũng không còn cơ hội làm ăn với quân đoàn. Có mấy lão giả bắt đầu dao động, “Lợi nhỏ trước mắt hay là lợi ích lớn sau này?” Hắn gương mặt nhàn nhã bất cần, nhưng kỳ thực trong lòng đang hồi hộp. Nếu ai để ý kỹ sẽ thấy trên trán Lạc Thiên đang túa ra mấy giọt mồ hôi.

Đôi mắt đen, sâu thăm thẳm đang quan sát kỹ đám chủ nợ đang ồn ào bàn tán. Bất cứ sự thay đổi thái độ nào trên gương mặt mọi người, đều không thoát khỏi sự cảnh giác của Lạc Thiên. Thương lượng làm ăn chính là một cuộc chiến tâm lý, là so tài tính toán của đôi bên.

Có một gã thanh niên, có lẽ là một chủ hàng thiếu kinh nghiệm nào đó dậm chân bước đến rương bạc. Giọt mồ hôi trên trán Lạc Thiên đọng lại, nặng nề rơi xuống.

-Sau này lấy một tháng là thời hạn giao hàng và trả tiền. Nếu trả chậm sẽ tính thêm tiền lời cho các người. Dù sao tiền thu về cũng chỉ để vào ngân kéo, nếu để ở chỗ chúng ta thì sẽ tăng thêm lời. Đây là nhượng bộ cuối rồi, ai đồng ý thì lại đây ghi danh vào sổ. Chúng ta lại hợp tác vui vẻ.:045:

Đây đã là chiêu bài cuối của hắn rồi. Vào lúc bấy giờ, nợ bao nhiêu phải trả bấy nhiêu. Chủ nợ kỳ kèo đòi mãi mới thu được tiền, như vậy là mừng lắm rồi, làm gì có nghĩ tới sẽ thu thêm tiền lời. Nay tướng quân đưa ra điều kiện hấp dẫn như vậy, thì làm sao mọi người không bị thuyết phục cho được.

“Dù sao một quân đoàn lớn như vậy, đơn hàng mỗi lần đều rất nhiều. Dù không có tiền trả, chúng ta trực tiếp đến cấp trên của hắn là ‘quân cơ bộ’ mà đòi tiền cũng được!”

Suy tính như vậy, nên bọn chủ hàng ngay lập tức nhao nhao tranh giành ghi tên vào sổ bộ. Lạc Thiên khinh khỉnh chỉ bọn họ qua tiếp bàn bên cạnh, cấp ột tờ công văn chứng nhận có làm ăn với cửa hàng, có ngày tháng, có ấn quan trông thật là uy nghiêm. Các ông chủ cầm tờ công văn vui mừng còn hơn cầm được tiền, vui vẻ cuối chào, hẹn tới ngày giao hàng tiếp theo mới lại thu tiền.

Đi đòi tiền chỉ thu được một tờ giấy, ấy vậy mà bọn họ đều vui vẻ hân hoan như vừa thắng bạc lớn. Hết lời ca ngợi tướng quân thật là tài giỏi anh minh.

Tiến xong người cuối cùng ra khỏi trại, Lạc Thiên mới nhẹ nhõm thở phào. Tình hình lúc này thật là căng thẳng, “Xém chết mà!” Hắn lấy chân đá mạnh vào hòm gỗ, miếng ván kê bị bật ra khiến số bạc trắng rơi tóe vào hòm. Thật sự đó không phải là một rương bạc đầy ắp như mọi người thấy. Chỉ có lớp phía trên là bạc thật thôi, phía dưới dùng ván kê lên để trông có vẻ tràn đầy. Nếu có bất cứ người nào tiến tới lấy bạc sẽ phát hiện ra ngay. Vì vậy thấy có người tiến lên hắn mới phải quăng ra tuyệt chiêu cuối, nhượng bộ cấp tiền lời trả chậm cho bọn họ.

Một ải đã qua. Bây giờ không kêu cấp vật tư sẽ không có ai tới đòi tiền nữa. Bước tiếp theo là phải đi kiểm tiền. Hắn không ngờ cả một quân đoàn lớn, kết hết sổ sách, gom hết ngân quỹ chỉ được một nhúm bạc như thế này. Tây Viên quân thật sự là nghèo nàn quá thể.

^ ^

Sáng sớm hôm đó, đột nhiên Hộ Sứ tướng quân, đại thống lĩnh của Tây Viên quân ra một bảng bố cáo quan trọng.

Đầu tiên là việc thu hồi quyền quản lý sổ sách của phó tướng Phan Nghinh Phong. Người này phạm tội thất trách, khiến tiền bạc thất thoát, làm phúc lợi của binh sĩ giảm sút. Phạt bổng lộc ba tháng. Sau này sổ sách do đích thân thống lĩnh quản lý. Binh sĩ nghe đến việc này thì vô cùng đồng tình. Thì ra điều kiện sinh hoạt của anh em khó khăn như vậy, cũng là do Phan phó tướng gây ra.

Việc thứ hai là chính sách dinh dưỡng của doanh trại. Ăn cơm nhiều thật sự là rất ít chất dinh dưỡng, ăn thịt nhiều mới tốt. Sau này quân doanh cắt cử ra một đội đi săn thú rừng làm thực phẩm chính ọi người, gạo chỉ để dành để nấu rượu. Khỏi phải nói quyết sách này được sự ủng hộ mạnh mẽ đến cỡ nào. Không ngờ tướng quân nhìn mỏng manh yếu đuối như vậy, mà thật sự rất tâm lý, là một trang nam nhi hào hiệp trong số những trang nam nhi.

Việc thứ ba chính là quân dân thân thiết một nhà. Tây Viên quân ngoại trừ làm đường theo kế hoạch của triều đình, sẽ nhận luôn làm các con đường tiếp giáp với các thôn làng khi có yêu cầu. Cũng tức là hễ ai có tiền thuê bọn họ sẽ làm đường à đi. Tuy bọn binh lính bên dưới không hiểu lắm kế sách này, nhưng nghe

nói có dịp đi đến các thôn làng làm việc thì cực kỳ hưng phấn. Có thôn làng tức là có nữ nhân đó nha. Nếu cứ suốt ngày làm đường trong rừng hoang núi vắng như thế này, ngày ngày chỉ toàn một bọn đực rựa với nhau chắc cả bọn sẽ trở thành bọn biến thái hết. Vả lại việc làm thêm này cũng sẽ có thêm tiền thưởng nữa.

Nhìn vào bản bố cáo, Tây Viên quân chỉ thấy trăm lợi không có hại. Càng lúc càng yêu mến thống lãnh mặt xinh như hoa, tấm lòng như bồ tác này.

Còn vị bồ tác gương mặt như hoa của bọn họ thì tâm trạng cực kỳ hưng phấn, đang ngồi đếm tiền trong doanh trại. Không ngờ rằng vừa mang bố cáo đi rao khắp nơi thì có nhiều người chạy đến nhờ làm đường đến như vậy. Đa số thôn làng hẻo lánh chỉ con đường mòn ra vào thôn, bọn họ lại không biết làm thế nào để mở rộng lộ ra được. Kỹ thuật làm đường lớn chỉ có quân triều đình mới nắm vững thôi. Vì vậy vừa nghe tin Tây Viên quân sẽ mở rộng phục vụ dân chúng, yêu cầu liền gửi tới ào ào như nước lũ.

Bây giờ tiền đã thu trước, đã có kinh phí mua vật tư làm tiếp được rồi. Quân binh thì nhận bổng lộc triều đình, đi làm thêm tức là hẩn đã chiếm dụng của công một nửa rồi. Lại thêm việc sau này sẽ bớt được khẩu phần lương thực, bắt chúng tự đi săn thức ăn thì chi phí lại dôi ra thêm. Thật sự kinh phí hàng tháng triều đình cấp cho Tây Viên quân không hề thiếu thốn, chỉ vì quản lý kém nên thất thoát nhiều. Bây giờ quản lý tài chính đã vào tay Lạc Thiên, hẩn không tin mình sẽ không tiết kiệm được bốn phần chi phí.

^ _ ^

Có kinh phí, việc đầu tiên Lạc Thiên làm chính là chỉnh đốn hình ảnh của quân binh. Đồng phục được thay mới hoàn toàn, sạch sẽ phẳng phiu, nếu ai làm dơ sẽ bị phạt. Vì thế mỗi ngày sau khi lao động, toàn bộ Tây Viên quân sẽ kéo nhau đi giặt đồ, tắm gội sạch sẽ. Lệnh của tướng quân, ai không sạch sẽ thì không được cho ăn.

Tiếp theo chính là chỉnh đốn kỷ cương. Thiết lập trật tự hệ thống cấp bậc quy cũ. Tây Viên quân tuy thuộc quân đội nhưng lại là quân đoàn kỷ luật lỏng lẻo nhất. Ai bảo bọn họ suốt ngày chỉ làm đường trong rừng trong núi, tùy tiện phóng túng một chút thì có sao. Lại chẳng phải cầm đao đi đánh giặc, anh em hoà đồng đến độ không còn lớn nhỏ. Thế là cuộc đời phóng túng của Tây Viên quân vĩnh viễn chấm dứt ở đời của Hộ Sứ tướng quân. Trong lịch sử Triệu Đảo sau này, quân đoàn Tây Viên vĩnh viễn đã trở thành quân đoàn kỷ luật nghiêm minh nhất, hoạt động hiệu quả nhất.

truyện copy từ

Tây Viên quân vào tay Lạc Thiên chỉ mới có một tháng mà hầu như thay đổi cả tâm hồn lẫn thể xác. Con người chẳng những rượu thịt đầy đủ, quần áo mới tinh tươm, mà nhu cầu tâm lý cũng được thoả mãn hoàn toàn.

Các vùng ven ngoài kinh thành đều biết đến đội công binh Tây Viên toàn những trang tuấn kiệt đương thời. Chẳng những thân thể cường tráng, quần áo lúc nào cũng chỉnh chu, đầu tóc gọn gàng sáng láng, nhìn xa thì phong độ, nhìn gần thì dễ mến. Trở thành đối tượng được yêu thích của nữ nhân khắp vùng. Tây Viên quân đi tới đâu cũng tạo ra những câu chuyện tình truyền kỳ, kinh động lòng người.:eye_wide:

25. Chương 24 : Phượng Cầu Hoàng

Chương 24: Phượng cầu hoàng

Đội công binh Tây Viên quân, dưới sự lãnh đạo của Hộ sứ tướng quân, không ngờ thay da đổi thịt, biến hoá không ngờ. Hiệu quả làm việc tăng tiến hơn hẩn trước. Quan sai mang thư từ kinh thành, chạy hết một ngày một đêm mới tới được quân doanh của Tây Viên. Nhớ tháng trước quân Tây Viên đóng cách kinh thành chỉ có ba mươi dặm, không ngờ hiện nay đã tiến xa tới vậy. “Thật là đã vượt ngoài kế hoạch, hiệu quả kinh người”.

Mà cái doanh trại này hình như cũng đổi khác. Thủ vệ sâm nghiêm, binh giáp sáng loáng, cả lán trại cũng khí thế hơn người; không còn tồi tàn, sơ sài như trước. Tuy không phải quân đội viễn chinh, nhưng khí thế bừng bừng, khiến vị quan sai không rét mà run.

-Là ai? Tiến vào quân doanh có việc gì?

Tên binh sĩ canh gác mặt mũi hung tợn tra hỏi, giọng điệu giống như sẵn sàng nhảy vào đâm cho người ta một nhát vậy. Vị quan sai đưa thư tự nhiên thấy sợ. Trước đây chỉ cần mặc quan phục triều đình thì ngay lập tức có thể cưỡi ngựa thẳng vào doanh trại. Bây giờ thì tình hình hoàn toàn khác biệt. Tây Viên quân đột nhiên kỷ luật chặt chẽ, ai ra vào cũng xét hỏi nghiêm ngặt. Mặc dù vị quan sai đã nói rõ có thư từ triều đình gởi cho tướng quân, nhưng y cũng vẫn bị tra xét nghiêm ngặt. Kiểm tra lệnh bài, trình bày lý do, báo danh để ghi vào sổ trực, rồi phải thông qua tầng tầng lớp lớp thủ tục mới có thể vào gặp thống lãnh được.

Vị thống lãnh trẻ tuổi chỉ mặc một bộ lam y thông thường, nhưng lại toát ra vẻ uy nghiêm bá đạo. Lạc Thiên ngồi sau bàn làm việc, trước mặt là mấy chồng văn kiện, còn có cả đồng hồ bấm giờ, lược đồ tính toán cùng sổ sách ... Gương mặt anh tuấn sáng ngời, đôi mắt đen sâu lấp lánh, hàng chân mày hơi nhúu không giận mà uy. Hắn đang tắt bật viết vẽ lên sơ đồ, tay phải cầm bút còn tay trái thì xoèn xoẹt tra lục sổ sách. Ai bảo quân Tây Viên toàn một đám hữu dũng vô mưu, làm việc tay chân thì giỏi chứ công tác tính toán chỉ có thể trông cậy hết vào một mình Lạc Thiên.

“Không hiểu công việc trước đây bọn họ làm thế nào mà hoàn thành?”

Vị quan sai đưa thư nhìn thấy cảnh làm việc kinh hồn như thế liền lấy làm e ngại. Thấy tướng quân làm việc chăm chú, tập trung đến độ y không dám xen vào. Đã từng thấy qua mấy vị học sĩ trong quân cơ bộ bàn kế hoạch tác chiến, gã quan sai cũng nhận ra rằng không khí lúc đó trong quân cơ bộ cũng không thể nào căng thẳng như ở đây. Nhìn cái gương mặt như căng thẳng đó đi, y có cảm giác mình đang chờ được gặp Minh vương.

“Con người này tại sao chỉ có một tháng lại có thể luyện được về bá đạo uy nghiêm đến thế? Thật khác hẳn về thư sinh yếu ớt lúc mới theo công chúa tiến vào cung.”

Vị quan sai e ngại, cuối cùng chọn biện pháp an toàn là đứng khép nép một bên chờ. Không khí im ắng nhưng cực kỳ khủng bố. Đường như có ma vương quỷ sứ đang nấp sau chồng văn kiện, không khí quỷ dị đến mức không ai dám đến gần. Tiếng lách cách của bàn tính vang lên nhanh như pháo nổ giao thừa, hết chồng này đến chồng kia của văn kiện được xử lý với tốc độ thần sầu quỷ khốc. Vị quan sai nuốt khan trong họng, trước giờ ngoài hoàng thượng ra, y cũng chưa từng phải run sợ khép nép trước một người như thế này.

Cuối cùng con người âm lãnh, khủng bố đó cũng ngẩng mặt lên, có lẽ việc của hắn cũng đã hoàn thành xong rồi.

-Có việc gì? – Giọng nói nhẹ nhàng nhưng bén như đao phóng ra.

-Dạ bẩm tướng quân, hạ quan phụng lệnh công chúa đến đưa thiệp mời cho ngài. – Vị quan sai kính cẩn dâng bằng hai tay một tấm thiệp màu đỏ rực. Nếu không hiểu chuyện, người ta còn tưởng có là thiệp hồng của nhà nào.

Lạc Thiên mở tấm thiệp ra, bên trong là nét chữ sang trọng bay bướm. Thiếp son chữ vàng biểu hiện rõ thân phận quý giá của chủ nhân. Hắn được mời tới dự tiệc sinh thần của Hiền quý phi.

Lạc Thiên nhếch mép cười.

-Báo lại với công chúa, thuộc tướng đã rõ!

Nhìn thấy ma vương cười quỷ dị đến vậy, vị quan sai liền run rẩy cúi chào. Sau đó hắn vội vàng li khai, cười ngựa như bay khỏi Tây Viên doanh, nhanh chẳng khác nào bị ma đuổi.

Từ trong tấm thiệp rơi ra một tờ giấy quỳn, trên đó là nét chữ nhỏ nhắn mạnh mẽ của nữ nhân.

“...Ngày sáu khắc tin mong nhận vắng

Đêm năm canh tiếng lắng chuông rền

Lạnh lùng thay giấc cô miên

Mùi hương tịch mịch bóng đèn thâm u
Tranh biếng ngảm trông đồ tổ nữ
Mặt buồn trông trên cửa nghiêm lâu
Một mình đứng tủi ngồi sầu
Đã than với nguyệt lại rầu với hoa
Buồn mọi nỗi lòng đà khắc khoải
Ngán trăm chiều bước lại ngẩn ngơ
Hoa này bướm nở thờ ơ
Để gầy bông thắm để xơ nhụy vàng
Đêm năm canh lần nường vách quế
Cái buồn này ai dễ giết nhau
Giết nhau chẳng cái lưu cầu
Giết nhau bằng cái u sầu độc chưa!”

(Trích ‘Cung oán ngâm khúc’, Nguyễn Gia Thiều)

Tiểu công chúa hôm nay không biết học ai chép thơ tặng hần. Lạc Thiên vừa đọc vừa cười đến đau bụng. Nàng đối với thi phú ca từ vẫn là không có khiếu. Ai đời lại chọn bài ‘Cung oán ngâm khúc’ để tỏ lòng. Nàng là công chúa cao quý đó, cũng không cần đòi với hần một thứ tiểu tướng hạ mình như vậy.

“Nàng đã có lòng như vậy ...” Lạc Thiên xếp cẩn thận tờ giấy bỏ vào ngực áo, “... ta cũng không muốn phí phạm mà bỏ qua không dùng.”

-Ngưng Bích! – Hần yêu thương gọi.

-Dạ! – Trong căn phòng trống không ngờ lại có tiếng người đáp trả.

-Về báo với Đặng đường chủ, ngày sinh thần Hiền phi chính là dịp để ra tay.

-Ngưng Bích lĩnh mệnh. – Nàng sột soạt rời đi

Sau đó không gian lại một lần nữa im ắng. Lạc Thiên cố gắng lắng nghe thật kỹ, xung quanh lặng ngắt như tờ. “Có lẽ nàng đã đi rồi!”

Cả tháng qua Ngưng Bích đã luyện thuật của ẩn giả đến xuất thần nhập hoá. Nàng suốt ngày vẫn ẩn thân bên cạnh Lạc Thiên, làm thiếp thân hộ vệ của hần như hình với bóng, nhưng chưa hề để bất cứ ai phát hiện ra. Kể cả chính bản thân hần cũng không thể nhận biết được nàng lúc nào thì ở gần bên cạnh mình. Những lúc Lạc Thiên sai nàng đi làm việc như lúc này, khi hoàn thành nàng liền lập tức trở về bên cạnh hần ngay. Thuật ẩn thân và khinh công của nàng có lẽ đã đạt đến mức thượng thừa.

Có phải hay không ẩn giả và sát thủ đều là những dạng tương đồng, vì vậy nàng mới có thể mau chóng học tập như vậy? Lạc Thiên bất cứ khi nào gọi tên, nàng liền ứng tiếng trả lời. Cái cảm giác hai người không khi nào rời xa làm hần thật đắc ý vui thích.

Nữ nhân, một khi đã rơi vào lưới tình thì đều là mù quáng.

^ _ ^

Một tháng qua, Lạc Thiên thường xuyên liên lạc với Đặng đường chủ nên cũng nắm được đại khái tình hình triều chính của nước Triệu đảo. Hoàng đế Triệu Đảo đã ngoài sáu mươi, có hậu cung hùng hậu trôn dưới một ngàn người. Nhưng con nối dõi thì chỉ có đại công chúa Triệu Mẫn Chi mười lăm tuổi, cùng với thái tử Triệu Quang Long bảy tuổi. Phải nói là long tộc vốn không nhiều con.

Mẫn Chi là con gái của Hi hoàng hậu đã qua đời, vốn là người được hoàng đế vô cùng sủng ái. Quang Long là con của Yến phi, tuy trước đây địa vị thấp hèn, nhưng mẫu bằng tử quý, là người có quyền hành nhất hậu cung hiện nay.

Còn Hiền phi mà Lạc Thiên được mời tới dự tiệc sinh thần chính là quý phi trẻ nhất, được sủng ái nhất hiện nay của hoàng thượng. Tiệc mừng sẽ được tổ chức ở cấm cung, có mời rất nhiều bá quan văn võ trong triều đình. Đây một ân sủng ngoại lệ chưa từng có trong triều đình hiện nay. Phải nói là ngoài công chúa Mẫn Chi, cũng chỉ có một mình Hiền phi được hoàng thượng cưng chiều đến thế.

(.

Cấm cung thì gần với Trường Hành cung, nơi làm việc của hoàng thượng, đồng thời cũng là kho lưu trữ tất cả cơ mật của quốc gia. Tầm bản đồ tài nguyên quý giá của Triệu đảo cũng là nằm trong Trường Hành cung này. Bình thường nếu không phải là đại thần trọng yếu cũng không được hoàng thượng cho gọi vào Trường Hành cung. Nên cho dù là Đặng đường chủ hay Lạc Thiên cũng đều vô phương tiếp cận lấy được bản đồ. Không có bản đồ, chẳng lẽ hẳn phải đi đào xới hết cả Triệu Đảo này lên để đi tìm mỏ sắt. Thời gian đã khá gấp rút rồi, không còn kịp để đi tìm ở quốc gia khác nữa. Vì vậy dịp may được vào hoàng cung này là cơ hội ngàn năm một thuở không thể bỏ qua.

‘Vô công tự nhiên thành’ Hắc không biết lần này là dịp may hay là thử thách với bản thân mình nữa.

26. Chương 25 : Dạ Yến

Chương 25: Dạ Yến

Ngày hôm đó hoàng cung trang hoàng rực rỡ, khắp nơi treo đèn lồng sáng lung linh. Người người qua lại tấp nập bận rộn chuẩn bị cho thọ yến của Hiền phi. Phía bên ngoài cung từng hàng xe ngựa của các khách quan được mời kéo dài nối nhau tiến vào bên trong hoàng thành.

-Cũng chỉ là một quý phi nhưng không ngờ được hoàng thượng tổ chức tiệc khoản đãi hoành tráng đến vậy.

-Vậy là người chưa nghe gì ư? Hiền phi chính là phi tần hiện nay được hoàng thượng sủng ái nhất. Ngôi vị hoàng hậu để trống đã lâu, có tin đồn Hiền phi sẽ được tấn phong hoàng hậu trong đêm tiệc mừng này.

-Sao có thể được. Nói về vai vế cùng bối phận, người lên ngôi phải là Yến phi, mẹ của thái tử Quang Long chứ.

-Ai... Tất cả đều phải theo ý của hoàng thượng. Mà lòng vua thì vô cùng khó đoán...

Trong đám khách quan có vô số tiếng thì thào bàn tán. Dĩ nhiên là chỉ rì rầm nhỏ thôi, đây không phải là những thứ có thể nói to ra được.

^ ^

Một tên lính bước ra chặn chiếc xe ngựa nhìn có vẻ vô cùng tầm thường đang tiến tới. Đêm nay là đêm hội của hoàng gia, khách nhân đến dự đều nếu không phải là hàng vương gia quý tộc thì cũng là quan lớn trọng thần. Tất cả các chiếc xe ngựa khác đều được trang hoàng rực rỡ, không sang cũng đẹp. Chỉ duy nhất có chiếc xe ngựa này nhìn thấy tầm thường nhất. Tuy nhiên tên lính cũng không dám thất thố mà cung kính hỏi chào.

-Xin hỏi trên xe là vị nào, có thể trình bái thiếp để hạ quan kiểm tra không?

Người đánh xe ngựa ghìm cương lại. Đó là một đại hán cơ bắp săn chắc, mặt mũi nghiêm nghị, nhìn sơ qua cũng biết là hạng võ công thượng thừa. Đặng Đồ Sơn trình lên tấm thiếp son chữ vàng.

-Trên xe là Hộ Sứ tướng quân cùng nha hoàn. Nhận lời mời của Hiền phi đến dự yến tiệc.

Đồ Sơn nhắc tấm màn che bên ngoài để tên thủ vệ nhìn thấy người bên trong. Vị tướng quân nho nhã Kim Thành này sớm đã vang danh khắp chốn rồi. Nhưng khi gặp người thật thì tên thủ vệ cũng không khỏi ngạc nhiên. Nam nhân có nước da sáng trắng rất khác biệt với người dân Triệu đảo vốn hơi ngăm đen. Thân thể hơi gầy nên tuy mặc bộ quan phục võ tướng cũng không hề gây cho người ta cảm giác đe dọa như những tướng quân khác. Người này gương mặt thanh tú, tóc dài suông, mắt to lấp lánh, trên môi lại có nét mỉm cười khiến người khác liền có cảm giác thân thiện.

Tên lính canh liền mỉm cười cúi chào tướng quân, đồng thời liếc nhìn qua nha hoàn bên cạnh. Gã không tránh khỏi hít thở không thông một chút. Tướng quân đã có thể xếp vào hàng ‘giai nhân’ nhưng nha hoàn bên cạnh ngài càng là bậc ‘quốc sắc thiên hương’. Thân thể nhỏ nhắn, gương mặt kiều diễm cùng với ánh mắt gợi tình khiến trái tim của tên lính canh ngẩn ngơ đập mạnh. Hắn không ngờ thất thố đứng nhìn chăm chăm nữ nhân đó cho đến khi Đặng Đồ Sơn nhắc nhở mới lui xuống.

nguồn

Chiếc xe ngựa lại êm ả đi vào trong thành nội, mà tên lính vẫn ngẩn ngơ nhìn theo. Bên trong xe, Lạc Thiên thật vô cùng bất mãn với tên lính canh vô lễ đó. Hắn hôm nay có âm mưu phải tiến hành, nên muốn mọi việc đều phải suông sẽ từ đầu tới cuối. Nếu không hắn đã nhảy ra ăn thua đủ với người lính canh lúc này rồi, dám dùng ánh mắt si mê đó nhìn người phụ nữ bên cạnh hắn.

“Thật kỳ lạ.” Dưới mắt Lạc Thiên thì Ngưng Bích chỉ hơi dễ nhìn một chút, nhưng không hiểu tại sao bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng giống như bị câu dẫn hồn phách, thất thần mê mẩn. Quả thật, hắn không nhận ra được khoảng cách trình độ thẩm mỹ giữa con mắt hắn và người bình thường là như thế nào. Ngưng Bích dễ nhìn của hắn, trong mắt người khác chính là một tuyệt thế mỹ nhân. Nếu không nàng cũng không treo bảng đệ nhất hoa khôi mà hành nghề lâu đến vậy. Haizz ... Hắn không tốn một xu mà cũng câu dẫn được một tuyệt thế mỹ nhân về làm tiểu thiếp. Vậy mà lại không biết trân trọng nàng, suốt ngày sai này nọ, nếu là người khác chắc đã đem nàng sủng đến tận óc nhà rồi. Đúng là có phúc mà không biết hưởng.

Chiếc xe ngựa để hai người xuống cửa lớn của hoàng cung. Đặng Đồ Sơn phải đánh xe qua khu chuồng ngựa, là người tiếp ứng vòng ngoài. Lạc Thiên chắc chắn phải đóng vai trò dự tiệc, hắn đoán rằng mình sẽ không yên với công chúa Triệu Mẫn Chi; vì vậy hết thảy nhiệm vụ nguy hiểm lần này đành phải giao hết cho Ngưng Bích. Chỉ có nàng mới không làm cho người ta chú ý, có thể tùy thời ly khai đi đến Trường Hành cung trộm bản đồ. Một tháng qua Lạc Thiên sai nàng học thuật ẩn thân, kinh công; lại liên tục phải luyện tập ẩn nấp xung quanh hắn cũng chính vì mục đích này: vào hoàng cung trộm báu vật.

Hắn vừa bước vào sảnh lớn đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của người khác, mục đích hôm nay của hắn cũng chính là thu hút sự chú ý của mọi người mà. Ai cũng đang vận lễ phục xa hoa xinh đẹp, chỉ có mình hắn là bận quan phục. Mà cái bộ quan phục của võ tướng đó khi khoát lên thân người mảnh dẻ của hắn lại càng khiến người ta chú ý đến vẻ nho nhã của hắn nhiều hơn. Đứng giữa một đám người to lớn mập mạp, da nâu, tóc quăn thì Lạc Thiên cũng như một bông hoa nổi bật giữa đám lá cây. Mái tóc của hắn cột cao, hờ hững thả dài sau lưng như một làn suối mềm mại khiến nhiều người trầm trồ không thôi.

Trước đây có nhiều người đã nghe qua danh Hộ Sứ tướng quân vô cùng thanh tú yếu điệu, nhưng chưa từng biết mặt. Đến nay vừa thấy người bước vào, họ đã chắc chắn ngay đó chính là hắn. Không ai trong đám quan viên lại có được cái vẻ nho nhã, tự nhiên lãng đãng như mây trời giống hắn được. Mẫn Chi ngay từ đằng xa vừa nhìn thấy hắn đã nhào tới ngay. Hắn quỳ xuống thi lễ.

-Tiểu tướng tham kiến công chúa.

-Miễn lễ, Kim công tử ... tướng quân đứng lên.- Mẫn Chi mỉm cười e thẹn.

Mới một tháng không gặp nàng đã biến đổi không ngờ. Thiếu nữ mười lăm tuổi là giai đoạn biến đổi kỳ diệu nhất. Bớt đi một chút tinh nghịch trẻ con, thêm vào một chút thiếu nữ kiều diễm. Nàng đẹp tựa như trăng rằm, dáng vẻ cao sang quý phái thoát ra từ gót chân đến hơi thở. Vẻ hoàng quyền rực rỡ như sáng chói khắp người nàng. Bộ quần áo quý giá lấp lánh như muôn ngàn tinh tú làm loá mắt người xem. Nàng đã chờ rất lâu mới đến ngày diện bộ quần áo cầu kỳ này. Thiếu nữ đang yêu luôn muốn mình trở nên xinh đẹp hơn trong mắt người trong mộng.

Khách quan khắp nơi tập trung sự chú ý vào hai người đang đứng trò chuyện giữa sảnh. Bọn họ giống như minh châu, bảo ngọc; dù không làm gì cũng tự phát ra tia lấp lánh thu hút ánh nhìn của mọi người. Lạc Thiên vừa nói vừa mỉm cười từ tốn, như ông chủ cửa hàng đang bán đồ cho khách nhân. Mẫn Chi thì cười đến rục rịch như đoá hoa tường vi đang nở rộ giữa ánh nắng ban mai. Nam tuần lãng, nữ mỹ mạo trò chuyện với nhau đến hồi vui vẻ, khiến người khác phải ‘kính nhi viễn chi’ đứng nhìn từ xa. Đây mà lại là công chúa xấu tính, nổi tiếng tàn bạo khắp chốn sao? Mọi người nhìn đi nhìn lại cũng thấy đó là một thiếu nữ e lệ, chốc chốc hai má lại ửng hồng vì lời nói của nam nhân kia.

Nhờ vào ánh hào quang rực rỡ của đôi giai nhân người ngọc, có một cái bóng âm thầm lặng lẽ lướt đi. Nàng vốn nhỏ nhắn, đứng bên cạnh Lạc Thiên cũng đủ bị hắt che chắn đi mất rồi. Lại thêm cô công chúa ăn mặc như hòm châu báu di động loá mắt người xem, khiến nàng càng dễ dàng ẩn thân thêm. Ngưng Bích chỉ cần cúi gầm mặt, không để ai thấy là đủ để ẩn thân giữa chốn đông người này rồi. Nàng như một cái bóng lặng lẽ đi ra khỏi đại sảnh đông người với ánh đèn sáng rực. Phía bên ngoài ít người hơn và trời cũng tối hơn. Tìm một góc khuất, Ngưng Bích phi thân lên nóc nhà.

Đã nhiều lần nhắm đi nhắm lại sơ đồ hoàng cung với tướng công, Ngưng Bích nhẹ nhàng chạy trên mái ngói như một cơn gió thoảng. Lạc Thiên đã dựa vào bản đồ hoàng cung do Đặng đường chủ cung cấp mà vạch ra cho nàng một lộ tuyến an toàn nhất, đi về nhanh nhất. Thậm chí hắn cũng canh cả thời gian rất sát sao để nàng có thể trở về bên cạnh hắn mà không làm ai nghi ngờ.

Ngưng Bích rời khỏi mái để núp vào một bụi rậm. Đám cấm vệ quân toàn là cao thủ, cũng có nhóm chuyên canh giới trên mái hoàng cung. Rời khỏi cung cấm là qua đến Trường Hành cung. Khác với nơi đang có tiệc tùng vui vẻ, Trường Hành tối đen như mực lại im lặng như tờ. “Nơi đây mới chính là địa phương nguy hiểm nhất.” Ngưng Bích nhớ lại lời lạc Thiên đã dặn dò. Nếu ở phía bên cấm cung bị phát hiện, nàng còn có thể chối cãi là mình đang đi tìm mao xỉ. Nhưng bị phát hiện ở Trường Hành Cung thì chắc chắn sẽ bị giết không tha.

Nàng đang chạy trên hành lang thì phóng người lên xà ngang ẩn nấp, có một toán thị vệ tuần tra đang đi ra phía bên này. Trong đêm thanh vắng, bất cứ tiếng động nào cũng bị phóng to lên gấp nhiều lần, bất cứ hành động nào cũng sẽ bị dễ dàng phát hiện. Dù sao đây cũng là hoàng cung, không phải là nơi người thương có thể tự tiện ra vào.

^ ^
—

Bên trong cấm cung đang tiệc tùng tới hồi cao trào. Quan khách đã bắt đầu chèn chèn đến say mềm, các nhóm ca vũ vẫn đang tận tình khuấy động lên bầu không khí náo nhiệt. Vì là tiệc hội của hoàng gia nên các quan viên vẫn phải được sắp xếp ngồi theo thứ tự cấp bậc. Vậy mà Mẫn Chi thì vô cùng không để ý phép tắc, kéo Lạc Thiên ngồi lại gần vị trí của mình. Trời ơi, một tiểu tướng như hắn mà lại ngồi cạnh công chúa, sát gần hoàng thượng. Công việc thu hút sự chú ý của hắn thật là quá thành công rồi. Bây giờ ai nấy đều đưa ánh mắt chăm chú nhìn về hắn. Bất bình cũng có, tò mò cũng có, ngưỡng mộ cũng có.

“Xem ra công chúa đã muốn kén phò mã lắm rồi!”

Đối với vị hoàng thượng có cái nhìn như xuyên thấu con người này, Lạc Thiên thấy có phần e sợ. Lão nhân gia tuy không lên tiếng phản đối gì hắn, nhưng nụ cười của ngài đối với hắn vẫn có phần không thật tâm. Dựa vào kinh nghiệm ‘diễn xuất’ nhiều năm của hắn, nụ cười kia còn có phần giả dối hơn khuôn mặt bán hàng của hắn nhiều. Tiếng chuông cảnh báo trong đầu hắn vang lên ồ ồ, Lạc Thiên muốn cáo từ để về ngồi tại vị trí của mình.

Vừa mới đứng dậy, Lạc Thiên đã bị người ta kéo tay trở lại. Công chúa Mẫn Chi có lẽ hôm nay tâm trạng khá vui vẻ, nên đã quá chén một chút. Bây giờ nàng không hề khiêng kị gì mà bắt đầu động tay, động chân với hắn.

-Kim Thành, chàng đi đâu vậy? – Nàng dùng gương mặt ửng hồng vì rượu nũng nịu với hắn. – Đã lâu không nghe chàng đàn, hay là bây giờ đàn lại một khúc cho ta nghe đi.

-Công chúa, bây giờ không phải lúc. – Lạc Thiên lịch thiệp kéo tay nàng ra, dùng gương mặt đần đẩn, kềm theo một chút áy náy nhìn hoàng thượng.

-Sao lại không phải lúc chứ. Khi ở đảo Lý Ngự chỉ cần ta thích chàng sẽ đàn liền mà. Nhớ cái buổi tối trên tường thành, hôm đó ta thấy thật hạnh phúc. – Mẫn Chi lại tiếp tục nhõng nhẽo.

Mà mỗi lời nói của nàng đều khiến người khác phải dựng đứng tai lên mà nghe. Còn Lạc Thiên thì chỉ muốn nhanh lấy tay che miệng nàng lại.

-Chỉ là đánh đàn ngâm thơ mà khiến công chúa vui vẻ như vậy. Tiểu tướng lấy làm vinh hạnh. – Hần phải sửa chữa ngay mấy lời nói dễ hiểu lầm của Mẫn Chi đi.

Nhưng vẫn có nhiều ánh mắt nghi ngờ nhìn vị công chúa say ngốc và tên lãng tử đào hoa ngồi bên cạnh. Cuối cùng hoàng thượng cũng phải ra mặt giải quyết.

-Mẫn Chi, hoàng nhi đã say quá rồi. Mau về tắm cung nghỉ ngơi sớm đi!

Lệnh vua đã ban, mấy thị nữ bên cạnh liền hiểu ý, dìu công chúa lảo đảo rời đi. Trước đó bọn họ thật vất vả gỡ tay công chúa khỏi tay áo của Lạc Thiên. Tâm ý này của công chúa, cả triều đình đều đã rõ ràng. Đại công chúa trước giờ được hoàng thượng sủng ái, tính tình cương liệt, ngay khi để ý được người nào cũng tỏ ra vô cùng thẳng thắn như vậy. Xem ra, hoàng thượng phải ra tay mới được.

-Kim ái khanh, có thể phụng bồi trăm đi một vòng ngự hoa viên được không.

-Thần xin tuân chỉ! – Lạc Thiên cúi đầu nhận mệnh. Lời của vua, ai dám khước từ.

Bóng dáng hai người gây sự chú ý nhất trong bữa tiệc rời đi, hấp dẫn biết bao nhiêu con mắt tò mò nhìn theo. Nếu không phải đây là hoàng đế, bọn họ thật muốn chạy theo xem lão nhân gia sẽ đối xử với kẻ chiếm mất con gái bảo bối của mình như thế nào.

27. Chương 26 : Diễn Tiến Bất Ngờ!

Chương 26: Diễn tiến bất ngờ!

Chỉ có hai nam nhân so vai sóng bước trong vườn, tất cả đám thị vệ đều phải lùi ra xa canh giữ xung quanh. Nếu là trước đây, Lạc Thiên cũng không ngờ mình lại có dịp gần gũi hoàng đế Triệu Đảo đến như thế này. Người ta nói “Gần vua như gần cọp.” Hần mấy lần cố nhìn để đoán biết tâm ý của lão hoàng đế này, nhưng cuối cùng cũng nhìn không ra. Không nắm rõ đối phương đang dự tính điều gì, hần thật khó để đưa ra được kế sách chống đỡ.

-Kim ái khanh, người đếm được bao nhiêu lá cờ cắm trên kỳ đài đằng xa kia? – Cuối cùng hoàng đế cũng mở kim khẩu trước.

Lạc Thiên nhìn theo hướng tay chỉ của hoàng đế. Đó là một tháp đài đắp cao năm tầng, cách xa ngự hoa viên có lẽ khoảng một dặm, trên đó giương cờ của tất cả các dân tộc trên Triệu Đảo này. Đang lúc giữa đêm, nên chỉ nhìn được lờ mờ những hình dáng nhấp nhô như ngọn cây của kỳ đài.

-Dạ bẩm hoàng thượng, có một ngàn không trăm lẻ bốn lá cờ ạ. – Mắt của Lạc Thiên vốn không phải chỉ là hư danh. Chỉ có một thử thách nhỏ đó thật không thể gây khó khăn cho hần.

Hoàng đế thở ra một hơi thật dài, dường như ông vừa rút ra kết luận gì đó qua câu trả lời này rồi.

-Trẫm được các quan viên quản lý bên quân cơ bộ báo lại, Tây Viên quân do khanh thống lãnh chỉ trong một tháng đã làm vượt chỉ tiêu của ba tháng trước đó rồi. Hơn nữa, toàn quân đã trải qua một cuộc cải cách lớn. Chẳng những thực lực hùng mạnh, sĩ khí dâng à còn tái lập lại kỷ cương nghiêm minh. Khanh có biết trước đó Tây Viên quân là một đội ngũ như thế nào không?

-Thần không dám mạo phạm quân uy của hoàng thượng, nhưng trước đó Tây Viên quân chỉ là một đoàn quân tệ hại, vô dụng chẳng khác nào một nắm đất rời. – Lạc Thiên vừa trả lời vừa nhìn hoàng đế thăm dò.

Đột nhiên hoàng đế cười to, trước giờ cũng chưa ai dám nói quân binh của Triệu Đảo là một nắm đất rời vô dụng được.

-Khanh có biết tại sao trăm giao quyền thống lãnh Tây Viên ột người không có kinh nghiệm luyện binh như khanh không?

-Hạ thần ngu muội. Là do công chúa ép hoàng thượng phải ban chức cho hạ thần. Nhưng hạ thần lại là một kẻ thôn dã xuất thân không rõ ràng, tài mọn sức hẹp; trong triều các vị trí thì đã đầy đủ rồi. Hoàng thượng sai hạ thần nhậm chức ở một vị trí ít ảnh hưởng nhất, một quân đoàn ít thực lực nhất. Dù có làm sai, làm hỏng, cũng không thể tệ hơn được nữa. – Nếu đoán hoài không được, Lạc Thiên bèn dùng chiêu ngựa bài để đối phó.

-Bây giờ thì khanh thấy Tây Viên quân như thế nào.

-Là đất sét được nhạo nặn kỹ có thể tạo hình. Chỉ cần chờ qua đủ thời gian tôi luyện, sẽ trở thành đồ gốm nhất đẳng có giá trị cao.

-Đất rời trở thành đồ gốm. Ví dụ thú vị lắm. – Hoàng đế cười to. – Người quả thật không chỉ là tài hèn sức mọn. Kim khanh, người thấy vườn thượng uyển này như thế nào?

Hoàng đế đột nhiên quay sang hỏi chuyện không liên quan gì. Nhưng câu hỏi này giống như chọt phải chỗ ngứa của Lạc Thiên, lời hần phun ra không kịp nuốt lại.

-Phải nói là vô cùng mất mặt. Tuy kiến thiết vườn theo dạng vuông ngoài tròn trong, nhưng tường bao xung quanh lại xây dựng nhấp nhô không đều. Mặt tường phía bắc và mặt tường phía tây chênh lệch ít nhất là một tấc. Hồ nước tròn cũng không trùng tâm với khu vườn...

-Khu vườn này rộng khoảng bao nhiêu? – Không để hần kể lễ chê trách xong lời, hoàng đế lại đột ngột hỏi tiếp.

-Độ khoảng một trăm lẻ tám thước mỗi cạnh. Diện tích có lẽ là mười một ngàn sáu trăm sáu mươi bốn thước vuông. – Lạc Thiên tròn trịa trả lời, mấy thứ tính toán cân đo này đối với hần thật giống trò trẻ con.

Hoàng thượng lại một lần nữa cười to.

-Trăm điều khanh đi thống lãnh Tây Viên quân là muốn khanh ném chút mùi gian khổ. Cho khanh biết trên đời này không có việc gì dễ làm. Không phải chỉ cần được lòng công chúa một chút thì một bước lên mây. Nhưng có lẽ trăm đã đánh giá thấp khanh quá rồi. – Hoàng đế quay lại nhìn thẳng vào mắt Lạc Thiên. – Long nhân, không ngờ có thể gặp được một người có long nhân.

-Long nhân? – Lạc Thiên ngạc nhiên lặp lại. – Lúc này trong bàn tiệc cũng chưa có dọn tráng miệng ra, hạ thần cũng không có mang theo trái nhân nào.

-Ha ha ha... – Hoàng đế cười vui sướng khoái. – Trăm không phải nói về trái nhân. Ta nói chính là Thiên Long Nhân, chính là đôi mắt tinh anh nhất trên đời. Thấy bề ngoài có thể đoán được bên trong, dù là lúc trời đêm cũng có thể thấy rõ như ban ngày. Chính là cái dạng giống như khanh vậy, chỉ liếc nhìn cũng có thể quan sát hết toàn bộ.

-Thần ngu muội, chỉ là tình cờ đoán trúng thôi.

-Đất nước chúng ta có một ngàn không trăm lẻ bốn dân tộc. Hoàng đế mỗi đời đều phải lấy hết nữ nhân của các dân tộc này, để tạo minh kết cho tất cả dân tộc. Tuy nhiên giống rồng lại không có nhiều con. Mỗi đời hoàng đế của Triệu Đảo cũng chỉ là đơn truyền, hiếm hoi lắm trong hoàng tộc mới có thêm một vị vương gia hay quận chúa. Trăm đây, đến hơn bốn mươi cũng mới có được đại công chúa Mẫn Chi, nên yêu sủng hoàng nhi vô cùng.

-Thần rất rõ tâm ý của hoàng thượng. Thần đối với công chúa là tận tâm hầu hạ, kính cẩn trung thành. Chưa bao giờ có suy tâm vọng tưởng. Thần là học sinh có công danh, hiểu rõ cái gì là quân thần chi đạo. Đối với hoàng gia chỉ xin dốc hết sức mình, tận trung báo quốc.

-Tận trung báo quốc? – Hoàng đế nhướng cao chân mày nhìn Lạc Thiên đang quỳ lạy suýt sụp dưới chân mình. – Tuy khẩu âm của người rất hoàn hảo, nhưng người là người Triệu đảo thật sao?

Lạc Thiên nghe đến vậy trong lòng liền chấn động. Hắn đã học qua tiếng Triệu Đảo từ lâu lắm rồi. Công việc mua bán thường xuyên khiến hắn qua lại với các thương nhân Triệu Đảo, bọn người này cũng khen hắn phát âm chuẩn mực, không khác gì người bản xứ. Từ lúc lưu lạc lên đảo hoang đến nay, hắn nói chuyện với mọi người bằng tiếng Triệu Đảo cũng chưa từng bị ai phát hiện ra được.

Mà bất ngờ nhất là cả Ngưng Bích cũng có thể nói bằng thứ tiếng này, vậy vậy hắn mới có thể cùng nàng đóng vai một cặp phu thê không ai nghi ngờ. Hắn nói bằng tiếng Việt, nàng liền có thể trả lời bằng tiếng Việt; hắn dùng ngôn ngữ Triệu Đảo, nàng cũng dùng ngôn ngữ Triệu Đảo nói theo. Tuy nói người dân bản xứ nơi này có nước da nâu cùng mái tóc quăn, nhưng việc thông thương mua bán khiến lượng dân nhập cư khắp nơi cũng tăng lên, hắn dưới con mắt của mọi người cũng không đến nỗi quá khác biệt cho lắm. Vậy mà lão hoàng đế này có thể nhìn ra chân thân của hắn. Quả nhiên ‘gừng càng già càng cay’, làm đến chức hoàng đế thì không phải chỉ là một người đơn giản được.

-Đây là nơi chứa đựng công danh, sự nghiệp và cả tương lai của thần. Là nơi thần sống và thần cũng vô cùng yêu quý mảnh đất này. Triệu Đảo cũng có thể coi như chính là tổ quốc của thần. Lợi ích của quốc gia cũng chính là lợi ích của thần, vì vậy có thể dốc sức phục vụ triều đình chính là vì cuộc sống của thần mà thôi.

Đối phương đã thắng thắng nên hắn cũng thắng thần nói ra lập trường của mình. Đó chính là triết lý làm giàu của thương gia: “Cái gì có lợi sẽ làm!” Đây là loại tư tưởng bị bọn nho sinh căm ghét nhất, vì nó quá trần trụi, quá bản năng. Cái gì là tấm lòng cao cả, cái gì là tư tưởng anh hùng vĩ đại? Chỉ có chu toàn cho bản thân mình mới chính là chân lý thật sự nhất. Tuy nghe khá chói tai, nhưng những lời thật lòng lại chính là những lời có sức thuyết phục cao nhất.

-Trẫm cuối cùng cũng nghe được lời thật lòng của khanh rồi. – Khuôn mặt hoàng đế giãn ra thoải mái. – Từ rày về sau hãy vì lợi ích của bản thân mình mà phục vụ triều đình đi, trẫm nhất định sẽ không bạc đãi khanh.

-Thần tuân chỉ!

Lạc Thiên cúi mình dập đầu lạy hoàng đế Triệu Đảo. Trên môi hắn không thể giấu nổi nụ cười đắc ý. Đều là người thông minh nên thật dễ bàn bạc. Xoa được lòng nghi kỵ của hoàng thượng rồi, thì sau này có việc gì cũng sẽ dễ làm hơn.

Mưu mô xảo quyệt vạn nhất cũng có thể xảy ra sơ sót. Cuộc trò chuyện lần này hắn đem sự thật nói huých toẹt ra không ngờ lại vô tình đắc dụng, mon men thêm một chân vào sự tin dùng của hoàng đế.

Sau khi đã tỏ hết tấm lòng, Lạc Thiên lại phụng bồi Triệu đế bãi giá hồi cung. Dù sao đêm nay cũng là tiệc vui của Hiền phi, hoàng thượng cũng không nên vắng mặt lâu quá. Chỉ là không ngờ, cấm cung còn chưa kịp đến, đã có một tên nô tài hối hả quỳ sụp trước đoàn người.

-Khởi bẩm hoàng thượng, có thích khách đột nhập cấm cung. Hiện nay đang bắt công chúa Mẫn Chi làm con tin. – Tên nô tài sợ hãi thông tri.

Triệu đế nghe tới đó long nhan phấn nộ, vừa lo sợ vừa hối hả chạy ngay tới Long An cung của công chúa. Lạc Thiên cũng ngay lập tức tâm thần căng thẳng. Hôm nay Ngưng Bích cũng ra tay xuất kích, trong cung có biến liệu có thể ảnh hưởng đến nàng không? Hắn cũng kịp thời ba chân bốn cẳng, chạy nhanh theo đoàn người của hoàng thượng thẳng tới cấm cung của công chúa.

28. Chương 27 : Bản Lĩnh Của Nam Nhân

Chương 27: Bản lĩnh của nam nhân

Nhìn tình cảnh trước mắt, Lạc Thiên bưng bưng phần nộ. Không biết giữa hắn và hoàng đế lúc này, ai có được bộ mặt nhìn khủng khiếp hơn. Công chúa Mẫn Chi hoảng sợ, nước mắt như mưa đang bị người ta kẻ dao vào cổ. Nàng chỉ là thiếu nữ yếu nhược, lại có thêm chút rượu trong người, nên bây giờ không kèm chế

chút nào mà vừa khóc vừa la làng đến thê thảm. Xung quanh là bọn thủ vệ trong cung đang vây kín, căng thẳng chứa vũ khí về phía tên thích khách đang ôm chặt công chúa.

Đó là một nữ thích khách dáng người nhỏ bé, phục sức đơn giản nhìn giống tì nữ trong cung. Nàng ta dùng một tấm vải đen che ngang mặt, đôi mắt hung dữ cảnh giác nhìn khắp bốn phía. Vừa kề gươm vào cổ công chúa vừa kéo nàng nhanh về phía cửa Long An cung.

Triệu đế nhìn thấy cảnh đó thì vô cùng sốt ruột, con gái tâm can bảo bối của lão đang bị người ta kề kiếm vào cổ. Lão hoàng đế lúc này cũng không ngại mất hình tượng, đứng phía ngoài vòng cấm vệ, gào la tên thích khách mau thả công chúa ra.

Lạc Thiên đứng bên cạnh Triệu đế mắt đỏ ngầu vì lo sợ, hẳn phải vô cùng kiềm chế mới không hét lớn lên. Trên vai của nữ thích khách đang đầm đìa máu tươi, hẳn là trước khi bắt cóc công chúa đã bị cảnh vệ trong hoàng cung đả thương rồi. Hai nữ nhân vừa đi vừa chèo kéo nhau, mỗi bước đều để lại một giọt máu. Tuy nữ thích khách bịt mặt hẳn cũng không thể nào không nhận ra Ngưng Bích. Cái dáng người đó hẳn đã quá đỗi quen thuộc rồi, còn có kiểu tóc nàng là chính tay hẳn bới, Lạc thiên sao có thể không nhận ra.

Đôi mắt Ngưng Bích tuy dữ dằn uy hiếp mọi người nhưng lại có thêm một tầng sương mờ mịt. Cước bộ hư nhược lão đảo, có lẽ cũng không thể duy trì được lâu hơn nữa. Hành động đột nhập lần này của nàng đã bị bại lộ rồi, không thể thoát thân nên mới dùng tới chước cuối là bắt con tin uy hiếp. Lạc Thiên biết rằng, nếu kéo dài một lúc nữa thì Ngưng Bích chắc chắn sẽ thúc thủ bị bắt ngay thôi.

Hắn đột nhiên vùng người lao vào trong vòng bao vây của thủ vệ quân.

- Mau thả công chúa ra! – Hẳn giận dữ la lớn, trong giọng có một chút khiếp đảm run run.

- Lui lại, mau lui. – Ngưng Bích một tay chế trụ công chúa, một tay chìa kiếm về phía hắn.

- Mau thả công chúa ra, ta thay nàng làm con tin. – Trong đôi mắt hắn có muôn vàn lo lắng cộng với nhu tình.

- Không, Kim Thành, huynh mau lui ra. – Công chúa lại tiếp tục khóc càng lớn hơn. Đôi mắt đậm tình của hắn làm sao Mẫn Chi không nhìn thấy cho được.

- Thả công chúa ra đi. – Hẳn nhẹ nhàng nói trong kiên định.

Lạc Thiên chậm chậm tiếp cận mũi kiếm của Ngưng Bích. Cho đến khi lưỡi kiếm đã đặt hết trên cổ hắn, Ngưng Bích xô Mẫn Chi ra. Nàng thu kiếm lại, mà Lạc Thiên cũng thuận đà đó đi đến gần người nàng. Hẳn cảm nhận được thân thể của Ngưng Bích mềm mại dựa vào người mình.

Một màn trao đổi con tin như vậy là hoàn thành, đám người bao vây xung quanh cũng không ngờ lúc này mới có thể hô hấp trở lại. Hành động của Hộ Sứ tướng quân thật là kinh tâm động phách, vì công chúa mà không tiếc sinh mạng mình. Công chúa ngồi bệt dưới đất, kinh hoảng la hét.

- Không được làm hại chàng. – Mẫn Chi quét mắt khắp vòng vây của thủ vệ. – Các người không được động thủ, phải bảo hộ tính mạng của Kim Thành.

Thủ vệ xung quanh thấy công chúa đã được cứu, rất muốn xông vào tiêu diệt tên thích khách kia. Thế nhưng nghe công chúa khóc la thảm thiết như vậy, e rằng tính mạng con tin vừa mới trao đổi kia cũng quý giá cũng không kém công chúa là bao. Tuy vòng vây không có khép chặt nhưng đội hình thủ vệ cũng không vì vậy mà lui lại, quyết liệt bám theo thích khách.

Tên thích khách uy hiếp Hộ Sứ tướng quân lui dần ra khỏi Long An cung, thẳng tiến đến chỗ đậu xe ngựa của hoàng gia. Ngưng Bích lúc này đã lão đảo đi không nổi, dựa hết vào người Lạc Thiên, chút sức mạnh lúc này của nàng dành hết cho việc kề gươm lên cổ hắn. Lạc Thiên chặt vật, vừa ra bộ bị uy hiếp, vừa kéo Ngưng Bích chạy về phía xe ngựa có Đặng Đồ Sơn chờ sẵn. Trong nhập nhoáng của đêm đen, không ai thấy rõ lúc này hắn dùng một tay ôm chặt thắt lưng nàng, mới có thể bảo trụ cùng Ngưng Bích rút lui được.

Nhìn vết máu chảy dài theo bước chân hai người, lòng Lạc Thiên run lên những nỗi hoảng sợ mơ hồ. Máu quá nhiều, liệu tính mạng của nàng có bị ảnh hưởng không. Đặng Đồ Sơn nhìn thấy cảnh hai người tháo chạy rút lui trong vòng truy đuổi của thủ vệ quân cũng đủ hiểu. Hẳn phối hợp diễn cảnh bị uy hiếp,

đánh xe ngựa tháo chạy khỏi hoàng thành. Toàn bộ đám binh lính triều đình cũng quyết không buông tha cho thích khách, ngay lập tức lấy ngựa đuổi theo.

Ôm theo Ngưng Bích mang vào trong xe ngựa, Lạc Thiên ngay lập tức điểm huyết cầm máu cho nàng. Hắn tuy không có võ công nhưng lại có kiến thức về y lý. Bất mạch Ngưng Bích thấy hư hư nhược nhược, hắn lại tiếp tục la hoảng trong lòng. “Phải mau chóng tìm nơi trị thương cho nàng.”

Phía sau là quân đoàn kỵ mã của hoàng cung đang rầm rầm đuổi tới. Đặng Đồ Sơn chỉ có một người, lại đang điều khiển xe thì sao có thể chống lại thiên binh vạn mã. Ra khỏi kinh thành chính là địa phận đồng không mông quạnh, chỉ sợ chưa kịp trốn tới sáng đã bị bắt gọn cả lũ rồi. Hơn nữa Ngưng Bích cần được chữa trị, nếu tiếp tục lần trốn thì mạng nàng càng khó giữ. Hắn vén màn nói chuyện với Đặng Đồ Sơn phía trước.

-Chúng ta đã chạy đến nơi nào?

-Đã gần đến cổng bắc của kinh thành. – Đặng Đồ Sơn đánh xe ngựa chạy như bay, cũng không kịp quay lại nói chuyện với hắn.

-Qua ngã rẽ thả chúng ta xuống, người tiếp tục đánh xe ra ngoài thành. Đi được một đoạn đủ xa thì bỏ xe chạy trốn. – Hắn tin vào với bản lĩnh của mật sứ, Đặng Đồ Sơn có thể dễ dàng tẩu thoát một mình.

Trong lúc nguy cấp, Đặng Đồ Sơn cũng hiểu chỉ có thể dùng kế nghi binh này mới có thể mong thoát thân. Xe ngựa chạy trên đại lộ bỗng nhiên rẽ gấp. Đám binh lính đuổi theo phía sau chỉ thấy chiếc xe mất dạng trong tích tắc đó, sau khi đuổi theo qua ngã rẽ đã thấy xe ngựa chạy ở phía xa cuối đường. Cả bọn tăng tốc đuổi theo, sợ mất dấu một lần nữa. Chiếc xe ngựa chở thích khách chạy ra khỏi cổng thành với một hàng thủ vệ binh đông đảo chạy dài phía sau. Dù sao trên xe cũng còn con tin, bọn họ không dám tấn công, chỉ có thể gắt gao bám lấy.

Đoàn binh mã chạy rầm rần qua khu phố khiến bụi bay mù mịt. Đêm khuya thanh vắng, không ai kịp nhìn có hai thân ảnh trong hẻm tối nhanh nhẹn chạy đi. Lạc Thiên lột bỏ bộ quan phục bên ngoài, bên trong hắn đã mặc sẵn một bộ lam y nai nịt gọn gàng, bên hông còn dắt trường kiếm của Ngưng Bích, nhìn không khác nào một kiếm khách giang hồ. Hắn công Ngưng Bích trên lưng, bao bọc nàng trong một tấm áo choàng lớn che phủ cả người. Lạc Thiên mau chóng ly khai nơi đó, tránh truy binh của hoàng đế kéo tới nơi lục soát.

Rất may bình thường hắn cũng không phải là một tiểu tử yếu ớt như vẻ bên ngoài. Gã thanh niên hai mươi tuổi tràn đầy sức sống, trong lòng lại đang lo lắng hốt hoảng nên sức mạnh bộc phát càng tăng. Lạc Thiên mang Ngưng Bích chạy qua bốn năm con phố cũng không biết mệt là gì. Trong tim chỉ quan tâm lo lắng cho tiểu nữ hắn đang công trên lưng. Hơi thở của nàng càng lúc càng yếu ớt. Hắn cảm thấy hai mắt cay quá, con đường đi trước mắt chợt nhoè.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm y quán, độ nửa canh giờ sau mới thấy có tấm bảng ‘Thiện Y đường’. Lạc Thiên dùng chân đạp mạnh lên tấm ván cửa, miệng la hét không ngừng cho người bên trong nghe thấy. Lúc đó đang là khoảng tờ mờ sáng, là khoảnh khắc người khác đang có giấc ngủ ngon nhất. Hắn không cường bạo đập cửa, thì làm sao có người ra được.

Bên trong Thiện Y đường có ánh đèn chột sáng, tiếp theo là tiếng lục cục mở cửa vang lên. Tấm ván cửa vừa mới hé ra, Lạc Thiên đã ôm Ngưng Bích lao ào vào như cơn gió.

-Đại phu, mau cứu người. – Hắn hét to đến độ mấy người xung quanh phải hoảng hồn.

Lão đại phu thấy hắn cấp bách như thế cũng bị lây, trở nên cuống cuồng theo.

-Công tử, mời đi vào lối này. – Lão đại phu chỉ hắn vào bên trong, nơi có đặt sẵn chiếc giường dành cho bệnh nhân.

Lạc Thiên đặt Ngưng Bích xuống giường, hai mắt đỏ ngầu như quỷ sai đòi mạng. Hắn quay phân phó mấy người xung quanh.

-Người mau nấu nước nóng và mang bông băng vải sạch tới. Người mau đi bốc thuốc: Xuyên Qua ba chỉ, Thực Bạch năm chỉ, Bạch Căn một lượng, Ô quan, Nghinh Tử, Bối Chi mỗi thứ một chỉ. Nấu thành một chén mang lên đây. Đại phu mau mang tới kim sang được, chỉ khâu, kéo ... đến đây.

Hắn chỉ đạo rõ ràng rành mạch, khí thế chẳng khác nào chủ nhân lão gia. Toàn bộ người trong Thiện Y đường lập tức trật tự làm theo, ngay cả lão đại phu cũng vàng vàng dạ dạ chẳng khác nào người hầu của hắn. Có lẽ vì khí thế bức nhân của hắn, có lẽ vì khuôn mặt đầy sát khí của hắn, có lẽ vì nữ nhân trên người thấm đẫm máu đào mà hắn mang vào ...

Lão đại phu đứng bên cạnh nhìn hắn tự tay điều trị cho tiểu mỹ nhân. Gương mặt nàng nhỏ nhắn, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi mím nhẹ có hơi tái mét, trên mặt đã nhiễm một lớp mồ hôi lạnh. Tuy đang bị thương nhưng cũng phẳng phất một nét đẹp kiều mỹ khó cưỡng nổi.

Nam nhân bên cạnh nàng tuy thần sắc cực kỳ lo lắng, nhưng thủ pháp ra tay vô cùng chuẩn xác và nhanh nhẹn. Hắn lau sạch vết thương trên vai nàng, dùng kim sang được cầm máu, sau đó không chút do dự dùng kim khâu lại. Đôi mắt hắn sáng rực như ưng, gương mặt cực kỳ ngưng trọng chuyên chú. Mỗi mũi kim đều không do dự đâm vào da thịt của tiểu mỹ nhân. Chỉ khâu gút chặt kiến vết thương sâu, kéo dài dần dần khép lại, giống như người ta đang may quần áo.

Nhìn hắn làm việc mà lão đại phu không khỏi há hốc mồm. Thủ pháp dùng kim khâu vết thương này thật sự là mới mẻ, ở Triệu Đảo này vết thương nào hở quá lớn thường dùng lửa để thiêu qua. Tuy rất đau đớn và để lại vết sẹo lớn nhưng có thể cầm máu giữ mạng. Chưa từng có ai nghĩ ra cách dùng kim chỉ khâu lại như tên nam nhân này. Hắn tới đây cầu y cứu mạng, nhưng thật sự hình như chỉ tới mượn đồ, lão đại phu cũng chưa kịp có dịp ra tay chút nào.

Ngưng Bích lúc này vì đau đớn quá nên đã ngất xỉu. Bởi vì Lạc Thiên không muốn để lại sẹo nên không dùng mê dược hay dùng châm cứu giảm đau gì hết, trực tiếp may sống trên da thịt nàng. Các phương pháp giảm đau đều làm cho da thịt lâu lành hơn và cũng dễ gây biến chứng hơn. Kỳ thực nhìn Ngưng Bích thôi cũng đã đủ làm hắn đau như đứt từng khúc ruột. Nàng bị thương lần này chính là vì hắn, chịu đau đớn này cũng là vì hắn. Lúc này hắn đã trút hết bình tĩnh của mình ra, nay dòng cảm xúc lại ào ạt trào lên, môi hắn run run, không ngăn được hai dòng lệ trào ra. Con người hắn là như vậy, có lúc cực kỳ lạnh lùng, lại có lúc cực kỳ dễ xúc động.

Khi Lạc Thiên đã băng bó xong cho Ngưng Bích thì cũng là lúc thuốc ảm mới sắc xong được bưng lên. Hắn vừa mới bình tĩnh bản lãnh, nay lại biến thành một nam hài khóc lóc ỷ ôi. Lão đại phu nhìn thấy cũng không khỏi xót xa.

-Công tử, thuốc đã sắc xong rồi! – Lão nhân nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lạc Thiên nhanh chóng quệt đi nước mắt, tiếp chén thuốc trong tay đại phu.

-Công tử, xin hỏi bài thuốc của chén thuốc này có tác dụng gì?

-Hoạt huyết dưỡng thương, phù hợp với người mất máu nhiều, người bệnh suy kiệt lâu ngày, người bị mất dinh dưỡng trầm trọng. – Hắn lạnh lùng trả lời.

Vì đại phu đã có ơn ọan chỗ, hắn cũng không ngại nói ra bí phương dược của nhà mình. Thành gia là một gia tộc nổi tiếng về dược liệu, vốn tàng trữ rất nhiều bài thuốc nổi tiếng có tác dụng chữa bệnh. Tuy nhiên các bí phương này đều là trăm quý, ngàn vàng; là bí mật kiếm tiền của Thành gia đã nhiều năm mới nghiên cứu ra được. Đại phu tuy không biết phương thuốc này quý giá cỡ nào, cũng không biết hắn xuất thân là người họ Thành, nhưng nhìn thấy Ngưng Bích sau khi uống thuốc sắc mặt dần trầm ổn, huyết sắc trở lại, cũng biết ngay là bài thuốc quý, lập tức lẩm nhẩm ghi chép lại ngay.

29. Chương 28 : Tội Phạm Đào Vong

Chương 28: Tội phạm đào vong

Hắn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn Ngưng Bích say mê ngủ. Sắc hồng đã ẩn hiện lại trên mặt nàng, mạch đập cũng chậm rãi khoan thai, có thể đoán nguy hiểm đã trôi qua, ít nhất bây giờ Ngưng Bích đã không còn chịu đe dọa mất mạng. Lạc Thiên thở dài sườn sượt. Lần này là hắn đã sai rồi, không nên đem tâm

cang bảo bối ra đặt nơi nguy hiểm. Qua tai nạn lần này, hần mới dần phát hiện thì ra vị trí của nàng trong lòng mình lại lớn đến như vậy. Lòng hần đau như chết đi sống lại. Hần trước giờ vốn duy mỹ, không ngờ lại động tâm trước một tiểu cô nương đáng vẻ tầm thường như thế này. (Đó là trong mắt hần thôi, còn trong mắt người khác, nàng tuyệt đối là một đại mỹ nhân khuynh thành.)

Lão đại phu đi vào phòng, nhìn thấy hần vẫn như trước dùng đôi mắt lo lắng nhìn mỹ nhân đang ngủ. Nam nhân này niên kỷ chỉ chừng đôi mươi, thiếu niên anh tuấn, đôi mắt sáng ngời nhưng lại ẩn chứa khí tức bá đạo, y thuật tinh thông. Nhìn vóc người của hần có thể đoán xuất thân không tầm thường, không phú cũng quý. Bên người lại mang theo cô nương xinh đẹp bị trọng thương, thật là lai lịch khó dò.

Lão ngồi xuống bàn, cất tiếng gọi.

(.

-Công tử, thỉnh dùng trà.

Bị tiếng gọi của đại phu làm sức tỉnh, Lạc Thiên ngẩng đầu lên, gật đầu đáp lễ. Nguy hiểm đã qua đi, bây giờ là lúc tính toán cho tình huống sau này. Hần lại khoát lên gương mặt hoà nhã thân ái, trên môi nở một nụ cười thân thiện với lão đại phu.

-Tình huống nguy hiểm của nàng đã vượt qua rồi. Đa tạ đại phu đã cứu giúp. – Hần vừa nói vừa rót trà, ‘phản khách vi chủ’, mời lão đại phu một chén.

-Công tử khách sáo rồi, lão hủ có làm được gì đâu. – Lão đại phu nhấp ngụm trà, có cảm giác như mình mới là khách ở nơi đây. – Y thuật của công tử thuật tinh, xin hỏi quý tánh đại danh?

-Tại hạ là Mai Kiếm Lâm, là tiêu sư vừa mới đến kinh thành này. Nàng kia thân phận thật cao quý nên tại hạ không dám nói. Nàng chính là nhân vật quan trọng tại hạ được nhờ bảo hộ lần này. Thật không may trên đường lại bị kẻ địch tập kích, vì bất đắc dĩ mới chạy vào y quán làm phiền. – Hần rút trong tay áo ra một thỏi vàng lớn đưa vào tay đại phu. – Việc này vô cùng quan trọng, liên quan đến triều đình cơ mật, xin lão đại phu giữ bí mật dùm.

Nghe đến bí mật triều đình, lão đại phu liền giật mình hoảng sợ. Lão nhìn gương mặt cười cười đầy khách sáo của Lạc Thiên, nhưng lại cảm nhận được luồng sát ý đầy đe dọa. Lạc Thiên vừa hoà nhã, vừa rắn đe, lại nhét thêm ngân lượng, chiều này khỏi cần bàn cũng biết đã đủ thu phục lão đại phu như thế nào. Lão liền lui ra không dám hỏi nữa, cũng căn dặn bọn người hầu không ai được hé răng. “Là cơ mật của triều đình đó, cẩn thận không kéo chết.” Hơn nữa người trực tiếp nói lại là một thanh niên âm hiểm khó dò, thân thể mảnh mai nhưng bên hông lại dắt kiếm. Có trời mới biết hần có thể ra tay sát nhân diệt khẩu hay không. Trên đời này, những người biết nhiều bí mật quá thường không có kết cục tốt.

Ngày hôm đó trời vừa tờ mờ sáng đã thấy quan binh đi đầy thành, tận sức lực soát khắp nơi, nhưng rốt cuộc cũng không biết là họ đang tìm kiếm cái gì. Đến khi quan binh kéo đến Thiện Y đường thì trên dưới nhốn nháo gà bay chó chạy. Lão đại phu hốt hoảng chạy vào cấp báo thì đã thấy căn phòng trống rỗng, người không biết đã rời khỏi từ lúc nào.

^ ^
—

Ở phía tây kinh thành có một khu vực gọi là Bàn Tư phố. Sở dĩ nơi này có tên gọi như vậy bởi vì đường to hẻm nhỏ nơi đây quá đông đúc chật, người lạ đi vào liền ngay lập tức lạc đường. Dân cư hỗn tạp, trị an cực kém, ngay cả triều đình cũng không quản nổi ... Nói tóm lại, nơi đây chính là một khu ổ chuột của dân nhập cư, là hang ổ của bọn tội phạm. Thế nên bọn đào phạm thường lẫn trốn ở đây, chính là lẫn trốn ở Bàn Tư phố. Lạc Thiên cùng Ngưng Bích chạy trốn liền ngay lập tức hướng vào khu vực này. Đây là hẹn ước của bọn họ với Đặng Đồ Sơn, nếu kế hoạch xảy ra trục trặc thì liền trốn đến Bàn Tư phố, tìm gặp một người quen của Đặng đường chủ là Khinh Trần nhờ nương tựa.

Bàn Tư phố có một phần dựa vào núi, nên đường đi ở đây liền trở thành quanh co khúc khuỷ. Nói là đường cho sang chứ nơi đây vốn dĩ chỉ là những con hẻm nhỏ lát đá, lúc lên cao lúc xuống thấp tùy theo địa hình. Đường ngang, lộ tẻ, hẻm xéo ... nhiều đến không biết đâu mà lẫn. Nhà cửa lại đua chen sát vách xây cất lung tung giống như nấm mọc sau mưa. Dân cư thì toàn buông gánh bán bưng, giang hồ, kỹ nữ ... liền không phải loại hiền từ gì.

Có một đôi nam nữ đang chậm rãi bước đi trên con hẻm đá của Bàn Tơ phố. Nữ tử yếu nhược phải dựa hết vào người nam nhân mới có thể khó nhọc cất bước đi nổi. Lúc sáng tinh mơ, Ngưng Bích vừa tỉnh dậy liền kéo ngay Lạc Thiên ly khai Thiện Y đường. Tuy hẳn không nỡ nhìn nàng bồn ba cực nhọc, nhưng Lạc Thiên biết Thiện Y đường vốn không phải là chỗ có thể ở lâu. Hắn công Ngưng Bích đi theo cửa sau của y quán mà trốn ra, sau đó đi liền một mạch đến Bàn Tơ phố.

Chỉ là hẳn trước giờ chưa từng chịu bồn ba cực khổ. Đêm trước công Ngưng Bích chạy đi cầu y, cũng là bản lãnh bộc phát trong nhất thời mà có được. Lần này mang nàng chưa đi tới nơi, hẳn đã mệt đến không thở nổi. Ngưng Bích thấy hẳn mặt mày xám ngoét, kéo từng hơi lên giống như người bệnh sắp hấp hối, nên không dám để hẳn công nữa. Nếu đi thêm hai bước, nàng sợ hẳn sẽ đứt hơi mà chết mất. Hai người chậm chậm, cực nhọc nương tựa nhau đi tiếp.

Khó khăn lắm mới có thể tìm được cái ngõ có tấm bảng rách nát đề chữ ‘Bàn Tơ phố’, nhưng Lạc Thiên thật muốn lần đường ra xui ngay tức thì. Trước mặt hẳn là hàng ngàn bậc cấp bằng đá ngoằn ngoèo dẫn lên núi. Ai lại ngờ được cái Bàn Tơ phố này lại thật sự nằm trên lưng chừng núi đâu. Quả nhiên là khu ổ chuột của những người cùng khổ, nếu có tiền chẳng ai lại cam lòng bước đến nơi này ở.

Lạc Thiên thật muốn bỏ cuộc. Thế nhưng hẳn nhìn nữ tử yếu đuối bên cạnh mình, hẳn liền không thể bỏ. Lạc Thiên ôm chặt lấy chiếc eo mảnh mai của nàng, dìu Ngưng Bích tiếp tục bước lên những bậc cầu thang cao cao.

Cảm giác quen thuộc này làm Ngưng Bích như mơ hồ chìm trong hồi ức. Trước đây nàng đã từng được hẳn dìu đi như thế. Hơi ấm của hẳn, mùi hương trên người hẳn, cái cảm giác an toàn mà hẳn mang lại cho nàng ... từ lâu, rất lâu rồi nàng đã nhận thức hẳn. Ngưng Bích nhắm chặt mắt, nương theo dòng ký ức mịt mù, một dòng lệ đột nhiên lăn xuống. Nàng thật hạnh phúc quá.

Những công dân dậy sớm của Bàn Tơ phố liền nhận ra có hai người lạ mặt xuất hiện. Tuy ở đây rất hỗn tạp nhiều người ra kẻ vào, nhưng ít có ai có thể làm người ta nhớ kỹ mặt được. Người thanh niên tuấn tú đẹp như tranh vẽ, thân lam y xanh thắm như bầu trời. Hẳn có ánh mắt sáng như sao, cùng một khí tức phong vân khinh bạc. Mái tóc buộc cao, suông dài bay lãng đăng theo gió, bên hông dắt bội kiếm, gương mặt âm trầm.

“Thật là một lãng tử diên đảo chúng sinh!”

Người đi bên cạnh hẳn hẳn nhiên là một cô nương nhỏ nhắn. Gương mặt tú diễm, ánh mắt kiều mị, phong tình vạn chủng. Cô nương yếu ớt dựa hết vào người hẳn. Nhìn thái độ bảo hộ của hẳn đối với nàng, mọi người cũng có thể thấy được quan hệ sâu nặng của hai người. Thật là một đôi thần tiên quyến lữ, khiến người người ghen tị.

Chủ nhân của nhà trọ Khứ Lai hờ hững nhận tiền, liền cho người dẫn hai người khách lạ lên phòng. Những người trong gang hồ ghé lại nơi đây ai cũng đều thần bí, lai lịch không rõ ràng, tốt nhất là không cần hỏi tới. Chỉ cần bọn họ trả tiền đủ, không quấy phá thì dù là tù phạm truy nã của triều đình ông cũng không quản.

Điều kỳ lạ nhất chính là người nam nhân đeo kiếm, thật không nhìn ra được hẳn có võ công. Một là hẳn thật sự có võ công, nhưng đã đạt đến mức thượng thừa nhìn không ai nhìn ra được. Hai là hẳn đang bị trọng thương, tất cả nội công đều bị huỷ đi rồi. Chứ không thể nào có chuyện một tên thư sinh yếu ớt đeo kiếm vào liền có được khí phách bức nhân được như hẳn. Cái này người ta thường nói là ‘dù có mặc long bào cũng không giống hoàng đế’.

Căn phòng cho thuê trong nhà trọ Khứ Lai dĩ nhiên chỉ là hạng tồi tàn nhếch nhác. Đồ gỗ đóng tạp tạm bợ. Vách ngăn loang lỗ giấy dán đã bị bong tróc ra. Cửa sổ ọp ẹp, mở ra liền đụng với cánh cửa của nhà bên cạnh. Nếu trước đây, có ai cho Lạc Thiên thuê một căn nhà trọ cỡ này, hẳn chắc sẽ nổi điên dỡ nhà của người ta đi mất. Không ngờ, lần lưu lạc này lại dạy cho hẳn nhiều bài học đến vậy. Từ thiếu gia cao ngạo, biến thành tên khổ rách áo ôm không một xu dính túi. Thời gian qua hẳn đã giả dạng thành bao nhiêu người rồi? Cầm sư, thư sinh, tướng quân, đại phu, kiếm khách ... thật là đủ hạng người. Càng ngày hẳn càng phục mình, bất chước cũng có thể bất chước từ dáng ngoài, điệu bộ, cho đến khí tức. Ngoại trừ một lần bị hoàng đế vạch mặt về xuất thân, hẳn cho đến nay vẫn chưa hề thất thủ.

Nhìn Ngưng Bích mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, hần mới có thể thả lỏng người một chút. Nàng cho đến giờ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, lúc ngất đi, lúc lại giống như mê sảng. Hần thật không cách gì tra hỏi được rốt cuộc đã xảy ra chuyện. Còn chuyện bản đồ khoáng sản bí mật, và chuyện vì sao mà nàng lại bị thương? Lạc Thiên thở dài, quyết định trước mắt nên để nàng điều dưỡng thương thể cho hồi phục đã. Hần đẩy cửa bước ra ngoài để Ngưng Bích có thể ngủ say. Lạc Thiên xuống phố mua một ít trang phục cho Ngưng Bích. Tuy có áo choàng khoát ngoài che lại, nhưng kỳ thật bên trong y phục của nàng đã bị máu vấy bẩn hoàn toàn rồi. Nhìn thấy chiếc áo đầm máu đó, hần lại thêm đau lòng xót xa.

^ _ ^

Lạc Thiên đi ra ngoài mua được một đồng vật đồ dùng cần thiết, rồi rút cuộc ôm một bụng nghi ngờ đi về. Trên đường, hần đã hỏi thăm rất nhiều người về Khinh Trần, nhưng ai nấy cũng lắc đầu không biết. Điều làm hần khó chịu nhất chính là thái độ ngạc nhiên của mọi người. Mở mắt to nhìn hần, sau đó trừng trừng dò xét và cuối cùng là hẹp mắt liếc nhìn đầy cảnh giác. Rốt cuộc Khinh Trần là ai, có vẻ như mọi người đều biết nhân vật này, nhưng không ai tình nguyện muốn nói ra. “Dù sao thì cũng mặt kệ đi!” Hần đã đánh động từ đầu trên đến xóm dưới. Người cần tìm ắt cũng sắp sửa chạy tới đây tìm hiểu, thăm dò rồi.

Bước về phòng, hần bị tiếng khóc nỉ non làm cho hoảng hốt. Lạc Thiên sợ hãi mở bật cửa lao vào thì thấy Ngưng Bích đang ngồi trên giường tấm tức khóc. Thấy hần, nàng toan chạy xuống, nhưng vô lực xém ngã xuống sàn nhà. Hần kinh hách, liền nhảy tới kéo nàng lại ngay. Nàng là bảo ngọc lưu li, nếu rơi xuống ngã vỡ mất sao. Hần ôm nàng trong lòng mà còn thấy tim đập ầm ầm.

-Ngoan ngoan, nói cho ta biết vì sao lại khóc? – Hần vuốt ve lưng nàng, hôn lên mái tóc của nàng để dỗ dành.

-Thiếp thức dậy không thấy tướng công đâu hết ... hức hức... – Nàng nức nở nghẹn ngào. – Thiếp sợ tướng công đã bỏ đi mất rồi.

Nghe tiếng khóc của nàng, chẳng khác nào bị người khác lấy đao đâm vào người hần. Lạc Thiên âu yếm, dỗ dành với giọng điệu nhu tình, êm ái nhất.

-Đừng khóc nữa. Chẳng phải ta đã hứa sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa hay sao? – Hần mỉm cười, ôn nhu chùi đi nước mắt trên má nàng.

-Thiếp sợ ... – Nàng đã bớt nức nở, nhưng cả người vẫn còn run rẩy.

-Có ta, đừng sợ. – Hần vỗ vỗ má nàng. - Đừng khóc nữa, gương mặt vốn không đẹp mà khóc lại càng xấu xí hơn. Nàng xấu như vậy, không sợ bị ta bỏ sao?

Lời này quả nhiên có tác dụng, Ngưng Bích lập tức nín khóc ngay. Nhìn kỹ lại, thì thấy mình đang bị hần ẵm trên tay giống như phụ thân ẵm hài tử, nàng liền ngượng chín của người. Từ bao giờ mà nàng lại giống như con nít nhổng nhéo đến cỡ này. Càng ngạc nhiên hơn Nhị Lang của nàng lại có thể nhẹ nhàng bế nàng trên tay như vậy. Bình thường hần rất mảnh khảnh, thật nhìn không ra lại có được sức mạnh cỡ này.

-Nhị lang, thả thiếp xuống. – Nàng mắc cỡ đến đỏ hồng hai gò má.

Lạc Thiên cười rạng rỡ, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lại xuống giường. Đôi gò má đỏ hồng như bồ quân chín mọng, làm hần thật muốn hung hần cắn ột cái. Hần vốn là người suy tính kỹ càng, không ngờ lúc đó giống như không có đầu óc, vừa nghĩ là liền hành động theo bản năng. Lạc Thiên thân ái hôn lên má nàng. Làn da mềm mại như bông khiến hần ngất ngư đầu óc.

Bị hành động của hần làm cho giật mình một chút, nhưng ngay sau đó Ngưng Bích liền trả đũa ngay. Nàng choàng một tay qua cổ Lạc Thiên, khiến nụ hôn của hần trượt qua môi mình. Nơi đó thậm chí còn mềm mại hơn, kích thích hơn. Giống như mật ngọt, giống như nhu tình, khiến người ta chìm đắm không muốn rời xa.

Tay của hần vô tình đặt lên vai Ngưng Bích, nàng nhói đau nên đột ngột giật người. Chỉ có vậy hần liền thanh tỉnh, dùng đôi mắt đau xót nhìn nàng. Haizz ... hần lại bị mị tình che mờ đầu óc nữa rồi.

-Tiểu thiếp xấu xí, dám cả gan cắn dẫn bổn tướng công nha. - Lạc Thiên nhéo nhẹ lên má nàng một chút. – Nằm yên ở đây, ta ra ngoài lấy chút nước cho nàng lau người rồi thay đồ.

Lạc Thiên tiêu sái bước ra ngoài, nhưng kỳ thực trong tim đang đập ầm ầm đầy kích động. Hắn chợt nhớ lại câu chuyện cười của mấy bạn hữu trong lúc trà dư tửu hậu.

“Ta nói cho người biết, nếu người lợi dụng một cô nương, cưỡng đoạt cô ta thì người chính là loài cầm thú. Thế nhưng có mỗi ngon dâng trước mắt mà người không ăn, ấy chính là người ngay cả cầm thú cũng không bằng.”

Lạc Thiên lắc đầu cười khổ. Nàng đang mất trí nhớ, quả thật lúc này hắn đang lợi dụng nàng. Vậy cuối cùng, hắn nên chọn làm cầm thú hay là loại không bằng cầm thú đây?

30. Chương 29: Không Được Nói Ta ‘không Được’!

Chương 29: Không được nói ta ‘không được’!

Lạc Thiên bước vào phòng mang theo chậu nước ấm. Hắn vắt một chiếc khăn sạch, rồi bắt đầu giúp Ngưng Bích lau đi khuôn mặt lúc này mới tìm lem nước mắt của mình. Nước da nàng sáng mịn, giống như trân châu sau khi rửa bằng nước dưới giếng sâu trong cổ thành. (Truyện cổ tích nào đó nói vậy!) Hắn lau một hồi, lại lau xuống tận cổ. Thật kỳ lạ, phần cổ của nàng cũng tiếp tục sáng lên như ngọc trai. Hắn thật muốn biết những phần khác có thật sẽ sáng lên như vậy không.:eye_wide:

Hắn muốn cốc lên đầu mình một cái. Cái ý nghĩ ‘cầm thú’ và ‘không bằng cầm thú’ kia thật khiến hắn phát điên lên rồi. Hắn bị hoả dục tích tụ lâu ngày, làm cho đầu óc không còn được thanh tĩnh. Lát nữa có lẽ nên đi mua vài chén nước mát uống vào cho hạ hoả. Hắn nhúng khăn vào trong thau nước rồi dằn dờ.

-Tướng công sẽ đi ra ngoài, nàng liền dùng khăn lau sạch thân thể đi. Vết máu dính lau trên người thật không tốt cho cơ thể. Sau đó thay bộ đồ ta đã để sẵn trên bàn.

Hắn toan bước đi nhưng đã nghe Ngưng Bích nỉ non.:044:

-Nhị lang, thiếp thật mệt mỏi. Nhấc tay cũng không nổi.

Nghe được mấy lời đáng thương đó thì làm sao mấy ai không cảm động được. Nhìn nàng nhỏ bé nằm trên giường, quả thật là yếu ớt đến không ngồi dậy nổi. Hắn thật muốn giúp nàng, nhưng giúp tiếp, hắn sợ mình sẽ bị hoả dục thiêu ra tro mất. Hắn mà phạm sai lầm, nàng khi nhớ lại tất cả sẽ liền hận hắn. Nếu không trực tiếp giết hắn thì cũng sẽ bỏ hắn mà đi mất. Dù là kết cục nào hắn đây cũng đều không muốn. Lạc Thiên muốn dùng chân tâm của mình, dùng tình cảm của mình để giữ lấy nàng bên cạnh.

-Được rồi! Tướng công sẽ giúp nàng.

Một lời như đã quyết, hắn liền hùng hổ lấy một mảnh vải trắng buộc chặt lên mắt mình. Như vậy vừa có thể giúp đỡ nàng, vừa không phạm vào điều cấm kỵ. Hắn quả thật là kỳ tài, dù bị mất cũng có thể giúp nàng lau người. Chẳng những không trực tiếp chạm vào da thịt, mà còn thuận lợi giúp nàng thay đổi xiêm y. Hắn cao hứng vừa làm vừa nói.

-Tướng công là người đọc sách. Đã hứa với Ngưng Bích chừng nào nàng con chưa nhớ lại thì chắc chắn sẽ không mạo phạm nàng đâu.

Nhưng hắn nào biết, đáp lại nụ cười sáng láng của mình, chân chính lại là một cái nhìn ai oán. :nosepick: “Cái gì mà người đọc sách, cái gì mà chính nhân quân tử. Thật là loại cầm thú không bằng!” Mỗi cái đụng chạm của hắn đều làm Ngưng Bích rung lên những cảm giác. Lại thêm nụ cười mê hồn của hắn trong vô thức đã kích thích nàng, đốt cháy nàng trong dục vọng. Đã làm đến thế, vậy mà lại có thể vui cười thông báo là hắn sẽ không làm gì nàng hết. Quả thật là biết cách hành hạ người khác thống khổ không thôi.

Lạc Thiên tháo băng bị mất xuống, hài lòng ngắm nhìn thành quả của mình. Ngưng Bích sạch sẽ tinh tươm trong bộ quần áo mới, chỉ có điều nàng đang dùng cặp mắt kỳ lạ nhìn hắn chăm chăm.

-Tướng công, sao không bao giờ thân mật với thiếp? – Nàng vừa như tra hỏi, vừa như ai oán.

-Thân? Rất thân mà! – Hấn ngạc nhiên trả lời. Hấn nhớ mình ôm cũng đã ôm qua nàng rồi, hôn cũng đã hôn. Vậy mà còn chưa gọi là thân sao.

-Cái kia ... sao không bao giờ cùng thiếp làm phu thê chi đạo?

-Khụ ... – Hấn chợt ho khan một tiếng. Không ngờ có ngày mình bị nàng hỏi trực tiếp vấn đề này. – Cái này ... chẳng phải ta đã nói, chừng nào nàng nhớ ra thì mới được. Ta sợ nàng không quen.

-Thiếp không cần nhớ gì hết! Thiếp chỉ cần biết bây giờ Ngưng Bích rất yêu chàng, trong lòng thiếp chỉ có mình chàng. Như vậy còn chưa đủ sao?

-Nàng yêu ta?

Hấn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Trước giờ cứ nghĩ Ngưng Bích nghe lời hấn chỉ vì cái thân phận bịa đặt buộc nàng phải phục tùng. Tình cảm của nàng đối với hấn, cũng là do hấn giả dối tạo nên. Không ngờ có ngày nghe được mấy lời yêu từ miệng nàng, hấn thật sự là choáng váng. Chỉ có ba chữ đơn giản mà làm hấn còn vui vẻ hơn lúc được cho vàng. Hấn lúc này thật muốn khóc quá. Vàng đối với hấn thật quá xuống giá rồi, cả vàng cũng không bằng được mấy lời nói của nữ nhân.

Thấy hấn chỉ có ngạc nhiên rồi không nói gì hết, Ngưng Bích thật không đoán được trong lòng hấn hiện nay đang lạo xạo những gì.

-Thời gian đã mấy tháng qua, mà tướng công vẫn không gần gũi thiếp. Nếu Ngưng Bích đã quên, thì xin tướng công có thể nhắc thiếp nhớ được không. Có phải tướng công ‘không được’?

Thật sự là có những trường hợp thương tâm như vậy đã xảy ra. :00: Chuyện gia đình thì chỉ có phu thê trong nội bộ biết với nhau. Có những bà vợ tuy phu quân còn sống nhưng chẳng khác nào cảnh goá bụa là bao. Tuy bề ngoài phải diễn vợ chồng ân ái nhưng mỗi đêm đều cùng nhau lau nước mắt. Nhưng đó chỉ là vài trường hợp cá biệt mà thôi. Nếu một nam nhân bình thường nào bị nói ‘không được’ chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng. Hơn nữa nếu lời đó xuất phát từ miệng nữ nhân của mình, thì chẳng khác nào bị chém sau lưng một nhát, muốn không nổi cơn tam bành cũng không được.

-Ai nói nàng, ta ‘không được’? Tiểu thiếp to gan, hôm nay dám mạo phạm uy phong của bổn tướng quân. Không trực tiếp trừng phạt nàng thì không được mà.

Lạc Thiên hét to. Nếu trong một bức tranh truyền thần, còn có thể vẽ thêm lửa đang phì phò từ lỗ mũi hấn.

(.

– Ta không ra oai thì nàng cho rằng ta vô dụng hả? Sau này không cho phép nàng nói ta ‘không được’.

Tuy lời hấn nói ra chẳng khác nào đại tướng quân thảo phạt quân xâm lược. Thế nhưng hấn cực kỳ mềm mỏng, diều dăng lợt hết thành quả của mình xuống. Từng kiện, từng kiện quần áo của Ngưng Bích lúc này hấn khó khăn lắm mới mặc vào được, bây giờ lại bị cởi ra nhanh cấp kỳ. Từng mảng trần châu lộ ra sáng bóng, thật không uống công hấn lau chùi kỹ lưỡng.

Phía sau cánh cửa đóng im của căn phòng trọ, đêm xuân ... í lộn ... ngày hè dăng dăng sóng cuộn.

Mấy khách nhân trong nhà trọ Khứ Lai đã quá quen với cảnh hỗn tạp của khu vực này. Mới có cặp nam nữ chuyển vào ở căn phòng trọ ở cuối hành lang. Yên ổn chưa được nửa buổi đã nghe tiếng khóc lóc, cãi vả rồi bây giờ lại la hét. Có phải chẳng người chồng vũ phu kia đang đánh vợ? Nhưng thôi đành mặc kệ, đèn nhà ai nấy sáng. Phu thê với nhau đằng này cãi vả đằng kia huê, chỉ sau một đêm rồi sáng ra mọi chuyện lại tốt đẹp.

^ _ ^

Lạc Thiên cảm thấy có chuyện không đúng lắm, hấn tuy không phải là tay ăn chơi sành sỏi nhưng cũng không phải là ấu niên chưa từng nếm mùi đời. Hơn nữa người phối hợp lần này với hấn lại là đệ nhất danh kỹ của Hỷ Lạc phường nổi tiếng. Các bước diễn ra rất tuần tự, mọi chuyện vẫn êm xuôi. Sóng vô triều dâng hay là đỉnh dốc sườn đồi gì cũng đều hoàn hảo. Chỉ không hiểu tại sao một kịch trí mạng của hấn, xem chút nữa đoạt luôn mạng của Ngưng Bích đi.

Hắn nhớ mình đã rất cẩn thận tránh vết thương trên vai nàng, tại sao Ngưng Bích lại la lên đau đớn như vậy. Mà cái cảm giác này cũng không đúng lắm nha. Không giống đại lộ thên thang của những kỹ nữ khác, đường mòn chật hẹp này giống với lối nhỏ dẫn vào vườn hồng chưa ai khai phá. Lòng hắn run rẩy những dự đoán không ngờ.

Hai mắt hắn muốn toé lửa khi phát hiện ra một thứ ngoài ý muốn. Nhìn lại vết thương trên vai Ngưng Bích, lớp băng ngoài hoàn hảo không thấm máu. Thân thể nàng sớm đã bị hắn lau sạch trắng trẻo mềm mại không tỳ vết. Hắn kiểm tra lại cả người mình cũng không thấy bị thương. Lạc Thiên day day trán suy tư. Như vậy thì thật không thể sai được, thứ hắn vừa phát hiện chính là lạc hồng. Điều này khiến hắn kinh hỷ vô cùng. Bảo bối trong tay hắn không ngờ lại toàn bích chưa hề nứt mẻ, Ngưng Bích thì ra vẫn còn là xử nữ.

Thì ra trước giờ hắn hoàn toàn hiểu lầm nàng mất rồi. Sống trong nơi yên hoa, mà nàng vẫn có thể giữ thân trong sạch. Ngay cả lần đầu tiên hắn gặp nàng, cũng đã để lại ấn tượng xấu khó phai. Người nam nhân chạm qua nàng mà còn chưa mất mạng, hắn chính là người đầu tiên.

Đến lúc hắn tưởng chừng đã có thể hiểu hết nàng thì nàng lại càng tỏ ra bí ẩn. “Ngưng Bích, nàng có khi nào cho ta hết ngạc nhiên không?”

-Nương tử, quay qua nhìn vi phu đi. – Hắn dịu dàng ôm nàng như ôm kho báu. Ngưng Bích lúc này vì đau quá, nên nhắm mắt quay đi chỗ khác khóc thầm tức.

-Không phải nương tử, là tiểu thiếp. – Nàng giận dữ trả lời. Đó là lời hắn đã dạy nàng trong ngày đầu tiên.

-Tướng công nói nàng là nương tử thì nàng chính là nương tử. – Hắn mỉm cười sủng nịnh. Bảo vật đáng yêu này, ngày sau hắn tự nhiên sẽ càng sủng nàng hơn nhiều lắm.

-Không nhìn, tướng công khinh bạc thiếp. Làn thiếp đau muốn chết.

-Xin lỗi, là ta đã sai rồi. Sau này không làm đau nàng nữa, ta xin hứa.

-Thật không?

-Lời vi phu nói mà nàng không tin sao? Vi phu chính là người đọc sách, lời nói ra còn thật hơn vàng. Không nhớ lời của cổ nhân dặn trong ‘gia huấn ca’ sao?

-Thiếp nhớ:

“...Sách có chữ ‘nhập gia vấn hủ’,

Khi nói năng phải kỹ kiêng khem,

Dịu dàng tiếng thuận lời mềm,

Cứ lời chồng dạy mới yên cửa nhà...”

Ngưng Bích đọc ra lâu lâu, không uống công hắn dạy dỗ.

-Vậy vi phu nói, nàng không tin sao? Quay qua đây nhìn ta một chút đi.

Cuối cùng Ngưng Bích cũng chịu khuất phục, nàng vừa quay mặt lại liền thấy hắn cười rạng rỡ như mặt trời mùa hạ.

-Ngưng Bích, ta yêu nàng.

Gương mặt hắn, lời nói của hắn như nước chảy len vào tâm của Ngưng Bích. Hắn khiến nàng rạo rực như nắng mới sau ngày mưa dầm. Hai gò má Ngưng Bích lại thắm đỏ như đánh thêm phấn hồng, tâm trạng lâng lâng như người say rượu. Nàng nũng nịu “Ân” với hắn một tiếng. Sau đó Lạc Thiên hôn nàng thật dài và sâu đậm. Nụ hôn khởi đầu chuyện tình triền miên cho đến hết ngày rực rỡ nắng hè.

Lời tác giả

Lừa tình chút thôi, dù sao rating cũng chỉ có T nên không thể viết bạo quá được. Xin đừng chém tại hạ! :8:

31. Chương 3 0: Người Là Khinh Trần?

Chương 30: Người là Khinh Trần?

Thằng cho tới chiều tà, nếu không phải vì bị cơn đói hành hạ hẳn cũng không tỉnh nguyện ra khỏi giường. Thế lực con người thật có giới hạn, có cách gì không cần ăn mà cũng có đủ sức để tận hưởng hạnh phúc không? Câu hỏi này thật là vô phương giải đáp.

Bỏ lại Ngưng Bích đang mệt mỏi ngủ thiếp đi, hắn đi ra ngoài tìm đồ ăn. Cái căn nhà trọ tồi tàn này chỉ có chỗ ở, chứ không có phục vụ ngày ba bữa như các khách điểm khác. Được sự chỉ dẫn của ông chủ nhà trọ, hắn mon men ra ngoài đường đi tìm quán ăn thích hợp.

Bên ngoài trời chỉ mới vừa chạng vạng tối, nhưng phố phường đã thấp đèn sáng rực. Cửa hàng nào cũng treo đèn lồng đỏ, đèn kéo quân, đèn ngói sao, đèn trái khế ... thật là vô cùng vui mắt. Thời khắc bây giờ mới chính là lúc Bàn Tơ phố thức dậy hoạt động. Hắn thật hoài niệm Hỷ Lạc phường, Bàn Tơ phố này chính xác là một khu phố ăn chơi nổi tiếng của kinh thành, một khu đèn đỏ.

Trái với Hỷ Lạc phường gọn gàng ngăn nắp, Bàn Tơ phố là tập hợp của hết thảy những thứ hắn ghét nhất trên đời này. Đường đi cong cong queo queo, mặt đá lót nhấp nhô lúc lên lúc xuống. Nhà cửa xây dựng sang sáo, mà cái chòi ra cái thụt vào, nghiêng nghiêng ngả ngả. Chất liệu hỗn tạp chẳng khác nào một cái vựa ve chai khổng lồ. Thật là một mớ kiến trúc tạp nham hỗn độn ghê người. Ký viện, sông bạc, tửu quán, khách điểm ... loạn xạ không có phân chia. Nhà nhà thi nhau treo bản, đốt đèn thật chẳng cách nào phân biệt được.

“Hèn chi người nào không quen đi vào nơi đây cũng đều bị lạc.” Mọi thứ đều hỗn loạn không có lẽ lối, nhìn nơi nào cũng tựa tựa giống nhau, nhưng kỳ thật lại rất khác nhau.

Lạc Thiên lắc đầu thở dài. Không ngờ tất cả những thứ hắn căm ghét đều có thể tập trung về một chỗ, mà còn lại tập trung với nhau theo quy mô lớn.

Nhìn thấy có một quán ăn giản dị, sạch sẽ ở góc đường hắn liền ghé vào. Lạc Thiên chọn một bàn gần cửa sổ, có thể nhìn ngắm dòng người qua lại khắp các ngã. Tuỳ tiện gọi mấy món ăn cùng mấy bầu rượu, hắn lặng lẽ thưởng thức một mình. Mấy tháng qua, hắn luôn căng mình trong trạng thái cảnh giác, chưa bao giờ có thể ở một mình để thả lỏng tâm tư như thế này. Ngày vừa qua, các sự kiện cứ dồn dập kéo tới thật khiến người ta mệt mỏi.

Một ngụm rượu nồng chạy qua khỏi cổ họng, hơi men bốc lên khiến hắn sảng khoái vô cùng. Trong chốc lát, hắn có thể buông xuôi hết thảy mọi thứ đi. Hắn chỉ thấy có một mình bản thân mình tồn tại. Không có trách nhiệm với gia đình, không phải giả dối lừa gạt người để tồn tại, không có mối liên hệ với bất cứ ai khác. Hắn mới chính là mình, một Thành Lạc Thiên thật sự.

Trời càng tối, người qua lại trên đường càng tấp nập. Bàn Tơ phố nhộn nhịp chẳng khác nào ngày tết trên quê hương hắn, sinh ý dồi dào ào ạt. “Thật muốn mua lại khu phố này để kinh doanh!” Trong lòng hắn lại chộp động lại trở về với bản chất thương nhân chân chính. Đã qua hết một tuần rượu, có lẽ hắn phải trở về với thực tế thôi.

Kêu làm thêm một phần đồ ăn mang về cho Ngưng Bích, hắn tranh thủ thanh toán ngân lượng luôn. Lúc Lạc Thiên vừa xuất tiền thì ngay lập tức xuất hiện một tên ăn mày xấp lại.

–Đại gia, xin bố thí cho ít tiền. Ta đói quá! – Tên ăn mày cười hề hề.

Lạc Thiên liếc nhìn tên ăn mày bằng nửa con mắt, hắn bình sinh rất ghét bọn ăn bám này. Người kia râu tóc bẩn thỉu, ăn mặc rách rưới nhưng gương mặt hồng hào, cả người mập mạp. Rõ ràng là một người nam nhân tay chân đầy đủ, sức khoẻ tráng kiện, không chịu đi làm mà lại ngửa tay xin tiền người ta. Những người không biết dựa vào chính bản thân mình sống được, hẳn chính là khinh thường.

–Nếu người đói, ta có thể mời người ăn một bữa. Nhưng tiền bạc ta phải rất vất vả mới kiếm ra được, chưa bao giờ vô cớ cho người khác.

-Đại gia, ta không cần đồ ăn, chỉ cần bạc.

-Nếu muốn có bạc thì chính mình tự đi làm sẽ kiếm ra thôi.

-Cuộc đời này chỉ là cõi hồng trần tạm bợ thôi, không nên bon chen đi làm kiếm tiền làm gì, chỉ nên chọn sống một cuộc sống tiêu dao khoáng đạt.

-Người chính là khinh khi trần thế? Vậy mà sao thân thể cũng phải dựa vào trần thế này cũng để sống đó thôi. Ta chính là khinh thường những người như người vậy đó.

Lạc Thiên nhếch mép mỉm cười, cuối cùng Khinh Trần cũng đã xuất hiện.

-Người muốn khinh nhân như thế nào cũng được, cứ tạm cho ta vài đỉnh bạc mua rượu đi.

-Ta không thể cho người bạc, như vậy quy phạm nguyên tắc làm người của bản thân ta. Nhưng ta có thể mời người một vò rượu.

-Hảo.

Tên ăn mày liền hào sảng ngồi xuống cùng bàn với Lạc Thiên. Có lời của hắn, khách điểm liền mang ra hai vò rượu.

-Khinh Trần huynh thông thả. – Lạc Thiên cười cười.

-Khinh Nhân đệ khách sáo rồi. – Tên ăn mày liền thất thố nâng vò rượu lên nốc một hơi. Men rượu làm gương mặt hắn càng hồng đậm.

Đúng như lời dặn dò của Đặng Đồ Sơn, Khinh Trần chính là một tên tửu quỷ. Y là người rất có uy tín cũng như thế lực ở khu vực Bàn Tư phố này. Ở đại lục có ‘cái bang’ lớn mạnh, ở Triệu Đảo này cũng có một tổ chức khát cái quy mô cũng không tầm thường. Khinh Trần là người có địa vị trong tổ chức khát cái nà sống trong giang hồ, tự nhiên cũng rất khinh bạc trọng nghĩa. “Giao nghĩa bất giao tài. Giao tài thì nghĩa tuyệt”, đó chính là châm ngôn của Khinh Trần. Đặng Đồ Sơn từng dặn dò, những người đưa bạc cho Khinh Trần đều bị y triệt để coi thường. Muốn nhờ y giúp đỡ, cách tốt nhất là phải thiết lập hảo cảm.

Mà cái phần thiết lập tình cảm, chính là sở trường của Thành Lạc Thiên, đệ nhất gian thương ở Thần Châu. đọc truyện mới nhất tại .

Người ta nói ‘không đánh không quen biết’. Tuy một tên khuất cái với một gã gian thương lập trường quan điểm bất đồng, nhưng không ngờ khi đem ra tranh luận thì càng sôi nổi khí thế. Huynh một câu, ta một câu, chẳng ai chịu nhường ai. Hai người hùng hồn bàn luận, tự nhiên liền nảy sinh kinh nể.

-Ta không thích những người sống dựa vào người khác. Mỗi người chỉ có thể tự mình trông cậy vào mình. Đứng dưới hổ thay vì người khóc la gào thét cho người ta tới cứu, chỉ bằng tự nghĩ cách trèo lên. Sống trên đời phải biết tự lập, không nên trông chờ vào số phận.

-Mọi việc đâu chỉ có đơn giản là dựa theo ý mình sẽ xong hết. ‘Sông có khúc, người có lúc’, những lúc người ta khó khăn người nên chìa tay ra giúp đỡ. Đó là tích đức cho người về sau.

-Ta tin rằng ‘nhân định thắng thiên’. Chỉ cần làm người phải có nghị lực, dù thất bại cũng có thể ‘đồng sơn tái khởi’.

-Vậy huynh đệ, người rút cuộc tìm ta có việc gì cần nhờ? Chẳng lẽ chỉ muốn mời ta uống rượu? – Khinh Trần lại nốc thêm một ngụm rượu

-Ta trước giờ đều không để người khác làm ăn lỗ vốn. Nếu được Khinh Trần huynh ra tay đáp ứng lúc này, ta tự nhiên sẽ có hồi báo tương xứng. – Lạc Thiên bây giờ mới trưng ra khuôn mặt gian thương khi đàm phán của hắn. Muốn người làm theo ý mình, trước hết phải chịu tổn thất ra một miếng mồi lớn.

-Ta đây cũng đang rất nhàm chán, không biết huynh đệ có thể mang tới cái hồi báo nào khiến Khinh Trần ta hứng thú không?

Tên khát cái vô cùng vô phép ợ to một tiếng. Y mới thức dậy cũng chưa có ăn gì, vậy mà được cho uống rượu đến no rồi.

-Chỉ có một cái tên thôi ‘Lao Thiết Tâm’, ta muốn nhờ huynh tìm ra người thợ rèn này. Giá cả tùy huynh quyết định.

Ngày trước, khi ở đảo Lý Ngự, Lạc Thiên đã thăm dò ra được thiết cầm là do đảo chủ trong một lần dạo chơi ở kinh thành mua được. Xuất xứ cây đàn không rõ ràng, nhưng bên dưới đàn có khắc ba chữ nhỏ ‘Lao Thiết Tâm’, mà chỉ có con mắt của Thành Lạc Thiên mới đọc nổi. Theo Đặng đường chủ truy xét, thì Lao Thiết Tâm này là một thợ rèn binh khí xuất sắc, tuy nhiên hắn đã mai ẩn danh tích. Thông tin cuối cùng nhặt được là người này đã trốn vào Bàn Tơ phố.

Trong nhiệm vụ lần này, Lạc Thiên không phải chỉ muốn thu mua mỏ sắt. Mà hắn còn phải mở nơi khai thác, tìm người chế tạo binh khí, cuối cùng là vận hàng trở về. Sản phẩm thiết cầm của Lao Thiết Tâm hắn đã kiểm nghiệm qua. Phẩm chất và kỹ thuật đều là hàng nhất đẳng. Lần này muốn mời sư phụ về luyện binh khí, nhất định không thể bỏ qua Lao Thiết tâm.

Khinh Trần nghe tên Lao Thiết tâm liền ba phần tỉnh rượu, nhướng nhướng mắt nhìn Lạc Thiên.

-Người tìm y để làm gì?

-Chỉ muốn bàn chuyện làm ăn thôi.

-Bàn chuyện làm ăn? Người không chỉ là một lã khách bình thường à nha. Bản lãnh như thế nào mà muốn tìm Lao Thiết Tâm bàn chuyện làm ăn?

-Ta nói đệ nhị, cũng không ai dám nhận đệ nhất. – Lạc Thiên tự hào vỗ ngực.

-Quả nhiên là tự tin có thừa. Tuy nhiên phải trải qua khảo nghiệm của ta đi, lúc đó ta có thể suy nghĩ lại chuyện giúp người. – Khinh Trần phì cười.

-Muốn khảo nghiệm như thế nào?

-Người đấu với ba người do ta chỉ định. Nếu thắng hết, thì ta sẽ giúp người.

-Quân tử động khẩu không động thủ. Ta không thích tùy tiện đấu võ công với người khác.

Lạc Thiên hất mặt kiêu ngạo. Làm sao có thể thừa nhận với người khác mình không có võ công, mang kiếm theo chỉ để cho oai. Đi lại trong giang hồ mà không mang một món vũ khí phòng thân, e rằng sẽ bị người khác coi thường.

-Đấu võ công, người được sao? – Khinh Trần phì cười, con mắt lão luyện giang hồ của y cũng chưa dễ gì bị lừa gạt. – Ta thấy người còn phải đem đồ ăn về cho người khác. Như vậy đi, ngay mai chúng ta mới quyết đấu. Còn bây giờ ta phải đi làm việc đây. Haizz ... thật xui xẻo, mới mở hàng đã gặp ngay một tên keo kiệt không cho tiền. Tên khất cái như ta thật mạng khổ a.

Khinh Trần vừa nói vừa cười vui vẻ bước đi. Dáng người hào sảng thoải mái chứ không có lấy chút gì hèn mọn như một tên khất cái. Được người ta nhắc nhở, Lạc Thiên mới sực nhớ mình rời đi đã lâu. Hắn bèn ba chân bốn cẳng mang thức ăn về nhà trọ. Không biết Ngưng Bích thức dậy chưa? Nếu không thấy hắn có lại khóc nữa không? Lần đầu tiên, hắn vì tâm trạng của một người nào đó mà suy nghĩ. Trên vai hắn lại thấy gách thêm một phần nặng, gọi là ‘trách nhiệm’.

32. Chương 31 : Ta Đệ Nhị, Không Ai Dám Nhận Đệ Nhất

Chương 31: Ta đệ nhị, không ai dám nhận đệ nhất

Khinh Trần quả nhiên là một người cổ quái, liền đem đến cho Lạc Thiên một cái bất ngờ không nhỏ.

-Xin giới thiệu với huynh đệ, đây là Phàm tú tài, được mệnh danh là ‘bàn tính vàng’. Là người tính sổ sách đệ nhất của Bàn Tơ phố. Phàm tú tài đã có kinh nghiệm tính bàn tính hơn bốn mươi năm, tốc độ thần sầu, kỹ thuật tính ít có người so kịp.

-Vậy chẳng đầu tiên của Khinh Trần huynh chính là ... – Lạc Thiên giả vờ ngạc nhiên, cổ nén trong bụng để không khỏi bật cười lớn tiếng.

Trận đầu xuất sư thuận lợi, không ngờ đối phương lại mang món sở trường của hần ra thách đấu.:eye_wide:

-Đúng vậy, chẳng đầu tiên ta muốn người đầu bàn tính với Phàm tú tài.

Khinh Trần vui vẻ cười. Ở Triệu Đảo quả thật rất ít người giỏi chữ lại biết tính toán, bất kỳ ai nghe nói đến bàn tính vàng Phàm tú tài đều giật mình kinh hãi, đa số sẽ cam bái hạ phong. nguồn

-Chúng ta đấu ở nơi này hả?

Lạc Thiên ngó xung quanh mình. Bọn họ đang đứng ở giữa Diễm Hồng viện, một cái kỹ viện ngay giờ cao điểm có rất nhiều khách quan xung quanh. Vậy mà phần đài biểu diễn hôm nay không có nhạc sư cũng không có ca kỹ, chỉ có hai cái bàn kê cùng với một núi sổ sách chất cao trên đó.

-Đúng vậy, nếu người sợ mất mặt bây giờ có thể rút lui vẫn còn kịp.

Bị đối phương thách thức, Lạc Thiên lại nổi máu sĩ diện. Hần thở dài chậm chậm bước lên đài tỷ thí. Nghe nói danh tiếng của vị tú tài kia không nhỏ, danh hiệu ‘bàn tính vàng’ lại có kinh nghiệm bốn mươi năm. Nếu hôm nay tại nơi đông người này bị bẽ mặt, có phải hay chắc sẽ học máu tức chết.

Hôm nay nghe nói có tỷ thí, người bên dưới thập phần hưng phấn. Bọn họ trò vui đã xem qua nhiều rồi, vẫn là chưa xem qua thi tính sổ sách. Thấy hai đối thủ thượng đài, đám khách nhân đều vui vẻ reo hò. Đám nam nhân thì chắc chắn thế nào lão tiên sinh cũng sẽ thắng. Phàm tú tài mặc danh kỳ thực, nổi tiếng chốn này đã lâu. Lạc Thiên thì chắc chắn sẽ thu hút được ánh nhìn của đám kỹ nữ. Gương mặt của hần không cần biểu đạt gì cũng đã mê động lòng người, nay còn kèm theo một mảng cười nhàn nhạt vừa lãnh ngạo vừa ý vị.

“Khinh Trần quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, muốn thử thách ta liền có thể bày ra một cái lôi đài tỷ thí hoành tráng trong kỹ viện lớn. Người này nhìn thế nào cũng không phải là một tên khát cái bình thường. Có khi nào lại là lão bản giấu mặt phía sau Bàn Tơ phổ đi.”

Hai đối thủ cúi chào nhau trịnh trọng rồi mới bắt đầu ngồi vào bàn của mình. Trên bàn mỗi người đều có một cái bàn tính bằng gỗ đen bóng, vừa có vẻ lâu năm mà lại ánh lên nét quý giá. Có nghiên mực đã mài sẵn, một quyển sổ trắng để ghi chép, bút lông cao cấp ... tất cả những món vật dụng tuy nhìn rất bình thường nhưng kỳ thực đều là hạng sang trọng, quý giá nhất. Lạc Thiên vừa sờ vào đã phát hiện ngay ra cân lượng của cuộc thi này không ít, Khinh Trần quả nhiên mặt mũi không nhỏ đi.

Có tiếng hô đếm, cuộc thi bắt đầu diễn ra. Phàm tú tài quả thật không hổ là ‘bàn tính vàng’, lão bắt đầu lật sổ tính nhanh thoăn thắt. Ngón tay bật tanh tách trên bàn tính chẳng khách nào cầm sự chơi đàn, vừa nhanh vừa điệu nghệ. Đám đông bên dưới hết ồ rồi à la lên đầy phấn khích. Còn Lạc Thiên thì hần đang làm gì? Hần chính là lấy mấy quyển sổ ra lật xòen xọet, giống như đang kiểm tra xem có ai vô ý kẹp tờ ngân phiếu vào đó không. Đôi mắt hần nhàn nhạt hiện lên ý cười.

Các phần sổ sách của hai bên đều giống nhau, là doanh thu của Diễm Hồng viện trong một năm qua. Kỳ thực, loại sổ sách này vô cùng lộn xộn khó tính. Vừa có doanh thu của thức ăn, rượu uống, tạp kỹ, lại có phần tiền của kỹ nữ. Mỗi ngày đều có mấy trăm khách nhân ra ra vào vào, mỗi người lại có thói quen kêu đồ khác nhau, cô nương phẩm cấp khác nhau, thật sự là làm điên đầu người tính sổ.

Nửa canh giờ trôi qua, Phàm tú tài đã tính được phân nửa sổ sổ sách của mình thì Lạc Thiên cũng đã tra xét xong phần sổ sách của hần. Lúc bấy giờ hần mới cầm bút lên, thông thả viết các con số ra, sau đó chậm chậm kéo bàn tính ra gõ lách tách tính toán. Một người thì nhanh như kỳ mã tung bay trên thảo nguyên, một người thì nhàn nhã như ngư phủ ngồi câu cá. Khách quan bên dưới đều chắc chắn là Lạc Thiên đã bị ‘bàn tính vàng’ dọa cho hoảng sợ, nên quyết định bỏ cuộc. Thật là chê cười, cuộc đấu đã không còn thú vị nữa nên mọi người lại ồn ào uống rượu. Chỉ có hai nam nhân trên lôi đài vẫn chuyên chú làm công việc của mình. Bên dưới, Khinh Trần cũng đang ngửa đầu dốc cạn bầu rượu, tuy nhiên đôi mắt sắc bén không ngừng dò xét lam y nam tử nhàn nhã bên trên.

Phàm tú tài cầm bàn tính gỗ nhẹ một cái, khiến cho toàn bộ con tính đều rơi xuống hết, biểu thị lão đã tính xong rồi. Kết quả được viết trên một tờ giấy trắng, đưa lên cho tên tú bà, người được xem như là trọng tài

đang kiên nhẫn đứng giữa đài.

-Phàm tú tài đã tính xong. – Giọng tú bà vang lên chua chát.

-Bất quá, tại hạ cũng đã tính xong. – Lạc Thiên nhếch mép cũng đưa ra kết quả của mình.

Tú bà ngạc nhiên tròn mắt, kết quả sao có thể giống nhau không khác một tý nào. Ở đây liệu có uẩn khúc gì chăng? Rõ ràng là tên nam nhân kia không thể nào so sánh tốc độ kéo bàn tính của Phàm tú tài được.

-Kết quả giống nhau! – Tú bà lớn miệng thông báo. – Có điều vị Khinh Nhân công tử này lại chậm hơn nửa bước. Trận này Phàm tú tài thắng.

Kết quả được nói ra, tuy có nhiều người đã đoán được trước vẫn còn thấy bất ngờ. Không ngờ có người lại chân trước chân sau, chỉ thua Phàm tú tài có nửa bước. Tất cả đều đẩy lên một trận lao xao bàn tán.

Dường như thấy mọi chuyện còn chưa đủ lạ, lam y nam tử còn tiếp tục mỉm cười vui vẻ bước ra, đồng dạng tuyên bố với mọi người.

-Là chậm hơn nửa nhịp, nhưng vẫn là ta thắng. – Hắn quay lại nhìn thẳng vào mặt Phàm tú tài. – Tiền bối, trong lúc tính ông đã tính bị sai rồi.

Phàm tú tài danh hiệu ‘bàn tính vàng’ hẳn nhiên mặt mũi không phải nhỏ. Kinh nghiệm tính sổ bốn mươi năm cẩn thận của ông cũng chưa từng xảy ra sai sót gì. Nay lại có một tên tiểu tử, chỉ thẳng mặt mình nói lão tính sai, thật là hận không thể nhảy ra quyết liều một trận với hắn. Phàm tú tài đứng bật dậy, giận dữ đập bàn.

-Người nói ta tính sai là sai như thế nào? Chẳng phải người cũng viết ra kết quả đúng như vậy!

Lạc Thiên mỉm cười hoà nhã. Đi qua bàn của Phàm tú tài nhặt lấy một cuốn sổ lên, lật lật tìm một trang rồi lấy viết khoanh tròn một chỗ. Phàm tú tài nhìn thấy đó, khuôn mặt liền xám ngoét.

-Sao có thể như vậy được, lúc vào sổ lại ghi nhầm mục. – Lão lẩm bẩm chỉ vừa đủ cho hai người nghe. – Nhưng nếu người phát hiện ra chỗ này, tại sao lại tính ra được kết quả giống nhau được?

-Bởi vì tiền bối lại tiếp tục sai thêm một lần nữa. – Lạc Thiên lại tiếp tục lấy ra một quyển sổ khác lật tìm rồi khoanh tròn. – Sai hai lần liền khiến kết quả bù trừ lẫn nhau. Kết quả tuy ra đúng, nhưng chẳng phải lúc tính đã sai rồi sao?

Lời Lạc Thiên tuy nhẹ nhàng êm ái nhưng giống như sét đánh ngang trời. Phàm tú tài như bị trúng cơn gió độc, cả người sụp xuống hẳn. Nhìn lão nhân gia đột nhiên già đi thêm nhiều tuổi. Bốn mươi năm tính toán, hôm nay lại liền một lúc tính sai hai lần, thật là đả kích lòng tự tôn của ‘bàn tính vàng’ quá mức.

-Lão thật sự đã tính sai rồi ... – Lão lắp bắp như nói không ra hơi. - Trận này là công tử thắng.

Tuy người bên dưới không biết hai bên bàn luận thứ gì, nhưng Phàm tú tài đột nhiên như trở bệnh nặng, liền nhận thua, nhường cho người khác thắng. Khi tú bà tuyên bố kết quả phần thắng nghiêng về Lạc Thiên, bên dưới liền có tiếng ồn ào phản đối. Dù hẳn quả thật thần kỳ có thể tính ra sau ‘bàn tính vàng’ có nửa nhịp, thế nhưng chuyện lão nhân tự nhiên nhận thua khiến nhiều người không phục.

Trước sự phản đối của nhiều người, tú bà cũng nhất thời không biết phản ứng thế nào. Khách nhân đã đứng lên hết, ồn ào ý kiến, khiến cho thế cục đột nhiên náo loạn. Tú bà lên tiếng trấn an mọi người nhưng có vẻ không thành công cho lắm. Phàm tú tài bị đả kích lớn, hai chân run rẩy đứng không nổi, bèn ngồi phịch xuống ghế thở phì phò. Còn Lạc Thiên vẫn cao ngạo đứng trên đài, nhìn chăm chăm vào Khinh Trần đầy thách thức.

Vì Diễm Hồng viện đã ồn ào náo loạn đến mức khó kiểm soát được, Khinh Trần đành phải ra mặt. Y lão đảo đi từ trong góc khuất ra trước đài thi. Nhìn thấy y, đám đông lập tức im lặng hẳn.

-Người này, hẳn đã thắng. – Khinh Trần giơ tay chỉ thẳng mặt Lạc Thiên tuyên bố.

Tên khất cái nói chuyện lẽ nhè nhưng không ngờ lại làm đám đông lập tức chấp nhận. Cả đám hậm hực ngồi xuống, không ồn ào phản đối nữa. Lạc Thiên vui vẻ bước xuống đài, đứng trước mặt Khinh Trần hỏi.

-Sao? Lão huynh lại muốn thử thách tiểu đệ vấn đề gì? – Giọng êm mượt nhưng lại mang theo tia thách thức.

-A, quả nhiên không tầm thường. Trước giờ nhiều người chạy tới cầu cạnh ta không ít, chỉ là chưa có một cái tên nào ngạo mạn như ngươi. – Khinh Trần cười vui vẻ. – Vấn đề là chưa ai thắng nổi Phàm tú tài nên ta cũng chưa từng nghĩ qua đề thi thứ hai. Nhưng ngươi yên tâm, ngày mai nhất định ta sẽ ra đề kế tiếp. Để coi ngươi còn có bản lĩnh gì.

-Trên đời này ít có việc nào làm khó được tiểu đệ. – Lạc Thiên càng cười lộ đặc ý.

-Tự tin quá đáng. – Khinh Trần buồn bực nói.

-Ta nhận đệ nhị, cũng không có ai dám nhận đệ nhất.

Sau đó cả hai người vừa ý cùng cười. :shiver: Xem ra cuộc chơi này còn nhiều hồi hấp dẫn về sau.

33. Chương 32 : Chợt Nhớ Chuyện Xưa ... Chỉ Muốn Quên

Chương 32: Chợt nhớ chuyện xưa ... chỉ muốn quên

Hai ngày liên tiếp Lạc Thiên đều say rượu lão đảo đi về, khiến cho Ngưng Bích vô cùng lo lắng. Trong căn nhà trọ tồi tàn, hần ngồi dựa vào tường, hai tay ôm chặt nằng rồi trầm ngâm suy nghĩ. Không biết từ lúc nào, hần lại có thói quen mỗi lần suy tư đều ôm nằng thật chặt. Ngưng Bích sợ hần bị phân tâm, vì vậy ngay cả chút nhút nhích nhẹ cũng không dám. Nằng tựa vào người hần, cảm nhận sự ấm áp và an toàn.

Lạc Thiên giống như con thiên nga giữa hồ, nhìn bề ngoài có vẻ nhàn nhã, nhưng dưới nước hần đều phải kịch liệt quẫy đạp. Hần không hần là một thần đồng kỳ tài, mọi sự thành công đến với hần cho đến bây giờ đều là khổ tâm, cố gắng hơn người mới đạt được. Hần kiêu ngạo, coi thường người khác, bởi vì chỉ có bản thân hần biết, hần đã phải nỗ lực làm việc hơn những người khác gấp trăm lần. Mỗi lần hần gặp khó khăn bế tắc, đều là tự mình vùng vẫy không để cho bất kỳ người nào nhìn thấy. Những người bên ngoài, vĩnh viễn chỉ biết đến một Lạc Thiên anh tuấn khí phách, hành sự quyết đoán, tài giỏi hơn người. Chứ không ai có thể nhìn thấy một Lạc Thiên suy tư, âm trầm và cũng đau khổ với muôn vàn phiền não trên đời này.

Cuộc sống hiện nay của hần thật không dễ dàng gì. Mất đi chỗ dựa thể lực của gia tộc, thân cô lữ lạc nơi xa lạ, bị triều đình truy kích, mang theo một nữ nhân đang bị trọng thương, gánh nặng nhiệm vụ chưa hoàn thành, bị vướng vào một cuộc chơi mà người khác sắp xếp ... Lạc Thiên thở dài.

“Không biết ngày mai Khinh Trần sẽ ra tiếp đề thi gì. Con người này cổ quái, hành sự khiến người khác khó mà đoán được.”

Không hiểu sao mỗi lần uống rượu, hần ngược lại cảm thấy thanh tỉnh vô cùng, không cách nào ngừng được suy tính. Người khác rượu vào liền say mềm đi ngủ, mỗi lần hần uống rượu vào đều là cả đêm suy tư mất ngủ. Trước giờ nếu không phải tình huống vạn phần bất đắc dĩ, hần cũng không muốn cùng người ta giao chén bao giờ. Khinh Trần là một tên tửu quỷ, muốn làm ăn với y thì không thể hạn chế uống rượu được.

Gương mặt của Lạc Thiên khi mỉm cười tự nhiên sẽ làm cho người ta hảo cảm, khi cười cợt sẽ khiến nữ nhân mê ly. Nhưng theo Ngưng Bích thấy, mỗi lần hần nhíu mày nghiêm túc suy tư thì mới chân chính hấp dẫn lạ kỳ. Giống như lúc này đây, hần không có chút gì của một thiếu niên ngây thơ vừa tròn đôi mươi. Cả người toát ra nét lôi cuốn của một gã đàn ông chính chắn, khiến nữ nhân cam tâm tình nguyện cho hần che chở cả đời.

Ngưng Bích không tự chủ được, đưa tay sờ sờ một chút lên gương mặt hần. Nét mặt thanh nhã, nhưng vẫn cương nghị toát ra nét quyền rũ nam tính. Mấy sợi tóc rơi ra, rủ xuống trán làm hần trở nên phong trần, tuấn lãng nhiều hơn. Nếu như trước đây, hần có vẻ rất hơi hột, chỉ có một cái điệu bộ thư sinh yếu nhược, không ngờ lúc này lại trở nên trầm mặc, sâu xa hơn rất nhiều.

Bàn tay hần gác trên vai Ngưng Bích, mấy ngón tay giống như vô thức mân mê làn da nằng.

-Vết thương vẫn còn đau không? – Giọng hần trong đêm vắng tự nhiên trở nên khàn khàn hơn. Không biết là do rượu hay vì lý do nào khác.

-Không, không còn đau nữa.

Ngưng Bích nũng nịu nói dối. Kỳ thực nàng chỉ mới vượt qua giai đoạn nguy hiểm, sức lực còn chưa bình phục. Vì vậy ba ngày liền đều không thể bước ra ngoài. Mà bản thân Lạc Thiên cũng không muốn nàng xuất đầu lộ diện. Vật dụng, đồ ăn ... thứ gì cần thiết, hần sẽ tự đi ra ngoài mua mang về. Kể từ ngày hần ôm nàng tiến vào nhà trọ, ông chủ cũng chưa từng gặp lại vị nữ nhân này. Bề ngoài Lạc Thiên bởi vì để nàng dưỡng thương và trách tai mắt của triều đình, nhưng kỳ thật trong tiềm thức hần là muốn giấu nàng thật kỹ. Kho báu trong lòng hần, không muốn bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy nữa. Thật là tính chiếm hữu quá cao, là bản chất độc tài không cần hỏi.

-Ngày mai không biết tên Khinh Trần kia còn bày ra trò gì nữa? Quả nhiên thật cổ quái! Ta đã trực tiếp đề nghị sẽ hậu tạ nhưng hần vẫn phớt lờ, nằng nặc đòi thách đấu mới chịu.

Hần tự nhiên nói sang vấn đề chính. Trước giờ hần chưa từng có thói quen nói ra suy nghĩ của mình, chứ đừng nói chỉ cùng người khác bàn bạc thảo luận.

-Nếu đấu võ, thiếp có thể giúp được.

Ngưng Bích muốn nhóm dậy, đối mặt với hần nói chuyện, thế nhưng Lạc Thiên vẫn bá đạo ôm nàng lại, nằm xuống như cũ.

-Hần đã biết ta không có võ công, chắc chắn sẽ không đưa ra đề tài này làm khó. Cái hần cần là những trò vui thật sự. Nếu thắng bại quá rõ ràng, thì thật nhàm chán.

-Tướng công hiểu rõ con người này?

-Không phải hiểu rõ mà là ta nhận thức được hần một chút. Bậc trí giả nhưng lại bất đắc chí với đời. Trong lòng hần buồn chán nên thường cùng người ta so tài, đưa ra thử thách này nọ.

-Nếu có thể dùng tiền để mua chuộc hần thì thật tốt. – Ngưng Bích lâu ngày đã bị thói nghiêm trọng hoá đồng tiền của Lạc Thiên lây nhiễm.

-Vấn đề nếu có thể dùng tiền để giải quyết, thì không còn gọi là ‘vấn đề’ nữa rồi. – Lạc Thiên đưa ra học thuyết ‘đại gia’ của hần. – Tuy nhiên, tình hình này cũng chưa chắc là không tốt. Triều đình bên ngoài vẫn đang truy lùng nàng, chúng ta muốn tiến hành kế hoạch thì cũng phải chờ một thời gian nữa. Nàng cứ ở đây dưỡng thương, ta rảnh rồi sẽ đi theo Khinh Trần chơi vài trò để giết thời gian vậy.

Nhìn thấy Lạc Thiên mỉm cười tự tin, lòng Ngưng Bích cũng thấy nhẹ nhõm đi đôi chút. Sự việc ra như vậy là do Ngưng Bích bắt tài thất thủ. Ngày đó sau khi lấy được bản đồ trong Trường Hành cung, trên đường rút lui Ngưng Bích lại để cho thủ vệ binh phát hiện. Quân thủ vệ trong triều đình, hần nhiên đều là cao thủ nhất lưu. Ngưng Bích một mình chống với mấy chục người, vừa tháo chạy vừa phải bảo vệ danh tính. Nàng là do Lạc Thiên dắt vào, nếu có bất kỳ sơ sót gì cũng đều làm liên lụy hần.

Trường quyết đấu diễn ra kịch liệt, Ngưng Bích bị đâm một nhát trên vai, lại còn chạy lạc trong cung. Nàng vừa dùng khinh công, vừa dùng thuật ẩn thân của mật sứ. Thế nhưng vết máu lưu lại khiến hành tung của nàng bị phát hiện ra nhanh chóng. Không ngờ trong lúc nàng chạy loạn, liền gặp Mẫn Chi đang được đoàn cung nữ đưa về phòng. Ngưng Bích lúc này thể lực đã cạn kiệt, mắt hoa, cả người hết sức nên đành bắt công chúa làm con tin. Nàng biết giá trị của Mẫn Chi không nhỏ, đây là phương án thoát thân cuối cùng.

Bị người ta dồn vào đường cùng, thân thể trọng thương; Ngưng Bích dường như đối với loại tình huống này vô cùng quen thuộc. nguồn

“Sau này mạng của ngươi đã không còn nữa, muốn sống hay chết phải tùy ý cung chủ!” Một giọng nói xa xăm trong tiềm thức vang lên.

Ngưng Bích chợt như mù mịt, tay dần lạnh, trời như tối hơn. “Mạng ta vốn đã mất từ lâu rồi!” Trong tim nàng, bỗng dưng nổi sợ hoàn toàn biến mất. Một người đã chết thì làm sao lại sợ chết một lần nữa. Ngưng Bích quét đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn thủ vệ binh xung quanh.

“Hoàn thành nhiệm vụ là trên hết. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thì ít nhất lấy tính mạng của mình ra mà báo đáp cung chủ đi.”

Nàng cảm gương chắc hơn, đến bước cuối cùng thì ‘ngọc đá cùng tan’ vậy.

“Mau thả công chúa ra, ta thay nàng làm con tin!” Có người nào hét vang, khiến trong lòng Ngưng Bích chấn động. Trong đám đông ồn ào xung quanh, có người nào chạy tới. Mất máu nhiều khiến tầm nhìn của nàng không còn rõ ràng lắm, nhưng thân ảnh của hắc hắc vẫn hiện ra rõ mồn một. Đôi mắt thâm tình nhìn nàng, giọng nói run rẩy sợ hãi.

“Tướng công tới để cứu Ngưng Bích sao?” Nàng vui vẻ, nàng hạnh phúc, nàng cảm thấy dù thế gian này có biến mất đi hết thì nàng cũng không sợ. Nàng chỉ cần duy nhất một người này thôi. Vì hắc hắc, cho dù lên núi đao, xuống chảo dầu nàng cũng không ngại.

Ngưng Bích thô bạo xô công chúa ra xa chỗ khác. Tướng công của nàng đã đến bên cạnh nàng. Hơi ấm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, cả người hắc hắc đều toát ra vẻ an toàn tin cậy. Ngưng Bích mệt mỏi dựa vào người hắc hắc. Nàng cảm thấy hạnh phúc khi hắc hắc choàng tay qua thắt lưng nàng. Lờ hắc hắc run rẩy thì thầm bên tai nàng, “Chúng ta đi!”

“Ừ thì đi!” Nàng mệt mỏi quá. Trên lưng gánh nặng một mối thù, cả cuộc đời nàng chỉ toàn là mệt mỏi thôi. Chuyện trước đó chỉ toàn là bi thương, nàng không muốn nhớ lại gì hết. Nàng nghỉ ngơi, nằm yên trong vòng tay an toàn của hắc hắc. Tại sao phải sống có trách nhiệm? Nàng muốn ích kỷ một lần, ích kỷ quên đi mọi thứ, bỏ lại hết tất cả sau lưng.

“Tỷ tỷ, thật xin lỗi!” Một giọt nước mắt lấp lánh rơi ra từ khoé mắt của nàng.

^ _ ^

Ngưng Bích giật mình thức dậy. Đường như nàng vừa có một giấc mơ nào đó bi thương lắm. Ngưng Bích đưa tay quệt, nước mắt vẫn còn đọng trên mi. Nàng nhìn quanh căn phòng xa lạ, nàng đang cô đơn ở chốn nào đây? Vết thương trên vai rất đau, cả đầu cũng nàng cũng đang đau nhức như búa bổ. Ngưng Bích cảm thấy hoang mang lo sợ. Ai đó, bất cứ ai hãy mau đến đây cứu nàng với.

Có tiếng cửa kéo kẹt vang lên, vừa có người bước vào phòng. Hắc hắc vẫn mặt bộ lam y quen thuộc, hoà nhã mỉm cười với nàng.

-Chào buổi sáng!

Tóc suông dài cột cao, trên mặt luôn mang theo nét tự tin bất diệt. Hắc hắc luôn xuất hiện cực kỳ chỉnh chu hoàn hảo, trên người vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện bất cứ tỳ vết nào. Bên hông Lạc Thiên giắt thêm bội kiếm, tăng thêm một chút ngạo thế, phong trần như nhân sĩ giang hồ.

-Chào buổi sáng! – Nàng mỉm cười ấm áp.

Hắc hắc chính là tướng công của nàng. Là mặt trời ấm áp ngày đông, là tinh tú đẹp nhất trên trời đêm lấp lánh. Là Thái Sơn vững chắc cho nàng nương tựa. Là thần, là thánh duy nhất trong lòng nàng. Lạc Thiên chính là cả một bầu trời trong lòng Ngưng Bích. Cho dù thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn; ở bên cạnh Lạc Thiên, Ngưng Bích không còn lo sợ gì nữa.

“...Đường hoa diu dặt bước đông phong

Nghĩ kẻ tìm thơm cũng có công,

Lạ mặt dăm quen cùng gió nước,

Nặng lòng nên nhẹ đến non sông.

Da trời nắng nhuộm tươi màu biếc,

Phòng gấm trắng in dãi thức hồng.

Ai nhớ lấy cho lòng ấy nhĩ,

Trước năm trăm hắc nợ chi không?”

(Trích ‘Ngũ ý Tồn phong, ký nhị thủ’, Hồ Xuân Hương)

34. Chương 33 : Ăn Mày Cũng Phải Có Học Thức

Chương 33: Ăn mày cũng phải có học thức

truyện copy từ

-Xin giới thiệu với huynh đệ, đây là Tô tiên sinh. Là lão tiền bối của ta ở Bàn Tơ phố!

Khinh Trần mỉm cười xu nịnh, chỉ chỉ vào một lão khất cái thân hình gầy gò, hai mắt trũng sâu, trên đầu lưa thưa tóc bạc sợi còn sợi mất. Nhìn vào lão ăn mày, chỉ cần dùng bốn chữ để hình dung, “Nghèo hèn khất khổ.”

Tô khất cái gương mặt nhăn nheo, phong sương từng trải, dáng bộ khúm núm thấp kém. Chính là điển hình trong số những điển hình ăn mày chuẩn mực nhất. Nhìn bộ quần áo rách rưới của lão, đáng đi khắp khiến cùng gương mặt già nua; bất cứ ai cũng phải động lòng mà phải móc bạc ra cho.

-Tô tiên sinh, hạnh ngộ! – Lạc Thiên nhún nhường chào hỏi. Bàn Tơ phố ngoạ hổ tàng long, kỳ nhân dị sĩ kéo vào đây lánh đời không phải ít.

Thấy Lạc Thiên nhún nhường, Khinh Trần không giấu được nụ cười gian trá. Chỉ mới hai ngày quen biết, y đã phân tích, cuối cùng kết luận Lạc Thiên chắc chắn không qua được ải này. Con người tâm cao khí ngạo, chắc chắn sẽ không thể nào cùng lão ăn mày so tài được.

Tuy tối qua đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng hắn cũng bị Khinh Nhân dọa đến sững sờ.

-Huynh đệ, hôm nay ta muốn người so tài kiếm bạc với Tô tiên sinh đây. – Khinh Trần cười cười.

-Khinh Trần huynh, muốn tại hạ giả làm ăn mày đi xin bạc, đo với Tô tiên sinh xem ai kiếm được nhiều hơn?

Lạc Thiên tuy giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của hắn có chút cao hơn bình thường một chút. Có thể nghe ra hắn đang bị đả kích cỡ nào.

-Đó chính là ý ta. Không phải huynh đệ nói là ta có ra đề cỡ nào, cũng không làm khó người được sao? – Khinh Trần cười bộ dáng càng lúc càng đắc ý. Chọc cho tên tiểu tử lúc nào cũng mỉm cười giả dối này tức giận, thật là sướng khoái trong lòng.

-Dĩ nhiên không có gì làm khó ta được! – Lạc Thiên run rẩy kiềm chế nộ khí. Hắn cảm thấy khí nóng bốc lên não, khiến hắn sắp ngất xỉu đến nơi rồi. – Chỉ là bất ngờ quá ta chưa có chuẩn bị. Hẹn Tô tiên sinh và Khinh Trần huynh cho tại hạ chút thời gian.

-Hảo, ta cho người nửa ngày chuẩn bị. Sau khi mặt trời đứng bóng sẽ bắt đầu tỷ thí. Thời gian kết thúc là khi mặt trời lặn. Vì huynh muốn báo cho tiểu đệ biết, người đi đến đâu cũng sẽ có người giám sát tới đó, đừng mong bỏ tiền túi ra mà thi nhá.

Khinh Trần nói xong liền quàng vai Tô khất cái bỏ đi. Y đi xa rồi, mà tiếng cười khoái trá vẫn còn vang lên như đâm vào người. Lạc Thiên bị bỏ lại đứng im như trời trồng. Cái này, cái này chẳng phải là đang vũ nhục hắn sao? Đường đường đại thiếu gia ... không phải, là nhị thiếu gia danh giá, hắn không phải xuống cấp đến nỗi đi ăn xin ở đầu đường xó chợ được. Lạc Thiên giận dữ bỏ về nhà trọ, đá hư một cánh cửa, ném bể hết bộ tách trà. Hắn chỉ còn thiếu điều chưa học máu ra vì tức thôi.

“Trận này ta không chơi nữa! Ta không tin, không nhờ Khinh Trần sẽ không tìm ra người.”

Ngưng Bích đã nhiều lần thấy Lạc Thiên nổi trận lôi đình, lần nào cũng kích động mãnh liệt. Nàng ngồi dậy, đi đến bên bàn. Ngưng Bích dự định rót cho hắn một chút nước, thế nhưng tách trà đã bị ném vỡ nên nàng phải dùng chén ăn cơm thay vào. Lạc Thiên uống cạn chén nước rồi ngồi thở phì phò như đại ngư

mới cày xong một cánh đồng to. Hắn mỗi lần tức ý đều là phản ứng rất mạnh, nhưng rất may là không bao giờ làm chuyện giận chó cắn mèo. Chỉ thường xuyên đập vỡ đồ đạc, chứ chưa từng giận lây Ngưng Bích. Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng tay vuốt vuốt ngực cho hắn bớt giận. Lạc Thiên nếu khí nộ công tâm, không học máu cũng là ngắt xiu. “Thà để hắn đập vỡ đồ đạc còn hơn.”

Lạc Thiên nghĩ đến điệu bộ cười đắc chí của Khinh Trần thì liền nổi sát ý. Hắn muốn đứng dậy lật nhào cái bàn, như lật cái mặt gian xảo của Khinh Trần xuống. Thế nhưng Ngưng Bích không biết từ lúc nào đã chui vào lòng hắn, bám dính lấy người khiến hắn không thể tùy tiện hành động. Lạc Thiên đành bắt lực uống tiếp chén nước để hạ hỏa xuống.

“Khinh Trần, ta chắc chắn sau này sẽ cho ngươi khóc không ra tiếng.”

Không làm cho cái mặt tươi cười đó méo máo khóc, hắn thật uống với danh xưng ‘đệ nhất gian thương - tiểu nhân - kiêu thù dai’. Lạc Thiên đem hết năng lực bực tức sang nghĩ cách trả thù. Gương mặt hắn quả nhiên bình tĩnh, hoà hoãn trở lại. Hắn muốn báo thù chắc chắn sẽ nghĩ ra kế vừa thâm vừa hiểm, khiến đối phương sống không bằng chết.

Năm xưa, đệ nhất cầm sư ở kinh thành vì xúc phạm hắn mà sau đó bị hắn vũ nhục đến nỗi phải bỏ nghề cuốn gói về quê. Lần đầu gặp gỡ, Ngưng Bích chỉ vì muốn thử hắn một chút, xem chút nữa bị hắn hại mất hết thanh danh. Cổ Sâm lão ngư vô tình đánh hắn một cái vào mặt, sau khi hắn lên đảo làm cho ‘cá chết lưới rách’, lão Cổ Sâm đã phải vất vả một thời gian. Đám cướp biển tấn công hắn trên tàu Hỷ Lạc Phường, xui xẻo bị hắn nhận ra. Vậy là cả nửa kho đạn dược của đảo Lý Ngư liền bị hắn rút xuống thuyền, dùng chuyện công để báo thù tư. Mẫn Chi chỉ bắt trói hắn có một chút, bị hắn dọa sợ đến mất ăn mất ngủ, vĩnh viễn không dám đi đâu mà không có cả đoàn người hộ tống. Điểm sơ sơ qua cũng thấy, người nào đắc tội với hắn, tất cả đều không có kết quả tốt.

Hắn không bao giờ dùng vũ lực đánh người, cách báo thù tầm thường như vậy là sỉ nhục trí tuệ của hắn. Kẻ thù của hắn chẳng những khẫu phục, mà tâm cũng phải chết. Suốt đời, chỉ cần nghe ba chữ Thành Lạc Thiên, sẽ ngay lập tức kinh hãi cuộn đồ bỏ chạy, ra xa năm trăm dặm mới dám đi chậm lại. Nghĩ tới đây, hắn vui vẻ cười gần mấy tiếng.

“Lại cười rồi!” Ngưng Bích thở dài suy nghĩ. Hắn là tướng công của nàng, là bầu trời của nàng, là thần, là thánh. Thế nhưng tướng công này tính tình thật là khốc liệt à nha. Nếu là người thân, hắn sẽ ưu ái vô hạn, tuyệt đối thương yêu che chở. Thế nhưng nếu là kẻ thù, thì hắn rất lãnh tuyệt vô tình. Thương thay, kẻ nào hôm nay đã chọc giận hắn.

^ ^

Tô khát cái gặp lại Lạc Thiên là lúc trời gần tà dương. Hắn lúc này triệt để biến dạng hoàng toàn, đầu tóc rối bời che hết cả mặt, quần áo rách rưới lấm lem đang khúm núm xin tiền người qua đường.

“Quả nhiên là đủ ngoan độc, có thể dẫn thân vì mục tiêu như vậy. Từ một công tử bánh bao phải chuyển sang làm khuất cái bẩn thỉu. Nội chữ ‘nhẫn’ này của hắn, đã đủ làm được đại sự rồi!” Tô khát cái gật đầu hài lòng.

-Tiểu sinh, ngươi kiếm được nhiều chưa? – Tô tiên sinh dù sao cũng là trưởng lão trong ngành ăn mày, nên rộng rãi với hàng hậu bối.

-Chỉ mới kiếm được một ít. – Lạc Thiên nhăn nhó lôi ra một bao tiền căng cứng, trong đó chứa toàn xu lẻ bạc vụn, tuy nhiên tổng cộng giá trị cũng thật là nhiều.

-Ngươi, ngươi làm sao có thể kiếm được nhiều vậy? Không phải là bỏ tiền túi ra đó chứ?

Tô tiên sinh bị dọa cho lắp bắp. Lão đưa ánh mắt cầu cứu sang nam nhân đứng lấp ló sau góc tường, người đó chính là kẻ có nhiệm vụ giám sát Lạc Thiên trong cuộc thi.

-Tô tiên sinh, ngài nói vậy là đã chà đạp công lao của tại hạ mấy canh giờ qua rồi. Tiền này là do ta vất vả đi xin mới có được đó.

-Ta không tin, ngươi đi xin cách nào mà nhiều tiền vậy? – Tô tiên sinh hấp háy, tò mò muốn biết.

-Tiền bối muốn biết cũng được. Chúng ta ngồi xuống đây cùng nói chuyện, dù sao trong lúc làm việc cũng nên có giờ giải lao. – Lạc Thiên cười cười kéo Tô tiên sinh ngồi bệt dưới gốc cây, cạnh miếu thổ địa.

“Đầu tiên là tại hạ khác với những tên khất cái bình thường khác. Tô tiên sinh biết rồi đấy, ta vốn không phải là một tên khất cái chuyên nghiệp có nhiều năm kinh nghiệm. Thế nhưng kiến thức mua bán của thương nhân, ta đã tích lũy rất nhiều rồi.

Tại hạ là tên khất cái có thể gần gũi tiến đến cạnh mọi người. Tuy quần áo rách rưới nhưng trên người không có mùi hôi thối. Mặt có thể lấm lem nhưng xem ra không có bệnh hoạn ngoài da, không khiến người ta lo sợ mà phải tránh xa. Nói chung, hình thức ta đã vượt trội hơn những tên khất cái khác, đó là điểm mạnh. Còn điểm yếu, khỏi cần bàn, chính là không có được cái cảm giác yếu đuối, đáng thương, hèn hạ cần phải có của một tên khất cái.

Thứ hai là tại hạ có tri thức hơn người. Tại hạ có thể phân tích đâu là điểm mạnh điểm yếu của mình, nơi đâu sẽ có cơ hội xin tiền và chỗ nào là nơi có rủi ro thất bại.

Dùng điểm mạnh để khai thác cơ hội, dùng điểm mạnh vượt qua được rủi ro. Tối thiểu hoá điểm yếu để né tránh rủi ro, đồng thời tận dụng cơ hội để khắc phục yếu điểm. Chỉ cần vận dụng linh hoạt bốn yếu tố này cho các thời điểm, mọi người đều có thể ‘bách chiến bách thắng’. (Ma trận SWOT :050:)

Dựa theo quan sát và tính toán, tại hạ đã nhận diện ra được góc đường này là khu vực có mật độ người qua lại đông nhất. Đó chính là thị trường cơ hội đầy hứa hẹn. Thế nhưng, dĩ nhiên là không phải tất cả mọi người đi qua đường đều sẵn lòng bỏ thí cho khất cái một ít tiền, vì vậy ta phải biết đâu là đối tượng mục tiêu để xin tiền, và đâu là đối tượng tiềm năng cần phải chăm sóc. (mục tiêu SMART:5:)

Đối tượng mục tiêu, chẳng hạn như công tử đó nhé!”

Vừa nói, Lạc Thiên liền lao ra xin bạc vị công tử bánh bao vừa đi tới góc đường. Lát hồi sau hần hý hửng chạy lại ngồi kể Tô tiên sinh. Trong tay xoè ra nhúm bạc kiến Tô Tiên sinh há hốc cả mồm.

“Đối tượng cho khất cái chính là những công tử bánh bao có tiền như vậy. Những người này nhìn có vẻ dư dả, con người vui vẻ thoải mái, ắt sẽ dễ dàng ra tiền bố thí. Không nên chọn những người trung niên mặt mũi nhăn nhó, những người đó đa số đã có gánh nặng gia đình, chi tiêu cần kiệm sẽ không dễ gì cho tiền. Các vị đại nương, đại thẩm chính là rủi ro của tại hạ, họ chỉ thường bố thí cho những kẻ tàn tật, già nua khác thôi. Tại hạ nhất quyết không nên phí phạm thời gian ăn mày có giới hạn của mình trên người họ.

Lúc này tiên sinh đã quan sát rồi đấy, mỗi người tại hạ đến xin tiền cũng chỉ mất có một chút thời gian thôi. Không bao giờ tại hạ chèo kéo, đem bám họ. Tiên sinh nghĩ rằng mọi người vì bị đeo bám mà phải cho bố thí ư, đó là do họ bị ép buộc. Mà hề bị ép buộc không vui, thì tiền ra liền không rộng rãi. Mà chiêu đeo bám, giả vờ tội nghiệp đó rất mất thời gian. Trong lúc đó, ta nên sử dụng thời gian quý báu của mình mà chọn một đối tượng mục tiêu khác. Vừa tiết kiệm thời gian, mà lại tăng thêm thu nhập.

Này, tiên sinh nghĩ nên xin tiền ba công tử đang đi tới, hay là nên xin gã trung niên đang cặp kè với kỹ nữ kia?”

-Theo lời người nói thì là đi xin mấy vị công tử bánh bao kia. - Tô tiên sinh máy móc trả lời.

Lạc Thiên liền nhếch mép mỉm cười chạy thẳng tới xin tiền người trung niên và kỹ nữ. Sau khi nhận được tiền, hần lễ phép cúi chào rồi mới quay lại giảng tiếp bài học của mình.

-Nam nhân kỳ thật rất sĩ diện trước mặt nữ nhân. Người trung niên kia đã có tiền đi bao kỹ nữ, chẳng lẽ lại mang tiếng keo kiệt không dám bố thí cho khất cái sao? Còn ba gã thanh niên nọ, tuy sạch sẽ bánh bao nhưng trên người toàn hàng phục chế. Không phải đồ giả thì cũng là rẻ tiền. Chắc chắn trong túi không có được bao nhiêu, không nên mất thời gian với bọn họ.

-Sao người nhìn ra được đồ giả? – Tô tiên sinh càng ngạc nhiên hơn nữa.

-Tại hạ chỉ cần liếc sơ qua liền nhận ra ngay.

Mất hần vừa linh động nhìn qua, liền nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy tới, đỡ giúp một mệnh phụ phu nhân mang nhiều món hàng vừa bước ra khỏi tiệm tơ lụa. Sau đó hần lại vui vẻ chạy về khoe với Tô tiên sinh đồng bạc vụn thật to.

-Mấy người vừa mua hàng xong thường có rất nhiều bạc lẻ. Càng giàu có người ta càng ngại cầm nặng tay. Ngoại trừ ngân phiếu, bọn họ sẽ tìm cơ hội tiêu đi bớt bạc lẻ. Tại hạ chỉ tạo cho đối phương một chỗ để vứt bỏ gánh nặng thôi. – Lạc Thiên bỏ tiền vào cái bao đã căng cứng của mình. – Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Chỉ cần chọn đúng đối tượng, ra tay mau lẹ. Sau mấy canh giờ sẽ kiếm được số bạc này. Tô tiên sinh, trước giờ thì dùng cách nào?

Nãy giờ Lạc Thiên đã chia sẻ rất nhiều bí kiếp rồi, Tô tiên sinh cũng không dám che dấu, bèn nói.

- Ta tìm một góc đông người rồi nằm lẩn ra giả bệnh.

-Tô tiên sinh, cách này hẳn đã lỗi thời không tiện dụng nữa rồi. Tiên sinh thấy đó, có rất nhiều người chậm phản ứng, thụ động vô cùng. Nếu không chạy tới xin thì họ cũng lười móc hầu bao ra cho tiền lắm. Hơn nữa nếu tiên sinh giả bệnh, họ lại sợ có ôn dịch, có lây nhiễm. Mấy người còn dám đến gần ông cho tiền được nữa. Nằm vậy chẳng khác nào nằm chờ sung rụng. – Lạc Thiên chép miệng tiếc rẻ.

-Một lời của công tử nói ra thật khiến thức tỉnh người trong mộng. – Tô tiên sinh cảm động cầm tay hắn. – Không nhờ công tử chỉ điểm, ta thật không biết còn dùng cái chiêu giả bệnh cũ rích này tới chừng nào. Lần tỷ thí này ta xin thua. Nhưng xin công tử có thể ban ơn ân huệ được không.

-Là chuyện gì? – Lạc Thiên đã đạt được mục tiêu của mình, cười đến sáng láng hữu hảo.

-Công tử, xin nhận ta làm đồ đệ.

Nghe yêu cầu này của Tô tiên sinh, hắn thật là hoảng hồn nhảy dựng. Chỉ thét ra được một tiếng kinh hô.

-Hả?

35. Chương 34 : Đại Chiến Tam Anh

Chương 34: Đại chiến tam anh

Tin tức Tô tiên sinh cam bái hạ phong trước một tiểu tử lan ra, toàn bộ giang hồ, à không ... toàn bộ giới ăn mày đều run rẩy chấn động. Tô tiên sinh là một trưởng lão trong nghề, hơn nữa nổi tiếng là có thu nhập cao nhất nhì trong hội, còn tiểu tử kia vốn chỉ là người ngoài nghề. Điều mọi người càng ngạc nhiên hơn là Tô tiên sinh lại hết lời ca ngợi tên tiểu tử, lão luôn miệng khuyên nhủ các đồ tôn, đồ tử sau này nên chăm lo đọc sách. Thời buổi hiện nay, khát cái cũng nên cần có tri thức. Trước lời khuyên này của lão, bọn ăn mày trong Bàn Tư phổ thật là dở khóc dở cười.

Khinh Trần nghe tin Tô tiên sinh thất trận, xem ra hơi bị kích động. Y không còn cười sảng khoái được nữa, mà chút có gượng gạo trên môi. Lần đầu tiên có người vượt qua hai vòng khảo nghiệm của Khinh Trần, khiến y lấy làm bối rối. Khinh Trần chạy thẳng tới trước mặt Lạc Thiên kiêu chiến ải cuối cùng.

Nơi quyết đấu chính là đồ phường Tam Anh danh chấn. Lão bản của Tam Anh gồm có ba người, nhưng trước giờ cũng chỉ có Lôi Hải lão đầu ra mặt. Lôi Hải nổi danh bốn phương với chiêu ‘Nhất nhất nhất’. Chiêu này nghe đồn là Lôi Hải chỉ dùng một tay cầm chung xúc xắc, không lắc nhiều mà chỉ đập xuống bàn một cái, cả ba xúc xắc bên trong khi khui ra đều là một nút. Mặc danh kỳ hiệu, bách chiến bách thắng, là bảo vật trấn môn của đồ phường Tam Anh.

Phong danh của đối phương lừng lẫy đến như vậy, Lạc Thiên biết mình đã ép người ta dùng tới chiêu cuối rồi. Nhớ lại vẻ mặt cứng ngắc của Khinh Trần, hắn cảm thấy mát lòng mát dạ. Bất quá thi đấu ở đồ phường, cơ hội thắng của hai bên đều ngang ngửa. Nhưng Lạc Thiên đã nhất quyết sống mái phen này, hắn không quen bị người ta cười to đắc ý. Người cười to đắc ý, chỉ có thể là bản thân hắn thôi.

^ _ ^

Thời điểm quyết đấu, đã là chuyện của ba ngày sau đó. Đài đấu đặc biệt được đặt giữa đồ phường, có dây chặn những khách quan xung quanh tiếp cận. Hôm nay nhà cái sẽ do chính tay Lôi Hải cầm bàn, người

chơi gồm có lam y công tử Khinh Nhân, cùng với khất cái tửu quỷ Khinh Trần. Hai người vui vẻ mời nhau ngồi vào bàn, không quên cười với nhau như những hảo bằng hữu. Thật là một cuộc quyết đấu hoà ái, thân thiện vô cùng.

Lôi Hải dáng người to lớn, lưng hùm vai gấu, nhìn kiểu nào cũng thấy giống một lão đại của hắc bang. Gương mặt râu ria hung tợn, hai tay áo vén cao, lộ ra cánh tay trần với những vết sẹo chằng chịt.

-Trước khi giao thủ mời hai bên nghe hết quy tắc. Cạnh tranh công bằng, không cho gian lận. Theo hay không theo phải hô lớn rõ ràng. Bạc đã đặt rồi thì không thu lại. Đánh bài bị lũng thì toàn bộ phải đền ...

Nghe xong một tràng dài quy tắc khiến Lạc Thiên lòng bùng hết lỗ tai. Không phải hẳn nghe không hiểu được, mà là giọng nói của lão Lôi cũng thật dọa người. Thấy Lạc Thiên nhăn nhó, Khinh Trần đắc ý hài lòng. Đồ chùng Lạc Thiên đã bị Lôi Hải uy chấn cho chết khiếp.

Nhà cái bắt đầu chia bài đều đặn cho ba góc, thì lúc đó cũng có hai hàng mỹ nữ mang mỹ thực tiến lên. Trên các bàn phụ kê bên hông người chơi đã chất đầy hoa trái, rượu thịt. Đây là kiểu quyết đấu của nhất đại thế gia. Chẳng những đồ đấu, tửu đấu mà còn là là cuộc chiến về tâm lý, về sức bền thể lực. Trong cảnh có mỹ nữ kẹp sát xung quanh, tích cực chuốt rượu cho người chơi, ít có ai giữa được tỉnh táo cho đến ván cuối. Mà người được phái đến phục vụ Lạc Thiên hôm nay, chính là đệ nhất mỹ nhân của Bàn Tơ phố, Mẫu Đơn cô nương.

Nữ nhân kiều mỹ vừa xuất hiện đã câu dẫn hồn phách của không ít người. Nàng có vẻ đẹp thành thực rạo rực như lửa đang bùng cháy. Có vài người nam nhân đứng bên dưới đã cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, dục hoả trào dâng.

Mẫu Đơn nâng chén rượu lên môi Lạc Thiên.

-Công tử, mời!

Lạc Thiên không nói gì, chỉ một hơi uống sạch. Tất cả sự tập trung chú ý đều đặt trên hết đồ bàn. Mỗi động tác của Lôi Hải và Khinh Trần hẳn đều không thể bỏ sót. Bản lĩnh hẳn không kém, chỉ sợ có người gỡ trò. Mẫu Đơn kinh diễm lay động lòng người, trong mắt hẳn thật ra không bằng một bụi cỏ dại. Cái gì mà mỹ nhân, kiểu tóc mái rẽ một bên của nàng đã khiến hẳn muốn ói rồi.

Mấy ván khởi đầu, Lạc Thiên đều thua hết cả. Hẳn chỉ đặt mỗi ván có mấy chục lượng bạc nên tổn thất cũng không nhiều. Lần xuất trận này, Lạc Thiên mang theo thống cộng mười vạn lượng bạc. Hẳn đã dốc cạn vốn liếng để sống mái với Khinh Trần một phen.

-Khui bài. – Lôi Hồ nhiệt tình la lên, rồi sau đó mở bài của từng người. – Ván này Khinh Nhân công tử thắng. Nhà cái đền gấp đôi, mời công tử thu về sáu trăm lượng bạc.

Đúng vậy, sau ba ván thua liên tiếp Lạc Thiên lại đại thắng một ván lớn. Cuộc đấu cứ chậm rãi diễn ra, số trận Lạc Thiên thua khá nhiều, thỉnh thoảng hẳn gỡ lại được một trận. Thế nhưng núi bạc hẳn mang theo không hề suy giảm tí nào. Không biết vô tình hay cố ý, mấy trận thua thì chỉ tốn có vài chục lượng, còn trận hẳn thắng liền thu vào vài trăm.

Khinh Trần liếc nhìn, “Tiểu tử quả nhiên là cao thủ.”

Trải qua hơn nửa ngày thi đấu khiến cả người mệt mỏi vô cùng. Lạc Thiên liên tục sử dụng tai và mắt để tính toán, quan sát toàn bộ đồ bàn. Bây giờ hẳn cạn kiệt thể lực rất mau. Khinh Trần vẫn tiếp tục uống rượu như hủ chìm, còn Lôi Hải thì như Thái sơn không suy suyển. Đối phương vẫn tĩnh tại như không, nhưng Lạc Thiên thì đã lấm tấm đầy mồ hôi trên trán.

-Để Mẫu Đơn lau mồ hôi cho công tử!

Nữ nhân yếu điệu móc một chiếc khăn ra chậm chậm lau trán hẳn. Lạc Thiên nghe được một mùi thơm nồng đậm, ngọt ngào phả phất ra từ người nàng. Lúc Khinh Trần chọn rút bài, mắt Lạc Thiên chợt nhoè đi trong chốc lát. Hẳn thầm than “Chết, không xong rồi!”

Thì ra giờ phút này cuộc chiến chân chính mới bắt đầu.

-Công tử khát nước? Mời thêm một chút rượu.

Mẫu Đơn ngọt ngào dâng thêm một ly rượu lên môi hắn. Rượu này không có độc, hắn đã ngửi qua nên có thể xác định. Hơn nữa uống nhiều rượu vào có thể giúp hắn duy trì bình tĩnh và tập trung đầu óc, vì vậy Lạc Thiên lại nốc cạn một hơi. Bên kia Khinh Trần tựa tiểu phi tiểu, cũng vừa uống xong hết cốc rượu của mình.

Kết quả đấu tửu không nên để hai bên chênh lệch nhiều quá. Số lượng rượu chênh lệch sau đó sẽ bị quy ra tiền phạt rất nặng. Sau khi tính số tiền phạt này thì mới so người thắng thua. Trước đó đã có trường hợp dù đổ đấu thắng rất vẻ vang, nhưng tửu đấu thì thua thê thảm. Sau khi trừ tiền phạt rượu liền đảo nghịch người thắng kẻ thua. Người kia chẳng những bị xử thua còn không đủ tiền trả nợ, phải bán thân cho đồ phường làm công. Giá trị tính của mỗi ly rượu chênh lệch là một trăm lượng tiền phạt, số tiền lớn như vậy, xem người có dám không uống rượu không.

Mỗi lần Mẫu đơn rút khăn tay ra lau trán cho Lạc Thiên, hắn lại nghe được mùi hương ngòn ngọt. Cứ ngỡ rằng đây mà mùi tẩm trong cơ thể nàng, nên hắn cho qua. Nhưng đầu Lạc Thiên càng lúc càng nhức, mắt cũng thỉnh thoảng bị hoa lên.

-Công tử, ván này người thua. Đồ phường thu vào năm trăm lượng bạc.

Chết tiệt, hắn lại có thể thua một ván đặt cược lớn sao. Lạc Thiên hơi run sợ, mồ hôi cũng đổ ra nhiều hơn. Ngoại trừ mấy ván lẻ tẻ hắn cố tình thí bỏ, Lạc Thiên chưa từng thua ở ván cược lớn. Mấy ván hắn đặt cao đều là chuẩn xác tính toán, sao lại có chuyện thất thủ được? Trừ khi, là có gian lận.

Bọn họ gian lận lúc nào? Chỉ có thể là mấy lúc mắt hắn hoa lên mà thôi. Tại sao lại có sự tình cờ như thế? Khẳng định mọi chuyện là do cố ý sắp đặt. Sai sót ở điểm nào?

-Công tử, mồ hôi đổ quá nhiều. – Giọng Mẫu Đơn nhào nhẹt vang lên.

Mùi hương ngọt ngào làm Lạc Thiên giật mình, “Sợ sót quá!” Mê hương có thể được tẩm trong chiếc khăn đó, liều lượng cực nhỏ cho nên hắn đã không thể nhận ra. Mỗi lần chỉ vừa đủ làm hắn choáng váng trong chốc lát, nhưng một chốc lát đó đối với nhất đẳng cao thủ cũng là đủ rồi.

Hắn giận dữ xô Mẫu Đơn ngã nhào khỏi thành ghế bên cạnh mình. Do hắn ra tay đột ngột, nên Mẫu Đơn chật vật té xuống đất. Thoáng chốc trong mắt nàng hiện lên tia căm thù. Thế nhưng nàng nhanh chóng quay trở về nét kiêu diễm đáng yêu, lồm cồm bò về chỗ cũ của mình.

-Công tử, sao ngài có thể đối xử với Mẫu Đơn Như thế?

Tay của Mẫu Đơn vừa đưa ra, đã bị người ta chụp lại. Mấy móng tay cong vút, nhọn hoắc chỉ còn cách mặt hắn có vài phân. Lạc Thiên nuốt ực một tiếng, mấy ngón tay này có thể gạch vài đường trên mặt hắn chứ chẳng chơi.

Một thanh âm nhẹ nhàng, uyển chuyển như nước vang lên.

-Không phiền cô nương. Công tử nhà ta, để Ngưng Bích chăm sóc là được rồi.

Sau đó nàng mạnh mẽ hất tay Mẫu Đơn ra chỗ khác. Trái với vẻ bức bối, hắn học của Mẫu Đơn khi lui ra, Lạc Thiên lại thở phào nhẹ nhõm. Tuy nàng không nghe lời hắn ra khỏi phòng, nhưng chưa bao giờ hắn thấy vui vì nàng trái lệnh của mình như lúc này. Khuôn mặt Ngưng Bích bị che sau một tấm mạng nhẹ mỏng, làm hắn sực nhớ đến ngày nàng dùng điệu múa ba tư hiến vũ. Thật là mê động lòng người.

-Công tử, dùng trà!

Nàng uyển chuyển thay thế vị trí Mẫu Đơn ngồi bên cạnh hắn, như cũ đem thức uống dâng lên tận miệng cho hắn. Cuộc đấu lại trở về trạng thái ban đầu, hắn liên tiếp thua vài ván nhỏ, sau đó lại gỡ bằng mấy ván thắng đậm. Tuy nhiên tình trạng này không thể kéo dài.

Lạc Thiên chớp mi một chút, liền thấy hai mắt mình cay xè, trong đầu đau đớn như muốn nứt ra. Hắn biết mình đã vận dụng đôi mắt qua nhiều rồi. Cuộc thi đấu kéo dài từ sáng sớm đến chiều tối, chừng nào chưa có một bên hết tiền, thì cuộc đấu còn chưa xong. Giai đoạn khốc liệt của đổ đấu Tam Anh chính là lúc này.

Ngưng Bích ngồi gần kề với Lạc Thiên, dùng cơ thể mình để chống đỡ cho hắn ngồi thẳng. Lúc này, tất cả sức lực cuối cùng của Lạc Thiên đều tập trung vào hai mắt, cả người yếu ớt dựa hẳn vào Ngưng Bích. Nhìn

thấy tình trạng mệt mỏi của hắn, Ngưng Bích tuy đau lòng nhưng phải tiếp tục dâng rượu. Đã thua bên Khinh Trần mười mấy ly rượu rồi, nếu tăng thêm khoảng cách, số tiền phạt sẽ có khả năng đảo ngược thắng thua.

Lợi dụng tình hình mỗi khi đổi ván đấu mới, Ngưng Bích lại dâng lên một ly rượu. Nàng không muốn cản trở tầm nhìn của hắn khi thi đấu. Hắn chỉ hơi sặc một chút, nàng đã khấn trương, đau lòng muốn chết. Tâm trạng nàng lo lắng một, Lạc Thiên lại càng lo sợ mười. Hơn ai hết, hắn là người hiểu rõ bản thân mình, mắt của hắn chỉ có thể cầm cự thêm một ván nữa. Số tiền hắn thắng khá lớn, nhưng số tiền Lôi Hải cố tình thua cho Khinh Trần cũng chẳng kém gì. Càng kéo dài ván đấu, người bất lợi về sau là hắn.

-Ván này tổ hết. – Lạc Thiên mệt mỏi quơ hết vốn liếng của mình quăng lên bàn đánh.

Ngưng Bích ngạc nhiên nhìn hắn, “Không lẽ tướng công mệt mỏi đến độ không còn minh mẫn nữa rồi!” Nàng sờ thử thân nhiệt người hắn, càng lúc càng lạnh băng. “Không ổn, tình trạng nguy hiểm quá.”

Khinh Trần liếc mắt dò xét, “Quả nhiên sắc mặt của hắn cực kém rồi! Nữ nhân bên cạnh đôi mắt lảo liên vô cùng lo lắng. Đã tới giới hạn rồi sao?” Khinh Trần ha hả cười to, “Cũng là lúc nên kết thúc rồi. Số bạc đã bỏ ra, ta phải thu lại hết.”

-Ta theo. Tổ hết! – Khinh Trần tự tin thu hết tiền của mình quăng ra bàn.

-Nhà cái, ... nhà cái không đủ tiền. Tổ luôn giấy tờ đồ phùng. – Lôi hải nhìn cục diện thế này cuối cùng cũng biết kinh sợ. Vừa lắp bắp, vừa đổ mồ hôi.

Hai đối thủ đổ tiền ra tổ hết, mà nhà cái cũng lấy giấy tờ ra cầm; xung quanh mọi người hết ồ lên kinh ngạc. Đồng bạc trắng lớn như núi chất trên bàn cùng giấy tờ đồ phùng, dù ai thắng được trận này đều sẽ nhanh chóng trở thành bá vương một cõi.

-Khui ... khui bài.

Toàn bộ khách nhân đứng xem đều hồi hợp đến nhín thở, không gian im lặng như tờ. Nhà cái Lôi Hải lão đầu xém nữa lên cơn đau tim tại chỗ. Gã nói lý nhí như muỗi kêu, nhưng người xung quanh ai cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

-Là Khinh Nhân công tử thắng.

Một trận reo hò bùng nổ, Khinh Trần méo miệng đứng chết trân. Lạc Thiên mỉm cười vươn vai đứng dậy như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì. “Chỉ là một chút tiểu xảo trong cuộc chiến tâm lý thôi!”

Trước mặt hắn, đối thủ nào thất bại cũng đều có một kiểu mặt khó coi giống như nhau. Theo luật chơi, trong trường hợp tổ hết, không phải chung gấp đôi, mà người chiến thắng sẽ được gom hết tất cả số tiền đã tổ trên bàn. Lạc Thiên đại chiến Tam Anh, dùng một ván kiến cho toàn bộ đối thủ mất sạch sành sanh.

36. Chương 35 : Dạ Vâng, Thưa Chủ Nhân!

Chương 35: Dạ vâng, thưa chủ nhân!

Đám đông bên dưới háo hức ngóng chờ người chiến thắng phát biểu. Lạc Thiên cả người toát ra khí chất thoải mái, thân thiện. Hắn mỉm cười với mọi người.

-Chư vị, từ lúc này đồ phùng Tam Anh đổi chủ, tên mới là Kim Tài. Ngày vui lớn như vậy, các vị ăn uống thoải mái, ta mời.

Nghe tin có ăn uống thoải mái, cả đám người cùng bùng nổ reo hò. Chẳng cần biết là đại họa của người nào, nghe có miễn phí liền tung hô “Khinh Nhân, Khinh Nhân” liên tục.

-Các ... các người. – Khinh Trần giận đến độ lắp bắp không nói nên lời.

Lôi Hải buồn bã khóc lóc như tiểu hài tử, trái ngược với vẻ hung tợn bình thường.

-Hức ... hức ... Khinh Trần người hại ta rồi! Nếu không phải ta cố tình thua bạc cho người, cũng không đến nỗi lấy đồ phùng ra cầm như vậy. Khinh Trần, người phải chịu trách nhiệm với ta.

Khinh Trần đúng là lú lờ không nói nổi, lần đầu tiên hắn ném trái cảm giác tức nghẹn họng. Giữa lúc đám đông đang reo hò, chợt có một tiếng la to, cắt đứt hết mọi ồn ào khác.

-Khoan đã, ta muốn thách đấu với ngươi! – Mẫu Đơn cô nương hung hăng đứng giữa đài, ngón tay chỉ thẳng về phía Lạc Thiên.

-Mẫu Đơn cô nương, cô có đủ bạc để đánh cược với ta sao? – Lạc Thiên cười giống như vừa nghe một câu chuyện hài hước. Đừng nói là đồ phởn này, ngay cả số bạc trên bàn kia, người bình thường ít ai có đủ.

-Ta lấy Diễm Hồng viện cá cược với ngươi.

Mẫu Đơn móc trong người ra một xấp giấy tờ của Diễm Hồng viện đặt trên bàn. Lôi Hải và Khinh Trần đồng loạt hô to tên nàng.

-Mẫu đơn!

-Các huynh không cần nói. Ba chúng ta có phước cùng hưởng, có họa cùng chia. Hôm nay cả ba người liên thủ mà lại để sơ sẩy mất đồ phởn, ta sẽ dùng Diễm Hồng viện lấy lại cho các huynh.

-Không ngờ Mẫu Đơn cô nương lại là một trong ba lão bản của Tam Anh, lại là chủ nhân thật sự của Diễm Hồng viện, hân hạnh, hân hạnh. – Lạc Thiên chấp tay cung kính.

-Đừng nhiều lời. Ngươi có dám đấu với ta nữa không?

-Cô nương đã thách đấu làm sao tại hạ nữ từ chối. Chỉ là không rõ cô nương muốn thi thử thứ gì?

-Ta muốn so tài sắc đẹp!

Quả nhiên và bằng hữu của Khinh Trần, suy nghĩ kỳ quái gì cũng có thể nói ra được. Cá cược mà dùng sắc đẹp để thi thì là thi làm sao.

-Cô nương, không lẽ cô cho rằng ta với cô có thể thi sắc đẹp với nhau được sao? – Hắn cười cợt.

-Cho ngươi tùy ý chọn ra mấy nữ nhân trong Bàn Tơ phổ thi với ta, nhiều người một chút ta cũng không ngại. Đừng nói ta ép ngươi, tiêu chí đánh giá như thế nào tùy cho ngươi lựa chọn luôn. Cầm, kỳ, thi, họa gì ta cũng sẽ bồi đáp ngươi hết.

Lời này tuy có vẻ khách khí, nhưng thật ra là rất ép người. Ai chẳng biết Mẫu Đơn chính là đệ nhất mỹ nữ của Bàn Tơ phổ này. Đứng ra thi sắc đẹp với cô ta, chỉ có những nữ nhân không biết viết chữ xấu hổ. Tuy nhiên, Lạc Thiên đã nhận lời đáp ứng người ta, bây giờ không thể một miệng hai lời từ chối được. Hắn quay lưng lại nói.

-Hôm nay ta mệt rồi! Ngày mai rảnh rồi sẽ bồi đáp cô nương! Ngươi đâu, tiễn khách.

Hắn dùng giọng điệu ông chủ ra lệnh trục khách. Đám hạ nhân trong đồ phởn nghe xong có chút phân vân. Giấy tờ đồ phởn trong tay hắn, tiền bạc cũng giao hết cho hắn. Lạc Thiên bây giờ chân chính là ông chủ, không nghe lời hắn chỉ có mấy tên không cần lương để sống.

-Dạ vâng, thưa chủ nhân! – Bọn họ rần rần hô ứng.

Nghe người của mình nhanh chóng bị chủ mới thu phục như vậy, Lôi Hải lại thương tâm khóc rống lên to hơn. Khinh Trần và Mẫu Đơn buồn bực nhìn hắn, rồi quay ra đổ dành Lôi Hải một phen. Nào ngờ ai khuyên bảo gì cũng không được, chỉ đến khi Lạc Thiên nói một câu, hắn liền im thin thít ngay.

-Lôi Hải lão đầu, tại hạ sau này sẽ mượn lại ông làm việc. Công việc quản lý vẫn như cũ, do ông làm chủ hết, tại hạ không nhúng tay vào. Tiền thu vào một nửa chia cho ông, một nửa cứ chuyển tiếp vào đồ phởn kinh doanh. Thế nào, có chịu không? – Hắn lấy phương thức quản lý của Bách Hoá phường áp dụng ngay vào đồ phởn này.

Lôi Hải nghe xong thì sực tỉnh ngộ ra. Như vậy sau này lão vẫn tiếp tục làm chủ mọi việc. Tiền thu vào lão lấy một nửa, một nửa đưa vào đồ phởn tiếp tục kinh doanh, thì tính ra cũng có mất mát tý nào đâu. Chỉ là đồ phởn đổi cái tên mà thôi. Vì vậy Lôi Hải rất không có nghĩa khí gạt đầu đồng ý. Mặc cho ánh mắt phản đối của hai đồng bọn chí thân.

Lôi Hải đã khuất phục địch, Mẫu Đơn và Khinh Trần liền giận dữ ly khai.

-Khinh Nhân, người đừng vội đắc chí. Ngày mai ta nhất định sẽ lấy lại tất cả. – Sau khi buông một câu đe dọa, Mẫu Đơn cuối cùng phát tay áo bỏ đi khuất.

Lôi Hải bây giờ là thuộc hạ của người khác, nên bây giờ thái độ liền cung kính khác hẳn.

-Hi hi ... chủ nhân, ngài đã có chỗ nào nghỉ chân chưa? Hay để lão Lôi giúp ngài chuẩn bị một gian phòng trong đồ phường nha.

-Lôi tổng quản khách sáo rồi, sau này cứ gọi ta là Kim công tử. Chương quý cứ tùy tiện sắp xếp giùm ta một chút.

Có một chỗ nghỉ tốt, làm sao Lạc Thiên không tận dụng cho được. Hắn đã lao lực đánh bạc một ngày trời rồi, cả tinh thần và thể lực đều suy kiệt đến cực điểm. Không còn sức nào để quay về nhà trọ tồi tàn kia. Hơn nữa hắn bây giờ hiện đã rất giàu có nha, không nên bạc đãi bản thân mình như vậy.

Đột nhiên Lạc Thiên cảm thấy thân thể choáng váng, trước mắt hắn tối sầm đi. Nhưng Lạc Thiên không có ngất đi, hắn mạnh mẽ nắm chặt lấy tay Ngưng Bích.

-Dìu ta ngồi xuống ghế.

Ngưng Bích cảm thấy có điều khác lạ, ngay lập tức đưa hắn về chỗ ghế ngồi. Nàng dự định rót cho Lạc Thiên chén trà, thế nhưng hắn không chịu buông nàng ra. Lạc Thiên ôm chặt lấy thân người Ngưng Bích, vùi mặt vào trong người nàng, run lên từng cơn như vừa gặp phải cơn gió lạnh.

-Nhị lang, có chuyện gì xảy ra vậy?

-Không có gì, chỉ là hơi choáng một chút thôi. – Giọng hắn có hơi run run.

Khi hắn không muốn nói gì hết, Ngưng Bích sẽ ngoan ngoãn không hỏi. Nàng ngồi im lặng để mặc cho hắn ôm chặt. Ngưng Bích cảm nhận cả người hắn đang nóng bừng bừng lên, tim hắn đập nhanh hỗn loạn, hơi thở cũng loạn nhịp tùy tiện. “Chắc hẳn là xảy ra chuyện rồi!”

-Hồi bẩm Kim công tử, phòng nghỉ đã chuẩn bị xong rồi.

Tên nhân công phục vụ trong đồ phường vừa thấy cảnh ôm ấp thân mật của hai người bọn họ, liền ngượng ngùng không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu chờ đợi.

-Dẫn bọn ta về phòng. – Giọng Lạc Thiên tuy cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, thế nhưng chỉ có Ngưng Bích nghe ra hắn đang sợ hãi điều gì đó.

Được phân phó, tên nhân công liền quay người đi trước dẫn đường. Lạc Thiên vẫn không chịu rời xa Ngưng Bích, gắt gao ôm nàng trong lòng, đầu vẫn gục nhẹ trên vai nàng.

-Cẩn thận chỗ này có bậc thang. - Nàng nhắc nhở. – Chúng ta phải quẹo về bên phải ở chỗ này, bước qua ngạch cửa là vào trong phòng rồi.

Ngưng Bích vừa đi vừa nói. Hình như trong tiềm thức của nàng, trước đây đã từng gặp qua loại trường hợp này. Ngưng Bích đặt Lạc Thiên ngồi trên giường, nàng đi ra ngoài dặn dò tên nhân công rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

-Người đã đi hết chưa? – Hắn hỏi.

-Thiếp đã dặn, nếu không cho gọi sẽ không ai quấy rầy.

-Thấp nển lên đi.

-Nén đã thấp rồi.

Nàng nhẹ nhàng trả lời, nhưng Lạc Thiên lại sưng sốt mở to hai mắt. Hắn thất thần nhìn vào hư vô, nhất thời đình trệ không phản ứng gì.

-Ngưng Bích, ta không thể nhìn thấy gì hết.

Sau một khoảng thời gian dài im lặng, cuối cùng nói ra một câu khiến người nghe phải ngỡ ngàng. Hấn đã lấy ra hết chút bình tĩnh cuối cùng để thông báo một câu này, sau đó khuôn mặt hấn bắt đầu rúm ró vì hoảng sợ. “Không phải vậy chứ, tự nhiên vô duyên vô cớ mất thị giác vào lúc này”.

Không có dấu hiệu gì hết, đột nhiên mọi thứ tối sầm lại rồi biến mất hết. Hấn đứng lên, đi về phía trước để kiểm tra thật sự nàng đã thấp nền lên chưa. Xung quanh hấn là bóng đêm đen vô tận, không có bắt đầu cũng không có kết thúc, tất cả đều là rỗng không.

Lạc Thiên bị vấp vào chân ghế, đau điếng. Hấn gọi to.

-Ngưng Bích.

Có người liền chạy tới ôm chặt lấy hấn, kéo hấn ngồi lại xuống giường. Hấn gục mặt vào vai nàng, ráng kiềm nén để tiếng nấc nghẹn ngào không phát ra tiếng lớn quá.

-Ngưng Bích, ta không thấy gì hết!

-Không sao, không sao. Chắc chỉ do tướng công mệt mỏi quá độ thôi. Ngủ một giấc dậy liền hết.

Nàng cố gắng an ủi hấn, thế nhưng trên mặt đã ướt đầm lệ từ bao giờ.

-Ngưng Bích. Ta rất sợ! – Vẫn là tiếng nói nấc lên đang bị kềm chặt.

-Không sao, nhất định không sao.

-Nếu sáng mai vẫn không nhìn thấy thì thế nào?

-Không có việc gì hết. Ngưng Bích sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng, không bao giờ để chàng phải lo sợ đâu.

Hai người run rẩy, sợ hãi ôm nhau khóc. Những tiếng trao đổi rù rì, kiềm nén không muốn ai biết được. Thế cuộc chỉ vừa mới thay đổi, chỉ nhờ vào danh của Lạc Thiên mà yên ổn tạm thời. Nếu hấn xảy ra chuyện, sợ rằng không chỉ mất đi tất cả, mà những ngày sau còn phải đối mặt với nhiều hiểm nguy hơn. Nam nhân lần đầu tiên biết nếm mùi kinh hoàng là gì, thật không được kiên cường như nữ nhân, khóc đến chết đi sống lại. Cuối cùng Lạc Thiên cũng mệt mỏi quá độ, chìm sâu vào mộng mị. Ngưng Bích ngồi bên cạnh, nắm tay hấn không rời. Nhìn khuôn mặt thanh tú của người đang ngủ, nàng lại chìm vào một cõi suy tư của riêng bản thân.

37. Chương 36 : Cuộc Thi Sắc Đẹp Vô Tiền Khoáng Hậu

Chương 36: Cuộc thi sắc đẹp vô tiền khoáng hậu

Mới sáng sớm tinh mơ, Mẫu Đơn liền chạy tới đồ phường Tam Anh (nay đã đổi tên thành đồ phường Kim Tài) để làm loạn. Suốt cả đêm qua, Mẫu Đơn vì ám ức nên không ngủ được, sáng nay liền chạy tới nơi này ăn thua đủ một phen với Lạc Thiên. Tân tổng quản Lôi Hải vì trách nhiệm với chủ nhân liền chạy ra ngăn cản. Vì chuyện này, Mẫu Đơn càng lớn giọng mắng to.

-Lão Lôi nhà ngươi là đồ không tim không óc. Ta dùng sản nghiệp Diễm Hồng viện của mình mang ra mạo hiểm là vì ai, vì ai? – Mẫu Đơn vừa mắng vừa lấy tay xía vào ngực Lôi Hải.

-Cái đó ... là vì ta, nhưng Kim công tử vẫn còn đang ngủ, ngươi có thể nhỏ giọng được không?

Lôi Hải tuy tướng mạo hung tợn, nhưng kỳ thực rất thật thà khảng khái. Gã đã nhận làm tổng quản cho Lạc Thiên, liền tận lực làm việc. Trừ khi đồ phường đổi chủ, nếu không gã sẽ nhất mực trung thành.

-Còn dám nói ta nhỏ giọng. Thế nào, ngươi cho hấn ngủ ở gian thượng khách chứ gì? Ta sẽ tới đó nháo cho đến lúc hấn thức dậy mới thôi.

Nói xong Mẫu Đơn liền xồng xộc đi tìm Lạc Thiên. Kết giao với Lôi Hải nhiều năm, Mẫu Đơn phi thường biết rõ đồ phường như ở nhà mình. Mẫu Đơn đập mạnh bên ngoài cửa thượng phòng, la lớn.

-Rùa rúc đầu, ngươi có giỏi thì bò ra đây. Không dám nhận kiêu chiến, nên trốn ở trong đó tránh ta hả?

Không cần đợi Mẫu Đơn đập thêm lần thứ hai, Ngưng Bích bên trong liền mở nhẹ cửa, lách ra ngoài rồi mau chóng đóng cửa trở lại. Trên má của Mẫu Đơn bất ngờ bị người ta tặng cho năm dấu tay, Ngưng Bích tức giận trừng mắt nhìn Mẫu Đơn như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhớ tới tối qua, hấn sợ hãi cỡ nào, bị thương đến cỡ nào, khó khăn đi vào giấc ngủ như thế nào ... Vậy mà sáng nay, nữ nhân này lại dám tới sớm quấy phá. Lần đầu tiên, Ngưng Bích nổi lên sát ý muốn giết người. (Mấy lần trước nàng mất trí nhớ nên đã quên hết, coi như không tính đi.)

-Người dám đánh ta! – Mẫu Đơn một tay vịn má bị đánh, phẫn uất nhìn Ngưng Bích.

-Im lặng, không được làm ồn. – Ngưng Bích nhẹ nhàng nhắc nhở. – Nếu người làm còn làm ồn chàng ngủ, ta liền giết người. – Lần này là âm lãnh đe dọa.

-Dựa vào người?

Mẫu Đơn vừa nghiêng răng vừa tung ra bạch lăng tấn công chớp nhoáng. Nàng dù sao cũng là đương gia trong Tam Anh, không thể tùy tiện để người khác khinh bạc như thế này. Bạch lăng mềm mại như tơ, lại chắc bền như dây xích. Tuy lúc nhu cương mà múa, dải lụa trắng có thể uyển chuyển như không khí, cũng có thể sắc nhọn như vũ khí tấn công người. Bạch lăng lướt nhẹ qua khung cửa, để lại một vết cắt sâu dài.

Ngưng Bích uốn mình một cái liền thoát khỏi sự công kích của Bạch Lăng. Trong ống tay áo liền xuất hiện song đao ứng phó. Trước khi lên đường đột nhập hoàng cung, Lạc Thiên đã mang song đao này ban tặng cho nàng. Song đao này cầm rất vừa tay Ngưng Bích, lại có thể cất giấu trong ống tay áo, tùy ý lấy ra lúc nào cũng được. Ngưng Bích nhớ lúc đó, nàng cao hứng đem song đao múa một bài quyền. Không hiểu sao tướng công miệng thì cười cổ vũ, nhưng tận sâu trong đôi mắt lại có một nét buồn mênh mang.

Song đao chém tới, bạch lăng liền căng ra ứng đỡ. Ngưng Bích xoay cổ tay tấn công vào phạm vi khác. Điều khiến bạch lăng phải rất chuyên chú tập trung, đó là một mảnh vải nên phải linh hoạt thu phát để biến thành vũ khí. Song đao thì lại khác rất nhiều, giống như một phần nối dài của thân thể, có thể tùy ý tấn công mọi vị trí, vũ khí sắc bén nên cũng không cần phải điều tiết nội lực tổn công. Chỉ cần dựa vào hai bí quyết, nhanh và mạnh, đã có thể hạ gục đối thủ.

Hai nữ nhân một cương một nhu giao chiến túi bụi, kéo dài từ thượng phòng chạy thẳng xuống phía dưới đồ phường. Bọn họ đều là nữ lưu, giao chiêu đều mang lại nét vũ kỹ xinh đẹp, làm người ta nhìn không khỏi ngơ ngẩn. Một xanh một đỏ, một lạnh một nóng, giao thoa với nhau tạo thành một màn trình diễn vô cùng đặc sắc. Người bên trong đồ phường mê mang đứng nhìn không nói, người bên ngoài hiếu kỳ kéo vào trong xem càng lúc càng đông.

Hai mỹ nhân người ngọc giao chiêu hơn mười hiệp vẫn không phân thắng bại. Bàn ghế bị các nàng đánh nát văng ra xung quanh tán loạn. Vậy mà đám người không sợ chết vẫn kéo nhau đến xem rần rần. Đám người ở Bàn Tơ phổ này dạng gì cũng có, giống nhau nhất chính là to gan lớn mật, lại ham vui vô cùng. Sinh sự đánh nhau chính là niềm vui của họ. Huống chi, giao chiêu hiện nay lại chính là hai cao thủ mỹ nữ.

Bạch lăng như linh xà vẩy động, đột nhiên phóng tới như muốn siết chặt lấy Ngưng Bích. Nàng nhún chân, lách thân, cả người uyển chuyển thoát khỏi vòng vây của bạch lăng. Hình ảnh đẹp như điệu ngư phóng mình khỏi mặt nước. Chiêu này cả hai đều vận dụng tuyệt kỹ, một người tấn công, một người hoá giải, khiến cho đám đông xung quanh nhìn mãn nhãn, vỗ tay rần rần. đọc truyện mới nhất tại .

Hai nữ nhân càng đánh càng hăng, thậm chí đã quên mất họ đánh nhau vì lý do gì. Chỉ biết rằng nếu lúc này nương tay với đối phương, thì người chịu thiệt sẽ là mình.

Trong lúc đó, có người đến bên cạnh Lôi Hải thì thảo to nhỏ. Gã nghe xong hai mắt sáng ra, liền ngoắc tay tập hợp bọn nhân công trong đồ phường lại phân phó. Không biết đó là mệnh lệnh thú vị cỡ nào, toàn bộ nhân công liền hý hửng chạy đi làm. Xem ra chút xú nữa sẽ có nhiều trò vui để coi rồi.

Mẫu Đơn điều khiển bạch lăng xoắn lại, mũi nhọn như thương, toàn lực công kích thẳng người Ngưng Bích. Song đao đồng thời thu lại trước mặt nàng, tạo thành hai lớp chắn thép cản trở mũi công kích của bạch lăng. Tuy mũi nhọn không xuyên qua được Ngưng Bích, nhưng lực đạo cũng đủ mạnh bức nàng lui lại mấy bước. Ngưng Bích hai tay vung mạnh, muốn dùng lực ngạnh đấu với bạch lăng. Tuy nhiên Mẫu Đơn xoay nhẹ tay, đã biến bạch lăng trở thành một mảnh vải bình thường, triệt tiêu hết tất cả lực đạo. Ngưng Bích chỉ chờ có vậy, liền triển khai một kỹ thuật gọi là ‘đoạn thủy’, dù có là dòng nước không hình dạng cũng có

thế bị cắt đôi. Song dao chỉ lướt nhẹ qua, bạch lăng liền biến thành muôn ngàn mảnh vụn. Mẫu Đơn kinh hãi nhìn bạch lăng yêu thương của mình chẳng khác nào lá cây, bị gió cuốn bay đi phất phơ.

Trong lúc Mẫu Đơn bó tay thúc thủ, Ngưng Bích dự định truy sát tới cùng. Thế nhưng một tiếng hô nghiêm khắc vang lên, khiến nàng sức tĩnh.

-Ngừng tay.

Giọng nói của Lạc Thiên mang theo chút uy nghiêm hiem thấy. Ngưng Bích liền yếu xui khép nép lui về một góc. Bước ra giữa đấu trường hỗn loạn của hai nữ nhân, Lạc Thiên vui vẻ giơ hai tay lên thông báo.

-Các vị, đã có thể bình chọn rồi.

Hắn vừa nói thì muôn ngàn bông hoa liền được người ta ném ra tới tấp. Hoa nhẹ nhàng bay trong không trung rồi rơi vòng xuống chân hai nữ nhân. Chỉ một lát sau, xung quanh Ngưng Bích và Mẫu Đơn liền có hai ngọn nhỏ được chất lên từ số hoa đó. Lạc Thiên nhìn qua nhìn lại, thận trọng kiểm kê hai bên. Không cần dùng thần nhãn của hắn, cũng có thể nhận ra số lượng hoa ở bên phía Ngưng Bích nhiều hơn một chút.

-Kết quả đã có, cuộc thi sắc đẹp lần này đồ phượng Kim Tài thắng Diễm Hồng viện. Tất cả, mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

-Cái gì? – Mẫu Đơn liền sức tĩnh chạy tới gần Lạc Thiên phản đối. – Ta không chấp nhận, vụ thắng thua này bắt đầu lúc nào sao ta không biết. Không báo trước là phạm quy, kết quả phải huỷ bỏ.

-Không phải hôm qua tại hạ đã nói sáng nay sẽ bắt đầu thi sắc đẹp với Mẫu Đơn cô nương sao? Lúc hai người đang mải mê đánh nhau thì mọi người ở đây đều đã được phát ột bông hoa. Ta nói họ thích ai, hãy ném hoa về phía người đó. Cuối cùng số hoa của Ngưng Bích nhiều hơn cô nương, vậy là phía chúng ta thắng rồi.

-Cái này ta không công nhận.

Mẫu Đơn gào lên như hải tử quấy phá làm nũng. Nàng mặc dù rất kiêu mị thành thực, nhưng mọi người đều biết tính nàng khá rõ ràng. Miệng lưỡi chanh chua điêu ngoa, tính tình thì có chút nóng nảy tùy hứng. Nếu có thể đứng im mỉm cười, thì tuyệt đối đã có thể thắng được cuộc thi lần này. Tuy nhiên nàng lại không bao giờ được như vậy.

Ngược lại, thiếu nữ mang mạng che mặt kia mang lại vẻ thanh thuần thoát tục. Cơ thể nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ. Đôi mắt lưu tình ai nhìn vào cũng phải ngẩn ngơ. Nàng dùng mạng che lại tăng thêm một chút bí ẩn, khiến người ta tha hồ mà tưởng tượng dung nhan của nàng. Nói như thế nào, thì một món ăn đã quá nhằm làm sao có thể so với hương vị mới lạ đầy bí ẩn.

Mẫu Đơn làm dữ lên quá, vừa khóc vừa la, chỉ còn nước dùng tự tử để dọa người nữa thôi là đủ bộ ba tuyệt chiêu. Lạc Thiên tùy thời liền nãy ra kế hay, để ngăn chặn sự việc lại.

-Mẫu Đơn cô nương, bất quá cô chỉ mới thua có một hiệp thôi, vẫn còn hai hiệp nữa để gỡ lại mà.

Hai mắt hắn dịu dàng nhìn Mẫu Đơn đầy thông cảm, khiến cho nàng ta quên mất mục tiêu đối đầu của mình chính là hắn, liền chuyển qua dịu ngọt đồng lòng.

-Thật sao, vẫn còn hai ván để gỡ lại à. Thôi coi như bỏ, ta đại nhân đại lượng coi như chấp trước tiểu nữ tử một bước. Khinh Nhân, hiệp sau chúng ta đấu như thế nào? – Mẫu Đơn đã phục hồi lại vẻ tự tin khí thế như lúc trước, sẵn sàng chấp nhận đối đầu.

-Thật ra tại hạ dự định tổ chức tiếp thi đấu ở đây, nhưng hai người ... – Hắn nhìn xung quanh là bàn ghế hỗn độn. - ... chắc phải dời lại vài ngày mới tiếp tục thi quá!

-Người dự định kiếm cớ thoái lui hả? Đấu tiếp cho ta. Không có chỗ thì mọi người cứ đến Diễm Hồng viện mà đấu.

-Vây cũng được! – Hắn mỉm cười vui vẻ. Cứ đến Diễm Hồng viện hết đi, chi phí tổ chức sẽ do bên đó lo hết, hắn sẽ không phí một xu. - Các vị nghe rõ rồi đó, cuộc thi sắc đẹp giữa đồ phượng và Mẫu Đơn cô nương sẽ diễn ra tiếp theo ở Diễm Hồng viện. Hai canh giờ sau sẽ bắt đầu. Ai tới trước sẽ có chỗ tốt, đồ ăn thức uống hôm nay miễn phí.

Lại nghe có đồ ăn miễn phí, có chỗ tốt để xem náo nhiệt, mọi người liền rần rần chạy đi ngay. Mẫu Đơn thấy vậy cũng hối hả chạy về lo lắng mọi việc. Trước khi đi còn gửi lại cho hần một ánh mắt cảm hờn. Khi không lại để cho nàng tổn một bữa đãi mọi người ăn miễn phí.

Mọi người đi hết, Ngưng Bích mới bước đến trước mặt Lạc Thiên hỏi.

-Nhị lang ... vẫn không sao chứ?

-Dĩ nhiên là không sao. Ta ngủ dậy thì tự nhiên mọi chuyện liền bình thường trở lại. Có lẽ hôm qua chỉ là mỏi mắt quá độ thôi. Không cần lo lắng.

Hần ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng. Hần đau khổ thì nàng sẽ cùng hần khóc, hần vui vẻ thì nàng cũng quá sung sướng mà khóc. Bọn họ ở trong tim đối phương đã trở nên quá sâu nặng rồi.

-Đã làm nàng quá hoảng sợ rồi. Ta đã không sao rồi, nên đừng khóc nữa. Tướng công đã nói qua, là nàng khóc rất xấu xí rồi mà. Nàng mà khóc nữa, thì ta sẽ bỏ nàng thật đó.

-Thiếp không có khóc mà. - Ngưng Bích giận dỗi đâm vào vai hần, nàng úp mặt vào lòng hần che dấu gương mặt đang nức nở của mình.

38. Chương 37 : Tiêu Chuẩn Mỹ Nữ

Chương 37: Tiêu chuẩn mỹ nữ

Người kéo tới Diễm Hồng viện xem cuộc thi sắc đẹp, càng đông hơn lúc Lạc Thiên và Phàm tú tài thi đấu nhiều. Không khí sôi nổi bàn luận không ai chịu thua ai. Thậm chí còn có người mở ra kèo cá cược xem ai sẽ là người chiến thắng. Một bên là ông chủ đồ phường, Kim công tử, từ lúc xuất hiện đến giờ liên tiếp bất bại. Một bên là đệ nhất mỹ nhân của Bàn Tơ phố, Mẫu Đơn cô nương, đã nhiều năm giữ vững danh hiệu độc tôn.

Phần thưởng của cuộc thi này cũng không phải là nhỏ. Chính là giấy tờ sở hữu đồ phường Kim Tài cùng với giấy chủ quyền Diễm Hồng viện. Hôm nay thi đấu một mất một còn, ta thắng người thua, vô tiền khoáng hậu. Đồ phường Kim Tài và Diễm Hồng viện đều là sản nghiệp lớn nhất nhì trong Bàn Tơ phố này, là biểu trưng cho thế lực của Tam Anh. Xem chừng đây sẽ là một cuộc soán ngôi lớn nhất trong lịch sử Bàn Tơ phố. Thời khắc định mệnh của khu phố này sắp xảy ra rồi.

Người đại diện cho đồ phường Kim Tài, Kim công tử bước ra giữa đài cao để giới thiệu. Hần là ngòi nổ ấy cuộc tranh chấp suốt vài ngày qua với Tam Anh, cũng sẽ là người đưa ra tiêu chuẩn thi đấu lần này.

-Chư vị khách quan... – Hần vừa nói vừa xoa hai tay chẳng khác nào một lão bản sành sỏi mua bán – Sau đây là chặng thi đấu thứ hai của cuộc thi sắc đẹp, giữa Mẫu Đơn cô nương cùng với Ngưng Bích tiểu thư.

Hần vừa dứt lời thì cả hai mỹ nhân kiều diễm đi lên bục, đứng hai bên của hần. Bên dưới đài, khán giả hô hào ủng hộ ầm trời, xem người đẹp thì mấy ai mà lại không kích động. Lạc Thiên gơ hai tay để mọi người bình tĩnh lại, thì hần mới có thể tiếp tục nói.

-Hiệp trước, Ngưng Bích tiểu thư đã tạm thời dẫn trước. Nhưng đường dài mới biết ngựa khỏe, hiệp thứ hai này, không biết Mẫu Đơn có thể lật ngược thế cờ lại được không? Nội dung của hiệp đấu này chính là so tiêu chuẩn của sắc đẹp. Tất cả có bốn tiêu chuẩn để so tài. Thứ nhất tóc mây sông mềm, thứ hai thắt đáy lưng ong, thứ ba kim liên ba tấc, thứ tư kiều mị động lòng.

Chỉ vừa mới nghe tên tiêu chuẩn, đám nam nhân bên dưới liền rung động reo hò. Tiêu chuẩn nào cũng là cực phẩm mà nam nhân vô cùng yêu thích đó nha.

Tiêu chuẩn thứ nhất: tóc mây sông mềm. Lạc Thiên liền cho hai nàng ngồi trên ghế xoay lưng về phía khán giả. Hần yêu cầu cả hai đều tháo búi tóc ra, để mái tóc sông dài tự do xả tung như hai ngọn thác. Quả

nhiên đều là một chín một mười, không thể nói lên ai hơn ai được. Khán giả nhất thời bằng khoảng không biết chọn ai thắng.

-Các vị, đây là lược Tương Tư. Là loại lược quý được tạo thành bởi vẩy cá sừng quý hiếm trên biển. Qua sự chế tác tỉ mỉ của các sư phụ, tạo thành loại lược dùng để cài trang trí trên tóc. Bởi vì độ khít quá dày nên không thể nào dùng để chải tóc được. Chỉ có mái tóc thật sự suông mượt, thì mới có thể dùng loại lược này chải qua.

Lạc Thiên vừa nói vừa để lược Tương Tư trên tóc của một tỳ nữ. Quả nhiên chiếc lược nằm im không nhúc nhích, kể cả người tỳ nữ lúc lắc thể nào lược cũng không rớt xuống.

-Thế nhưng ta tin mái tóc mây suông mềm của hai vị mỹ nhân chắc chắn sẽ khác hẳn người thường. Dù có lược Tương Tư cũng không làm khó các nàng được.

Lược Tương Tư đặt sau đuôi tóc của Mẫu Đơn quả nhiên từ từ trượt xuống, đám đông bên dưới liền vỗ tay rần rần. Mẫu Đơn nghe tiếng reo hò đó liền cao ngạo hất mặt lên cười. Tiêu chuẩn của mỹ nữ, nàng dĩ nhiên phải hơn hẳn người thường.

Lạc Thiên từ tốn đặt lược Tương Tư lên tóc Ngưng Bích, chiếc lược giống như không có chỗ bám vào liền rơi thẳng xuống đất. Đám đông nhất thời im lặng nói không ra tiếng. Có một vị đại gia hào sảng, có vẻ như không tin vào mắt mình, trực tiếp chạy lên đài cao nhặt lược lên cài vào tóc Ngưng Bích. Chiếc lược như cũ lại rơi thẳng xuống đất. Một người nữa lại chạy lên thử, kết quả cũng như cũ. Lạc Thiên đứng nhìn đắc ý. Nếu hần không chắc mẫm Ngưng Bích thắng trận này, hần sẽ không bày ra thử thách. Hần mỗi ngày đều sờ qua sờ lại mái tóc nàng, có thể chắc chắn rằng không ai có mái tóc suông mềm đẹp hơn Ngưng Bích được.

Sau khi để cho vài người hiếu kỳ đặt lược lên tóc Ngưng Bích, Lạc Thiên lấy lược lại đặt lên tóc Mẫu Đơn. Chiếc lược lại từ từ chậm chậm trượt xuống. Nhìn thấy cảnh này thì ai cũng không còn phản đối nữa, rõ ràng tiêu chuẩn tóc mây suông mềm này Ngưng Bích đã thắng chắc rồi.

Tiêu chuẩn thứ hai: Thắt đáy lưng ong. Tuy Mẫu Đơn dáng người rất đẹp, kinh diễm động lòng. Nhưng Lạc Thiên lại lấy tiêu chuẩn vòng eo nhỏ để so sánh thì nàng thật bó tay thúc thủ. Cơ bản là Ngưng Bích thân người nhỏ nhắn hơn nàng nhiều, nhìn sơ cũng đủ biết số đo của ai hơn ai rồi. Mẫu Đơn giậm chân tức tối nhận thua.

Tiêu chuẩn thứ ba: Ba tấc kim liên. Tiêu chuẩn này bắt hai người đẹp ngồi trên ghế, cởi hài ra, dùng chân trần nhúng vào hộp mực, sau đó lại in một dấu chân trên giấy trắng. Khỏi phải nói là Mẫu Đơn phản đối tiêu chuẩn này. Nàng rõ ràng thân mình cao lớn hơn Ngưng Bích, làm sao có thể so sánh bàn chân nhỏ hơn với Ngưng Bích được. Tuy nhiên Lạc Thiên trấn an rằng tiêu chuẩn này không phải dùng để thi bàn chân nhỏ. Hần lại kêu hai người in chân lên nhiều lớp giấy trắng khác. Ngưng Bích chỉ in ra được hai dấu chân, còn Mẫu Đơn thì in được năm dấu. Lạc Thiên tuyên bố Ngưng Bích thắng.

Mục tiêu của cuộc thi chính là so xem ai có làn da mịn màng hơn, như lá sen không thấm nước. Dù dùng loại mực đậm đặc nhất chế lên da thịt các nàng, cũng giống như bị bôi sáp mỡ không thể nào đọng lại được. Lớp mực dính trên chân Ngưng Bích, chỉ cần dùng hai lớp giấy thấm đã bị chùi sạch. Còn phía Mẫu Đơn, dính tận năm lần giấy, chứng tỏ mực thấm trên chân nàng nhiều hơn. Nghe Lạc Thiên phân tích, khán giả bên dưới đều gật gù tán đồng. Quả thật là những tiêu chuẩn sắc đẹp khắc khe nhất, không phải mỹ nhân nào cũng chịu được.

-Cuộc đấu đã có kết quả. Hiệp thứ hai, Ngưng Bích tiểu thư thắng ba tiêu chuẩn nên không cần đấu nữa. Ba trận, thắng hai. Mẫu Đơn cô nương, phiền cô giao giấy tờ của Diễm Hồng viện ra cho ta. – Lạc Thiên gian tà chìa tay ra đòi giấy.

Cuộc thi diễn ra dưới con mắt của cả trăm người, không dễ gì lật lọng. Trước đó Mẫu Đơn đã bị lừa, nhận thua vãn đầu tiên. Nàng còn ngây thơ tưởng rằng có thể thắng hai trận để gỡ lại. Không ngờ Lạc Thiên chỉ dùng toàn những tiêu chuẩn kỳ quái, trước giờ chưa từng nghe để thử thách nàng. Đệ nhất mỹ nhân của Bàn Tơ phố, sao có thể ngậm được mỗi cắn hơn này. Nàng hét to.

-Ta không phục! Người dùng toàn những lý lẽ kỳ quái để mê hoặc mọi người. Có gan thì kêu tiểu nữ kia tháo mạng che mặt xuống, đường đường chính chính so sắc đẹp với ta. Nữ nhân nào có khuôn mặt đẹp hơn

thì thắng, đừng giả vờ thần bí nữa. Phải chăng Ngưng Bích cô nương gương mặt xấu xí, không dám để ai coi.

Quả nhiên là Mầu Đơn, có đủ chanh chua điêu ngoa. Con vịt chết, cái mỏ vẫn còn cứng. Nghe nàng miệt thị, Ngưng Bích còn chưa phản ứng thì Lạc Thiên đã nóng lên rồi.

-Mầu Đơn cô nương không cần phải hạ thấp người khác như vậy. Ta sẽ cho cô nương thua cuộc một cách tâm phục khẩu phục. Chúng ta tiếp tục thi tiêu chuẩn cuối: kiều mị động lòng. Xem sắc đẹp của người nào có mị lực lớn hơn. Mấy trăm khách quan ở đây sẽ là người làm chứng. Không đến lượt cô nương không phục nữa đâu.

-Hảo, ta nhận.

Mầu Đơn hào sảng chấp nhận. Đối với mị lực của bản thân mình, nàng chưa từng có chút nghi ngờ nào.

-Để tránh cô nương bảo rằng ta giả trò kỳ quái. Thỉnh cô nương chọn bên dưới một khách nhân để làm giám khảo cho công tâm.

-Được. – Mầu Đơn liền kéo ngay một lão già mập ngồi gần khán đài lên. Đây là khách quen của nàng, mỗi lần nhìn Mầu Đơn đều tràn trệ đến chảy nước miếng.

Giang viên ngoại được đặt ngồi trên một chiếc ghế dựa cực kỳ thoải mái. Người biểu diễn đầu tiên sẽ là Mầu Đơn. Nàng thay một bộ ngoại bào the mỏng, càng nhìn thì càng thấy mỏng nha. Mầu Đơn đi qua đi lại trước mặt Giang viên ngoại, mỗi động tác uốn éo thân người đều cực kỳ phóng túng. Đôi lúc nàng còn cố ý để ngoại bào lệch khỏi bờ vai, khoe ra cái cổ thon cùng làn da mịn màng. Không chỉ Giang viên ngoại mà toàn bộ nam nhân đứng nhìn đều phải nuốt nước miếng thêm thường.

-Í da. Sao người lấy kim châm ta. – Giang viên ngoại la lên chói lói. xem tại

Quả nhiên Lạc Thiên thừa lúc không ai chú ý, lấy kim châm vào bắp tay Giang viên ngoại.

-Thứ lỗi cho tại hạ. Đây là cuộc thi nên tại hạ muốn kiểm tra mị lực của Mầu Đơn cô nương thôi. Người đẹp như vậy, chắc chắn có mị lực khiến người ta điên đảo đầu óc, bị kim châm cũng sẽ không đau. – Hắc hắc vừa nói với mọi người, vừa giải thích với Giang viên ngoại.

-Quả thật người nói cũng đúng, kỳ thật ta thấy cũng không đến nỗi đau lắm. – Giang viên ngoại vừa nói vừa rút cây kim trên bắp tay ra. Rõ ràng là thiên vị Mầu Đơn trắng trợn.

Nghe Giang viên ngoại nói, Mầu Đơn liền lấy làm hài lòng. Nàng đứng đĩnh đi xuống dưới ngồi chờ kết quả.

Tiếp theo là Ngưng Bích thượng đài. Nàng không có thay đổi gì nhiều, vẫn mặc bộ ngoại y màu xanh ngọc, trên mặt vẫn là một tầng lụa mỏng che hờ. Ngưng Bích không làm gì hết, chỉ đứng im cho Giang viên ngoại ngắm nhìn. Nàng thỉnh thoảng chớp mắt một chút. Đôi mắt long lanh, vạn chủng phong tình, càng nhìn kỹ như càng muốn chìm sâu trong đôi mắt đó. Giang viên ngoại ngồi nhìn đến ngẩn ngơ. Đám quan khách bên dưới quan sát mãi lấy làm nôn nóng, bèn nhắc nhở Lạc Thiên.

-Sao không châm đi, thời gian cũng không còn sớm.

Lạc Thiên cười hì hì nói.

-Đã châm lâu rồi.

-Hả?

Giang viên ngoại giật mình ngó trên bắp tay của mình. Chẳng những đã bị đâm, mà còn là ba châm một lúc. Vậy mà lão không hề hay biết khi nào. Quả thật mị lực của nữ nhân kia cực lớn, có thể làm người ta tê liệt hết mọi giác quan. Giang viên ngoại giật ba cây kim châm ra, ngạc nhiên đứng lên thông báo.

-Mị lực kinh hồn, là Ngưng Bích tiểu thư thắng.

Đám khách nhân reo hò vang dội, Lạc Thiên mỉm cười hài lòng. Mầu Đơn thua trận này thật là chết tâm không phản ứng gì nổi nữa. Nàng tự hào nhất về sắc đẹp kiều mị, thua liên tiếp bốn tiêu chuẩn của mỹ nữ. Tuy cách thức so tài thế này trước giờ chưa có tiền lệ, nhưng Lạc Thiên giải thích rất rõ ràng rành mạch, khiến nàng không thể không phục.

Tóc nàng không suông bằng người ta, vòng eo cũng không nhỏ nhắn bằng, làn da không mịn màng bằng, cả khuôn mặt cũng không mịn bằng một đôi mắt. Mẫu Đơn lần này thật không còn thiết sống nữa. Nàng giận dữ đi lên đài, quăng hết mớ giấy tờ Diễm Hồng viện trước mặt Lạc Thiên. Mẫu Đơn nước mắt lưng tròng, vừa bỏ chạy vừa thương tâm rơi lệ.:026:

39. Chương 38 : Suốt Đời Không Dám Đắc Tội Nữ Nhân

Chương 38: Suốt đời không dám đắc tội nữ nhân

Mọi người hồ hởi chúc mừng tân chủ nhân của Diễm Hồng viện, cũng thừa cơ hội tiếp cận đệ nhất mỹ nhân tân nhiệm của Bàn Tơ phổ. Nhiều người đột nhiên tràn lên khán đài, khiến Lạc Thiên và Ngưng Bích bị động, không biết phản ứng thế nào cho phải.

Nhìn bóng dáng bỏ đi của Mẫu Đơn, Lạc Thiên cảm thấy có chút tội lỗi. Kỳ thật lúc này thi đấu, hắn có giở chút trò gian trá. Giang viên ngoại không cảm nhận được đau đớn, là do Lạc Thiên đã dùng kim châm phong bế huyết đạo của lão ta. Đây là kỹ thuật châm cứu giảm đau ít người biết được, mà tình cờ Lạc Thiên lại là một trong những số ít đó.

Trước giờ kẻ thù bị hắn đả bại rất nhiều, bộ dáng khó coi cũng có đủ kiểu. Nhưng gương mặt rơi lệ thương tâm như Mẫu Đơn thì lần đầu tiên làm hắn cảm thấy áy náy không yên. Lạc Thiên tách ra khỏi dòng người nhốn nháo vây quanh, hắn chạy theo Mẫu Đơn để hoà hoãn mọi chuyện. Tốt nhất là theo lệ cũ, giao Diễm Hồng viện lại cho nàng quản lý, lợi nhuận chia làm đôi.

Vừa đi Lạc Thiên vừa hỏi thăm các tì nữ xung quanh xem phòng Mẫu Đơn ở đâu. Các nàng liền chỉ hắn đi lên căn phòng trên lầu cao nhất. Lạc Thiên nhẹ nhàng gõ cửa phòng nàng.

-Mẫu Đơn cô nương, tại hạ có việc muốn bàn bạc với cô nương.

Bên trong căn phòng im lặng không trả lời. Thông thường nàng phải chanh chua lớn tiếng chửi mắng hắn mới đúng chứ.

-Mẫu Đơn cô nương, không cần tức giận bỏ đi. Diễm Hồng viện này, ta sẽ vẫn để lại cho cô nương cai quản.

Cũng không có ai trả lời. Hắn đã đưa ra lời đề nghị rất hợp lý mà. Vừa thắng hết tất cả liền đem trả lại. Đối với người thua, chẳng khác nào ‘chết đuối vớ được cọc gỗ’, đa số mọi người đều sẽ chấp nhận lời đề nghị của hắn. “Không lẽ vì sĩ diện mà không chấp nhận?”

Lúc đó là đang giờ trưa nên ánh sáng soi rọi rõ chan hoà khắp nơi. Trong căn phòng lặng thinh của Mẫu Đơn có một cái bóng mờ đục đưa qua lại.

“Không phải vậy chứ?” Lạc Thiên hoảng sợ, dùng chân đạp cửa tung vào.

Mẫu Đơn đang đứng dựa bên dưới xà ngang, bị một dải lụa trắng thít chặt quanh cổ. Nhìn thấy cảnh kinh dị như vậy, bất cứ ai cũng đều bị dọa cho sợ hãi. Mẫu Đơn lần này lòng tự tôn bị chà đạp quá mức, liền quẫn trí tự tử. Nếu nàng chết, tội nghiệt này sẽ đổ hết lên người Lạc Thiên. Hắn trước giờ chỉ cần tiền, không có cần mạng người đâu nha.

Lạc Thiên liền chạy tới ôm người Mẫu Đơn nâng lên, để tránh cho nàng bị siết nghẹt thở. Nhanh chóng tháo nàng ra khỏi sợi bạch lăng oan nghiệt. Mẫu Đơn mềm oặt ngã xuống người hắn. Lạc Thiên kiểm tra thấy hơi thở nàng đã tuyệt, thể nhưng mạch vẫn còn đập nhẹ. Hắn để nàng nằm dưới sàn nhà, tiến hành hà hơi thổi ngạt cho người bị nạn.

Môi kẻ môi thối khí là một biện pháp cấp cứu cho người vừa bị nghẹt thở. Trong trường hợp phản ứng nhanh, có thể lưu lại được mạng người. Lạc Thiên xuất thân trong gia đình có gốc dược y, vài biện pháp khám bệnh, cấp cứu thông thường hắn đều có biết.

Thối đến hơi thứ năm thì Mẫu Đơn có dấu hiệu sự sống trở lại. Nàng cảm nhận trên môi mình đang bị ai đó bừa bãi chạm vào, Mẫu Đơn vùng vẫy muốn thoát ra. Nàng mở mắt liền thấy gương mặt phiêu dật tuấn lãng, cùng nụ cười ngạo mạn của tên Khinh Nhân đáng ghét. Nàng tự tử không thành, còn bị hấn chà đạp. Thật muốn đánh cho gã đề tiện một bạt tai. Nhưng cả người Mẫu Đơn đều không có sức, tay chân đều nhấc lên không nổi, cả mở miệng mắng cũng không ra tiếng. Bạch lãng đã làm tổn thương cổ họng nàng rồi.

Mẫu Đơn không thể nói, nhưng Lạc Thiên thì có thể. Hấn dùng hết sức la to để có người chạy tới ứng cứu. Mấy chữ “Mẫu Đơn cô nương tự tử!” có tác dụng to lớn còn hơn hô cháy nhà nhiều. Càng lúc càng đông người đổ về phòng của Mẫu Đơn. Mấy tỷ nữ thân cận của nàng liền dìu Mẫu Đơn lên giường nằm nghỉ.

Thấy Mẫu Đơn đã có người chăm lo, Lạc Thiên liền ly khai ra ngoài. Loại tình huống vừa rồi, thật là hù dọa hấn kinh hách quá độ. Lần đầu tiên hấn thấy có người tự tử trước mặt mình. Lạc Thiên loạng chạng, đi muốn không nổi. Vừa nhìn thấy hình bóng của Ngưng Bích ở xa xa, hấn liền cảm thấy yên tâm, hài lòng ngã lăn ra ngất xỉu.

Hấn thề, cả đời sau sẽ không bao giờ dám đắc tội với nữ nhân nữa.

^ _ ^

Việc cá cược Diễm Hồng viện nổi tiếng đến độ khắp đường trên, hẻm dưới của Bàn Tư phố đều xôn xao dậy sóng. Tam Anh cam bái hạ phong, mỹ nữ Mẫu Đơn tử hống đến mức thất cổ tự tử ... chỉ bao nhiêu tin đó cũng đủ để mọi người bàn tán đến ba ngày ba đêm chưa hết chuyện. Bàn Tư phố có lẽ sắp đổi chủ rồi chẳng?

Người thắng cuộc, Kim công tử, dĩ nhiên trở thành ông chủ của Diễm Hồng viện. Hấn lập tức được cấp một căn phòng thượng hạng trong Diễm Hồng viện để làm chỗ nghỉ chân. Lạc Thiên thức dậy trong một căn phòng gấm xa hoa sang trọng. Vai bên trái có hơi nhức, có lẽ do lúc này hấn té xỉu bị đập xuống sàn rồi, khẳng định bây giờ phía vai đó đã nổi lên bầm tím.

Thức dậy không thấy Ngưng Bích khiến hấn ngạc nhiên đôi chút. Hấn cứ đinh ninh rằng nàng sẽ nhất định túc trực bên cạnh mình không rời. Nếu Ngưng Bích phải đi, hấn là nàng đang vạn phần bất đắc dĩ. Lạc Thiên mở cửa phòng đi ra ngoài, hàng lang vắng lặng không có người qua lại.

“Quái lạ, bây giờ là đầu giờ chiều, là thời gian Diễm Hồng viện chuẩn bị mở cửa đón khách đêm. Lý nào lại vắng tanh như ngôi nhà hoang như thế này.”

Lạc Thiên đi xuống tầng lầu bên dưới, đi hết hành lang dài thì quả nhiên thấy đám đông người đang tập trung. Tất cả đều dựa lan can nhìn xuống đại sảnh ở tầng trệt của Diễm Hồng viện. Ai nấy đều rất chăm chú ngắm xem thứ gì đó, cả hô hấp cũng không dám hít thở mạnh, tất cả đều là một mảng im phăng phắc. Bị tính tò mò thúc giục, hấn cũng ngay lập tức chen vào xem. Người bên cạnh đã bị cảnh dưới sảnh hấp hồn không nhìn đi chỗ khác được, hấn chen vào cũng không thấy ai phản ứng gì.

Dưới sảnh lớn là cảnh bàn ghế gãy vỡ bị văng đi tán loạn, hai cao thủ bất động đứng ghì nhau chằm chằm.

Khinh Trần tay cầm trường côn, đứng ngay cửa lớn Diễm Hồng viện thủ thế thấp. Gương mặt luôn say rượu của hấn không ngờ lại có lúc nghiêm túc đến bất ngờ. Đôi mắt sáng quắc lên như hổ báo đang lúc sẵn mồi. Tuy quần áo, râu tóc vẫn lồi thoi như cũ; nhưng khí thế toát ra lại là hào khí của một nhất đại tông sư.

Ngưng Bích đứng một chân trên góc bàn vỡ. Tuy điểm tiếp xúc rất nhỏ nhưng nàng vẫn rất vững vàng trụ thế hạc. Lạc Thiên biết nàng có khinh công cực cao, dù đứng trên nhành cây ngọn cỏ cũng có thể vững vàng tấn thủ. Hai tay Ngưng Bích song đao đã xuất hiện, thần thái băng lãnh như Thiên sơn bất động. Gió thổi qua làm tóc và váy áo của nàng tung bay phấp phới, diễm lệ như tiên tử giáng trần. Thế nhưng ánh mắt nàng lại quá sức tà ác, làm người khác nhìn thấy vào không rét mà run. Lạc Thiên hiểu rõ hơn ai hết, nàng lúc này thật sự đã trở thành nữ sát thủ rồi.

Trong tim có một chút nhói đau không hiểu rõ. Quá khứ và hiện tại rõ ràng là không thể tách rời. Đó đã là một phần không thể chối bỏ của con người nàng. Dù hấn không mong muốn, nhưng nàng đang từng chút, từng chút nhớ lại. Mỗi đêm Ngưng Bích vẫn thường gặp phải ác mộng, nàng lắm lắm xin lỗi và không ngừng khóc than. Là người đồng sàng, ôm ấp nàng mỗi đêm, Lạc Thiên làm sao có thể không hay biết được.

Nàng không nói, hấn cũng giả vờ không phát hiện. Cố tính kéo dài cái tình cảm phu thê giả vờ của bọn họ lâu được chừng nào hay chừng nấy. Nếu một ngày Ngưng Bích nhớ ra được nhiệm vụ của nàng, gánh nặng mà nàng đang mang trên vai, chắc chắn đó sẽ là ngày chia ly của bọn họ.

Chiếc bàn dưới chân Ngưng Bích bị nội lực chấn cho vỡ nát, võ công của nàng đã phục hồi hoàn toàn rồi. Ngưng Bích phóng người lẳng không về phía Khinh Trần, mũi dao nhắm thẳng vào những vị trí hiểm yếu nhất. Đó chính là cách đánh của hầu hết sát thủ, không hề hoa hoệ cầu kỳ, chỉ cốt yếu đoạt mạng đối phương càng nhanh càng tốt.

Trên tay Khinh Trần cầm là một trường côn bằng thép sáng bóng dài chừng hai thước, thân côn có nhiều khúc mấu giống như thân trúc. Người dùng trường côn đa số lực tay đều phải cực mạnh, mới có thể điều khiển được loại binh khí dài và tốn sức này. Song dao chỉ ngắn cỡ bốn tấc nhưng tốc độ tuyệt luân. Trường côn có phạm vi tấn công tầm xa và lực phát ra cực kỳ mạnh. Mỗi bên đều có sở trường cùng sở đoản của riêng mình.

Trường côn đánh bật được một mũi dao đang lăm lăm vào cổ Khinh Trần. Tay kia của Ngưng Bích đã linh động dùng dao nhắm vào phần bụng của y. Khinh Trần lập hết gạt đỡ lại thuận thế phản kích. Nhưng Không hiểu sao, y càng lúc càng bị bức lui ra ngoài. Sở trường của Khinh Trần chính là tấn công tầm xa, chứ không phải cận chiến như Ngưng Bích. Vì vậy một người liều mạng tiếp cận, một người liên thủ động giữ khoảng cách vừa đủ để tấn công. Nếu để Ngưng Bích áp sát, người thất thủ chắc chắn sẽ là y.

Hai vũ khí mỗi lần chạm nhau đều toé lửa kịch liệt. Cuộc chiến này không ai chịu nhường ai. Tuy trận đấu là do Khinh Trần khởi đầu trước, nhưng Ngưng Bích lại chủ động tấn công buộc y liên tục thoái lui. Chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ không chỉ bị thương mà là mất luôn mạng. Không ngờ cách đánh của một tiểu nữ nhỏ bé lại ngoan độc đến cỡ này. Xem ra hôm nay đem vũ khí đến gây sự với Kim công tử là một sai lầm lớn.

Từ cửa phòng của Lạc Thiên, Khinh Trần liên tục bị bức lui chạy ra tới cửa. Y liếc nhìn sau lưng mình, chỉ hai bước nữa thôi là y đã chạy thẳng ra ngoài đường. Nữ nhân kia thật ghê gớm. Y chỉ muốn tới hù dọa Khinh Nhân trả lại Diễm Hồng viện cho Mẫu Đơn thôi, điều kiện gì của hấn Khinh Trần đều sẽ tận tình đáp ứng. Ai ngờ lần này lại chọc ngay ổ kiến lửa. Nữ nhân mang mặt nạ kia chỉ nói có hai câu “Im lặng, để công tử nghỉ ngơi! Nếu không ta giết người.” Thì liền ra tay muốn giết người thật. Khinh Trần công nhận, lúc đó y có hơi lớn tiếng la hét, trên mặt cũng có một chút dữ dằn, quấy rầy người khác đang ngủ cũng là không đúng. Nhưng không lẽ chỉ có mấy lý do cớ con đó thì có thể ra tay giết người. Trời vẫn còn đang sáng, giờ ngủ của tên kia có thể quan trọng đến mức đoạt mạng người khác sao? Đây là cái thiên lý gì. truyện copy từ

Nữ nhân hung dữ lại dậm chân chuẩn bị tiến công tới. Khinh Trần cả hai tay nắm chặt lấy trường côn. Liên tục chống đỡ song dao của ác nữ đã làm tay y tê rần hết, mồ hôi cũng chảy ra đầm đìa. Y sợ nếu mình không nắm chặt một chút, sẽ vượt tay làm văng trường côn đi mất. Gương mặt ác nữ càng lúc càng gần, đôi mắt lộ rõ hung quang như tử thần đòi mạng, khí thể toát ra lạnh buốt khiến Khinh Trần chợt cảm thấy run rẩy. Đây mà là cảm giác mà một nữ nhân có thể gây ra được sao? Nếu không phải trải qua tu la địa ngục, Khinh Trần tin rằng không ai có thể rèn luyện ra được sát khí mạnh cỡ này.

40. Chương 39 : Chẳng Hay Tướng Quân Muốn Gì?

Chương 39: Chẳng hay tướng quân muốn gì?

Lần thứ hai trong ngày, Lạc Thiên phải chạy ra ngăn Ngưng Bích giết người. Hấn càng lúc càng sợ mình không còn cản được nàng mấy lần nữa. Lạc Thiên chen qua đám đông, chạy thẳng xuống sảnh lớn. Hấn vừa đi vừa gọi Ngưng Bích, nhưng có lẽ nàng không nghe được. Ngưng Bích hăng say tấn công liên tiếp Khinh Trần. Gã nam tử này bị bức lui, phải vất vả chống đỡ. Thình thoảng hấn len lén đưa đôi mắt cầu cứu về phía Lạc Thiên.

Không còn cách nào khác, Lạc Thiên phải rút kiếm chen vào giữa. Bởi vì hai người đang đánh nhau rất dữ dội, nên hắn không dám tay không vào can. Cầm sẵn kiếm trong tay, để có chiêu nào đi lạc thì hắn cũng có thứ mà chống đỡ. Lạc Thiên nheo mắt, cẩn thận quan sát nhịp điệu của hai người. Trong tích tắc Ngưng Bích gươm dao đâm tới, Lạc Thiên liền vung kiếm chém xuống. Song dao bị hắn nhấn chặt xuống sàn. Tuy hắn không có võ công thực thụ nhưng bù lại lại hắn có đôi mắt biết quan sát cực nhanh. Trong động tác tấn công đường thẳng, kỳ nhất là đột nhiên có lực bên hông tác dụng vào. Dù chỉ dùng lực nhỏ cũng có thể không chế được đối phương đang đâm tới.

Sát chiêu rõ ràng đã có thể thành công đoạt mạng, không hiểu ai lại dám to gan căng nòng. Ngưng Bích hung dữ trừng mắt nhìn sang kẻ phá bình. Lạc Thiên đột ngột quát to một tiếng, khiến nàng giật mình sợ hãi.

-Ngừng...

Tiếng hét của hắn có uy lực chẳng khác nào sét đánh. Tuy đối với mọi người vô hiệu, nhưng đối với Ngưng Bích lại hiệu quả vô cùng. Nàng chớp mắt nhìn hắn sửng sốt, gương mặt trở lại với vẻ ngây thơ dịu dàng.

-Nhị lang. - Nàng kêu như tiếng mèo nhỏ, gương đôi mắt vô tội nhìn hắn đầy sợ hãi.

Thế nhưng Lạc Thiên vẫn còn nổi giận bùm bùm. Cặp mắt của nàng lúc này, có phải hay không cũng muốn ra tay với cả hắn.

Sát ý của Ngưng Bích hoàn toàn tiêu tán. Nàng thu đao lại, hồi phục vẻ thực nữ dịu dàng. Cả đôi mắt cũng cực kỳ mềm mại. Khinh Trần chớp mắt nhìn mãi không thôi. Đây là cái cơ sự gì, con người trong chớp lát lại có thể biến đổi đến hoàn toàn trái ngược như vậy.

Lạc Thiên cũng tra lại kiếm vào vỏ. Hắn cũng giật mình vì hành động liều lĩnh lúc này của bản thân. Không ngờ mình cũng có ngày lại rút kiếm xông vào giữa một trường quyết đấu. Hắn cảm thấy tim mình đập ầm ầm. Tuy nhiên cả ba người đang đứng giữ sảnh, có nhiều người dòm ngó, hắn liền trưng ra khuôn mặt tỉnh bơ không có việc gì.

-Khinh Trần huynh, thứ lỗi. Lúc này đắc tội với huynh rồi! Xin huynh tha thứ cho tiểu đệ giáo huấn nàng không nghiêm. - Hắn chấp tay cung kính với Khinh Trần. - Chúng ta có nhiều chuyện cần nói. Vào trong phòng, uống trà rồi bàn bạc tiếp được không?

Sau đó không đợi Khinh Trần đồng ý hay từ chối, Lạc Thiên mạnh tay kéo hắn vào một gian phòng khách. Hắn kêu người chuẩn bị một ấm trà hảo hạng, cùng với một số điểm tâm. Đám đông xung quanh thấy hết đánh nhau cũng tự động giải tán. Việc đánh nhau ở Bàn Tơ phổ này diễn ra hằng ngày như cơm bữa. Hôm nay chỉ đặc sắc hơn một chút, là có cao thủ so chiêu mà thôi. Khinh Trần nổi tiếng ở Bàn Tơ phổ lại có ngày bị nữ nhân áp đảo, còn Kim công tử xen vào ngăn cản chắc cũng là cao thủ nhất lưu.

"Haizz ... sao họ không đánh tiếp để phân cao thấp. Tự nhiên ngưng lại thật là mất hứng mà."

^ _ ^

Trà đã rót ra để trước mặt, mà Khinh Trần có vẻ vẫn chưa tỉnh hồn lại hắn. Hắn hết ngơ ngát nhìn Ngưng Bích rồi nhìn qua Lạc Thiên. Nữ tử hiền thực, ôn nhu đứng phía sau hầu hạ lại là cao thủ ra tay tàn độc. Nam nhân nho nhã đang ngồi trước mặt y, lúc nào cũng cười hời hợt lại có thể một nhát kiếm chế trụ nàng. Quả thật là chân nhân bất lộ tướng. Lần đầu tiên trong đời, Khinh Trần công nhận là hắn đã đánh giá sai người.

-Khinh Trần huynh, mời dùng trà. - Lạc Thiên cố tình nhắc thêm một lần nữa.

-Ừ ừ ừ ... dùng trà.

Khinh Trần bị nhắc nhở, liền máy móc nâng chén trà lên uống như một con rối. Có điều nước trà nóng quá khiến hắn bỏng miệng rồi. Điều bộ chặt vật của hắn, Lạc Thiên và Ngưng Bích không khỏi mỉm cười. Bản thân của Khinh Trần cũng cười to đáp lại. Nhờ cốc trà nóng này, không khí trở nên vui vẻ ấm áp hoà nhã.

-Khinh Trần huynh, lúc này Ngưng Bích đã mạo phạm huynh. Ta thay mặt nàng xin lỗi! - Lạc Thiên ra vẻ có trách nhiệm, hạ mình ba phần để dễ thương lượng về sau.

-Ai ... Là ta cũng có một phần lỗi. Ta không nên vô cớ xông vào ... phá vỡ giấc ngủ của Kim hiền đệ. – Khinh Trần cũng nhún mình không kém gì. Y đến đây cũng là muốn cầu cạnh người ta. truyện copy từ

Nghe Khinh Trần nói, Lạc Thiên hơi nhướng mày lên một chút. Trước mặt người khác, hắn không thích bị nhìn rõ tâm tư. Dù có trời có sập xuống hắn cũng phải giữ cho thái độ lúc nào cũng bình tĩnh. Đó chính là bản lãnh trọng yếu của thương gia trong các cuộc bàn thảo mua bán.

Hai người đánh nhau đến trời long đất lở, người sống ta chết, người bên ngoài nhìn vào còn tưởng bọn họ có thâm thù đại hận gì. Không ngờ Ngưng Bích chỉ vì bảo vệ sự nghỉ ngơi của Lạc Thiên, liền có thể ra tay giết người. Hắn không biết nên sợ hãi hay cảm động đây. Nàng càng lúc càng bảo hộ hắn quá kỹ.

-Về việc của Mẫu Đơn cô nương, tại hạ thật muốn lần không muốn xảy ra. Chỉ tại nàng đứng giữa đám đông chỉ thẳng ta mà thách đấu, kết cục bây giờ là do tự nàng tạo ra thôi. – Lạc Thiên dùng chiêu ‘tiên hạ thủ vi cường’, ra tay phân bua trước. - Nếu ta thắng rồi mà không tiếp nhận Diễm Hồng viện, có phải là khinh thường người khác, vũ nhục tôn nghiêm của Mẫu Đơn cô nương hay không?

Lạc Thiên thở dài bất đắc dĩ, nói việc hắn đoạt được Diễm Hồng viện chẳng khác nào ôm một món nợ không đáng có. Hắn là người thông minh, biết chắc Khinh Trần tới đây cũng chỉ có một mục đích là đòi lại Diễm Hồng viện mà thôi. Nhưng mà Lạc Thiên hắn là ai chứ? Chính là đệ nhất gian thương nhận tiền không nhận người, ăn xương không nhả xác. Lợi lộc đã vào túi rồi, muốn hắn nhả ra, trừ phi là trời sập.

Đem danh dự của Mẫu Đơn ra nói, khiến Khinh Trần không cách nào phản bác. Trong lúc Khinh Trần đang loay hoay tìm lời đáp trả, thì Lạc Thiên lại bồi thêm mấy câu.

-Bất quá cứ như đồ phùng mà làm. Sau này Mẫu Đơn cô nương tiếp tục việc quản lý Diễm Hồng viện, ta sẽ chỉ là ông chủ trên danh nghĩa. Lợi nhuận của kỹ viện chia phân nửa cho Mẫu Đơn cô nương, phân nửa sẽ tiếp tục giữ lại cho kỹ viện. Huynh thấy như vậy có được không? Ta không có quyết định gì trong này, chỉ là một cách bịt miệng thiên hạ mà thôi. – Lạc Thiên mỉm cười thân thiện.

Khinh Trần nghĩ lại cũng thấy kế này không tồi. Dù sao thua cũng đã thua rồi, chỉ là đổi một cái tên khác thôi, cũng không ảnh hưởng công việc làm ăn cho lắm. Nhưng rất tiếc là y không thể nhìn sâu vào trong cái bẫy ngọt ngào trong đó.

Tuy Mẫu Đơn lại được toàn quyền quyết định, nhưng kỳ thực cũng chỉ là một người làm công ăn lương mà thôi. Chủ nhân thật sự vẫn là Lạc Thiên. Hắn không làm gì cả mà vẫn có người bán sống bán chết làm việc ỉn. Lợi nhuận nói là giữ lại cho kỹ viện, thật ra là đang làm giàu cho hắn. Lạc Thiên là ông chủ, sau này hắn nói muốn lấy tiền của kỹ viện, thì mấy ai có thể cản được. Việc này giống như một cái cây được người khác chăm bón. Khi ra quả thì người đó được quyền hái đi một nửa. Còn Lạc Thiên chẳng cần làm gì hết, hắn bất kỳ lúc nào cũng có thể đến hái trái cây đều được.

-Quả thật lúc này bắt huynh đệ trả lại Diễm Hồng viện thật không tránh được miệng lưỡi của thiên hạ, ảnh hưởng danh dự của Mẫu Đơn. Thôi thì sau này cứ theo cách của đệ mà làm. – Khinh Trần cuối cùng vì lợi ngắn trước mắt mà không suy tính lâu dài. Nhanh chóng sập vào cái bẫy do Lạc Thiên giăng ra.

-Khinh Trần huynh, chúng ta trước đây có nhiều hiểu lầm. Nhân dịp này, đệ mượn trà thay rượu, kính huynh một ly. Sau này chúng ta không còn xích mích gì nữa. – Lạc Thiên nâng lên chén trà lên cung kính.

-Sao có thể lấy trà thay rượu được! – Khinh Trần chính là một tên tửu quỷ à nha. Đối với y, khoảng cách của trà và rượu chẳng khác nào mùa đông và mùa hè, không thể nào thay thế được. – Bất quá ta chấp nhận lời đề nghị của đệ, mọi xích mích trước đây bỏ qua hết.

-Vậy còn thử thách trước đây huynh đưa ra, ta đã hoàn thành ... – Lạc Thiên sẵn lúc Khinh Trần đang vui vẻ, nhắc lại món nợ trước kia.

-Lao Thiết Tâm? – Khinh Trần nhún mày suy nghĩ. – Quả thật ta biết tung tích người này. Ông ta thoái ẩn đã lâu, không muốn bắt kỳ người nào biết. Trước đây ta không biết rõ đệ có mục đích gì, ra ba thử thách cũng là vì muốn người biết khó mà lui. Nhưng không ngờ ...

Một câu nói nửa chừng lại bỏ lửng, Lạc Thiên cũng hiểu rõ ý tứ của y. Khinh Trần đã có lời hứa, vì người mà che dấu tung tích. Thế nhưng Lạc Thiên cũng có cái khó của mình. Nhiệm vụ này mà không hoàn thành chắc chắn đại ca sẽ không tha cho hắn. Mà dù đại ca có tha cho hắn thì Lạc Thiên cũng không biết

mình có còn nhà để trở về không. Tạo phản là một chuyện lớn, vì thiếu binh khí, quân trang mà thất bại, chắc chắn con đường cuối cùng là bị hoàng thượng tru di cửu tộc mà thôi. Đã leo lên lưng cọp thì không thể quay xuống được rồi, bằng cách gì hần cũng phải moi Lao Thiết Tâm ra cho bằng được.

-Ta hiểu, người quân tử đã hứa với người thì chắc chắn phải giữ lời. Huynh đã nhận lời che dấu tung tích cho người thì khó mà nuốt lời được. – Lạc Thiên lấy lui làm tiến, bắt đầu phong cách thương lượng của mình. – Thế nhưng giao ước của hai chúng ta cũng là hiệp định của quân tử chi giao. Ta thực sự không có ý định gì xấu đối với Lao Thiết Tâm tiền bối. Chỉ là muốn lão hợp tác mở một cái lò rèn, cùng nhau kiếm tiền vậy mà.

Khinh Trần trầm ngâm suy nghĩ, trong mắt y chợt có chút gì đó vụt qua. Sau đó Khinh Trần nhìn Lạc Thiên đầy lạ lẫm, vừa có tò mò xen lẫn với ngạc nhiên.

-Ta vốn nghĩ triều đình không có thiếu lò rèn cùng binh khí. Hà có gì Hộ Sứ tướng quân lại phải nhọc công đi tìm Lao Thiết Tâm!

Một lời nói ra chẳng nào sét đánh giữa trời quang, thì ra Khinh Trần đã điều tra ra thân phận của hần. Lạc Thiên có hơi giật khựng người. Khinh Trần quả nhiên là lão đại của bàn Tơ phổ. Tuổi còn trẻ mà đã leo lên được cái chức này thì vốn chẳng thể là nhân vật tầm thường cho được.

41. Chương 4 0: Quá Anh Tuấn Sẽ Khó Làm Việc

Chương 40: Quá anh tuấn sẽ khó làm việc

Trong căn phòng khách đặc biệt của Diễm Hồng viện, lão bản Kim công tử đang bận tiếp khách. Trong phòng chỉ có ba người, lúc này vừa nói vừa cười chẳng hiểu sao bây giờ đột ngột im lặng. Không khí có chút ngưng trọng tới ngột ngạt.

Thân phận của Lạc Thiên đã bị người ta vạch trần. Có hay chăng bước tiếp theo sẽ báo với triều đình để lãnh thưởng. Một tướng quân bị thích khách bắt đi, sao có thể chạy tới đây hết đánh bạc rồi lại chơi cá cược. Còn có Ngưng Bích là sát thủ từng bắt công chúa uy hiếp, bây giờ hai người lại thân thiết ở chung một chỗ, dù có mười cái miệng cũng không thể giải thích nổi.

Chưa làm được việc gì, sao có thể dễ dàng để người ta bắt về. Ngưng Bích lại nổi lên sát ý muốn thủ tiêu diệt khẩu. Chỉ cần Khinh Trần có chút hành động đột ngột nào, song đao sẽ ngay lập tức xuất ra.

Lạc Thiên đột nhiên ngẩng cao đầu cười to giống như vừa nghe được một chuyện hài. Dù thân phận mình đã bị lộ, Lạc Thiên vẫn kiên quyết không lộ ra chút bối rối nào. Bị người khác nắm tẩy chính là đại kỵ của thương gia, cho dù có điểm yếu cũng phải một mặt hoá giải xem như không có.

-Sao Khinh Trần huynh lại nhận định ta là Hộ Sứ tướng quân? – Hần có chút đánh giá cao thực lực của đối phương.

-Cũng không có việc gì khó. Bảy ngày trước, nghe nói trong cung xuất hiện thích khách. Tên thích khách trong lúc bỏ chạy đã bắt theo Hộ sứ tướng quân đi. Toàn thành đã phong tỏa, khiến người ra vào cổng thành đều bị kiểm tra nghiêm ngặt. Kim công tử cũng vừa vặn bảy ngày trước xuất hiện ở Bàn Tơ phổ. Nơi đây rộng rãi hỗn tạp, là một cái địa phương mà cả triều đình cũng không quản lý nổi. Muốn ẩn thân, đi vào Bàn Tơ phổ chính là thượng sách.

-Cũng có thể là một sự trùng hợp bất ngờ đi.

-Hộ sứ tướng quân được miêu tả là tuấn kiệt nho nhã, gương mặt suât đến nữ nhân cũng không sánh bằng. Vừa lúc này Kim công tử rút gươm tương trợ, thật là khí thế bất phàm. Một người xuất chúng đến như vậy, e rằng trên thế gian hiếm gặp. Nói là trùng hợp thì cũng khiến người ta khó mà tin.

-Ha ha ha ... lần đầu tiên có người trực tiếp trước mặt ta lại khen đến ‘thế gian hiếm gặp’. Kim mỗ thật lấy làm bối rối trong lòng. – Lạc Thiên cười to sảng khoái.

Tuy rằng hắn cũng rất thích được nghe khen tặng, thế nhưng mật ngọt chết ruồi. Nếu gương mặt dễ bị người khác nhận ra đến như vậy, sau này hắn nên nghĩ cách hoá trang đi một chút. Đi đến đâu cũng bị người khác nhận mặt, thì sau này còn đi lừa gạt ai được nữa chứ.

xem tại

-Kim công tử đã sáng khoái thừa nhận như vậy, Khinh Trần cũng không nói vòng vo. Lao Thiết Tâm vốn rất nghi kỵ triều đình, hắn sẽ không bao giờ hợp tác với tướng quân đâu.

-Nhưng tại hạ chỉ muốn mời hắn với tư cách cá nhân thôi, không liên quan gì đến triều đình hết. Vốn dĩ ta muốn khai thác một mỏ sắt, đem quặng ở đó luyện thành sản phẩm rồi đem bán đi. Đơn thuần là vì sinh kế.

-Nhưng mỏ sắt hiện nay toàn bộ đều do triều đình cai quản. – Khinh Trần ngạc nhiên vì kế hoạch của Lạc Thiên. Đây chẳng phải là một cái ý định bất trung hay sao?

-Nếu có thể đường đường chính chính làm, thì ta cần gì nghĩ kế trốn đi như vậy. Khai thác mỏ sắt lợi nhuận không nhỏ. Tại hạ đã có địa điểm, có tài phí. Cái ta cần chính là nhân lực và sự phụ có tay nghề. Thế nào, Khinh Trần huynh có muốn tiếp thêm một tay vào đó?

Lợi ích đã quăng ra trước mắt, mà còn lại là một cái lợi ích không nhỏ chút nào, Khinh Trần ngay lập tức bị lung lay trong lòng. Khai thác lậu mỏ sắt là đại tội lớn vô cùng, kế hoạch này nguy hiểm rất cao. Nhưng nghĩ kỹ thì đối phương lại là tướng quân trong triều, vừa có tiền vừa có thế lực. Nếu vạn nhất xảy ra việc gì, cũng có người đứng ra gánh chịu rồi. Suy nghĩ vòng vèo một hồi, Khinh Trần cũng gật đầu đồng ý. Y hẹn với Lạc Thiên ngay mai sẽ cùng nhau đi gặp Lao Thiết Tâm.

^ ^
—

Sau khi Khinh Trần rời khỏi chỉ còn lại Ngưng Bích và Lạc Thiên ở trong phòng. Hắn vẫn trầm mặc không quay lại nhìn nàng một chút, sợ lại phải đối mặt với đôi mắt dữ dội muốn giết người kia. Nàng là nữ nhân của hắn, lại là người hắn hết sức thương yêu, thế nhưng tại sao hắn lại cảm thấy nàng ngày càng xa cách. Nàng vốn tồn tại ở một thế giới mà hắn không thể với tới được. Nếu không phải hắn bất ngờ bị nạn rơi xuống biển, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ có thể chung đường. Số mệnh thật kỳ diệu, trói buộc hai con người lại với nhau, sau đó lại tàn nhẫn chia rẽ họ ra. Có những chuyện dù muốn tránh cũng không thể tránh, dù muốn quên cũng không thể quên.

Hắn thở dài.

Ngưng Bích nhận ra hắn đang ngồi thẫn thờ suy tư. Theo thói quen, nàng lại đến ngồi bên cạnh hắn, chui vào lòng hắn, rồi để cho hắn ôm ấp. Hành động của nàng chẳng khác nào một sủng vật đáng yêu. Hắn bật cười, choàng tay ôm lấy vai nàng, cảm nhận muôn ngàn cảm xúc xáo trộn trong lòng mình.

-Động võ có ảnh hưởng đến vết thương không?

-Không đau. – Nàng nũng nịu trả lời.

-Sau này đừng tổn hại bản thân mình nữa. Người nào thấy ghét thì cứ đánh, nhưng đừng tùy tiện giết người. – Hắn dặn dò, tuy không phải là lời lẽ chuẩn mực cho lắm.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu trong lòng hắn. Việc tướng công dạy, nàng chắc chắn sẽ nghe theo. Nàng là một hiền thê ngoan ngoãn mà.

-Ai không gây bất lợi cho tướng công, thiếp cũng sẽ không cùng họ so đo.

Giọng nàng khe khẽ nói, giống như một con mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân. Lạc Thiên lại cảm thấy xôn xao thêm một chút. “Lúc nàng nhớ ra hết mọi chuyện, liệu còn có thể nói ra câu này được nữa không?”

-Không được giết người nữa. – Hắn nhắc lại.

-Vâng! Chỉ cần không ai làm hại tướng công.

“Nếu ai động tới chàng, ta sẽ không tha!” Nửa vế sau, Ngưng Bích giữ lại không nói ra, nhưng Lạc Thiên thì lại hiểu rõ ý tứ của nàng. Hắn lại thở dài thêm một cái.

-Trong đám mật sứ, làm cách nào để liên lạc với nhau? – Hấn đã cho nàng đi theo Đặng Đồ Sơn một thời gian, có lẽ cách thức làm việc của bọn họ nàng cũng đã rõ.

-Thì dùng phi cấp truyền tin đó. – Nàng trả lời.

-Vậy liên lạc với Đặng Đồ Sơn đi. Chúng ta sẽ tiếp tục tiến hành kế hoạch.

-Đã quyết định địa điểm rồi ư?

-Đúng vậy, là một đảo hoang giữa khu vực tứ giác Quỷ Môn Quan. – Hấn mỉm cười vuốt tóc Ngưng Bích.

Lần đó Ngưng Bích trộm được bản đồ khoáng sản của Triệu Đảo, hấn đã nghiên cứu qua. Bản đồ này quả thật là chi tiết tường tận, chỗ nào có loại khoáng sản gì, dự đoán có bao nhiêu, phát hiện vào ngày nào đều có ghi rõ.

Triệu Đảo thật ra cũng không phải có đến một triệu hòn đảo thật. Nhưng số đảo có thể gọi là lớn thì có đến mấy chục ngàn, số còn lại thì coi như là đá nổi giữa biển cũng được. Trong đó, có một ngàn không trăm lẻ bốn dân tộc, tương đương với gần hai ngàn hòn đảo có người sinh sống. Đa số đảo còn lại bị bỏ hoang.

Có một vùng biển nằm ở phía tây Triệu đảo, nhưng lại hoang sơ vô cùng gọi là khu vực tứ giác Quỷ Môn Quan. Vùng biển này bao gồm hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ, tuy nhiên lại không có liên quan đến hải trình quan trọng nào, nên cũng ít có thuyền bè đi qua. Mà cũng ít ai dám đi qua đây, bởi vì thuyền bè nào tiến vào đây không bị đắm thì cũng mất tích. Dân mê tin cho rằng nơi đây có một cánh cổng đi thông tới quỷ giới, thỉnh thoảng cổng quỷ mở ra khiến tàu bè bị lôi tới xứ quỷ hết rồi.

Tuy nhiên Lạc Thiên lại là kẻ không tin chuyện quỷ thần, hấn cho rằng đây chỉ là những truyền thuyết bịa đặt của dân vô công rồi nghề. Bằng chứng là đã có đội thuyền của hoàng gia Triệu Đảo đi qua đó. Chẳng những họ vẽ lại bản đồ rõ ràng, mà còn phát hiện ra mấy hòn đảo có quặng sắt, chú thích vào hết trong bản đồ. Nhưng ít ra như vậy cũng tốt. Khu vực càng có tiếng xấu, càng ít người qua lại, thì việc khai thác lên lút của hấn sẽ càng được an toàn.

Vốn ban đầu rất muốn mang một khoản tiền lớn đến Triệu Đảo để dâng hoàng mua mấy mỏ sắt. Ai ngờ được đã có nhiều việc xảy ra quá. Vàng thì chẳng biết bây giờ đang ở nơi nào, mỏ sắt thì toàn bộ bị triều đình độc chiếm. Hấn muốn ghé chân vào lãnh vực này, thì yêu cầu còn khắt khe hơn tuyển phò mã.

Muốn làm thì làm cho tới. Lạc Thiên quyết định sẽ tự mình tổ chức hết mọi việc, tự tìm đến Quỷ Môn Quan khai thác sắt lậu, rồi rèn binh khí chở về Việt Quốc.

Đầu tiên, hấn cần hội họp với Đặng Đồ Sơn để tổ chức một đội thuyền ra khơi đi tới Quỷ Môn Quan. Hấn không biết bên đại ca đã tiến hành đến đâu rồi. Dù công việc lật đổ triều đình là trường kỳ kháng chiến, nhưng vẫn cứ là làm nhanh được lúc nào hay lúc đó.

42. Chương 41 : Đầu Tiên Phải Quà Cáp, Thứ Hai Nhận Họ Hàng

Chương 41: Đầu tiên phải quà cáp, thứ hai nhận họ hàng

Đúng với thời gian đã hẹn, buổi sáng hôm sau Kinh Trần đã đến tận cửa, cùng Lạc Thiên đi gặp Lao Thiết Tâm. Tên tửu quỷ này, hôm nay lại biến đổi đến người ta không nhận ra nổi. Đó là một hán tử có hơi mập một chút, gương mặt phương phi hồng nhuận, hàm râu quai nón cắt gọn sạch sẽ, tóc tai gọn gàng bởi cao. Kinh Trần vận một bộ y phục chỉnh tề, sau lưng có dắt cây thiết côn đã được gấp thành nhiều đoạn. Nhìn kiểu gì cũng không ra dáng của tên ăn mày mấy ngày trước. Lạc Thiên suýt chút nữa đã không nhận ra người.

-Kinh Trần huynh, bộ dáng hôm nay của huynh ... – Lạc Thiên thật là đại khai nhãn giới.

-Ai nha, Kim huynh đệ. Thật không ngờ người liền có thể nhận ra. Ta đi từ đầu phố đến cuối phố, bạn bè thân hữu mấy năm trời cũng không thể nhận ra được! – Kinh Trần há miệng cười sảng khoái.

-Hôm nay sao huynh lại thay đổi ... hình tượng, khác biệt vậy?

-Là do người chúng ta sắp sửa gặp! – Khinh Trần chợt thay đổi thái độ nghiêm túc, nói ra một câu bí hiểm.

Lạc Thiên tuy có tò mò nhưng hẳn lại quyết định im lặng. Xem ra Lao Thiết Tâm phải là một bất ngờ không nhỏ. Người khiến cho lão đại của Bàn Tơ phổ thay đổi đột ngột như vậy, không biết là cao nhân phương nào.

^ _ ^

Bàn Tơ phổ ngõ nhiều, quanh co, chật hẹp. Khinh Trần dẫn Lạc Thiên đi quanh quanh quẩn quẩn suốt cả mấy canh giờ, rõ ràng đối phương có ý đánh lạc hướng hẳn. Tuy nhiên canh theo phương vị mặt trời và sự quan sát của Lạc Thiên, cô lẽ bọn họ đang tiến dần về phía nam, đi về phía cao hơn của Bàn Tơ phổ.

Khu vực này thật sự nhếch nhách và hỗn tạp hơn nơi Lạc Thiên ở nhiều. Nhà cửa có vẻ nghèo hơn, đường sinh lầy lội, người dân cũng ăn mặc rách rưới hơn. Bọn trẻ con nheo nhóc đùa giỡn trên đường không có lấy đứa nào quần áo nguyên vẹn. Đứa lớn, đứa nhỏ đều ốm nhách, đen thui, đầu tóc rối bù, toàn bộ đi chân đất. Quả là một khu vực bần cùng trong xã hội.

Bọn họ đi qua một khu vực chợ búa đông nghịt người mua kẻ bán. Có mấy chủ sạp hàng nhận ra Khinh Trần, liền vẫy tay chào y. Khinh Trần mỉm cười đáp trả, thỉnh thoảng dừng lại trò chuyện với mấy người quen. Con người này hào sảng thoải mái, bằng hữu minh kết trái dài khắp nơi. Nhìn thấy thái độ mọi người chào đón y, Lạc Thiên chắc rằng bình thường y đối với bạn bè phải rất tốt.

đọc truyện mới nhất tại .

Ở cuối khu chợ ồn ào, Lạc Thiên nghe thấy tiếng búa rền quai trên sắt. Trong lòng hẳn mừng thầm, có lẽ rền tức là Kinh Trần đã dẫn đi đúng đường rồi. Con đường dẫn đến mục tiêu của hắn ngày càng ngắn lại.

Lò rền nằm dưới một gốc đa già hùng vĩ. Tuy không phải lớn lao cho lắm nhưng cũng có đến ba bốn thợ rền. Bọn họ đang hăng say thổi lửa, quai búa, tiếng ồn vang ra thật lớn vô cùng. Lạc Thiên ngó quanh, không có binh khí mà chỉ toàn là dao, búa, kéo, đục ... toàn là những vật dụng hữu ích hằng ngày. Tuy vật tầm thường nhưng qua con mắt của Lạc Thiên đánh giá thì toàn là hàng tốt, tuy mẫu mã không đẹp nhưng chất lượng cũng trên trung bình.

Hắn thầm quan sát mấy người thợ, hai trung niên và ba người trẻ tuổi. Trong số ba người trẻ tuổi còn có một cô nương. Điều làm Lạc Thiên ngạc nhiên tới độ đó là vị cô nương kia cũng ăn mặc như thợ rền, tay cầm búa lớn nện cật lực vào thỏi sắt nóng hổi. So với đại hán đứng kế bên, cây búa của nàng dùng còn to hơn, nặng hơn gấp bội. “Thật là một nữ lực sĩ hơn người!”

-Di Vân! – Kinh Trần lớn tiếng gọi.

Quả thật trong lò rền rất ồn ào, nếu không lớn tiếng một chút sẽ không nghe tiếng người nói. Cô nương Di Vân nghe Khinh Trần gọi liền vui vẻ ngẩng mặt lên. Tuy nhiên nụ cười của nàng tắt ngấm khi nhìn thấy bên cạnh Khinh Trần còn có một người lạ mặt khác. Khinh Trần nhìn thấy thái độ của Di Vân liền vội vàng giải thích.

-Tiểu muội của ta nhất gan, thường hay sợ người lạ.

Thì ra là tiểu muội của Khinh Trần, nhìn không giống y chút nào. Di Vân tuy ăn mặc đạm bạc, nhưng gương mặt thanh tú dễ coi, đôi mắt sâu với hàng mi cong dài đầy mê hoặc. Làn da ánh đồng khỏe mạnh, mái tóc xoắn tinh nghịch, cơ thể cao to đầy đặn, là một mỹ nữ tiêu chuẩn của Triệu Đảo này. Nhìn nàng cầm trên tay búa rền to lớn, không ai có thể nói được nàng là con người nhút nhát e lệ chút nào.

-Tại hạ là Kim Thành, xin ra mắt Di Vân cô nương. – Lạc Thiên mỉm cười chào hỏi.

Tuy không biết Khinh Trần dẫn mình đến chỗ tiểu muội của y để làm gì, nhưng Lạc Thiên vẫn không tỏ rõ thái độ. Mọi việc tùy biến mà tuân theo.

Di Vân bỏ dở công việc đang làm, dẫn hai người ra phía sau hậu đường của lò rền. Nơi này là phần phòng khách bày trí đơn giản, bên ngoài có núi có hoa, thật là thanh tịnh tao nhã. Chỉ riêng có tiếng oang oang

vọng lại từ phía lò rèn là phá hỏng hết toàn bộ phong cảnh. Chẳng lẽ người trong nhà này không biết ồn là gì sao?

Di Vân để khách ngồi chờ ở đó, một mình lui xuống bưng trà. Nàng mỗi lần nhìn lên Khinh Trần đều vui vẻ hiện rõ trên mặt, nhưng liếc thấy Lạc Thiên đều thu hồi nụ cười, cúi gằm mặt đi xuống. Quả nhiên là một cô nương e lệ. Người có bao giờ nhìn thấy một đại tượng e lệ xấu hổ chưa? Di Vân chính là mang lại cho người khác cảm giác như thế.

Từ trong nhà rỗng rảng tiếng nói vọng ra, một lão hán to cao, râu quai nón bạc trắng như cước xuất hiện sau cánh cửa. Người này là một bản sao về tuổi già của Khinh Trần, nói bọn họ không có quan hệ thì không ai tin nổi.

-Tiểu Trần, người bao lâu mới chịu ghé về nhà thăm ta hả? – Lão hán lớn giọng nói chuyện, giống hệt như đang có nhiều tiếng ồn xung quanh lắm vậy.

-Phụ thân, con mỗi tháng đều về thăm người mà. – Khinh Trần cũng đáp lại bằng lời lẽ tương tự.

Lạc Thiên nghĩ nếu không phải vì nội dung câu chuyện giữa họ, bên ngoài nghe thấy đều tưởng hai cha con này đang gây gỗ chuyện gì.

-Đây là huynh đệ của con, Kim Thành công tử. – Khinh Trần giới thiệu. – Đây là phụ thân của huynh, người mà ta hứa sẽ đưa đệ đi gặp. Làm việc trong lò rèn khiến thính giác của người không còn tốt, huynh đệ người nên lớn tiếng một chút.

Hắn hai mắt sáng rõ, ngay lập tức chấp hai tay trịnh trọng chào hỏi.

-Vấn bối vấn an Lao lão bá. Ngưỡng mộ đã lâu. – Hắn cười đến không ngậm miệng lại được.

“Tên quý quái Khinh Trần nhiều lần làm khó người ta như vậy, thì ra người mà y muốn giấu lại chính là phụ thân của y.”

-Bạn mới sao? Ngoại trừ Tiểu Hải và Mẫu Đơn, lần đầu ta mới thấy người dẫn bằng hữu về nhà. – Lao Thiết Tâm ngoái nhìn đánh giá một hồi mới nói tiếp. – Người này vốn không phải dân gốc ở Triệu Đảo sao?

-Vấn bối mang dòng máu Việt quốc, nhưng từ nhỏ lớn lên ở Triệu Đảo này rồi? – Lạc Thiên lựa ý mà trả lời.

“Không phải là người này mang tư tưởng bài ngoại chứ?” Khắp Triệu Đảo này, đâu có người nào mới lần đầu tiên gặp mặt đã hỏi hắn vấn đề này. Hai nước vốn gần nhau, người dân qua lại cũng không ít. Hơn nữa Triệu Đảo nằm trên nhiều tuyến đường hàng hải rộng lớn, giao thương khắp nơi, cả nước các dân tộc nhiều đến không đếm nổi. Hiện nay người thuần gốc Triệu Đảo e rằng cũng chỉ có hoàng tộc mà thôi.

-Vậy người trước giờ sống ở vùng nào? – Lao Thiết Tâm đột nhiên dùng tiếng Việt để hỏi chuyện.

Điều này suýt chút nữa khiến Lạc Thiên há họng ngạc nhiên. Tuy nhiên hắn vẫn bình tĩnh ứng phó, dùng một thứ tiếng Việt trọ trẹ, khó khăn nói.

-Đảo nhỏ, phía tây. – Sau đó hắn chuyển qua dùng tiếng Triệu Đảo. – Gần đảo Lý Ngư. Gia đình của vấn bối chỉ sống trên đảo có một mình. Từ trước năm hai mươi tuổi tại hạ cũng chưa từng tiếp xúc với người nào khác. Năm ngoái phụ mẫu đều lần lượt qua đời, tại hạ mới giông buồm ra biển lớn, đi du lịch khắp nơi. Bá bá, người học ở đâu tiếng Việt mà nói dễ dàng đến vậy?

-Đúng đó phụ thân, con trước giờ cũng không nghe cha nói qua là người biết tiếng Việt. – Khinh Trần đột ngột xen vào, phụ thân đại nhân vừa nói mấy tiếng mà y không hiểu nổi.

-Đó là chuyện trước khi người sinh ra, dĩ nhiên là không biết được. Hảo huynh đệ của ta cũng là người gốc Việt quốc. Nhìn thấy bằng hữu của người, làm ta nhớ lại ngày xưa thôi.

-Là lúc cha còn làm cho Trương Kỳ quân ...

-Câm miệng, ai cho người nhắc lại chuyện đó.

Lao Thiết Tâm đột nhiên la lớn, khiến cả hai nam tử còn lại trong phòng đều giật nảy mình. Nãy giờ tuy lão nói chuyện rất lớn tiếng, nhưng tiếng la này mới thật sự là kinh hồn. Không ngờ một lão nhân còn có thể phát ra âm thanh đầy uy lực đến vậy.

-Bởi vậy ta mới nói với đệ là bàn chuyện với Lao Thiết Tâm cũng không có ích gì đâu. Phụ thân ta vốn có một gúc mắc lớn với triều đình, người đã từng thề không bao giờ quan hệ với người của triều đình nữa. – Khinh Trần nhỏ giọng nói.

Lạc Thiên cười khổ. Lao Thiết Tâm thù ghét triều đình Triệu Đảo, thì có liên quan gì với hắn đâu chứ. Hắn đâu phải làm việc cho triều đình, càng không phải là người Triệu Đảo. Cái hắn cần bây giờ là nhân lực phục vụ ở sát của mình mà thôi.

-Các người to nhỏ nói chuyện gì? – Lao Thiết Tâm lại lớn giọng nói chuyện.

-Không có gì đâu phụ thân à. – Khinh Trần trả lời, bắt đầu kiểu nói chuyện giống như gậy gố của hai người.

-Đúng vậy đó, bá bá. Khinh Trần huynh nhắc vẫn bối mới nhớ, có một món quà muốn kính tặng người. – Lạc Thiên mỉm cười, dâng lên củ sâm lớn mà hắn vẫn còn lưu giữ.

Hắn dự định dùng món quà không nhỏ này để dụ dỗ cao thủ như Lao Thiết Tâm. Chẳng ngờ lão nhân lại bất ngờ tái mặt, ngón tay run rẩy chỉ củ sâm.

-Người tìm đâu ra củ sâm này?

“Cái gì? Không phải lại có thù hằn gì với củ sâm nữa chứ?” Kinh thương nhiều năm, gặp nhiều loại người, Lạc Thiên làm ăn chưa bao giờ gặp được loại thương lượng mù mờ, khó hiểu như lúc này. Hắn đã bỏ nhiều thời gian và công sức mới buộc Khinh Trần dẫn đi gặp Lao Thiết Tâm. Hai cha con bọn họ đều kỳ quái, khó làm việc giống như nhau.

43. Chương 42 : Nhất Thân, Nhì Thế

Chương 42: Nhất thân, nhì thế

Phương pháp đầu tiên của việc đi nhờ vả: ‘quà cáp để tăng tình cảm’. Lạc Thiên đã căn theo bước đó, tặng Lao Thiết Tâm củ sâm lớn mà hắn mang theo từ đảo cá voi. Không ngờ củ sâm này lại khiến lão nhân giật mình kích động. Hắn liền dùng lời lẽ thuyết phục.

-Cái này vẫn bối mang từ quê nhà. Những nơi khác đều tìm không có được, giá trị hiếm có vô cùng. Củ đại sâm này rất bổ dưỡng, vì vậy tại hạ mới có ý tốt muốn biếu tặng bá bá bồi bổ.

-Đại Hoàng nhân sâm! – Lao Thiết Tâm đột nhiên kinh hãi. – Đại Hoàng nhân sâm dĩ nhiên là quý giá vô cùng rồi. Thiên hạ này không có tới hai củ, đều là bảo vật ở trong hoàng cung, hơn năm mươi năm trước đã bị lấy mất đi một củ. Người nói ở đảo quê nhà mình, chỉ có duy nhất một gia đình người sinh sống phải không? Loại sâm này là do ai trong gia đình người trồng?

“Thì ra loại sâm này còn có cái tên như vậy. Hơn nữa lai lịch càng không tầm thường.” Trước đó hắn chỉ nghĩ rằng củ sâm lớn thì giá trị càng phải cao. Không ngờ Đại Hoàng nhân sâm còn là vật chí tôn cực hiếm, có một không hai trên thế gian này. Nghĩ tới hai phụ phụ Cổ Sâm ngày ngày coi nhân sâm như củ cải mà ăn, hắn thật tiếc đứt ruột. Nếu biết trước, hắn đã kêu Ngưng Bích đi hái nhiều một chút.

Thấy hắn vẫn lưỡng lự suy tư, Lao Thiết Tâm càng hối dữ hơn.

-Nói mau, người thật ra tên họ là gì? Năm nay đã bao nhiêu niên kỷ.

-Phụ thân, hắn là Kim Thành, lúc này người ta đã giới thiệu rồi mà. – Kinh Trần thấy ngạc nhiên vì phụ thân của mình kích động như vậy, liền thêm lời vào.

-Ta không hỏi người, im đi. Hắn chắc chắn không phải họ Kim.

Lao Thiết Tâm quả nhiên rất xúc động, gạt phăng nhĩ tử của mình sang một bên. Lão dùng tay trái đặt lên vai Lạc Thiên lắc lư. Có lẽ do mất kiểm chế, nên cái bóp vai này thật sự làm hấn đau đớn.

-Bá bá, ta tên là Kim Thành, năm nay hai mươi mốt tuổi. Nhưng họ thật sự thì không thể nói cho bá bá biết được, đây là lời hứa với phụ mẫu trước khi lâm chung, họ tên của văn bối không được tùy tiện cho người ngoài biết. – Lạc Thiên nhăn nhó, tìm một cái cớ thoái thác để rút vai khỏi tay lão.

Tại sao người này lại nhất quyết hấn không phải họ Kim. Lão nhận ra cử nhân sâm này. Mà theo lời Lao Thiết Tâm, thì đây là vật chí tôn độc nhất, tại sao lại trở thành củ cải hoang mọc đầy trên đảo cá voi? Liệu phụ phụ Cổ Sâm có liên quan gì với Lao Thiết Tâm hay không? Bọn họ xem xem đồng tuổi, không lẽ có quen biết? Là quan hệ bạn hay thù đây?

-Hai mươi mốt tuổi, mẫu thân người năm đó có phải ngoài bốn mươi mới mang thai. Quả nhiên là long tộc ... cả hai đều đã qua đời thật sao? – Lao Thiết Tâm đột ngột xiu xuống, lẩm bẩm một mình.

Hai người Lạc Thiên và Khinh Trần đột nhiên cảm thấy khó hiểu. Lao Thiết Tâm càng nói càng kỳ lạ, đột nhiên cao hứng rồi đột nhiên yếu xiu. Lão đưa tay trái quẹt quẹt lỗ mũi, hai hàng lệ già đột nhiên trào ra.

-Chia cách năm mươi năm ... không ngờ lúc nghe tin thì người còn, kẻ mất. Cổ Trình Sâm, công chúa ...

Tuy Lao Thiết Tâm chỉ lí nhí than van, nhưng không lọt qua được lỗ tai của hai kẻ hậu bối. Lão thợ rèn lẳng tai không phân biệt được mình nói nhỏ hay lớn, cả bí mật động trời chôn giấu năm mươi mấy năm cũng bị lão tuôn ra hết. Lạc Thiên nghe được chấn động cả người. Thì ra Lao Thiết Tâm có quan hệ với Cổ lão nhân thật. Còn có long tộc và một vị công chúa nào đó nữa. Nhớ lại lời Triệu đế từng nói, hoàng tộc Triệu đảo rất hiếm muộn con cái, hoàng đế đời nào cũng phải chờ đến bạc đầu mới có được một mụn con. Vị công chúa bí hiểm mà Lao Thiết Tâm muốn nói là ai? Mọi việc càng lúc càng vướng vào nhiều rắc rối. Tuy nhiên Lao Thiết Tâm ra chiều rất xúc động khi nghe tin hai người mất, tình cảm thật không tòi. Có thể lợi dụng mối quan hệ này để gây lợi cho hấn. “Hy vọng lão sẽ nhận ra!”

-Bá bá, người nên chú trọng sức khỏe! - Lạc Thiên bước tới vòng hai tay kính cẩn.

Hấn cố tình đưa ra chiếc đồng tâm kết trên cổ tay mình. Chiếc vòng đó do chính Ngưng Bích tặng hấn. Trên đời chỉ có hai cái duy nhất, bên trong bện tóc của hai người, bên ngoài thắt bằng sợi chỉ đỏ, cuối vòng thắt một cái nơ con bướm. Hấn chē chiếc vòng này kiêu dáng nữ nhi, nhưng đồ Ngưng Bích tặng hấn không thể tháo bỏ. Bình thường Lạc Thiên thường dấu chiếc vòng sâu trong ống tay áo. Kiểu dây đồng tâm kết này độc đáo vô cùng, là Ngưng Bích được Cổ bà bà dạy thắt.

Quả nhiên có người ngay lập tức nhìn ra kiểu vòng dây này. Lao Thiết Tâm nắm chặt tay của Lạc Thiên ô ô khóc to. Lúc này hấn mới phát hiện thì ra cánh tay phải của Lao Thiết Tâm đã mất, trong lòng có chút không khỏi thất vọng. Một người thợ tài hoa như vậy đã bị phế một tay. Không biết kế hoạch của hấn còn phải gặp nhiều thử thách trở khác nữa không? Còn có bí mật đằng sau quan hệ giữa Lao Thiết Tâm và phụ phụ Cổ Sâm là gì?

^ ^

Lao Thiết Tâm sau khi khóc ròng một hồi mới bình tĩnh lại. Lão nhìn Lạc Thiên với một thái độ thân thiện. Khinh Trần rất ngạc nhiên khi lão mời Lạc Thiên ở lại dùng cơm. Y cứ nghĩ rằng chưa nói được ba câu thì Lạc Thiên chắc chắn sẽ bị phụ thân mình đuổi ra khỏi cửa. Nào ngờ hấn còn được mời ở lại ăn cơm, ngồi ở vị trí thượng khách trong nhà.

Suốt buổi cơm, Lao Thiết Tâm uống rượu rất nhiều, không biết là lão buồn lòng hay đang cao hứng. Tuy nhiên Lạc Thiên đã biết được, tửu quỷ như Khinh Trần là ở từ đâu mà ra.

“Hiền diệt, cuộc sống trên đảo nhỏ thế nào?”, “Phụ mẫu hai người vui vẻ chứ.” “Bình thường phụ thân người hay làm việc gì?” “Mẫu thân hiền diệt dung mạo như thế nào?” Tuy Lạc Thiên nhất mực từ chối tiết lộ thân phận mình. Nhưng mọi câu hỏi của Lao Thiết Tâm hấn đều trả lời rõ ràng, đem cuộc sống lưu lạc trên hoang đảo lúc trước tường thuật lại, nói giống như phụ phụ Cổ Sâm thật sự là cha mẹ của mình. Lao Thiết Tâm nghe xong một câu lại ứa thêm nước mắt, nốc cạn thêm một chung rượu to.

Cuối ngày hôm đó, Lao Thiết Tâm đã say đến không biết gì, được hai huynh muội Khinh Trần đưa vào phòng nghỉ. Tuy việc mở sắt vẫn chưa đá động tới, nhưng Lạc Thiên biết rằng ngày hôm đó hẳn không phải đi một chuyến uống công.

^ _ ^

Dưới sự điều tra của Đặng Đồ Sơn, Lạc Thiên đã có được thêm những thông tin quý giá. Hắn kết nối những tư liệu mình đã có trong tay lại, cảm thấy phen này đã thắng chắc rồi. Đêm hôm đó, hắn ngủ mà cũng không thể kèm được việc ngừng cười lại. Hắn đưa tay bẹo má Ngưng Bích một cái, công lớn hàng đầu cũng là nhờ cái đồng tâm kết của nàng.

Năm mươi bốn năm trước, tiên đế của Triệu Đảo có một người muội muội. Nàng chính là hoàng cô cô của Triệu đế hiện nay, Ngọc Anh công chúa xinh đẹp tuyệt trần. Năm đó Ngọc Anh vừa tròn mười lăm tuổi, kiều diễm đáng yêu, là quốc bảo trong tay hoàng đế, cũng giống như Mẫn Chi công chúa hiện nay.

Hoàng tộc của Triệu Đảo có rất nhiều đặc điểm duy truyền độc đáo. Thứ nhất chính là hiếm muộn con cái, ai nấy đều phải ngoài ba bốn mươi tuổi mới có được đứa con đầu lòng. Thứ hai chính là tình cảm cố chấp, trong yêu đương bọn họ đều nhất kiến chung tình. Nhưng oan trái nhất chính là Ngọc Anh lại đem lòng yêu thương Cổ Trình Sâm, một thị vệ mang dòng máu ngoại lai của Việt quốc. Hoàng tộc không kết hôn với người ngoại lai, đây là gia huấn của tổ tiên truyền lại.

Một mối tình bị cấm đoán thì chỉ càng làm tăng thêm sức mạnh ràng buộc hai trái tim đang yêu. Con đường cuối cùng của bọn họ chọn chính là cùng nhau bỏ trốn. Ngọc Anh công chúa ra đi, mang theo bí mật trồng Đại Hoàng nhân sâm của Triệu Đảo. Bí mật này mỗi đời trong hoàng tộc cũng chỉ có một người mới biết được thôi. Sau thời của Ngọc Anh, Đại Hoàng nhân sâm coi như bị tuyệt diệt.

Lúc công chúa bỏ đi đã mang theo một trận sóng gió trong triều đình. Nhiều người liên can đã bị bắt bớ tra khảo. Trong số đó còn có Lao Thiết Tâm, huynh đệ tốt của Cổ Trình Sâm. Lao Thiết Tâm năm xưa là thợ rèn ngự dụng trong cung, vì tiếp tay cho công chúa bỏ trốn mà bị đày đoạ, bức cung đến bị phế mất cánh tay mặt. Nếu lúc đó không được bạn bè giúp đỡ vượt ngục, e rằng số phận ông cùng nhiều đồng liêu khác toàn bộ đã bị trảm thủ rồi.

Một số lượng lớn quan viên đột nhiên trở thành đào phạm truy nã. Mãi cho đến những năm Triệu đế bây giờ lên ngôi thì các cuộc điều tra bắt bớ mới dừng lại. Tuy nhiên đã có nhiều người liên can táng mạng vì vụ việc này.

Còn nói về số phận của Cổ Trình Sâm cùng Ngọc Anh công chúa. Hai người bọn họ bỏ đi, vì sợ liên lụy những người khác nên không liên hệ nhờ bất cứ ai giúp đỡ. Bốn ba khắp nơi, một đi không quay trở lại. Cả hai ẩn cư đảo hoang, không tiếp xúc với đời. Nếu không, sự việc tàn sát năm xưa mà để bọn họ biết được, chắc cả đời họ không sống yên ổn. Đôi thần tiên quyền lực đó chỉ duy nhất gặp được một cặp nam nữ bị đắm thuyền vào mấy tháng trước thôi. Hy vọng mấy người được cứu thoát đó không làm phiền cuộc sống tiêu dao khoái hoạt của bọn họ hiện nay.

^ _ ^

“Thì ra phụ phụ Cổ Sâm còn có một quá khứ oanh liệt đến như vậy.” Lạc Thiên nghe Đặng Đồ Sơn báo cáo mà không khỏi mừng thầm trong lòng. Hắn ngấm ngấm bức tranh chếp của Ngọc Anh công chúa mà Đặng Đồ Sơn mang tới. Thật sự là hao hao giống Mẫn Chi đến bảy tám phần. Lạc Thiên nghĩ tới Mẫn Chi công chúa, còn có thái độ của Triệu đế đối với hắn. Thì ra trong lịch sử đã từng có nhiều chuyện kinh động như vậy, hèn chi Triệu Đế nhất mực dày vò hắn đi nhậm chức ở xa, cái này coi như là đề phòng sai lầm tái diễn đi.

Nếu quan hệ giữa Lao Thiết Tâm và Cổ Trình Sâm tốt như huynh đệ, thì sau này đứa con ngang hông của họ nhờ giúp đỡ Lao Thiết Tâm chắc chắn không thể chối từ. Người ta nói “Nhất thân nhì thế”, bây giờ hắn vừa trở thành hiền đệ của Lao Thiết Tâm vừa là hoàng tộc lưu lạc, muốn đại sự không xong thì cũng thật khó à nha.

Trước tiên phải nghĩ ra cách mạo nhận thân phận này cho thật hoàn hảo. Lạc Thiên quan sát kỹ bức tranh Ngọc Anh công chúa một lần nữa, điểm duy nhất tương đồng với Cổ bà bà mà hắn biết chính là một cây trầm bằng gỗ có khắc hình hoa. Ngọc Anh công chúa chắc chắn rất thích cây trầm này, khi họa tranh cũng

cài trám gỗ, cho đến tận lúc già cũng vẫn còn cài. Hắn cố gắng nhớ lại cây trám gỗ đó, cùng với bức hình công chúa, Lạc Thiên hoạ ra một bản vẽ thật chi tiết cây trám.

đọc truyện mới nhất tại .

-Nhờ người phục chế một cây trám gỗ giống hệt như vậy. Nên nhớ, các đường vân cũng phải làm giống y hệt trong bản vẽ. Việc này càng bí mật càng tốt. – Lạc Thiên phân phó cho Đặng Đồ Sơn. – Còn nữa, tình hình Việt quốc ra sao rồi.

-Bẩm nhị thiếu gia. Quân của Bắc Bình vương đã đánh chiếm Tiêu Thương thành công rồi. Hiện nay quân Bắc Bình và Thần Châu đang đóng hai bên bờ Triết Giang. Tạm thời án binh bất động.

-Đại ca chắc chắn đang chờ mùa mưa tháng sáu kéo tới mới bắt đầu tiến quân. Rất may là huynh ấy tiến hành mọi việc đúng như ta dự kiến. – Lạc Thiên hơi thư giãn được một chút. Các kế sách của đại ca, hẳn có thể nắm được phần nào. - Đặng đường chủ, chi nhánh của chúng ta ở đảo Mã Lai có thể huy động được bao nhiêu ngân lượng?

-Việc này thuộc hạ không rõ. Công việc của tiền trang, bên Thính Phong các không được nhúng tay vào. – Đặng Đồ Sơn lắc đầu trả lời.

Điều này mới làm Lạc Thiên sực nhớ, Đặng Đồ Sơn là đường chủ Thính Phong các, là người của đại ca Thành Lạc Nhân. Tuy hai huynh đệ đều cùng họ Thành, nhưng trước giờ công việc phân ra rạch ròi, không ai lấn quyền của ai. Tới lúc này Lạc Thiên mới thấy sự phân chia này thật gây cản trở, từ lúc hắn lưu lạc đến Triệu Đảo đến nay đều nương nhờ thế lực Thính Phong các của đại ca, thuộc hạ của mình thì chẳng thể nào nhờ vả được. Bây giờ công việc muốn trôi chảy, thì phải cần sự phối hợp của các bên. Lạc Thiên thảo một bức thư gửi đến chi nhánh tiền trang ở đảo Mã Lai, ra lệnh cho bọn họ phải dốc hết kinh phí hỗ trợ Thính Phong các làm việc. Hiện nay, hoạt động của Lạc Thiên ở Triệu đảo đều phải dựa hết vào tổ chức Thính Phong các này.

Yêu cầu đầu tiên của Lạc Thiên chính là tiền trang tại chính quốc phải đổ thêm ngân lượng cho chi nhánh ở đảo Mã Lai. Yêu cầu thứ hai là chi nhánh tại đảo Mã Lai xuất kinh phí để tổ chức một đội thuyền lớn đi đánh bắt cá. Việc này, dĩ nhiên chỉ để nguy trang cho việc bọn họ vận chuyển nhân lực và vật tư đến Quỷ Môn Quan để khai thác sắt. Yêu cầu thứ ba chính là cho thuyền tới đảo Đa La để đưa nhân lực mà hắn mới tuyển đi.

Còn bản thân Lạc Thiên, hắn phải đích thân đi tìm một tờ giấy phép bảo đảm để đi khai thác sắt.

44. Chương 43 : Lụy Vì Ải Mỹ Nhân

Chương 43: Lụy vì ả mỹ nhân

Ngày mười bốn tháng năm, Hộ Sứ tướng quân bị bắt cóc gần nửa tháng đột nhiên sở về. Sau khi hắn báo cáo với Quân cơ bộ thì lập tức trở về chỗ đóng của Tây Viên quân, để lại ọi người cả một mớ nghi ngờ lớn. Lạc thiên trước giờ hành sự luôn cẩn trọng chi tiết, không ngờ lần này lại quá hồ đồ không biết tính toán. Ngay cả đứa trẻ cũng biết, làm gì có bọn thích khách nào lại dễ dàng thả người như thế. Hơn nữa hắn cả người hoàn hảo, sạch sẽ, không giống như chịu ngược đãi hay hành hạ của bọn phản tặc. Triệu đế nghe tin này, liền ngay lập tức phái đi một đội triều đình mật thám đi điều tra khắp nơi, tránh bức dây động rừng.

Còn phần Lạc Thiên, hắn trở về Tây Viên quân yên ổn làm thống soái tướng quân của mình. Kiên nhẫn chờ một cơn gió đông thổi đến. Chưa đầy ba ngày, cả một đoàn người đông đúc từ kinh thành kéo đến nơi đóng trại của Tây Viên quân. Đó chính là đoàn hộ giá đại công chúa Mẫn Chi, sau lần công chúa bị kẻ gươm vào cổ uy hiếp, số lượng người bảo vệ công chúa đã được tăng lên gấp ba. Huống chi lần ra khỏi kinh thành này gấp gáp và hiểm nguy như vậy, người đi theo bảo vệ càng đông. Kể cả tỳ nữ, phục vụ, đánh xe, đầu bếp ... cũng gần một ngàn người, dựng một lán trại kế bên doanh trại của tây Viên quân cũng không hơn không kém.

-Thuộc tướng bái kiến trưởng công chúa. Chúc công chúa vạn phúc kim an. – Lạc Thiên quỳ xuống thỉnh an Mẫn Chi.

Nào ngờ nàng không nói không rằng chạy tới ôm chặt hấn, khiến mọi người xung quanh đều sửng sốt vì hành động này. Quả nhiên là công chúa ngang ngược, không bao giờ thêm tuân theo hữu lễ giáo điều. Nàng chính là thích làm gì sẽ làm đó, cả hoàng đế cũng không cản nổi. Thái độ yêu ghét rõ ràng, khẳng khái của nàng không thể làm Lạc Thiên ghét được. Hấn không đáp trả lại cái ôm của nàng, chỉ gọi nhỏ.

-Công chúa ...

Lạc Thiên phát hiện ra nàng đã nước mắt đầm đìa, hấn thở dài. Chỉ cách một thời gian ngắn, Mẫn Chi lại càng trở nên kinh diễm động lòng rồi. Không còn là một đứa trẻ ương bướng như lần đầu tiên hấn gặp. Mười sáu tuổi không ngờ nàng lại thay đổi nhanh đến vậy. Gương mặt có chút tiêu tụy u buồn, chính là vẻ đẹp của một nữ nhân vì tương tư mà sinh bệnh.

Hấn vẫy tay ấy người hầu xung quanh lui ra. Bọn nô tỳ này giờ đang rất bối rối vì hành động của công chúa, không biết làm gì. Nay lại có lệnh cho lui xuống, bọn họ thở phào nhẹ nhõm làm theo. Tính tình của công chúa bọn họ sao có thể không biết, Mẫn Chi lần này chắc chắn đã đặt nặng Hộ Sứ tướng quân trong lòng. Chuyện của chủ tử, nhất là những người trong hoàng gia, nhất định càng biết ít càng tốt.

Sau khi mọi người đã đi tra khảo trưởng, chừa lại hai người một khoảng riêng tư cần thiết, Lạc Thiên kéo Mẫn Chi ra, dịu dàng lau đi nước mắt cho nàng.

“Thật xin lỗi! Tình cảm này của công chúa, ta đành phải bội bạc rồi.”

-Công chúa, nữ nhân chỉ rơi vài giọt nước mắt sẽ là một bức tranh tuyệt mỹ. Nhưng nếu khóc nhiều quá, sẽ trở thành mặt mèo đó. – Hấn dỗ dành.

Mẫn Chi bật cười, sau đó không ngờ nàng dùng giọng điệu làm nũng nói với hấn.

-Là Mẫn Chi suốt mấy ngày qua không ăn không ngủ. Ngày nào cũng lo lắng cho chàng bị thích khách bắt cóc đi. Kim Thành, tại sao ngày đó lại chạy ra thay ta làm con tin?

-Là chức trách của thuộc hạ thôi! – Hấn cười trả lời.

Mẫn Chi im lặng nhìn sâu vào đôi mắt đó. Đôi mắt hấn thăm thẳm như hồ thu không thấy đáy, không ai có thể nhìn ra hấn đang suy nghĩ điều gì. Nhưng nàng nhớ rõ ngày đó hấn sợ hãi, đau đớn, hoang mang, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn nàng như thế nào. Tình cảm bộc phát trong giây phút đó, không thể nào là giả mạo được. Nàng biết, vì bảo hộ ỳnh, hấn ngay cả tính mạng cũng không cần. Mẫn Chi cười nhẹ.

-Ta hiểu rồi!

Nhưng nụ cười của nàng làm Lạc Thiên chấn động, không ngờ lại có được một nụ cười đẹp đến như thế trên đời này. Chỉ là một cái nhếch môi nhỏ mà như trời đất quay cuồng. Trong giây phút này, một nụ hoa nhỏ đột nhiên trở nở thành một bông tường vi rực rỡ. Sau đó, càng lúc càng nhiều nụ hoa bung xoè cánh trở ra. Chẳng mấy chốc, trong Lòng Lạc Thiên giống như một vườn hoa rực rỡ. Lâu lắm rồi, hấn mới bị một thứ làm cho say mê, câu dẫn mất hồn phách như thế này.

“Nhất tiểu khuynh nhân thành, nhị tiểu khuynh nhân quốc.” Hấn đã hiểu vì sao các anh hùng thời xưa lại vì nụ cười của giai nhân mà không cần cả giang sơn. Hấn si ngốc đặt lên môi Mẫn Chi một nụ hôn dịu nhẹ. Tất cả chỉ vì tình cảm bộc phát trong nhất thời, không ngờ lại mang cho hấn nhiều ân hận về sau.

Chỉ là một cái chạm môi nhẹ nhàng, thế nhưng giống như một bình rượu ngon đã ủ lâu năm, chỉ một ngụm đã làm con người quay cuồng, tê dại. Chẳng mấy chốc, gương mặt của hai người trẻ tuổi đã đỏ ửng như say rượu, bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời.

Có tiếng ồn ào, huyền não bên ngoài. Giọng một người nào đó áp đảo hơn tất cả.

-Bọn nô tài các người, tại sao lại không ở bên cạnh hầu hạ công chúa. xem tại

-Nhưng thưa vương tử ...

Không kịp để bọn tỳ nữ cản trở, người nào đó đã vén màn xông vào trường phòng của công chúa. Lạc Thiên nhanh chóng buông tay khỏi Mẫn Chi, cả hai người đứng cứng đờ như gian tình vụng trộm bị người ta bắt gặp. Người mới bước vào hơi khựng lại khi phát hiện còn có kẻ khác ở bên cạnh Mẫn Chi.

-Thần là Đa La Hiên Chi, khấu khiến công chúa! – Người đó gập mình cúi chào chứ không phải quỳ xuống, đặt ân này chỉ có người trong thế gia Thiên Kỳ mới có được.

-Vương tử, mời bình thân. – Mẫn Chi vội vã nói. Xem ra rất khiêng nề kẻ này.

-Thần là hộ sứ tướng quân, xin ra mắt vương tử. - Lạc Thiên quỳ xuống, hành lễ quân thần.

Thế gia Thiên kỳ chính là vương tộc của một ngàn không trăm lẻ bốn đại vương bên dưới Triệu Đảo hoàng đế. Mỗi vị đại vương đại diện ột dân tộc, đời nào cũng có người tiến cung làm hoàng phi cho Triệu Đế, có thể xem như thân bằng quyến thuộc với hoàng tộc, tất cả các quan viên khi gặp đều phải hành lễ quân thần.

Hiên Chi là vương tử của dân tộc Đa La, dân tộc lớn mạnh và đông nhất Triệu Đảo. Hiên Chi tuổi trẻ tài cao, năm nay mười chín tuổi. Y hiện nay đang nắm giữ trọng binh hoàng gia thủy quân phía Tây, nhân dịp ghé qua kinh đô đã trở thành cận thân hộ vệ của công chúa. Tên y mang chữ Chi, cùng bộ với tên công chúa, ý nghĩa chính là hôn phu ước định sánh với hoàng tộc. Mà hoàng tộc hiện nay, cũng chỉ có độc nhất một công chúa Mẫn Chi. Cũng phải nói thêm, trong các vương tử thế gia Thiên Kỳ khác cũng có những người cùng mang bộ chữ Chi này, điều đó có nghĩa là Mẫn Chi có hơn một ngàn vị hôn phu tất cả. Nhưng xét về tuổi tác, tài năng, thế lực, không ai có thể vượt qua Hiên Chi.

Y trực tiếp bước tới nói chuyện với công chúa, bỏ qua Lạc Thiên đang quỳ gối khấu kiến. Xem ra hai người vừa mới chạm mặt, địch ý đã toả ra mù mịt.

-Công chúa, sao lại sơ suất đuổi hết người hầu bên cạnh đi vậy. Phải biết người thân thể vạn kim, nếu có ai muốn gây bất lợi cho công chúa thì sao? – Hiên Chi nhẹ nhàng trách mắng.

-Không phải có quân vệ canh giữ xung quanh hay sao? Hơn nữa bốn cung còn có hộ Sứ tướng quân ở bên bảo hộ.

Hiên Chi liếc nhìn Lạc Thiên vẫn quỳ bên cạnh.

-Hừ! Là Hộ sứ tướng quân trối gà không chặt này sao? Hắn chỉ có thể dùng miệng lưỡi mê hoặc người ta. Chứ khi đụng chuyện có thể bảo hộ nổi ai.

-Vương tử! – Mẫn Chi trừng mắt, nghiêm giọng

.

Khí thế hoàng uy của công chúa ác ma vẫn chưa suy giảm tí nào. Thái độ này của nàng, làm Hiên Chi biết y đã thất thổ rồi. Rất miễn cưỡng y ban lệnh “Bình thân!” cho Lạc Thiên.

“Tên này ngay từ lần đầu tiên đã có thành kiến với mình ngay rồi!” Lạc Thiên cẩn thận suy xét. Hình như trong triều đình, hắn chưa từng gây thù oán với bất cứ ai. Nhưng hắn không biết, thù oán tuy chưa gây, nhưng tiếng đồn về hắn đã bay xa khắp nơi. Là người được công chúa xem trọng, chắc chắn sẽ trở thành tử địch của tất cả các vương tử mang tên Chi trên toàn cõi Triệu Đảo này.

45. Chương 44 : Có Những Chuyện Không Cần Nói Ra, Trong Lòng Tự Biết Rõ Là Được

Chương 44: Có những chuyện không cần nói ra, trong lòng tự biết rõ là được

Ngày hai mươi tháng năm, chỉ trong một thời gian ngắn triều đình mật thám đã tra ra sự việc thích khách uy hiếp công chúa. Thì ra đó là dư đảng của những cự thần ngày xưa có liên quan đến sự việc Ngọc Anh

công chúa. Bọn họ vì báo thù nên muốn gây tổn hại đến Mẫn Chi. Nào ngờ sự việc bại lộ, phải bắt cóc Hộ Sứ tướng quân để đào thoát. Tuy nhiên việc tại sao không giết hấn bịt miệng thì bọn họ nhất quyết không khai. Chỉ lộ ra một câu “Không thể tổn hại hấn được.”

Câu nói này cũng giống như chỉ chứng, hấn có quan hệ với bọn phản nghịch. Ngày xưa tất cả các viên quan bị khép tội đều có chung một đặc điểm, đó chính là vị hảo huynh đệ Cổ Trình Sâm của bọn họ. Sự việc này càng điều tra, càng liên quan đến bí mật trọng đại của triều đình. Cuối cùng Hộ sứ tướng quân bị bắt giữ giải về Mật Vụ cơ, tổng hành dinh của hoàng cung mật thám để điều tra.

Trải qua ba ngày ba đêm hấn vẫn không chịu cung khai bất cứ chuyện gì. Chỉ cam đoan hứa chắc là toàn bộ bọn phản nghịch đã chịu bỏ qua tất cả, sau này hứa không tổn hại hoàng gia.

Sự ngoan cố của hấn cũng đã được bẩm cáo lên Triệu đế. Ngài ngồi trên ngai vàng nhần trán suy tư. Những tưởng rằng Kim Thành có liên quan đến vụ án Ngọc Anh công chúa, Triệu đế nhất quyết không bỏ qua manh mối này. Ông nhắm mắt hồi tưởng về năm mươi lăm năm trước, khi mình chỉ mới là thái tử vừa tròn năm tuổi. Vị Ngọc Anh hoàng cô cô xinh đẹp cũng chỉ mới có mới mấy tuổi đầu. Hoàng tộc vốn không có nhiều người, vị vậy hai cô cháu tình cảm vô cùng tốt đẹp. Ngọc Anh công chúa biến mất, đó chính là nỗi đau suốt đời Triệu đế không bao giờ nguôi. Không ngờ hơn năm mươi năm sau lại xuất hiện một tia hy vọng mới. “Kim Thành, thật ra người đang mang theo bí mật gì?”

-Đã điều tra thân thế hấn rõ ràng chưa?

-Dạ bẩm hoàng thượng, cũng như lần trước, điều tra không được bất cứ manh mối gì. – Vị công công, chủ nhân của Mật Vụ Cơ trình tấu. - Hấn đột nhiên xuất hiện ở đảo Lý Ngư, cảnh báo công chúa có kẻ muốn làm hại người. Quả nhiên ba ngày sau cướp biển tấn công đảo. Trùng hợp đảo chủ cùng thủy binh nhận được tin báo trước đó, đã bị dẫn dụ ra khơi xa truy bắt cướp biển, việc này chắc có âm mưu bên trong. Chỉ với một đội pháo binh mấy chục người, hấn phòng thủ thành trước sự tấn công của tám chiến hạm của bọn cướp. Sơ tán toàn bộ dân chúng, còn bắt được toàn bộ bọn hải tặc. Công lao uy chấn khắp nơi. Trở thành anh hùng của người dân đảo Lý Ngư. Trước đó không ai biết hấn là ai, từ đâu xuất hiện.

Triệu đế thở dài, mấy tin tức này trước đây ông cũng đã từng nghe báo cáo qua rồi. Kim Thành xuất thân bí ẩn, võ nhược nhưng cơ trí hơn người. Hấn chẳng những một ngày tạo dựng công lao cực lớn, mà sau đó liên tiếp còn gây cho Triệu đế nhiều phen bất ngờ. Tây Viên quân là một đám ăn hại cũng bị hấn huấn luyện thành cường binh chiến sĩ. Long nhãn thần kỳ mà hấn sở hữu cũng là kỳ tài hiếm gặp trên đời. Tuy hấn rất đa tâm, nhưng ba lần bảy lượt đã cứu thoát Mẫn Chi khỏi nguy hiểm. Trước đây vốn nghĩ hấn có mưu đồ với Mẫn Chi, nhưng hình như không phải. Còn có mối quan hệ với vụ án Ngọc Anh công chúa năm xưa thì như thế nào?

-Mấy ngày điều tra qua có thu thêm được gì không? – Triệu đế nhàn nhác hỏi.

-Khởi bẩm hoàn thượng, Kim thành vẫn một mực không khai bất cứ chuyện gì. Truy xét hành lý cá nhân của hấn cũng chỉ tìm được có vài bộ quần áo. – Công công ngập ngừng, lấy ra một cây trầm. – Ngoài ra trên người hấn còn có mang theo một cây trầm gỗ. Bọn thuộc hạ vẫn còn đang truy xét cây trầm này có lai lịch như thế nào.

nguồn

Triệu đế vừa nhìn thấy cây trầm liền đập bàn giận dữ. Ông bước xuống chụp lấy ngay cây trầm khắc hoa tâm thường này.

-Nô tài ngu ngốc, bộ chưa từng thấy cây trầm này sao?

Triệu đế giận dữ đá cho công công một cái rõ mạnh. Lão nô tài tuy có võ công nhưng không dám phản ứng lại, bị Triệu đế đá cho té ngã. Triệu đế cầm cây trầm gỗ đến trước bức tranh mỹ nhân treo ở trên vách tường. Trường Hành cung là nơi làm việc của hoàng đế, là khu vực chứa toàn bộ cơ mật của quốc gia này. Trên vách tường phòng quân cơ, có treo bức tranh mà Triệu đế thích nhất, chân dung Ngọc Anh công chúa, cô cô của ông. Dung nhan công chúa xinh đẹp vẫn mãi mãi mười lăm tuổi như khi được họa ra. Vốn thân thái bạng thanh ngọc khiết, gương mặt hơi mỉm cười, chỉ mặc mặc cài một chiếc trầm gỗ khắc hoa trên mái tóc.

Tay Triệu để cầm chặt cây trâm hơi run run, đúng là cây trâm của Ngọc Anh công chúa không sai. Bởi vì ông biết, trên đời này chỉ có một cây trâm gỗ duy nhất này mà thôi. Cây trâm gỗ do một vị thị vệ khắc tặng Ngọc Anh công chúa. Triệu để dùng dùng dẫn đầu đoàn hộ vệ đi về phía Mật Vụ cơ. Ngầm bên dưới chính là lao phòng tra khảo những tội phạm thuộc hàng bí mật nhất, chuyên tra xét những vụ án liên quan đến an ninh quốc gia.

^ _ ^

Lạc Thiên hai tay bị treo lên xà nhà bởi sợi dây xích. Trên người cởi trần, bị đánh vằn vện bằng roi da. Hắn thâm nghĩ lần này mình đầu tư hơi quá tay rồi. Không ngờ Mật Vụ Cơ ăn hại, đã lâu ngày rồi vẫn còn chưa mang cây trâm giao lên hoàng đế. Nếu thêm vài ngày bị hành hạ nữa, chắc hắn chịu không nổi. Nhưng nếu bỏ trốn bây giờ thì hắn làm ăn lỗ vốn thì sao.

Chuyện giả mạo hoàng thân quốc thích, hắn không nghĩ chỉ đơn giản mang một cây trâm chạy chạy tới nói. “Bẩm hoàng thượng, ta là hậu nhân của Ngọc Anh công chúa đây.” Làm như vậy, có ma mới tin. Lạc Thiên phải cố công bày biện một chút. Tung lực lượng Mật sứ ra phao tin về tàn dư của bọn phản nghịch. Sau đó cho vài người uống thuốc, giả làm tử sĩ trần trời ra manh mối khai tới hắn. Kế tiếp là màn khổ nhục kế liều chết không nói. Rồi bí mật về cây trâm gỗ sẽ đánh động lòng nghi ngờ của hoàng đế. Sau đó là chiêu bài tắt thở mà hắn vẫn còn để dành sau lưng.

“Hoàng thượng, sao người lâu quá còn chưa đến! Đám triều đình mật thám các người đi chết hết đi. Nếu không một khi ta thoát được sẽ khiến các người muốn sống không được, muốn chết không yên.”

Dĩ nhiên hắn vẫn chỉ dám gào thét trong lòng. Nhưng trước giờ những chuyện hắn muốn làm, chắc chắn sẽ làm được. Những người hắn muốn báo thù, cũng chưa từng một ai thoát ra. Gần đây nhất tên Khinh Trần hỗn đản cũng đã bị hắn đoạt mất Bàn Tơ phổ, thu về làm thuộc hạ. Chẳng những bị sai bểu, uất ức, còn bị phụ thân chà đạp. “Con nhất mực phải nghe lời Kim công tử đi.” Lao Thiết Tâm đã coi hắn như hậu nhân của Ngọc Anh công chúa mà đối xử, hắn muốn hô mưa gọi gió gì ở Bàn Tơ phổ đều được.

Chuyện nhân lực ỏ sắt coi như đã bàn xong, tài phí ở đảo Mã Lai cũng đã vừa vặn đã chuẩn bị. Bây giờ chỉ còn mượn nhờ thế lực lớn để đảm bảo mọi sự thuận lợi nữa mà thôi.

Có tiếng hô “Hoàng thượng giá đáo!” Lạc Thiên thâm cười, “Khổ nhục kế đại công cáo thành!”

^ _ ^

Tên tù nhân bị treo giữa xà lim có vẻ như đã bất tỉnh. Thân hình hắn đu đưa xoay vòng dưới sợi xích sắt, trên người vằn vệt roi da. Khi lưng hắn xoay ra ngoài, Triệu để cảm thấy trong bụng thót một cái mạnh. Trên toàn bộ vùng lưng của Lạc Thiên là một hình xăm hải long vùng vẫy, hình ảnh sống động diễn tả một thần long cuồng nộ giữa phong ba chớp giạt. Đây là lần thứ hai Triệu để nhìn thấy lại hình xăm này. Lần đầu tiên nhìn thấy, khi ông năm tuổi, đứng bên cạnh cửa sổ phòng Ngọc Anh công chúa, nhìn tấm lưng trần của người thị vệ kia.

Vừa có kỷ vật của Ngọc Anh công chúa, vừa có ấn ký đặc trưng của Cổ Trình Sâm. Tên Kim Thành này rõ ràng mang dòng máu của người Việt quốc giống Trình Sâm, hơn nữa lại có phong phạm cao ngạo của đế gia. Gương mặt vượt trội hơn người, tài năng xuất sắc hiếm ai sánh bằng. Nếu tính tới đặc điểm hiếm muộn của long tộc, với tuổi tác của hắn, hoàn toàn có khả năng là con cái của Ngọc Anh hoàng cô cô.

Lạc Thiên bị người ta hạ xuống, tạt nước cho tỉnh lại. Hắn mở mắt ngạc nhiên nhìn Triệu để, vội vàng hoàn lễ quân thần.

-Người ngược mặt lên nhìn trẫm. – Hoàng đế nói.

Hắn làm theo lệnh ngược nhìn lên. Triệu Đế nhìn kỹ gương mặt tuần tú kia, đôi mắt hắn vẫn sáng lấp lánh như thế, vẫn sâu thẳm thẳm không cách gì nhìn thấu như thế. Nhưng tuyệt nhiên, không có chút nét tức giận hay căm hờn chút nào. Nếu là người bình thường, bị tra khảo như vậy, trong mắt không phải hoảng sợ cũng là căm tức. “Vì sao hắn vẫn điềm nhiên như thế, không hờn không oán.”

Triệu để xòe bàn tay cầm trâm ra.

-Vật này là của người?

-Đúng vậy! – Hấn hơi ngạc nhiên, sau đó khôi phục về bình tĩnh như thường.

-Là ai cho người.

Lạc Thiên đột nhiên nhìn thẳng vào mắt triệu đế.

-Có những chuyện không cần nói ra. Tự trong lòng biết là được rồi.

-Người lớn lên ở nơi nào?

-Một đảo nhỏ không người qua lại.

-Phụ mẫu là những ai?

-Một đôi thần tiên quyền lữ vô danh. Bọn họ sống thật hạnh phúc. Từ khi hạ thần ra đời cũng chưa từng thấy bọn họ tiếp xúc với bất kỳ người nào. Chỉ mới vừa năm ngoài một người qua đời, mấy ngày sau người kia cũng đau buồn mà chết. Đó là tình cảm keo sơn gắn chặt, sinh tử cũng không thể chia lìa. – Lạc Thiên trợn trư nói.

“Xin lỗi Cổ công công, Cổ bà bà, ta không phải trư hai người chết đâu. Nhưng có việc cần nhờ, nên mới phải đem danh tính của hai người ra mạo nhận.”

-Thần tiên quyền lữ, sinh tử không thể chia lìa. – Hoàng đế nhắc lại. Mặt ông trở nên âm trầm hơn. – Thật ra người có ý định gì?

-Vi thần trước đây đã nói, thần một lòng tận trung báo quốc. Đối với hoàng tộc không hề có ý đồ bất chính gì.

Hoàng thượng ngẩng nhìn thật kỹ đôi mắt trong sáng của hấn, quả thật không nhìn ra bất cứ tia gian trá nào. (Cái này gọi là nói dối không chớp mắt!)

-Nếu như trước đây không phải nhìn thấy công chúa gặp nạn, thần không đành nhìn người trong hoàng tộc gặp nguy, Kim Thành mãi mãi cũng chỉ là một người vô danh vô phận, sống cuộc sống tự do tự tại của mình. Hạ thần, vốn không nghĩ sẽ bước vào hoàng cung nửa bước. – Hấn cười khổ. - Không ngờ số phận không buông tha ta, bắt hạ thần phải tiếp tục dây dưa với hoàng tộc.

Triệu đế nhăn trán suy tư, “Hấn tuy không thừa nhận, nhưng trong lời đã có ý tứ có can hệ với hoàng gia. Đây thật sự là lời nói thật lòng của hấn ư? Nếu không phải sự kiện công chúa bị phản tặc uy hiếp, có lẽ hấn cả đời cũng chỉ làm một vị thần tử lạng lẽ của mình thôi sao? Không biết thì thôi, nếu đã biết thì làm sao có thể bỏ qua, làm ngơ cho được”.

-Ta trước đây đã nói với khanh rồi. Long tộc vốn không nhiều con... – Triệu đế cảm thấy có chút áy náy vì đã tra khảo hấn mấy ngày nay. Ông biết rằng đã đến lúc trả lại cho hấn một thân phận thật sự.

-Vi thần nguyện chỉ xin làm một thần tử trung thành với hoàng đế. – Lạc Thiên ngắt ngang lời hoàng đế.

Hấn biết làm người phải nên vừa phải, không nên được đằng chân lên đằng đầu. Nếu tùy tiện nhận tổ tiên, cuộc đời sau này của hấn càng khó sống. Hấn chỉ dự định ở đây mượn chút lợi lộc, không nghĩ sẽ dùng cả đời để tranh đấu chốn hoàng cung thị phi này.

-Chỉ đơn giản như vậy? - Lời của hấn làm hoàng đế ngạc nhiên.

-Có những chuyện trong lòng biết rõ là được rồi. Không cần nói ra cho người khác biết! – Lạc Thiên lặp lại câu trả lời ban đầu của hấn.

-Được rồi, cứ theo ý khanh.

-Đa tạ hoàng thượng ban ân.

Lạc Thiên dập đầu đa tạ. Sau này có hoàng đế lão ca đỡ đầu, hấn còn sợ thứ gì trên đời nữa.

46. Chương 45 : Những Câu Hỏi Chưa Lời Giải Đáp

Chương 45: Những câu hỏi chưa lời giải đáp

Hộ sứ tướng quân vì có công hộ giá, sau khi hồi kinh ngay lập tức được thăng lên chức Ngự sứ nhất phẩm. Trở thành quan khâm sai thay mặt cho hoàng thượng, được ban kim bài miễn tử, quyền uy tột bậc. Đối với ân điểm cực độ này, trước giờ cũng chưa từng có ai vượt qua. Lạc Thiên một bước nhảy lên cao, trở thành thân tín của hoàng đế, trong tay nắm quyền khuynh đảo triều chính, thế lực dưới một người, trên vạn người.

Trong triều trên dưới xôn xao, đoán chừng sự kiện tấn phong này sẽ mở đường cho việc hần sẽ trở thành phò mã. Để xem từ rày về sau, hần sẽ dựa vào ân sủng này mà lộng hành cỡ nào. Có nhiều cựu thần dâng sớ can giáng nhưng đều bị hoàng đế gạt bỏ. Dưới áp lực của mọi người, hoàng đế ban chiếu chỉ, “Sau này không ai được dâng sớ can ngăn nữa, nếu không chém chết không tha”. Từ đó, mọi người nhìn Lạc Thiên bằng con mắt căm thù đại gian thần hại nước.

Nhưng trái với dự đoán của mọi người, gian thần không có dịp lộng hành nào hết. Hần phụng chỉ vi phục xuất tuần, thay mặt hoàng đế đi điều tra dân tình khắp nơi. Triệu Đảo có hai ngàn đảo lớn, hơn một ngàn dân tộc. Xem ra chuyến tuần hành của hần còn không biết đến chừng nào mới trở về được. Mọi việc xảy ra nhanh đến nỗi không ai đoán kịp, lúc nghe tin, thì thuyền lớn của hần có lẽ đã ra khơi lâu rồi. Ngày trở về của hần, chắc cũng phải kéo dài hai ba năm sau nữa lận.

Đứng trên thuyền, tay cầm ngự bài khâm sai do hoàng đế ban cho, Lạc Thiên cười to sung sướng. Việc ở kinh đô cuối cùng cũng thành công mỹ mãn. Bây giờ hần muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền. Đã có thể vui vẻ khoái hoạt đi thực hiện công việc theo ý muốn mình. Hần nhìn thuyền càng lúc càng rời xa bờ, nghĩ rằng có lẽ mình sẽ không bao giờ trở về nơi đây nữa.

Có một tiếng kêu xé ruột thu hút sự chú ý của Lạc Thiên. Từ đằng xa, một con chiến mã cao to đang phóng nhanh trên đường xuống bến cảng. Hiên Chi đã mang công chúa chạy đến nơi đây, nhưng đã quá trễ, thuyền của hần đã rời xa bến. Công chúa Mẫn Chi nhảy xuống ngựa, chạy suốt trên cầu tàu cho đến nơi tận cùng không còn lối.

-Kim Thành. – Nàng hét to, nước mắt rơi lã chã đầy đau buồn.

Lạc Thiên cảm thấy có chút tội lỗi trong lòng. Hần sau khi đã đạt được sự tin cậy của hoàng đế, liền cho rằng nhiệm vụ mình đã hoàn thành. Một mặt tích cực lẫn trốn công chúa, một mặt nhanh chóng cuốn đồ bỏ đi. Vì vậy khi Mẫn Chi hay tin hần phụng mệnh xuất tuần, thì cũng đã muộn. Thuyền đã rời bến, lời từ biệt còn chưa kịp nói.

(.

-Không được khóc, mèo con. – Hần hét to với người con gái đang ở trên bờ.

Tuy thuyền đã đi xa, nhưng hần vẫn nhìn thấy nàng quỳ sụp xuống trên bến cảng. Đôi vai run rẩy vì những tiếng nấc nghẹn ngào. Nghe được tiếng hần, nàng ngẩng đầu lên ngạc nhiên. Thì ra hần vẫn còn quan tâm đến nàng. Nhưng thân ảnh đó càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng, thuyền đã đi xa không còn nhìn thấy rõ mặt người.

Mẫn Chi vẫn ngồi trên cầu tàu nhìn chăm chăm về hướng người đã đi xa mất. Trái tim nàng, cũng đã đi theo người đó mất rồi. Hiên Chi đứng bên cạnh công chúa, tức giận nhìn chiếc thuyền hoa lệ.

“Vì sao lại có người dám làm công chúa thương tâm đến độ này?”

Y chưa từng nhìn thấy công chúa buồn khổ đến thế. Trong ký ức của y, Mẫn Chi mãi mãi chỉ là một tiểu công chúa nghịch ngợm, ngang ngược, nhưng có nụ cười đáng yêu nhất trên thế giới mà không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào phá hỏng nụ cười đó được. Hiên Chi nghiêng rằng “Kim Thành ...”

^ _ ^

Nước mắt của Mẫn Chi làm Lạc Thiên day dứt không nguôi. Có lẽ hần đã phạm sai lầm rồi sao? Trước giờ chộc cho người ta tức giận, khóc lóc rất nhiều. Nhưng chưa bao giờ lòng hần lại đau như vậy. Ngoài cảm giác tội lỗi ra, sự bức bối trong lòng hần còn vì thứ gì khác?

Khinh Trần đứng bên cạnh, nhìn thấy màn chia tay đầy nước mắt đó đã cảm thán. “Tên suất ca như người, đúng là yêu nghiệt hại nước hại dân!” Y chép miệng sau đó bỏ đi. Lạc Thiên vẫn như cũ, đứng nhìn bên cạnh ngày càng xa tít tắp, cố gắng lý giải cảm giác trong lòng mình là thứ gì.

Còn có một người con gái núp sau một khóc khuất, nhìn cái lưng suy tư của Lạc Thiên từ xa. Người trong cuộc thì mù mờ, người bên ngoài thì sáng. Ngưng Bích biết, hấn ngoài mặt là lợi dụng công chúa, nhưng thật sự trong lòng đã động tâm với nàng rồi.

Con người như hấn, chỉ suốt ngày tính toán làm cách gì lợi dụng người khác, vì lợi ích của bản thân, không từ thủ đoạn gì. Hấn vì sự tin tưởng của hoàng đế, không ngại xâm một bức hình giống y hệt như Cổ Trình Sâm, nằm suốt ba ngày không dậy nổi. Vì quyền lực, đã dùng chính thân mình dùng khổ nhục kế chịu tra tấn của bọn Mật Vụ Cơ. Hấn lợi dụng phụ phụ Cổ Sâm, lợi dụng Lao Thiết Tâm, Kinh Trần, Mẫu Đơn, Lôi Hải ... tất thấy đều bị hấn coi là công cụ làm lợi ục đích của mình. Ngay cả Đằng Đồ Sơn là người nhà, nhưng hấn cũng không hề có chút tình cảm. Đối với công chúa Mẫn Chi mà hấn để trong lòng, Lạc Thiên cũng không ngại phụ bạc nàng. Ngưng Bích chợt nhói đau trong tim, hay ngay cả chính bản thân nàng, cũng chỉ là một công cụ bị hấn lợi dụng?

Hai người đồng sàng, nhưng dị mộng khác nhau. Hạt giống của nghi ngờ và bất an đã gieo xuống, không cách gì nhổ ra được. Rồi sự bất an đó sẽ nảy mầm, sẽ vươn lên thành dây gai đâm nát vào tim người. Lúc phát hiện ra thì mọi chuyện đã trễ, có người trái tim đã bị xé nát mất rồi.

^ _ ^

Thuyền của Lạc Thiên sau khi rời khỏi đảo lớn đi suốt năm ngày đêm thì tới đảo quốc đầu tiên. Chính là đảo của Đa La tộc, quê nhà của Đa La Hiên Chi. Đảo Lớn Đa La là nơi ngừng chân quan trọng đầu tiên trên hải trình, bến cảng tiếp lương của nhiều đoàn thuyền qua lại. Nơi đây thuyền vận tấp nập, kinh tế cường thịnh. Vì vậy, dân tộc Đa La mới có thể trở thành một đồng minh cực kỳ quan trọng trong liên minh các dân tộc ở Triệu Đảo.

Hơn nữa nơi này rất gần kinh đô, có vị trí chiến lược trong việc đồn trú lực lượng hải quân bảo vệ đảo lớn. Nhiệm vụ bảo vệ an ninh vùng biển này hết sức trọng yếu. Vì lý do đó, binh quyền thủy quân phía tây gần như lúc nào cũng rơi vào tay dòng họ Đa La. Vương tộc của bọn họ, dù không có hoàng phi được hoàng đế ân sủng, thì quyền uy cũng không vì vậy mà kém đi chút nào.

Đoàn thuyền của Lạc Thiên khi ghé qua Đa la đảo thì không đi tiếp mà toàn bộ lên bờ. Hấn bán chiếc thuyền cũ đi để đổi sang thuyền đã chuẩn bị của họ Thành. Dự định cắt đứt mọi manh mối không để ai điều tra theo được.

Nhờ công lao của Lạc Thiên, vụ án công chúa Ngọc Anh coi như vĩnh viễn kết thúc. Toàn bộ tội phạm đào vong năm đó đều được xoá miễn tội. Lao Thiết Tâm cũng không cần phải trốn chui nhủi trong Bàn Tơ phổ nữa. Lão đồng ý dọn cả lò rèn đi theo Lạc Thiên khai thác mỏ sắt. Bị kiềm chân nhiều năm trời, lão bây giờ muốn đi chu du khắp nơi. Đi theo Lạc Thiên coi như một công đôi việc, vừa tiết kiệm chi phí, vừa nhìn hấn như gặp lại cố nhân.

Thì ra chỉ có Khinh Trần là con trai của Lao Thiết Tâm, Di vân là con gái nuôi của lão, cũng là một nạn nhân liên lụy trong vụ án năm xưa. Những người trong lò rèn cũng là cô nhi do Lao Thiết Tâm nuôi dạy. Lão muốn đi với Lạc Thiên thì bọn họ cũng gói đồ đòi đi theo. Như vậy càng tốt, Lao Thiết Tâm tuy không thể rèn binh khí được nữa, nhưng lão đã đào tạo ra một đám truyền nhân rất tốt. Có đám người này, Lạc Thiên không còn lo về khoảng thợ thấy.

Kinh Trần cũng không thể không đi với Lao Thiết Tâm, y giao hết lại việc ở Bàn Tơ phổ cho hai huynh muội tốt là Mẫu Đơn và Lôi Hải trông coi. Kể đi theo này, Lạc Thiên lại càng trông đợi nhiều hơn. Tuy y ít khi ra khỏi Bàn Tơ phổ, nhưng bạn bè trải rộng khắp thiên hạ, chưa kể lực lượng khát cái hội rất hùng mạnh, mà Khinh Trần cũng thuộc hàng có vai vế nữa. Đem theo một huynh đệ được việc như vậy, Lạc Thiên có cầu cũng không mong hơn.

Bọn họ rời thuyền, trọ trong khách điểm lớn nhất, sang trọng nhất của thành Đa La. Toàn bộ cả tầng lầu đều bị Lạc Thiên bao hết. Bây giờ hấn có nhiều tiền, càng có nhiều quyền uy hơn. Trở lại thành công tử phú gia như lúc trước.

Ban đêm, mọi người toả nhau ra đi dạo phố khắp nơi. Những người ở Bàn Tơ phố cả đời dường như chưa từng rời khỏi đó, nhìn cái gì cũng thích, nhìn cái gì cũng muốn mua. Ngay cả lão nhân như Lao Thiết Tâm cũng vô cùng hứng thú vui vẻ.

Hai người Lạc Thiên và Ngưng Bích tách nhau ra đi riêng. Chưa bao giờ Lạc Thiên cảm thấy tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái như lúc này, cả tháng qua giống như một cơn đau đầu hành hạ hần bây giờ mới khỏi. Bước đi trên đường, tự nhiên thấy bàn chân cũng nhẹ nhàng hơn. Lạc Thiên nắm tay Ngưng Bích, dắt nàng đi nhìn ngắm khắp phố phường. Lần đầu tiên hai người có thể cùng nhau công khai đi dạo phố. Những lần trước nàng phải giả làm người hầu lễ đi cách hần ba bước, không thôi thì dùng thuật ẩn thân bám theo hần như cái bóng. Còn những lần khác không phải chạy loạn, thì là chạy trốn. Chưa bao giờ có được cái cảm giác bình thản như nam nữ hẹn hò thế này.

Hần cảm thấy chuyện tình của mình thật kỳ lạ. Trước hết trở thành phu thê rồi mới bắt đầu yêu nhau, sau khi yêu nhau thì mới bắt đầu quay trở ngược lại hẹn hò tìm hiểu. Thật là trái ngược với thế gian mà.

Thời gian qua, Ngưng Bích đi theo hần đã chịu nhiều thiệt thòi quá rồi. Mỗi đêm đều là chan nước mắt mà ngủ. Không hiểu quá khứ của nàng đã bị thảm cỡ nào? Thế nhưng hần có thể bất chấp tất cả, cho dù nàng là ai, hần nhất định sẽ cưới nàng làm vợ. Khi trở về Việt quốc, hần nhất định dùng sinh lễ rình rang, tam thư lục lễ cưới nàng vào nhà. Bảo đảm cho nàng nửa đời sau đều phải vui vẻ, hạnh phúc mà sống.

Trong lúc hần dự định vạch ra ình nhiều tương lai sáng lạn, người đi bên cạnh hần cũng có tâm sự riêng. Hần không nhìn thấy dạo này nàng đã bắt đầu dăm chiêu hơn rồi sao. Hạnh phúc chẳng tày gang, ngày chia ly của bọn họ sắp đến rồi.

47. Chương 46 : Cừu Nhân Nhận Mặt

Chương 46: Cừu nhân nhận mặt

Đêm hội chợ nhộn nhịp đột nhiên chảy ra xô xát. Lạc thiên tuy rằng không muốn hiểu kỳ, nhưng đám người đánh nhau đó cứ kéo nhau chạy tới chỗ hần đứng mà đánh nhau. Bị kẹt ở chỗ không đi được, Lạc Thiên và Ngưng Bích bất đắc dĩ phải đứng nhìn cảnh quần hồ cẩu hữu. Một thiếu niên anh tuấn thân thể mạnh mẽ nhưng lại đang độ sức cùng năm sáu tên ác bá hung tợn. Rất trái ngược với Lạc Thiên chỉ có hình chứ không có sức, vị thiếu niên kia quả thật là võ nghệ đầy mình. Bị nhiều người bao vây như vậy mà cũng không rơi vào thế yếu.

Chợt có một tên hung đồ rút dao ra tấn công người thiếu niên kia từ sau lưng. Lạc Thiên vội la lên “Coi chừng!” Nhờ tiếng nhắc nhở của hần, vị thiếu niên công tử kia kịp thời tránh thoát. Không phải hần là người hay để ý đến người khác như vậy. Mà bởi vì vị công tử kia thật sự quá tuấn tú đi, ngũ quan đầy đặn, mắt phượng mày ngài, so với lạc Thiên thì có vẻ còn hơi vượt trội. Vốn là người duy mỹ, hần làm sao nỡ để một tạo vật xinh đẹp như vậy bị huỷ đi cho được. Mặt mũi vốn là thứ quý trọng của con người, giống như hần đây, nếu tự nhiên trên mặt có thêm một vết sẹo chắc chắn sẽ không sống nổi.

Đột nhiên có thêm khoảng mười mấy người áo đen xuất hiện, khống chế bọn hung đồ. Bọn họ cùng mặc một kiểu áo, xem ra là cùng một nhóm. Vị công tử thu tay, để cho nhóm người mới tới thu phục hết đám côn đồ.

-Công tử, đã dọn dẹp xong hết rồi. – Một người trong nhóm mới tới kính cẩn nói.

-Tốt. Đem hết bọn chúng giải lên quan đi.

Sau đó vị thiếu niên công tử bước về phía Lạc Thiên.

-Huynh đài, đa tạ huynh đã giúp lời nhắc nhở. Lăng Tiểu Nam thật cảm kích vô cùng!

-Không có gì, chỉ là tiện tay thôi. Tại hạ không dám nhận công.

-Dù sao cũng đã giúp đỡ cũng là giúp đỡ. Xin huynh đài cho biết tên, sau này nếu có dịp gặp lại Tiểu Nam nhất định hồi báo. – Lãng Tiểu Nam cười tươi rạng rỡ. Lạc Thiên nhận ra kiểu cười này nhất định phải là người trong nghề kinh thương.

-Công tử nếu đã có lòng như vậy, ta cũng không làm khó. Tại hạ là Trần Chí Viễn, là thương nhân ở đảo phía Tây.

-Thì ra Trần huynh là thương nhân. Thật trùng hợp, Lãng gia của tại hạ chính là ngành vận thuyền, sau này nhất định có dịp hợp tác. Nếu huynh cần đến xin cứ nói tên ta ra, nhất định nhà họ Lãng sẽ giảm cho huynh ba phần tiền vận.

Quả nhiên là miệng lưỡi của người làm ăn, Lạc Thiên cười khẩy. Hắn hít sâu, lâu quá mới gặp được một gian thương đồng nghiệp. Thật là nhớ không khí trần tục, miệng lưỡi đầy mùi tiền của bọn người này. Cảm tạ chỉ là một cái cớ để kết giao thêm nhiều bạn bè. Nếu sau này đi giao dịch, nhắc đến tên y, nhất định nhà họ Lãng sẽ kê phí lên ba phần, sao đó bớt xuống để tăng thêm phần tình cảm. “Chiêu này đã quá xưa rồi, Lạc Thiên ta dùng đến phát chán.”

-Lãng huynh đệ, cảm ơn ý tốt của người. Sau này nếu cần thuyền vận ta sẽ tìm đến.

Sau đó Lạc Thiên ra dấu cáo biệt, nắm tay Ngưng Bích bước đi. Bởi vì nàng thường có thói quen núp sau lưng Lạc Thiên, lúc hắn nắm tay Ngưng Bích bước đi thì Tiểu Nam mới nhìn thấy gương mặt nàng. Đôi mắt y loé lên một chút, sau đó khôi phục lại vẻ bình thường như cũ. Nhưng trong phút chốc đó, Lạc Thiên cũng có thể nhận ra, ánh nhìn vừa mới vụt lên trong mắt y. Là sát ý? Căm hận? Khích động? Hay là vui thích? Tuy y giấu đi rất nhanh, nhưng đáng tiếc mấy tên thuộc hạ đứng phía sau không được như vậy. Trên gương mặt họ hiện rõ lên vẻ căm thù.

“Bọn người này rõ ràng biết mặt Ngưng Bích. Hơn nữa còn có tình cảm không tốt đẹp gì.”

-Trần huynh, người bên cạnh huynh chính là ... – Lãng Tiểu Nam cười tươi, bước tới trước mặt Lạc Thiên cản đường.

-Ha ha ... người này là phu nhân của ta. Lãng công tử, chúng ta có hẹn gặp bạn ở phía trước, chắc bọn họ đang chờ. Xin công tử nhường đường đi. – Lạc Thiên cũng tươi cười đáp lại.

“Không hay rồi, quả nhiên là cừu nhân nhận mặt.” Lạc Thiên cũng chưa quên trước đây Ngưng Bích làm nghề gì. Chắc chắn nàng đã từng để lại vài nhân chứng sống sót. Bản thân Lạc Thiên chẳng phải cũng là một nhân chứng còn sống đây sao.

truyện copy từ

-Trần huynh, hữu duyên gặp mặt, hay là chúng ta đi uống chén rượu đi. – Lãng Tiểu Nam càng cười càng quỷ dị. Mấy tên hộ vệ xung quanh cũng đồng loạt đặt tay lên cán đao.

-Vô công bất thụ lộc. Ta đã có hẹn với bạn rồi.

-Là ta mời công tử.

Quả nhiên đao cũng đã tuốt khỏi vỏ. Lạc Thiên nắm chặt tay Ngưng Bích không để nàng xuất vũ khí ra. Bọn họ người đông, võ công cao. Tuy Ngưng Bích có thể chống lại, nhưng còn hắn thì sao? Thanh gươm đeo bên hông rút cuộc chỉ là vật dùng để trang trí, kết cuộc hắn cũng sẽ bị bắt làm con tin, lúc đó Ngưng Bích cũng sẽ bị khuất phục mà thôi.

-Được, chúng ta đi uống vài chén. – Lạc Thiên vui vẻ đồng ý.

Bọn thủ hạ lúc này mới giảm sát ý, thu đao vào trong vỏ. Hắn dắt tay Ngưng Bích đi theo Lãng Tiểu Nam. Xung quanh bọn thủ hạ căng thẳng đề phòng. Bọn họ tuy có thể canh chừng hắn bỏ trốn, nhưng không cần nổi hắn giở trò. Lạc Thiên vốn không phải là thiện nam tín nữ gì, người muốn bắt hắn đi, thì hắn liền ngoan ngoãn ngồi im cho người bắt sao.

Rất may là đêm đó người qua lại trên đường rất đông. Lạc Thiên trong lúc bọn thủ vệ sơ ý, liền vỗ ngay vào hông một nữ nhân đi ngược chiều. Nữ nhân bị sầm sỡ liền tức giận quay lại hét to.

-Đứng lại, đồ vô lại.

Tất cả mọi người nghe tiếng hét, đều quay qua nhìn. Cả tên tội phạm Lạc Thiên cũng quay lại với vẻ ngây thơ vô tội. Người thiếu nữ quan sát những người vừa lướt qua nàng. Một đôi tình nhân nắm tay nhau, hai người trong có vẻ rất tình tứ. Một tiểu thiếu gia anh tuấn, gương mặt thiếu niên có vẻ hơi căng thẳng.

Trong lúc cô gái còn chưa biết nhận định ai là người phạm tội, Lạc Thiên liền đảo mắt nhìn qua Lăng Tiểu Nam.

-Chà ... gương mặt nhìn cũng được nhưng tính tình lại biến thái. Nương tử, người tốt nhất nên tránh xa y.

Vừa nói, hắn vừa kéo Ngưng Bích ra xa Lăng Tiểu Nam. Quả nhiên nữ nhân bị sàm sỡ kia liền nhận định Lăng Tiểu Nam là kẻ đồi bại. Cô ta chạy tới cho y một bạt tai. Vì quá bất ngờ, Lăng Tiểu Nam liền đẩy cô ta ra. Nữ nhân bị đẩy té xuống đất, khóc thét kêu la âm trời. Những người qua đường bất bình liền nhào vô giúp đỡ cô nương bị ức hiếp. Đám thuộc hạ cũng nhảy vô bảo vệ thiếu gia của mình. Bọn họ cuốn thành một đám, ồn ào nhốn nháo.

Lợi dụng thời cơ, Lạc Thiên liền nắm tay Ngưng Bích chạy đi mất. Lần giúp người đầu tiên, không ngờ lại gặp phiền phức đến như vậy. Bởi vậy Lạc Thiên mới hay nói ‘người tốt khó sống’, sau này hắn sẽ chỉ an phận làm tiểu nhân của mình thôi.

^ _ ^

Những tưởng rằng mọi chuyện chỉ đơn giản kết thúc như thế. Sáng sớm hôm sau, Lạc Thiên cho toàn bộ người trong nhóm dọn đồ lên một chiếc thuyền mới có tên là Khởi Phát. (khởi phải hỏi cũng biết là tên mê tiền Thành Lạc Thiên đặt) Thủy thủ trên tàu đều là người do Đặng Đồ Sơn chuẩn bị, có thể yên tâm đi đến Quỷ Môn Quan. Tuy rằng không hiểu tại sao Lạc Thiên lại quyết định đi từ sáng sớm tinh mơ, nhưng vì hắn làm chủ nên mọi người đều phải tuân theo.

Chỉ có một mình Ngưng Bích biết hắn suốt đêm trằn trọc không ngủ. Bọn họ trước đây chưa từng gặp qua Lăng Tiểu Nam, thái độ của tên đó cũng chính là lần đầu tiên gặp Lạc Thiên. Tại sao chưa gì đã đối bạn thành thù, quyết định động đao động võ. “Tiếc rằng đêm qua tướng công không cho Ngưng Bích xuất thủ, nếu không sáng nay cũng không cần lo lắng bỏ đi sớm như thế này.”

Tuy rằng Lạc Thiên đã sớm hành động, nhưng có người còn ra tay sớm hơn cả hắn. Hơn mấy chục chiếc thuyền của Lăng gia đã bao vây toàn bộ bến cảng. Tàu thuyền nào đi qua cũng đều bị bọn họ chặn lại kiểm tra. Lạc Thiên đành phải hoãn kế hoạch lại, trước hết tìm hiểu đối phương rồi mới tìm cách đối phó với y sau.

Đặng Đồ Sơn bởi vì nhiệm vụ trọng người, nên không thể đi theo Lạc Thiên được. Trong chuyến đi này, Khinh Trần đóng vai trò là người thám sát tin tức cho Lạc Thiên. Với mạng lưới tin tức trong khu vực cái hội, không có gì là tra không được.

-Tên Lăng Tiểu Nam đó tuy mới mười tám tuổi nhưng đã là đương gia của nhà họ Lăng. Lăng gia ở vùng phía tây này thế lực rất lớn, có nhiều đội hàng vận tải khắp nơi, không ai không nể danh. Vừa có quan hệ tốt với triều đình, vừa có vai vế trong giang hồ. Nghe nói một năm trước y bị nạn mất tích. Lăng gia trên dưới rối ren. Nhưng trong lúc dầu sôi lửa bỏng nhất thì y xuất hiện trở lại sắp xếp mọi thứ yên ổn chu toàn. Người này thế lực lớn, danh tiếng tốt. Kim huynh đệ, người rót cuộc chọc gì hắn?

Kinh Trần kết thúc bài báo cáo của mình bằng cách uống một ngụm rượu. Tuy ở gần Lao Thiết Tâm nên Khinh Trần không còn ăn mặc rách rưới như khát cái nữa, nhưng thói uống rượu như quỷ vẫn không thể đổi được.

-Đêm qua vô tình cứu hắn một lần thôi. – Lạc Thiên vừa trầm ngâm suy tư, vừa hồ hững trả lời.

-Vô tình cứu y, mà y vội vã cho người bao vây lục soát như thế này. E rằng quyết tâm trả ơn của y cũng nhiệt tình quá mức. – Khinh Trần không giống như Đặng Đồ Sơn tuyệt đối tuân phục. Y có con mắt quan sát nhạy bén hơn nhiều, có nhiều chuyện khó mà giấu được.

-Nhưng trước đó có chút cừu oán nữa. – Lạc Thiên cuối cùng cũng phải nói ra.

-Là loại cừu oán như thế nào?

Y mất tích một thời gian có lẽ bị trọng thương do Ngưng Bích ám sát. Nhưng loại sự việc này, không thể nói ra được. Nhưng thật ngạc nhiên là Ngưng Bích cũng có thể thất thủ. Đúng là ‘không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.’

-Là loại cừu oán cá nhân. – Hấn trả lời.

-Thù oán nên giải không nên kết. – Khinh Trần khuyên lớn.

-Là mối thù đoạt nữ nhân, huynh nghĩ có thể giải được không? – Lạc Thiên bực bội nói.

Khinh Trần nhướn mắt nhìn tiểu nữ đứng phía sau Lạc Thiên. Ra khỏi đảo lớn nàng không còn che mặt nữa, quả nhiên mà tuyệt thế mỹ nhân, kiều mị mê tâm. Hèn chi Mẫu Đơn cũng đấu không lại. Y che miệng ho khang một chút, nhớ lại ngày mình nóng đầu xách côn đi nói chuyện với Lạc Thiên. Đúng là đụng tới nữ nhân của bản thân thì không thể nhường nhịn được. Vừa nghe Mẫu Đơn bị vũ nhục đến thất cổ tự tử, Khinh Trần liền kích động muốn đập cho Lạc Thiên một trận. Không ngờ Ngưng Bích còn điên cuồng muốn giết người hơn cả y. Nếu không phải Lạc Thiên ra tay ngăn cản, thì có lẽ hai người bọn họ không thể ngồi nói chuyện với nhau như lúc này. Không hiểu người huynh đệ Kim Thành này của y có bản lãnh gì? Hết thu phục được một con mãnh hổ dữ dội như Ngưng Bích, lại chuyển dời được lão phụ thân ngoan cố. Bây giờ còn xuất hiện một tình địch thân phận không tầm thường nữa.

-Vậy đệ tính làm sao?

-Chưa nghĩ ra, tạm thời cứ neo thuyền ở đây vậy. – Lạc Thiên hậm hực trả lời.

48. Chương 47 : Trên Giang Hồ Lắm Điều Kỳ Quái

Chương 47: Trên giang hồ lắm điều kỳ quái

Việc bến cảng Đa La bị Lăng gia bao vây đã là thế cuộc đã định. Tuy bọn họ không ngăn thuyền vào cảng nhưng bất kỳ thuyền bè nào xuất bến cũng đều bị điều tra. Lạc Thiên biết chắc một điều, Lăng Tiểu Nam không tìm được bọn họ thì nhất định không bỏ qua việc này. Bị giam chân ở cảng Đa La đã một ngày, Lạc Thiên đang cân nhắc đến việc dùng bài Khâm Sứ mà hoàng đế ban cho.

Ngày đó, Lạc Thiên sử dụng khổ nhục kế không cầu mong sẽ được nhận vào hoàng tộc. Mục đích hấn nhắm tới, chính là đánh động sự áy náy trong lòng Triệu đế, muốn ông buông tha việc truy tìm hấn và Ngưng Bích khắp nơi, đồng thời cấp cho hấn một cơ hội tự do đi lại. Đây là chiêu bài cuối của hấn, chưa đến tình huống vạn phần bất đắc dĩ, Lạc Thiên không muốn đưa ra. Hơn nữa việc này làm ồn đến mọi người cùng biết, nếu Lăng Tiểu Nam khai ra thân phận sát thủ của Ngưng Bích, thì sẽ liên can tới hấn rất nhiều.

Khai thác sắt lậu là một công việc lâu dài, khó tránh được vạn nhất sẽ xảy ra sơ sót. Một khi bại lộ chính là tử tội, nhưng hiện nay hấn đã có kim bài miễn tử trong tay còn có thể chống đỡ được một thời gian. Lạc Thiên luôn là một người đa tâm thủ đoạn, cách để thắng hấn có rất nhiều, nhưng chưa bao giờ Lạc Thiên quên lập ình những kế hoạch phòng khi thất bại. Việc đột nhập Trường Hành cung bị bại lộ thì hấn vẫn có thể an toàn rút vào Bàn Tư phố, dùng số ngân lượng ít ỏi của mình để ‘đông sơn tái khởi’. Đó là minh chứng cho những kế hoạch ‘tiên có thể công, lui có thể thủ’ của hấn. Những sự việc nhỏ nhặt như Lăng gia, không thể nào làm khó hấn được.

Lạc Thiên rút ra một kế hoạch táo bạo, sáng sớm hôm sau thuyền lớn chở phụ tử Lao Thiết Tâm ra khơi mà không có Lạc Thiên và Ngưng Bích trên đó. Hai người họ bị bỏ lại ở bến cảng Đa La.

^ _ ^

Chỉ trong vòng có một buổi sáng, tin tức Vô Lệ sát thủ tái xuất giang hồ đã lang đi khắp Đa La đảo. Nghe nói Lăng gia đang vây bắt người này ở bến cảng Đa La. Đảo Đa La là một đảo lớn, diện tích bằng cả một châu quận ở Việt quốc, thế nên nhân sĩ trong giang hồ nghe tin kéo đến bến cảng Đa la không có một ngàn thì cũng là chín trăm người. Danh tiếng Vô Lệ sát thủ cũng thật không nhỏ, kẻ thù của nàng cũng có, những

danh môn chính phái lớn nhỏ muốn trừ hại cho võ lâm cũng có. Nói tóm lại có một đám đông người võ công cao cường vì muốn giết Ngưng Bích mà thi nhau kéo tới đây.

Trong khi đó một chiếc xe ngựa đang lắc lư rời khỏi bến cảng Đa La. Lạc Thiên và Ngưng Bích dùng chiếc xe ngựa kéo này đi xuyên qua đảo Đa La, hội ngộ với bọn Khinh Trần ở phía bên kia hòn đảo. Tuy rằng sẽ chậm mất năm ba ngày, nhưng việc lớn cũng không phải là không đợi được. Ưu tiên hiện nay phải là bảo toàn danh tính cho hai người.

Trong căn nhà trọ Nghinh Phong, đột nhiên có nhiều người ghé qua. Bọn họ hình như đều là nhân sĩ võ lâm, ai nấy đều dõng dạc mang theo đao theo kiếm. Nghe nói võ lâm đang tập trung hết về bến cảng Đa La, để truy bắt một ma đầu nào đó vừa xuất hiện. Đám khách quan gặp nhau xôn xao nói chuyện.

-Cửu đầu bang chủ cũng đến đây sao? – một người nào đó chào hỏi.

-Việc lớn trong võ lâm dĩ nhiên ta không thể ghé qua.

-Ồ kìa Phong Dương Huỳnh

-Bái kiến Lâm đạo trưởng.

Bọn họ ồn ào nhận mặt nhau, sau đó vui vẻ mời nhau rượu. Rượu vào thì bắt đầu lời qua tiếng lại. Xúc phạm nhau đủ kiểu rồi bắt đầu so gươm. Đám người tự xưng là giang hồ này, kéo nhau tới đâu cũng đều gây ra chuyện rộn ràng đến như vậy. Hèn chi người ta nói, “Sống tại giang hồ, không có ngày nào được yên”. Yên ổn sao được, khi đi đâu cũng gặp người quen, cũng uống rượu, cũng cãi vã rồi đánh lộn.

Những ai không còn sức đánh nhau nữa thì làm một việc là rửa tay gác kiếm, thoái ẩn giang hồ. Sau đó bọn họ sẽ chỉ kiếm cơ xuất hiện ở những dịp đại hội quan trọng, buông ra những lời gọi là thế ngoại cao nhân. Nhưng ít ai biết là bọn họ đang nhớ nhung biết bao cuộc sống náo nhiệt lúc trước. Chỉ muốn xuất hiện rồi gây ra một hồi tranh chấp, đánh nhau cho vui.

Cuộc sống giang hồ chính là thế đó, ngày nào cũng phải náo nhiệt ồn ào. Đã lâu lắm rồi dân giang hồ ở đảo Đa La mới gặp một đại hội vui đến thế, tất nhiên sẽ không ai bỏ qua. Hơn phân nửa trong số đó chẳng biết Vô Lệ sát thủ là ai, tròn méo như thế nào. Bọn họ kéo tới chỉ cốt muốn gặp lại bạn bè, nhậu nhẹt, đấu khẩu rồi tranh tài cao thấp. Nếu không sạch túi, tàn tạ lê lết trở về nhà thì làm sao có thể vỗ ngực tự xưng mình là dân giang hồ cho được.

Có thêm hai người bước vào khiến đám người ồn ào dừng lại quan sát. Theo tin tức tung ra, Vô Lệ sát thủ là nữ nhân, rất nhỏ con, đôi mắt kiêu mị, sắc đẹp kinh diễm lòng người. Bên cạnh còn có thêm một tên văn nhân yếu nhược, mặt trắng, tóc suông, đôi mắt gian xảo quỷ quyệt. Đáng tiếc hai người bước vào không phải như vậy. Một lão gia lùn thấp bụng phệ, trên mặt còn có chòm râu dê, luôn tay phe phẩy quạt. Phu nhân đi cùng ông ta tuy cũng là hạng mỹ nhân, nhưng có điều cao to quá, khiến người khác có cảm giác e dè hơn là muốn ôm ấp. Vị phu nhân lên tiếng:

-Ông chủ, còn phòng nào không?

Người nghe cảm thấy toàn thân nổi da gà hết. Đứng nhìn mặt mà đoán người nha, người thì đẹp nhưng giọng nói ồm ồm như bò rống. Không hiểu khẩu vị của lão gia bụng phệ kia như thế nào nữa. Đám người giang hồ hừ dài bỏ qua, rồi tiếp tục việc đấu khẩu và so kiếm tiếp.

-Chẳng hay khách quan có muốn dùng điểm tâm không?

-Có dọn cho vào phòng cho chúng ta. – Vị phu nhân đặt lên bàn một nén bạc. – Sẵn tiện đổ đầy cho chúng ta một bồn nước nóng, lão gia ta muốn tắm rửa.

-Đa tạ phu nhân. – ông chủ nhà trọ vui vẻ thu tiền vào.

^ _ ^

Sau khi tiểu nhị đặt hết đồ ăn lên bàn, đổ đầy hết bồn nước nóng thì ngoan ngoãn lui ra. Lạc thiên đi phía sau cẩn thận đóng cửa lại, cài chốt để phòng có người nào đó tùy tiện xông vào. Lúc hắn quay vào, đã thấy Ngưng Bích nằm lộn lộn trên giường, cười đến run cả người, nhưng không dám phát ra tiếng. Hắn nhún vai, đi đến bên cạnh ôm nàng vào lòng.

-Lão gia, có chuyện gì vui mà cười dữ vậy. – Lạc Thiên nũng nịu nói.

Lời này cũng giống như điểm hỏa cho pháo hoa, Ngưng Bích cuối cùng không nhịn được bùng lên tiếng cười nắc nẻ.

-Lão gia xấu, không cho cười nữa. – Hấn tiếp tục giả dạng nữ nhân nhõng nhẽo.

-Phu nhân ... ha ha ha ... đừng nói nữa ... lão gia đau hết cả bụng rồi.

Ngưng Bích vừa nói vừa há miệng cố thở. Chưa có ai từng nói với nàng cười nhiều có thể đau bụng đến mức này. Tuy nhiên Lạc Thiên vẫn chưa buông tha cho nàng, hấn dùng một giọng ẻo lả để nói tiếp.

-Lão gia, người ta có đẹp không?

-Ha ha ... đẹp! Đẹp nhất mỹ nhân ở Bàn Tơ phố cũng không bằng được phu nhân.

Suốt đêm đó, không hiểu hai vợ chồng quái dị trong khách điểm nói với nhau chuyện gì, mà cười đùa suốt đêm không ngớt. Những căn phòng xung quanh bọn họ là đám người giang hồ say khướt, sau khi đánh nhau sứt đầu mẻ trán thì về phòng ngủ như chết. Tiếng ngáy như kéo bể của đám bợm rượu, tiếng cười thỉnh thoảng lộ lên đầy bí ẩn của hai người, làm nhà trọ ban đêm ồn ào không tả nổi. Tuy bọn họ không lấy làm phiền lòng lẫn nhau, nhưng chủ quán và những người bình thường khác thật sự khổ sở. Những người trọ phòng hôm nay quả thật đều rất quý dị mà.

Sáng hôm sau, chủ quán với hai đôi mắt thâm quầng tiền hết đám khách ồn ào ra khỏi cửa. Đám giang hồ đi về phía bến cảng Đa La, mới hôm qua đánh nhau tời bời hôm nay lại vui vẻ chúc nhau lên đường. Vợ chồng kỳ quái thì theo hướng ngược lại. Phu nhân xinh đẹp thì ngồi phía trước đánh xe, lão gia bụng phệ ngồi bên trong phe phẩy quạt. Bọn họ vẫn tiếp tục nhìn nhau rồi cười to. Chủ quán trọ nghĩ rằng chắc toàn bộ đám người này đều điên hết cả.

^ _ ^

Việc kỳ quái lúc nào cũng có, chỉ tiếc rằng năm nay đặc biệt xảy ra hơi nhiều. Xe ngựa kéo của Lạc Thiên và Ngưng Bích chưa rời xa quán trọ Nghinh Phong được bao lâu, đã bị vướng vào một việc rắc rối. Trên con đường quan đạo, trước đầu xe lại nhảy ra một đám đánh nhau. Lạc Thiên thở dài, tại sao người ta cứ thích ở trước mặt hấn ẩu ẩu. Trên Hỷ Lạc phường cũng vậy, bến cảng Đa La cũng thế, bây giờ đến lượt ở quan đạo này. Lần nào có đám đánh nhau, y như rằng hấn vướng vào rắc rối. Đây có phải là chuyện của hấn đâu chứ, hấn đã có đủ chuyện phiền phức để phải lo phải nghĩ lắm rồi.

Một đám sát thủ áo đen vây đánh nhóm người mặc áo vải thô. Tuy nhiên, mấy người mặc áo vải thô không phải nông dân bình thường, mà chính là quân lính cải trang. Lạc Thiên chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn ra sơ hở của bọn họ. Thông thường chỉ có hai trường hợp xảy ra, một là quân lính cải trang truy bắt nghịch tặc, hai là quân lính cải trang làm nhiệm vụ bị địch nhân truy đuổi. Nhìn đám người áo vải thô đang yếu thế, không giống đang truy bắt nghịch tặc tí nào. Vậy chỉ có thể kết luận, bọn họ đang làm nhiệm vụ bí mật thì bị bại lộ, đang bị kẻ địch truy sát.

Đám hỗn chiến đang chiếm hết cả lối đi, đây lại là con đường độc đạo, hai bên chỉ toàn ruộng lúa. Lạc Thiên muốn đánh xe vòng qua chỗ khách cũng không biết tránh đi chỗ nào. đành phải dừng xe lại, chờ bọn họ xong việc thì đi tiếp.

Nhưng hai bên giao chiến càng lúc càng loạn, phe áo vải lần lượt từng người từng người ngã xuống. Thấy việc lớn không xong, bọn họ quyết định rút chạy. Rất may trên đường có một chiếc xe ngựa đang đậu gần, hai người trong đám áo vải liền nhảy tới cướp xe. Lạc Thiên bị đẩy vào phía trong xe ngồi cùng với Ngưng Bích. Một người ôm bọc vải lớn ngồi gần họ, một người nóng vội đánh xe ngựa chạy đi. Đám áo vải thấy hai đồng đội của mình chiếm được xe, thì hợp sức mở đường máu cho họ chạy trốn. Xe ngựa chạy đi trong sự truy đuổi gắt gao của bọn áo đen. Xem ra vật trong bọc lớn, chính là thứ bọn họ muốn cướp đi.

Lần lượt từng chiến sĩ phe áo vải lần lượt gục ngã, đám sát thủ áo đen quả thật võ nghệ cao cường. Sát thủ sau cùng cũng đã đuổi theo sát nút. Người ôm bọc vải lớn tuyệt vọng nhìn vào Lạc Thiên, sau đó giao bọc vải vào tay hấn, nhảy xuống ngăn cản sát thủ. Tuy y võ công không tồi nhưng phía bên kia kẻ địch đông hơn, sức lực một người làm sao chống lại hết.

Người đánh xe ngựa quyết định phải ghìm cương dừng lại, giao dây cương lại cho ‘lão gia’ Ngưng Bích.

-Xin hai vị hãy chạy thoát đi! Mang chủ tử đến Hiên Vương phủ!

Trong lúc gấp gáp, không thể nói được nhiều. Người đánh xe nhảy xuống, vồ vào móng con ngựa khiến chiếc xe bị kéo vọt đi. Y cùng đồng bọn ở lại chặn đường.

Lạc Thiên bị giao cho ôm bọc vải cảm thấy rất tò mò, hần mở gói vải ra thì ngạc nhiên đến miệng há to không ngậm lại được. Trong bọc vải giấu là một hài tử còn đang say ngủ, ngón tay mập mập nút nút trong miệng đáng yêu vô cùng. Hần la thầm, “Trời ơi, không xong rồi! Việc rắc rối này thật không nhỏ.” xem tại

Trong lúc hần hoang mang vì món nợ từ đâu rơi xuống này, thì đám sát thủ cũng đã dọn dẹp xong hai kẻ ngáng đường. Những kẻ áo đen phóng ra đầu chiếc xe ngựa, Ngưng Bích vì vậy bị ép phải dừng xe lại. Một tên có vẻ như là thủ lĩnh trong bọn đứng ra, lớn giọng nói.

-Giao đứa bé ra đây. Bọn ta sẽ từ bi cho các người chết thoải mái.

Rõ ràng là có người âm mưu muốn diệt khẩu. Dù có muốn ném cục nợ này đi hay không, thì bọn chúng cũng không tha cho hai người. Ngưng Bích nhìn Lạc Thiên như muốn hỏi ý. Nàng không dám trước mặt hần mà động võ giết người nữa. Lạc Thiên thở dài, gật gật đầu. Ngưng Bích nhảy xuống xe, bắt đầu một cuộc tàn sát máu me.:1:

49. Chương 48 : Cục Nợ Nhỏ

Chương 48: Cục nợ nhỏ

Sát thủ là biết trước mình có kết cục không thể tốt. Tên áo đen bị Ngưng Bích chừa lại tra hỏi cũng đã cắn thuốc độc sẵn trong miệng để tự sát. Đầu mỗi cuối cùng cũng bị đứt. Chiếc xe ngựa lại tiếp tục lững thững chạy đi, bỏ lại sau lưng một bãi chiến trường ngổn ngang đầy xác chết.

Người không chết thì là ta chết, việc lần này cũng là Lạc Thiên đồng ý cho Ngưng Bích ra tay, hần không thể nào hối hận được. Bỏ qua việc liên quan đến nhiều mạng người, Lạc Thiên tập trung nghiên cứu cục nợ mà hần mới vừa nhận được.

Tiểu hài ngủ say trong bọc vải là một bé trai độ chừng một tuổi. Quần áo hoa gấm, cả người mũm mĩm, chắc hẳn là tử tôn của nhà giàu có quyền quý. Manh mối trên người cũng chỉ có một chiếc ngọc bội khắc chữ Thiên. Hần ngạc nhiên, đứa bé này chẳng lẽ có cùng tên với mình, không lẽ sự gặp gỡ này là do duyên phận?

Hiện nay tất cả mọi người liên quan đều đã chết, chi tiết duy nhất có thể bám vào cũng chỉ có một cái Hiên vương phủ. Lạc Thiên và Ngưng Bích còn đang phải trốn chạy, không ngờ còn bị liên lụy tới chuyện của người khác. Hần thở dài, đứa bé này có thân phận gì mà còn nhỏ đã bị người ta truy sát? Chuyện không muốn cũng đã bị vướng vào rồi. Hần cũng chưa táng tận lương tâm đến nỗi vứt một đứa nhỏ dọc đường như thế, đành phải theo lời trăn trối mà đưa nó trở về nhà người thân thôi.

Chiếc xe ngựa rẽ ở một ngã ba, hướng đến Đa La thành ở trung tâm đảo quốc. Chuyến đi của Lạc Thiên càng lúc càng bị kéo dài ra.

^ _ ^

Tiểu hài tử nhưng thật ra là một mớ phiền phức lớn. Đứa bé ngủ xong tỉnh lại, một la hai khóc ngất khiến Lạc Thiên luống cuống tay chân. Thiếu gia như hần trước giờ làm gì biết chăm sóc trẻ em. Cái thứ sinh vật nhỏ xíu, mềm eo uột đó làm hần không dám đụng vào, chỉ biết ngồi bên cạnh hết năn nỉ rồi lại dọa nạt. Nhưng tiếng la khóc của đứa bé không vì vậy mà giảm bớt chút nào. Rất may còn có một nữ nhân hàng thật giá thật như Ngưng Bích. Người ta nói nữ nhân tất cả đều có thiên tính làm mẹ, Ngưng Bích ẵm đứa bé lên dỗ dành thì nó liền nín khóc ngay. Nàng quay sang nói.

-Nhị lang, chúng ta cần thêm đồ cho em bé.

Hắn thật dễ khóc dễ cười.

Hai người đành phải trao đổi thân phận trở lại. Hắn làm lão gia với hàm râu dê và chiếc quạt phe phẩy, Ngưng Bích làm phu nhân kèm theo một vết bớt đỏ che bớt đi khuôn mặt. Tuy cách này không hoàn hảo như lúc trước, nhưng hy vọng cũng đủ che mắt người. Sau khi đổi vai xong, bọn họ đi tìm một nhà nông gần nhất, mua thêm mớ quần áo cũ, chăn mền cùng với sữa dành cho tiểu oa nhi.

Đứa bé được thay đồ sạch, uống sữa xong liền nằm trong vòng tay Ngưng Bích lim dim ngủ. Lạc Thiên liếc nhìn nàng đang đung đưa nhẹ, hát ngâm nga một bài ru tiếng Việt.

“À ơi trong tiếng hát ru hời

Tĩnh mạch trưa hè suối tóc lơ

Nhịp vông ru con hồn lặng sóng

Lời thơ nhắc mẹ thuở yêu người

Bụi tre bụi chuối vườn mầm ngọn

Chim sẻ chim quyen kiếm miếng mồi

Quạt giấy mơn man làn gió nhẹ

Nhìn con say ngủ nét môi cười.”

(Ru con – Phạm Doanh)

Hắn chợt mỉm cười, hình ảnh này thật quá đối ẩm áp. Nếu đứa bé kia là con của bọn họ, thì còn hạnh phúc nào hơn. Lạc Thiên lại mơ màng đến một tương lai hạnh phúc. Còn Ngưng Bích cũng đang mơ màng, nhưng nàng lại đang nhớ tới vài kỷ ức xa xôi.

^ ^
—

Hiên Vương phủ là gì? Đó dĩ nhiên là phủ đệ của một vương gia nào đó trong tộc Đa La. Mà các vương gia thì ở đâu? Chính là ở tại trung tâm quyền lực của đảo quốc, Đa La thành.

Tuy nhiên, vốn thận trọng, Lạc Thiên không ngay lập tức chạy tới trước cổng Đa La giao đứa bé. Hắn muốn điều tra rõ ràng sự việc rồi mới quyết định bước tiếp theo bước. Nếu đứa bé này liên quan đến các cuộc đấu đá của vương tộc, thì mọi chuyện sẽ không đơn giản đến như vậy. Dù sao mạng người cũng quan trọng, mà một đứa nhỏ đáng yêu thì càng phải quan tâm nhiều hơn. Hắn không muốn chấp nhận, chỉ vì nhìn Ngưng Bích mà càng lúc càng thích tiểu hài tử này. Tiễn phạt tiễn tới tây thiên, Lạc Thiên muốn chắc chắn đứa trẻ này phải được bảo đảm an toàn trước nhất.

Kết quả là khi hắn trốn trong phòng làm trò với tiểu hài tử, Ngưng Bích mặc y phục dạ hành nhảy ra khỏi cửa sổ trên phòng, đi đến Hiên vương phủ điều tra một phen. Nhà trọ Đa Đa chỉ nằm ở ngoại vi cổng thành, muốn tới Hiên vương phủ thì phải đi một đoạn khá xa. Ngưng Bích đi tới nửa đêm vẫn chưa về làm Lạc Thiên đứng ngồi không yên. Không phải hắn sợ nàng gặp chuyện mà bởi vì tiểu hài tử lại quấy khóc, không chịu ngủ. Rõ ràng lúc này còn giỡn chơi vui lắm, vậy mà muốn chuyển qua khóc là ngay lập tức khóc la.

Mặc cho hắn cầu xin, dọa nạt gì cũng không được, đứa bé cứ oa oa khóc lớn. Có mấy người đã chạy qua phòng hắn than phiền làm việc rồi càng thêm rối. Cuối cùng hết cách, Lạc Thiên đành phải bế đứa bé nằm trên giường lên, bắt chước Ngưng Bích vừa đu đưa vừa hát. Quả nhiên cách này hiệu nghiệm ngay, tiểu hài tử bắt đầu không khóc nữa, từ từ lim dim đi vào giấc mộng. Lạc Thiên ôm thân thể nhỏ xíu, mềm eo, mỏng manh trên tay, hết sức cẩn thận sợ rằng sẽ làm rơi vỡ. Vô cùng mãn nguyện, hắn giống như vừa trải qua một cuộc chiến tranh lớn chiến thắng trở về. Lạc Thiên cho rằng trên đời này không có kỳ công nào lớn bằng việc dỗ ột đứa bé nín khóc được.

Tiểu oa nhi đã ngủ, nhưng hắn vẫn không dám ngừng đu đưa, sợ chỉ cần đột ngột ngưng lại, đứa bé sẽ thức. Thẳng cho đến trời gần sáng, khi Ngưng Bích trở về, Lạc Thiên vẫn còn ôm đứa trẻ đi lại trong phòng, dịu dàng đung đưa theo một nhịp điệu ru ngủ. Ngưng Bích bật cười.

-Đưa cho thiếp!

Vừa thấy nàng, hần giống như nhìn thấy nữ thần cứu thế, vừa muốn cười vui mừng vừa muốn khóc kể khổ. Ngưng Bích tiếp đứa bé trên tay hần rồi đặt xuống giường. Tiểu oa nhi chỉ hơi cục cựa khê nhúc nhích, Lạc Thiên đã thấy thót cả ruột. Thế nhưng chỉ cần Ngưng Bích vỗ về mấy cái, ngậm nga hát mát câu, tiểu Thiên Thiên lại ngon giấc ngủ say tiếp. (Đây là tên bọn họ tự đặt cho đứa bé, bởi vì miếng ngọc bội có khắc chữ Thiên mà nó mang trên người.)

Hai người kéo nhau ngồi vào một góc xa chiếc giường có đứa bé đang ngủ, rù rì nói chuyện.

-Không có nàng ta việc gì cũng không làm được! – Hần ôm Ngưng Bích vào lòng, âu yếm.

-Thiếp thấy chàng việc gì cũng làm rất tốt hết nha. – Nàng khe khẽ cười.

-Đi thám thính được tin tức gì rồi. – Lạc Thiên đổi giọng nghiêm túc.

-Hiên vương phủ lậphủ đệ của Đa La Hiên Chi, hần là vương tử của Đa La tộc.

-Người này ta biết, y hiện đang ở kinh thành cùng với công chúa Mẫn Chi.

-Như vậy không hay rồi, chỉ có y mới cứu được tiểu Thiên Thiên thôi. – Ngưng Bích đắm chiêu suy nghĩ.

- Đứa trẻ này là con tư sinh của Trọng Đạt đại vương, tộc Bình Thuỷ. Trọng Đạt vừa mới mất, trong tộc của ông ta đang diễn ra tranh chấp giành ngôi. Các phi tử khác đều không có con nối dõi, hiện nay đại thế đang nghiêng về phía Thu Thuỷ vương hậu. Vì vậy sự xuất hiện của tiểu Thiên Thiên chính là sự đe dọa của bà ta. Cả nhà mẹ đẻ của tiểu Thiên Thiên đều đã bị diệt môn trong một đêm, những người chúng ta gặp là thuộc hạ trung thành mang tiểu Thiên Thiên đi trốn. Hiện nay, chỗ gần nhất và thế lực nhất chỉ có Hiên Chi vương tử, vì vậy bọn họ mới chạy đến đây lánh nạn. Không ngờ cũng không trốn thoát.

Lạc Thiên cũng bắt đầu suy tư. Thì ra việc này liên quan đến việc tranh giành ngai vị, như vậy rắc rối càng to rồi. Lạc Thiên biết những trận chiến tranh giành kế thừa này tàn khốc đến cỡ nào, bởi vì bản thân hần cũng đang bị vướng vào vòng xoáy tranh giành trong gia tộc.

^ _ ^

Thành Lạc Thiên là con thứ hai của tộc trưởng nhà họ Thành. Nhưng bởi vì đại ca hần có khiếm khuyết bất toàn, nên từ khi ra đời Lạc Thiên đã được chọn làm người kế vị. Lạc Thiên thông minh tuyệt đỉnh, tài năng hơn người, được phụ thân yêu thương, các trưởng lão mong chờ, cả gia tộc trọng vọng. Hần đã sống trên đỉnh vinh quang như vậy cho đến năm tám tuổi, Lạc Thiên bị truất phế khỏi ngôi kế tự. Đại lão lớn nhất trong gia tộc quyết định trao lại chức tông chủ cho đại ca hần, Thành Lạc Nhân.

Người đại ca bí hiểm Lạc Nhân, hần trước giờ rất ít gặp qua. Nghe nói đại ca không gặp người ngoài, chỉ sống hoang dã không ai quản dạy. Trước giờ tin tức về y cũng chỉ toàn nghe tin lầm loạn, gây hoạ, đánh người, bay tới tấp về nhà họ Thành than phiền, mắng vốn. Một đại ca ngang ngược, ác bá như vậy làm sao gánh nổi được trách nhiệm của gia tộc. Cha hần phiền lòng, cả gia tộc lo nghĩ, mẹ hần làm nháo nhào lên. Nhưng như vậy thì làm được gì chứ? Không ai dám cãi lời của đại lão.

Cuối cùng Lạc Thiên cũng đã gặp được đại ca của mình. Y giống như từ trong bóng đêm đột ngột bước ra ánh sáng, chói loá khiến Lạc Thiên không dám nhìn thẳng vào. Đây mà là người hoang dã, ác bá, không hiểu lễ nghĩa trong lời đồn sao. Trước mắt Lạc Thiên chỉ là một thanh niên rực rỡ như mặt trời, khí chất cao quý của y áp chế hết thấy mọi vật xung quanh. Nét tự tin ngời ngời, cùng với nụ cười ngạo nghễ trên môi. Sự xuất sắc của đại ca khiến không còn ai trong Thập Tam lão nói gì được hết, ngay cả phụ thân của hần vốn kịch liệt phản đối cũng bị bất ngờ mà im lặng. Lạc Thiên khẳng định, trên đời này không có ai hoàn hảo hơn để có thể làm đại ca của mình như y.

Nhưng có một người không chịu từ bỏ việc đưa Lạc Thiên trở về ngai vị, đó chính là mẹ hần. Bà vốn chỉ là vợ thứ, sinh ra con thứ nhưng lại được đẩy lên hàng thừa kế. Vì vậy khi Lạc Thiên bị phế, người không phục nhất là bà. Từ nhỏ đã nghe nhiều lời cay độc của mẹ mình dành cho Lạc Nhân, một đứa trẻ như Lạc Thiên không thể nào không bị tiêm nhiễm sự ghét bỏ đại ca. Nhưng càng lớn lên hần lại càng vừa kính vừa sợ con người này. Đó là sự sợ hãi của con cá nhỏ khi lần đầu nhìn thấy biển lớn.

Mỗi năm Thành Lạc Nhân bị ám sát ít nhất năm sáu lần. Hơn phân nửa trong số đó là do những kẻ xấu nhắm vào họ Thành gây ra, nửa còn lại là do mẹ của Lạc Thiên đứng đằng sau âm thầm sắp xếp. Chưa từng có kẻ nào sống sót toàn mệnh, chứ nói chi đến việc đắc thủ thành công. Lạc Nhân là một người bất khả xâm phạm, mặc dù bên cạnh y không có một người nào, không tì nữ, không hộ vệ... Lạc Nhân vẫn như trước ít tiếp xúc mọi người, thường xuyên biến mất khỏi nhà. Y luôn gây ra toàn chuyện chấn động bốn phương. Khi còn nhỏ y mang danh tiểu ác bá, khi lớn lên trở thành đại bá vương. Cả chuyện đại nghịch bất đạo như tạo phản y cũng làm được, bây giờ cũng không còn ai có thể kiềm chế nổi Lạc Nhân nữa rồi.

Dưới sự đôn đốc của mẹ, Lạc Thiên vẫn chưa từ bỏ việc tranh giành thừa kế. Hắn không ngừng phấn đấu, luôn luôn cố gắng để trở thành kẻ tài giỏi ọi người nhìn thấy. Bất cứ việc gì hắn cũng nỗ lực hơn người khác gấp trăm lần, dù có khó khăn cỡ nào cũng có thể một mình vượt qua được hết. Nhưng bù lại với chữ ‘Con giỏi lắm!’ mà hắn nhận được, người trong nhà sợ hãi gọi đại ca là ‘Nhân trung chi long’. (Rồng trong loài người.)

Hắn cảm hận kẻ ngáng đường này bao nhiêu thì cũng sợ hãi đại ca bấy nhiêu. Sự xuất sắc của Lạc Thiên, không ai nhìn thấy được phía sau đó là bao nhiêu hy sinh và gắng sức. Hắn làm tốt, mọi người đều cho là dĩ nhiên. Sự kỳ vọng càng lúc càng chất cao, khiến hắn càng lúc càng mệt mỏi. Vậy mà có người lại dám nói với hắn: “Nếu thấy mệt mỏi, đệ có thể nghỉ ngơi. Đại ca sẽ giúp giùm cho!”

Dĩ nhiên hắn sẽ gân cổ lên cãi. “Mấy chuyện nhỏ nhặt này có gì mà làm không nổi.” Nhưng trong lòng hắn lại sợ hãi. Chưa từng có ai nhìn hắn với ánh mắt tội nghiệp như vậy. Chưa từng có ai lên tiếng nhận giúp cho hắn. Người mà hắn ghét nhất và cũng là sợ hãi nhất. Nhưng trên đời này cũng chỉ có duy nhất đại ca là người nhìn thấu được Lạc Thiên. Làm người đứng thứ hai đằng sau đại ca cũng được, vì hắn biết, trên thế gian này không ai có thể vượt qua y được hết.

50. Chương 49 : Lần Đầu Lưu Lạc

Chương 49: Lần đầu lưu lạc

Ngày thứ ba bị kềm chân ở Đa La đảo, Lạc Thiên hiện đang ở trong thị trấn bên ngoài Đa La thành. Nhà trọ hắn ở, nằm trong một khu dân cư đông đúc của những bình dân bá tánh. Sau khi trốn chạy trong Bàn Tư phố, Lạc Thiên nhận ra khi muốn ẩn thân, thì tốt nhất nên chọn những nơi như thế này. Đông người, tạp nham và chính quyền không sao quản lý nổi.

Đêm hôm qua, Ngưng Bích đã tra ra thân phận của Tiểu Thiên Thiên cùng với kẻ chủ mưu phía sau muốn truy sát đứa trẻ này. Thì ra Đa La vương tử chỉ là một nơi mà mẫu thân của tiểu Thiên Thiên muốn nương nhờ, lánh nạn. Hắn thấy rằng đây chỉ là kế sách nhất thời, vì bị ép tới mức đường cùng bọn họ mới phải làm vậy. Hiên Chi có thể bảo vệ Tiểu Thiên Thiên trong bao lâu? Một tháng hay một năm? Không thể để Tiểu Thiên Thiên lẫn trốn cả đời được. Chưa kể đến là Đa La Hiên Chi có thật lòng cho Tiểu Thiên Thiên nương nhờ được không? Nếu tộc Đa La muốn dâng tiểu Thiên Thiên lên để lấy lòng Thu Thủy vương hậu thì sao?

Tuy việc nội bộ các dân tộc, đại vương xứ khác không thể nhúng tay vào, nhưng nếu đại thế của Thu Thủy vương hậu đã vững chắc, không có gì đảm bảo bà ta sẽ không tiếp tục phá người ám hại Tiểu Thiên Thiên. Biện pháp tốt nhất vẫn là phải giải quyết vấn đề từ trong gốc, tức là phải bắt đầu từ nội bộ của dân tộc Bình Thủy mới được. Lạc Thiên thở dài, “Còn hành trình đi khai thác sắt của mình thì sao?”

Ngay lúc đó đứa trẻ o oe tỉnh dậy. Ngưng Bích đã đi ra ngoài điều tra thêm nhiều tin, trong phòng bây giờ chỉ còn có mỗi hắn và Tiểu Thiên Thiên. Theo kinh nghiệm Ngưng Bích đã chỉ dạy, nếu đứa trẻ thức dậy không thấy người sẽ khóc đòi. Hắn bắt đầu dĩ phải bồng tiểu Thiên Thiên lên. Không ngờ tiểu oa nhi cười tươi khanh khách, ôm cổ hắn kêu “Ba Ba!” Lạc Thiên trong lòng vui như hoa nở, cảm thấy một đứa nhỏ cũng không phải là điều gì phiền phức cho lắm. “Thôi thì tiện tay giải quyết luôn chuyện ở Bình Thủy tộc cho rồi!” Dù sao hắn cũng là Ngự sử nhất phẩm của triều đình mà.

Khi hắn đang vui vẻ chơi đùa với Tiểu Thiên Thiên thì đột nhiên có người gõ cửa cộc cộc bên ngoài. Tiếng gõ cửa không phải là ám hiệu mà hắn và Ngưng Bích đã thoả thuận trước.

“Lẽ nào là người của nhà trọ?” Không lý nào, Lạc Thiên đã trả trước ba ngày tiền phòng, nếu không có chuyện, chủ nhà trọ cũng sẽ không cần tìm đến.

-Là ai đó? – Hắn lớn tiếng hỏi.

Chỉ có tiếng gõ cửa hồi thúc càng dồn dập hơn. Lạc Thiên bỗng đưa bé đi đến gần cánh cửa. Hắn nghe được rất nhiều mùi tanh kim loại, “Có rất nhiều người mang binh khí đứng ngoài cửa”. Lạc Thiên sợ hãi lùi lại.

-Xin chờ ột chút. Để tại hạ mặc xong đồ sẽ ra mở cửa.

Hắn gom nhanh túi hành lý, lấy một miếng vải lớn cột đứa bé sau lưng. Thật nhẹ tay mở cửa sổ, Lạc Thiên trèo ra ngoài. Căn phòng trọ của hắn nằm trên tầng gác của nhà trọ, vì vậy sẽ không sợ người ta chặn đầu ngoài cửa sổ. Kế bên lại có mái ngói của nhà dân, hắn có thể lợi dụng trèo ra. Mái ngói nghiêng nghiêng đóng đầy rêu mọc rất khó đi. Lạc Thiên thầm tiếc nuối, “Trước giờ, nhìn thấy cao thủ võ lâm kinh công trác tuyệt, chạy trên mái ngói như đường bằng. Rất tiếc ta lại không phải là nhân tài học võ a...”

Lạc Thiên nhanh nhanh bỏ chạy, cái kế thay đồ của hắn chắc chắn không duy trì được bao lâu. Là đám người nào muốn tới gây sự? Nhân sĩ giang hồ hay là thích khách, sát thủ? Hiệu quả làm việc của bọn này thật khá, hắn chưa trốn đến hai ngày đã có thể tìm ra. Vừa đi vừa trượt lên trượt xuống, quần áo hắn trở nên lem luốc bẩn thỉu. Lạc Thiên bò lồm cồm trên mái nhà rồi tựa vào bức tường thấp mà leo xuống đất. Vách tường lởm chởm đá kiến hắn đứt tay chảy máu, ống tay áo còn bị rách mất một mảng. Nhìn thấy hắn chật vật như vậy, không ngờ đứa bé sau lưng còn vỗ vỗ tay cười rần.

-Nhóc con, biết cái gì mà cười! – Hắn nổi sùng la mắng.

Đứa bé dường như hiểu được mình đang bị la, lặn lặn môi như sắp khóc. Hắn hoảng sợ vòng tay ra sau lưng vỗ về.

-Ngoan ngoan, đừng khóc. Là ta sai rồi.

Không ngờ Lạc Thiên lại có ngày thê thảm như thế này, vừa bị người truy sát, vừa phải dỗ dành trẻ con. Có tiếng loảng xoảng trên mái ngói, kẻ thù đã đuổi tới nơi rồi, hắn nhanh chóng linh khởi căn nhà, trà trộn vào đám đông người đang qua lại trên đường. Phía trước nhà trọ quả nhiên có mấy người đáng nghi đang đứng canh, mặt ai cũng đằng đằng sát khí, trên người mang theo đao. Chẳng thể đoán được đây là bọn người nào, nhưng hắn cảm thấy họ chẳng có chút thiện cảm nào với mình hết. Lạc Thiên nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Nửa canh giờ sau có một tên khất cái xuất hiện ở cổng phía bắc Đa La thành. Hắn còn mang theo một đứa nhỏ đen thui mặc đồ rách rưới. Thấy cha con khất cái ngồi đó xin tiền rất tội nghiệp, nhiều người qua đường móc hầu bao cho hắn. Nhưng tên khất cái dường như chẳng quan tâm đến mớ bạc vụn trong bát mẻ, hắn chỉ trong ngóng nhìn vào dòng người từ trong thành đi ra.

“Ngưng Bích, nàng đã ở chỗ nào rồi?”

Bị truy đuổi bất ngờ nên hắn phải rời khỏi nhà trọ. Nơi đó cũng có nhiều kẻ nguy hiểm, không tiện ở lại chờ hội ngộ với Ngưng Bích. Nàng đi dò tin bên trong Đa La thành. Từ trong thành về nhà trọ nhất định phải đi qua cổng này, nên Lạc Thiên quyết định bám trụ ở cổng thành chờ người. Nào ngờ hắn ngồi chờ từ sáng sớm đến tối mịt cũng chưa thấy người đâu. Không phải là hắn không thể kiên trì mà là đứa bé hắn mang theo không thể chờ nổi. Cuối cùng hai phụ tử ăn mày cũng phải rời đi.

Giải quyết xong cái bụng thì tiếp đến phải dỗ trẻ con đi ngủ. Lạc Thiên cũng đã đi ngang qua nhà trọ mấy lần để dò la, nhưng lần nào hắn cũng phát hiện ra có kẻ mai phục bên ngoài cửa. May là hắn đang ở trong bộ dạng khất cái nên không ai để ý. Lạc Thiên nhận ra nguy trạng kiểu này kỳ thật rất hữu dụng à nha.

Cuối cùng hắn cũng phải thừa nhận mình và Ngưng Bích thất lạc nhau thật rồi, đành phải mang Tiểu Thiên Thiên đi đến một căn miếu hoang trọ qua đêm. Ngày mai, nhất định ngày mai hắn sẽ nghĩ ra cách. Một lớn, một nhỏ suốt ngày ngồi phơi ngoài đường, đến lúc này mệt mỏi ôm nhau trong ổ rơm mà ngủ. Hắn có

thể cam đoan, bản thân mình chưa bao giờ tệ hại đến mức này. Từ ngày rời nhà luôn có Ngưng Bích bên cạnh chăm sóc, hẳn chưa từng biết đói khổ là gì. “Haizz ... ước gì mau chóng gặp được nàng.”

Làm khát cái hai ngày liên tục, hẳn cũng không tìm gặp được Ngưng Bích ở đâu. “Thật là đau đầu, mỗi mất”. Quả nhiên sức khoẻ của hẳn có vấn đề rồi, việc mất thị giác lần trước vẫn còn làm hẳn bị ám ảnh. Bên cạnh hẳn lúc này không có ai có thể tin tưởng được, nếu triệu chứng tái phát lúc này, thì đúng là thảm không gì bằng.

^ _ ^

Trong khi đó, tình cảnh của Ngưng Bích cũng thê lương không kém. Thì ra Lăng Tiểu Nam quả nhiên thần thông quảng đại, bao vây bên cạnh Bắc Đa La mấy ngày trời không tìm được người, y liền đoán được bọn họ đã cải trang bỏ trốn. So với Thành gia ở Việt quốc, Lăng gia ở Triệu đảo này thực lực cũng không kém gì. Vừa có giao hảo với quan viên khắp nơi, lại có tiếng nói trong giang hồ nhân sĩ. Hai kẻ kỳ lạ lẫn trốn trong thị trấn ngoại vi thành Đa La chẳng mấy chốc đã thu hút sự chú ý của y. Lăng Tiểu Nam một mặt cấp tốc chạy tới Đa La thành, một mặt sai người bắt cho được Lạc Thiên và Ngưng Bích.

Thứ nhất, Ngưng Bích đột nhập Hiên vương phủ bị bọn người theo đuôi quấy rầy khiến thân thủ bại lộ. Thứ hai, tập đoàn sát thủ truy sát Tiểu Thiên Thiên mai phục gần vương phủ cùng cảnh vệ binh đồng loạt truy đuổi nàng. Võ công của Ngưng Bích tuy cao cường nhưng là loại là chuyên dùng để ẩn thân và ám sát. Khi cùng lúc đối đầu với nhiều cao thủ vây quanh, nàng liền rơi vào thế hạ phong. Trong ngày hôm đó Ngưng Bích liền trốn chạy, trên người thương tích khắp nơi.

Mặc dù ngoại thương rất nhiều nhưng sự lo lắng của nàng đối với Lạc Thiên mới là thứ chính yếu. “Tướng công là hàng mưu sĩ chỉ có thể đứng trong bóng tối bày mưu tính kế. Hẳn võ không thông, tay chân không làm việc nặng, cả bản thân mình cũng không biết chăm sóc. Không phải là loại có thể một mình lăn lộn ở bên ngoài được đâu.”

xem tại

Dù biết kẻ thù đang rình rập, nhưng Ngưng Bích cũng không thể nào không quay lại nhà trọ. Kết cục là vì nôn nóng nên sập bẫy, lâm vào tình cảnh lưỡng đầu nan thọ địch. “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.”

Ngưng Bích đuổi hai bàn tay xuôi theo thân người, cặp song đao trượt trong ống tay áo rơi vào trong tay nàng. Trước mặt là hơn ba mươi tên tử địch, quần áo đủ loại, môn phái nào cũng có. Bụi rậm xung quanh còn có hơn hai mươi tên sát thủ ẩn mình, sát ý nồng đậm muốn nghẹt thở. Ngưng Bích lùi một chân lại xuống tấn. Phía sau lưng nàng là vực thẳm sâu muôn trượng, gió từ dưới thốc lên, thổi vấy áo nàng bay bay phấp phới. Vết thương sau lưng bị gió làm cho tê lạnh, nàng cảm thấy không còn đau đớn nữa.

Nàng nhắm mắt lại định thần, “Phải bình tĩnh, không lo không nghĩ. Võ công của Vô Lệ là vô tình, vô nghĩa. Nếu trong đầu có tạp niệm thì không thể phát huy hết bản lãnh.” Đáng tiếc, giọng nói trầm âm khi hẳn gọi tên nàng lại vang lên “Ngưng Bích!”. Hình ảnh của người đó đã khắc sâu vào tâm trí làm nàng không cách gì gạt đi được. Nàng bây giờ không thể nào trở thành Vô Lệ sát thủ như lúc trước được nữa rồi.

Cung chủ đã từng nói, “Làm sát thủ không được có tình cảm. Một khi có tình cảm thì sát thủ chỉ có con đường chết mà thôi.” Cường địch trước mặt, mà nội tâm nàng vẫn còn hỗn loạn không yên. Phải chăng ngày hôm nay sẽ chỉ có tuyết lộ dành cho nàng.

“Nếu bây giờ phải chết, thì ta có tiếc hận không? Câu trả lời là ‘chết không hối tiếc’, Ta chỉ hận không thể được gặp lại chàng mà thôi!”

Nàng xoạc chân né xuống một kích đoạt mạng của người đầu tiên xông tới. Một đao đoạn ngang thân kích, một đao đoạt mạng địch nhân. Nhanh như một con gió thoảng, đòn phản công của nàng khiến kẻ thù phải e dè. Vô Lệ sát thủ vẫn là Vô Lệ sát thủ, dù chỉ đạt sáu bảy phần công lực cũng có thể giết người như chơi. Tất cả kẻ thù bất giác liếc mắt nhìn nhau, họ có đến mấy chục người, há phải sợ một tiểu nữ tử. Cả bọn động loạt xông tới, Ngưng Bích vẫn đứng im bất động tại chỗ. Khi kẻ địch tiến đến gần tầm sát thương, nàng bắt đầu ra tay.

Cận chiến chính là sở trường của của cặp song đao. Nàng chẳng những có thể giết người mà có thể dùng

xác của hắn để làm bia chắn. Dùng võ kỹ của mình mà cầm cự được hơn một canh giờ. Đột nhiên chân Ngưng Bích tê dại rồi khụy xuống. Rõ ràng là ám khí tấn công của đám sát thủ đang núp bên ngoài. Bọn họ tuy không tham chiến nhưng muốn ‘toạ sơn quan hổ đấu’. Thấy thế cuộc kéo dài nên muốn giúp đám quần hồ hạ con cộp cái dữ dằn này.

Ngưng Bích dùng một chiêu ‘Khua mái rẽ nước’, song đao loang loáng khiến đám địch nhân bị bức lui ra xa. Nàng thở khò khè mệt nhọc, một gối đã khụy xuống đất, đầu tóc tán loạn, trên người đầy vết máu. Bọn nhân sĩ bao vây nhìn nàng đầy e sợ, giống như một mãnh thú sụp bẫy bị dồn vào chân tường. Ánh mắt đó, ánh mắt đó chính là liều chết không khuất phục.

Ám khí lại bay tới, nhưng lần này Ngưng Bích có thể gạt đỡ ra ngay. Đám võ lâm nhân sĩ lúc này mới phát hiện sau lưng họ còn có kẻ ra tay ám toán. Chưa biết là địch hay thù nên họ cảnh giác nhìn xung quanh. Một phát rồi lại thêm một phát ám khí nữa được bắn ra. Kẻ ẩn thân không biết núp ở phía nào nhưng ám khí có thể phóng tới khắp mọi góc.

Một xuyên tâm tiểu tiễn cắm phập xuống đất, trên mũi tên còn đọng đầy máu. Ngưng Bích gằm lên một tiếng đồng thời đánh rơi một đao trong tay. Nàng bị tiểu tiễn xuyên ngọt qua bờ vai trái, ngay vết thương lúc trước đã bị kiếm đâm qua. Kẻ địch thấy thời cơ tốt như vậy, bèn đồng loạt xông vào. Kiếp số của nàng đến hôm nay có lẽ đã tận.

51. Chương 5 0: Tương Tư Khúc

Chương 50: Tương tư khúc

Thành Đa La giống như kinh thành của một tiểu quốc, là nơi cư ngụ của Đa La đại vương đứng đầu đảo này. Đa La đại vương là một lão vương tuổi xấp xỉ hoàng đế Triệu Đảo, tuy nhiên thân hình mập mạp, gương mặt hoà nhã, con người thân thiện hơn nhiều. Vừa nghe tin có Ngự sử kinh thành ghé qua, Đa La vương đã nhiệt tình tiếp đón. Vừa chuẩn bị phòng ốc vừa thiết tiệc tẩy trần. Chức Ngự sử nhất phẩm này vốn là thân tín của hoàng đế, dưới một người mà trên vạn người. Ngay cả đại vương một tộc như ông cũng không thể không nể mặt.

Tuy nhiên, vị Ngự sử trẻ tuổi này thật có điều kỳ quái. Hắn chỉ đi có một mình mà không có thân tín đi kèm. Quần áo thì bẩn thỉu nhếch nhác, trên tay còn bết thêm tiểu hài tử. Nếu không phải vì hắn có kim bài Ngự sử, thì Đa La vương cũng không tin tên này là quan nhất phẩm trong triều.

“Triệu Đế nổi tiếng là đa nghi, vì vậy có lẽ thân tín của ông ta cũng phải có tính tình khác lạ. Có lẽ là do hắn cố ý cải trang, vi phục xuất tuần. Lợi dụng thân phận bình dân bá tánh để mà điều tra các đại vương đảo quốc.” Suy nghĩ như vậy nên Đa La vương hết sức vị nể Lạc Thiên, để mặc hắn ra vô trong thành thích điều tra gì thì điều tra. Chỉ cần hắn không bầm báo về triều đình là Đa La vương muốn làm phản là được rồi.

Nhờ được sự hỗ trợ của Đa La vương, Lạc Thiên đã biết được hai hôm trước có gian tặc đột nhập Hiên vương phủ. Khi nghe tin hộ vệ trong phủ đánh bị thương gian tặc, Lạc Thiên đau quận trong lòng. Hắn kéo quân vây bắt hết bọn người mai phục ở gần nhà trọ trước đó, tra khảo ra được họ làm theo lệnh Lăng Tiểu Nam. Hắn nghiến răng trèo trẹo, quả nhiên không nên nhún nhường với kẻ thù mà.

Điều tra mở rộng thêm thì phát hiện một bãi chiến trường chất đầy thân người ở sơn cốc cách kinh thành ba dặm. Trong số người chết có cao thủ các môn phái, có thêm một đám áo đen bị phanh thây vứt ở bụi rậm xung quanh. Tuy không phát hiện tung tích Ngưng Bích nhưng hắn lại thu một thanh đoản đao khắc chữ Bích bị vứt lại tại chiến trường. Hắn chợt thấy run rẩy nổi hoảng sợ mơ hồ. Đây là cây đao đeo trên tay trái của nàng, là do chính tay hắn tặng, Ngưng Bích không lý nào lại vứt đi như vậy.

“Trừ phi nàng có chuyện thật rồi”. Hắn nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, “Không phải vậy chứ?”

Thế là một toán binh lính được phái đi xuống đáy vực tìm kiếm. “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Ngày nào chưa tìm thấy nàng, hắc cũng sẽ không chịu ngừng lại đâu.

Căng thẳng, lo sợ, cộng với bốn ba mấy ngày trời, thân thể yếu nhược của hắc cuối cùng cũng chịu không nổi. Lạc Thiên ngã xuống bệnh nặng. Hắc hết sốt lỵ thì mơ hồ tỉnh lại một chút, suốt mấy ngày trời cũng không dậy nổi ra khỏi phòng. Ngay cả ngũ y trong Đa La cung cũng lắc đầu buồn bã.

-Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được. Nếu Ngũ sứ đại nhân từ bỏ không chịu chống lại bệnh tật, thì thuốc thang thế nào cũng không qua nổi đâu.

Nghe ngũ y nói vậy, Đa La vương liền sợ hãi trong lòng. “Người này thân phận không tầm thường, nếu hắc vừa đến Đa La thành liền lăn ra chết, ta có mười cái miệng cũng không giải thích nổi với Triệu Đế đâu”.

Tranh thủ những lúc Lạc Thiên tỉnh lại được đôi chút, Đa La vương ân cần hỏi.

-Ngũ sứ, ngài có điều gì cần ta giúp đỡ không?

-Đa ta đại vương quan tâm. Hạ thần đã nhận được nhiều giúp đỡ của ngài lắm rồi!

Nói chưa được mấy câu hắc lại lăn ra hôn mê, muốn moi thêm được chút yêu cầu nào cũng khó. Xem ra phải chuẩn bị hậu sự cho người này rồi.

^ _ ^ nguồn

Lạc Thiên hét lên một tiếng lớn khi vùng thoát khỏi cơn ác mộng. Hắc thở hồng hộc như chạy qua cả một quãng đường dài, trong tim lại đau nhói như bị ai xé nát. Trong cơn mơ, hắc nhìn thấy Ngũ Bích bị kẻ thù tìm tới, một kiếm giết chết nàng. Hắc chỉ có thể đứng đó bất động nhìn nhưng không cách gì giúp được. Ngũ Bích mình đầy máu me quay lại nói với hắc, “Chúng ta không chung đường, nên phải chia lỵ từ đây thôi.”

Không, hắc không muốn rời xa nàng chút nào. Hắc thừa nhận, ban đầu ở bên cạnh nàng là có nhiều toan tính. Nhưng từ lâu, từ lâu lắm rồi, thứ hắc toan tính chỉ là tìm cách giữ nàng ở bên cạnh mình lâu dài mà thôi. Mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, mau chóng đưa nàng về nhà, đó là tất cả mong ước của hắc. Hắc có thể không cần đến gia tài vạn bạc, nhưng không thể không cần nàng được.

Những người hầu cận nghe tiếng la của hắc liền chạy vào. Ngũ sứ đại nhân vẫn mê mê đại đại, trên trán sốt hầm hầm, người càng lúc càng tiêu tụy. Ngũ y bắt mạch cho hắc rồi lại lắc đầu, Đa La vương lo lắng cũng quan tâm đi đến.

-Ngũ sứ, có còn mong muốn gì không? – Ông hỏi.

-Đại vương, có thể cho hạ quan mượn một cây cổ cầm được không?

^ _ ^

Tường dài ngay chỗ cổng lớn vào vương cung là chỗ có vị trí cao nhất, tiện nhìn xa bốn phía, là trung tâm của Đa La thành. Ngày hôm nay đặt biệt cho binh lính cùng lui xuống hết, nơi đó bày ra một chiếc cổ cầm, ẩm trà cùng với lò hương. Trời đã tối nên hắc khoát thêm một thân áo trắng, mỹ mạo phiêu lãng được diu lên tường dài. Gương mặt hắc có một chút tiêu tụy, có một chút bị thương càng tôn lên nét diễm lệ kinh nhân nổi tiếng của Hộ Sứ tướng quân. Phía trên đài cao gió lớn, mái tóc đen dài của hắc thổi bay tán loạn càng tăng thêm vẻ phiêu dật xuất trần. Giờ phút này, ai nấy cũng cảm nhận được hắc có thể dễ dàng bị ngọn gió kia thổi cho thăng thiên châu trời bất cứ lúc nào.

“Tiếc ột con người tài hoa bạc mệnh” Đa La vương thở dài. Ông nghĩ đây có lẽ đã là di nguyện cuối cùng của hắc rồi, nên không chấp không cần. Mặc cho hắc leo lên đài này muốn chơi đàn gì thì chơi.

Lạc Thiên dùng những ngón tay thon dài so mấy sợi dây. Hắc bật một nụ cười đau khổ. Bài đầu tiên hắc đàn cho nàng nghe, ‘vô thanh’.

“...Lòng như bát ngát mây xanh,

Thân như sương tụ trên cành đông mai.

Cuộc đời – chớp lóe, mưa bay,

Càng đi, càng thấy dậm dài nỗi không.
Thân tâm bệnh – nghiệp trần hồng,
Lênh đênh trầm nguyệt, bồng phù vân.
Giam trong Tài, Mệnh, Giải, Chân,
Trăm năm hồ dễ một lần bay cao.
Đau lòng chúc tiếng đàn nao,
Năm cung nước chảy lại chao phận mình...”

(trích Đoạn trường vô thanh – Phạm Thiên Thư)

Bắt đầu là giả dối, nhưng về sau là chân thật. Năm ngày rồi, toán quân xuống vực tìm kiếm cũng không thấy người. Hấn rất mong nàng vẫn còn sống. “Ngưng Bích, tại sao còn chưa quay về với ta? Nàng đang ở nơi nào, có thể nghe được tiếng đàn chăng?”

Bài thứ hai, ‘Mai sinh’

“ ... Sinh ly xa cách huyên đình,
Một cây bóng ngả mấy cành tang du.
Sơn đông non nước mịt mù,
Niềm thương nỗi nhớ biết hồ có nguôi.
Nghỉ trưng một nắm cát vùi,
Vì ai nên nỗi thiệt thòi đến ai.
Sau này dù nhận có người,
Nghĩa kia biết có đền bồi được chăng ?
Thành sâu cao ngắt tầng tầng.
Một vườn ngày gió đêm trăng thấn thờ...”

(trích Nhị độ mai – khuyết danh)

Bài thứ ba, ‘Tương tư’

“...Gió từ hây hẩy đưa hương,
Lạnh lùng áng tuyết đoạn trường đòi nhau!
Trăng thiên vắng vặc in lầu,
Lâm râm đèn hạnh gượng sầu thiu thiu.
Tiếng chuông, tiếng cảnh, tiếng tin,
Sách nhìn biếng đọc, cầm treo biếng đàn...
... Bệnh tương tư cũng nực cười,
Dễ phương ngũ tích, dễ bài bát trân.
Bùa nào giảm, thuốc nào dẫn,
Dược sư ngán nỗi, lão quân khôn điều.
Có chăng liên nhục, liên kiều.
Dùng thang đồng nữ mới tiêu bệnh chàng.
Lòng cô còn rộn trăm đường,

Mười phương đã khắp, nén hương đã tàn...”

(trích Phan Trần – khuyết danh)

Lạc Thiên dùng cầm nghệ của mình, đàn liên tục mười bài. Tất cả đều là tuyệt phẩm của Việt quốc. Tiếng đàn trên lầu cao nhờ gió mang đi xa, tuy mọi người không hiểu hần hát bằng ngôn ngữ gì, nhưng âm thanh đàn sâu não, đau thương, ai nghe thấy cũng xót lòng xót dạ. Chẳng lâu sau, đã có một đám đông người tụ tập trước cổng hoàng cung nghe đàn.

Hần ngồi trên lầu cao nên không ai nhìn thấy rõ mặt người. Ánh đèn lồng treo toả ra ánh sáng dịu dịu mờ mờ, chỉ nhìn ra được một bạch y công tử, mái tóc đen dài lay lay trong gió xuất trần như tiên tử. Ngược lại, Lạc Thiên có thể nhìn rõ từng khuôn mặt của người bên dưới. Hàng trăm người kéo đến, hần cũng nhìn kỹ hàng trăm khuôn mặt, dù nàng có cải trang thì hần cũng có thể nhận ra.

Bài thứ mười bảy, hần chỉ vừa mới đàn được nửa khúc. Dáng người quen thuộc hần vẫn mong nhớ xuất hiện. Nàng đứng lấp ló trong một góc phía xa, nhưng làm sao có thể qua mặt Lạc Thiên. Đằng sau tấm màn che mỏng ấy chính là đôi mắt lúng liếng kiều mị của Ngưng Bích. Lạc Thiên bỏ ngang khúc đàn, liêu mang chạy xuống dưới tường đài.

Hần chen chúc trong hàng trăm người đang tụ tập, dôi mắt khắp nơi để tìm kiếm gương mặt nàng. Bóng dáng đứng trong góc khuất cũng vừa không thấy đâu, hần như lạc trong hoang mang hoảng sợ. “Đừng bao giờ biến mất nữa nha.” Một biển người đang tập trung trên đường, hần hết chạy loạn phía bên này rồi lại chạy nhanh phía bên kia, nhìn không sót một người nào. Đầu hần như muốn nổ tung vì xúc động, hai mắt cay xè vì mệt mỏi. Cơn sốt dần dần đang trở lại, hần choáng váng, lảo đảo.

Cuối cùng hần cũng nhận ra dáng người quen thuộc đang bước đi trên đường. Hần chạy nhanh về phía nàng, trước khi bóng tối ập tới, hần đã nắm được bàn tay nhỏ xinh đó.

“Ngưng Bích, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.”

52. Chương 51 : Nhận Lâm Người

Chương 51: Nhận lâm người

Năm xưa Việt quốc có mười hai phiên thổ, mỗi phiên thổ đều thuộc một vị sứ quân, quyền lực không khác gì các vị đại vương của Triệu Đà ngày nay. Thế nhưng Hồng cảnh hoàng đế lại không thể vừa mắt với các vị sứ quân bên dưới mình như vậy. Quyền lực tuyệt đối của sứ quân tại phiên thổ, chẳng khác nào chia sẻ giang sơn của hoàng đế.

Một cái gai nhức nhối cũng phải có ngày bị loại bỏ. Chín năm trước phiên thổ của Oa Cát sứ quân phía tây nam Việt quốc là nơi bị công kích đầu tiên. Toàn bộ dòng họ Oa Cát bị tiêu diệt, xác của người Miêu chất cao như núi trong Cổ thành. Phiên thổ bị thu hồi trở về với hoàng đế, người dân miêu toàn bộ bị xem như tiện dân, nô lệ, bị đàn áp dã mang.

Nhưng bởi vì tâm tư của một người nào đó, hậu nhân của Oa Cát sứ quân được người ta cứu sống. Bảy vị công chúa bị đưa tới Sa quốc xa xôi lánh nạn. Đất nước này bao quanh là sa mạc, không có ban giao với Việt quốc nên có thể cho những vong quốc công chúa này trú thân. Nhưng các nàng chưa ngay nào quên nỗi hận mất nhà, mối thù diệt tộc. Bảy vị công chúa thề rằng sẽ có một ngày bọn họ quay lại báo thù.

Công chúa Oa Cát Hồng Kiều đứng hàng thứ sáu, cùng muội muội song sinh của mình là Bích Kiều đứng hàng thứ bảy trong số những hậu nhân Oa Cát còn sống. Hai nàng là những công chúa trẻ nhất cũng là những người chọn con đường gian khổ nhất. Hồng Kiều và Bích Kiều đi xuyên qua sa mạc, thẳng phía về hướng đông. Đất nước Phi Liệp mà bọn họ đặt chân tới, chính là nơi có tổ chức sát thủ lừng danh nhất thiên hạ, Hà Mỹ Cổ. Vứt bỏ thân phận cùng danh tính, chịu sự huấn luyện tàn độc để trở thành người của tổ chức sát thủ, hai nàng đã trở thành Vô Ảnh và Vô Lệ.

Gần mười năm trời phục vụ cho tổ chức, hai nàng đã giết rất nhiều mạng người để kiếm tiền. Phục quốc, không phải là việc nói là có thể làm được, mà còn cần rất nhiều tiền. Mục đích của bọn họ đã gần chạm đến đích rồi. Liên quân ba vị sứ quân ẩn nấp sâu trong Sa quốc đã chuẩn bị gần như đầy đủ. Nhiều năm trời dựa vào tài phú bọn họ chuyển về, liên quân đã có thể mua sắm vũ khí, chiêu binh mãi mã ... ngày thành sự không xa. Thế nhưng lại xảy ra sự việc đáng tiếc.

Bốn tháng trước, Vô Lệ, hoa danh là Ngưng Bích đột nhiên mất tích. Ngày đó có cướp biển tấn công tàu Hỷ Lạc phường, kỹ viện trá danh mà họ dùng làm căn cứ hoạt động. Ngưng Bích vì bảo hộ một tên nam nhân không thân không thích mà bị hải tặc bắt đi. Vô Ảnh, tức Hồng Tụ dù dùng mọi biện pháp truy tung cũng không tìm được. Ngay cả manh mối duy nhất là tàu cướp biển đã tấn công bọn họ cũng đã bị đánh chìm ở đảo Lý Ngư. Hồng Tụ thân làm tỷ tỷ vô cùng nóng ruột. Ngưng Bích võ công rất khá, không lý nào trốn thoát được mà không quay lại tìm nàng.

Mới bảy ngày trước rốt cuộc cũng xuất hiện một manh mối. Hồng Tụ bắt được tin Lăng gia đang truy bắt Vô Lệ ở Đa La thành. Nàng tức tốc cho thuyền đi tới đảo Đa La, nhưng một lần nữa Ngưng Bích lại bất vô âm tính.

Khi mọi thứ tưởng chừng như vô vọng thì đột ngột manh mối lại tìm đến. Có người đột nhiên nắm lấy tay nàng, thân thiết gọi một tiếng “Ngưng Bích!” Nàng nhận ra hần, chính là tên cầm sư mù ngày đó đã biến mất cùng với Ngưng Bích.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng có chút manh mối rồi.”

Hần ôm chầm lấy nàng, vui mừng nói.

-Tướng công cuối cùng cũng đã tìm được nàng rồi.

Hồng Tụ nghe được hai bên tai mình nóng hổi. “Cái tên vô lại này đang nói tầm xàm bá láp gì vậy?” Nàng liền xô hần ra. Cái tên mù đó quả nhiên hoảng hốt, hần đưa tay ra bắt vào không khí.

-Ngưng Bích, Ngưng Bích, nàng đâu rồi?

Quả nhiên là tên Kim Thành mù loà không sai. Chính vì vậy hần mới nhận lầm nàng là Ngưng Bích. Hai người này đồng loạt mất tích. Bây giờ gặp lại, hần đã trở thành tướng công của Ngưng Bích từ bao giờ? Hồng Tụ tức giận muốn thổ huyết. Vị muội muội này, thù lớn còn chưa trả đã tự ý định đoạt chung thân. Hồng Tụ hận không thể ngay lập tức đánh Ngưng Bích một trận. Nhưng tiếc rằng, muốn gặp được Ngưng Bích thì phải liên hệ với tên mù này. Hồng Tụ cầm lấy bàn tay to lớn đang còn mồ mẫm trong không trung.

Vừa chụp được tay nàng, hần liền thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng Hồng Tụ vẫn cảm nhận được hần vẫn còn đang run run.

-Vi phu không nhìn thấy gì hết, đừng bao giờ buông tay ra nha! - Hần vừa nói như vừa van nài. Ai ngờ chứng bệnh lạ của hần ngay lúc này mà lại tái phát.

Nàng tuy ban đầu có chút tức giận, nhưng cũng không thể trút hết lên tên mù này. đành phải lợi dụng hần để truy tìm ra Ngưng Bích thôi.

Có hai hàng binh sĩ đột nhiên chạy tới chỗ bọn họ, Hồng Tụ căng cứng người cảnh giác.

-Bảo vệ Ngự sứ. - Một tên đội trưởng hô lên, binh sĩ ngay lập tức dàn hàng đứng xung quanh bọn họ. - Ngự quan, đại vương ra lệnh phải bảo vệ ngài hồi cung! - Tên đội trưởng kính cẩn thưa.

-Ta đã tìm được người rồi, hồi cung thôi! - Hần vui vẻ thông báo.

Hồng Tụ ngạc nhiên nhìn hần chằm chằm, nhưng không thể nhìn ra gì từ mắt tên mù này. “Thật ra hần là ai mới được?”

Lạc Thiên vẫn theo thói quen tựa hết vào Ngưng Bích bước đi. Nhưng cơn sốt cuối cùng đã đánh bại hần, bước đi chưa được ba bước, hần đã lăn đùng ra ngất xỉu. Binh lính xung quanh hoảng hốt khiêng hần hồi cung.

^ _ ^

-Bẩm đại vương, Ngự sứ là do sốt quá cao nên mới lâm vào hôn mê, uống thêm một thang thuốc nữa thì ngay mai sẽ giảm sốt.

-Như vậy, hần sẽ không chết chứ? – Đa La vương lo lắng hỏi.

-Thưa đại vương, chỉ là cảm sốt bình thường không dễ chết được.

-Vậy tại sao mấy hôm trước người cứ lắc đầu thở dài. – Đa La vương nghe nói liền tức giận. Làm mấy ngày vừa qua ông cứ lo lắng hần sẽ chết tại nơi này.

-Thưa đại vương, thần lắc đầu vì hần ông thuốc hoài vẫn như cũ không có thay đổi gì. Thở dài vì hần uống toàn thuốc mắc tiền như lại vô dụng rồi. – Ngự y thông thả trả lời.

-Người, người ... cái tên này, cắt ra ngoài cho ta. – Đa la vương tức giận mắng.

Ngự y biết đại vương nổi giận, liền cuốn gói đi ngay. Đa La vương nhìn nữ nhân ngồi cạnh giường, tay nàng vẫn đang bị Ngự sứ đại nhân nắm chặt. Cái tên nam nhân này, dù mê mang vẫn không chịu buông tay ra. Xem ra người này chính là kẻ hần bao nhiêu ngày nay lùng sục tìm kiếm. Đa La vương mỉm cười.

-Người hãy chăm sóc Ngự quan đi, hần mấy ngày nay vì người mà bệnh đến thân tàn ma dại đó.

Sau đó Đa La vương bãi giá đi ra ngoài. Chuyện của Ngự Sứ ông không muốn hỏi nhiều, chỉ cầu mong hần mau hết bệnh rồi rời khỏi nơi đây thôi. Tốt nhất là đừng chết trong đất của ông.

^ _ ^

Trời tờ mờ sáng, bên ngoài hành lang vẫn còn thấp đèn lồng. Hơi sương sớm còn tù mù đầy xung quanh căn phòng Lạc Thiên đang trú. Hần đã tỉnh hẳn, cảm thấy cơn sốt đã lui dần, hoàn toàn không còn mệt mỏi nữa. Cơ thể hần vốn không tốt, mỗi lần đổ bệnh cũng đều sốt cao ly bì suốt mấy ngày liền. Đợt này còn lao tâm lao lực đi tìm Ngưng Bích, nên trông có vẻ tiêu tụy nhiều hơn. Ngay cả quái chứng mất thị giác của hần, sau khi ngủ một giấc cũng đã hết. Giống như lần trước, không rõ lý do tại sao.

xem tại

Lạc Thiên vui mừng nhìn người con gái đang ngủ gục một bên giường. Tay nàng vẫn còn đang nắm chặt bàn tay hần không rời (Phải nói ngược lại mới đúng) Hần ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, vẫn là người con gái quen thuộc đó.

Đột nhiên tay hần cứng đờ, bàn tay đang vén mái tóc nàng một nửa đột nhiên dừng hẳn lại. “Vết sẹo, vết sẹo trên trán Ngưng Bích đâu mất rồi?” Hần đổ mồ hôi lạnh lưng. “Người này không phải là Ngưng Bích!”

Cũng là gương mặt đó, cũng là vóc dáng đó không sai một chút nào. Hần kéo tay áo nàng lên, không có đoạn dao giấu bên trong. Hơi kéo cổ áo nàng ra, trên vai cũng không có vết thương bị kiếm đâm lúc trước. Trong bụng hần nhộn nhạo. Cuối cùng nữ nhân mà hần mang về này là ai?

Người đang ngủ bị hần đánh thức, nàng giật mình thức dậy, phát hiện ra hần đang nhìn mình chằm chằm. Từ lúc nào mà nang lại lơ là phòng bị như thế này, có thể dễ dàng ngủ quên trước mặt người khác. Hồng Tụ tức giận rút tay ra khỏi tay Lạc Thiên. Trong phút chốc đó, trong đầu hần loé lên một tia sáng. Vết sẹo trong lòng bàn tay nàng chính là ngày đó chụp lưỡi dao cứu hần. Một trong hai cô nương che khăn múa điệu vũ Ba Tư với Ngưng Bích. Thì ra không chỉ vóc dáng mà cả khuôn mặt hai người cũng giống hệt nhau. Kể cả đôi mắt của hần nhìn cũng không thể nào phân biệt được.

Trong lòng Lạc Thiên bừng nở như hoa, có tiếng chuông oanh oanh trong đầu hần. Cuối cùng hần đã có thể tìm được hai thứ giống tuyệt đối với nhau trên đời này. Ông trời quả nhiên không phụ lòng hần, cuối cùng hần cũng gặp được vẻ đẹp tuyệt mỹ hoàn hảo. Nếu bây giờ còn có Ngưng Bích ngồi ở đây, hần dù có chết cũng can tâm mãn nguyện.

Trong lúc hần đang tốt độ tự kỷ, bởi vì say sưa với suy nghĩ của mình mà bất động ngay ngốc, Hồng Tụ ngạc nhiên hươ hươ tay trước mắt hần kiểm tra. Nhưng đột nhiên phát hiện ra mình vừa làm một hành động dư thừa, “Quên mất là hần không nhìn thấy gì!” Nàng buồn bực bỏ tay xuống.

“Bây giờ thì bắt đầu làm gì đây? Đánh hần tra khảo xem Ngưng Bích đang trốn ở đâu. Nhưng hình như hần cũng vì đi tìm Ngưng Bích mới bắt lộn mình. Bỏ đi? Như vậy cả manh mối cũng đều không có. Thật

ra thời gian qua hẳn cùng Ngưng Bích đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hẳn đột nhiên trở thành đại quan của triều đình Triệu Đảo.”

Bao nhiêu câu hỏi mâu thuẫn xoay quanh Hồng Tụ. “Nếu biết mình không phải Ngưng Bích thì hẳn có chịu cung khai mọi việc không? Hay là tiếp tục giả dạng ở bên cạnh hẳn để moi tin tức.”

Hồng Tụ lay lay tay của Lạc Thiên, nhỏ nhẹ gọi.

-Tướng công!

Hắn bị âm thanh này làm cho giật mình sức tỉnh. Thôi chết rồi, người này chắc chắn chính là tỷ tỷ Hồng Tụ của Ngưng Bích. Nàng mỗi đêm nằm ngủ hay khóc, nói mơ cũng gọi tên Hồng Tụ, van xin tỷ tỷ tha thứ. Hai người cùng xuất thân trong một hội sát thủ, Ngưng Bích vì mất trí nhớ nên không làm hại hẳn, nhưng nếu là Hồng Tụ thì khả năng ra tay là rất cao. “Nghĩ, suy nghĩ đi.” Đối phó với cao thủ như Hồng Tụ thì không thể không có kế hoạch chu toàn được.

Chiêu thứ nhất, “Biết, nhưng vờ như không biết”, kéo dài thời gian để nghĩ kế thoát thân.

-Nương tử, may quá đã tìm được nàng! – Hẳn cười tươi thật rạng rỡ. – Làm mấy ngày qua vì phụ lo lắng tìm nàng khắp nơi.

-Tướng công thật giỏi, không nhìn thấy gì mà cũng tìm ra Ngưng Bích dễ dàng vậy? – Hồng Tụ dùng giọng nói không khác gì nũng nịu, thể như cặp mắt âm thầm quan sát mọi biểu hiện của Lạc Thiên.

Tim hẳn đập mạnh thêm chút nữa. Lại bắt đầu rồi, mê cung tra hỏi mà nàng đã dùng với hẳn lúc trước. Rõ ràng là Hồng Tụ không biết chuyện của hẳn từ lúc Lạc Thiên rời khỏi Hỷ Lạc phường. Nàng muốn đóng vai Ngưng Bích để tra hỏi hẳn, như vậy càng tốt, hẳn có thể tùy tiện trả lời sao cho có lợi về mình là được.

-Có mấy thị vệ đi theo bên cạnh ta lúc đó mà? Bọn họ nhìn thấy nàng trong đám đông nên mới dắt ta đến đó.

-Tướng công, đại vương thật tốt với chàng. Còn kính trọng gọi chàng là đại quan nữa đó.

-Tất cả đều tại đám thích khách đáng chết đó. – Lạc Thiên tỏ vẻ bức bối. – Tự nhiên tập kích khiến ta và nàng phải lạc nhau. Vì phụ đi một mình thật không tiện tìm nàng. Vì vậy mới dùng lệnh bài tỏ rõ thân phận Ngự sử, mượn binh lực của đại vương đi tìm Ngưng Bích.

-Oa, tướng công thật là oai phong nha. Nói mượn binh là liền có thể mượn binh được.

Câu này là Hồng Tụ thật lòng đề cao hẳn, nàng mắt tròn mắt dẹp nhìn hẳn như phát hiện thỏi vàng trong đồng rác. Ai ngờ tên cầm sự nghèo thật ra là một Ngự sử triều đình đang vì phục xuất tuần. “Chẳng hiểu Triệu Đế có phải là một người đầu óc có vấn đề không? Ai đời lại chọn một tên mù làm Ngự sử, còn kêu hẳn xuất tuần khắp nơi.”

Nhìn vẻ ngạc nhiên lộ liễu của Hồng Tụ, hẳn liền thoải mái trong lòng. “Lúc đầu nàng muốn giết một tên vô danh tiểu tốt như ta lúc nào thì chẳng được. Nhưng bây giờ thân phận ta đã khác, nàng nếu có hành động gì thì cũng nên suy nghĩ kỹ nha”.

-Ta vốn chẳng muốn lộ ra thân phận đâu. Triệu đế luôn mong ta có thể trở thành đôi tai của người, nghe một cách chân thật nhất lời nói của người dân trên khắp Triệu đảo. Không thể dùng vẻ bề ngoài để đánh giá mọi thứ được. Giống như nương tử nàng đây, tuy ta không nhìn thấy dung mạo nàng, nhưng ta cảm nhận được nàng là người tốt nhất, đẹp nhất trên thế gian này.

Hắn xu nịnh cầm hai bàn tay Hồng Tụ lên, đặt lên đó một nụ hôn. Người dám dùng tay không bắt một lưỡi dao cứu hẳn, chắc chắn không thể nào là người xấu được. Hồng Tụ đột nhiên đỏ rục cả hai má. Nàng chưa từng nghe được lời lẽ dịu dàng, chân thành đến thế bao giờ.

-Không có, thiếp là một người rất xấu xí. – Nàng mặc cỡ quay đầu đi, mặc kệ hẳn có nhìn thấy hay không.

-Trên đời này không có ai đối xử với ta tốt hơn nương tử. Nàng từng nói sẽ không tha thứ cho bất cứ ai tổn thương ta, đúng không? Tuy chỉ mới gặp nhau trong thời gian ngắn ngủi, nhưng tình nghĩa phu thê chúng ta đã sâu đậm hơn đầy đại dương. Chúng ta từng thể có sống cùng sống, có chết cùng chết. Dù gương mặt nàng có như thế nào, người đẹp nhất trong lòng ta cũng chỉ có nương tử mà thôi.

Một chiêu này quả nhiên là tát sát. Cho dù Hồng Tụ có âm mưu điều gì, chắc chắn sẽ không bao giờ dám ra tay đoạt mạng của hắn, trừ phi nàng muốn Ngưng Bích tuần táng chôn chung. Trong lòng Lạc Thiên cười lớn, “Ta đây thông minh quá!”

Hồng Tụ cần môi suy nghĩ. Nàng không ngờ Ngưng Bích lại đặt nặng tình cảm với tên nam nhân này như vật, sẵn sàng thề nguyện đồng sinh cộng tử. Hắn nhân phẩm tốt, có tài hoa, thêm vào đó là thân phận cao quý. Với quyền lực của hắn, có thể hỗ trợ rất nhiều cho việc khởi nghĩa, báo thù của hai tỷ muội nàng. Thảo nào Ngưng Bích lại cam tâm tình nguyện gả cho nam nhân này.

“Thật sự tốt, là tốt quá mà!” Đột nhiên hai hàng nước mắt của nàng trào ra. Lạc Thiên bất ngờ vì phản ứng này của Hồng Tụ. Ngưng Bích luôn cười một cách ngây thơ vô tư nhưng kỳ thật trong lòng nàng luôn lạnh lùng cứng rắn. Hồng Tụ thoát nhìn gương mặt vô cảm hững hờ, nhưng lại là người dễ xúc động và mau nước mắt nhất, là người ngoại cương nội nhu. Từ thời điểm biết được có hai người giống nhau như hai giọt nước, hắn mới chân chính nhìn ra vẻ đẹp kinh diễm động lòng của hai người. Từ biểu cảm thẹn thùng mắc cỡ, cho đến cái nhíu mày, hay lệ tuôn đều câu dẫn hồn phách hắn mất rồi. Lạc Thiên ôn nhu ôm nàng vào lòng, muốn đem nàng làm vật thu vào túi riêng, bảo bọc nàng suốt đời.

Hồng Tụ nằm yên trong vòng tay ấm áp đó, nàng đã hiểu những lời Ngưng Bích nói trước đó nghĩa là gì. “Có một nơi an toàn, thoải mái để nương tựa vào” thì ra ước mong của Ngưng Bích cũng chính là ước mong của nàng, hai tỷ muội tâm linh tương thông, bao giờ ý thích cũng giống nhau y hệt. “Ngưng Bích, xin lỗi! Tỷ tỷ chỉ muốn dựa vào nơi này một chút thôi. Khi muội trở lại, tỷ nhất định sẽ ngay lập tức rời xa hắn!”

53. Chương 52 : Kẻ Tham Lam Vô Độ

Chương 52: Kẻ tham lam vô độ

Ngưng Bích tỉnh dậy trong một ngôi nhà hoang trong rừng thẳm. Toàn thân nàng đau nhức vì các vết thương khi giao chiến với nhân sĩ vô lâm. Nàng nhớ rõ, khi đó mình đã rơi vào thế hạ phong, vũ khí của địch nhân tất cả đều đồng thời hướng về phía nàng chém xuống. Bây giờ nàng có thể nằm đây, chính là có người đã cứu.

Trong góc tối, chỉ có hai đôi mắt như phát sáng. Giọng nam nhân vang lên.

-Đã tỉnh?

-Sư huynh, đa tạ huynh cứu muội? – Ngưng Bích ngay lập tức nhận ra giọng nói của đệ nhất sát thủ trong Hà Mỹ Cổ, Tuyết Tâm.

Nhiều ngày như vậy, trí nhớ của Ngưng Bích gần như đã hồi phục hoàn toàn. Chỉ là nàng tự lừa gạt bản thân, không muốn quay lại con đường trước đó. “Nhị lang, thiếp đã tới lúc phải xa chàng rồi.” Một ngày làm sát thủ, cả đời không thể rút chân ra được. Muốn rời khỏi Hà Mỹ Cổ, trừ khi trả được cái giá tương xứng cho cung chủ. Cái giá đó, thông thường chính là tính mạng của bản thân.

-Vô Ảnh đã cố tình che giấu uội, một mình làm gấp đôi công việc, nhưng không thể qua mắt cung chủ được. – Giọng Tuyết Tâm vẫn đều đều không biểu lộ chút tình cảm gì.

-Huynh được chọn làm chấp pháp để bắt muội về sao?

-Ta trên đường thi hành nhiệm vụ. Thấy được muội đang bị địch nhân truy sát đánh cho trọng thương. Sự thật rành rành là Lăng gia đã phát lệnh truy sát Vô Lệ. Việc có phạm tội hay không, sau khi trở về sẽ cho cung chủ định đoạt.

Ngưng Bích liếc nhìn bóng đen bí ẩn trong góc nhà, chỉ có đôi mắt của hắn là hiện lên rõ rệt. Tuyết Tâm không phải là người có thể nói nhiều lời. Nàng thở dài, ngay cả cơ hội quay lại chia tay cũng không có. Tên gian thương đáng chết đó thừa cơ lúc nàng mất trí mà lừa gạt nàng làm nương tử. Thế nhưng, từ lâu nàng

đã yêu hấn mất rồi. Quả nhiên là hai người không cùng đường rồi cuộc cũng phải chia đôi ngã. Những ngày tháng tốt đẹp ở bên cạnh Lạc Thiên, nàng sẽ chôn kín trong hồi ức từ đây.

Một giọt nước mắt lăn dài xuống má. Nàng là Vô Lệ, trên đời này chỉ rơi nước mắt vì một mình hấn thôi.

^ _ ^

Từ sáng sớm, Lạc Thiên đã tìm có đây Hồng Tụ đi chăm sóc Tiểu Thiên Thiên, để ngự y có thể kiểm tra thân thể hấn toàn diện rõ ràng. Thật chất là hấn muốn bày binh bố trận để có thể rời khỏi Đa La thành một cách an toàn. Hồng Tụ vẫn như trước tin rằng hấn bị mù thật, bây giờ lại chạy ra bảo mắt hấn vốn không sao thì liệu nàng còn tin nổi mấy lời hấn vừa bịa đặt trước đó không. Dù sao hấn và Ngưng Bích cũng đã có hẹn với bọn Khinh Trần ở bến cảng Nam Đa La, nếu ở đây không tìm thấy Ngưng Bích thì có lẽ nàng đã tới đó tìm hấn. Trong lòng Lạc Thiên tràn ngập tự tin chắc chắn Ngưng Bích sẽ không sao. Tuy lo lắng, nhưng hấn chỉ còn biết bám víu vào hy vọng mong manh như thế này.

-Đại vương, cảm tạ ngài mấy ngày qua đã giúp đỡ hạ quan! – Lạc Thiên quỳ xuống dưới chân Đa La vương.

-Giúp đỡ được cho Ngự sứ ta cũng lấy làm vui vẻ.

Đa La Vương mỉm cười nâng hấn dậy. Con người này thập phần dễ mến hơn thằng con Hiên Chi của ông rất nhiều.

-Đại vương, hạ quan trên người còn công vụ, phải ngay lập tức rời khỏi đảo Đa La. Giống như trước đây, cải trang làm khát cái. Xin đại vương ân chuẩn giúp đỡ!

-À, thì ra là làm công vụ! Vất vả cho Ngự sứ rồi. – Đa La vương có vẻ rất thích thú vì trước đó mình đã đoán trúng. – Cả cô nương và tiểu hài tử cũng giả trang luôn sao?

-Đúng vậy thưa đại vương. Tại hạ sẽ giả làm khát cái mù, cả nhà ba người đi xin ăn. Vì bảo mật của nhiệm vụ đang thực hiện, xin đại vương có cách nào giúp hạ quan bí mật ra khỏi thành được không.

-Hảo, ta sẽ đáp ứng với Ngự sứ.

Chính vì vậy, khi Hồng Tụ bỗng Tiểu Thiên Thiên quay trở lại, hấn đã hoàn thành xong bộ dáng ăn mày đáng thương của rồi.

-Nương tử, mau thay đồ. Chúng ta phải rời khỏi Đa La thành. – Hấn vui vẻ thông báo. – Có nhớ chúng ta có hẹn gặp người ta không? Lúc trước cứ tưởng lạc nhau, sẽ đi đến đó tìm nàng. Bây giờ thì tốt rồi, tất cả cùng đi.

-Thay liền ở đây hả? – Hồng Tụ ngại ngần hỏi.

-Ừ, đóng cửa lại đi. Mấy bộ đồ Đa La vương chuẩn bị cho nàng và Tiểu Thiên Thiên để ở trên bàn đó. Nàng đưa Tiểu Thiên Thiên đây, ta sẽ thay giúp nó cho.

Hồng Tụ dù có đa nghi hơn, cũng không thể nhìn ra được bộ mặt ngây thơ vô tội của hấn. Về nhiệt tình hăng hái thay đồ cho đứa nhỏ của hấn khiến nàng cũng có chút yên tâm. Hồng Tụ quay mặt vào góc trút bộ xiêm y màu đỏ ra để thay vào áo quần của khát cái. Lạc Thiên chỉ thiếu điều cắn vào lưỡi mình để khỏi phải bật cười lên. “Ai nha, cái cảm giác vụng trộm này mới thật là cực khoái của nhân gian.”

Mấy tên hồ bằng cẩu hữu của hấn thường khoái trá ngâm nga, “Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Hấn đã nếm qua nhiều loại, quả nhiên cái sự tình vụng trộm, sợ hãi bị bắt gặp này thật kích thích hồi hộp nha. Hấn vừa cười vừa thay đồ cho Tiểu Thiên Thiên, khiến quần áo đứa nhỏ lung tung lộn xộn. Cuối cùng Hồng Tụ cũng phải giúp hấn sửa sang lại nhiều. Nàng thầm nghĩ, trước khi gặp hai tỷ muội bọn họ, thật không biết hấn sống như thế nào.

^ _ ^

Xe ngựa của Đa La Vương dừng ở bờ rừng bên ngoài thành. Nơi đây thưa vắng không người, rất thích hợp để thả người xuống. Ba người trong gia đình khát cái đứng vậy chào đoàn xe ngựa đi xa. Bọn họ từ phục trang đến bị gậy cũng vô cùng hoàn hảo. Đầu tóc rối bời, mặt bôi trét đen thui, đồ đạc quý giá toàn thể giấu hết trên người, cho dù là người quen cũng chưa chắc nhìn ra được.

-Tướng công, tại sao chúng ta phải giả dạng khát cái? – Hồng Tụ hỏi.

-Lần trước giả dạng lão gia cùng phu nhân đi xe ngựa rồi vẫn bị người ta nhận ra. Khiến chúng ta chia cách. Lần này giả làm khát cái là hoàn hảo vô cùng, chắc chắn không ai nhận ra được.

-Nhưng nếu như đi bộ sẽ lâu lắm mới tới nơi. – Hồng Tụ dăm chiêu.

-Cũng phải chịu thôi, cái tên Lăng Tiểu Nam đó nhận ra nàng mà!

-Tướng công, thiếp ... – Nàng ngập ngừng nửa muốn nói nửa không.

-Ta đã nói, trước đây nàng có làm gì ta cũng không chấp. Chỉ cần việc Ngưng Bích muốn, ta sẽ giúp đã hết mình.

Hồng Tụ mở mắt to nhìn hấn. Thì ra người này cũng đã biết hết thân thế của bọn họ. Vậy mà hấn cũng không chấp nhận, còn hứa hết lòng giúp đỡ. Nàng thật là không hiểu sao nước mắt lại chảy ra dễ dàng quá. Hồng Tụ cảm thấy có chút xấu hổ, bỗng Tiểu Thiên Thiên bước đi trước.

-Vậy thì chúng ta phải nhanh chân đi nhanh hơn mới được.

Tuy nhiên sau khi nàng đi một quãng nhìn lại vẫn thấy hấn đứng yên một chỗ. Hồng Tụ gọi.

-Tướng công?

Hấn chìa tay ra, nở nụ cười khổ.

-Vi phu không thấy đường đó nha. – Quả là hoàn hảo vô khuyết, hấn nhập vai đến một lỗi nhỏ cũng không có phát ra.

Hồng Tụ sực nhớ ra nên xấu hổ đến đỏ hồng hai gò má. Đôi lúc nàng quên mất, nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt sáng như sao đó lại là kẻ mù loà. Nàng thấy thật tiếc thắm cho hấn, nếu không phải vì tật ở mắt, hấn dĩ nhiên sẽ trở thành một người hoàn mỹ vô cùng rồi.

-Để ta ẵm Tiểu Thiên Thiên cho! Đi đường dài nàng sẽ mỏi tay đó.

Hấn cười tươi như hoa nở, dịu dàng ôm lấy tiểu oa nhi. Một tay hấn bỗng đưa trẻ, một tay ôm ngang eo Hồng Tụ. Thật là một cảnh tượng gia đình ba người hạnh phúc. Hồng Tụ quận nhói trong lòng, hạnh phúc này của nàng, cũng chỉ là mượn tạm mà thôi.

^ ^
—

Trên đường từ Đa La thành đến bến cảng phía nam độ chừng hai ngày cưỡi ngựa. Thế nhưng do Lạc Thiên không quen đi đường xa, mỗi ngày chỉ đi được một đoạn ngắn đã sức cùng lực kiệt. Vì vậy đi được năm ngày đường cũng chưa đến nơi. Lại một điều là cả hai người không ai gấp gáp cả, Lạc Thiên và Hồng Tụ đều muốn quãng đường này càng kéo dài càng tốt. truyện copy từ

Bọn họ hề thích đi thì đi, mệt thì cứ dừng lại nghỉ ngơi. Không cần phải có thị trấn nhà trọ gì, có đôi lúc cũng nghỉ tại nơi hoang dã. Chưa bao giờ Lạc Thiên tham dự hành trình dã ngoại vui vẻ như lần này. Bởi vì hấn căn bản chẳng làm gì hết, chỉ cần ngồi chơi với Tiểu Thiên Thiên, sẽ có người lo đi lụm củi, nhóm bếp, nấu cơm, săn thú, giặt giũ ... hấn cảm thấy nữ nhân kỳ thật ai cũng rất vĩ đại, không có bọn họ thì hấn sẽ sống không nổi nha.

Phần hấp dẫn nhất chính là hai người ngại đường xa, nên Hồng tụ dẫn hấn đi xuyên rừng. Mỗi lần cắm trại sẽ chọn bờ hồ hay bờ suối. Giả vờ ngủ để xem trộm Hồng Tụ đi tắm cũng thật là vui. Chỉ có điều nàng tranh thủ hỏi hấn rất nhiều thứ.

-Tướng công trước khi gặp tàu Hỷ Lạc phường đã sống như thế nào vậy?

Nàng bực bội vì cái gì hấn cũng không biết làm. Cứ tưởng lúc trước hấn chí khí lớn, cả người mù cũng có thể tự lo cho bản thân mình. Xem ra tất cả đều là sai lầm. Quả nhiên phải tiếp xúc nhiều mới có thể hiểu nhau được.

-À ta lúc trước cái gì cũng không lo, xung quanh có rất nhiều hạ nhân hầu hạ. – Cái này là hần nói thật. – Ai ngờ lần đầu ra khơi đã bị bão đánh văng xuống biển, tưởng là chết chắc rồi. May mà được tàu của nàng cứu giúp. Ta lúc đó mang hoàng mệnh trong người, vì phục xuất tuần nên không để ai biết thân phận được.

-Nhiều hạ nhân? Vậy gia cảnh của tướng công thật khá.

-Ài ... cũng bình thường thôi! – Hần cười thầm. – Cũng đủ để ta ăn học, thi lấy công danh.

-Việc trước đây chàng nói ... nguyên nhân không nhìn thấy có thật không? – Hồng Tụ thăm dò.

-Thật, là thật chứ! Ta vào mấy năm trước quả thật bị đập mạnh vào đầu, vì máu bầm tụ trong não mới không nhìn thấy gì.

-Đại phu nói vậy sao?

-Ừ, đã khám nhiều đại phu nói vậy. Nhưng mấy người đó nói cũng sẽ có khi ta sẽ sáng mắt trở lại đó. Biết đâu nếu xảy ra chấn động một lần nữa, hay là máu bầm tự tan ra sẽ nhìn thấy được ngay.

Hần hăng hái bịa chuyện, để mở lối thoát khỏi cái cảnh giả dạng mù loà này. Tuy rằng nhìn lén rất thích thú, nhưng lúc nào cũng phải căng người đóng kịch thật mệt mỏi. Hần nhớ Ngưng Bích rất nhiều nha, trước mặt nàng không cần phải giả bộ gì cả. Hồng Tụ nhìn ngắm hần bình thần nhắm mắt ngủ thì gương mặt đầy đặn chiêu. Hy vọng hần có thể nhìn thấy một lần nữa. Rất tiếc, lúc đó người bên cạnh hần đã không phải là nàng.

-Đừng suy nghĩ nữa. Ngủ đi! – Lạc Thiên quay qua, kéo chăn đắp cho nàng và Tiểu Thiên Thiên đang nằm giữa bọn họ.

-Sao chàng biết thiếp còn chưa ngủ. – Hồng Tụ Ngạc nhiên.

-Người mù thính tai lắm. Nàng thở dài đến lá trên cây toàn bộ rụng xuống hết rồi. Đừng suy nghĩ nữa, dù trời có sập xuống cũng sẽ có tướng công chống đỡ cho nàng. Yên tâm ngủ đi.

Hồng Tụ mỉm cười ngoan ngoãn nhắm mắt. “Người cả bản thân cũng không lo nổi, lại muốn chống đỡ cho ta ư?” Tuy chỉ là một lời nói suông, nhưng Hồng Tụ lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Đêm nay nàng có thể đỡ bỏ gánh nặng trên vai xuống để ngủ một giấc ngủ ngon không?

“Phụ thân, các vị tỷ muội, ta nhất định sẽ báo thù cho các người.” Nàng tự nhẩm câu thần chú ngủ ngon của mình theo thói quen thường lệ.

Lạc Thiên quay qua nhìn về ngủ say như thiên thần của Hồng Tụ. Tuy hai tỷ muội rất giống nhau nhưng thật ra hoàn toàn trái ngược. Trong giấc ngủ, một người khóc lóc xin lỗi, còn một người cay nghiệt mỉm cười. Các nàng là ai, vì sao lại đầy ưu tư và nặng gánh quá khứ? Liệu hần có thể mang giúp gánh nặng đó không, để các nàng có thể thật sự ngủ một giấc ngon lành thoải mái?

54. Chương 53 : Khi Thật Khi Giả

Chương 53: Khi thật khi giả

Rời khỏi bìa rừng, bọn họ đã có thể nhìn thấy bến cảng Nam Đa La phía cuối con dốc. Con đường ngoằn ngoèo cách đó không xa dẫn về phía mấy căn nhà gỗ xập xệ. Càng sâu vào bên trong thị trấn, nhà cửa càng chen chúc sang sá, người qua lại trên đường đông như trẩy hội. Kết thúc cuối thị trấn chính là bến cảng to lớn đậu chật tàu thuyền. Đứng trên đỉnh dốc, có thể trông xa xa về phía đại dương hùng vĩ. Ánh mặt trời rán đỏ đang hạ thấp đằng tây.

-Thật may quá, chúng ta có thể đi đến nơi trước khi trời tối! – Hồng Tụ thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi muốn đến cuối cùng cũng đã đến.” Lạc Thiên nhăn trán suy nghĩ. Nếu để Ngưng Bích và Hồng Tụ chạm trán ở nơi này thì mọi chuyện sẽ ra sao? Liệu Hồng Tụ sẽ dắt Ngưng Bích cùng biến mất? Nếu phát

hiện ra sự dối trá của hắn thì hai nàng có tha thứ được không? Quả là một đầu đề nan giải. Lúc trước không bịa đặt thì sẽ khó thoát kiếp, đã nói dối rồi thì bây giờ cũng không qua nổi kiếp nạn này. Trước là tử môn, phía sau cũng là tuyệt lộ. Hắn dù có thông minh hơn cũng không tránh khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Phải kéo dài thời gian, nếu có đủ thời gian chắc chắn sẽ tìm ra lối thoát. Hắn tin rằng trên đời này không có gì có thể làm khó mình, chỉ là tạm thời hắn còn chưa nghĩ ra cách giải quyết thôi. Bến cảng đã trước mắt rồi, còn phương pháp gì để mà kéo dài nữa đây.

“Ác, nghĩ ra rồi. Tuy có hơi mạo hiểm nhưng vẫn còn hơn đi vào ngõ cụt!”

-Nương tử, thay ta bế Tiểu Thiên Thiên một chút đi! – Hắn cười tươi.

-Hảo. – Hồng Tụ ngoan ngoãn nghe lời.

Hai tay trống không rồi hắn mới có thể dễ dàng hành sự. Lạc Thiên đi vài bước thì giả vờ loạng choạng suýt ngã xuống. Nhưng người tính không bằng trời tính, trong lúc hắn loạn choạng thì vấp ngay một cái rễ cây ngang đường, rất chân thật ngã lăn xuống dốc. “Trời ơi ngưng lại đi, ta chỉ dự định giả vờ ngất đi để kéo dài thời gian thôi mà.”

Hồng Tụ nhìn thấy hắn giống như trái banh lăn nhanh xuống dốc. Nàng kinh hoàng hét lên rồi nhanh chân chạy theo.

-Tướng công! Trời ơi, ai cứu với!

Trên đường cũng có vài người đang đẩy xe xuống bến, nghe tiếng hô la của nàng liền cùng xuống đáy dốc cứu người. Đến khi phát hiện ra, thì hắn đã mềm nhũn nằm cạnh một gốc cây, trên người xây xát khắp nơi, một bên má có vết cắt, tệ nhất là một tay bị gãy. Xem ra cái kế giả bệnh kéo dài thời gian của hắn thành công mỹ mãn rồi. Hồng Tụ lo lắng ở bên cạnh gọi to tên hắn, hai hàng nước mắt tuôn lã chã.

Đáng tiếc khi Lạc Thiên được mấy người đẩy xe tốt bụng đưa vào thị trấn, thì lại đụng độ ngay bọn Khinh Trần đang đi mua hàng. Bọn họ hoảng hốt gọi to. đọc truyện mới nhất tại .

-Kim Thành, đệ bị làm sao vậy? – Sau đó Khinh Trần quay qua hỏi Hồng Tụ. – Ngưng Bích cô nương, hắn bị làm sao vậy? Còn hai người tại sao lại giả trang thành cái bộ dạng này? Đứa trẻ này là ai?

Bị Khinh Trần hỏi dồn liên tục, Hồng Tụ nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào? Nàng không biết mặt những người này, nhưng bọn họ biết hắn và Ngưng Bích. Hồng Tụ đành ứng biến trả lời trước.

-Bọn muội phải giả trang lẫn trốn sát thủ. Vừa mới tới gần thị trấn, tướng công đã ngã lăn xuống dốc, bị đập vào gốc cây bất tỉnh rồi.

Khinh Trần ngạc nhiên tốt độ nhìn nữ nhân này. Nàng ta hôm nay bị cái gì vậy, trước đây giống như thú dữ, ngoài Kim Thành ra không coi ai ra gì. Hôm nay lại nói năng nhỏ nhẹ, nhún nhường với Khinh Trần như vậy, khiến y không quen. “Thôi chờ Kim Thành tỉnh lại nhờ hắn giải thích vậy.”

-Chúng ta mang hắn về tàu! – Khinh Trần nói với A Tâm, A Phúc, là hai huynh đệ kết nghĩa với y.

Bọn họ liền đẩy thẳng hắn về thuyền Khởi Phát. Một đại phu được mời tới chẩn trị cho Lạc Thiên. Hắn được chẩn đoán chỉ do đập đầu mạnh nên tạm thời bất tỉnh thôi, ngoại trừ một tay bị gãy thì các vết thương khác đều là xây xước nhẹ. Đại phu sau khi nẹp tay lại cho hắn thì nhận tiền rời đi.

Gia đình Lao Thiết Tâm đứng vây xung quanh, nghe nói hắn vô sự thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó là tới màn hỏi thăm nhiệt tình.

-Ngưng Bích cô nương, nàng cùng hiền diệt đi trên đường đã gặp chuyện gì? – Lao Thiết Tâm mở màn đầu tiên. Lần đầu tiên nghe giọng nói vang to của lão, Hồng Tụ có chút giật mình.

-Tiểu nữ và tướng công gặp thích khách truy sát. – Hồng Tụ chỉ biết có vậy, Lạc Thiên cũng chưa từng giải thích rõ hơn cho nàng.

-Đứa bé này là con ai vậy tỷ tỷ? – Di Vân chen vào hỏi. Nàng ta tuy bình thường ít nói, nhưng trên thuyền chỉ có hai nữ nhân, nên tự nhiên cũng thấy thân quen với Ngưng Bích hơn.

Hồng Tụ cũng ngạc nhiên khi mấy người trên thuyền không ai biết Tiểu Thiên Thiên. Lai Lịch đứa bé này nàng càng mù mờ không hiểu. Ngưng Bích chỉ mới mất tích bốn tháng, không lý nào cùng hắc hạ sinh tiểu hài tử. Nhóc con này thường ôm cổ hắc gọi “Ba Ba”, không lẽ là con riêng của y?

-Đội tướng công tỉnh dậy, chàng sẽ giải thích ọi người. – Hồng Tụ đẩy trách nhiệm cho Lạc Thiên.

-Để Di Vân muội giữ đứa trẻ cho, cô nương có thể rảnh tay chăm sóc cho Kim Thành đệ rồi. Thôi chúng ta nên lui để cho bọn họ nghỉ ngơi. Nước nóng đã đổ đầy bồn, quần áo sạch của hai người vẫn để sẵn trong tủ.

Khinh Trần cười cười rồi lừa hết mọi người ra ngoài. Y biết trình độ quyền luyện giữa Lạc Thiên và Ngưng Bích mọi khi như thế nào. Nếu không phải tên nam nhân kia có quá nhiều tham vọng, bằng không bọn họ đã trở thành một đôi thần tiên quyền lực rồi.

Cả nhà họ Lao rôm rả mang Tiểu Thiên Thiên đi. Đừng nhìn bề ngoài những người làm việc trong lò rèn này thô kệch, kỳ thật bọn họ ai cũng rất thích trẻ con. Nếu không Lao Thiết Tâm cũng không nhận nuôi đến sáu người nghĩa tử như vậy.

-Khoan đã ... ơ ... huynh. Mấy ngày nay ... có ai đến đây trước bọn muội không? – Hồng Tụ ngáp ngừng kéo tay áo Khinh Trần lại. Theo lời của Lạc Thiên, thì Ngưng Bích và hắc có hẹn tại bến tàu này. Không rõ nàng đã tìm tới chưa?

-Có! – Khinh Trần sực nhớ quay đầu lại. – Y đã chờ mấy hôm nay rồi, hình như có tin quan trọng. Chờ Thành đệ tỉnh dậy ta sẽ gọi hắc qua gặp.

Hồng Tụ không biết mình vừa mới thất vọng hay mừng rỡ. Ngưng Bích vẫn chưa tới đây, nghĩa là nàng vẫn còn phải ở bên cạnh hắc để chờ thêm một thời gian nữa. Sau khi Khinh Trần ra ngoài, Hồng Tụ khép cửa phòng lại. Nàng thở dài, nhìn nam nhân vẫn còn mê mang bất tỉnh trên giường.

^ _ ^

Hồng Tụ đang rất phân vân. Mọi người ai cũng nghĩ nàng là nương tử của hắc nên không ai nguyện ý giúp đỡ. Bây giờ phải làm sao thay bộ đồ khất cái bẩn thỉu của hắc ra, để lau chùi vết thương? Nếu cứ để mặc hắc như thế, e rằng tình trạng sẽ càng ngày càng tệ.

Cuối cùng Hồng Tụ quyết định lấy chậu nước sạch, vắt khăn lau mặt cho hắc trước. Nam nhân này tu dưỡng rất tốt, lau đi lớp hoá trang bên ngoài, liền hiện ra một dung mạo anh tuấn rạng ngời. Tim Hồng Tụ đập thình thịch. Lý nào nàng lại biến thành sắc lang nữ được sao? Hồng Tụ rắc rắc bột kim thương vào vết thương trên má Lạc Thiên, hắc liền vì đau quá mà tỉnh dậy.

-Tướng công! – Hồng Tụ mừng rỡ reo lên.

-Ai nha! – Lạc Thiên xuyết xoa. Cả người hắc đều ê ẩm đau nhức, cú té lúc nãy thật là quá mạng mà. Hắc lằm bằm hỏi. – Chúng ta đang ở đâu vậy?

-Trên thuyền, tình cờ gặp được Khinh Trần huynh trên đường. May mắn quá phải không?

Hồng Tụ đã quen với đôi mắt sáng ngời như sao của Lạc Thiên. Ít người mù nào lại có được ánh nhìn linh động được như hắc.

-Có người nào đến trước chúng ta chưa? – Lạc Thiên sợ hãi. Hắc muốn kéo dài thời gian, không ngờ lại đâm đầu ngay vào ngõ cụt.

-Khinh Trần huynh nói có người đã chờ chàng mấy ngày nay trên tàu. Khi nào chàng tỉnh lại, sẽ dẫn người đến gặp.

“Không phải Ngưng Bích đã đến rồi chứ? Khinh Trần, huynh rất tuyệt. Vừa nhìn đã hiểu ra sự việc nên tìm cách kéo dài cho ta xử lý phải không?”

-Nàng gọi Khinh Trần đến đây dùm ta! – Hắc hoan hỷ reo lên. Thủy nguyệt, hoa kính cuối cùng hắc đã có được cả hai rồi.

Một lúc sau, nghe Lạc Thiên đã tỉnh dậy, Kinh Trần liền chạy tới mau. Hắc đã ngồi sẵn trên giường chờ đợi, tuy vẫn còn ăn mặc rách rưới, nhưng khuôn mặt vẫn anh tuấn bất phàm như cũ. Lạc Thiên đưa tay ra,

lập tức có nữ nhân hiểu ý chạy tới, dìu hắn đi đến chỗ Khinh Trần đứng. Hắn quả nhiên là cao thủ dạy vợ, không cần phải nói nhiều mà khiến nữ nhân cúi cung hầu hạ như vương như đế.

-Này người bị làm sao vậy? – Khinh Trần ngạc nhiên khi thấy điệu bộ kỳ lạ của Lạc Thiên và Hồng Tụ.

-Không có gì, bị đập đầu một chút đó mà. – Kim Thành vịn vào vai Khinh Trần, làm ra vẻ hắn còn bị choáng sau cú ngã. – Chúng ta đi ra ngoài bàn công việc một chút. Nàng ở trong phòng nghỉ ngơi tắm rửa trước đi.

Hai người nam nhân nhanh chóng ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Lạc Thiên bỏ tay khỏi vai Kinh Trần, mắt hắn sáng lấp lánh.

-Người đâu?

-Ở căn phòng cuối đằng kia. Y đã chờ đợi đệ ba bốn ngày nay rồi? - Khinh Trần dẫn Lạc Thiên đi về phía cuối khoang thuyền.

Lạc Thiên hơi có phần thất vọng vì trong phòng không phải là Ngưng Bích. Người đang chờ hắn là một nam nhân trẻ tuổi. Vừa trông thấy Lạc Thiên, y liền hành lễ.

-Thuộc hạ là Mộc Châu Bình, bái kiến thiếu gia!

Mộc Châu Bình nhìn thấy Lạc Thiên liếc mắt về phía Khinh Trần liền hiểu rõ không thể nói bừa bãi trước mặt người ngoài. Y chỉ dâng lên hai lá thư. Một lá là của Thành Lạc Nhân gửi cho hắn.

“Đệ đệ, trong vòng một năm tới phải chuyển được vũ khí về. Nếu làm không nổi thì đừng cố sức. Quay về nhà, đại ca sẽ bảo bọc đệ!” Khỏi phải nói bức thư này làm Lạc Thiên tức giận đến cỡ nào, rõ ràng đang nói hắn vô năng lực, kêu hắn về nhà làm rùa rúc đầu. Không lẽ việc hắn vẫn dậm chân tại chỗ ở đây đại ca đều biết rõ.

-Khinh Trần huynh, phiền huynh ra lệnh canh một đêm nay chúng ta sẽ nhổ neo trực chỉ Quỷ Môn quan. Mấy ngày qua trên tàu đã tiếp lương đầy đủ chưa? – Hắn giả giọng xuống để nói chuyện, nhưng ai cũng nhìn được mặt hắn đang tức giận cỡ nào.

-Đã tích trữ đủ lương thảo. Ta sẽ ra ngoài truyền lệnh ngay.

Khinh Trần cũng nhìn ra Lạc Thiên đang có ý đuối khéo y đi. Hắn trước giờ luôn cảnh mật hành sự. Tuy xưng huynh gọi đệ, nhưng Kim Thành không phải chuyện gì cũng nói cho y biết cả.

Ban đầu xuất hiện chỉ là một Kim công tử, khi Khinh Trần điều tra kỹ lưỡng thì phát hiện ra thân phận Hộ sứ tướng quân của hắn. Hắn vừa gặp phụ thân liền nhận mặt thân quen, là hiền đệ quý trọng của Lao Thiết Tâm. Tự nhiên hắn lại biến thành vương gia lưu lạc tôn quý, ngay cả hoàng thượng cũng phải nể nang ban ột cái chức Ngự sứ nhất phẩm, dung túng hắn muốn là gì thì làm. Thuộc hạ của hắn toàn là cao thủ nhất lưu, đi tới đi lui như gió thoảng. Sau lưng còn có một tổ chức bí mật tùy ý hắn điều khiển. Nữ nhân bên cạnh còn là dạng sát thủ lãnh huyết đệ nhất. Không hiểu sao có quá nhiều người cam tâm tình nguyện đi theo hắn như vậy. Kể cả bản thân Khinh Trần, thủ lĩnh Tam Anh Bàn Tơ phổ, hội phó Khất cái hội bấy giờ cũng trở thành thân tín của hắn mất rồi. Kinh Trần lắc đầu cảm thán, rồi rời đi.

55. Chương 54 : Sập Bẫy

Chương 54: Sập bẫy

Khi Khinh Trần đi khỏi, Mộc Châu Bình liền kiểm tra tỉ mỉ xung quanh, phát hiện không có ai nghe lén hắn mới tiếp tục báo cáo.

-Nhị thiếu gia, ba chiếc thuyền chứa khoảng hai trăm nhân công và thiết bị đang neo đậu bên ngoài Quỷ Môn quan không vào được. Nơi này hung hiểm, vừa có sương mù vừa có đá ngầm, Vương chưởng quân ra lệnh phải chờ, chỉ có bản đồ của thiếu gia đang giữ mới có lối đi vào.

-Chuyện ở Việt quốc thế nào rồi? – Lạc Thiên nghiêm mặt suy tư.

-Bắc Bình vương Hàn Y Thần tự xưng vương một cõi, bây giờ đóng quân ở Tiêu Thương thành. Tập trung binh mã, chờ cho lực lượng đủ mạnh sẽ vượt sông Triết giang. Các chủ Ngọc Bảo Hân được đưa lên làm Miêu Vương ở Cổ thành, hiện cũng đang khẩn trương chuẩn bị, chỉ chờ lệnh của của Tông chủ sẽ cùng liên hợp với quân phía bắc tấn công triều đình.

-Người nói các chủ của Thính Phong các, cận thân hộ vệ của đại ca là Miêu vương? – Lạc Thiên giật nảy mình.

Không ngờ bên cạnh đại ca còn có người lợi hại như vậy. Những tướng đại ca ở phía sau giật dây cho sự đề của mình là Hàn Y Thần khởi nghĩa đã là kinh động lắm rồi. Thì ra y còn giấu diếm một Miêu vương ở bên cạnh bấy lâu nay. Thật ra đại ca còn bao nhiêu bửu bối ở trong tay áo nữa. Mức độ ngưỡng mộ và sợ hãi Lạc Nhân của hần lại tăng thêm một bậc nữa rồi.

-Tông chủ nhắc nhở thiếu gia, để tránh công việc chậm trễ, nửa tháng phải viết báo cáo một lần! – Mộc Châu Bình nhấn mạnh.

-Ta biết rồi! – Lạc Thiên cau bẳn. Rõ ràng là đại ca không yên tâm, muốn giám sát hần.

-Ngoài ra, còn một chuyện! Lá thư kia không rõ ai tự tiện dùng phi nhận của Thính Phong các gửi cho thiếu gia. Mấy lần liên tiếp chuyển cho thiếu gia không được, nên Đặng đường chủ mới sai thuộc hạ trực tiếp cầm thư đi tìm.

Trước giờ thư tín của Thính Phong các liên lạc với Lạc Thiên đều nhờ Ngưng Bích gửi và nhận, hần không hiểu rõ cách làm việc của Mật sứ như nàng. Đúng là thiếu Ngưng Bích mọi thứ đều vô cùng bất tiện. Lạc Thiên mở thư ra, ngạc nhiên bởi vì đó chính là thư tay của Ngưng Bích.

“Một giấc mơ đẹp cũng có lúc phải tỉnh dậy. Chúng ta không cùng thế giới nên không thể đi chung đường. Thiếp thân khắc ghi tình cảm của tướng công dành ỉnh. Nhưng bởi vì trên vai Ngưng Bích vẫn còn gánh nặng nên không thể nào không trở về phục mệnh. Nói vậy chắc chàng đã hiểu, thiếp đã nhớ hết được mọi chuyện rồi. Mọi việc tùy duyên, không nên cưỡng cầu. Thiếp thân tuyệt bút.”

Quả nhiên đúng thật rồi, giống hệt như ác mộng mà hần từng mơ thấy. Ngưng Bích phục hồi toàn bộ ký ức liền chọn con đường rời xa hần. Lạc Thiên tức giận, khí huyết nhộn nhạo lại ối ra một ngụm máu. Mộc Châu Bình là người của Thính Phong các, không lạ gì với vị thiếu gia trái tính trái nết của mình. Y bình tĩnh móc ra một chiếc khăn sạch đưa cho Lạc Thiên.

-Thiếu gia cẩn thận sức khỏe.

-Được rồi, không việc gì! – Lạc Thiên dùng khăn chùi sạch máu. – Tạm thời người cứ ở lại đây làm người liên lạc tin tức cho ta. Thuyền này sẽ mau chóng đi đến Quỷ Môn quan. Việc khai thác sắt chắc chắn còn rất nhiều thứ cần phải liên lạc khắp nơi. Xung quanh Quỷ Môn quan toàn là biển lớn, chỉ có thể trông cậy vào khả năng của Thính Phong các các người thôi.

-Thuộc hạ tuân lệnh.

Giao phó xong, Lạc Thiên cẩn thận xếp mấy bức thư bỏ vào áo. Hần tức giận đi về phòng. “Nàng dám rời bỏ ta mà đi hả? Chưa được ta cho phép mà dám rời đi. Ngưng Bích to gan lắm, dù trốn ở chân trời góc biển, tướng công cũng sẽ tìm ra nàng.”

Manh mối duy nhất liên hệ với Ngưng Bích mà hần có, chính là tỷ tỷ Hồng tự của nàng.

^ _ ^

Hồng Tự đang thả hồn trong bồn nước ấm, nơi này tuy không xa hoa sang trọng như Hỷ Lạc phường của nàng, nhưng cũng còn tốt hơn phải ăn ngủ dọc đường. Mấy ngày qua lặn lội vất vả, vừa lo ột đứa nhỏ lại phải chăm sóc ột nam nhân phiền phức, Hồng Tự không lấy được một phút nghỉ ngơi.

Trong lúc nàng đang thư thái cảm nhận sự thoải mái, bên ngoài cửa có người bước vào. Với trình độ võ công của Hồng Tự, nàng nhận ngay ra tiếng bước chân của hần. Lạc Thiên đã trở về phòng, nhìn phía sau

tắm bình phong mỏng đang có xuân quang hé lộ, mỹ cảnh mê người. Hấn thất thần đi vấp vào ghế. Người ngâm trong bồn không quay đầu lại, chỉ thở dài một tiếng.

-Tướng công, chàng nên cẩn thận.

Giây phút yên tĩnh của riêng nàng như vậy là đã tan biến mất rồi. Hồng Tụ đứng dậy, đi ra khỏi bồn, khoát một tấm áo mỏng trên người. Nhìn thấy cảnh đó, Lạc Thiên dù có tức giận cỡ nào cũng ngậm lập tức tiêu biến. Hấn chỉ thấy máu nóng bốc bên não, cả người phờ phờ khó chịu. đọc truyện mới nhất tại .

“Là sắc tâm, là sắc tâm a. Mau nén xuống, mau nén xuống!” Hấn la thầm trong lòng.

Nhưng có một người nào đó không hề để ý đến tâm trạng của hấn. Những đường cong uyển chuyển của nữ nhân ẩn hiện theo mỗi bước chân nàng đi. Hồng Tụ cười tươi như hoa, đến bên cạnh hấn.

-Đã bàn công việc xong rồi sao? Thế nào?

-Ừ, công việc có chút chuyển biến. Tắm xong sẽ nói với nàng.

Lạc Thiên niệm câu thần chú “Sắc tức thị không, không tức thị sắc.” Nhưng mà trời ơi đất hỡi, hấn có phải thấy chùa đâu, dù có niệm bao nhiêu lần cũng vô dụng. Ngâm nước, đúng vậy, đây là biện pháp tốt nhất để hạ hỏa.

-Nhưng bồn nước đó thiếp mới tắm xong, hay chờ thiếp đổi một bồn nước khác nha!

-Không sao, là nước nường tử đã tắm qua, thì vi phu không ngại.

Hấn nhanh chóng cởi chiếc áo khất cái dơ bẩn ra. Vướng vào cánh tay bị gãy, hấn liều nhú mày xém khóc. “Quên mất là cả người đang bị thương.” Hồng Tụ thấy cảnh đó liền tội nghiệp, thay hấn mở hết nút trên y phục, rồi nhẹ nhàng rút cánh tay bị gãy ra khỏi ống tay áo. Không phải lần đầu nhìn thấy thân thể một nam nhân, nhưng không hiểu tại sao nàng lại thẹn thùng đỏ mặt.

Hồng Tụ nắm tay hấn dắt về phía bồn nước. Còn hấn thì kèm chế mình không nhìn vào thân hình ẩn hiện dưới lớp áo khoát mỏng của nàng. Chỉ cần không kiên định, sẽ có những bộ phận không nghe sự điều khiển của hấn, mà trời lên nổi dậy. Hồng Tụ để hấn tự thoát lớp y phục cuối cùng rồi leo vào bồn. Nàng rời đi rất phải, bây giờ hấn đang bị hỏa dục thiêu đốt, muốn bốc cháy rồi đây.

Ngâm nước quả là phương pháp hay để trấn niệm định. Lạc Thiên hít thở sâu để đè chặt dục vọng trong lòng xuống. “Bây giờ không phải lúc, chưa phải là lúc.” Hồng Tụ còn mang rất nhiều thông tin mà hấn muốn biết, Lạc Thiên không muốn dọa cho nàng chạy đâu.

Dường như có người chê hấn còn chưa đủ khổ, muốn thách thức thêm một tầng ới phép tu dưỡng của Lạc Thiên.

-Tướng công, tay bị thương thì gác lên trên này. – Nàng lót thêm một chiếc khăn êm lên thành bồn để hấn kê tay. – Chàng ngửa ra sau, thiếp sẽ gọi đầu giúp cho.

Quả là hồng phúc từ đâu trên trời rất xuống, dù Lạc Thiên có loạn trí hơn cũng không thể từ chối những lời ngọt ngào này. Hấn nhắm mắt lại, ngửa cổ ra.

-Nường tử, xin nhờ nàng chiếu cố.

Nàng thật sự đã ngượng đến chín đỏ cả người. Nhưng nàng vẫn vô sỉ coi như đây chỉ là việc bình thường nhỏ nhặt. “Khi Ngưng Bích trở lại ta sẽ ngay lập tức biến mất. Nhưng nếu bây giờ không chiếu cố hấn thì ai sẽ làm đây. Hấn bị thương một tay làm việc gì cũng không tiện. Không thể bỏ mặc một người đáng thương đến như vậy.” Lý do bào chữa này rất hay, dù có đánh chết, nàng cũng không chịu nhận mình đã rơi vào lưới tình mất rồi.

Sự việc có bước thứ nhất rồi sẽ có bước thứ hai. Gọi đầu xong cũng có thể giúp hấn chà lưng, dù sao tay hấn cũng không tiện. Tiến phạt thì tiến tới tây thiên, Hồng Tụ cũng không ngại giúp hấn mặc y phục, bôi thuốc lên vết thương. Một ngày vất vả cuối cùng cũng trôi qua. Nàng thổi tắt đèn, rồi chui vào chăn ngủ bên cạnh hấn.

Tiếng sóng biển xào xạc bên ngoài cửa sổ, xung quanh mọi người cũng đã yên giấc hết rồi. Gian phòng tối om của bọn họ cũng im thính thịch. Hồng Tụ bật mở mắt, nàng gào thét trong thính lặng. “Trời ơi mình đang làm gì thế này!” Cuối cùng nàng đã làm chuyện không nên làm, nhìn thấy thứ không nên nhìn. Trời ơi, ai đến đây cứu nàng với.

Tuy trong đêm tối nhưng Lạc Thiên vẫn có thể nhìn hết tất cả các biểu hiện trên mặt Hồng Tụ. Nàng ban đầu giống như giật mình vừa tỉnh ngủ. Mở miệng gào thét nhưng không phát ra tiếng nào. Vừa đỏ mặt e thẹn, vừa tức giận, và sau đó là hối lỗi. “Đã biết hối lỗi rồi sao, lúc này dám câu dẫn ta trắng trợn như vậy!” Lạc Thiên nhếch mép cười nhẹ.

Hắn vòng tay qua ôm lấy thân thể của Hồng Tụ.

-Nương tử?

-Hả? Tưởng công, chàng chưa ngủ sao? – Thân người Hồng Tụ cứng đờ.

-Nàng hét to như vậy khiến ta giật mình thức giấc đấy. – Hắn thì thào vào trong tai nàng.

-Thiếp có hét gì đâu? – Hồng Tụ giật mình sợ hãi. Có thật là nàng hành xử kỳ dị quá không?

-Lần trước, kể đến đoạn hai chị em nàng gặp được cung chủ rồi sao? – Hắn giả vờ lơ nhè nói trong cơn buồn ngủ.

Hồng Tụ lại bị câu nói của hắn làm cho hoảng sợ. Không ngờ Ngưng Bích ngay cả loại sự tình này cũng kể cho hắn nghe. Xem ra bí mật của bọn họ không còn gì có thể giấu hắn được nữa. Hồng Tụ không biết mình vừa mắc bẫy, liền đem bí mật sau kín nhất trong cuộc đời mình kể ra.

56. Chương 55 : Sát Thủ Không Phải Là Người

Chương 55: Sát thủ không phải là người

Chó điên Hà Mỹ Cổ, nếu đã từng đi khắp giang hồ, không ai lại không biết danh hiệu này. Đó là một tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất thiên hạ. Chỉ cần trả đủ tiền thì Mỹ Hà cung chắc chắn sẽ giúp người đoạt mạng. Không chỉ nổi danh về thành tích chưa lần nào thất bại, mà Mỹ Hà cung còn làm người khắp nơi hoảng sợ vì cách thức giết người điên cuồng của mình. Nếu đã trở thành mục tiêu của Mỹ Hà cung thì không cách gì thoát được, bọn họ giống như con chó điên cắn mãi không chịu nhả ra. Dù có hy sinh tính mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Đào tạo ra một đám sát thủ kỳ dị như vậy, thì phải nói đến công của Kỳ Bất Quái, cung chủ của Mỹ Hà cung. Lão quái nhân nghe đồn đã sống lâu trên trăm tuổi, tu luyện võ học khác người, vô tình lãnh huyết. Chuyên lấy việc giết người làm niềm vui. Sáu mươi năm trước lão tung hoành giang hồ, là ma đầu đi tới đâu khiến máu huyết tràn lan tới đó. Võ công vô địch thiên hạ, giết người không chớp mắt. Đột nhiên Kỳ Bất Quái nảy sinh nhàm chán, giết nhiều người không có mục đích như vậy cũng không còn vui. Lão rửa tay gác kiếm, lập ra một cái Mỹ Hà cung trong rừng sâu núi thẳm ở nước Phi Liệp, chuyên nhận giúp người ta giết người, coi như là tạo phúc cho bá tánh.

Muốn nhờ Mỹ Hà cung sát nhân, thì phải đáp ứng trả một cái giá cho lão quái nhân. Thân phận người bị giết càng lớn, cái giá phải trả càng cao. Lão không chỉ đòi người ta vàng bạc châu báu như bình thường mà đôi khi còn có những yêu cầu rất khác người: cánh tay phải của người, cái đầu của mẹ người, ngọc tỷ của hoàng đế ... Không ít người nghe xong những yêu cầu này liền sợ hãi rút lui, cũng có không ít người liều mạng làm theo. Kết cục cuối cùng cũng chỉ có một chữ, ‘thảm’.

Lão quái nhân từ lâu đã không còn ra tay hành sự mà giao hết công việc cho đám đệ tử của mình. Sát thủ của Mỹ Hà cung đều là cao thủ nhất lưu, danh trấn bốn phương. Có thể chia ra thành sáu cấp, tùy theo độ khó của nhiệm vụ và yêu cầu của khách hàng mà hành động. Ngưng Bích và Hồng Tụ là cấp thứ hai, Tuyệt Tâm là ở cấp thứ nhất.

Vào bảy năm trước, có hai bé gái song sinh đã quỳ trước cửa Mỹ Hà cung cầu xin Kỳ Bất Quái ra tay giết người. Đối tượng chính là Hồng Cảnh hoàng đế của Việt quốc, cái giá phải trả chính là có thể dát vàng hết toàn bộ Mỹ Hà cung. Hai nàng công chúa lưu vong làm sao có thể trả một cái giá quá lớn như vậy. Để trả thù nhà, Hồng Tụ và Ngưng Bích đã trở thành thuộc hạ cho Mỹ Hà cung.

Tiếp nhận sự huấn luyện tàn khốc của lão quái nhân, bị hành hạ đến chết đi sống lại. Sát thủ không phải là người, sát thủ không được có tình cảm. Những bài học đầm máu biến những nàng thiếu nữ ngây thơ trở thành những Vô Ảnh, Vô Lệ. Hay như những huynh đệ, tỷ muội của các nàng: Tuyết Tâm, Tắt Sát, Dạ Xoa, Câu Hồn ...

Câu nói quen thuộc mà các nàng vẫn thường nghe thấy chính là “Các ngươi đã chết, bây giờ mạng các ngươi là của cung chủ!” Những bài học điên khùng của Mỹ Hà cung đã biến các nàng trở thành những sát thủ không tình cảm, không nước mắt, không còn là con người.

Hai người bắt đầu giết người vì tiền. Nhiều lần mang mạng sống ra để hoàn thành nhiệm vụ, cả thân thể mình cũng phải bán đứng để dụ dỗ địch nhân. Hỷ Lạc phường chính là lợi thế của họ, là căn cứ trú hình có thể đi lại khắp nơi, giết người vút xuống biển không để lại tung tích. Thế nhưng bảy năm qua, Mỹ Hà cung vẫn chưa được dát vàng xong hết.

^ _ ^

Lắm bầm xong mấy câu cuối, Hồng Tụ mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Lạc Thiên vẫn còn tỉnh táo phi thường, hẩn vòng tay ôm chặt nàng vào lòng vì muốn chở che. Thì ra nàng là hậu nhân của Oa Cát sứ quân, là công chúa lưu lạc của phiên sứ. Mỗi hận mất nhà, mỗi thù diệt tộc chính là gánh nặng mà các nàng đang gánh lấy. Lạc Thiên thở dài, thân thể nhỏ bé của nàng có thể chịu được bao nhiêu đau khổ của quá khứ đây?

Nếu hẩn rơi vào trường hợp của Hồng Tụ và Ngưng Bích, Lạc Thiên chắc chắn mình không có đủ dũng khí để sống tiếp như hai nàng. Suy tư, hẩn lại có thêm nhiều điều phải nghĩ ngợi rồi.

Canh một đầu đêm, thuyền Khởi Phát theo lệnh của Lạc Thiên từ từ rời bến. Lạc Thiên ôm Hồng Tụ trong lòng, suy tư suốt đêm cho tới sáng. Lần đầu tiên kể hết nỗi lòng của mình ọi người, Hồng Tụ đột nhiên như trút được một phần gánh nặng, nằm im ngủ cho đến khi mặt trời lên cao. Đến khi nàng giật mình thức dậy, phát hiện thuyền đang lướt đi trên biển, thì bến cảng đã xa tít phía chân trời rồi.

-Thuyền chúng ta đã rời bến? – Nàng hét lên sợ hãi.

Còn Ngưng Bích thì sao, chưa gặp được Ngưng Bích đã rời đi mất. Còn nàng thì sao, chẳng lẽ thay thế cho Ngưng Bích ở bên cạnh hẩn. Còn nhiệm vụ ở Hỷ Lạc phường thì sao, thuyền buồm lớn vẫn đậu ở đảo Đa La chờ nàng về. Hồng Tụ hoảng loạn nhìn bốn bề là đại dương mênh mông, nàng không thể nhảy xuống ở đây để bơi vào bờ được.

-Tướng công, cho thuyền quay về bến, thiếp còn có thứ cần phải mua. – Nàng cố gắng trấn tĩnh, năng nỉ hẩn.

-Không được, nếu lúc này quay vào bờ nàng sẽ bỏ đi mất đúng không? – Hẩn dùng một giọng lạnh lùng, bình thản nói.

Phát hiện này giờ hẩn vẫn ngồi trên giường, luôn dùng đôi mắt sáng lấp lánh theo dõi mình không sót một động tác, Ngưng Bích sợ hãi mon men đến gần Lạc Thiên, nàng dùng tay hươ hươ trước mắt hẩn.

-Không cần phải kiểm tra, ta có thể nhìn thấy rõ ràng. – Lạc Thiên nói.

-Tướng công ... chàng có thể nhìn thấy từ khi nào? – Hồng Tụ đột nhiên lắp bắp.

-Chẳng phải hôm trước ta mới ngã đập đầu một cú thật mạnh sao. Đột nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng.

-Từ hôm qua sao? – Hồng Tụ sức nhớ đến tình cảnh hôm qua. Nàng cả mặt đỏ hồng. - Không ngờ lại là ngày hôm qua, tại sao lại dấu thiếp?

-Ta chỉ muốn làm nàng kinh ngạc một phen. Không ngờ nàng mới là người làm cho ta kinh ngạc lớn. – Lạc Thiên nhếch mép cười tà mị. – Thật sai lầm khi cho nàng tự ý chọn đồ, cái áo đó thật sự là mỏng quá đáng nha.

-Ái! – Hồng Tụ đã đổ từ đầu tới chân, hốt hoảng kêu lên một tiếng. Nàng dùng mỹ nhân kế nhào vào lòng hán nững nịu. – Tướng công, thiếp còn việc chưa làm xong, quay trở lại bến cảng đi.

-Không được! – Lạc Thiên đột nhiên nghiêm mặt.

-Nhưng mà ...

Hồng Tụ còn chưa biết tìm lời năn nỉ thế nào, thì Lạc Thiên đã chặn họng trước.

-Không cần chờ Ngưng Bích nữa, ta đã nhận thư của nàng ấy. Ngưng Bích chỉ đang giận dỗi bỏ đi một thời gian. Làm xong việc chính, chúng ta cùng đi tìm Ngưng Bích.

Nghe hán nói, Hồng Tụ suýt chút nữa nuốt luôn cái lưỡi của mình xuống họng. Nàng sợ hãi buông hán ra, nhảy xuống khỏi giường. Một cảm giác tuyệt vọng, xấu hổ nổi lên. Nàng không ngờ lại bị vạch mặt đột ngột như thế này. Tay chân Hồng Tụ luống cuống không biết phải làm gì.

-Hồng Tụ, thế nào? Sao không dám ôm ta nữa? – Lạc Thiên hỏi một câu cắc cớ.

-Chàng ... chàng biết từ khi nào? – Hồng Tụ lắp bắp.

-Suốt trên đường đi, có khi nào ta gọi nàng là Ngưng Bích chưa?

Ặc, lần này thì thật sự là mất hết mặt mũi mà, Hồng Tụ muốn đi ra ngoài, nhảy xuống biển tự vẫn. Cứ tưởng mình đã hoàn hảo giả dạng, không ngờ lại bị hán xỏ mũi dắt đi lâu như vậy. Cả thẹn hoá giận, Hồng Tụ không chút nể nang rút tiểu đao ra kề trên cổ hán.

-Nếu đã biết hết tất cả thì không cần giả vờ nữa. Mau quay thuyền trở lại bến cảng!

-Không được, ta đã nói rồi, nếu quay trở lại bến cảng nàng sẽ trốn mất sao. – Hán bình thản cười, không hề có chút sợ hãi nào lưỡi đao của Hồng Tụ.

-Nhưng ta không phải là Ngưng Bích. Đừng xem ta là vật thể thân tầm thường như vậy.

Hồng Tụ tức đến trào nước mắt ra. Lạc Thiên vẫn thản nhiên giữ nụ cười trên môi. Hán nắm tay bàn tay trái của Hồng Tụ, xoè bàn tay ra, mân mê một vết thương cũ trong lòng bàn tay nàng.

-Nàng không phải là vật thể thân, ngay từ đầu nàng đã là duy nhất rồi. Người đầu tiên rơi lệ khi nghe ta đánh đàn cũng là nàng, người ngày đó dùng bàn tay này chụp lưỡi đao cứu ta cũng là nàng. Vị trí của nàng trong lòng ta trước giờ cũng chưa hề thay đổi.

Lưỡi đao run rẩy trượt xuống khỏi cổ Lạc Thiên. Thì ra là hán biết, tất thấy từ đây đến cuối hán đều biết. Hồng Tụ bắt đầu khóc lớn.

-Nhưng chàng là tướng công của Ngưng Bích, là muội phu của ta. Ta không muốn tranh giành với Ngưng Bích. – Nước mắt của nàng giống như mưa dầm tháng sáu, liên miên không cách gì cầm lại được.

-Nàng là tim, còn Ngưng Bích là phổi. Thiếu ai trong hai nàng ta cũng không thể sống nổi. nguồn

Lạc Thiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng. Thế nhưng, từng giọt lệ lại càng lúc càng rơi xuống nhiều hơn, không cách gì lau được hết. Hán kéo Hồng Tụ vào lòng mình, để mặc cho nước mắt của nàng thấm ướt vai áo. Nhiệm vụ của nam nhân, chẳng phải là đưa vai gánh vác cho nữ nhân sao. Bao nhiêu đau khổ, buồn tủi của nàng cứ khóc ra hết, hán đây sẽ gánh tất cả.

57. Chương 56 : Thâm Nhập Quỷ Môn Quan

Chương 56: Thâm nhập quỷ môn quan

Trong tám bản đồ địa chất mà Lạc Thiên nắm giữ, giữa vô số các hòn đảo ở Quỷ Môn quan có một mỏ sắt trữ lượng khá lớn. Nhưng bởi vì nơi đây hẻo lánh, không người sinh sống, lại không nằm trên tuyến đường hàng hải quan trọng nào, nên triều đình Triệu Đảo bỏ lơ không khai thác. Tuy nhiên theo so sánh, khu vực

này lại là điểm thích hợp nhất để khai thác lậu sắt ở Triệu Đảo. Vừa không có ai dòm ngó, vừa dễ dàng vận chuyển về Việt quốc.

Đoàn thuyền lớn chuẩn bị nhân công và thiết bị khai thác khởi hành từ đảo Mã Lai đã sớm tập trung bên ngoài lối vào Quỷ Môn quan. Ba chiếc thuyền có kích thước còn lớn hơn Hỷ Lạc Phường neo đậu giữa bãi cát cạn bên ngoài vùng tứ giác. Một chiếc là Thiên Thời, một chiếc là Địa Lợi, chiếc còn lại dĩ nhiên là Nhân Hoà. Toàn bộ đoàn thuyền đều sơn một màu xanh da trời trong vắt, thế nên mãi đến khi cập sát bãi cát, người trên thuyền Khởi Phát mới có thể nhận ra. Ba chiếc thuyền lớn như nằm lẫn giữa biển khơi này, vô cùng thích hợp để thực hiện những nhiệm vụ bí mật. May nhờ có Mộc Châu Bình hướng dẫn địa điểm, nếu không bọn họ cũng đã để lạc mất đoàn thuyền này.

Thuyền Khởi Phát vừa neo lại, xuồng nhỏ của đoàn thuyền đã ngay lập tức áp sát vào. Leo lên Khởi Phát bao gồm thuyền trưởng của ba chiếc thuyền lớn, một tổng quản của Thính Phong các, một quân sự trong Thành gia, một lão bản ngân hiệu do Lạc Thiên điều tới, còn có một đốc công quản lý đám thợ thầy người Triệu Đảo mới thuê thêm.

Vừa nhìn thấy Lạc Thiên, mấy gia nhân trong Thành gia liền cúi chào kêu ‘thiếu gia’, còn số người còn lại do được thuê mướn nên gọi hắn là ‘ông chủ’. Tới lúc này nhân sự đột nhiên đông đúc hơn, nên việc xưng hô càng lộn xộn. Khi thì hắn trao đổi với người nhà bằng tiếng Việt, lúc lại liếng thoắng với người Triệu Đảo bằng tiếng Triệu. Không thể để mỗi người một phách được, nên Lạc Thiên gom tất cả nhân vật chủ chốt vào phòng ăn để họp bàn kế hoạch. Chiếc bàn lớn bình thường chỉ đủ ười người ngồi, ngoại trừ bốn thuyền trưởng, Lao Thiết Tâm, đốc công, lão bản ngân hiệu, quân sự, tổng quản và Khinh Trần, mấy người còn lại đều phải đứng xung quanh. Lạc Thiên đứng ở một đầu bàn ăn, phía sau lưng treo tấm bản đồ khoáng sản của toàn bộ Triệu Đảo. Khi hắn bắt đầu nói, mọi người đều im lặng lắng nghe.

Kỳ thật rất đơn giản, mỗi người đến đây đều đã hiểu rõ bổn phận và công việc của mình cần làm. Lạc Thiên bây giờ chỉ cần nói lại một lần nữa, để bọn họ mau chóng làm quen vị trí của nhau. Vương tổng quản sẽ thay mặt Lạc Thiên quản lý toàn bộ khu vực khai khoán, bên dưới tổng quản còn có Hà quân sự chuyên lo việc điều hành, Nguyễn lão bản lo phần tài chính, nhân sự thì có Lôi Di đốc công, kỹ thuật thì có Lao Thiết Tâm. Như vậy là đã hình thành nên một ban quản lý hợp chuẩn cho khu mỏ tương lai. Thêm bốn vị thuyền trưởng nhận trọng trách chuyên chở vật liệu và thành phẩm nữa là hoàn hảo. Sau cuộc họp bàn, ai nấy đều hồ hởi quay về thuyền của mình, đợi đến sáng ngày mai sẽ do thuyền Khởi Phát dẫn đầu tiến vào Quỷ Môn quan.

-Quả nhiên là có phong phạm tướng quân, điều hành trôi chảy tất cả mọi thứ. – Khinh Trần vỗ vai Lạc Thiên khen ngợi. – Nhưng Kim Thành nè, ta không hiểu tại sao để lại chọn mấy người Việt quốc đó vào trong ban quản lý?

-Bởi vì họ có kinh nghiệm và được việc. – Lạc Thiên cười. – Hơn nữa huynh nghĩ ta khai thác sắt xong sẽ đem bán đi đâu? Chính là tuồn vào Việt quốc đó. Chẳng lẽ lại bán tràn lan ở Triệu Đảo để triều đình tới bắt cả bọn hả?

-Quả nhiên là inh. Trước đây ta chỉ nghĩ để nói đại hàm hồ, không ngờ đã chuẩn bị đầu đó hoàn toàn chu tất. Huynh đây thật bá phúc vô cùng. – Khinh Trần thở dài. – Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao có nhiều người cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ cho đệ như vậy.

-Tại sao? – Hắn ngạc nhiên.

-Nói được làm được. Đi theo đệ không sợ chết đói nha!

Khinh Trần vừa nói xong hai người lập tức cười to. Lạc Thiên cảm thấy mình càng lúc càng ưa thích vị huynh đệ hay nói thẳng, nói thật này. Đây mới chân chính là một người tốt để có thể kết giao tình nghĩa. Nếu hắn mà có lỗ đi lạc lối, cũng sẽ có người nói thẳng cảnh tỉnh hắn.

^ ^
—

Sáng hôm sau là một ngày nắng tốt. Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Gió thổi mạnh căng no những cánh buồm. Tàu Khởi Phát tuy nhỏ nhảu những dẫn đầu ba chiếc thuyền lớn, từ từ chậm rãi tiến vào trong tứ giác Quỷ Môn Quan.

Bên ngoài và bên trong tứ giác có thể nói là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Làn sương mù dày và ẩm ướt như muốn che kín hết mặt trời, càng tiến vào sâu bọn họ càng phải dựa vào đuốc mà đi. Quả là một vùng biển âm u đầy chết chóc.

Sau một lần tàu Khởi Phát chạm vào đá ngầm, đích thân Lạc Thiên phải ra đứng ở đầu mũi thuyền để quan sát. Dựa vào nhãn lực kinh hồn của hắn để tránh đá ngầm, vạch ra một lộ tuyến an toàn cho ba chiếc thuyền lớn nối đuôi nhau đi vào.

Mấy hòn đảo quanh đây đều có mỏ sắt, vì vậy la bàn cũng vô hiệu trong vùng biển này. Sương mù phủ kín khắp nơi, không nhìn thấy rõ mặt trời nên Lạc Thiên hơi sợ mình sẽ bị mất phương hướng. Tuy nhiên tất cả những ký hiệu có trên bản đồ hắn đều lần theo đúng dấu. Cứ mỗi khi nhận ra một ký hiệu quen thuộc, hắn lại nhẹ bốt một nỗi lo.

Sương mù dày đặc khiến xung quanh ẩm ướt vô cùng, thế nhưng chỉ độ nửa ngày trời căng mắt ra quan sát đá ngầm, Lạc Thiên đã đâm dĩa mồ hôi. Hắn thấy hoa mắt chóng mặt chẳng khác nào lần đại chiến Tam Anh ở đồ phường. Hồng Tụ đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, dúi vào tay hắn một chiếc khăn tay, rồi lạnh lùng bỏ đi. Kể từ lần khóc lóc một trận lớn trong vòng tay Lạc Thiên, nàng đột nhiên trở nên cực kỳ thẹn thùng, luôn làm ngơ hắn. Ngoài mặt nàng luôn tỏ vẻ xa cách, nhưng trong lòng lại rất quan tâm. Giống như một cái lò luyện đan vậy, thoát nhìn bên ngoài nguội lạnh, nhưng thật ra bên trong đang sôi nhiệt nóng bỏng. Hồng Tụ còn là người tỉ mỉ quan sát, nên nhiều lúc hắn chưa kịp nhận ra nàng đã ở bên cạnh giúp đỡ rồi. Lạc Thiên nhìn chiếc khăn trong tay mình rồi vui vẻ mỉm cười.

Nhiều lúc Lạc Thiên cảm thấy mình chống đỡ không nổi, hắn phải cho lệnh ngừng thuyền lại để nghỉ ngơi. Hắn ngồi bệch trên sàn thuyền, thở giống như là cá ngáp. Hồng Tụ lại mang trà tới cho hắn uống, còn Khinh Trần ngồi bên cạnh phe phẩy quạt. Bộ dạng hắn thê thảm chẳng khác nào vừa với tham dự vào một cuộc đánh trận.

-Huynh đệ, ta thật nể phục ngươi, làm cách nào mà phát hiện ra đá ngầm dưới biển. Hơn mấy chục người trên thuyền bắt chước ngươi nhìn xuống nước cũng chỉ thấy toàn nước là nước mà thôi! – Khinh Trần toét miệng khen.

Thế nhưng Lạc Thiên giống như kiệt sức không mở miệng lên nổi, chỉ thều thào mấy câu.

-Nếu ta chống cự không nổi, thì nhờ huynh tất cả. Chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi.

Quả nhiên đúng với lời dự đoán của Lạc Thiên, khi người trên thuyền Khởi Phát vừa nhìn thấy bờ của hòn đảo thì hắn cũng không duy trì được nữa rồi. Lạc Thiên lão đạo ngã từ trên mũi thuyền rơi tòm xuống nước. Khinh Trần mặc dù đã có đề phòng nhưng vẫn không thể nào chụp kịp.

Lạc Thiên trôi nổi trong làn nước tối đen như mực, quả nhiên chứng mất thị giác của hắn là do sử dụng Thiên Long thần nhãn quá độ. Bây giờ đã biết được nguyên nhân, sau này hắn sẽ cẩn thận hơn một chút. Lạc Thiên quấy đạp một chút để nổi lên khỏi mặt nước, xung quanh hắn chỉ còn một màu đen kịt.

-Huynh đệ ta đã ném phao xuống, ngươi mau bắt lấy!

Tiếng Khinh Trần vang đâu đó từ xa xa. Lạc Thiên quơ quào khắp nơi trong nước cũng không biết rốt cuộc là phao ở hướng nào. Hắn quả thật là kiệt sức đến bờ không nổi nữa rồi. “Kinh Trần chết tiệt, tại sao không chịu nhảy xuống cứu người? Huynh muốn ta vì kiệt sức mà chết đuối hay sao?”

Rốt cuộc chỉ có mình Hồng Tụ là phát hiện điều kỳ lạ đầu tiên. Bộ dáng của hắn rõ ràng là không còn nhìn thấy phao cứu hộ nằm ở hướng nào. Đã từng nghe Lạc Thiên ba hoa về quái chứng của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy lo sợ, không do dự từ trên thành tàu cao nhảy xuống biển theo hắn. Chỉ nhờ có người con gái này, Lạc Thiên tránh được nghề làm cô hồn dạ quỷ ở dưới biển khơi.

Khinh Trần và Ngưng Bích lôi Lạc Thiên ướt nhẹp vào trong khoang thuyền.

-Huynh đệ, bộ mắt ngươi có vấn đề gì hả? – Khinh Trần thẳng thắn hỏi.

-Đệ hơi chóng mặt hoa mắt thôi, không vấn đề gì. Xin huynh thay ta hướng dẫn cho ba thuyền lớn thả neo lại, tuy chỉ còn một đoạn ngắn ngừng vẫn không biết dưới biển còn bao nhiêu đá ngầm.

-Được rồi, đệ cứ nghỉ ngơi. Mọi việc còn lại cứ để ta lo.

Nghe tiếng bước chân của Khinh Trần lịch kịch bỏ đi, Lạc Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời quái chứng của hắn không muốn cho ai biết. Đây là một cái nhược điểm chết người mà người lãnh đạo không nên có. Nếu kẻ nào có ý đồ bất chính nhất định sẽ nhắm vào nhược điểm này của hắn. Càng ít người biết được càng tốt.

-Tướng công? – Giọng Hồng Tụ như mếu máo.

Nàng vừa thử gợn tay kiểm tra trước mắt Lạc Thiên, nhưng quả nhiên hắn không có phản ứng gì hết. Không lẽ hắn sẽ giống như lúc trước tiếp tục mù loà? Nghĩ đến vậy nàng lại thương cảm mà trào nước mắt.

-Sẽ không việc gì? Ta đã quen rồi. Trước hết cứ giấu không để mọi người biết là được rồi. Nàng nói với mọi người ta đã nghỉ ngơi rồi, từ giờ không tiếp ai nữa. – Lạc Thiên hướng dẫn. – Còn bây giờ mau lấy quần áo khô cho ta thay.

-Vâng tướng công! – Hồng Tụ ngoan ngoãn vâng lời.

Ngày đầu tiên thâm nhập Quỷ Môn Quan, kết quả cũng không tệ. Đoàn thuyền đã có thể bình an vượt qua vùng biển nguy hiểm để đến hòn đảo có quặng mỏ. Tuy tàu lớn vẫn còn xa bờ nhưng thủy thủ trên tàu đã chèo xuồng nhỏ xuống thám thính đảo. Bọn họ chuyển vật tư xuống đồng thời cắm trại ngay trên bãi biển. Ngày mai sẽ bắt đầu vất vả thám hiểm rồi đây.

58. Chương 57 : Sự Thật Đau Lòng

Chương 57: Sự thật đau lòng

Hòn đảo này rộng chừng mười dặm vuông, có một ngọn núi lửa đã tắt vươn cao hình phượng hoàng ấp trứng. Lao Thiết Tâm cho rằng phượng hoàng tạo lửa là vật tượng trưng may mắn cho người thợ rèn, vì vậy mọi người nhất trí gọi đây là Phượng Hoàng đảo.

Khinh Trần có rất nhiều tin vui muốn báo cho Lạc Thiên, nhưng hắn suốt ngày cứ ru rú ở trong phòng. Mỗi lần Khinh Trần tìm đến, chỉ có mình Hồng Tụ ra thông báo là có người còn đang ngủ. Y đã biết hậu quả quấy rầy giấc ngủ của Lạc Thiên nghiêm trọng cỡ nào, từ trận quyết đấu với Ngưng Bích đến giờ, Khinh Trần không bao giờ dám quấy rầy giờ ngủ của Lạc Thiên nữa.

Qua một đêm nghỉ ngơi, Kim Thành chủ nhân phong lưu tiêu sái lại xuất hiện trên boong thuyền. Thần khí của hắn sáng khoái, cả người bừng bừng khí thế, giống như đêm qua đã uống tiên đơn diệu dược, khiến toàn bộ sức mạnh đã trở về trạng thái đỉnh phong. Còn về phần hắn đã dùng được gì thì chỉ có bản thân hắn và người cùng phòng đêm qua mới biết, bất quá đây là chuyện nội bộ của gia đình người ta. Từ kinh nghiệm xương máu lần này, Lạc Thiên rút ra kết luận, nữ nhân dù có cứng rắn thế nào cũng rất dễ dàng cúi lòng trước những kẻ đáng thương. Vì vậy sau này hắn nên thường xuyên trở nên đáng thương một chút.

Có được Thiên Long thần nhãn chỉ đường, đoàn thuyền cuối cùng cũng đã có thể cập sát bờ biển, giảm bớt khoảng cách trung chuyển đồ đạc lên bờ. Lạc Thiên rất hài lòng khi mọi việc đều rất thuận lợi. Nhân công người Triệu Đảo tất cả đều cao to khỏe mạnh, do công việc này tiền lương cao nên ai nấy đều hăng hái làm. Bọn họ dọn trống một vạt rừng thưa, lấy gỗ xây nhà, lấy lá lợp mái. Khu nhà ở, khu chỉ huy, khu sản xuất ... đều tuần tự làm theo những thiết kế sẵn có.

Nhóm người do Lôi Di dẫn đầu thám hiểm xung quanh cũng đã trở về. Lôi Di là một người thuần gốc Triệu Đảo, da đen, tóc quăn, thân to cao, ăn nói vô cùng hào sảng.

-Kim Thành công tử! – Lôi Di chấp tay chào, sau đó thoải mái ngoài xuống bàn rót từng bát nước lớn. – Đã tìm ra quặng mỏ rồi. Không ngờ nó lại nằm trong một hang sâu tự nhiên.

-Như vậy rất tuyệt, chúng ta không mất công khai phá đào hang. – Khinh Trần hồ hởi chen vào.

-Thiết bị và nhân công toàn bộ cũng đã chuyển lên đảo. Trong vòng bảy ngày chúng ta sẽ xây dựng xong căn cứ, chưa đến mười ngày sẽ bắt đầu khai thác được rồi. – Vương chương quản vui vẻ thông báo.

Vương Học Đoài là người thay mặt Lạc Thiên, có trách nhiệm quản lý cao nhất ở đây. Lạc Thiên chỉ mang danh là ông chủ, việc quản lý không trực tiếp nhúng tay vào, chỉ đôi khi đưa ra các quyết sách trọng đại của mình mà thôi. Sự nghiệp của Thành gia rất rộng lớn, không phải việc gì hắn cũng có thể nhúng tay vào được hết. Vương chương quản cũng đã quen với cách làm việc này, mọi người hợp tác đều rất thoải mái. Vương Học Đoài thân người cũng vĩ khôi không thua gì Lôi Di, râu ria xồm xoàm nhìn như sơn tặc, khiến ai thấy cũng kính nể. Nhìn bề ngoài không ai nhìn ra kẻ này có tài quản lý kinh thương, nhưng đây mới chính là điểm đáng nể của lão. Ẩn sau một lớp vỏ thô kệch là người tâm kỹ tính thông, khiến Lạc Thiên rất tin tưởng giao công việc quan trọng nhất trong năm này cho lão.

Cả ban quản lý đã có mặt đầy đủ trong phòng họp lớn mới xây. Vách tường và bàn ghế được ghép bằng thân dừa, mái lá phủ dày che được sương gió. Trong phòng đốt đuốc ấm áp, toả sáng rõ ràng. Bọn họ bàn bàn tính tính. Đôi lúc sự tranh cãi diễn ra quá gay gắt thì Lạc Thiên mới lên tiếng giải vây. Hắn muốn mọi người sớm có thể phối hợp với nhau thật ăn ý. Mọi chuyện diễn ra hết sức tốt đẹp.

Đêm thứ năm tiến vào trong Quỷ Môn Quan, toàn bộ nhóm có một đêm lửa trại mừng công đầu tiên. Đống lửa to được đốt ngoài bãi biển để tránh gây hoả hoạn cho khu trại xây bằng gỗ. Số lương lương thực mang theo đủ cho ba đội tàu ăn suốt hai tháng. Ngoài ra bọn họ còn đem theo rất nhiều vò rượu, một số người thạo việc còn đi săn thêm vài con thú rừng. Nhìn đám đàn ông hể hê ăn mừng làm hắn chợt nhớ đến thời còn ở Tây Viên quân, vì vậy Lạc Thiên cũng có phần hoà đồng thoải mái hơn một chút.

Chỉ có những gia nhân trước đây từng biết hắn mới hoảng hồn kinh ngạc. Quái dị kiêu khó tính như thiếu gia mà cũng có ngày thoải mái ngồi cùng đám nhân công thô lỗ ăn thịt uống rượu. Bọn họ suýt bị dọa cho lẫn ra ngất xỉu. Nguyễn lão bản và Hạ quản sự sau khi có thêm rượu vào thì liền bật ra khóc lóc kêu la. Bọn họ trước kia là thuộc hạ trực quyền của Lạc Thiên, bị hắn dọa nạt, đầy ải, ám ảnh đến tinh thần hoảng hốt. Nay thấy chủ nhân đổi tính rồi thì làm sao không lấy làm mừng đến rơi nước mắt.

Tay của Lạc Thiên vẫn còn bị thương nên hắn hành động không tiện. Có người nào đó nướng cánh gà xong liền đưa cho hắn ăn, nàng làm mặt thờ ơ giống như “Ta chỉ tiện tay nướng nhiều một chút, không phải cố tình làm cho chàng ăn đâu!” Một tay cầm que thịt nướng thì làm sao cầm chén rượu, lại có người nào đó thay hắn rót rượu rồi dâng lên tận miệng. Về thẹn thùng đỏ mặt trong ánh lửa bập bùng làm người ta say mê. Hồng Tụ rút khăn ra lau vết rượu trên áo hắn rồi giận dỗi nói.

đọc truyện mới nhất tại .

-Phiền phức quá, cả mình cũng không biết tự chăm sóc!

Trước mấy lời dạy dỗ không thật lòng của nàng, hắn chỉ biết lắc đầu rồi cười. Thật là một nữ nhân khẩu xà tâm phật, mỗi lần nàng nói câu nào cũng khiến hắn cười không dứt nổi. Mấy người xung quanh trước cảnh đó vừa tò mò vừa ngưỡng mộ. Hai người tình cảm thật tốt, thiếu gia bị mắng mà vẫn có thể cao hứng đến như vậy.

^ _ ^

Sự thật chứng minh là thời tiết u ám cũng sẽ làm tâm trạng người ta không tốt. Sau khi lên đảo vài tuần thì Lạc Thiên nghe được những báo cáo về việc đánh nhau và gây gỗ trong khu mỏ khai thác ngày càng nhiều. Sương mù vây kín Quỷ Môn Quan suốt năm không tan nổi. Mặt trời không chiếu tới còn không khí thì ẩm ướt. Nhân công ai nấy đều mặt nặng như chì, tâm tình không thoải mái, chỉ va chạm nhẹ cũng đủ gây ra xích mích cãi vã không đáng có. Hắn nhận ra sự việc này rất nghiêm trọng, nếu không giải quyết sớm thì chẳng mấy chốc sẽ xảy ra nội loạn mất.

Báo cáo Lạc Thiên gửi về cho Tông chủ đại ca của hắn mất bảy ngày mới tới nơi, lại thêm bảy ngày nữa sẽ nhận được hồi âm. Tổng cộng là mất đúng nửa tháng thì tin tức mới tới. Hôm đó hắn đang ngồi trong phòng chỉ huy, đầu đầu nghĩ cách giải quyết tình trạng nặng nề u ám trong khu trại, thì Mộc Châu Bình như cơn gió thoảng xuất hiện. Đám người Mật sứ này luôn thích dùng cách xuất hiện đột ngột này hù dọa người ta, may là Lạc Thiên có hùng đảm gan to, không dễ gì hoảng hốt vì mấy trò vặt vãnh.

-Thiếu gia, có tin từ Tông chủ.

Mộc Châu Bình dâng lên một phong thư mỏng te, so với bản báo cáo dày cả xấp của hắn thật không bỏ bèn gì. Trong thư Lạc Nhân viết.

“Đã rõ tình hình. Quỷ Môn Quan âm khí quá nặng. Nên ọi người tiếp xúc mặt trời, hấp thu dương khí. Đá ngầm xung quanh đảo là do hoả sơn phun trào mà thành chắc chắn đều có chứa đặc tính của quặng, dùng loại tinh kim Trích Ly gắn trên thân tàu sẽ tự động tránh được đá ngầm. Đại ca chiết bút.”

Đọc xong thư, hắn lấy tay vỗ trán một cái. Trời ơi, hắn ở tại chỗ nghĩ muốn nát óc không ra. Đại ca ở xa ngàn dặm, chỉ với vài dòng đã có thể giải hết các mối nguy hiểm. Lạc Thiên thua keo này thật không phục.

Như vậy là chỉ cần ngày hôm sau, trong trại đã truyền ra một tin tức. Kim Thành công tử vừa xây dựng một khu nghỉ ngơi ở trên sườn núi. Nơi đó ở vị trí khá cao, vượt trên tầng sương mù, có nắng ấm và phong cảnh tươi đẹp. Công nhân làm việc sáu ngày sẽ được tới đó nghỉ ngơi một ngày, hấp thu dương khí, rũ bỏ mệt mỏi. Nghe miêu tả khi nghỉ ngơi đẹp như bồng lai tiên cảnh, công nhân nào cũng hồ hởi làm việc, lực đực kéo nhau đi đăng khí ngày nghỉ ỉnh.

Còn việc đi lại an toàn trong Quỷ Môn Quan mới thật sự là vấn đề lớn. Trong đồng vật tư mang lên đảo quả thật có một khối tinh kim Trích Ly dùng để phân tách quặng sắt khỏi tạp chất. Thứ kim loại này vô cùng kỳ quái, tuy cùng là kim loại nhưng không dung hợp với bất kỳ thứ hợp kim nào hết. Giống như có phép thuật, hề đặt Trích Ly ở gần miếng kim loại nào cũng đều xuất hiện một lực đẩy vô hình khiến hai thứ không thể đụng nhau được. Lạc Thiên đã từng đặt miếng Trích Ly này ở một tảng đá trên đảo. Quả nhiên lực đẩy đủ mạnh để một người ngồi lên bồng bềnh cách mặt đất vài tấc.

Vấn đề là nếu muốn có một lực đẩy đủ lớn để tàu thuyền không đụng đá ngầm, xem ra phải bọc Trích Ly suốt toàn bộ đáy thuyền. Lạc Thiên trong lòng cảm thấy đau đớn mất mát. Giá Trích Ly còn mắc hơn vàng, nếu bọc toàn bộ đội thuyền bằng thứ mắc mỏ đó, thì hắn cần một khoản chi phí khá lớn. Nghe tới hao phí thì không một tên gian thương nào lại không đau lòng như cắt ruột. Nhưng không lẽ cứ mỗi lần tàu thuyền ra vào thì hắn lại ở trên mũi tàu quan sát chỉ huy. Dù không có tác dụng phụ của Thiên Long Thần Nhãn thì hắn cũng không rảnh rỗi làm cái công việc nhàm chán như dẫn đường đó suốt được. Chi phí mua Trích Ly, không thể tiết kiệm được rồi.

59. Chương 58 : Rắc Rối Lại Kéo Đến

Chương 58: Rắc rối lại kéo đến

Sau một tháng, tình hình ở Phụng hoàng đảo đã khởi động suôn sẻ. Lạc Thiên mới bắt đầu tính tới những bước tiếp theo. Tàu Khởi Phát đưa hắn vượt ra ngoài Quỷ Môn Quan tiến về phía bắc, đi đến đảo lớn có người gần nhất. Đi theo lần này, ngoại trừ Hồng Tự bên hắn không rời, còn có đứa nhỏ Tiểu Thiên Thiên, huynh đệ tốt Khinh Trần, cùng tay liên lạc đắc lực Mộc Châu Bình. Toàn bộ đám người còn lại giống như bị giam giữa vùng tứ giác, không có bản lĩnh của Lạc Thiên thì không ai mơ tưởng có thể thoát ra ngoài.

Mục đích chuyến đi lần này của hắn có gì ngoài truy lùng tinh kim Trích Ly. Đây không phải là thứ thông thường có thể dễ dàng tìm thấy, nếu không giá của nó cũng không mắc hơn vàng. Lạc Thiên tính toán, nếu gom đủ số lượng hắn cần, e rằng phải bôn ba nhiều nơi để gom góp.

Đi suốt ba ngày trời, bọn họ cập bến cảng Thu Sang, một thị trấn tương đối, với khoảng vài chục ghe tàu neo đậu, chủ yếu là ghé qua nghỉ ngơi đồng thời vào uống chén rượu của bà chủ Thu Sang. Người ở vùng đảo An Nhiên này không ai là không biết danh quán rượu Thu Ba vừa có rượu ngon vừa có mỹ nữ.

Quán rượu Thu Sang là một căn lầu gỗ, một nửa chìm sâu trong vách đá, một nửa nằm trên cầu phao nối liền với bến cảng. Khách nhân ra vào rất tấp nập, có đủ loại người. Ngư phủ đánh cá, giang hồ tứ hải, thủy thủ thuyền vận, thương hồ vãng khách ... thứ nào cũng có, điểm chung nhất đều là loại thô lỗ, lang bạt, xuất thân không rõ ràng.

Nhóm người của Lạc Thiên chưa bước vào quán đã nghe cửa sổ vỡ choang một tiếng, một nam nhân quần áo tả tơi bị ném ra khỏi cửa sổ, rơi tòm xuống nước, bên trong vang lên tiếng ồ ồ trêu chọc. Tiếng nữ nhân la to sang sảng.

-Cửu thuyền trưởng, ông lại ném vỡ cửa sổ, lần này chi phí đã tăng lên rất nhiều, không thể ghi sổ nữa, trả tiền đi.

Bên trong là một thiếu phụ trẻ tay đang cầm cuốn sổ la mắng nam nhân đầu trọc, mắt lé. Nàng ta có lẽ cũng chỉ ngoài ba mươi, nhưng khuôn mặt vẫn còn cực kỳ quyến rũ, lúc trẻ hẳn là một mỹ nhân khuynh thành, lớn tuổi càng sắc sảo mặn mà muôn phần hấp dẫn. Cửu thuyền trưởng chắc là khách quen ở đây, nghe mỹ nhân la mắng không giận mà còn cười lớn.

-Bà chủ, sau chuyến hàng này ta nhất định lời to. Sẽ quay lại quán Thu Sang của bà thanh toán hết tiền nợ.
- Lão cười xu nịnh, lộ ra hàm răng xiêu vẹo ố vàng.

-Hừ lần nào cũng nói sách phát tài, sổ ghi nợ đã chi chít hết, sắp phải đổi sang quyển mới mất rồi.

Bà chủ Thu Sang bỏ đi, sai mấy gia nhân dọn dẹp chỗ cửa sổ bị ném vỡ nát. Mấy khách nhân xung quanh có vẻ như đã quen với cảnh này, huýt sáo cổ vũ, sau đó lại ồn ào quay lại tiếp câu chuyện dở dang của mình.

-Thiếu gia, hay là đi chỗ khác. Nơi này hỗn loạn quá!

Mộc Châu Bình lo lắng. Thiếu gia thân phận tôn quý, sao có thể dùng bữa ở nơi tạp nhạp hạ đẳng này. Nhưng Khinh Trần lại vô cùng thích không khí nơi đây. Cảm giác hỗn loạn, thô tục gợi nhớ đến Bàn Tơ phố. Y giống như cá gặp nước, rồng gặp mây, tha hồ mà vùng vẫy. Khinh Trần bước nhanh vào trong quán, hít lấy hít để không khí như tên nghiện lâu ngày gặp thuốc. Lạc Thiên thấy y cao hứng như vậy liền cười.

-Dù sao cũng đã tới nơi rồi. Chúng ta dùng xong bữa rồi đi cũng không muộn. Chẳng phải Thu Sang quán rất nổi tiếng khắp nơi sao? Không vào thưởng thức có phải uổng chuyến đi này.

Thế là hần dẫn đầu những người còn lại đi về hướng cái bàn mà Khinh Trần đã ngồi sẵn. Thu Sang bà chủ thấy khách mới tới liền đơn đả ra chào, vẻ kỳ lạ của bọn họ khiến bà chủ có phần hơi ngạc nhiên. Đã lâu lắm rồi trong quán mới xuất hiện người thập phần nho nhã tiêu sái như Lạc Thiên, một tay hần bị thương còn dùng dây vải treo trên cổ, tay kia thì bồng theo một tiểu hài tử mập mạp đáng yêu vô cùng. Cô nương đi bên cạnh hần thì như hằm băng vạn năm chưa ai khai phá, khiến người người không dám dây vào. Trung niên hơi mập mạp giọng to hào khí, mặt hồng nhuận, nụ cười sáng khoải rất giống một hiệp khách lang bạt khắp nơi. Người trẻ tuổi đi cuối cùng thì mặt mũi bình thường, là loại chỉ nhìn qua người ta sẽ ngay lập tức quên đi. Nhưng điều là bà chủ Thu sang để ý chính là khí tức trên người hần đều dùng võ công phong bế, dù hần đứng đó nhưng vẫn cho người ta cảm giác không hề tồn tại, hẳn nhiên đây là do cố ý rồi.

Ngoại trừ nam nhân bị thương cùng đứa trẻ, thì những người bên cạnh hần đều có võ công cực cao, nhưng xem ra người làm chủ trong nhóm này mới chính là hần. Bà chủ lần lộn bao nhiêu năm trên đời, con mắt nhìn người cũng không phải là kém.

(.

-Các vị khách quan, xin chào. Mọi người muốn dùng món gì? - Bà chủ cười tươi như hoa chào đón.

-Chúng ta tới dùng bữa. - Quả nhiên Lạc Thiên là người lên tiếng trước. - Trong quán có món ngon nào nổi tiếng thì cứ dọn lên hết. Thêm một chén cháo cho trẻ con.

-Hai vò rượu cho người lớn - Khinh Trần nhắc nhở.

-Đúng vậy, thêm hai vò rượu cho họ! - Lạc Thiên đánh mắt về phía Khinh Trần và Châu Bình.- Phần tại hạ thì thêm một ấm trà thượng hạng.

-Hải sản tốt xương. - Hồng Tụ mở miệng nói vu vơ.

-Mấy ngày nay ta đã ăn quá nhiều ghê sò cua ốc rồi. - Lạc Thiên phản đối.

Nào ngờ Hồng Tụ lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác ra vẻ ta mặc kệ. Cái lưng của nàng còn viết rõ chữ "Không nghe theo sẽ không nhìn mặt chàng nữa." Lạc Thiên đành thở dài.

-Có món hải sản nào ngon ngon thì dọn thêm lên.

-Không cay. - Hồng Tụ nhắc nhở.

-Không cay. - Lạc Thiên máy móc lặp lại.

Ăn cay chính là sở thích của hắn đó nha. Nhưng từ khi Hồng Tụ bước vào đời hắn, liền tiếp quản hết tất cả mọi thứ, ngay cả cái sở thích ăn cay này cũng bị cấm đoán. Ai bảo hắn trong người quá nhiệt, tức giận thì ngất xỉu, đại nộ thì hộc máu, gió thổi qua thì lặn đùng ra ốm, không gần nữ nhân thì hoả dục đốt người. Nàng giống như bảo mẫu hết thứ này cảnh đến thứ kia cấm. Không nghe lời thì không thèm nhìn mặt, hờ ra một tý là giận dỗi đòi bỏ đi. Cho dù hắn vô pháp vô thiên, trái tính trái nết thì dưới chân nàng cũng phải ngoan ngoãn phục tùng.

Bà chủ Thu Sang vừa ghi món ăn vừa kín đáo mỉm cười, thì ra mối quan hệ giữa bọn họ vì diệu như thế. Xem ra cái hồ bằng kia chỉ là vẻ bên ngoài, bên trong chắc chắn là nham thạch đang cháy đỏ.

-Khách quan chờ một chút, món ăn sẽ dọn lên liền đây.

^ _ ^

Bữa ăn của họ diễn ra rất bình thường như mọi khi. Khinh Trần ôm rịt lấy vò rượu không buông, ép Châu Bình giao chén cùng y. Châu Bình ngược lại rất tinh quái, hầu hết đều có thể qua mặt Khinh Trần mà chuyên tâm nghe ngóng khắp nơi. Y giống như đang phân tích kỹ lưỡng, cẩn thận ghi nhớ để sau này viết ra thành tài liệu vậy. Đây là thói quan của Mật sứ, thông tin lớn nhỏ, chi tiết vụn vặt thế nào cũng không bỏ qua. Tất cả đều có thể biến thành tin tức để đem đi mua bán được. Thính Phong các phát triển mạnh như ngày nay cũng chính là nhờ những Mật sứ cần cù như đàn kiến, 'lớn không bỏ, nhỏ không tha', cứ thứ gì nhặt được đều tha về tổ. Mà một cái quán ồn ào tạp nham chính là kho báu cho những người thu thập tin tức như Châu Bình.

Tiểu Thiên Thiên đã chuyển qua cho Hồng Tụ bế. Nàng vừa loay hoay đút cháo cho đứa nhỏ, ăn phần cơm của mình. Thỉnh thoảng nàng nhét đồ ăn cho Lạc Thiên, bắt hắn ăn hết mấy thứ hành củ rau xanh mà hắn rất ghét. Tay bị thương của Lạc Thiên vốn là tay mặt, vì vậy hắn trải đặt cầm thìa bằng tay trái, vung vãi thức ăn khắp bàn mới có thể đút được một miếng vào miệng, vất vả vô cùng.

Lại có tên ngu ngốc nào đó không biết lượng sức, nhìn trộm qua bàn hắn rồi cười to.

-Tiểu tử, lớn rồi ăn cơm cũng không xong. Hay ngươi cùng với đứa nhỏ để cho bà mẹ trẻ đút cháo cho ăn nhá.

Tên hỗn đản chưa kịp cười hết ý thì ngay lập tức té nhào xuống đất, hai tay ôm lấy mặt. Đồng bọn của hắn lật ra thì mới phát hiện, một mắt của tên kia đã bị chiếc thìa cắm vào, mau me chảy tràn ra khắp mặt. Trong quán nổi lên một trận xôn xao ồn ào, không ai biết rõ kẻ ra tay. Bà chủ Thu Sang nhìn thấy cảnh đó trong lòng hơi hoảng sợ, "Ra tay bá đạo quá, lại cực kỳ điêu luyện, vô thanh vô tức."

Lạc Thiên hẳn nhiên biết tên ngu ngốc xấu số kia vì mình mà chuốc hoạ, đồ ăn đang trong miệng cũng làm cho hắn ho sặc sụa. Hồng Tụ bỏ một chiếc thìa còn lại trong tay xuống, nàng rót cho hắn một chén trà. Quả nhiên là Vô Ảnh, ra tay cũng không ai hay, không ai thấy.

Vừa liếc nhìn Hồng Tụ một hồi, bà chủ Thu Sang liền chạy ra khỏi quầy cùng nhóm người xung quanh đưa tên máu me đi tìm đại phu. Với vết thương cỡ đó, e rằng nửa đời sau của hắn trở thành tên chột mất rồi.

Không khí trong quán đột nhiên trầm xuống hẳn. Ai cũng từng ỉnh là một tay cao thủ tung hoành bốn bể, võ công quái nhân gì cũng đã từng thấy qua, thế nhưng không ai phát hiện được chiếc thìa kia là do kẻ nào phóng ra. Mọi sự chú ý tập trung vào nhóm người đáng nghi đang ngồi cạnh cửa sổ, ai cũng đều nhón nháo vì việc xảy ra, chỉ có họ bình thản xem như không thấy chuyện gì.

Tên xấu số vừa mới nãy trêu chọc tiểu tử một tay bị thương, tuy nhiên hắn cầm thìa ăn cơm còn không xong thì làm sao ra tay. Nam nhân mập mạp, mặt mày đỏ gấc, xem ra là tám phần say rượu, hai phần bất minh. Người trẻ tuổi cầm đầu vào bắt ăn làm người khác có cảm giác hắn không tồn tại, chỉ liếc nhìn qua một lần liền không có một chút nghi ngờ. Nữ nhân còn lại tay đang ôm một đứa nhỏ, tay kia đút cháo cho nó ăn. Nhìn tổng thể bọn họ không có ai đáng nghi ngờ. Thế nhưng tất cả người trong quán chỉ có thể khẳng định, là một người trong số đó đã ra tay.

Trong lúc mọi người còn đang im lặng phỏng đoán, thì đột nhiên cửa lớn của quán bị đập bung. Cả một đám hùng hổ kéo vào. Tên dữ dằn cầm đầu hét lớn.

-Là kẻ nào ra tay đã thương huynh đệ của ta?

Thì ra lão đại của tên lúc này kéo đến trả thù rồi.

60. Chương 59 : Bị Bắt Cóc

Chương 59: Bị bắt cóc

Trong vùng biển An Nhiên đảo này không ai là không biết Cự Kinh bang ác bá nổi tiếng. Bang phái này nửa giống hải tặc nửa giống côn đồ, thường xuyên tuần du trên biển chặn thuyền thu phí. Tổng bang của chúng trú trên một đảo nhỏ đối diện với Thu Sang bên cảng, vì vậy nơi này cũng giống như địa bàn của bọn họ. Chẳng những không ra tay cướp bóc mà còn khiến không ai dám tới bên cảng sinh sự.

Người của Cự Kinh bang thường xuyên tập trung đông đảo ở trong ngoài bến cảng, thế lực hùng mạnh không ai dám chọc vào. Chỉ cần là Cự Kinh bang đi qua thì người trên đường phải nép hết vào lề, bọn họ mà trừng mắt thì ai nấy đều cúi đầu khiếp sợ. Vậy mà hôm nay bang chúng của Cự Kinh lại bị người khác ra tay đả thương, lão đại Cự Hoàng liền dắt mấy chục huynh đệ đi tìm kẻ đồ tính sổ.

Người trong quán ai nấy đều biết danh Cự Hoàng, đồng loạt hoảng sợ chạy nép hết vào góc. Nếu chẳng may có đánh nhau to, họ còn biết đường mà leo cửa sổ nhảy xuống nước. Thu Sang quán chính là có một cái điểm hay này, hết thấy đều rất tiện bề trốn chạy. Dân đi biển mà nhảy xuống nước thì đồ ai mà bắt được, vì vậy dù có là hải tặc hay tội phạm truy nã đều có thể nghênh ngang đi vào quán ngồi ăn.

Mấy người hoảng sợ chạy nép vào góc khiến không gian giữa quán trống trơn, nổi bật lên đó là một bàn ăn có bốn thực khách. Bọn họ giống như hoàn toàn không nghe không thấy người của Cự Kinh bang, thần nhiên làm tiếp việc của mình.

Khinh Trần uống rượu ừng ực, sau đó khà ra một hơi sảng khoái. Châu Bình cầm cúi ngồi ăn, ra vẻ trời có sập xuống cũng không phải là việc của y. Lạc Thiên lấy đĩa xôi xôi chén cơm một cách ngao ngán, tay hần trượt một chút làm cọng cải xanh văng khỏi chén, trên bàn đã đầy những thứ rơi ra trước đó. Hồng Tụ kiên nhẫn gấp một cọng cải khác đặt vào chén hần, rồi quay qua nhét cháo cho Tiểu Thiên Thiên.

Cự Hoàng biết mình bị làm lơ nên gầm lên một tiếng tức giận.

-Là ai trong số các người đã ra tay. Mau thành thật thì ta tha cho những người còn lại.

Hần nhiên là không ai đáp lại lời nói của gã. Một gã lâu la nôn nóng vùng dao chạy trước lập công, chưa đến gần được chỗ của bốn người thì lập tức ngã xuống sàn, trên bắp đùi là một cây dũa khác. Toàn bộ người trong quán hết nhìn tên lâu la lại quay ra nhìn bốn người thần bí. Không ai kịp nhìn thấy là kẻ nào đã ra tay.

Hồng Tụ lấy đôi dũa mới gấp con nghêu bỏ vào chén Lạc Thiên. Hần thở dài.

-Mất hứng quá, không ăn nữa. Bà chủ tính tiền. – Hần gọi lớn.

Bà chủ Thu Sang núp sau quầy, lú đầu lên nói.

-Khách quan không cần tính. Hôm nay bốn quán đãi mọi người. Các vị lên đường thông thả!

Cả bốn người chán nản đứng lên. Hồng Tụ giao Tiểu Thiên Thiên cho Châu Bình, hần liền dùng tấm vải lớn bao lấy đĩa trẻ rồi công sau lưng. Khinh Trần đi bên cạnh xiêu xiêu vẹo vẹo ra chùng đã thấm rượu rồi. Lạc Thiên nhếch mép cười. “Mới hai vò rượu sao có thể làm khó được huynh.” Hồng Tụ từ đầu tới cuối vẫn duy trì trạng thái hồ hững không quan tâm tới bất cứ thứ gì.

Bốn người chạm mặt với đám người đứng chặn ngoài cửa.

-Huynh dài, xin nhường lối. – Lạc Thiên lịch sự cười tươi.

Khuôn mặt của Cự Hoàng nhăn nhúm lại vì bị người ta xúc phạm. Gã cầm đại đao bổ xuống chỗ Lạc Thiên như dùng hết sức bổ củi. Khinh Trần giật nhẹ nút thắt trên áo, cây côn tam khúc của y liền ngay lập tức

xuất ra. Bình thường cây côn này có thể xếp thành ba khúc nối với nhau bằng dây xích, khi vắn nhẹ có thể khớp với nhau tạo thành một trường côn. Đây là vũ khí đặc ý nhất của Kinh Trần do chính tay Lao Thiết Tâm chế tạo. Vừa tinh tế tỷ mỉ, vừa cứng chắc lại dẻo dai.

Tiếng đao chạm vào trường côn vang lên chói chói. Vũ khí cùng toé lửa, còn hai đầu thủ thì đồng loạt tách ra. Hồng Tụ nhanh chóng kéo Lạc Thiên lui lại, đồng thời đứng phía trước hấn bảo hộ. Châu Bình công trên lưng Tiểu Thiên Thiên thì mất tâm mất tích, quả nhiên ẩn thuật của Mật sứ cao thâm vô cùng.

Kinh Trần và Cự Hoàng cùng lúc giao chiêu đánh nhau còn chưa phân thắng bại. Thuộc hạ trong Cự Kinh bang thì không sao bước tới hỗ trợ cho lão đại được, bất cứ ai nhúc nhích khỏi vị trí của mình đều bị phi đao hạ gục. Đáng sợ là không người nào nhìn kịp nữ nhân kia ra tay như thế nào, chỉ thấy hai ống tay áo của nàng hơi khẽ động là có một người kêu to lên ngã xuống. Những người vô can núp xung quanh cuối cùng đã biết ai là người động thủ gây sự đầu tiên.

Kinh Trần lâu ngày không được động tay động chân, vừa có rượu vào liền cao hứng. Cùng Cự Hoàng so chiêu không biết nường tay, đánh cho trời long đất lở. Sàn gỗ của quán bị hai người đập cho vỡ nát, có thể nhìn thấy rõ mặt biển loang loang bên dưới. Thấy sự tình nghiêm trọng, nên bà chủ Thu Sang liền lú đầu lên la hét.

-Các người mau dừng tay lại! Sắp sập đến nơi rồi! xem tại

Thế nhưng tiếng ồn của cuộc ẩu đả khiến âm thanh của người thiếu phụ này như bị nhấn chìm. Đột nhiên sàn gỗ dưới chân Lạc Thiên chấn động, lớp ván bị người ta đánh cho vỡ nát, kéo theo hấn rơi thẳng xuống bên dưới. Hồng Tụ cực kỳ nhanh nhạy, chụp được tay trái của Lạc Thiên, kéo hấn lơ lửng bên dưới sàn nhà. Thì ra ngoài những người trước mặt kéo tới khiêu khích, còn có kẻ lén lúc đằng sau ám toán. Cự Kinh bang nổi tiếng trên giang hồ cũng nhờ những độc kế như thế này.

Thấy Hồng Tụ đã bị chế trụ hết một tay, thuộc hạ Cự Kinh bang liền đồng loạt xông lên, dùng thế mạnh người đông vượt qua tầm phòng thủ của nàng. Bên dưới sàn, thích khách cũng dùng kiếm nhắm hướng Lạc Thiên mà đâm tới, hấn ngay lập tức tự buông tay Hồng Tụ ra, cả thân người rơi tòm xuống biển. Hồng Tụ muốn ngay lập tức ứng cứu nhưng đâm lâu la như ruồi nhặng xung quanh không cách gì xua đi hết. Kinh Trần thì bị Cự Hoàng cầm chân, Châu Bình đu trên xà nhà thì còn vướng đứa bé nên cũng không thể nhảy xuống nước được. Đồng bọn trong Cự Kinh bang thuận lợi bắt được Lạc Thiên đi, vừa lúc Cự Hoàng và thuộc hạ cũng nhanh chóng rút lui. Vừa chạy hấn còn vừa hét lại.

-Lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt!

Hồng Tụ cảm phần nhìn mà không làm gì được. Trong đời nàng, lần đầu tiên hối hận vì những gì mình đã làm.

^ _ ^

Lạc Thiên ngay sau khi rơi tòm xuống nước liền theo bản năng quẫy đạp để trời lên. Rắc tiếc là có sẵn mấy người vừa xuất hiện kéo hấn sâu xuống nước. Cự Kinh bang cơ bản là những chuyên gia bơi lội dưới biển, dù tay hấn có lạnh lặn thì cũng không thể nào chống lại một người trong số họ, chứ đừng nói chỉ đến ba người. Không khí ít dần khiến đầu óc hấn mê muội. Cuối cùng Lạc Thiên cũng không vùng vẫy nữa, để mặc cho đám người kia muốn lôi đi đâu thì lôi.

Hấn tỉnh dậy thấy mình bị trói gô kéo lê trên bờ biển, cánh tay siết chặt đau thấu tận trời xanh. “Chết tiệt, xương gãy chưa lành hết, lại bị bọn ác tặc này đập mạnh, gãy thêm lần nữa rồi”. Cơn đau làm hấn thở không ra hơi, muốn mở miệng mắng to cũng không có sức.

Ba nam nhân cao lớn cả người cũng ướt sũng như Lạc Thiên đi phía trước.

-Chúng ta bắt tên này về làm gì? – Một người hỏi.

-Đồ ngu, dĩ nhiên là dụ dỗ đồng bọn của hấn tới, rồi làm gỏi cả bọn. Dám gây sự với Cự Kinh bang chúng ta?

-Vậy lúc này sao không diệt hết bọn chúng, còn giở trò bắt cóc làm gì?

-Ngu ngốc, có thấy bọn lúc này là cao thủ, ngay cả lão đại cũng không thắng nổi sao. Chỉ có tên này là ‘gà’ nhất, bắt hần để không chế mấy tên kia.

-Lỡ như bọn kia không tới?

-Thì cứ giết hần rồi vứt xác xuống biển. Dù sao vùng này cũng là của Cự Kinh bang chúng ta quản lý. Bọn người kia chỉ cần rời khỏi bến cảng thì chúng ta liền đánh đắm thuyền chúng. Cho cả lũ gặp lại nhau tại long cung.

Sau đó cả bọn cùng cười sảng khoái. Lạc Thiên im thin thít, không dám lên tiếng cự cãi gì hết, chú tâm làm một con tin thật ngoan ngoãn.:06(1):

61. Chương 6 0:Lấy Răng Trả Răng, Lấy Mắt Trả Mắt

Chương 60:Lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt

Hồng Tụ giống như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Họ điều động thêm người trên tàu Khởi Phát đến mò tìm cũng không phát hiện Lạc Thiên đâu. Trước đây hần nhiều lần rơi xuống nước, đều bình an vô sự. Lần này biến mất, khẳng định chắc chắn là bị người ta bắt đi.

Dù sao bà chủ Thu Sang cũng là người am tường địa phương này, nên Khinh Trần hướng đến đây xin giúp đỡ.

Đã đánh sập quán người ta mà còn muốn giúp đỡ ư? Tuyệt chiêu biến thù thành bạn nhanh như vậy, trên đời chỉ có thể dùng sức mạnh của kim tiền là hiệu quả nhất thôi. Bọn họ là người của ai chứ? Chính là người của Kim Thành công tử giàu nứt đố đổ vách, vấn đề tiền bạc không phải lo tới. Bà chủ nhận được tiền bồi thường liền hăng hái chỉ tay ra ngoài biển. Cách bến cảng Thu Sang hai hải lý chính là hòn đảo căn cứ của Cự Kinh bang.

Hồng Tụ rất muốn ngay lập tức tới tháo dỡ cái căn cứ chết tiệt kia. Nhưng trong những người còn lại, có Khinh Trần là bình tĩnh sáng suốt nhất, y dĩ nhiên ngăn không cho nàng làm vậy. Nơi đây là địa bàn của bọn chúng, đối phương đã chiếm trước được địa lợi, còn bắt thêm con tin tức có trong tay thiên thời. Nếu mạnh động, e rằng tính mạng Lạc Thiên khó giữ. Suy nghĩ và phân tích chín chắn của Khinh Trần tạm thời ngăn không cho Hồng Tụ liều thân, nhưng cũng không ngăn được nàng bình tĩnh lại được. Không hiểu nàng luyện qua môn võ công gì, nội lực cực mạnh. Giận dữ vỗ bàn một cái cũng có thể khiến nó trở thành gỗ vụn.

^ _ ^

Trên đảo Cự Kinh của Cự Kinh bang có lầu son gác tía cực kỳ xa hoa. Đứng nhìn bọn họ thô lỗ như vậy, thật ra đây là một bang phái đã từng có lịch sử lâu đời. Thế lực Cự Kinh bang ngày xưa rất lớn, nhưng đến đời Cự Hoàng đã bắt đầu lụi tàn. Chẳng những không được xếp vào hàng danh môn chính phái mà còn bị ghép vào hạng côn đồ tiểu tốt, địa bàn cũng chỉ còn quanh quần đảo An Nhiên.

Đối với một kẻ bị coi là con tin như Lạc Thiên, dĩ nhiên không được đối xử tử tế. Hần bị ném vào nhà củi nhốt lại. Trên đường bị kéo tới đây, Lạc Thiên đã quan sát rất kỹ địa hình. Nhà chứa củi nằm ở nơi tách biệt sau hậu viện, dù hần có gào to kêu cứu thì cũng không có ai nghe. Bất quá, hần thích điều này.

Lạc Thiên mở xoè bàn tay trái, một thanh đoản đao trượt khỏi ống tay áo, rơi ngay vào lòng bàn tay đang mở. Lúc trước hần chọn thiết kế này, vì quả thật rất tiện giấu binh khí, lại có thể dễ dàng xuất ra ngay lập tức. Đây là một trong hai cây đao của Ngưng Bích, hần luôn mang bên người. Ban đầu chỉ là tưởng niệm, nhìn vật nhớ người, không ngờ lại có lúc hữu dụng. Lạc Thiên dùng đao cắt dây trói. Dây thừng vừa rơi xuống đất, hần liền thở phào nhẹ nhõm. Bọn ác ôn kia thật quá đáng, trói hần như khúc giò đến không thở nổi. Hần kiểm tra tay mình, thấy cánh tay mặt đã sưng to, đau nhức không chịu nổi. Lạc Thiên xé một dây vải trên áo, nẹp cánh tay lại rồi đeo lên cổ. Vừa làm vừa mắng mười tám đời tổ tông của bọn Cự Kinh bang.

Cây đao nhỏ không ngờ rất hữu dụng, lách qua khe cửa cũng có thể mở được chốt gài. Lạc Thiên len lén đi vào nhà bếp, chồm được rất nhiều màn thầu. Có đủ lương thực, hẳn đi ngược hướng sơn trang, sâu vào trong núi. Muốn bắt hẳn làm con tin hả? Đừng mơ! Đợi đến khi người của Khinh Trần tràn lên đảo đi, không có con tin thì Hồng Tụ có thể làm cỏ cả bọn. Lạc Thiên vừa đi vừa hả hê nghĩ tới viễn cảnh tương lai. Chỉ cần trốn kỹ, chờ đến khi nào lửa cháy bốc khói khắp sơn trang này là được. Hẳn tin rằng Hồng Tụ dữ dần tìm không được người, chắc chắn sẽ phóng hỏa nơi này.

Kết quả là đêm đó Lạc Thiên qua đêm trong một hang động giữa núi. Hang động khá nhỏ nhưng sâu, ngoài cửa lại bị dây leo che khuất, nếu Lạc Thiên không tinh mắt, đã không phát hiện ra nơi này. Như vậy càng tốt, có nơi che nắng che mưa, lại không sợ dễ dàng bị phát hiện. Hẳn trần trọc nằm trên phiến đá phẳng, “Ai da, thật là đau lưng.”

Nửa đêm, ánh trăng đột nhiên lọt qua khe hở trên trần hang, chẳng biết vô tình hay cố ý mà sau một hồi phản xạ lung tung, ánh sáng càng trở nên cực thịnh. Lạc Thiên bực mình nhồm dậy, “Người ta đang mệt mà muốn ngủ cũng không yên”. Hắn dụi dụi mắt nhìn bức tường sâu phía cuối hang đang phát ra những hình vẽ sáng lấp lánh. Hắn nhìn kỹ hơn, thì ra đó là một pho bí kiếp võ công. Phía trên có khắc mấy chữ “Tặng người hữu duyên.”

Lạc Thiên nhìn sơ qua một lượt rồi tiếp tục cuộn mình nằm ngủ tiếp, cố gắng tránh thứ ánh sáng đang toả ra rực rỡ kia. Thật rách việc, hẳn đâu thể học võ công. Nếu thân thể hẳn chịu nổi thì từ năm sáu tuổi đã tìm sư phụ luyện võ rồi. Nhưng thể chất hẳn đã vậy, thì mọi việc cũng không cưỡng cầu. Ngoại trừ lần sa cơ thất thế này, hẳn cảm thấy trước giờ không cần võ công cũng có thể sống tốt. Nam nhi chỉ cần một cái đầu thông tuệ và ba tất lưỡi của mình cũng đã có thể lập nên sự nghiệp. Danh nhân lưu danh sử sách vì tài trí, chứ ít có tên võ phu nào được truyền tụng lâu đời cả. (Cái này là do hắn tự an ủi bản thân)

Rốt cuộc, một pho tuyệt thế võ công thất truyền lại tiếp tục chìm vào quên lãng. Chỉ tiếc là người hữu duyên, cũng chưa chắc là kẻ thích hợp.

^ _ ^

Đảo Cự Kính bốn phía là biển, sơn trang lại nằm lưng chừng trên vách núi, vì vậy có thể quan sát khắp xung quanh, chỉ cần có thuyền bè nào tiếp cận thì sẽ ngay lập tức bị phát hiện. Đêm khuya thanh vắng, sóng biển vỗ ì oạp vào bờ. Tên tiểu tốt đứng canh hôm nay vẫn theo thói quen nghe ngóng quan sát khắp bốn phía. Vẫn chỉ có tiếng sóng biển đều đặn quen thuộc. Y ngáp dài một cái rõ to, công việc canh gác ban đêm này quả nhiên nhàm chán.

Có hai bóng đen thừa lúc người không để ý, ngoi khỏi mặt nước rồi nhanh chóng lướt nhanh qua bãi biển. Phía bên kia là khu rừng cây um tùm đang chờ họ, bóng đen nhanh chóng bị che khuất. Mặt trăng đang ở hồi đại thịnh, thủy triều chẳng mấy chốc sẽ dâng lên cao xóa hết dấu chân của họ trên bờ cát. Châu Bình và Hồng Tụ vận nội công để hong khô quần áo. Lần đầu tiên, một cao cấp Mật sứ cùng tuyệt thế sát thủ hợp tác với nhau hành động.

Năm canh giờ trước, người trên tàu Khởi Phát đã bàn xong hết kế hoạch tác chiến. Hai cao thủ có khinh công và khả năng ẩn thân tốt nhất trước tiên sẽ đột nhập lên đảo thám thính, giải cứu con tin. Khi đưa được Lạc Thiên đến nơi an toàn sẽ đốt khói hiệu, lúc này Khinh Trần sẽ dẫn đội quan binh lên đảo tóm hết cả bọn. Dùng lệnh bài Ngự sứ của Lạc Thiên thì muốn điều bao nhiêu binh mã địa phương mà chẳng được. Chỉ có điều bọn họ không nghĩ rằng nếu hẳn biết được kế hoạch này sẽ cật lực phản đối. Đảo An Nhiên rất gần Quý Môn Quan, Lạc Thiên rất sợ tung tích mình sẽ bị lộ ra ở gần nơi này. Nhưng ngoài hẳn ra, không có ai lại tính dài ra được như vậy. Trước mắt bọn họ toàn nôn nóng cứu người.

Hai người lặng lẽ di chuyển trong đêm như cơn gió thoảng, đi qua rừng cây mà không làm lay cành phát tiếng. Phía trong sơn trang đèn lồng đốt đỏ, thủ vệ sâm nghiêm, xem ra bọn họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng sợ người đột nhập. Châu Bình vận khí nhẹ nhàng nhảy từ bờ tường lên nóc nhà. Bí mật đột nhập chính là nghề nghiệp của y. Hồng Tụ cũng không thua kém gì, nằng núp sau bờ tường ném liên hai phi đao. Cặp thủ vệ liền không hơi không tiếng ngã vật xuống. Hồng Tụ nhảy vào trong hậu viện, kéo xác hai tên kia giấu sau ngọn giả sơn, hoàn mỹ không chừa lại chút vết tích. Một người giống như mèo hoang tung hoành trong bóng tối, một người giống như cú đêm giờ vuốt săn mồi. Một cặp hành động đáng sợ càng quét qua khắp sơn trang, vậy mà không hề có ai hay biết. nguồn

Cự Hoàng đang ngủ yên trong giường thì bị người ta kề dao vào cổ. Ghê gớm nhất là trước đó hắn không phát hiện ra bất cứ ai đến gần phòng mình. Tiếng nói băng lãnh như u hồn thổi vào gáy y.

-Người đã giấu ở đâu! – Hồng Tụ gần giọng.

-Nhốt trong nhà củi! – Y lấp bắp trả lời.

-Nói láo.

Đi kèm với tiếng la giận dữ là một cái tát tai giáng trời. Trước đó bọn họ đã từng uy hiếp những tên tiểu tốt khác, kết quả là tìm không được người trong nhà củi. Không lẽ là kế sách âm mưu của Cự Hoàng? Hồng Tụ tức giận cửa mạnh dao vào cổ Cự Hoàng, khiến một dòng máu đỏ tiếp tục chảy ra. Nàng hét lớn.

-Người giấu ở đâu, mau mang ra!

-Ta nói thật, là giấu trong nhà củi.

Đối phương đã ngoan cố như vậy, Hồng Tụ cũng không khách sáo giáng thêm cho y một chưởng. Cự Hoàng bị chấn động lẫn dài xuống đất. Nội khí trong cơ thể chấn động tán loạn, kèm không được nôn ra một ngụm máu. Phen này có lẽ y đã bị nội thương cực nặng rồi.

Chỉ cần một canh giờ, toàn bộ nhân sự trong sơn trang đã bị Hồng Tụ lôi ra hết, trói thành một đám quỳ gối giữa sân. Bọn họ bị tấn công bất ngờ, toàn bộ đều bị lôi từ trên giường ra ngoài này. Nhìn hoàn cảnh lúc này, Cự Kinh bang giống như lương dân bị bọn cướp tập kích. Hồng Tụ cầm cây đuốc đi qua đi lại đầy nôn nóng, trong mắt nàng phản chiếu ánh lửa đỏ rực, nhìn đáng sợ như ác quỷ dọa xoa.

Một bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống bên cạnh nàng. Mộc Châu Bình lắc đầu.

-Đã truy tìm khắp sơn trang cũng không thấy người đâu.

Vừa nghe câu đó Hồng Tụ giống như núi lửa phun trào, ném ngay câu đuốc vào từ đường của Cự Kinh bang. Bài vị mấy chục đời tổ tông của bang phái đã bị tẩm sẵn dầu, vừa bén lửa đã bốc cháy phừng phừng thành một đám lớn. Cự Hoàng và đồng bọn thấy cảnh đó liền sợ hãi khóc cha khóc mẹ. Bọn chúng đã đại dật chọc vào chỗ không nên chọc rồi.

-Cô nương xin tha mạng. Cô nương xin tha mạng. – Cả bọn gào khóc thê lương. – Quả thật chúng ta đã đem công tử nhốt vào nhà củi, nhưng không hiểu sao người lại biến mất. Cô nương xin tha mạng.

Thế nhưng mấy lời này chẳng những không hiệu quả mà còn làm Hồng Tụ lo sợ đến phát điên. Nàng phát phi đao khiến mấy ngọn đèn lồng rơi xuống đất, bắt đầu cháy lan hết mấy khu nhà xung quanh. Kể cả Châu Bình đứng bên cạnh cũng rung mình hoảng sợ. Họ chỉ ước hẹn sẽ nhóm một đồng lửa làm hiệu, chứ đâu có nói sẽ hoả thiêu toàn bộ cơ ngơi của Cự Kinh bang đâu. Chỉ có điều, đối diện với gương mặt đáng sợ của Hồng Tụ, Châu Bình không dám can. Hắn lo sợ trong lòng, “Thiếu gia mau xuất hiện, nếu không sẽ xảy ra một trận đồ sát mất”.

62. Chương 61 : Hắn Là Loại Người Gì?

Chương 61: Hắn là loại người gì?

Đáng tiếc Lạc Thiên vì mệt mỏi và mất ngủ một đêm, hắn mãi đến khi nắng lên cháy đít mới chịu tỉnh dậy. Lạc Thiên lò bò ra cửa hang, phát hiện ra khói của đám tro tàn đang bốc lên từ sơn trang của Cự Kinh bang. Hắn ngạc nhiên “Sao nhanh vậy?”

Khi Lạc thiên đi xuống núi thì người ra chào đón hắn không ngờ lại là một bọn quan binh. “Chắc hẳn Khinh Trần và Hồng Tụ đã tự tiện lấy kim bài đi mượn binh mã.” Hắn nhú mày lo lắng, “Như vậy dấu vết của mình đã bị bại lộ rồi, sau này phải tìm đường che dấu.”

Khinh trần thấy hắn thì thở phào nhẹ nhõm.

-Huynh đệ, người vẫn không sao? Lúc nghe tin không tìm thấy người, bọn ta vô cùng lo lắng!

-Đệ không sao. Phải rồi, không thấy Hồng Tụ đâu?

-Ta vừa mới bảo nàng ra ngoài bến tàu để bình tĩnh lại. Người nhìn xem, vì người đã gây ra cái cố sự gì? – Khinh Trần hất mặt về phía đống đổ nát đã từng là sơn trang xinh đẹp. – Mà nàng ấy không phải là Ngưng Bích sao?

-Không phải, đó là Hồng Tụ, tỷ tỷ song sinh của Ngưng Bích.

-Ách ... cái tên đào hoa nhà người. Từ lúc nào đã lấy mặt đổi đào, ta cũng không phát hiện. Thật là quá đa tình! – Khinh Trần nhảy dựng lên cảm thán.

-Sống không phong lưu, uống thiếu niên. – Hắc cười to đắc ý.

Trong lúc quan binh áp giải hết toàn bộ bọn Cự Kinh bang lên thuyền lớn, Hồng Tụ vẫn ngồi yên trên mỏm đá, mắt xa xăm nhìn ra đại dương mênh mông. Kể từ cuộc chiến loạn năm xưa ở Cổ Thành, gia đình tan nát, nàng rất sợ chia ly, sợ kinh khủng cảm giác phải mất đi người thân. Vừa mới có thêm một người bước vào cuộc đời của nàng, chiếm một vị trí trong tim nàng, thế nhưng Hồng Tụ lại một lần nữa không bảo vệ được hạnh phúc mong manh đó. Sự hụt hẫng, trống rỗng đến đáng sợ đó ùa về, bóp nghẹt tim nàng.

Lạc Thiên ngẩng nhìn bóng dáng người con gái áo đỏ ngồi co ro trên mỏm đá. Thân hình mảnh mai của nàng trước gió lớn của đại dương lại toát ra một vẻ cô độc đến lạ kỳ. Trong lòng hấn xót xa.

-Hồng Tụ. – Hấn khẽ gọi.

Không ngờ một âm thanh nhỏ đó cũng khiến nàng giật mình quay lại. Khuôn mặt sững sờ nhanh chóng chuyển sang bừng lên niềm vui. Mảnh ý chí cuối cùng trong Hồng Tụ sụp đổ, nàng bật khóc.

Hồng Tụ nhún người một cái đã có thể phi thân đến bên cạnh Lạc Thiên. Nàng không nghi ngại xung quanh có bao nhiêu người dòm ngó, lao vào người hấn, ôm chầm lấy hấn như người chết đuối vớ được phao. Tuy rất cảm thông với tình cảm này của nàng, nhưng cánh tay làm Lạc Thiên khiến hấn đau muốn nín thở. Lạc Thiên cười gượng, nhưng nước mắt không kiềm được phải chảy ra.

-Ta nghĩ mình nên mau chóng gặp một đại phu.

^ _ ^

Lạc Thiên đi đến y quán lớn nhất trong bến cảng Thu Sang không phải cầu y mà là sai bảo người ta. Hấn bá đạo coi đây không khác gì nhà mình liền kê ra mấy toa giảm đau, bồi sức, và bổ máu. Vì sao lại bổ máu, hấn gãy tay chứ có bị thương gì đâu? Nhưng lạc Thiên tự có tính toán của mình.

Mộc Châu Bình bung vào một khay bằng vải sạch cùng chậu nước nóng bốc khói nghi ngút. Khinh trần giúp Lạc Thiên cởi áo khoát ngoài rồi tháo luôn lớp băng nẹp trên tay hấn xuống. Cánh tay sau một đêm quả nhiên sưng to hơn rồi, khiến đại phu đứng bên cạnh cũng phải trợn to mắt nhìn.

-Đại phu, chắc ông biết cấp cứu cho người bất tỉnh chứ. Nếu ta ngắt đi phiên đại phu đánh thức ta dậy.

Những người khác không hiểu hấn có ý định gì nhưng Mộc Châu Bình thì biết rõ. Nhị thiếu gia cũng giống như Tông chủ và tam tiểu thư, từ nhỏ đều lớn lên trong y quán, ai ai cũng đều có bản lĩnh tự chữa thương. Lớp vải sạch nhúng vào nước sôi được Châu Bình mang đi lau sạch sẽ cánh tay cho Lạc Thiên. Vị đại phu lịch kịch mang thùng thuốc của mình đến cho hấn. Lạc Thiên chọn lấy ba cây kim châm tự bẻ các huyệt vị trên cánh tay, vừa giảm đau vừa cầm máu. Hấn còn cẩn thận nhờ Khinh Trần buộc thêm một dây vải trên bắp tay để đề phòng.

Mọi thứ đã chuẩn bị kỹ càng, Lạc Thiên mới gật đầu.

-Ra tay đi!

Mộc Châu Bình dùng con dao nhỏ lia qua trên lửa để sát trùng. Mũi dao vừa chạm nhẹ lên cánh tay hấn, máu đã ngay lập tức phun ra như suối. Đây là số máu bẩm tích tụ trong vết thương nội, nếu lấy ra hết thì mới có thể giảm sưng và mau lành được. Nhưng mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Tay hắn là do bị gãy hai lần mà tạo nên, nếu không sắp xếp xương cốt lại cho hoàn hảo e rằng sau này sẽ để lại di chứng, mãi không lành được. Châu Bình nhấn mũi dao sâu hơn nữa, bắt đầu tách lớp cơ bắp trên tay Lạc Thiên ra. Mặt y đã bắt đầu xém ngoét như muốn nôn mửa. Còn vị đại phu đứng bên cạnh chưa kịp làm gì đã lần đùng ra ngất xỉu. Trước giờ ông ta cũng chưa từng nhìn thấy cách chữa trị rùng rợn đầy máu me như thế này.

-Cứu ông tỉnh dậy! – Hắn hét to.

Khinh Trần liền ngay lập tức kéo đại phu ngồi dậy, giật đứt mấy chùm tóc mai để cứu tỉnh người. Đau đớn nhất ở đây chính là Lạc Thiên. Tuy thuốc hắn uống và kim châm quả thật có tác dụng giảm đau. Nhưng giảm ở đây không có nghĩa là hoàn toàn không đau đớn. Việc sắp xếp lại xương cốt như thế này không phải là việc người bình thường có thể chịu nổi. Hắn gồng cứng người, mồ hôi đổ ra như tắm, gân máu trên trán như muốn bục vỡ ra.

Nhưng hắn không thể ngất đi được, ngoại trừ hắn ra thì không ai biết phải làm gì tiếp theo. Lạc Thiên phải cố tỉnh táo để hướng dẫn Mộc Châu Bình làm tiếp. Đoạn xương gãy bị Châu Bình nhích một cái, không kèm được, hắn la lên rồi ngất lịm. Đại phu ngay lập tức ấn vào huyệt nhân trung khiến hắn tỉnh lại, tiếp tục chịu đau đớn.

Ba lần bảy lượt ngất đi tỉnh dậy như vậy, công việc mới hoàn thành xong. Châu Bình xỏ kim may vết thương của hắn lại, không khác gì người ta vá áo.

-Ê ê cẩn thận, mũi này siết quá chặt rồi. – Lạc Thiên hoảng hốt la lên.

Tiếc là Châu Bình không có một phần mười bản lĩnh như hắn, may vết thương cũng không khéo léo bằng. Đợt này khẳng định chín phần sẽ để lại sẹo, không cách gì đẹp hoàn hảo như vết thương trên vai Ngưng Bích được.

Vết thương sau khi bôi kim sang được thì được băng bó, rồi nẹp chặt lại. Đến đây thì Lạc Thiên thật sự kiệt sức là người đi. Lần này đại phu không tìm cách cứu tỉnh nữa, để hắn yên ổn nghỉ ngơi. Ông giúp hắn tháo miếng vải buộc trên tay ra ấu lưu thông trở lại, thu hồi kim châm rồi bắt đầu thu thập tàn cuộc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm lâu lâu bầu về chuyện lạ khó tin mà mình mới nhìn thấy.

Khinh Trần và Châu Bình cẩn thận kéo Lạc Thiên nằm lên giường.

-Thật ra thiếu gia của ngươi là loại người gì vậy? – Khinh Trần tò mò hỏi ra tiếng. – Hắn chẳng những thần thần bí bí, tài năng hơn người mà xem ra chuyện gì cũng biết. Lần đầu tiên ta nhìn thấy một người có thể ngồi hướng dẫn cho người ta xẻ thịt mình, xếp xương lại như hắn.

Châu Bình cười hì hì giống như người vừa được khen là mình. Y nói đầy tự hào.

-Dĩ nhiên thiếu gia là thiên tài trăm năm hiếm thấy. Tiếc là do sinh nhầm chỗ, gặp được một đại ca quá xuất sắc nên đâm ra yếm thế, tính tình kỳ quái. Kỳ thật, thiếu gia là một người rất tốt.

-Hắn còn có đại ca? Đó là người nào? Ta không tin trên đời này còn có kẻ còn tài giỏi hơn hắn? – Kinh Trần ngạc nhiên càng dữ.

-Bất quá, đó là chuyện huynh chưa cần biết. Khi nào thiếu gia cảm thấy thích hợp sẽ tự nói cho huynh thôi. – Mộc Châu Bình mỉm cười bí ẩn.

Y không phải nhiều chuyện, nhưng y biết thiếu gia đã sớm coi người này là bằng hữu tri kỷ. Không sớm thì muộn cũng sẽ thật lòng nói cho gã biết thân phận thật sự của mình.

Bọn họ cùng bước ra ngoài mở cửa, Hồng Tụ liền nón nóng xông vào. Tâm trạng lo lắng của nàng cũng giống như người có phu nhân đang chuyển dạ. Hắn hết nghe la hét lại tắt lịm, tỉnh dậy lại la hét tiếp. Hồng Tụ đứng bên ngoài cảm thấy ruột mình cũng đứt theo từng tiếng la của hắn. Bên trong phòng mùi hương của thuốc nồng đậm, máu văng đầy sàn. Cánh tay hắn tuy đã băng bó lại, nhưng y phục trên người cũng dính đầy máu. Bảo nàng bình tĩnh không lo lắng thì làm sao nàng làm được.

-Hồng Tụ cô nương, thiếu gia cũng chỉ vì kiệt sức ngất đi. Phiền cô nương sau này chiếu cố! – Mộc Châu Bình chấp tay chào sau đó bước ra ngoài đóng cửa lại.

Y cũng không phải mù nên có thể nhận ra nàng ta chính là nữ nhân của thiếu gia. Không cần nhờ vả cũng sẽ có người tự nhiên chiếu cố cho hắn. Không còn người ngoài, Hồng Tụ ngồi bên giường Lạc Thiên rơi nước mắt lã chã. Từ chín năm trước, chưa bao giờ trong một ngày mà nàng lại rơi nước mắt nhiều như thế này. Hồng Tụ biết, nàng không thể để mất hắn được nữa. “Ngưng Bích ...” nàng khóc to vì cảm thấy tội lỗi.

63. Chương 62 : Tham Gia Đại Hội Võ Lâm

Chương 62: Tham gia đại hội võ lâm

Không ngờ ghé qua bến cảng Thu Sang ăn một bữa cơm lại có thể mất nhiều thời gian đến như vậy. Thuyền Khởi Phát mất năm ngày đậu lại mới có thể rời bến mà đi. Phần nhiều cũng là chờ cho sức khỏe Lạc Thiên ổn định thì mới xuất phát. Kỳ hạn một tháng phải tìm cho đủ số tinh kim Trích Ly chẳng mau chóng sẽ tới.

Mục tiêu của bọn họ hướng tới chính là đại hội võ lâm tổ chức ở đảo Thần Long. Lạc Thiên không phải tới đây ham vui mà kỳ thực hắn có mục đích. Thứ nhất, dùng thân phận Ngự sử xuất hiện để đánh lạc hướng tin tức truyền về triều đình. Thứ hai, chính là hướng tới đoạt thưởng của võ lâm đại hội, một tấm thuẫn bài khổng lồ có thể chặn đứng mọi đòn tấn công của binh khí. Bài xích binh khí bằng kim loại chẳng phải là đặc tính của tinh kim Trích Ly là gì?

Tiếc rằng âm mưu của hắn không nói cho ai biết. Một tuyệt thế thần binh lại bị hắn nhắm nhe nấu chảy để bọc đáy thuyền, người trong võ lâm nếu biết thì dù có mất mạng cũng ngăn không cho hắn đến đại hội này nửa bước.

^ _ ^

Đảo Thần Long là một dãy dài những ngọn núi nhấp nhô trên mặt biển, chỉ đến khi thủy triều rút xuống thì toàn bộ đảo mới liền một khối, hiện rõ thân mình uốn lượn gấp khúc của thần long. Phía hòn đảo đầu rồng lớn nhất là chính là hoàng cung của Lâm tộc. Lâm đại vương đồng thời cũng là võ lâm minh chủ hiện nay.

Tuy nhiên khu vực này xung quanh toàn là vách đá, lối đi vào chỉ có một cầu nối từ phía thân rồng. Thuyền Khởi Phát chính là cập bến cảng Long Tâm tại vị trí thân rồng này. Khác với những hòn đảo khác, Lâm tộc không sống nhờ vào trồng trọt chăn nuôi hay đánh bắt cá mà sống nhờ nhân sĩ giang hồ. Nơi đây là một thiên đường cho người học võ với rất nhiều bang phái chọn làm địa bàn. Người dân chuyên mở võ đường, buôn bán binh khí cùng bí tịch võ công, vàng thau lẫn lộn không biết đâu mà lẫn.

Bến cảng Long Tâm không phải là một khu vực riêng rẽ, mà là một phần của thành phố lớn. Thuyền Khởi Phát cập bến, cả nhóm phải thuê một xe ngựa để đi sâu vào trong. Kinh Trần đã mau chóng liên lạc với các đồng đạo của mình để tìm ra một khách sạn vừa sang trọng, tiện nghi, vừa có tầm nhìn bao quát khắp nơi. Đặc địa ở chỗ là căn phòng của họ có hướng nhìn ra quảng trường chính, nơi mấy ngày sau sẽ dựng lên đài tỷ thí của đại hội võ lâm.

Không khí nhộn nhịp quanh đây khiến những kẻ học võ ai nấy đều háo hức sôi máu. Kinh Trần ngay lập tức cáo biệt, chạy ngay tới tổng đàn của khất cái hội để báo danh. Châu Bình thì nhấp nhòm giống như ngồi trong tổ kiến. Y bảo rằng nơi này là một kho vàng để có thể thu thập tin tức khắp bốn phương. Thấy hắn có đạo đức nghề nghiệp vậy, nên Lạc Thiên đành phải gật đầu đồng ý, Châu Bình liền biến mất như một làn khói không thấy dạng.

-Bây giờ chỉ còn lại ta và nàng! – Lạc Thiên mỉm cười tà mị, còn Hồng Tụ thì cuối đầu cam chịu.

Kể từ sau sự cố ở cảng Thu Sang thì nàng đối với hắn hoàn toàn không còn chút uy quyền nào hết, triệt để biến thành nô lệ nương tử không kém Ngưng Bích là bao. Hắn nói trái nàng không dám nói phải, hắn bảo đi đằng đông nàng không dám đi đằng tây, chỉ cần hắn nhíu mày nàng liền run rẩy, tim đập thình thịch. Nếu nói hắn là ông trời của nàng thì cũng không sai khác tý nào.

-Đúng vậy, giang rộng hai chân ra. Hít thở sâu đi ... à còn Minh môn là cái chỗ nào vậy? – Lạc Thiên nhăn mày cố nhớ lại thứ gì đó. - Dồn sức đẩy mạnh chân khí qua huyết Minh Môn đi. Rồi, rồi đưa tay lên xoay nửa vòng, giống như hoa sen khai tâm. Đúng rồi, tư thế cũng gần giống rồi đó...

Hắn đang làm cái gì? Chính là đang hướng dẫn Hồng Tụ luyện võ công. Tuy hắn hoàn toàn mù tịt về việc luyện võ, nhưng đã từng đọc qua Hữu Duyên công pháp trong hang động nọ. Không biết nó lợi hại như thế nào nhưng lại tò mò cực độ, nên hắn dùng thời gian dưỡng bệnh nhàm chán của mình giúp Hồng Tụ tu luyện môn tâm pháp này.

Chỉ đáng tiếc, hắn giống như người mù dạy viết chữ. Không biết võ công nên không thể hiểu được con đường của việc luyện khí là như thế nào. Lại còn đem truyền dạy bậy bạ khiến Hồng Tụ mấy lần kinh mạch tán loạn, chẳng những không tiến bộ mà còn hao tổn chân khí. Vấn đề là chỉ cần hắn vui thì việc gì nàng cũng chịu làm.

-Tướng công, không phải huyết Minh môn mà là Mệnh môn.

-Vậy sao, nhưng ta nhớ không lầm thì trên vách đá đó viết là Minh Môn mà.

-Trên thân thể con người không có Minh môn đâu. – Hồng Tụ nhẹ nhàng giải thích.

-Vậy sao? – Lạc Thiên lẩm bẩm một mình.

Hắn trước giờ chưa từng nghi ngờ trí nhớ của mình, chỉ cần là chuyện hắn cố tâm ghi nhớ thì dù chỉ đọc qua một lần chắc chắn sẽ không quên.

-Vậy có thể chuyển khí qua Mệnh môn được không?

-Khí đang nén ở Đan Điền không thể trực tiếp xông qua Mệnh Môn được, phải đi qua các huyết vị khác như Nhâm Đốc, Khởi Nguyên, Tuyền Ấn.

-Mấy huyết đó ở đâu? – Lạc Thiên đột nhiên trở nên ham học hỏi.

Hồng Tụ thật thà liền chỉ vào những huyết đạo trên thân người mình. Rất tiếc tên bại hoại Lạc Thiên lại có ý đồ khác, hắn dựa vào mấy chỗ nàng chỉ liền lấy tay sờ loạn, Hồng Tụ vừa tức giận vừa xấu hổ đến chín đở người.

-Chàng ... chàng ...

-Đừng cản trở bổn tướng công chăm chỉ tiếp thu kiến thức! – Lạc Thiên vừa cười ngoác cả miệng, vừa dùng giọng nghiêm túc giáo dục thê tử.

Kỳ thật Lạc Thiên không ngờ đến như vậy. Hắn biết dùng kim châm chữa bệnh, phong toả huyết đạo thì dĩ nhiên cũng biết luyện khí như thế nào. Nhưng vấn đề biết và có thể làm là hai chuyện khác nhau. Hắn cũng đã từng nghi ngờ bí kiếp ghi trên vách đá kia có chính xác hay không, bởi vì cách tập luyện trong đó vô cùng kỳ dị, không dựa vào các nguyên lý tuần hoàn bình thường, mà giống như tạo ra một con đường hoàn toàn khác biệt. Một hệ luyện khí mới rất khác so với các dòng kinh mạch huyết đạo thông thường đã được biết tới.

Lạc Thiên từ phía sau choàng tay ngang hông Hồng Tụ, lần mò các huyết đạo bên dưới thắt lưng của nàng.

-Từ Đan Điền chuyển qua Khởi Nguyên, Tuyền Ấn như thế này phải không. – Bàn tay hắn di chuyển dọc theo con đường vận khí trên người nàng.

-Tướng công, dừng tay, nhột quá. – Hồng Tụ la lên.

Đột nhiên Lạc Thiên nhấn mạnh vào một vị trí khiến Hồng Tụ đau nhói, nàng vung tay gạt hắn ra. Một làn gió lốc đột nhiên xuất hiện trong chân không, tự lại thành hình đao khí cắm phập vào vách tường trong phòng. Luồng khí tiêu tán, để lại trên tường một vết chém dài và rộng. Hồng Tụ ngạc nhiên mở tròn hai mắt. Lạc Thiên gác cằm lên hóm vai nàng thì thầm.

-Đó chính là Minh môn đó.

Cả hai im lặng nhìn vết chém trên tường, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình.

-Thật kỳ diệu, luồng chân khí lúc này di chuyển trong người thiếp một cách rất lạ. Thay vì phải đi qua khắp các huyết đạo, lại đi theo một con đường mà thiếp chưa từng nhận ra bao giờ. Khí trực tiếp phát ra càng mạnh và uy lực hơn bình thường. – Hồng Tụ lẩm bẩm.

-Ừ, đúng là lẽ ra không tồn tại huyết vị ở chỗ này được. Bất quá ta nghĩ con người vẫn còn nhiều điều chưa khám phá hết về bản thân mình. Nào, chúng ta cùng đi khám phá thôi. – Lạc Thiên kéo Hồng Tụ đi về phía cái giường lớn.

-Tướng công đừng giỡn. Thiếp phải nghiên cứu lại cách phát khí lúc này.

-Ta cũng không giỡn, phải nghiên cứu cách phát huy hết bí kiếp đã đọc trong hang mới được. – Hắc vô cùng nghiêm túc nói.:buc:

Sau đó không biết bọn họ đã tiếp tục nghiên cứu, phát huy thứ gì. Nhưng bốn ngày sau, đại hội võ lâm đã chính thức khai mạc.

^ ^
—

Cái gọi là đại hội võ lâm thì có gì khác ngoài việc các môn phái họp mặt với nhau tranh tài cao thấp. Thà để bọn họ giao đấu có luật lệ trên võ đài, còn hơn mặc kệ họ đánh nhau tranh giành ngoài đời. Phải nói là từ khi có đại hội võ lâm này, thì mấy vụ ẩu đả giữa các ban phái giảm hẳn. Không còn cảnh kéo nhau tới cửa trao thư thách đấu, hay thành lập phe phái tàn sát lẫn nhau. Mọi việc cứ giải quyết minh bạch trên sân đấu. Nếu kẻ nào thua không phục thì cứ về nhà đóng cửa luyện tập, năm sau quay lại phục thù.

Dĩ nhiên để thu hút tất cả nhân sĩ võ lâm đến đây, thì phải có phần thưởng xứng đáng kích thích họ. Mỗi năm Lâm đại vương đều đưa ra những món bảo vật có một không hai trên đời. Ông ta là võ giả, dùng sức để mà định giang sơn, vì vậy tính cách cũng vô cùng phóng khoáng, ưa náo nhiệt, ham thích tập hợp võ công, binh khí, bí điển các loại. Chỉ cần vào kho của Lâm đại vương tùy tiện lấy một món, cũng có thể đem ra làm giải thưởng cao cấp đặt biệt, khiến không biết bao nhiêu kẻ thêm thuồng lao đầu vào tranh đấu giành lấy.

Phần thưởng năm nay là tuyệt thế thần binh, Phản Phệ thuấn, chống được tất cả các loại binh khí, không thứ gì có thể chạm vào nó chứ đừng nói gì làm trầy một vết. Lạc Thiên ngồi trong hàng khán giả, nhìn mấy tên võ sĩ cao to liên tiếp dùng đại đao chém xuống, quả thật không cách nào chạm được vào tấm thuẫn này. Hắc liếc mắt cũng có thể nhận ra đây chính là tinh kim Trích Ly, có đặc tính đẩy lui mọi thứ kim loại.

Đám đông bên dưới nhìn thấy màn biểu diễn với Phản Phệ thuấn vô cùng hưng phấn, đấu khí sôi lên ào ào như muốn lao vào chiến đấu ngay. Rất tiếc hôm nay chỉ là màn khai mạc, ngày mai mới bắt đầu thượng đài chính thức.

Lạc Thiên cười tươi đắc ý. “Tinh kim Trích Ly giá trị rất mắc, cứ tưởng phải bỏ ra số tiền lớn mới có thể mua được. Không ngờ nơi đây không tốn tiền mà cũng có khả năng đoạt lấy!” Chuyện lời to như vậy, lý nào hắc lại bỏ qua. Hắc đứng dậy. :013:

-Chúng ta đi.

Đi đâu? Dĩ nhiên là đi đăng ký tham dự đại hội võ lâm rồi. Từ cuối ngày hôm nay mới bắt đầu khoá sổ. Năm nào cũng có mấy đội sau khi nhìn thấy phần thưởng mới vội vàng tham dự. Lâm đại vương dĩ nhiên không muốn bỏ sót đám người này. Càng đông càng vui mà!

64. Chương 63 : Ngày Thứ Nhất Của Đại Hội

Chương 63: Ngày thứ nhất của đại hội

Những người được gọi là nhân sĩ võ lâm đại khái chính là những kẻ có võ công trong khắp thiên hạ. Ngoại trừ những bang phái lớn có thực lực, muốn thông qua đại hội võ lâm để khẳng định tên tuổi, thì những kẻ

vô danh tiểu tốt muốn thừa cơ trà trộn, tìm đòi may mắn để đoạt bảo vật thì nhiều vô kể. Vì vậy tuy nói là tự do đăng ký, nhưng những người có thể chính thức thượng đài, thì toàn bộ phải thông qua khảo nghiệm.

Bốn góc của thành Long Tâm có bốn cái tiểu trúc quán. Có cái là tửu quán, có cái là y quán, cũng có khi là võ quán ... nhưng điểm đặc biệt của những chỗ này đều vô cùng bí mật, là nơi đăng ký tham dự vô lâm đại hội hàng năm.

Nếu không phải là người đi lại trên giang hồ nhiều năm kinh nghiệm, có bạn bè rộng khắp, có danh có vị, hay có thực lực tìm được thông tin, thì đừng hòng đăng ký ở những chỗ này. Bất quá việc này đối với Lạc Thiên vô cùng đơn giản. Từ chuyện bé đến chuyện lớn trong thiên hạ có thứ gì mà Thính Phong các không biết, từ chuyện xấu đến chuyện tốt có thứ gì mà Khất Cái hội chưa nghe. Hai bên trái phải của hắn có một người là cao thủ Mật sứ của Thính Phong các, một người là hội phó của Khất Cái hội. Khinh Trần xung phong dẫn mọi người đến tiểu trúc tửu quán ở phía đông thành.

Trong con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo có một cánh cửa đỏ cũ sờn đã tróc màu lỗ chỗ. Nhưng khi đẩy cửa bước vào thì nơi đây hoàn toàn giống như một thế giới khác. Cây xanh, hoa nở, liễu rũ bên hồ, còn có một gian nhà trúc xinh đẹp ẩn hiện trong khung cảnh nên thơ. Trên cửa lớn của gian nhà trúc có một tấm biển đề Trúc Lâm tửu quán.

Lúc này bên trong quán khá đông người, tuy tạp nham nhiều loại nhưng bọn họ trao đổi với nhau vô cùng trật tự, không có một chút ồn ào, sỗ sàng như những tửu quán khác. Phía góc phòng có một cái bàn phủ vải trắng, bên cạnh có một đặt một đỉnh đồng rất lớn. Một vị trung niên thân ốm, râu ngắn trông rất giống hình tượng mấy người sư gia trong nhà môn ngồi tại bàn, trước mặt đặt tấm biển nhỏ 'Chỗ ghi danh'. Đây chính xác là nơi bọn họ cần tới.

Lạc Thiên chọn một bàn để ngồi xuống, tùy tiện kêu vài món điểm tâm và một bình trà. Người tiểu nhị xem ra đã tiếp xúc rất nhiều nhân sĩ võ lâm, loại người kỳ quái nào cũng có, nên cũng không ngạc nhiên lắm khi có người vào tửu quán đòi uống trà. Hồng Tụ giao Tiểu Thiên Thiên cho Lạc Thiên bế, sau đó cùng Khinh Trần và Châu Bình tới bàn ghi danh.

Tên sư gia ốm nhách giương đôi mắt buồn ngủ còn chưa tỉnh lên nhìn những người vừa tới, nhàm chán nói câu quen thuộc mà mình đã lặp lại mấy trăm lần trong ngày hôm nay.

-Nhắc đỉnh đồng kia lên. Đỉnh đồng rời khỏi mặt đất thì mới hợp cách được ghi danh.

Đầu tiên là Khinh Trần dùng trường côn của mình, dùng sức bẩy đỉnh đồng nặng cả trăm cân lên khỏi mặt đất. Tên sư gia liền hỏi.

-Tên? Môn phái?

-Khinh Trần. – Sau đó y suy nghĩ một chút, do không tiện sử dụng tên tuổi của bang hội, vốn luôn đứng trong hàng trung lập, bèn nói. – Kim Gia.

Tên sư gia hơi ngạc nhiên khi nghe cái tên này, không phải trong võ lâm ngũ phái, cũng không phải trong Tứ đại thế gia. Chắc là một gia tộc mới nổi nào đó. xem tại

Đến phiên Hồng Tụ thì càng dễ dàng, nàng vận công nhẹ nhàng nhắc cả đỉnh đồng lên, ưu nhã giống như đang cầm một ấm trà, khiến nhiều khách nhân đang có trong quán trầm trồ thán phục.

-Tên? Môn phái? – Lão sư gia lại tiếp tục dùng cái giọng lè nhè của mình.

-Hồng ...Nương, thuộc Kim Gia. – Rồi sau đó không biết nàng nghĩ gì, liếc nhìn Lạc Thiên một cái rồi đột nhiên đỏ mặt. Đừng nói câu vừa rồi có hai lớp nghĩa nha.

Riêng phần Châu Bình thì hơi phiền phức, Mật sứ chuyên nghề săn tin và đưa thư nên đâu có luyện ngoại công hay dùng sức. Bọn họ vốn chỉ dựa vào hai tuyệt chiêu là khinh công và ẩn thuật mà thôi. Châu Bình đứng đối diện đỉnh đồng lớn có hơi chút dăm chiêu suy nghĩ. Sau đó y móc trong túi đeo ra một viên châu nhỏ như trứng cút ném xuống dưới đỉnh đồng. Sự va chạm làm viên pháo phát nổ, thổi tung đỉnh đồng lên khỏi mặt đất, sau đó văng vào vách tường làm lủng một lỗ.

-Đúng quy định, nhắc đỉnh đồng lên khỏi mặt đất... – Y vừa cười vừa nói. Sau đó thông thêm một câu. – ... mặc kệ ta dùng cách nào!

Tên gia sư giống như bị quả pháo nổ làm cho đột ngột tỉnh lại, cả người bị khói ám đen. Tuy rất giận dữ vì có người đem quy định bẻ cong đến vô lý như vậy, nhưng lại không có cách gì phản bác. Liền trừng mắt, cầm bút lên chuẩn bị ghi.

-Tên? Môn phái?

-Dạ Khách, là môn nhân của Kim Gia.

Thấy Khinh Trần và Hồng Tụ đều nhìn mình một cách soi mói, y liền chống chế.

-Cái gì? Ta vốn rất muốn dùng tên đó để đi lại trên giang hồ. Tên thật của ta, nó nghe có vẻ bình thường quá.

-Bình thường là tốt. – Khinh Trần vỗ vai y an ủi.

Ba người của Kim Gia là những kẻ cuối cùng đăng ký tại Trúc Lâm tửu quán. Bởi vì ngay sau đó tiểu trúc này tuyên bố đóng cửa do xảy ra sự cố. Các vị nhân sĩ nên tìm ba địa điểm kia mà ghi danh đi.

^ ^
—

Ngày đầu tiên thi đấu của đại hội là lúc nhộn nhịp nhất, nhưng cũng nhàm chán nhất. Mục đích của vòng này là loại bỏ phần lớn số người võ công tầm thường không có cơ hội tranh đấu. Các cao thủ thật sự của các danh môn chính phái đều đã được đặt cách vào vòng trong. Sang ngày thứ hai và thứ ba mới là những cuộc so tài thật sự đáng xem. Ngày hôm đó cả ba người trong nhóm Kim Gia đều dễ dàng qua cửa, cùng với bảy người khác lọt vào hàng ‘Tân Thập Nhân’, tức mười người mới nổi xuất sắc nhất trong đại hội kỳ này.

Tân thập nhân sau đó sẽ cùng ‘Tam thập cao thủ’, ba mươi cao thủ của các môn phái đã được đặt cách tiến vào vòng chung kết. Bốn mươi người dựa vào bốc thăm chia làm bốn bảng, đấu vòng tròn tính điểm lấy nhất nhì mỗi bảng, tiến vào vòng Bát Cường. Vượt qua trận tứ kết, bán kết rồi tranh nhất nhì để đoạt danh hiệu quán quân võ hội cùng với phần thưởng đã đề ra. Bất quá từ trước đến nay, chưa có Tân Thập Nhân nào lọt qua được vòng đấu bảng. Vì vậy nói đại hội võ lâm là cuộc chơi chỉ dành cho các ban phái lớn cũng là đúng thôi.

Ba người Kim Gia dựa vào những kỹ năng đặc biệt của mình để tránh đụng độ với nhau, thuận lợi chia ở các bản nhất, nhị, tam. Tam Anh của đồ phưởng chuyên gia bạc bịp, khả năng đọc được thông tin trong không gian kín của Mật sứ, cùng linh tính nhạy cảm của sát thủ, xác xuất ba trên bốn mươi cũng không làm khó được họ.

Ngày thứ nhất của đại hội, có thể coi như là thuận lợi trôi qua.:013:

65. Chương 64 : Qua Vòng Đầu Bảng

Chương 64: Qua vòng đầu bảng

Ngày thi đấu thứ hai chính là ngày các trận đấu diễn ra dồn dập nhất. Các trận tỷ thí của hai mươi cặp đấu thuộc bốn bản diễn ra liên tiếp xen kẽ. Thời gian bắt đầu từ sáng sớm đến chiều tối. Bởi vì vào được đây, toàn bộ đều là khách nhân có thực lực vượt trội, nên các pha chiến đấu vô cùng hấp dẫn và gay cấn, ai cũng cố gắng lấy hai điểm thắng trận đầu tiên. Tuy nhiên còn có vài người đành phải ngậm ngùi chia đôi số điểm với đối thủ.

Đặc biệt do khả năng lực lưỡng đôi bên quá chênh lệch, cuối ngày đã có sáu đấu thủ phải rời sàn trên cánh cừu thương, chính thức dừng cuộc chơi. Hai trong số những đấu thủ đó là do Hồng Tụ và Khinh Trần tiến đi, một người do đấu sĩ Cuồng Long của Lâm tộc giết, hai người trúng độc chiêu của Độc dược cốc, một người bị khí thể áp đảo của Hạo Chi công tử chấn cho kinh phách. Chân dung các cường giả từ từ lộ diện.

Ngày thứ hai lại tiếp tục là mười bảy cặp đấu xoay vòng khác. Nếu thi đấu đầy đủ thì lượt đấu bảng này phải kéo dài đến chín ngày, cho nên có rất nhiều người nôn nóng, muốn kết thúc vòng bảng càng nhanh càng tốt. Kết quả là cuối ngày hôm đó, có tới mười hai người bị loại trực tiếp, tạo thành một ngày lịch sử đen tối trong các kỳ đại hội. Xem ra năm nay thực lực các đấu thủ đều tối cường, hơn nữa xuất thân đều bí ẩn vô cùng. Ngoại trừ Hạo Chi công tử oai danh hiển hách, vương tử trong Thiên kỳ thế gia của Triệu Đảo, hai đấu sĩ kỳ quái của Độc Dược cốc, kiếm khách Lam sư bang, thì ba người của Kim Gia cũng giành được sự chú ý lớn.

Người thứ nhất là Khinh Trần trưởng lão, do Khất Cái hội trung lập chưa bao giờ tham gia các kỳ tỉ võ luận kiếm, nên đăng ký dưới danh nghĩa của Kim Gia. Dáng người mập mạp, thấp đậm, trang phục rách rưới đúng kiểu ăn mày. Khinh Trần râu ria xồm xoàng, gương mặt đỏ hồng như lúc nào cũng say rượu, múa trường côn thất điên bát nháo không ai chống đỡ nổi. Mọi người luôn thắc mắc tại sao một cao thủ có thực lực như vậy đến hơn ba mươi rồi mới xuất thế giang hồ. Khất cái hội đúng là ngoạ hổ tàng long, hành sự không ai hiểu nổi.

Người thứ hai là một cao thủ bí ẩn, Dạ Khách. Nhìn gương mặt và vóc dáng của y tầm thường đến không hiểu nổi. Chỉ cần y đứng bên cạnh hai ba người, thì kẻ khác tuyệt đối sẽ không để ý đến y. Các cao thủ am tường cho rằng người này đang dịch dung hoá trang, cố ý giấu đi tung tích. Kể cả võ công của y cũng không thể lẫn ra, trong suốt thời gian thi đấu chỉ dùng khinh công tránh né, khiến đối thủ kiệt sức mà cũng không chạm được vạt áo của y. Dùng điểm ghi được mà chiến thắng. Tuy nhiên cách thắng này làm người người chán ghét, nản chí vô cùng.

Người đáng chú ý cuối cùng chính là Hồng nương tử. Chẳng hiểu lúc đăng ký nàng để tên gì, nhưng khi thượng đài thì người giới thiệu cứ luôn miệng gào to ‘Hồng nương tử’, cho nên tên đó đã trở thành biệt danh chính thức của nàng. Hồng nương tử xuất thân không rõ, khi thi đấu cũng dùng vải hồng bịt mặt, không ai nhìn rõ dung mạo nàng. Tuy nhiên dáng vẻ yêu kiều gợi tình, đôi mắt lúng liến mị hoặc khiến ai ai cũng đoán chắc dung mạo nàng phải rất mỹ miều xinh đẹp.

Những đối thủ gặp qua Hồng nương tử đều phải rời đài bằng cán, bởi vì sở trường của nàng là dùng phi đao. Đối phương chưa kịp nhìn thấy nàng ra tay như thế nào, đã dính trọng thương gục xuống đất. Tuy có vài cao nhân trưởng lão giả thiết rằng đây là võ công dùng để ám sát người, nhưng đa số nhân sĩ võ lâm đều không chịu nhận. Họ cho rằng mỹ nữ thì võ công tốt, nhất định xuất thân danh gia.

Tóm lại mọi người bắt đầu thì thầm bàn tán Kim gia thật ra là gia tộc nào? Chuyên luyện môn võ công gì? Tại sao người thuộc Kim Gia thành phần đặc biệt hỗn tạp, xuất thân bí ẩn, thậm chí võ công họ luyện càng khác biệt. Kim gia là thần thánh phương nào đây?

^ _ ^

Ngày thứ ba của đại hội chỉ còn tám cặp đấu, mười hai trận khác do đấu thủ bỏ cuộc nên đương nhiên được xử thắng. Theo lệnh của Lâm vương, buổi chiều của ngày thứ ba sẽ diễn ra toàn bộ các trận còn lại, chính thức khép lại vòng đấu bảng.

Do tính chất quyết định của các trận đấu buổi chiều, Lạc Thiên chính thức xuất hiện ở khán đài. Mấy ngày trước hắn chỉ trốn trong phòng, từ xa quan sát đại hội. Tuy nhiên ngày hôm nay sẽ quyết định thắng thua, có được vào vòng trong hay không nên hắn quyết định trực tiếp đến nơi cổ vũ. Lạc Thiên từ trước đã đặt riêng một gian quan sát hàng thượng đẳng, chỗ ngồi dành cho những người giàu có nhất. Vừa riêng tư, rộng rãi không phải chen chúc với ai, vừa có phục vụ trà bánh mà có thể quan sát gần với khán đài nhất.

Hắn thậm chí còn mang theo Tiểu Thiên Thiên đến chơi chung cho vui. Bởi vì ba người kia đều phải thi đấu nên việc trông đứa trẻ chỉ có mình hắn đảm trách. Phải nói là đối với người chỉ còn một tay lành lặn như hắn quả thật vất vả vô cùng, tuy nhiên do giỏi xoay sở, cuối cùng hắn đã có thể đặt Tiểu Thiên Thiên ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

Trận quyết đấu đang diễn ra giữa Hạo Chi công tử và Lục Cam của Thiên Tân phái. Hạo Chi công tử là vương tử của Tùng đại vương, thuộc hàng Thiên kỳ thế gia. Tuy nhiên từ lâu đã nổi danh trên giang hồ là kiếm khách tài hoa, nhân phẩm cực tốt, có mối giao tình rộng khắp Triệu Đảo. Hạo Chi cũng giống như Lâm vương, có hứng thú với thể giới võ lâm hơn là tranh đấu chính trị. Năm nay hai mươi bảy tuổi, là ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị võ địch lần này.

Đối thủ Lục Cam cũng là thiếu niên hiệp khách nổi tiếng trên giang hồ. Thiên Tân phái ở đảo phía nam cũng chuyên dùng kiếm kỹ. Đây có thể nói là trận so tài đỉnh cao giữa hai đấu sĩ kiếm đạo nổi tiếng trên giang hồ. Lục Cam con người hơi thô kệch, dùng kiếm to và nặng, phát huy ưu thế sức lực của mình, chém mỗi nhát đều có thể bài sơn đảo hải. Hạo Chi có vẻ tinh nhả hơn, mỗi chiêu thức đều phức tạp hoa lệ, khiến người khác nhìn vào không ngừng trầm trồ khen hay.

Hai đấu thủ xem ra cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, khán giả xem xong thầm tiếc tại sao hai người lại rơi cùng một bảng. Với tài nghệ của cả hai mà gặp nhau ở trận chung kết thì càng hay. Lục Cam vừa mới né tránh được một chiêu Tinh Vũ Sa Địa, kiếm khí liên miên bất tận như mưa sao băng từ trên rơi xuống mặt đất của Hạo Chi. Phải nói chiêu này cực mất sức, khi xuất ra phải dùng vận tốc cực nhanh để đâm kiếm xuống, khiến một lưỡi kiếm có thể biến hoá thành muôn ngàn vệt mưa. Vì vậy Lục Cam ngay sau khi tránh khỏi liên vận công phản đòn, một chiêu uy lực thật mạnh mẽ chém ngang thân người của Hạo Chi còn đang lảng không cách mặt đất.

Trong một tích tắc vô cùng ngắn ngủi, Lạc Thiên nhìn thấy tay kia của Hạo Chi loé lên kim châm. Lục Cam nhận trúng chiêu ám khí này thậm chí còn chưa kịp nhận ra, kiếm chiêu của hắn chạm vào Hạo Chi đã hoàn toàn mất hết sức lực. Hạo Chi phản kích đâm một nhát trí tử vào giữa người Lục Cam, trận đầu đã coi như ngã ngũ. Trong tài lên đài tuyên bố Hạo Chi công tử toàn thắng, kêu người đi lên khiêng Lục Cam xuống.

Khán giả xung quanh coi xong màn quyết đấu liền hồ hởi vỗ tay rần rần. Hai đấu thủ ngang tài ngang sức, so chiêu với nhau đều khó nường tay nặng nhẹ. Hạo Chi công tử tìm sinh lộ trong tử môn, chịu nhận một kiếm vào thắt lưng để có thể phản công đâm Lục Cam một nhát, quả thật là anh dũng quanh mình.

truyện copy từ

Hạo Chi ôm một bên thắt lưng của mình tự đi xuống đài, những khán giả ủng hộ y vô cùng lo lắng, không biết vết thương này có ảnh hưởng nặng về sau không. Đi giữa đường, y chợt cảm nhận có một cặp mắt thấu đáo đang bắn hàn quang về phía mình. Hạo Chi nhìn về phía những gian quan sát giành cho thượng khách, nhưng không phát hiện ra được ánh mắt vừa mới nảy xuất phát từ đâu.

Lạc Thiên bỏ chén trà đang uống xuống, khẳng định Hạo Chi không còn nhìn mình nữa. “Lúc này nguy hiểm quá, xem chút nữa để y phát hiện ra tầm mắt của mình”. Hắn khẳng định vừa rồi Hạo Chi công tử nhận một nhát kiếm rất nhẹ, không đủ để làm trầy da chứ nói chi đến bị trọng thương. Bất quá chiêu trò kiếm ăn của người khác không thể tự tiện lật đổ được. “Thì ra cái gọi là kiếm khách hiệp nghĩa quang minh lỗi lạc cũng đến thế là cùng, chỉ biết dùng ám chiêu dè tiện để chiến thắng người khác.

Trận tiếp sau đó là của Khinh Trần và Mộc Hạng thiếu tăng.

^ ^

Trên giang hồ không ai là không biết đến Đại Lâm tu viện, nơi có pho bí kiếp Đồng Nhân thần công nổi tiếng khắp nơi. Đại Lâm tu viện là nơi dành cho những võ tăng tu hành và khổ luyện, là cái nôi lâu đời của võ gia Triệu Đảo. Võ tăng Đại Lâm ít khi đi lại trên giang hồ, nhưng nhân phẩm và hàm vị của Đại Lâm tu viện ai nấy đều công nhận. Trong những cuộc tỉ thí đại hội như thế này, người của Đại Lâm chỉ xem như khảo nghiệm và rèn luyện, không ham tranh đoạt phần thưởng, nhưng năm nào cũng có người lọt vào tứ cường, là địch thủ đáng gờm tranh ngôi vô địch.

Khinh Trần khi thượng đài với kẻ này liền không còn cái vẻ ung dung bốn cột như thường ngày. Đôi mắt y tập trung kiên quyết, đây cơ bản chính là ý chí quyết đấu của bất kỳ võ giả nào trên đời, gặp được một đối thủ xứng tầm thì không thể nào không dốc sức mình ra đánh một trận sảng khoái.

Mộc Hạng không dùng bất cứ binh khí gì hết, chỉ đơn giản dùng quyền thủ và ngoại gia công pháp. Khinh Trần dùng trường côn quen thuộc, xuống tấn thủ thế.

-Thiếu tăng xin mời. – Y vui vẻ nói.

-Thì ra là đồng học sư huynh. Xin nương tay. – Mộc Hạng bình thản nói. Dựa vào cách xuống tấn, thủ thế, Mộc Hạng đã nhận ra được võ công của Khinh Trần là xuất phát từ Đại Lâm tu viện.

Hai mươi năm trước quả thật là có một lão sư hổ mang chạy vào Bàn Tơ phố sinh sống. Lão sư phạm tục ăn thịt uống rượu này không bao lâu liền đánh bạn với Lao Thiết Tâm, trở thành sư phụ dạy võ đầu tiên của Khinh Trần. Người đó tên tuổi không rõ ràng, tự xưng mình là Thiên Ngoại Phi Thiên, sử dụng thiên trượng, mặc áo cà sa như biết bao người tu hành khác. Khinh trần chưa từng biết võ công mình được học là xuất phát từ Đại Lâm tu viện, còn sư phụ của mình là người bị trục xuất khỏi cửa phật môn. Bởi vì chỉ sau ba năm sống tại Bàn Tơ phố, lão sư liền biến mất, không để lại bất cứ manh mối gì.

Có người nhận ra võ công của mình là của Đại Lâm tu viện, Khinh Trần liền khá cao hứng. Cuối cùng đã có thể ra ra góc gác, nhận mặt tổ sư. Có manh mối này đã có thể lần ra thật sự năm xưa sư phụ của mình là ai, tên gì, hiện này còn hay đã mất? Bao nhiêu năm qua, Khinh trần luôn canh cánh trong lòng vấn đề này, mà vẫn chưa có dịp rời khỏi Bàn Tơ phố để làm rõ. Thậm chí khi gia nhập nhất cái hội, bao nhiêu năm lẫn lộn trở thành hội phó trưởng lão, cũng không thể điều tra ra được tung tích của Thiên Ngoại Phi Thiên. Nhất định sau khi kết thúc trận đấu phải hỏi rõ Mộc Hạng thiếu tăng một số vấn đề.

66. Chương 65 : Oan Gia Ngã Hạp

Chương 65: Oan gia ngã hạp

Cặp đấu đáng chú ý của bảng tam chính là Khinh Trần trưởng lão và Mộc Hạng thiếu tăng. Một người dùng quyền, một người dùng trường côn, xem ra lợi thế bất đối xứng. Tuy Mộc Hạng chỉ dùng nhục thể chi thân nhưng Khinh trần cũng không thể chiếm nổi nửa phần lợi điểm. Đại Lâm võ tăng chân truyền dĩ nhiên hiểu ra tất cả các bản lĩnh ưu khuyết của tâm pháp xuất phát từ bản môn. Tất cả các đòn công kích của Khinh Trần đều dễ dàng bị vô hiệu hoá.

Từ thế cường công cường hãn, Khinh Trần đã bị đẩy về phía vấp vả chống đỡ. Từ hồi so chiêu với Ngưng Bích đến giờ, y cũng chưa bao giờ bị đẩy về thế vấp vả thoái lui đến như thế. Mộc Hạng từ đầu đến cuối vẫn lãnh đạm, vô tình như rỗi rỗi. Chiêu thức đều phát ra theo bài bản không chút nương tay. Một đòn Vạn Quyết Quy Tông vừa chạm vào sườn Khinh Trần đã khiến y tức ngực khó thở, xem ra quyền này đã làm gãy mấy cái xương sườn của y rồi. Khinh Trần khó nhọc lui về phía góc võ đài hi hục thở. Mộc Hạng không thừa lúc người nguy khó mà tấn công, vẫn vững vàng tấn thủ ở giữa đài khiên nhẩn chờ đợi.

‘Phật đạo hiếu sinh, người không phạm ta, ta cũng không làm khó người.’

Khinh Trần dùng trường côn chống người đứng thẳng dậy. Lạc Thiên có cảm giác y lúc này cao lớn khôi vĩ phi thường, là một trang nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Không còn vẻ say xỉn lồi thối, trong con mắt của Khinh Trần chỉ đơn giản lộ lên niềm kiêu hãnh của một người nam nhân. Tận hết sức mình chiến đấu chính là tôn trọng đối phương, cũng là vì bản thân mình. Con đường của võ giả cũng chỉ truy cầu niềm vui đơn thuần được so tài cùng cao thủ. Y dùng trường côn tấn công.

Vũ khí của Khinh Trần, được chính tay Lao Thiết Tâm chăm chút tạo ra, đã ở bên cạnh y không như một phần thân thể không rời. Ba khúc côn tạo hình giống thân trúc, từng đốt từng đốt khắc hoạ tiết tỉ mỉ. Tuy là kim loại nhưng nhẹ nhàng, rắn chắc và dẻo dai không khác thân tre thật là bao. Dùng loại vũ khí này, Khinh Trần đã đạt tới cảnh giới lô hoả thuần thanh, tâm khí hợp nhất.

Y bổ xuống một đòn ‘Mái chèo xẻ nước’, trường côn vun vút phát ra tiếng gió đầy uy lực. Mộc Hạng gồng tay ngạnh đỡ. Thân thể gã đã luyện ngoại gia quyền, gần đạt đến mức đồng nhân, rắn chắc như kim loại, dù đỡ bao nhiêu côn của Khinh Trần cũng không hề hấn gì.

Thiết côn chạm vào tay người không ngờ lại vang lên tiếng boong thanh ngân, chẳng khác nào binh khí chạm nhau. Mộc Hạng vận công chuẩn bị phải kích thêm một quyền vào thân người của Khinh Trần lần nữa. Tuy nhiên, lần này y đỡ được.

Trường côn của y ngay từ đầu đã được tạo từ ba khúc gấp lại, rất giản tiện có thể đeo sau lưng. Mỗi khúc côn nối nhau bằng dây xích, khi cần xài mới lắp lại thành một trường côn. Bây giờ thân côn lại trở về hình

dạng ba đầu, trở thành một cây côn tam khúc. Một đầu vẫn còn nằm trên tay Mộc Hạng, một đầu hoá giải kinh quyền của còn lại.

Khinh Trần cười đắc ý. Y đã lăn lộn trong Bàn Tơ phổ nhiều năm, có rất nhiều cuộc gặp gỡ hữu duyên với các kỳ nhân dị sĩ tiến đến nơi này. Từ lâu y đã nhận ra sở trường sở đoản của trường côn, nên không chỉ chuyên tâm rèn luyện côn pháp do sư phụ chỉ dạy, một mặt còn nghiên cứu ra một bộ tâm pháp riêng ình. Cách dùng Bạch Lăng của Mẫu Đơn, cách vận dụng kinh quyền của Lôi Hải, thêm vào đó là môn võ công kỳ dị của chính Khất Cái hội, kết hợp với vũ khí độc đáo côn tam khúc của y, đã tạo ra một lối đánh khác thường độc nhất vô nhị.

Côn tam khúc lộng vũ trong không gian, xuất kỳ bất ý đều có thể giáng xuống người Mộc Hạng. Tuy gã có thân thể rắn chắc nhưng không phải vô đối khả công, trên cơ thể con người có những yếu điểm không cách gì có thể luyện tập cho rắn chắc được. Ví dụ như: mắt! Một đầu côn giáng xuống bất ngờ, Mộc Hạng liền đưa tay che chắn điểm yếu trên mặt mình, thế là một đầu côn kia liền đánh vào bộ phận hạ vị của gã. Đùng trách Khinh Trần vô sĩ, hành nghề khất cái tức là đã vứt bỏ sĩ diện từ lâu rồi.

Nếu người muốn có lòng tự trọng thì không thể tiến nhập khất cái hội, đó là cảm giác Lạc Thiên đã từng thỉnh giáo qua rồi. Nghi thức trở thành khất cái bất cứ thành viên nào cũng phải trải qua: một trận đòn roi cùng với sự sỉ vả thô tục không thương tiếc. Khất cái nào mà chưa từng bị người đời khinh rẻ cùng phỉ nhổ đầu chứ? Mấy cái tự trọng, khí tiết bán được mấy đồng để đổi cơm ăn?

Cả đấu trường ò lên, sau đó cùng đồng loạt nín thở im lặng. Chiêu vừa rồi hiểm quá, trừ phi là thái giám trong cung, chứ bất cứ nam nhân nào cũng không thể chịu nổi đầu. Mộc Hạng học một tiếng rồi ngay sau đó đổ gục xuống như rôi gỗ đột nhiên bị đứt hết dây. Trọng tài chạy lên kiểm tra, rồi ngoác tay cho cứu thương lên khiêng Mộc Hạng xuống. Khinh Trần thắng trận trong tiếng hò reo vang dậy khán đài, một nửa là phản đối chê bai, một nửa là của những kẻ thô tục khoái chí khi thấy người của chính phái bị hạ gục. Lạc Thiên nếu một tay không bị gãy nhất định vỗ tay tán thưởng, “Chiến đấu rất ngoan cường, vô độc bất trượng phu.” Ít nhất là y không làm bộ làm tịch giống như tên Hạo Chi giả vờ quanh mình chính đại kia.

Đó là trận cuối cùng của Khinh Trần trong ngày đã bị thương nên bỏ cuộc đấu. Tuy nhiên, số điểm mà Khinh Trần tích lũy được đã đủ để y nắm chắc vé tiến vào vòng trong. Khinh Trần đi vào gian riêng trên khán đài của Lạc Thiên để nghỉ ngơi, trong sắc mặt y không được tốt lắm.

-Tổ bà tên sư cợ mốc! Quyền của hần thật sự rất đau! – Khinh Trần bực bội la lên.

-Ta từng có kinh nghiệm chữa xương gãy. Huynh có muốn bắt chước ta sắp xếp lại hay không? – Lạc Thiên vỗ vai hần an ủi.

Liếc nhìn cánh tay còn đang quần nẹp, băng trắng treo trên cổ của Lạc Thiên, Khinh Trần liền nuốt nước miếng khan.

-Thôi cho ta xin kiếu, cách thức độc đáo như vậy cứ để dành ột mình đệ xài đi!

Quả thật ngày hôm đó nhìn cảnh sắp xếp xương cốt của hần, đã khiến Khinh Trần ám ảnh không ngớt. Lạc Thiên ba lần bảy lượt ngắt đi tỉnh dậy, la hét diếc tai cũng đủ biết đau đớn đến nhường nào. Cho dù có bị thương chết, Khinh Trần cũng nhất quyết không để tên này trị liệu ình. Lạc Thiên ha hả cười khoái chí, cứ hù dọa được bất cứ người nào, cảm thấy họ không bằng mình là lại khiến hần vô cùng đắc ý. Đây là cái loại sở thích gì đây? E rằng chỉ có kẻ quái đản, tâm lý không thông như hần mới có thể hưởng thụ vui vẻ được.

^ _ ^

Hồng Tụ thượng đài khiến cả đấu trường vô cùng hào hứng. Đây là thế giới của võ giả, là nơi sức mạnh nam nhi được phô bày. Hiếm hoi mới gặp được một nữ tử thân bí kiêu sa như nàng, liền khiến mọi người thích thú. Không biết đằng sau tấm màn che mặt kia là khuôn mặt phong hoa tuyết đại dương nào? Thứ gì không biết rõ đều làm người khác để tâm vọng tưởng, tha hồ suy đoán. Chỉ sau ba ngày, đã đồn đại nàng đẹp không khác gì thiên tiên trên trời.

Chỉ có điều khoảng cách từ thực tế với lời đồn cũng không xa đến mấy. Những người từng gặp qua nàng cũng chỉ có thể dùng mấy chữ ‘sắc nước hương trời, kinh tâm động phách’ để mà diễn tả thôi. Ông trời thật ra rất bất công, trên đời có đến hai tạo vật mỹ mạo hoàn bích giống hệt nhau như thế, rồi cuộc lại để cả

hai rơi vào tay tên thần kinh như Lạc Thiên. Người đời dù có dùng hết mỹ từ trên thế gian ca ngợi sắc đẹp của nàng còn không đủ, tên diên kia sau khi nghiên cứu, khám phá kỹ lưỡng các nàng chỉ buông ra một câu ‘Tạm được!’. Thật khiến người người cảm phẫn, thần tiên nổi giận.

Bất quá đối với câu ‘khen tặng’ của hắn, lại khiến Hồng Tụ và Ngưng Bích coi như lời vàng ý ngọc, cảm động không thôi. Quả nhiên là ngư tử tầm ngư, mã tầm mã; tên dở hơi diên khùng cũng có hai người bất bình thường thưởng thức. Mà chết nhất là số mỹ nữ thưởng thức hắn sẽ còn tăng dài dài ở phía sau.

Nàng đứng trên võ đài quét mắt nhìn xung quanh, rất dễ dàng tìm thấy Lạc Thiên ngồi trong một biệt khu gần đài. Tấm khăn che mặt của nàng hơi lay động. Ít ai nhận ra một nụ cười như hoa như ngọc đang hiện sau tấm mạng che kia. Tuy nhiên không có gì thoát khỏi mắt Lạc Thiên được, hắn cũng bật cười đáp lại nàng.

Hành động si mê ngây ngốc của nàng đã khiến rất nhiều người chú ý. Trong tầm mắt của mỹ nhân là công tử trẻ tuổi áo lam ngồi ở biệt khu. Phải biết là khu vực đó, cùng với chỗ ngồi của các tông sư đại phái đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng, không phú cũng quý. Nếu không phải thân phận cực cao thì cũng ít ai có thể bỏ ra hàng đồng kim ngân để mua được một chỗ ngồi quan sát tốt như vậy.

Đấu thủ Khinh Trần sau khi thượng đài xong cũng xuống đó ngồi với lam y công tử. Mà Hồng nương tử cùng với Khinh Trần đều thuộc Kim Gia. Không lẽ nam tử áo lam đó thật sự là Kim Gia đứng phía sau ‘Tam đại tân nhân’ nổi bật tính cho đến hiện giờ? Nhân vật lạ mặt này càng khiến nhiều tò mò ngưỡng mộ.

Đáng tiếc nhất là không chỉ có những người ngưỡng mộ nhìn thấy hắn, mà còn có những cựu thù oan gia không nên gặp. Lăng Tiểu Nam nheo mắt nhìn về hướng mọi người đang tập trung chú ý.

-Tên nam nhân kia trông rất quen mắt! – Gã thiếu niên lầm bầm. Khoảng cách từ đây đến chỗ Lạc Thiên khá xa, khó mà nhìn rõ mặt hắn được.

- Thế nào, có hứng thú với nam nhân khác? – Hạo Chi thì ra cũng đang ngồi cùng chỗ với Lăng Tiểu Nam, hai người ra vẻ vô cùng quen biết.

-Huynh lại nói đi đâu vậy? – Lăng Tiểu Nam hồng mặt không biết vì ngượng ngùng hay tức giận. – Trông quen mắt thì ta nói trông quen mắt thôi.

Nhìn thấy biểu hiện của Lăng Tiểu Nam khiến Hạo Chi vô cùng vui vẻ cười to. Xem ra việc chọc ghẹo gã thiếu niên này cũng là một phần niềm vui của hắn.

-Còn cười nữa? Không sợ động tới vết thương sao? – Lăng Tiểu Nam bực dọc hỏi tiếp.

-Lo lắng cho huynh sao? – Hạo Chi hỏi lại, y lại cười đầy hàm ẩn.

-Không nói với huynh nữa, chỉ toàn lái câu chuyện đi đâu không!

Lăng Tiểu Nam càng tỏ ra bực tức thì Hạo Chi càng vui vẻ cười lớn. Tuy trên đài Hồng Tụ đã bắt đầu giao chiến với đối thủ, nhưng Lạc Thiên vẫn bị thu hút ở chỗ hai người. “Không ngờ lại gặp oan gia ở chỗ này!”

Tuy Lăng Tiểu Nam còn chưa nhìn rõ mặt hắn, nhưng Lạc Thiên thì đã có thể nhận ra kẻ đáng ghét này. Chẳng những nhận ra người quen, mà hắn còn có thể đọc khẩu hình, biết được mấy câu ớn lạnh hai người vừa mới nói. Thì ra cùng là một đám diên khùng biến thái với nhau. Cũng tại tên Tiểu Nam kia mà nên Lạc Thiên và Ngưng Bích mới phải phân tách ra. Mỗi hận này không trả, thì còn gì là danh tiếng tên tiểu nhân, thù dai, độc địa Thành Lạc Thiên.

Gặp lại cũng rất hay! Cứ tưởng y cao số, có thể sống yên ổn đến lúc hắn lo xong việc chính rồi mới rảnh rỗi tìm đến báo thù. Bây giờ thử hoang tự mình đâm đầu vào bẫy, thì làm sao hắn có thể bỏ qua được. Trước hết phải tính toán, cẩn thận tính toán thật hoàn hảo mới được. Tên diên Lăng Tiểu Nam và kẻ giả nhân giả nghĩa Hạo Chi không phải là mục tiêu có thể dễ dàng đối phó.

67. Chương 66 : Âm Mưu Tính Kế

Chương 66: Âm mưu tính kế

Đại hội võ lâm, ở bằng Nhất, cũng chỉ có một người lọt vào vòng trong, đó chính là Hồng nương tử. Tất cả các đối thủ khác đều bị nàng hạ gục, không còn khả năng thi đấu tiếp theo. Bảng thứ hai là cặp đấu thủ rất chênh lệch về thực lực, Yên hiệp Mộ Dung Xuân võ nghệ siêu quần và chuyên gia chạy trốn bí ẩn Dạ Khách. Cho đến lúc này, ngoại trừ khinh công thì không ai biết Dạ Khách có tuyệt chiêu võ công gì. Hai người trong bảng Tam chia đều số điểm đồng hạng đứng đầu là Khinh Trần và Mộc Hạng. Tuy nhiên không biết khả năng đi tiếp của họ thế nào, vì cả hai trước đó đều đã dính những chấn thương nghiêm trọng. Bảng Tứ dẫn đầu bởi tinh anh kiếm khách Hạo Chi công tử và người đứng hạng nhì là nhân vật trùm đồ đen kín mít Bất Nhị của Độc dược cốc.

Bát cường được xác định chỉ còn bảy người. Ngạc nhiên hơn nữa là có đến ba người trong nhóm tân nhân tiến vào được vòng này. Cái tên Kim Gia như mặt trời giữa trưa tới hội đại thịnh, bất cứ ai cũng phải nhắc đến với một thái độ tò mò. Mọi người đều nhất mực khẳng định đây phải là một nhân vật cường bá, mới có thể tập hợp dưới trướng mình nhiều cao thủ bí ẩn đến như vậy. Thật ra bọn họ là ai, từ đâu đến? Họ Kim này không phải là một cái họ phổ biến ở Triệu Đảo.

Trong lúc Lâm đại vương đang cùng ngũ đại chưởng môn thảo luận về nhân vật bí ẩn này, thì Kim gia tới cửa xin bái phỏng. Năm vị chưởng môn ban đầu rất ngạc nhiên rồi sau đó chuyển qua háo hức đón chào tân nhân nổi bật nhất trong kỳ đại hội này. Không ngờ khi Lâm đại vương, đồng thời cũng là võ lâm minh chủ, nhận được bái thiếp liền cau mày nhăn trán. Ông vội vã cáo từ năm vị chưởng môn để tiếp gặp Kim gia ở một gian phòng riêng.

Gian phòng đó chính là đại diện của Thủ Long cung, nơi có đặt ngai vị của Lâm đại vương.

-Hạ quan là Ngự sứ Kim Thành, khâm sai phụng chỉ hoàng thượng vi phục xuất tuần. Kính chúc đại vương kim an! – Lạc Thiên khấu đầu quỳ gối trước đại diện.

-Ngự quan bình thân. Người đâu, ban tọa! – Lâm đại vương cười lớn. – Thì ra nhân vật bí ẩn đằng sau Tam đại tân nhân lại là ngự quan.

Lâm đại vương thân người cao to, râu xoắn tóc trắng, tiếng khỏe như hồng chung. Vừa có khí chất cao quý của bậc đế vương, vừa hào sảng thoải mái như cao nhân trong giang hồ. Tuy đã ngoài tám mươi nhưng thân hình vẫn cường tráng, mặt hồng khí thịnh, minh mẫn vô cùng.

-Ngự quan bốn ba ngàn dặm từ kinh thành đến đây, tại sao không bái phỏng từ sớm? – Lâm đại vương nhìn Lạc Thiên ngồi xuống vị trí ghế vừa mới được khiêng ra liền nói. – Ngự quan, tay của ngài?

-Bị thương ở An Nhiên đảo! – Lạc Thiên trả lời. - Ở đó có một nhóm người tự xưng là Cự Kinh bang dám bắt cóc mệnh quan triều đình. Tuy toàn bộ đã bị bắt giam nhưng trong quá trình phá án, tự mình dẫn dụ tội phạm hạ quan cũng bị thương chút ít.

-Cư nhiên là một bang phái nhãi nhép lại dám lồng hành. – Lâm đại vương giận dữ vỗ bàn đập mạnh. – Chúng thật may mắn đã bị Ngự quan bắt giữ, nếu là ta thì ...

Tuy lão không nói hết câu, nhưng Lạc Thiên đoán chín phần mười là muốn hành xử theo kiểu giang hồ rồi. Lâm đại vương không hề câu nệ tiểu tiết, bước xuống ngai vàng đi đến chỗ Lạc Thiên.

-Ngự quan, có thể không ngại cho ta xem vết thương được không?

-Dĩ nhiên là không ngại.

Lạc Thiên tháo dải băng trên cổ, hạ cánh tay bị gãy xuống để cho lão xem xét. Dù sao cũng là người luyện võ, lăn lộn trên giang hồ cũng có nhiều lúc bị thương, Lâm đại vương là người khá am hiểu về việc chữa trị các thương tổn. Lão bắt mạch cho Lạc Thiên cẩn thận, sau đó vuốt râu thở dài.

-Tổn thương đến gân cốt, khí mạch cũng không còn. Ngự quan, ta e rằng cánh tay ngài đã bị phế rồi! Dù sau này có bình phục cũng chỉ có thể cử động đơn giản, không cầm vật nặng, không thể dùng kiếm. - Lão

lắc đầu tiếc rẻ. – Nghe nói Ngự quan là tướng quân thống lĩnh Tây Viên, một trong những nhánh binh đông nhất kinh thành. Đáng tiếc, đáng tiếc ...

Thái độ tiếc nuối của Lâm đại vương làm Lạc Thiên khá bất ngờ, xem ra lão cũng là người am hiểu y thuật. “Tuy nhiên lần này, ngài đã sai hoàn toàn rồi!” Thứ nhất, Lạc Thiên không có luyện công, lấy đầu ra khí mạch dễ mà lão bắt được. Thứ hai, hắc vốn chỉ đeo kiếm giống như đeo ngọc bội, không sử dụng được kiếm cũng không sao. Ai nói tướng quân Tây Viên quân biết võ hồi nào? Thứ ba, sau khi hồi phục cũng chỉ cử động đơn giản không cầm vật nặng. Hắc trước giờ cũng đã phải làm bất cứ việc nặng gì đâu, trong tương lai chắc chắn cũng sẽ không làm. Vì vậy, việc cánh tay của hắc bị phế giống như lão nói, Lạc Thiên hoàn toàn không quan tâm.

Tuy nhiên thấy lão đã thành thật chia buồn như vậy, hắc cũng không thể hắt nước lạnh vào mặt người ta, cũng làm ra vẻ ưu tư suy nghĩ.

-Quả nhiên là âm mưu, toàn bộ đều là cái bẫy. – Lạc Thiên chính là vì câu nói này mà tới.

-Ngự quan ngài nói sao? – Lâm đại vương quả nhiên bị câu nói này thu hút.

-Vấn đề này là cơ mật triều đình, hạ quan không tiện nói ra. Nhưng đại vương cũng phải biết, hoàng thượng không phải vô cớ mà ra lệnh cho hạ quan xuất tuần điều tra khắp nơi. Kỳ thật là hiện nay có một tổ chức bí mật đang âm thầm mưu phản triều đình. Bọn chúng có nhân sự vô cùng phức tạp, liên quan đến rất nhiều nhân sĩ trong giang hồ. Hạ quan đã lần theo đường dây này rất lâu, thì bị chúng phát hiện. Vụ án ở An Nhiên chắc chắn là một cái bẫy vì muốn loại trừ hạ quan, nhưng rất may cho đến nay vẫn chưa để chúng biết được thân phận thật sự. Chỉ biết trong số những người tham dự đại hội năm nay cũng có người của bọn chúng. Hạ quan lần này liều mạng đem mình làm mồi nhử. Đồng đảng của phản tặc chắc chắn sẽ nhắm vào hạ quan.

-Thì ra lại có chuyện như vậy. Muốn lợi dụng đại hội võ lâm để tập hợp người mưu phản ư? – Lâm đại vương giận dữ đập bàn. – Ngự sứ yên tâm, lần này ta sẽ phụ giúp ngài thu phục nghịch tặc.

Nghe thấy lời này, Lạc Thiên liền vui vẻ ra mặt. Âm mưu của hắc đã thành công một nửa.

-Đa tạ đại vương hỗ trợ! – Lạc Thiên theo lễ quỳ xuống kính bái.

-Ngự quan nên đứng lên. Việc trước mắt ngài cứ an tâm về dưỡng thương. Ta sẽ phái thêm nhiều cao thủ tăng cường bảo vệ. Một khi nghịch tặc ra tay sẽ ngay lập tức bắt giữ không chừa một tên.

Tối ngày hôm đó hắc đã có thể kê gối ngủ ngon một giấc. Chỉ tiếc rằng Khinh Trần, Châu Bình và Hồng Tụ không thoải mái chút nào. Tự nhiên có thêm mấy chục người bao vây theo dõi, tuy không thấy người, nhưng bằng vào võ công của họ đều có thể nhận ra. Bị nhiều người quan sát như vậy thì làm sao có thể ngủ ngon đây?

Ngày hôm sau nghe nói có mấy chục người bị bắt tại trận khi đang rình rập khách điểm bọn họ đang ở. Đại đa số chỉ vì muốn moi móc thông tin Kim Gia là ai, khuôn mặt của Hồng nương tử như thế nào, Dạ Khách có võ công gì hay Khinh Trần có bao nhiêu cơ hội hồi phục, để đem bán thông tin và để đi cá cược. Bị Ảnh giả bí mật tra khảo suốt một đêm, khi được thả ra ai nấy đều hồn bay phách tán. Lời đồn về thân thể của Kim Gia ngày càng ly kỳ đáng sợ. So với thái tử của ma giáo, cung chủ Mỹ Hà cung thì càng hùng mạnh, cường đại hơn.

^ _ ^

‘Tiểu nhân đắc ý’ chính là cụm từ dùng để miêu tả Lạc Thiên hiện giờ. Hắc ngênh ngang xuất hiện trước cổng lớn đại hội, dẫn theo ‘Tam đại tân nhân’ nằm trong ‘thất cường’ võ hội năm nay. Dù không muốn công nhận nhưng điệu bộ của hắc cực kỳ giống một ông chủ phách lối. Hồng nương tử là tỷ nữ đứng bên cạnh pha trà rót nước, Dạ Khách công sau lưng tiểu hài tử không khác gì vú em, còn Khinh Trần râu ria xồm xoàng đích xác là một tên thị vệ. Cái nhóm cao thủ gia đình này càng làm nổi bật thêm thân phận tôn quý, cùng nhiều lời đồn đại bịa đặt nhắm nhĩ về hắc mấy ngày qua. Cuối cùng, Lăng Tiểu Nam không cách gì mà lại không nhận ra gương mặt của hắc.

-Trần Chí Viễn, rốt cuộc đã tìm ra người! – Tên thiếu niên rít lên trong căm thù. Thì ra y vẫn còn nhớ cái tên mà Lạc Thiên tự tiện bịa đặt.

Ngày thi đấu thứ năm của đại hội võ lâm, Lăng gia đại công tử không hiểu tại sao lại vô cớ tấn công khán giả ngồi trên đài, vu cáo Kim Gia chứa chấp ma đầu Vô Lệ.

-Ta không phải Trần Chí Viễn, cũng chưa từng quen ngươi. Đừng kiếm chuyện gây sự! – Lạc Thiên tỏ ra vẻ mặt hùng hổ giận dữ.

-Người còn dám nói không quen, rõ ràng nữ nhân kia là Vô Lệ đúng không? Hôm nay ta sẽ giết chết cả hai ngươi để báo thù cho ... cho ta. – Lăng Tiểu Nam vừa nói vừa lăng không bay tới.

Khinh Trần phản ứng rất nhanh, giương côn chặn phía trước. Hồng Tụ kéo Lạc Thiên về phía sau, đồng thời trên tay cũng đã xuất ra phi đao. Châu Bình luôn nhớ nhiệm vụ của mình, y công Tiểu Thiên Thiên phi thân bay biến đi mất. Chỉ là Lăng Tiểu Nam chưa kịp đến gần chỗ của Lạc Thiên, thì đã có ba bốn lớp cao thủ ngăn lại. Kể cả Ảnh giả do Lâm đại vương phái tới cũng đồng thời xuất hiện xung quanh chỗ hắc đứng, tuốt kiếm sẵn sàng.

Kiểm của Lăng Tiểu Nam va chạm cực mạnh với côn của Khinh Trần thì cả hai bị chấn lực văng ra hai phía. Khinh Trần bị động đến vết thương bên sườn liền hô hấp khó khăn, mồ hôi đổ đầy trán. Lăng Tiểu Nam giống như thú dữ đồ ăn đến miệng còn bị giật ra, y huyết sao một tiếng đã có thêm mấy chục hộ vệ kéo đến vùng đao chờ lệnh. Hai bên Ảnh giả và hộ vệ bắt đầu giao chiến. Lạc Thiên ngó nơi Lâm đại vương đang đứng với ánh mắt gờ gợn. Sau đó hắc cùng Hồng Tụ liền ly khai khỏi khu vực võ đài.

Đám Ảnh giả muốn bảo hộ hắc cùng đám hộ vệ tấn công đều theo đó mà di chuyển trận đánh ra khỏi khu vực đại hội. Lăng Tiểu Nam y như con chó điên cắn rồi không chịu nhả, cũng phi thân phóng người theo. Gã thiếu niên lại bị Khinh Trần đánh bật trở lại, phản khách vi chủ trực tiếp hạ gục tên cầm đầu này. Thế nhưng trường côn chưa kịp chạm đến gã thiếu niên đã bị kiếm của Hạo Chi ngăn cản. Lạc Thiên đoán chắc chín phần mười hai gã này có quan hệ mờ ám.

Toàn bộ đấu trường nhốn nháo đứng dậy giành coi trận quyết đấu thú vị đột ngột xảy ra này. Họ đoán già đoán non xem Kim gia bí ẩn cùng Lăng gia trong tứ đại gia tộc này rất cuộc đã xảy ra ân oán gì. ‘Tam đại tân nhân’ cùng ‘đệ nhất kiếm khách’ đột nhiên bỏ ngang đại hội, khiến những người còn lại tiếc nuối ngẩn ngơ, nửa muốn chạy đi coi chuyện gì, nửa tiếc rẻ chiếc vé đã lỡ bỏ số tiền lớn ra mua.

68. Chương 67 : Mang Đá Đập Vào Chân Mình

Chương 67: Mang đá đập vào chân mình

Thành phố Tâm Long là quê hương của nhiều môn phái võ thuật, là thiên đường của tất cả các võ giả trên đời này. Nơi đây ngoạ hổ tàng long, bất cứ ai đều có thể thi triển kinh công võ thuật. Bất quá ngoại trừ các kỳ đại hội hằng năm, chưa bao giờ họ được chứng kiến một màn chiến đấu tập thể hoành tráng như vậy trên bầu trời Tâm Long.

Hồng Tụ ôm ngang thắt lưng Lạc Thiên, dùng khả năng khinh công của mình cùng hắc chạy như bay trên mây nóc nhà trong thành. Khinh Trần ở phía sau đoạn hậu, bị tuột lại vì sự tấn công luân phiên giữa Hạo Chi và Lăng Tiểu Nam. Đám Ảnh giả tổ chức cũng không kém, đem toàn bộ bọn hộ vệ kiếm chân ở vòng ngoài, không thể tiến lại gần nửa bước.

-Tiến về khu vực rừng trúc ngoài thành. Sau đó qua phụ giúp Khinh Trần! - Lạc Thiên hướng tay chỉ về phía mảng xanh um tùm của trúc lâm.

Hồng Tụ nhún chân, mang theo cả hắc lẫn bản thân mình phóng qua hào nước vừa sâu vừa rộng. Lạc Thiên tuy không muốn thừa nhận, nhưng lúc đó hắc đã hơi hoảng sợ, cái trò kinh công này quả thật không phải là thứ dành cho người bình thường chơi mà.

Hai người vừa đáp xuống đất, Lạc Thiên liền tách ra chạy vào bụi cây lánh nạn. Có thêm Hồng Tụ tham chiến, lực lượng hai bên tương đối cân bằng hơn. Lăng Tiểu Nam liền hướng mũi kiếm về phía nàng, tấn công tới tấp. Vô công của gã thiếu niên tuy hoa mỹ, nhưng còn lâu mới có thể là đối thủ của Hồng Tụ. Thấy người của mình yếu thế, Hạo Chi ngay lập tức xông vào giải vây. Cặp đấu đối thành Hồng Tụ và Hạo Chi đối đầu, Khinh Trần kiếm chân Lăng Tiểu Nam.

Quả thật thực lực của người được xưng tụng là đệ nhất kiếm khách cũng không phải chỉ có hư danh, khả dĩ có thể triệt tiêu hầu hết phi đao của Hồng Tụ phóng ra. Chẳng mấy chốc phi đao trong tay Hồng Tụ càng lúc càng ít, kiếm chiêu của Hạo Chi càng đến lúc đại thịnh.

Cùng lúc đó cuộc đấu giữa Lăng Tiểu Nam và Khinh Trần đã đến hồi ngã ngũ. Tuy bị thương từ trước, nhưng giang hồ lão luyện như Khinh Trần làm sao có thể thua tên nhãi con hỷ mũi chưa sạch Lăng Tiểu Nam. Chỉ một chiêu nữa thôi, thắng bại sẽ rõ. Khinh Trần đang thể đại ứng vô ngại, cả người phi lên cao đồng thời trường côn giáng xuống. Lăng Tiểu Nam kinh hoàng chôn chân, không kịp phản ứng tránh né.

-Coi chừng ám kim! – Lạc Thiên lúc đầu khỏi bụi trúc nhắc nhở.

Khinh Trần tuy đang hồi đấu khí cực cao, cũng không vì ham chiêu mà bỏ quên nhắc nhở. Trường côn loạn vũ đánh bay được ba độc trâm vừa phi ra. Lăng Tiểu Nam lùi lại dựa lưng vào Hạo Chi, Hồng Tụ và Khinh Trần đứng hai đầu đối mặt.

Hạo Chi vừa kinh ngạc, xen lẫn ghen tức nhìn nam nhân lấp ló trong bụi rậm kia. “Làm cách nào mà hắn có thể phát hiện mình sẽ ra chiêu.” Phải nói là với kỹ thuật phóng châm, Hạo Chi vô cùng tin tưởng, thậm chí còn tin tưởng hơn cả kiếm pháp của bản thân. Sở dĩ hắn có thể nổi danh trong thiên hạ, kiếm khách tài hoa, do trong các cuộc quyết đấu tối quan trọng, luôn có sẵn ám chiêu hạ gục bất kỳ kẻ địch từng sở nào. Đừng nói là người bên ngoài, cả bản thân người trúng châm còn không nhận ra được, lý nào tên quái đản lấp ló từ đằng xa kia lại có thể nhìn ra. Y vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh trí, thì tên tiểu tử đứng dựa sau lưng đã hét lên.

-Chính ả kia là người đã giết Tiểu Nam.

Quả nhiên nhóc con cũng vẫn là nhóc con, vẫn chưa vỡ giọng hay sao mà tiếng la chói lói giống nữ nhi vậy? Lạc Thiên còn đang kinh ngạc, thì Hạo Chi giống như uống lộn thuốc, vùng lên điên cuồng tấn công Hồng Tụ. So với bộ dạng ác sát lúc này của Lăng Tiểu Nam còn có phần cuồng dã hơn. Hồng Tụ tích cực tránh né dùng tiểu đao đỡ kiếm trong khoảng cách gần, khi giãn đủ cự ly thì lấy phi đao ra tấn công. Xung quanh chỗ bọn họ đánh, kiếm khí bay toán loạn, phi đao văng tứ tung. Kể cả Khinh Trần và Lăng Tiểu Nam cũng phải tránh xa.

Hồng Tụ sở vào thất lưng mình, một trăm lẻ tám cây phi đao trứ danh của Vô Ảnh đã dùng hết. Nàng cảm cây tiểu đao cuối cùng trong tay, vất vả chống đỡ trường kiếm đang liên miên bất tận bổ xuống. Giáp mặt quyết đấu không phải là sở trường của Hồng Tụ, tuyệt chiêu của nàng chính là lén lút ám sát mà.

Hồng Tụ trượt vấp té. Trong tâm nàng không khỏi lo sợ sẽ thất thủ trong thế công dũng mãnh của Hạo Chi. Nhưng rất may mắn là có thân thể của một người nào đó cản lại, nàng cảm nhận được cánh tay bị thương đang làm hắn đau đến khó thở. Lưỡi đao trong tay trái hắn đã bật ra, rất đúng thời điểm và chính xác ngăn cản trường kiếm lại. Hai nam nhân gườm mắt nhìn nhau, bọn họ có những lý do để không thể nào thua cuộc được.

Đừng xem thường khả năng quan sát của Lạc Thiên. Tuy này giờ Hạo Chi chém xuống rất nhiều nhất, nhưng tất cả đều là chiêu thức luyện tập mỗi ngày, đều theo một bài bản nhịp điệu nhất định. Chỉ trong một khoảnh khắc, một tích tắc rất nhỏ, lưỡi kiếm sẽ lộ ra yếu điểm. Nếu can thiệp chính xác vào thời điểm đó, thì dù chỉ dùng một ít lực thôi cũng có thể vô hiệu hoá được kiếm chiêu này.

Tất cả chỉ dựa vào quan sát và phỏng đoán, không có gì đảm bảo nó sẽ chính xác cả. Nhưng theo tình hình trước mắt, chỉ sau ba bước Hồng Tụ sẽ bị ép lui về phía rễ cây nhô lên, xác xuất nàng té ngã lên đến tám chín phần. Hắn không còn nhiều thời gian suy nghĩ, liền lao nhanh ra đỡ Hồng Tụ sắp ngã, vừa xuất đoản đao ngăn kiếm.

-Có nhớ Minh môn ở chỗ nào không? – Hắn thì thầm vào tai Hồng Tụ.

Giác quan của một kiếm khách cho Hạo Chi biết có thứ gì đó vô cùng nguy hiểm đang xuất hiện. Không khí xung quanh cặp nam nữ kia đang nén lại, sau đó một lưỡi kiếm cực lớn xoạt ngang chém về phía Hạo Chi. Hắn thu kiếm lui về trạng thái ngạnh công chống đỡ. Lưỡi kiếm ập tới như một cơn sóng thần khiến toàn thân Hạo Chi chấn động, quần áo trên người hắn bị xé nát tả tơi. Cả một bụi trúc lớn sau lưng bị phạt ngang âm ầm đổ xuống.

Hoàn toàn không có một lưỡi kiếm khổng lồ nào cả, đó chỉ là kiếm khí. Một luồng kiếm khí cực mạnh, mà ngay cả nhất thế tông sư trong giang hồ hiện nay cũng hiếm người tạo ra nổi. Hạo Chi trong người khó chịu liền phun ra một ngụm máu tươi. Lăng Sở Nam bỏ qua Khinh Trần, chạy đến ôm thân người y lại cho khỏi ngã xuống.

-Hạo Chi! – Gã thiếu niên hét vang, trong giọng lộ ra vẻ sợ hãi.

Lạc Thiên ôm Hồng Tụ đứng dậy, cả hai hết nhìn thân người tởm kia, lại quay đầu nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Không ngờ trong lúc nguy cấp lại có thể phát ra một chiêu lợi hại như vậy, họ chỉ mới tập tành nghiên cứu để giết thời gian, bộ tâm pháp bí ẩn kia cũng không gạt người.

Đến lúc này, một tiếng hô trầm hùng vang tới.

-Dừng tay!

Thì ra Lâm đại vương và thị vệ cùng Ảnh giả đã kịp thời kéo đến. Gương mặt ông bùng bùng tức giận xen lẫn lo lắng.

“Cứu binh tới rồi!” Lạc Thiên vui vẻ mỉm cười.

Hạo Chi ngẩn đầu lên kêu.

- Cứu cứu!

Sau khi phun ra được hai chữ đó, y liền ngã ra bất tri bất giác.

Ặc, thì ra cái tên giả nhân giả nghĩa này là cháu của Lâm đại vương. Lạc Thiên thấy lạnh sống lưng, “Chả trách lão đến ứng cứu chậm trễ vậy. Nếu không phải vì tên kia bị thương có lẽ lão cũng sẽ không xuất hiện đâu.”

Xem ra phen này hắn đã mang đá tự đập vào chân mình rồi.

^ _ ^

-Là chính mắt ngươi nhìn thấy hắn xuất ra kiếm khí? Hơn nữa cực mạnh, cực bá đạo?

Lâm đại vương cẩn thận dò hỏi, đứa cháu trai của lão vẫn đang nằm bẹp trên giường, khổ sở dùng sức mới có thể gật đầu một cái.

-Thì ra ta đã đánh giá sai hắn rồi! Khi bắt mạch, ta đã từng nghĩ võ công tên này đã bị phế, kinh mạch trên tay đứt rời, khó có thể động võ nổi. Không ngờ hắn có thể mau chóng thích nghi với hoàn cảnh, đảo ngược kinh mạch để phát công phía bên tay trái. Thật là thiên hạ kỳ tài! Người nên biết, con người vốn chỉ thuận một bên, kinh mạch chỉ có thể luân chuyển về một hướng. Nhưng khi hắn sau khi nghe ta chẩn đoán, trong thời gian ngắn để có thể cải tạo bản thân. Luân chuyển nghịch khí để có thể phát công từ tay trái. Người này đúng là võ học kỳ tài!

Nghe cứu cứu của mình hết lòng tán dương đối thủ như vậy, Hạo Chi bất lực không phục. Y chỉ vì một chiêu bá khí cường mạnh đã bị ép cho thất trận thọ thương, nằm một chỗ trên giường không nhúc nhích nổi. Thua không cam tâm.

-Thật sự trên đời có cường giả đến mức đó sao? – Y thều thào hỏi.

-Dĩ nhiên vẫn có thể làm được điều đó, nếu đã có thể vượt qua cấp độ tông sư, dù cao thủ trên võ lâm nhìn vào cũng không thể nắm bắt nổi. Đối với người có chút công lực, dò xét người đó cũng có thể chỉ nhìn ra hắn là bá tánh bình thường, không chút võ công thôi.

Hạo Chi thở dài. Thì ra không phải y kém, chỉ vì đối phương quá cường hãn thôi.

-Cứu cứu, bây giờ tính sao? – Y rầu rĩ hỏi.

^ _ ^

-Kết quả cuối cùng ngươi thật sự có thể thắng? – Lạc Thiên ngờ vực nhìn tên thuộc hạ của mình. Từ sáng đến giờ hắn vẫn thủy chung công theo Tiểu Thiên Thiên, chẳng khác nào một vú em nuôi dạy trẻ thứ thiệt.

-Thiếu gia, người nhìn đi. Đây chẳng phải là Phản Phệ thuần thiếu gia nhắm tới đó sao? Ta đã mang về rồi.

Thì ra trong lúc Lăng Tiểu Nam và Lạc Thiên náo động khán đài, võ hội vẫn tiến hành suông sẻ. Bốn người còn lại hết tham dự tứ kết rồi đến bán kết, tranh nhau chức thiên hạ đệ nhất nhân. Trong cuộc thi bán kết Châu Bình vẫn dựa vào tuyệt chiêu trốn chạy của mình chiến thắng. Dùng khinh công để đối thủ trượt theo đến hụt hơi, mất sức nên bỏ cuộc. Trận chung kết là cuộc đối đầu giữa hai đấu thủ bảng Nhị đã từng tranh đấu qua.

-Khuyên người nên bỏ đứa nhỏ xuống. Đấu một trận sáng khoái tranh ngôi đệ nhất võ lâm với ta. – Yên hiệp Mộ Dung Xuân liếc mắt nhìn Châu Bình một cách coi thường.

Người giữ trẻ Dạ Khách công Tiểu Thiên Thiên phía sau lưng, không ngừng nhún nhún thân người để đỡ dành đứa nhỏ. Châu Bình cũng hết lại.

-Tự ta có cách của mình! Yên hiệp, xin mời.

Mộ Dung Xuân ban đầu còn rất nường tay, nhưng sau đó bị chiêu Hoàng Kê Bách Bộ của Châu Bình lừa chạy qua chạy lại trên khán đài, nên bắt đầu tức khí. Phải nói rằng người luyện võ, khi đạt được một mức nội công nhất định thì mới có thể luyện qua khinh công, cao thủ khinh công cũng chính là cao thủ khí công. Ngược lại thì chưa chắc được. Mộ Dung Xuân bị chiêu chạy loạn trên khán đài làm cho khí nội xung thiên, tấn công thật sự nghiêm túc và hung hiểm. Võ đài hình vuông, mỗi cạnh rộng tám mét bắt đầu trở nên nhỏ bé hẳn, không còn chỗ cho Châu Bình ẩn thân.

Đối phương đã mồ hôi đầm đìa, đầu tóc rối loạn, hai mắt vằn đỏ, cũng đủ biết Mộ Dung Xuân bị chọc tức không nhỏ. Trong quyết đấu, tối kỵ bị cuốn theo đối thủ, không kiểm soát được bản thân. Tức giận, đó là một dạng mất kiểm soát. Châu Bình từ đầu tới cuối vẫn một bộ dạng bình thản, đứa nhỏ sau lưng được công chạy qua chạy lại như vậy rất thích thú cười to. Nhìn thấy cảnh đối thủ giống như đang chơi trò với con nít, Mộ Dung Xuân điên cuồng tấn công, quyết dồn người vào chỗ chết.

Lúc đó y đã mắc sai lầm. Mà cũng không phải lỗi của gã hoàn toàn, đó là một cái bẫy quá hoàn hảo mà Châu Bình đã giăng ra từ sớm. Chỉ trách gã không chịu tìm hiểu thông tin đối thủ từ trước. Trong lúc đăng ký ghi danh, Châu Bình đã dùng chiêu đó để có thể vượt qua.

Một quả pháo to như trứng gà bị ném ra, Châu Bình nhún người nhảy xa ra góc võ đài đối diện, Mộ Dung Xuân toàn thân hứng chịu uy lực của loại chất nổ này. Dù gã có thân thể cường hãn hơn cũng không thể chịu nổi sức mạnh của tuyệt chiêu quá bá đạo này. Thân thể Mộ Dung Xuân cùng một góc võ đài ầm ầm đổ xuống.

-Quy định của thi đấu, ai rơi xuống đài trước thì thua!

Châu Bình giơ cao hai tay ăn mừng chiến thắng, cả khán đài lặng ngắt trở mắt nhìn hẳn. Cái này không phải vấn đề ai rơi xuống đài trước. Mà vấn đề là cách thức chiến thắng này chẳng khác nào cướp biển là bao, ngang nhiên đập đổ luân lý để mà hồ ngôn loạn ngữ.:033:

Nhưng ta muốn hỏi người, rốt cuộc trên đời có mấy người chịu được uy lực của đạn pháo. Ai có khả năng có thể chế trụ được cái tên Dạ Khách cuồng dã điên khùng kia. Lâm đại vương, mình chủ đại hội đã vắng mặt. Mộc Hạng bị thương không thể đấu, Bất Nhị của Độc được cốc đã bị Yến hiệp đánh cho thân tàn ma dại, Yến hiệp lại thành ra cái dạng này... Ngũ đại chương môn chỉ là mấy lão già hết thời. Hơn nữa lời Châu Bình nói không sai, hẳn thật sự đã làm cho đối thủ té xuống đài trước.:nosepick:

Cuối cùng, bằng thủ pháp ‘khủng bố’ của mình, Châu Bình đã oanh liệt ‘cướp’ được giải ‘Võ Lâm đệ nhất’, hơn hử mang giải thưởng biến mất khỏi võ đài.:eye_wide:

69. Chương 68 : Làm Ôn Đi Nhanh Giùm Cho

Chương 68: Làm Ôn đi nhanh giúp cho

Đại hội võ lâm năm đó có rất nhiều chuyện chấn động giang hồ. Tỷ như sự xuất hiện của một cường giả danh xưng Kim Gia. Ba người ở dưới trướng hắn đều võ công siêu quần, thân thể bí ẩn, một trong số đó là Dạ Khách đã đứng đầu đại hội, giết giải ‘Võ lâm đệ nhất’. Tỷ như không hiểu Lăng gia đã chọc gì Kim Gia, khiến cho hắn tung ra một nhóm Ảnh giả cao cường toàn bộ khắc chế nhà họ Lăng. Tỷ như đệ nhất kiếm khách Hạo Chi công tử vì xen vào ngăn cản Kim Gia, bị hắn dùng chỉ một chiêu kiếm khí đánh cho nội thương thổ huyết, hôn mê bất tỉnh. Tỷ như mình chủ võ lâm, nhìn thấy Kim Gia cũng phải chín phần nhường nhịn.

Chuyện đồn đãi trong giang hồ rất nhiều, khó phân biệt thật giả. Nhưng rất nhiều người đã nói như vậy, thì dĩ nhiên có thể tin được đi. Bởi vậy, sức mạnh của cái ‘giang hồ đồn đại’ thật sự rất khủng khiếp, chỉ trong vài ngày cái tên Kim Gia đã trở thành biểu tượng của cường giả, đại diện cho sức mạnh và quyền lực. Khi trẻ con khóc cũng có thể đem ra hù dọa, khiến chúng nín ngay.

^ _ ^

-Hỗn đản, người còn dám đến đây?

Lăng Tiểu Nam chạy xộc vào phòng khách trong Thủ Long cung, nơi Lạc Thiên đang nhàn nhã ngồi chờ Lâm đại vương triệu kiến.

-Ta vì cái gì mà không dám đến? – Hắn cười tươi hỏi lại.

Nhìn cái điệu bộ chó dữ xù lông của Lăng Tiểu Nam, khiến Lạc Thiên không khỏi đắc ý. “Người đã sa cơ thất thế, không có tư cách đầu với ta.”

Thấy mình bị cười khi dễ, Lăng Tiểu Nam muốn liều mạng tấn công, thế nhưng chưa kịp chạm vào hắn, đã đụng phải trường côn của Khinh Trần trước nhất.

-Dừng tay! – Cũng là Lâm đại vương xuất hiện kịp thời.

Lăng Tiểu Nam dường như tìm được đồng minh tương trợ, liền chạy đến bên cạnh.

-Đại vương, hắn là người của ma giáo. Ở bên cạnh chính là sát thủ Vô Lệ nổi danh khắp nơi. Đại vương, không thể tha cho tên này. – Lăng Tiểu Nam tố cáo.

-Người này không phải ma giáo (mà là người của hoàng đế). – Lâm đại vương buồn bực gạt ngang.

-Nhưng còn ả kia... – Lăng Tiểu Nam giống như bị nhúng nước, không ngờ Lâm đại vương một mực bao che cho tên Kim Gia.

-Nàng ta không phải Vô Lệ (mà là Vô Ảnh). Là mật vụ ... (triều đình?) của ta!

Lạc Thiên nhìn Lâm đại vương đầy hàm ý. “Thân phận ta ngại chắc chắn phải hiểu. Không nên ngăn cản công việc bí mật mà hoàng thượng đã giao cho Ngự sử ta đây.” truyện copy từ

-Người nói thì ta sẽ tin sao? Có giỏi thì tháo khăn che mặt của nàng ta xuống. Ta giáp mặt nhận người. – Lăng Tiểu Nam đến chết cũng không buông ta, hung hăng giống như chó con giữ nhà.

-Ở đây không có chuyện của người. Mau lui xuống! – Lâm đại vương la hét.

-Nhưng ... – Lăng Tiểu Nam nhảy từng lên.

-Còn không mau đi?

Vương lệnh đã ra thì làm sao chống lại. Lăng Tiểu Nam hậm hực, cay cú lui vào trong. Lạc Thiên nhìn thấy có người ầm ứ mà không phát tiết được, liền cảm thấy mát lòng mát dạ. “Nhóc con, sau này hãy khôn ra. Nhìn cho kỹ người mà mi muốn dây vào.”

Tiểu cầu cầu đã đi, Lạc Thiên liền khôi phục bộ dáng trung thần. Hắn khấu đầu tạ tội vì đã mạo phạm vương tử, cần rằng cần lợi đưa ra một củ Đại Hoàng nhân sâm để cầu tình. Lâm đại vương nhìn thấy củ sâm đó thì mắt mở lớn, miệng há hốc. Năm mươi năm trước lão ghé qua kinh đô một lần, biết được trong hoàng cung chỉ còn hai củ duy nhất. Không ngờ tên Ngự sử này lại có thể tự tiện mang ra để tặng người, xem ra hắn không chỉ là Ngự quan bình thường, mà còn phải là chí thân tâm phúc của hoàng đế, mới có thể đạt được mức ân sủng này.

Lâm đại vương một lần nữa quan sát kỹ người thanh niên tuấn tú này, xem ra trước đây lão đã đánh giá sai về hắn. Bộ dáng nho nhã, thể nhược đó sao có thể là một cao thủ nhất lưu. Bên phải đã thu phục được phó trưởng lão của phái cái hội, bên trái mang theo cao thủ dùng phích lịch chỉ có trong quân đội, phía sau lưng là sát thủ đẳng cấp của Mỹ Hà cung. Triều đình và quân đội, võ lâm từ phe trung lập đến phe tà đạo hẳn đều có liên quan. “Thật sự hắn đã đánh hơi được âm mưu tạo phản của ta rồi sao?” Lâm đại vương rung động.

Đúng vậy, thật sự là bên trong Thủ Long cung đang che giấu một âm mưu tạo phản. Lâm đại vương một đời cường giả, cái theo đuổi cả đời là đỉnh cao của quyền lực. Tại sao lão chỉ có thể làm vương của một tộc mà không phải làm vua của một cõi. Biển sâu hoàng đế xa, tầm ảnh hưởng của kinh đô không bao giờ có thể vươn đến vùng biển xa xôi này. Mỗi năm, lão tổ chức đại hội võ lâm nhằm lôi kéo người trong giang hồ khắp nơi tới đây, dùng phần thưởng để mà chiêu dụ những nhân tài võ học.

“Không biết y đã phát hiện ra được tới đâu?” Lâm đại vương phân vân. “Tuy nhiên cũng không thể để hắn ở đây quá lâu được!”

-Mọi chuyện thì ra chỉ là hiểu lầm. Ngự sứ, ngài không nên đa lễ. – Lâm đại vương vui cười thân ái, nâng Lạc Thiên dậy. Tuy rất ray rức nhưng cũng phải từ chối thiên hạ chí tôn nhân sâm.

-Quả thật, là tại hạ đã có lỗi. Nếu đại vương không thu nhận món quà này, thì hạ quan không thể yên tâm mà lên đường được.

“Lên đường? Hắn vừa mới nói lên đường? Thì ra mình còn chưa nghĩ ra cách trục khách, hắn đã dễ dàng bỏ qua mà lên đường. Yêu cầu gì cũng được, miễn là hắn chịu đi là tốt.”

-Vậy ta không khách sáo.

Sau đó hai người vui vẻ trò chuyện, nam thiên địa bắc, nói lang man chuyện trong thiên hạ, khiến Lâm đại vương lòng bùng không hiểu ý định của tên này là gì.

-... kết cục là không có loại thuận nào thần kỳ hơn Phản Phệ thuận. Tuy nhiên theo hạ quan thấy, hình như nó còn có một khớp nối thêm với thứ gì khác. – Thật ra câu này mới là mục đích chính mà hắn muốn báỉ phóng.

-Quả thật Ngự quan rất tinh mắt, Phản Phệ thuận chỉ là một phần trong Phản phệ giáp. Một bộ đầy đủ còn bao gồm trường mâu, giáp toàn thân và cả giáp cho chiến mã nữa. Toàn bộ đều đồng chất, làm từ một thứ kim loại hiếm thấy được đôn tấn công của những vũ khí khác. – Lâm đại vương cởi mở tiết lộ, giống như cuộc trò chuyện thoải mái, thân tình, lang man này giờ của họ.

-À thì ra còn có một bộ như vậy. Tiếc quá, tiếc quá! Mặc dù thuộc hạ của hạ quan rất yêu thích sưu tầm binh khí các loại, nhưng để Phản Phệ thuận tách rời cả bộ thì thật đáng tiếc. – Lạc Thiên thở dài. – Dạ Khách, người trả lại thuận bài cho đại vương đi.

Châu Bình ngạc nhiên vì quyết định của thiếu gia. Không phải mục đích của họ đến đây là vì đoạt cái thuận bài này sao? Làm y tổn công chiến đấu gian khổ mấy ngày qua để đoạt thuận. Thái độ dùng dần tiếc nuối đó làm sao không lọt vào mắt đại vương. Nhưng lão không cách gì nhìn ra được ý định của Lạc Thiên là gì.

-Dù sao cũng là người học võ, lại có duyên với Phản Phệ Thuận. Hạ quan có một thỉnh cầu mong đại vương chấp nhận?

-Ngự quan ngài có thỉnh cầu gì?

-Có thể cho hạ quan và tên thuộc hạ đây mở rộng tầm mắt, xem toàn bộ Phản Phệ giáp được không ?

Người ta đã rào trước đón sau kỹ càng như vậy lão làm sao có thể từ chối. Một củ Đại hoàng nhân sâm và Phản Phệ thuận lão đều đã thu vào, làm sao có thể keo kiệt từ chối cho người ta vào xem một chút. Lâm đại vương gật đầu đồng ý.

Lạc Thiên và Châu Bình đi xem giáp, trầm trồ hết cả ngày. Giống như chỉ cần nhìn cũng đủ no, không cần ăn gì hết. Đến khi Lâm đại vương nhắc nhở trời đã tối, hắn mới báỉ biệt trở về.

Sáng hôm sau Lạc Thiên lại tiếp tục xuất hiện, mượn cớ thuộc hạ mình vẫn chưa thoả mãn, muốn vào cung thêm lần nữa. Cũng như ngày đầu tiên, bỏ thời gian và công sức cả ngày trời để nhìn ngắm bộ giáp. Liên tiếp sáu bảy ngày sau, vẫn là ngắm bộ giáp nhưng chưa thoả mãn.

Có người chưa được thoả mãn thì chưa chịu đi, khiến Lâm đại vương ngày nào cũng đau đầu, căng thẳng. Không hiểu hần có phải mượn cớ ngắm bộ giáp mà trà trộn vào cung để điều tra chứng cứ tạo phản của lão không. Lâm đại vương không thể nắm bắt nổi. Lão chỉ biết, ngày nào còn hần ở đây thì mình không thể yên lòng được.

Đuổi, không thể đuổi. Giết, không thể giết. Muốn Lạc Thiên rời đi chỉ còn cách dẹp bỏ lý do mà hần trụ lại thôi. Lâm đại vương căn dặn tặng hết cho hần bộ Phấn Phệ giáp. Lạc Thiên liền cao hứng cảm kích, nội trong ngày hôm đó lên thuyền rời bến. Cuối cùng cũng đuổi được tên ôn thần đó đi rồi. Phước lớn mạng lớn, đại cát đại lợi.

Một củ sâm đổi lại mấy trăm cân tinh kim Trích Ly, gian thương Thành Lạc Thiên chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn. Số tinh kim này đã đủ trang bị ột chiếc thuyền rồi. Lạc Thiên ra lệnh vòng qua đảo Bình Khâu phía bắc, mua một đồng lương thực chất đầy tàu, sau đó giơng thuyền quay trở về Quỷ Môn Quan.

70. Chương 69 : Suy Tinh Cho Tương Lai

Chương 69: Suy tinh cho tương lai

Ngồi trên ngai vàng trong Long Thủ cung, Lâm đại vương tức giận đập mạnh bàn.

-Thật là để mất dấu rồi? – Giọng nói trầm vang khắp sảnh đường mang theo bốn phần tức giận, năm phần uy nghi cùng một chút bất an.

-Dạ bẩm đại vương. Quả thật nhóm thích khách đã theo dõi hần về tận phía nam đảo Khiêm Am, khẳng định thuyền buồm của Kim Thành rời xa khỏi Thiên Long đảo mới ra tay hành động. Nhưng từ ba hôm trước, toàn bộ người đều không có tin tức báo lại. Tung tích của Kim Thành hoàn toàn biến mất. – Thủ lĩnh của Ảnh giả quỷ phục dưới sàng báo lại.

-Vô dụng. – Lâm đại vương dùng lô trầm bên cạnh ném thẳng vào tên thuộc hạ tâm phúc. Gã không dám né tránh, để cho lô trầm đang cháy dở đang đập mạnh vào trán, máu tươi liền tuôn ra. – Ta sai các người đi ám sát một người, kết cục là toàn quân bị diệt, còn để cho hần chạy thoát. Đúng là lũ vô dụng, mau cắt khỏi mắt ta.

Vừa có lệnh của Lâm đại vương, Ảnh giả liền giống như chiếc bóng, nhảy vào mấy khúc khuỷu rồi biến mất.

“Đại sự bất thành rồi!” Lâm đại vương vừa tức giận vừa hoang mang. Những tướng phái đi đội thuyền hơn ba mươi Ảnh giả cao thủ là quá phô trương, nhưng thì ra bản thân lại đánh giá quá thấp tên tiểu tử văn nhược đó. Ai lại ngờ cả đám sát thủ liền một đi không trở lại, chắc chắn toàn đội đã hy sinh khi đi làm nhiệm vụ rồi. Lâm đại vương âu lo, Kim Thành là người của Triệu đế, nếu để hần phát hiện chứng cứ tạo phản của Lâm vương thì phen này đại sự khó thành.

Tuy kẻ thiếu niên kia suốt ngày cười tươi nhả nhặn, tỏ ra khiêm nhường vô hại, nhưng những việc liên quan đến hần đều là sự kiện chấn động võ lâm mấy ngày qua. Cái tên Kim gia chỉ trong một ngày không ai là không biết tới. Thậm chí danh hiệu đệ nhất kiếm khách đứa cháu trai yêu quý của lão cũng đã bị tên kia dễ dàng huỷ đi. ‘Tam đại cường nhân’ mới nổi danh trong thiên hạ cũng đều là người của hần, bảo vật Phấn Phệ giáp cả bộ cũng bị hần lấy mất. Thật là ‘giả ngày qua ải’. Vì quá coi thường tiểu tử nên bị hần lừa gạt hết phen này đến phen khác rồi. Lâm đại vương chuyển này đầu tư sai chỗ, đi buôn lỗ vốn nặng. Muốn dùng tà đạo cướp lại Phấn phệ giáp, sát nhân, kiêm thêm bịt đầu mối cũng đã thất bại thê thảm. Một ngày còn chưa giết được Kim Thành, Lâm đại vương cũng không thể kê cao gối để ngủ.

-Cửu cửu, bây giờ phải tính sao? – Hạo Chi đi ra khỏi chỗ nấp của mình, thất bại này của Lâm đại vương cũng chính là thất bại hơn của y. Kêu sao y không khẩn trương cho được.

-Trên đời này không có ai là không thể giết. Ảnh giả không thể ra tay, thì chúng ta mượn tay hắc đạo trong giang hồ. – Lâm đại vương đã lấy lại dáng bộ âm trầm bình tĩnh.

-Nhưng người của Mỹ Hà cung cũng là thiếp thân hộ vệ bên người hắc. Lăng Tiểu Nam đã khẳng định nữ tử kia nhất định là sát thủ Vô Lệ, từng ra ám sát hại trưởng tử Lăng gia. – Hạo Chi lo lắng ưu tư.

-Trên đời này không chỉ có mỗi Mỹ Hà cung là làm việc xấu!

-Ý cừu cừu là Thượng Nguyệt giáo?

-Đúng vậy! Đông Mỹ Hà, tây Thượng Nguyệt. Cả hai đều là những tổ chức hắc ám nguy hiểm nhất hiện nay. Trên thế gian không ai có thể chạy thoát chó điên Hà Mỹ Cổ, cũng không có ai mà Nguyệt Lãnh không thể giết. Địa phương cuối cùng mà Ảnh giả báo về, chẳng phải Kim Thành đang tiến gần đến thế lực của Thượng Nguyệt giáo hay sao?

Hạo Chi khẽ nhếch mép cười tà ác, không khác gì vị cừu cừu của mình. “Mỹ Hà và Thượng Nguyệt đều là ma giáo xú danh tứ phương. Tên thì đẹp nhưng người thì vô cùng nguy hiểm, cũng như hoa hồng thơm luôn có nhiều gai độc.” Tuy rất ám ức vì mình không thể chính tay báo thù, nhưng “Kim Thành, trước mặt người chỉ còn một con đường duy nhất là tử lộ mà thôi!”

^ _ ^

Bộ giáp Phản Phệ vốn là bảo vật nổi tiếng, được các thương lái phương xa mang đến từ phương Tây bí ẩn. Uy phong không thể nói hết, tác dụng lại thần kỳ vô cùng, là thứ vô cùng quý giá và hiếm có. Nhưng bởi vì xuất xứ xa lạ nên dường như thiết kế không phù hợp với con người ở đại lục địa cho lắm. Dù là người Triệu đảo cao to, uy dũng nhất như Lâm đại vương cũng không thể mặc vừa, trên đời này làm gì có người nào mặc vừa bộ giáp cao cả hai thước này, lại còn bộ giáp dành cho chiến mã nặng mấy trăm cân, ít có con ngựa nào chịu nổi được sức nặng của toàn bộ giáp. Vì vậy từ khi xuất thế, Phản phệ giáp chỉ được mang về trưng bày chiêm ngưỡng, chưa từng có ai sử dụng qua.

Truyền tích về Phản Phệ giáp càng khúc chiết ly kỳ, giá trị của bộ giáp càng tăng cao vùn vụt. Chỉ tiếc rằng vị chủ nhân cuối cùng của nó lại không đánh giá cao toàn bộ cái sử ký truyền tích ly kỳ đó, Lạc Thiên đã đem Phản Phệ giáp nấu chảy, biến nó thành lớp vỏ bọc đáy tàu. Dù sao cũng là một lớp giáp, không có ai mặc vừa thì để cho con tàu Thiên Thời của hắc mặc vào, càng phát huy tác dụng của nó. Tàu Thiên Thời có màu trắng và xanh da trời dễ bị ẩn lẫn trên đại dương, nay lại có lớp đáy tàu mang một màu vàng kim chói lóa kinh người. Từ nay về sau lại tạo ra trên đời những truyền kỳ bí ẩn.

Một năm sau, truyền tích về con tàu thần tiên được làm từ ánh sáng và mây trời trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất của dân thủy thủ. Có người đồn thổi đó là con tàu của long vương, có người nói đó là tàu chở những thiên thần, có người còn khẳng định nhìn thấy nó bay trên trời. Tuy nhiên mọi người cùng khẳng định, nhìn thấy con tàu này là một điềm may mắn, bởi vì con tàu chỉ xuất hiện trong những hôm trời trong gió mạnh, rất thuận lợi ọi chuyến hải trình.

^ _ ^

Lạc Thiên rất hài lòng vì mọi công tác chuẩn bị tại Phượng Hoàng đảo đều rất thuận lợi. Trong tháng sau, họ đã có thể bắt đầu khai thác những căn Quarry mỏ dầu tiên. Ngoài ra còn có sự tân trang nâng cấp Thiên Thời khiến mọi người vô cùng hân hoan và vui mừng. Vậy là từ nay về sau, đã có một chiếc tàu có thể tự do ra vào Quỷ môn quan một cách an toàn, bọn họ sẽ yên tâm vững dạ về khoản lương thực thông suốt mà chú tâm làm việc hơn.

Tuy nhiên, đâu chỉ là những bước đầu tiên của kế hoạch. Mục tiêu mà Lạc Thiên nhắm tới là phải đủ cung cấp nguồn sắt cho quân đội Bắc Bình vương và Miêu vương triển khai một cuộc chiến quy mô. Ngoài trừ binh khí còn có kim khí dùng cho xe cộ, pháo, giáp, nông cụ ... Sản lượng ước chừng đó phải có cả ba chiếc tàu lớn Thiên Thời, Địa Lợi, Nhân Hoà thay nhau xuôi ngược mới đủ cung ứng.

Nhưng tình kim Trích Ly không phải là thứ dễ kiếm. Chỗ nào mua được hắc đều đã vét mua, may mắn lắm mới kiếm được một lượng lớn Trích Ly như ở đảo Thiên Long. Thế nhưng cũng đã phải chịu họa truy sát của cả một đám Ảnh giả. Lạc Thiên không ngờ mình chỉ đánh bị thương vương tử Hạo Chi có một cái, thì lão Lâm vương ngoan độc đã cho người bám theo hắc không tha như vậy. Nếu không phải lo sợ việc khai

thác sắt lậu ở Quỷ Môn quan bị bại lộ, hắn cũng không cần phải ra tay mạnh như vậy, cả ba mươi ảnh giả từ nay biến mất khỏi cõi đời. Haizz ...

Tiếp theo, hắn còn có thể tìm thêm Trích Ly ở đâu đây? Mộc Châu Bình cùng Khinh Trần đã vận dụng hết tất cả khả năng và quan hệ của mình, liên lạc với Khất Cái hội nhân ở khắp đất nước này. Một khi đánh hơi được tình kim Trích Ly có ở nơi nào bọn họ sẽ báo lại ngay. Bây giờ đã là tháng sáu, hắn bốn ba xa nhà cũng được đúng sáu tháng, thế nhưng mọi việc vẫn còn đầy ắp xử lý chưa xong hết ... Thương sự, gia sự, lại còn có công sự Triệu đảo chờ hắn ra tay ... “Thật là phiền chết người!” Hắn chỉ có thể trốn trong phòng suy gẫm, thở dài một mình. Không thể để bất cứ người nào khác nhìn hắn phiền não lo âu được. Trước mắt thuộc hạ, Thành Lạc Thiên vĩnh viễn vẫn là thần thông quân đại, ba đầu sáu tay, không có thứ gì là có thể làm được cả.

Có người mở cửa bước vào phòng. Trên tàu Khởi Phát này, hắn chỉ cho có mỗi mình Hồng Tụ được phép như vậy thôi.

-Tiểu Thiên Thiên đã ngủ rồi? – Hắn ngẩng mặt lên hỏi.

-Dạ! – Hồng Tụ gật đầu, sau đó nàng nhìn hắn. – Lại suy tính quá sức rồi!

-Làm gì có. – Lạc Thiên liền chối ngay.

-Còn dám nói không, hai chân mày chàng nhăn lại, sắp đụng vào nhau rồi! – Hồng Tụ dùng tay kéo giãn cái trán của hắn ra.

-Lo lắng cho ta?

-Không có, chỉ là mặt chàng nhăn nhó rất khó coi, làm ảnh hưởng tâm trạng của ta.

-Khó coi cũng là trạng thái của nàng. – Hắn mỉm cười xu nịnh, liền kéo Hồng Tụ ngồi vào lòng mình. (.

-Ai nói sẽ gả cho chàng?

-Không gả cho ta, thì gả cho ai bây giờ? – Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi lại.

-Lại nói hươu nói vượn, không bao giờ đứng đắn.

-Ta bây giờ rất đứng đắn. Thiết nghĩ phải mau chóng hoàn thành xong việc lớn, ta mới có thể đủ sức giải quyết cả hai tỷ muội nàng nổi.

Tuy Lạc Thiên nói năng rất cẩn thận và nhẹ nhàng, nhưng không khí trong phòng đột nhiên chùng xuống hắn. Hồng Tụ cay đắng nói.

-Thiết nghĩ chàng mau chóng cứu Ngưng Bích khỏi Mỹ Hà cung, chuyện chúng ta không nên để muội ấy biết. Hãy bảo hộ Ngưng Bích thật tốt. Việc báo thù cho gia phụ, một mình thiếp là đủ. Kim lang, hãy để cho Ngưng Bích có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc đi!

-Ngốc à, còn nàng thì sao? – Lạc Thiên siết nàng bằng cánh tay lạnh lặn duy nhất. – Bốn tướng công nói sẽ giữ chặt nàng, cả đời này nhất định sẽ không buông tay ra đâu.

-Chàng đã bị thương một tay, hơn nữa còn không có võ công, thiếp muốn đi, chàng cản nổi sao? – Hồng Tụ phì cười.

-Nàng nữ đánh ta sao?

Hắn ưỡn khuỷu dường như sắp khóc, gương mặt đáng yêu như tiểu cầu, tiểu miêu bị bỏ rơi thật đáng thương. Chỉ có một gương mặt trần trụi nhìn lại hắn. “Tên gian thương này, thật quá đối thủ đoạn mà.” Hắn biết nàng sẽ không thể nào chống lại nổi khuôn mặt đáng yêu này của mình. Hồng Tụ tuy bề ngoài lạnh lùng hờ hững, nhưng kỳ thật nàng rất dễ mềm lòng, hơn nữa lại vô cùng thích tiểu động vật đáng yêu. Mà Lạc Thiên hắn càng diễn càng giống tiểu cầu cầu hơn, làm nàng không cách gì chống lại được. Hồng Tụ thở dài, cuối cùng đầu hàng thủ đoạn quá mức khủng bố này. Mặt hắn sáng bừng như hưởng dương trong nắng.

-Ta biết Hồng nương tử nhất định không nỡ. Đã là nương tử của người ta làm sao có thể đánh tướng công được. – Hắn đột nhiên trở giọng thật nghiêm túc. – Không chỉ Ngưng Bích mà còn có nàng, ta nguyện cả đời sau này bảo vệ hai nàng, để hai người có một cuộc sống chân chính nguyện ý nhất, hạnh phúc nhất.

-Kim lang, nhưng ...

Nàng muốn nói là gia thù của nàng rất nặng, kẻ thù lại chính là hoàng đế một nước. Gánh nặng của tỷ muội các nàng, ít người nào có thể chống đỡ nổi. Thế nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Lạc Thiên hung hãn dùng môi chế trụ. Hân hôn nàng bữa bữa khiến đầu óc Hồng Tụ hoang mang không còn nghĩ được gì hết. Tiểu nương tử này của hân bình thường rất kiệm lời, nhưng thật ra nàng rất hay lo xa toan tính, một khi Hồng Tụ bắt đầu nói lên những suy nghĩ của riêng mình, chắc chắn sẽ dài dòng không xong. Cách duy nhất để nàng không nghĩ, không nói nhiều chính là tập kích, quấy rối như thế này. Lấy hạnh phúc trong khoảng khắc chế bạo những lo lắng ưu tư lâu ngày của Hồng Tụ. Tiểu nương tử quả nhiên mềm nhũn, không còn sức phản kháng chống đối với tướng công.

71. Chương 7 0: Hồ Ly Tinh Xuất Hiện

Chương 70: Hồ ly tinh xuất hiện

Người đi biển khắp vùng phía nam không ai không biết đến bến cảng Cao Lương nổi tiếng. Đây là một thành phố nổi với những con đường thủy giao thông chằng chịt, cùng với những khu phố đèn đỏ nổi tiếng một vùng. Là một lữ khách, không thể không ghé qua đây, là một thủy thủ không thể không có một người tình ở bến Cao Lương. Nơi đây lớn hơn Hỷ Lạc phường và cả Bàn Tơ phố, cả một thành phố đậm mùi hồng hoa, nồng chất lãng mạn. Là nơi phát xuất của biết bao nhiêu chuyện tình biệt xứ nổi tiếng giang hồ, là nơi hẹn hò của biết bao đôi tình nhân trai gái, là nguồn cảm hứng của biết bao nhà thơ đương thời. Bến cảng Cao Lương, đó chính là thành phố của tình yêu.

Thuyền Khởi Phát chỉ thuộc hàng tàu nhỏ, vì vậy có thể tự do tiến nhập vào thành Cao Lương. Những dòng kênh xuôi ngược thuyền bè, đông vui không khác gì trên mặt đất. Quán xá tràn hai bên kênh, đèn lồng treo khắp nơi vô cùng nhộn nhịp. Thỉnh thoảng phía trên lại có một chiếc cầu cong bắt ngang qua dòng nước, những chiếc cầu hình dạng lạ kỳ đã trở thành biểu tượng của nơi này, nơi truyền thuyết sẽ khiến bạn gặp được một nửa định mệnh của mình. Tới thành Cao Lương ai lại không muốn tìm được tình yêu của mình chứ?

Bầu trời đêm lãng mạn cùng với không khí xung quanh khiến chủ nhân thuyền Khởi Phát làm sao không cao hứng cho được. Lạc Thiên ra lệnh neo đậu thuyền cách chân cầu Kiền Kiền một khoảng. Đêm nay sẽ là đêm nghỉ ngơi tùy ý của thủy thủ trên tàu. Đoàn thủy thủ, kể cả Khinh Trần và Châu Bình cũng đã kéo nhau tìm tới tẩu quán. Tiểu Thiên Thiên là đứa trẻ ngoan nên cũng đã đi ngủ sớm. Phía trên bong thuyền vừa mới kê thêm một bàn tiệc nhỏ, chỉ còn Hồng Tụ và Lạc Thiên hưởng thụ không khí tình tứ riêng hai người.

Hồng Tụ rót một chén rượu dâng lên tận miệng cho hân, sau đó lại lột vỏ nho đút hân ăn. Lạc Thiên mỉm cười sung sướng, “Mỹ nhân và mỹ tửu, quả là tuyệt phối.”

-Nếu có thêm một cây cổ cầm ở đây, thêm chút âm nhạc sẽ càng vui hơn! Cây đàn của ta vẫn còn ở Hỷ Lạc phường phải không?

-Tất nhiên là thiếp vẫn còn giữ gìn cẩn thận.

Nàng cười hiền hoà, nhưng trong lòng có hơi chột dạ. “Dù có cổ cầm ở đây thì e rằng ...” Hồng Tụ len lén nhìn cánh tay bị thương của hân. Ngày đó đại phu ở bến cảng Thu Sang, lần Lâm đại vương ở Thiên Long đảo đều đã nói chắc nịch, cánh tay hân tuyệt đối đã bị phế. Tuy Lạc Thiên lần Hồng Tụ đều tỏ ra bình thản, nhưng kỳ thật trong lòng Hồng Tụ vẫn không ngừng nhứt nhối như gai đâm. Cả hai lần hân bị thương đều do nàng bảo hộ không chu đáo. Đời này, kiếp này e rằng nàng đã nợ hân rồi.

Đột nhiên Lạc Thiên cất tiếng hát. Đã lâu rồi Hồng Tụ mới có dịp nghe lại giọng hát trong và ấm áp của hân. Kim lang của nàng thật là đa tài hiếm có, là một nam nhân toàn bích khó ai sánh bằng.

youtu.be/wxSqKZui9?t=51s

“Nằm nghe sóng vỗ từng lớp xa
Bọt tràn theo từng làn gió đưa
Một vầng trăng sáng, với tình yêu chúng ta
Vượt ngàn hải lý cũng không xa
Biển rộng đất trời chỉ có ta
Thì dòng ngân hà mình cũng qua
Biển không biên giới, như tình anh với em
Hơn cả những vì sao đêm
Trăng nhô lên cao, trăng gác trên đầu núi
Mây xanh xanh lơ vì đắm say tình mới
Đến đây với em mà ngỡ trong giấc mơ
Mắt em âu sầu là cả một trời thơ
Không gian im nghe, nhịp đôi tim hẹn ước
Mong sao tương lai đường trăng ta cùng bước
Siết tay dắt nhau mình lánh xa thế nhân
Lánh xa ưu phiền, đắng cay trần gian
Đời anh sẽ đẹp vì có em
Ngày dài sẽ làm mình nhớ thêm
Biển xanh cát trắng, sóng hoà nhịp ái ân
Không còn những chiều buông khuâng”

(Biển tình – Lam Phương)

Tiếng hát ngân nga vang cả một khúc sông, Hồng Tụ mỉm cười chìm đắm trong dòng suối âm nhạc tình khiết tưới mát không gian xung quanh. Có vài đôi tình nhân đang đi trên cầu nghe thấy lời hát, đột nhiên nắm tay nhau thật chặt. Không nguyện thiên trường địa cửu, chỉ nguyện tỷ dực song phi. Bài hát làm lay động tâm hồn mỗi người, khiến bọn họ tràn trề hy vọng sẽ có được một tình yêu chân chính, đủ khắc cốt ghi tâm, suốt đời không quên.

Có tiếng vỗ tay lớp lớp khiến Lạc Thiên có hơi chút buồn bực. Hắt cắt tiếng hát đâu phải biểu diễn cho thiên hạ thưởng thức kia chứ, cái hấn muốn chính là truyền đạt tâm ý của mình cho Hồng Tụ mà thôi. Vậy mà còn có người không hiểu ý tứ, đứng trên bến cầu vẫy tay ríu rít thu hút sự chú ý của hấn.

-Tiên sinh, tiên sinh trên thuyền ời.

Lạc Thiên chán ghét đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng, tim hấn đột nhiên thất lại một chút. Mỹ nhân, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Hấn thề, chưa bao giờ có nữ nhân nào lọt vào mắt xanh của hấn, bởi vì không có nữ nhân nào đạt đến mức độ thiện toàn thiện mỹ của Lạc Thiên. Mỹ nhân đứng trên bờ vẫy tay với hấn quả thật chỉ có thể dùng ‘siêu phẩm thoát tục’ để mà hình dung.

Người con gái có thân hình cân đối, ngũ quan toàn chỉnh. Đôi mắt bình thường, chiếc mũi không quá cao, đôi môi không có gì đặc biệt. Thế nhưng tất cả kết hợp lại vô cùng kiện toàn đối xứng, không khác nhau một tý, không lệch lệch một ly. Lạc Thiên ngay lập tức như bị sét đánh trúng, cơ thể ngưng trệ. Hấn vô cùng phấn khích vì nhìn thấy một đối xứng mỹ nhân mà mình mãi đi kiếm trên đời này, cơ thể thật thà phản ứng, máu mũi hấn đột nhiên chảy ra ròng ròng.

Hồng Tụ hoảng hốt lấy khăn chấm máu của hấn lại. Nàng dõi theo hướng Lạc Thiên mới nhìn, thế nhưng khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhận ra Kim lang đã nhìn thấy một nữ nhân, nhưng không cách gì nhìn thấy

rõ dụng mạo nàng. Trong lòng Hồng Tụ dâng lên một mùi chua khó chịu bởi ghen tị. Nam nhân thối, cái gì vừa mới thề non hẹn biển với nàng, bây giờ lại nhìn nữ nhân khác đến chảy máu mũi. “Kim Thành xấu xa, Kim Thành đáng chết!” Chẳng những muốn muối muối, còn chiếm đoạt luôn cả người tử tử này. Bây giờ hắn lại dám ở trước mặt nàng động tâm với nữ tử khác, nhìn ngậy ngốc đến cứng đờ không phản ứng.

Ai dà, Lạc Thiên quả thật cái gì cũng giỏi, thứ gì cũng tốt. Chỉ duy nhất là cái chứng bệnh tự kỷ này của hắn quá cao. Ngưng Bích từng biết rõ hắn luôn si ngốc khi bị những thứ xinh đẹp cân xứng hiểm có trên đời hấp dẫn, nhưng khổ nỗi Hồng Tụ lại không rõ điều đó. Hơn nữa lần này đối tượng lại là nữ nhân. Xem ra tội danh này của hắn khó cãi, chuẩn bị đón nhận hậu quả đi là vừa.

-Tiên sinh vừa hát kia ơi! – Nữ nhân không biết mình vừa châm lửa đốt nhà người ta lên tiếng. – Có thể cho tiểu nữ lên thuyền một chút được không?

Lạc Thiên ngu ngốc gật gật đầu, nữ nhân kia liền vui vẻ trèo lên ván thuyền đi tới chỗ hai bọn họ đang ngồi.

-Tiểu nữ là Nguyệt Lăng Nhi, hạnh ngộ.

-Hạnh ngộ. – Hồng Tụ tỏ ra lịch sự trả lời. Tuy khuôn mặt nàng không lộ ra biểu tình, nhưng không khí xung quanh lại bốc lên mùi ghen tuông nồng đậm.

-Tiểu nữ vừa đi ngang qua đây, nghe được tiếng hát của tiên sinh thật vô cùng cao hứng. Ngày xưa có Bá Nha và Tử Kỳ, Trương Chi và Mỵ Nương. Bọn họ đều là những khách tri âm hiếm có. Đêm nay nghe được tiếng hát của tiên sinh, Lăng Nhi nếu không mạo muội đến đây tìm gặp, e rằng sẽ hối hận cả đời. Tiên sinh, có hay không tha thứ cho sự đường đột này.

Hắn lại như con rối lắc đầu.

-Thật vui quá, chúng ta có thể kết giao bằng hữu không? – Thiếu nữ ngậy thơ vui vẻ cười, tự tiện ngồi xuống chỗ đối diện Hồng Tụ và Lạc Thiên.

truyện copy từ

Con rối gỗ lại gật đầu. Hồng Tụ ngồi kế bên ghé tẩm nhìn hắn, rồi ra sức đánh giá kẻ tùy tiện xâm nhập này. Dung mạo có thể tạm coi là nhìn được, nhưng không có gì gọi là xuất sắc. Không phải là nàng tự tin, nhưng tỷ muội nàng dù sao cũng được coi như là đệ nhất hoa khôi một xứ, thật hơn hắn đoá dung chi tục phần này. Còn có một thứ nữa, nữ nhân kia tiếng nói thật sự khó nghe, không nghĩ ra được một cô nương lại có giọng nói nhạt phề, lý nhí như vừa mới bị bệnh cảm như thế. Một cô gái cỡ này, ở Hỷ lạc phường của nàng thậm chí còn không đủ tư cách làm tỷ nữ nữa chứ. Đừng nói đến làm kỹ nữ, nàng ta càng không đủ tiêu chuẩn.

-Xin hỏi tiên sinh quý tính đại danh? – Nữ nhân không biết xấu hổ tự tiện rót một chung rượu mời Lạc Thiên.

-Thành ... – Hắn nói mãi vẫn chưa lắp bắp chưa xong.

-Là Kim Thành.

Hồng Tụ khinh bỉ nhìn hắn. Chẳng những chà đạp trái tim của nàng, lại còn chà đạp tôn nghiêm của nàng. Cư nhiên vì một nữ tử dung mạo tầm thường như thế mà chảy máu mũi. Lần trước giả mù nhìn nàng tắm, sao không chảy lấy một giọt máu mũi đi?

-Kim tiên sinh chẳng hay là người từ nơi nào tới, đã đến đây lâu chưa?

Thiếu nữ vô tư nói cười, chuyện trò với bọn họ. Nàng hỏi một câu, Lạc Thiên liền mấy mấy nói mấy lượt vẫn không trọn, đành phải trông chờ Hồng Tụ ứng cứu, tùy tiện bịa đặt thay hắn trả lời. Tuy Hồng Tụ thập phần khinh ghét hoàn cảnh này, hắn giống như hải tử lần đầu gặp được ý trung nhân lắp bắp đến không nói được. Thế nhưng nàng lại quyết không lui bước, bây giờ bỏ đi chẳng phải là nhượng bộ cho hồ ly tinh đến cướp tướng công sao? Cho dù nàng không cần, cũng nhất quyết giữ lại tướng công này cho Ngưng Bích. “Hồ ly tinh, mau cút đi!”

Thế nhưng, tiếng nói trong nội tâm nàng thì làm sao có người nghe được. Lại còn thêm bộ mặt hồ hững vô tình, đại khái như không có thứ gì trên đời liên quan đến ta, càng khiến Lãng Nhi kia không biết điều ngồi lý tại chỗ. Trò chuyện kể lể chán chê rồi mới chịu cáo từ, còn hẹn gặp lại bọn họ vào sáng mai để dẫn mọi người đi dạo thành một chuyến.

Khi Lạc Thiên bừng tỉnh đã là chuyện của ngày hôm sau. Hắn không hiểu tại sao mình lại nằm ngủ cả đêm dưới sàn tàu, khiến toàn thân ê ẩm. Hồng Tụ giận dữ nằm trên giường, gọi thế nào cũng không nói chuyện. Thẳng cho đến lúc thủy thủ báo lại có Lãng Nhi cô nương đến tìm hắn. Lạc Thiên gãi đầu, “Lãng Nhi là ai mới được chứ?”

Khinh Trần vỗ vai hắn chia sẻ.

-Tự cổ đa tình luôn vương khổ! Huỳnh đệ, lần này ngươi lại tính gây họa gì đây?

72. Chương 71 : Nguyên Suốt Đời Theo Chàng.

Chương 71: Nguyên suốt đời theo chàng.

Cho đến khi gặp lại vật tuyệt mỹ tuyệt đại đó thì Lạc Thiên mới ngộ ra được, Nguyệt Lãng Nhi chính là nàng ta. Nữ nhân kia hôm nay lại mặc thêm một tầng diêm dúa, mặt trát phấn son càng nhiều, nhưng điều Lạc Thiên càng nhìn càng thích mắt đó chính là mái tóc bới cùng hai cây trâm cài vô cùng đối xứng của nàng. Thật là tuyệt đối mãn nhãn, kể cả một người khát khe như hắn cũng không bắt ra được một lỗi nhỏ nào. Lãng Nhi quả nhiên là một cao thủ về trang điểm và chải bới đi.

Trang phục của nàng tuy cầu kỳ, hào nhoáng nhưng không hề dung tục. Mỗi món đồ, phụ kiện kèm theo đều là tuyệt phối. Chỉ nhìn sơ, hắn cũng cảm nhận được sự tỉ mỉ lựa chọn từng kiện đồ trên người nàng. Đối với nhiều nữ nhân khác, đại khái có thể qua loa tùy ý một chút. Nhưng đối với Nguyệt Lãng Nhi, mọi thứ đều phải đạt đến tầm hoàn hảo vô khuyết thì nàng mới hài lòng. Với tính cách này, Lạc Thiên vô cùng thương thức.

nguồn

Do hôm nay Nguyệt Lãng Nhi đến từ lúc thật sớm, hắn còn chưa kịp chuẩn bị, lại càng không có thời gian trò chuyện giải thích với Hồng Tụ thì đã bị kéo đi. Cô nương nhí nhảnh đáng yêu vô cùng tính cách vô cùng thân thiện thoải mái, khiến Lạc Thiên không có chút nghi kỵ, hảo cảm càng tăng, giống như hai người đã quen biết từ lâu.

Nguyệt Lãng Nhi hết kéo Lạc Thiên đi đông lại đi tây, dẫn hắn từ quán ăn thành bắc lại đến tửu quán thành nam. Đến nơi nào nàng cũng ríu rít thuyết minh sản vật địa phương. Trước nhiệt tình của nàng, Lạc Thiên chỉ có thể mỉm cười.

-Lãng Nhi quả nhiên là tinh thông Cao Lương thành quá! – Mới có nửa buổi hai người đã tiến triển thật thần tốc, hắn đã có thể gọi thẳng tên nàng.

-Kim gia chê cười. – Nguyệt Lãng Nhi cười khúc khích. – Tuy tiểu nữ không phải người nơi đây nhưng lại vô cùng yêu thích Cao Lương thành. Thường xuyên lui tới nên mới thông hiểu nhiều địa phương đến vậy?

-Là điều gì hấp dẫn Lãng Nhi đến vậy? – Hắn thập phần hưng phấn, bởi vì gương mặt của nữ nhân hơn là Cao Lương thành.

-Chính là không khí a. – Nguyệt Lãng Nhi cúi đầu e thẹn. – Không khí lãng mạn của tình nhân.

Lạc Thiên nghe thấy lý do này liền buột miệng cười to. Quả nhiên là một nữ nhi điển hình ha, tâm trạng lúc nào cũng bay bổng mơ đến một chuyện tình cổ tích.

-Kim gia chê cười rồi. – Có người lộ ra vẻ giận dữ.

-Là ta thất thố, là ta sai rồi. Mong cô nương tha tội. Tại hạ đây không biết có thể lấy gì bồi thường đây?

-Có a! – Nguyệt Lăng Nhi hai mắt sáng lấp lánh. – Kim gia, hay là ngài hát một bài hát đi.

-Ta lúc tỉnh không có hát đâu. – Hấn nhượng mày trên ghẹo.

-Vậy khi nào? – Nữ nhân chun mũi.

-Khi ta say mới hát.

Nữ nhân lấy tay che miệng cười khúc khích.

-Phía trước là Tuý Tiên cư, chính là đệ nhất tửu quán ở Cao Lương thành. Kim gia có thể tìm được bất cứ món ăn và loại rượu nào ngài thích nha.

-Hảo chủ ý! – Lạc Thiên búng tay cái tách. – Đi với Lăng Nhi thật là quên hết ngày tháng rồi. Không ngờ trời đã về chiều. Xem như ta mời nàng một bữa, không phụ công mỹ nhân đã dẫn tại hạ đi dạo ngày hôm nay.

-Kim gia ngài quá lời. – Lại có người đưa tay che miệng cười, thật là có phong phạm thực nữ khuê các.

^ _ ^

Đôi nam nữ vừa vào quán đã chọn ngay lấy một căn biệt phòng có hướng nhìn phía tây, nơi hoàng hôn đang chiếu những ánh sáng đỏ cam rạng rỡ. Bên dưới lại là một dòng kênh với thuyền bè qua lại tấp nập, cũng đang lấp lánh những vật nổi cuối ngày. Không gian ấm muối và lãng mạn vô cùng.

-Ồ ... nơi đây có đặt sẵn một cỗ cầm. – Lạc Thiên reo lên. – Lăng Nhi, hãy chơi thử vài bài đi?

Nguyệt Lăng Nhi mở mắt ngạc nhiên nhìn hấn.

-Kim gia, sao ngài cho rằng Lăng Nhi thạo cầm nghệ?

Lạc Thiên mỉm cười vuốt lên tóc nàng, rút ra một cây trâm treo chiếc lục lạc vàng nhỏ xíu.

-Mỗi cử động, bước đi của nàng đều mang đầy âm điệu, ta chưa từng thấy có người nào vừa có mỹ mạo vừa có cốt cách như nàng. Nữ nhân trên đời này, hiếm có người nào sánh kịp Lăng Nhi. Nếu nàng không biết cầm nghệ thì e rằng ta không có bản lĩnh nhìn người. Dù giữ lại đôi mắt này cũng không còn ý nghĩa.

-Có ý nghĩa. – Nguyệt Lăng Nhi thu lại vẻ ngạc nhiên, sau đó gật đầu nhìn Lạc Thiên một cái đầy ẩn ý.

Thật sự là một phát hiện vĩ đại, Nguyệt Lăng Nhi ngoại trừ khuôn mặt khiến Lạc Thiên thưởng thức, thì ra cầm nghệ của nàng càng inh. Rất ít thứ trên đời này khiến hấn để mắt, tuy nhiên mọi thứ trên người Nguyệt Lăng Nhi đều khiến hấn vừa lòng. Từ dung mạo, tính cách cho tới tài nghệ của nàng. Đúng là ‘đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’. Hấn cuối cùng cũng biết như thế nào là ưu vật đẹp hoàn hảo.

Người vừa thưởng thức mỹ tửu, bên cạnh mỹ nhân hầu đàn làm bạn. Tên yêu quái Thành Lạc Thiên quả nhiên càng uống càng minh tỉnh. Nguyệt Lăng Nhi dù chuốc hấn bao nhiêu rượu, tên ôn thần này vẫn chưa mở miệng hát một câu. Ngược lại, nữ nhân dường như đã uống quá chén, nàng càng lúc càng chủ động tiếp cận hấn, trang phục trên người càng lúc càng không được chỉnh tề.

-Kim gia, ngài thật tốt. Ta nghĩ chúng ta vốn chỉ là bèo nước tương phùng, có duyên làm tri âm với Kim Gia cũng đủ hạnh phúc. Nhưng Lăng Nhi càng nghĩ, càng yêu ngài mất rồi. Kim gia, hãy cho Lăng Nhi ở bên cạnh chàng đi. – Có người uống say mất tự chủ lao đến bên người hấn.

- Ta không thể tiếp nhận thành ý của Lăng Nhi đâu. Kim Thành ta đã có thê tử rồi. – Hấn kéo nữ nhân đang mềm oặt bám trên người mình ra xa.

-Lăng Nhi không cần danh phận gì hết, chỉ muốn ở bên cạnh Kim Gia thôi. Ta thật không đủ xinh đẹp sao?

Nguyệt Lăng Nhi càng lúc càng bạo gan, chẳng những không ngừng cuốn quít lấy hấn, còn một tay kéo mạnh áo, lộ ra bờ vai tròn trắng nõn.

-Đẹp, nàng thật sự là người đẹp nhất từ xưa đến giờ ta gặp. Ta rất thưởng thức nàng, nhưng chưa từng có tư tưởng muốn chiếm hữu nàng. Hơn nữa ta cũng không có sở thích phát sinh quan hệ đồng luyện. – Hấn luống cuống kéo áo Nguyệt Lăng Nhi lại.

-Hả... cái gì? – Có người đang giả vờ say rượu liền ngay lập tức tỉnh ráo nhìn hấn.

-Ta nói Lăng Nhi rất đẹp, đẹp hơn rất nhiều nữ nhân trên đời này. Nhưng nàng đừng phí tâm tư trên người ta. Hãy tìm người nam nhân khác tốt hơn ta đi, người biết thưởng thức cả tâm hồn và thể xác của nàng. Ta chỉ yêu phụ nữ, không yêu nam nhân. :petrified:- Lần này hấn khẳng định chắc nịch, nói to chẳng khác nào hét lên.

Có người không đủ định lực, khi nghe được đoạn đối thoại của hai người bọn họ liền từ trên mái nhà ngã lăn quay xuống sông, vô cùng chật vật bơi gập vào bờ. Nguyệt Lăng Nhi nghe hấn giải thích xong liền bật người ra xa, quang mâu lộ ra sát khí.

-Người khi nào thì biết ta không phải là nữ nhân? – Chính xác đó là giọng nam nhân trầm ổn, trầm phần trầm. Nguyệt Lăng Nhi nhỏ nhẹ, nhu hiền liền biến mất không còn vết tích.

-Vừa gặp thì biết. – Lạc Thiên tỉnh bơ trả lời.:025:

-Vậy tại sao ngày hôm đó người còn chảy máu mũi. – Có người then quá hoá khùng rút trâm trên đầu ra làm vũ khí uy hiếp hấn.

-Đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể mà. Thật sự là người quá đẹp đi! – Vẫn là tỉnh bơ trả lời.

Một tầng hồng đỏ xuất hiện trên gương mặt thiếu niên như hoa. Nam nhân kia, suốt cả ngày hôm nay đã luôn miệng khen y xinh đẹp, thật làm y then thùng không chịu nổi. Tuy muốn tàn nhẫn giết người bịt miệng, nhưng trâm cài vừa đến gần Lạc Thiên lại bị đánh bật ra, không cách gì tiếp cận hấn được. Hộ vệ không biết từ đâu xuất hiện bao kín căn phòng.

^ _ ^

Có người phái ba mươi Ảnh giả ám sát Lạc Thiên, tất cả đều một đi không trở lại, nên cho rằng bọn họ đều hy sinh vì nhiệm vụ. Có người lại cho rằng vì đẹp bỏ hậu cần nên phải làm cho ba mươi tên này biến mất khỏi trần đời, đợt này hấn mạnh tay như vậy cũng thật đau lòng.

Nhưng các người đừng nghĩ rằng hấn bất nhân. Một lần mạnh tay chi nhiều tiền như vậy, hấn cũng đau lòng xót của lắm chứ. Ảnh giả vốn là cao thủ nhân sĩ trong giang hồ bị chiêu dụ nên quy phục Lâm đại vương. Hấn chỉ dùng một số bạc nhiều gấp đôi để mời bọn họ về làm việc ỉnh thôi mà. Sau sự kiện bọn Lăng Tiểu Nam quấy rối mấy lần, Lạc Thiên thăm nghĩ ‘mãnh hổ cũng nan địch quần hồ’. Tuy Hồng Tụ, Khinh Trần, Châu Bình bên cạnh hấn đều là nhất lưu cao thủ, nhưng khi cần đối phó với cường địch thì dùng chiến thuật biến người cũng vẫn tốt hơn.

Ảnh giả từ ngày bị mua chuộc, tiếp tục làm cái bóng đi theo bảo vệ hấn. Lạc Thiên ý thức được Lâm đại vương nhất định không thể tha ỉnh. Cái lão già chết tiết kia cư nhiên lại có ý đồ tạo phản, muốn giết hấn bịt đầu mối. Lạc Thiên vốn có biết gì đâu, chỉ vì muốn hợp mưu hại Lăng Tiểu Nam nên mới hồ đồ chạy đi báo với Lâm vương là hấn đang điều tra phản tặc. Vụ này thật sự là phiền, phiền chết người đi thôi. Tự nhiên lại trở thành mục tiêu cho người ta giết người diệt khẩu.

Đám Ảnh giả đột nhiên xuất hiện đầy phòng, khiến kẻ ám sát có hơi chút giật mình.

-Quả nhiên là Kim gia, thì ra đã có chuẩn bị đề phòng trước. Ta cảm nhận được bên cạnh người có người âm thầm theo bảo vệ, nhưng lại không ngờ lại đông đến chừng này. – Thiếu niên nhếch mép cười khinh miệt. – Chỉ là không biết bọn người có bản lĩnh cứu người trong tay Nguyệt Lãnh ta đây không?

Quả nhiên là cái tên Nguyệt Lãnh khiến đám Ảnh giả đứng xung quanh rung động. Thì ra kẻ này chính là thái tử ma giáo trong truyền thuyết, Ma Âm công tử Nguyệt Lãnh của Thượng Nguyệt giáo. Nghe nói võ công y tuyệt luân, tính tình âm lãnh băng độc. Trước giờ kẻ mà y nhắm đến đều không một ai sống sót. Hơn nữa còn là toàn bộ diệt môn huỷ chủng, bất kể là già trẻ lớn bé, người nào nhìn thấy chân dung y đều bị tàn sát, tính tình biến thái vô cùng. Ảnh giả từ ngày đổi chủ, ngay vụ đầu tiên đã gặp đối thủ sừng sỏ này, phải trách số phận của họ năm nay khá xui xẻo.

Nguyệt Lãnh lui lại phía bàn nhỏ, ngũ trảo vuốt lên cổ cằm. Dây đàn bị y kéo đứt ra, giống như tên bắn giết chết năm tử sĩ ảnh giả đầu tiên. Lạc Thiên đoán đúng, y quả thật tinh thông âm luật, gần gũi với nhạc cụ. Nhưng sở trường của y lại chính là dùng nhạc cụ để giết người.

73. Chương 72 : Lại Bị Bắt Cóc

Chương 72: Lại bị bắt cóc

Ánh trăng cũng vừa lên cao đến đỉnh đầu, làn gió đêm man mát thổi đi mùi tanh tươi của máu trong không gian. Đêm nay tại Tuý Tiên cư đang xảy ra một trường quyết đấu đẫm máu. Thái tử ma giáo Nguyệt Lãng ra tay, không cần phải hỏi cũng biết là máu chảy thành sông. Những người vô can khác đều đã nhanh nhanh chuồn đi mất.

Giữa tửu quán vỡ nát là mười mấy nhân sĩ áo đen đang quây lấy một tiểu nữ nhân. Bọn Ảnh giả tuy không tính là lừng lẫy trên giang hồ, nhưng cũng không phải là đám bị thịt vô dụng. Đối phó với một tuyệt đại cao thủ cũng chưa từng nao núng chùn bước, đã nhận tiền của người liên phải bảo hộ hẳn cho tốt. Tuy đã mất đi mười mấy anh em nhưng cũng không để Nguyệt Lãng có thể dễ dàng tiếp cận chủ nhân.

Trên mười ngón tay của Nguyệt Lãng là mười chiếc nhẫn đen huyền kỳ dị. Khi hắn vận công tung trào, từ mười chiếc nhẫn sẽ xuất ra hắc tuyến, mỏng như sợi chỉ nhưng lại bén ngọt như đao. Thiết ti vung loạn trong không gian chạm vào ai nấy đều cắt ngọt da thịt, khiến máu phun ra như suối. Mười mấy người bị loại cũng là do dính trúng mấy sợi thiết ti này, khiến thân thể bị cắt nát.

Lạc Thiên từ đầu tới cuối vẫn trầm mặc ngồi yên tại chỗ quan sát. Không phải hắn không muốn bỏ chạy, mà cơ bản là không thể bỏ chạy. Chỉ cần hắn nhúc nhích một chút là sợi thiết ti ngay lập tức tấn công, dù là Ảnh giả cũng không kịp ngăn cản. Nguyệt Lãng liếc xéo hắn một cái đầy đe dọa. “Ngồi im, chờ ta giải quyết xong đám ruồi bọ này sẽ đến ngươi.”

Hắn thở dài.

-Quả nhiên là mỹ nhân, dù hung dữ liếc ta thì cũng vẫn xinh đẹp đến như vậy!

Tiếng than thở của hắn tuy không lớn, nhưng cũng đủ làm mấy người xung quanh nghe cảm thấy ớn lạnh. Người ta đã tự giới thiệu mình rồi đó nha, là thái tử ma giáo đó. Thái tử nghĩa là nam nhân đó. Vậy là chủ nhân điền khùng này còn muốn trêu ghẹo cái gì.

Tuy nhiên có người nào đó vì lời khen này mà hơi khựng tay một chút. Ảnh giả liền chớp thời cơ lẳng không phóng đao bay tới, đầu khí cường bá, ngộ địch tất sát. Nguyệt Lãng xoay tròn cổ tay, nắm sợi thiết ti mềm mại như tóc cuốn lấy thanh đao. Y siết tay, thanh đao bị cắt ngọt thành sáu mảnh vụn.

Cách chiến đấu này của Nguyệt Lãng cũng vừa nhu vừa cương giống như Mẩu Đơn với bạch lăng. Tuy nhiên do Nguyệt Lãng là nam nhân, sức tay cùng nội lực càng mạnh hơn nhiều bậc. Mẩu Đơn tung hết sức cũng chỉ có thể điều khiển một sợi bạch lăng, còn lần này Nguyệt Lãng điều khiển lên đến mười sợi thiết ti. Như vậy cũng đủ thấy võ công của hắn vượt trội cao cường hơn Tam Anh cỡ nào.

“Chỉ e rằng với ba mươi tên Ảnh giả cũng không phải là đối thủ của y!”

Lạc Thiên rút trong cánh tay bị thương ra một ống tre. Hắn giật mạnh đuôi ống tre, pháo bên trong bị kích nổ bắn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên giữa đêm đen ở Cao Lương thành, giữa bầu trời nổ ra một bông pháo hoa đẹp rực rỡ. Đóa hoa vàng lấp lánh trên không trung đến tận mấy khắc sau vẫn chưa tan đi hết, dù là phạm vi mười dặm xung quanh cũng có thể trông thấy rõ ràng. Đó chính là tín hiệu triệu tập của Kim Gia.

Nguyệt Lãng vô cùng tức giận, cả mấy chục tên Ảnh giả này còn chưa đủ phiền phức hay sao mà nam nhân kia còn gọi thêm cứu viện. Y biết rằng mục tiêu của mình lần này vốn không phải là kẻ tầm thường. Thất cường năm nay ở đại hội võ lâm cũng đã có ba người là thuộc hạ của hắn. Kim gia lừng danh chỉ một chiêu đã đánh bại đệ nhất kiếm khách Hạo Chi công tử. Nhưng khi tiếp xúc với hắn, con người này lại làm cho Nguyệt Lãng mất cảnh giác.

Hắn quá nhỏ nhen yếu không gây được bất cứ sự đe dọa nào. Con người hắn luôn khiến cho bầu không khí xung quanh trở nên vô cùng hoà ái thân tình. Dù đã phát hiện ra chân thân của Nguyệt Lãng cũng không vội vạch mặt mà tiếp tục trêu ghẹo y, ba lần bảy lượt coi y như nữ nhân mà đùa cợt. Cái này cũng có thể coi là ‘thẹn quá hoá giận’ được không?

Mười mấy cao thủ, muốn nói giải quyết thì cũng không thể giải quyết ngay lập tức được. Đến khi Nguyệt Lân kịp nhận ra, nhóm ‘tam đại tân nhân’ đã trên đường áp sát gần đến Tuý Tiên cư. Nhìn kinh công thần tốc của bọn họ, Lân Nguyệt tự đánh giá nếu chạm trán cùng lúc cả ba thì thật khó cho y rồi. Ma Âm công tử nổi danh, đến tận bây giờ cũng chưa từng biết thất bại là gì. Thiết ti lại vung lên, cả năm sợi lại cùng lúc cuốn lấy thân thể Lạc Thiên rồi siết chặt.

^ ^
—

Sâu tận trong rừng Ma Âm, giữa đảo lớn Nghịch Thiên là một ngôi nhà tranh đồ nát. Nơi đây vốn cách khá xa Cao Lương thành, hơn nữa lại vô cùng hoang vắng, không dấu chân người. Chưa từng có ai đại dột đi vào rừng Ma Âm này cả. Không tính đến mãnh thú độc vật, chỉ cần biết đây là địa bàn của tà giáo Thượng Nguyệt thì chẳng ai dám bén mảng đến gần rồi.

-Người đừng nói với ta đây là căn cứ của Thượng Nguyệt giáo nổi tiếng nha. Thái tử ma giáo, nơi ở cũng thật tồi tàn quá đi! – Lạc Thiên than thở.

-Câm miệng! Đây dĩ nhiên không phải căn cứ của Thượng Nguyệt giáo, chỉ là một căn nhà hoang trong rừng thôi.

Nguyệt Lân tức giận la lại. Nhưng khi y động khí, ngay lập tức phun ra một ngụm máu đen. Một trăm lẻ tám phi đao của Vô Ảnh, muốn bắt người trước mặt nằng, dù có bản lãnh cũng phải nhận tám chín đao đi là vừa. Sau trận đụng độ với Hạo Chi ở trúc lâm, một trăm lẻ tám phi đao đuôi hồng được bổ sung thêm mười tám phi đao có đuôi màu vàng, tất cả đều đã được tẩm kịch độc. Chỉ cần một vết xước nhẹ cũng đủ làm chân tay mềm nhũn, quá một canh giờ sẽ đoạn khí mạng vong. Nhưng bởi vì võ công của Nguyệt Lân quá mức cao cường. Trúng đao của Hồng Tụ cũng vẫn có thể cầm cự suốt ba canh giờ, mang theo Lạc Thiên chạy thẳng vào rừng Ma Âm.

-Mau cởi trói cho ta, ta sẽ giúp người giải độc. – Lạc Thiên năn nỉ.

-Ta không có ngọc, cởi trói cho người chạy thoát sao?

- Nếu ta muốn chạy, đợi người bị độc phát chết rồi chạy đi cũng không muộn!

-Vì sao muốn cứu ta?

-Mỹ nhân à, để người chết như vậy thật là tiếc. Bỏ lại ta một mình giữa nơi rừng sâu nguy hiểm này, ta cũng không sống nổi.

-Người thật không có võ công? – Nguyệt Lân ngạc nhiên.

-Nếu có võ công cũng không để người bắt đi dễ dàng như vậy.

Lý lẽ thật sự là rõ ràng mạch lạc, khiến Nguyệt Lân cũng không thể nào phản bác lại được. Hơn ai hết, y hiểu hoàn cảnh của mình lúc này, nội khí trong người toàn bộ thất tán, thậm chí trước mắt y cũng hoàn toàn mờ mịt hết rồi. Nguyệt Lân vung tay, thu hồi thiết ti đang trói chặt Lạc Thiên lại. Y quả nhiên đã vận hết sức chịu đựng, ngã gục xuống góc nhà.

Lạc Thiên được mở trói ngay lập tức đi đến kiểm tra y. Hắn dùng tay xé áo Nguyệt Lân ra để kiểm tra ba vết đao cắm sâu trước ngực.

-Chắc, quả nhiên là nam nhân. Đáng tiếc, đáng tiếc ...

Giọng tiếc rẻ của người nào đó, trong lúc mơ hồ Nguyệt Lân vẫn có thể nghe được. Y hận, hận nhất nam nhân này.

^ ^
—

Khi nắng đã lên đứng sào, Nguyệt Lân giật mình tỉnh giấc. Thì ra y đã bất tỉnh cả nửa ngày trời, chửi trách người cũng đã bỏ đi mất. Y kiểm tra vết thương trên ngực mình, đã được băng bó cẩn thận. Nội khí trong người tuy chưa trở về mức như cũ, nhưng cũng có thể nói là đang phục hồi. Nam nhân kia cũng không có gạt y đi. Nhiệm vụ lần này thật sự là mất mặt, chẳng những người không giết được, trở ngược lại còn để cho hắn cứu. Nguyệt Lân tức giận nắm tay, đâm mạnh xuống đất một cái.

-Mới tỉnh giấc đã sinh ý gì rồi đó? Thật uống công trời sinh người ra xinh đẹp đến vậy, mặt mày lại nhân nhó trong thật khó coi.

Nguyệt Lãnh hoảng hốt ngoái đầu nhìn lại người nam nhân đang đứng tựa ngoài cửa mỉm cười. Hắn vẫn tiêu sái anh tuấn như cũ, mái tóc suôn dài buộc lên cao đầy vẻ phong trần. Thân thể cao gầy, bộ lam y nho nhã cùng nụ cười nhẹ nhàng nhưng luôn pha chút gì đó tà mị. Nguyệt Lãnh như trở thành ngậy ngốc trong giây phút. Y làm sao, làm sao thế này? Vết thương trên ngực tự nhiên nhói đau à?

-Không phải người đã bỏ đi à?

-Ta không phải đồ ngốc, tự tiện bỏ đi trong rừng lỗ bị thú dữ tấn công thì sao? Vẫn là chọn ở bên cạnh một người võ công cao cường như Lăng Nhi vẫn tốt hơn. – Tên yêu nghiệt lại mỉm cười tà mị.

-Không được gọi ta bằng cái tên đó! – Nguyệt Lãnh tức giận đến đỏ mặt, không kiềm được ho lên mấy tiếng.

-Ăn vào mấy quả tươi này đi, ta không dám đi xa nên chỉ tìm được bấy nhiêu đây thôi. Đây quả nhiên đây là căn cứ của người ha, có để sẵn mấy bộ nam y trong góc kia nữa. Xin lỗi vì đêm qua xé rách hết bộ nữ phục xinh đẹp của người rồi.

Lạc Thiên thần nhiên kéo một chiếc ghế cũ ra ngồi xuống, hắn bắt đầu nhai mấy trái táo chín đỏ sần sột.

-Người còn ở đây làm gì? Đi ra ngoài cho ta thay đồ! – Nguyệt Lãnh tức giận mắng.

-Có gì phải mắc cỡ, chúng ta đều là nam nhân. Cái gì người có, ta cũng có. Hơn nữa đêm qua trị thương cho người, ta cũng thấy không ít! – Lạc Thiên thờ ơ trả lời.

-Người, người ... vô sĩ!

Có người nổi giận dùng dùng mặt đỏ như hoa đào nở rộ. Lạc Thiên bật cười to, “Tên này, trêu ghẹo y cũng là một loại khoái lạc đi!” Nhưng dù sao người ta cũng là đệ nhất cao thủ, tính tình lại có chút biến thái, mọi việc nên có chừng mực. Vì vậy, sau khi đạt được mục đích chọc ghẹo y nhân đỏ mặt, Lạc Thiên liền vui vẻ đi ra ngoài, bỏ lại một người ngồi lặng trong căn nhà hoang. Không hiểu sao Nguyệt Lãnh nghe nhịp tim y càng lúc càng đập mạnh.

74. Chương 73 : Dẫn Sói Về Nhà

Chương 73: Dẫn sói về nhà đọc truyện mới nhất tại .

Ba người Hồng Tụ, Khinh Trần, Châu Bình dựa theo mùi Bách Lý hương để lần theo dấu vết của Lạc Thiên. Loại dược này là độc môn bí truyền trong Thành gia, chuyên dùng để theo dõi dấu vết, cao thủ Mật sứ nào của Thính Phong các cũng có mang theo. Kể từ lần Lạc Thiên bị bắt cóc ở bến cảng Thu Sang, Châu Bình đã cấp cho hắn một túi hương để phòng thân. Loại hương này không màu không mùi, chỉ có người uống được nhất định mới có thể ngửi ra mà thôi. Hơn nữa hương dai bay xa, cho dù mười ngày sau cách cả trăm dặm cũng còn nghe được.

-Tướng công?

Hồng Tụ nhào vào căn nhà tranh rách nát, vừa vặn nhìn thấy Lạc Thiên đang cởi áo Nguyệt Lãnh ra.

-Nàng ta là nam nhân? – Hồng Tụ ngạc nhiên kêu.

-Mọi người đến thật đúng lúc, mau giúp ta giải độc cho hắn? – Lạc Thiên mừng rỡ reo lên.

Xem ra Nguyệt Lãnh đúng là đã trúng độc rất nặng, muốn dùng châm ép độc cho hắn cũng thật không dễ. Hiện nay Lạc Thiên vẫn còn bị thương một tay, cử động khó khăn, loại cấp cứu này càng có nhiều người hỗ trợ hắn càng tốt.

-Huynh đệ, ta thật không hiểu người. Tại sao lúc đó ra hiệu cho bọn ta thả y đi? Chẳng phải tên này là sát thủ người khác muốn phái đến hại người sao? – Khinh Trần trầm ổn hỏi.

-Nếu muốn giết thì lúc đó y đã ra tay rồi. Ta nghĩ y ... hắc hắc ... thích ta rồi nên không ra tay được! – Lạc Thiên cười vô cùng đắc ý.

-Được hẳn thích thì có gì vui chứ? – Hồng Tụ bều môi.

-Ta không phải đắc ý vì chuyện này. Có nhớ chúng ta đến đảo Nghịch Thiên vì nguyên nhân gì không?

-Thì chính là muốn tìm cách xâm nhập Thượng Nguyệt giáo. Nghe đồn trong giáo phái này có dấu một cái thánh tích thật lớn hình mặt trăng có thể bay lơ lửng trong không trung. – Châu Bình nhanh nhẹn trả lời.

-Đúng vậy, thánh tích đó chắc chắn không có thứ gì khác ngoài kim tinh Trích Ly. Mà tên này, vừa vặn lại là thái tử ma giáo. Thay vì nghĩ kế đột nhập, chúng ta nhờ hắn dẫn đường có phải tiện không?

Lạc Thiên cười to đắc ý. Gian thương không bao giờ làm ăn lỗ vốn. Làm gì có chuyện hắn bị nữ sắc mê hoặc mà lầm đường lỡ bước. Trên đời này, chỉ có hắn lợi dụng người ta, đừng nghĩ có người đi lừa gạt được hắn. Đột nhiên có người muốn tiếp cận mình, không mưu tức gian. Lần này, chỉ là vô cùng vừa vặn dùng bầy đặt trong kế, khiến mỹ nhân Nguyệt Lãnh dẫn hắn đi về nhà mượn chút đồ thôi.

Vì vậy khi Nguyệt Lãnh tỉnh dậy, tiếp tục hành trình kéo hắn về Thượng Nguyệt giáo, thì cả hai cao thủ theo dõi là Châu Bình và Hồng Tụ cũng đồng thời bám theo bên gót.

^ ^
—

Trái với dự đoán của Lạc Thiên, nơi Thượng Nguyệt giáo tọa lạc cũng thật dễ kiếm quá đi. Cả một toà lâu đài bằng đá lưng chừng trên vách núi vô cùng thu hút sự chú ý từ khắp mọi hướng nhìn. Tuy nhiên, Thượng Nguyệt giáo nổi tiếng bí ẩn và tàn ác này không phải là nơi người khác muốn vào thì vào. Vô thiên lủng biết bao nhiêu là cạm bẫy được đặt xung quanh thâm lâm, luôn cảnh giác bất cứ người nào dám bén mảng tới. Còn có vô số giáo chúng của tà giáo này thay phiên nhau canh giữ khắp nơi. Tất cả bọn họ đều có võ công cao cường, thủ đoạn tàn độc, luôn luôn sẵn sàng tử chiến với mọi kẻ đối nghịch Thượng Nguyệt giáo. Nếu không phải đi vào cùng Nguyệt Lãnh, e rằng ngay cả bản lĩnh như Hồng Tụ và Châu Bình cũng khó có thể đột nhập nổi.

Bắt đầu từ phạm vi của Thượng Nguyệt giáo thì có rất nhiều người xuất hiện. Bọn họ vô cùng cung kính nghênh đón thái tử hồi cung. Nguyệt Lãnh một thân nam phục anh tuấn bất phàm, mắt trong mày kiếm, dáng người cao thẳng uy nghi vô lộng. Khi trở về địa bàn của mình liền tỏ rõ khi thế oai nghiêm ngạo khí. Bất quá người đi bên cạnh y lại còn thu hút ánh nhìn hơn.

Nam nhân cao gầy trong trẻo như khí trời, nhu nhã như suối mát. Trên môi hắn luôn ẩn ẩn một nụ cười khiến người người nhìn vào ai cũng phải liền có hảo cảm. Đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời thoảng mang nét tinh nghịch, vừa có chút âm trầm. Người này ngũ quan toàn chỉnh, cử chỉ tiêu sái, nếu đem hắn so với nữ nhân thì càng muôn phần thanh nhã hơn.

Ánh nhìn thất thố của bọn thuộc hạ không thể nào thoát khỏi sự phẫn nộ của Nguyệt Lãnh. Y la hét cho tất cả mọi người lui xuống, cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn Lạc Thiên thật đáng ghét vô cùng. Chỉ mới vài ngày trước đây, ánh nhìn ngưỡng mộ của bọn họ tất cả đều đặt trên người y. Vậy mà bây giờ đi cạnh Lạc Thiên, y lại trở thành chẳng là cái đinh gì hết. “Giận, giận, giận thiệt là giận mà!”

-Oa ... một cái hồ thật là rộng! – Lạc Thiên reo lên vô cùng thích thú và ngây thơ. – Lăng Nhi, chỗ của ngươi thật là đẹp. Muốn bao nhiêu nguy nga liền có bấy nhiêu nguy nga, muốn bao nhiêu lộng lẫy liền có bấy nhiêu lộng lẫy.

-Xì ... tất nhiên rồi. – Nguyệt Lãnh không khỏi cao hứng nhếch mép cười. – Thượng Nguyệt giáo hùng cứ một phương, chỉ có những người thiếu hiểu biết mới cho rằng căn chòi nát đó là chỗ ở của ta.

-Ồ, vẫn còn để bụng sao Lăng Nhi? – Lạc Thiên cười hì hì. – Nhưng nơi này cũng đủ xa hoa lộng lẫy đó, rộng đến độ ta đi không nổi nữa rồi.

-Chỉ mới đi qua khoảng sân thôi, qua hết mấy bậc thang kia mới chính thức là Thượng Nguyệt cung.

Nguyệt Lãnh chỉ tay lên hàng ngàn bậc thang rộng mênh mông khắc chìm vào đá, dẫn đến cánh cửa mở khổng lồ cao cả chục mét. Thì ra Thượng Nguyệt giáo, tất cả các phần kiến trúc chính đều là khắc chìm vào trong đá. Các phần nội thất đều nằm bên trong những hang động đá khổng lồ đào sâu vào núi. Quả

thật là một công trình kỳ vĩ quá đi. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn hàng ngàn bậc cấp đó Lạc Thiên đã bắt đầu choáng ngợp. Hắn vịn tay lên vai Nguyệt Lãnh rồi gập người thở mệt mỏi.

-Ta nghĩ, mình không đủ sức đi nổi nữa!

-Hừ ... đồ yếu ớt.

Nguyệt Lãnh nhìn hắn khinh thường. Tuy nhiên sau đó y lại kéo tay Lạc Thiên choàng qua vai mình, dùng khinh công đưa cả hai người bay nhanh qua phần bậc cấp. Chỉ cần vài cái nhún chân, Lạc Thiên và Nguyệt Lãnh đã đứng trước cửa lớn Thượng Nguyệt giáo rồi.

-Lăng Nhi, người thật lợi hại nha. Chẳng những gương mặt xinh đẹp và võ công càng cao cường. Kim Thành ta khen người bao nhiêu vẫn không thấy tiếc lời chút nào.

-Không được gọi ta Lăng Nhi nữa!

Có người nào đó lại bị chọc ghẹo cho đỏ mặt. Lạc Thiên lại cười to. Khỏi cần hỏi cũng biết hắn chính là chủ công trong trò chơi lần này, một phúc hắc tổng công. Còn Nguyệt Lãnh, người có tài giỏi, võ nghệ cao cường bao nhiêu đi chứ, rốt cuộc cũng chỉ đáng xếp ở hàng tiểu thụ mà thôi.

^ _ ^

-Thái tử, mừng ngài đã trở về!

Một lão nhân già cả, gầy nhom đến khô đét chạy ra quỳ dưới chân Nguyệt Lãnh kính đón. Trên đầu lão chỉ còn lưa thưa mấy sợi tóc bạc, làn da nhăn nheo tái mét như lâu ngày chưa ra ánh nắng. Thế nhưng lão lại mặc cả một bộ áo chùng đen tuyền rộng thùng thình, càng làm tăng thêm vẻ ốm yếu của lão.

-Tên này là tù binh ta bắt được. Mang hắn giam vào phòng đệ thập!

Nguyệt Lãnh phân phó xong lạnh lùng bỏ đi, rốt cuộc cũng không quay lại nhìn lần nào. Lạc Thiên có đôi chút lo lắng nhìn theo y, bước tiếp theo sẽ là gì đây? Lão già gầy que củi cũng lén lút liếc nhìn tên tù binh thái tử vừa mới giao ình. Đây là cái loại tù binh gì đây? Phòng đệ thập thật ra là một biệt khu sang trọng rộng lớn chuyên dùng để đón tiếp những đặc cấp sứ giả của giáo phái ta. Người đến trụ toàn là những kẻ thặng phạm vô cùng tôn quý. Ân hạnh đón tiếp cỡ này, thì làm sao xứng đáng được mang ra đối đãi với tù binh.

Phát hiện ra có người đang nhìn trộm mình, Lạc Thiên liền quay lại, nở một nụ cười sáng lạn như lão bản lần đầu tiên gặp khách hàng.

-Lão công, xin nhờ lão chiếu cố.

Lão già que củi cảm thấy toàn thân hình già cỗi của mình như được một dòng nước mát tưới qua. Tuy bây giờ đang lúc giữa hè nóng bức, nhưng lão có cảm giác như gió xuân đang phơi phới đâu đây. Lão lắc lắc đầu để xua đi ảo giác mị hoặc đó. Chủ tử ra ngoài hành sự cũng chưa từng mang tù binh trở về, Ma Âm công tử chỉ chuyên đoạt mạng chứ không bao giờ làm công chuyện phiền phức như bắt người.

“Nam nhân này chắc hẳn là người đặc biệt, kẻ đầu tiên và duy nhất nhận được sự ưu ái này. Chẳng lẽ, chủ tử cuối cùng cũng đã mở lòng với người khác rồi sao? Là người đã trông nom chủ tử từ tấm bé đến giờ, Khô Lâu lão đầu sao có thể không hiểu được tâm sự của người. Cuối cùng người mà chủ tử chọn cũng đã xuất hiện ... Ô hô, lão già đây thật là mãn nguyện. Chỉ cần chủ tử luyện xong Phụng Hoàng Cầu công nữa, lão đây có nhắm mắt cũng yên lòng rồi!”

Lạc Thiên vô cùng ngạc nhiên nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt của lão que củi. Hết rúm ró suy tính, chột cười rồi chột khóc, sự biến đổi khôn lường này nhanh còn hơn kịch sự chuyên nghiệp trên sân diễn. Rốt cuộc hắn cũng không thể đoán ra phòng đệ thập để giam mình là nơi như thế nào.

“Cuối cùng phía trước mắt, thứ gì đang chờ đợi mình đây?”

75. Chương 74 : Đờng Mong Rời Khỏi

Chương 74: Đờng mong rời khỏi

truyện copy từ

‘Là phúc không phải hoạ, là hoạ không tránh khỏi.’ Tuy từ đầu năm nay, Lạc Thiên gặp khá nhiều chuyện xui xẻo, nhưng nhờ cơ trí và bản lĩnh của hắn đều đã có thể hoá nguy thành an. Là người làm ăn mua bán, hắn làm sao lại không có chút dị đoan. Nhưng con người càng cố chấp tin rằng, nếu nỗ lực thì sẽ chiến thắng, ‘nhân định thắng thiên’. Dù có cạm bẫy gì, hắn đây cũng tự tin có thể thoát ra được.

Tuy tự đập vào bẫy của Nguyệt Lãnh, bị bắt về nhưng hắn cũng không ngờ mưu kế mình chưa kịp giăng ra thì mọi sự đã thuận lợi vô cùng. Cái tên tù binh sang trọng như hắn thì cũng lần đầu tiên mới có đi. Ở trong một biệt viện xa hoa, thậm chí còn hơn hẳn chỗ hắn đã từng cư ngụ trong hoàng cung. Hưởng được sự cung kính phục vụ chu đáo còn hơn khi hắn ở nhà. Lạc Thiên nghi ngờ không biết có phải là đang bước vào một loại bẫy rập nào khác không. Đối phương dùng nhân nhả, khoái lạc nhân gian để mà thui chột ý chí của hắn.

Chẳng hiểu Nguyệt Lãnh từ khi trở về cung bận rộn chuyện gì, đem nhét hắn vào phòng Đệ Thập rồi biến mất không thấy xuất hiện. Chỉ đáng sợ ở chỗ là thỉnh thoảng tên kia núp trên mái nhà rình trộm hắn, “Cũng thật là đủ biến thái quá đi!” Tuy rằng hắn không biết, nhưng nhìn vẻ bức bối khó chịu trên mặt Hồng Tụ mỗi lần nàng xuất hiện, thì cũng đủ hiểu là Nguyệt Lãnh vừa mới rình trộm xong bỏ đi.

-Y đi rồi hả? – Lạc Thiên nhìn Hồng Tụ trông chờ.

-Đi rồi. Canh chừng hắn hai ba canh giờ cũng đủ chán nản! – Hồng Tụ thở dài. – Kim lang, hay là chúng ta mau chóng rời khỏi nơi đây đi. Thiếp không biết tên kia rình được bao nhiêu lần thì không chịu nổi, ra tay hành động nữa.

-Đờng hù ta sợ. – Tim Lạc Thiên có hơi đập nhanh một chút.

-Thật sự là ác lang một khi điên cuồng lên, thiếp không tự tin sẽ cản nổi. Hơn nữa nơi đây lại là địa bàn của người ta ... – Hồng Tụ khuôn mặt lạnh lùng, nói tỉnh bơ.

-Cản nổi, sẽ cản nổi mà. Nương tử phải bảo vệ tướng công, nàng không thể để ta thất thân được.

-Biết sợ rồi sao? Biết sợ sao lần nào cũng đem thân ra làm mồi câu dụ địch?

Lạc Thiên cười rộ, liền đem Hồng Tụ kéo vào trong lòng mình ôm chặt.

-Ha ha ... câu này mới là lời thật lòng nàng! Ai bảo tướng công của nàng anh tuấn tiêu sái quá làm chi. Gương mặt này có rất nhiều người yêu thích, bản lĩnh này càng làm nhiều kẻ thù ghét. Chỉ cần ta làm mỗi câu, không có con cá nào giữ được bình tĩnh mà không lao vào.

-Không biết khiêm nhường. – Hồng Tụ đánh yêu lên người hắn một cái.

-Vậy rốt cuộc là tìm được nơi đặt thánh tích chưa? – Lạc Thiên đột ngột chuyển đề tài.

-Đã tìm muốn lật nhào cả giáo phái này lên rồi. Rốt cuộc cũng biết được thánh tích đang nằm ở cấm địa trong Thượng Nguyệt giáo. Nơi đó là nơi tu hành của giáo chủ, tức sự phụ Lăng Nhi của chàng. Lão đang bế quan tu luyện, không ai có thể xâm nhập được.

Nghe Hồng Tụ báo lại, hắn liền nhú mày suy nghĩ. Ai biết được giáo phái kỳ quái này mỗi lần bế quan tu luyện thì sẽ mất bao nhiêu lâu. Hắn cũng không có thời gian dưỡng già ở nơi đây để mà chờ đợi. Có cách gì để moi sự phụ của Nguyệt Lãnh ra không? E rằng chỉ còn cách nháo cho long trời lở đất, đả thảo kinh xà, dụ rắn ra hang.

Hồng Tụ im lặng theo dõi gương mặt hắn trầm tư suy nghĩ. Tướng công mỗi lần suy tính thứ gì cũng đều có thói quen ôm nàng vào lòng như thế này nha. Rất hạnh phúc và ấm áp. Hơn nữa, khuôn mặt hắn khi đó lại càng tập trung chuyên chú, càng lộ ra vẻ âm trầm khí phách. Đờng thấy hắn bình thường hơi hợm không đứng đắn, kỳ thực tướng công rất đáng tin vô cùng. Quả nhiên là Ngự sử đệ nhất phẩm quan, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Thật dễ hiểu vì sao hoàng thượng xem trọng hắn, Ngưng Bích yêu thương

hắn, Hồng Tụ cũng tình nguyện đi theo hắn. Một nam nhi đỉnh thiên lập địa như thế này, nữ nhân nào mà lại không muốn dựa vào.

-Lại sử dụng kim bài của ta điều động ba ngàn binh sĩ bao vây Thượng Nguyệt giáo. Nhưng đừng vội tấn công vào. Gây áp lực đủ để lão giáo chủ kia xuất quan là được. – Lạc Thiên lạnh lùng nói.

^ _ ^

Lạc Thiên đang nhàn nhã thưởng trà trong hoa viên, thì có người tự tiện đến gần ngồi đối diện trước mặt hắn. Nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi bực bội của Nguyệt Lân, hắn phải kiềm chế mới không cười rộ cả lên. Lạc Thiên giật mình, “Hình như tình huống này có chút gì quen thuộc.” Hắn chợt nhớ tới vị đại ca kỳ quái thư thư thả thả ở nhà, thường khiến hắn bực bội sốt ruột biết chừng nào. Thì ra, hắn trước giờ trong mắt đại ca cũng là một cái dạng tiểu oa nhi nông cạn giống Nguyệt Lân hiện thời. Lạc Thiên tự nhiên có chút đồng cảm với Nguyệt Lân, rót cho y một chén trà cho bớt giận.

-Lăng Nhi, rốt cuộc cũng chịu đến gặp mặt ta rồi. Mấy ngày qua thật có chút tưởng nhớ ngươi. – Lạc Thiên cười cười.

Nguyệt Lân uống cạn chung trà rồi đập mạnh xuống bàn. Nội lực của y vô tình biến chung trà trở thành bột vụn.

“Giận thật rồi, giận đến mức không khống chế được khí tức của mình rồi”. Lạc Thiên trong lòng hô to, “Thắng chắc!” Ông bà thường nói, ‘giận quá mất khôn’. Ngay cả một tên nhãi ranh mà cũng không đối phó nổi, thật uổng công hắn mang danh Nhị Lang Thần.

-Thật ra ngươi là ai? – Nguyệt Lân giận dữ hỏi.

-Lúc người ta mang vàng tới nhờ ngươi ám sát, cũng không có nói qua sao? – Hắn nhẹ nhàng trả lời. Dừng tĩnh chế động, dùng nhu khắc cương.

-Ta trước giờ chỉ nhận tiền, không nhận người. Dù đối phương có thân phận gì ta cũng có thể đoạt mạng, không có hứng thú hỏi gia cảnh của người.

-Haizz ... cái này là do ngươi sơ suất đó nha! Không hỏi rõ bối cảnh thì làm sao ra giá chính xác được. Bất quá Lâm đại vương lần này rất quá đáng, tại sao lại dùng ta làm có hại người như vậy. – Có tên hồ ly nào đó giả vờ mè nheo khóc chuột.

-Nói vậy có ý gì? Người kia vô lâm mình chủ, cũng có nhiều chuyện mờ ám trong giang hồ không tiện ra tay. Nhờ vào danh tiếng ma giáo của chúng ta để dọn dẹp rác rưởi cho vô lâm thì cũng là chuyện bình thường thôi.

-Á, thì ra ngươi cũng biết mình bị người ta mượn danh đồ tội lên đầu sao? Nhưng gọi người ta là rác rưởi, làm ta có chút đau lòng. – Lạc Thiên giả vờ ỷ khuất. – Có điều Lâm đại vương quả thật đã hại người quá đáng rồi? Nếu ta là nhân sĩ trong vô lâm, lần này cũng không động đến nhiều quan binh như vậy.

-Đừng dài dòng! Mau nói.

Nguyệt Lân giận dữ, ngũ trảo xuất động, thiết ti đã quấn chặt quanh cổ Lạc Thiên, khiến cho hắn hô hấp khó khăn. Lạc Thiên thầm kêu không ổn, lần này đập trúng đuôi lão hổ rồi. Mới chọc có mấy câu, y đã không giữ nổi bình tĩnh nữa. Mau nghĩ kế thoát thân.

-Là gia nhân của ta nóng lòng nên làm vậy a. Hôm đó ngươi mang ta đi cũng không để cho ta có thời gian dặn dò bọn họ mấy câu.

-Là bọn người lấy phi đao tẩm độc tấn công ta?

-Chính là bọn họ. – Lạc Thiên thấy đối phương suy nghĩ, thả lời thiết ti, nên nhẹ nhàng kéo mấy sợi tơ sắt ra xa khỏi cổ. Sau đó hắn chuyển qua giọng âm cần hỏi thăm. – Lần này có đông người lắm không?

-Bao vây kín Thượng Nguyệt giáo rồi! – Nguyệt Lân hậm hực nói. Không giống đang giáp mặt với chủ mưu, mà giống như đang chia sẻ với người nhà hơn.

-Đông vậy? Có thể chống đỡ được mấy ngày?

-Ba ngày. Nhưng ta liều chết cũng sẽ bảo vệ nơi này, không bao giờ để họ bước nửa chân vào Thượng Nguyệt giáo.

-Hay để ta đi xuống nói với họ một tiếng! – Lạc Thiên nhỏ nhẹ nói.

-Mơ tưởng! Người đừng hòng rời khỏi nơi này.

Nói xong, Nguyệt Lãnh như sức nhớ ra thứ gì, đột nhiên khuôn mặt rực một màu đỏ ửng. Y hấp tấp cất bước rời đi nhanh cũng như khi xuất hiện.

“Chiếm hữu, rõ ràng là tâm lý chiếm hữu quá lớn!” Trong lòng Lạc Thiên gào thét. Hắn sa sầm, búng tay một cái tách.

-Bảo Khinh Trần huynh gây áp lực nhiều hơn đi!

-Dạ vâng, nhị thiếu gia!

Tiếng của Châu Bình trên mái ngói tiểu đình vọng xuống, sau đó y vô thanh vô tức rời đi truyền tin. Quả nhiên là thuật ẩn thân của mật sứ vô cùng kỳ diệu, ngay cả một tuyệt đại cao thủ như Nguyệt Lãnh cũng không phát hiện ra có người nấp ở gần.

Lạc Thiên cau mày. Hắn gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Ai mua gì cũng bán, nhưng cũng chưa tệ đến mức bán thân mình đâu. Tên Nguyệt Lãnh kia, hắn không ghét, nhưng thật sự không muốn bị giam chân ở đây lâu hơn nữa. Cô vợ Ngưng Bích của hắn vẫn còn chưa kịp tìm về, không có thời gian rảnh rỗi để ở đây bồi đắp tình cảm với tên tiểu thụ tình nhân Nguyệt Lãnh đâu nha.

76. Chương 75 : Con Dâu Xấu Cũng Phải Ra Mắt Bố Chồng

Chương 75: Con dâu xấu cũng phải ra mắt bố chồng

Thiệt hại không đáng có :etua: Làm người chó nên đắc tội kẻ tiểu nhân.

Mỹ nhân kế, khổ nhục kế, ly gián kế, khích tướng kế, giường đồng kích tây, phao câu dẫn ngọc, rung cây dọa khỉ ... bày trận này thật hao tổn tâm tư của hắn

Người hắn mong chờ xuất hiện, cuối cùng cũng đã xuất hiện. Tuy nhiên, hắn không đợi tình huống như lúc này cho lắm. Khi Nguyệt Lãnh chạy ra khỏi cung chiến đấu chống quân lính xâm nhập, có người liền sấn vào trong biệt khu nơi Lạc Thiên ở, lôi hắn trực tiếp đi đến đại điện của Thượng Nguyệt giáo.

Hắn quỳ mọp dưới điện, xung quanh là hai hàng thủ vệ tuốt đao sáng loáng kề vào cổ. Phía trên ngai cao kia, là một lão già âm dương quái khí đang ngồi. Tuy với khoảng cách bình thường này, ít người có thể nhìn rõ lão. Nhưng Lạc Thiên vô cùng hận mình, hận vì sao hắn có đôi mắt quá tinh như vậy, nhìn thấy những thứ đáng ra không nên nhìn.

Giáo chủ Thượng Nguyệt giáo rõ ràng là một lão già nường nường khang. Đầu tóc bạc trắng chải chuốt láng mượt, gương mặt nếp nhăn đã dày như xấp vải mà vẫn đánh phần bôi son. Con người cổ quái còn bày đặt giống người ta chuộng toàn y phục trắng toát. Thật là hồng hết hình tượng bạch y phiêu dật trong tâm niệm của Lạc Thiên. Rốt cuộc lại, lão già này là một thâm hoa, nhìn vào chỉ tổ tổn hại đầu óc của hắn thôi.

-Người này chính là kẻ Lãnh nhi mang về?

Giọng nói éo éo này, mười phần khẳng định lão là một thái giám công công. Lạc Thiên thề, sau này không dám gọi Nguyệt Lãnh bằng cái danh Lăng nhi kia nữa. Thật là một lão sư phụ quái đản. Hắn đoán rằng Nguyệt Lãnh chắc chắn không phải bẩm sinh biến thái, hết tám chín phần là do lão quái này dạy hư mà ra. Hắn về sau phải từ từ uốn nắn Nguyệt Lãnh lại, giúp y quay về đường ngay nẻo thẳng. Không thể để một mỹ mạo nhân tài như vậy, đi theo con đường sai lệch làm loạn đạo.

-Kéo hắn đến gần đây cho ta nhìn mặt.

Lạc Thiên có chút vùng vẫy. “Đừng nha, ta không muốn đến gần lão.” Bộ dáng kinh dị kia lực sát thương cũng quá lớn, ở xa nhường này mà Lạc Thiên cũng đã xây xẩm đầu óc rồi, nếu đến gần chắc chắn sẽ trọng thương mất.

Nhưng rốt cuộc, tên văn nhược hần cũng đã bị người ta lôi xềnh xệch đến trước mặt lão quái. Một bàn tay xương xẩu, với những móng tay dài loằng ngoằng bóp lấy gương mặt Lạc Thiên. Đôi mắt lão nhân ác nghiệt neho neho nhìn. Đột nhiên hần bị ăn một cái tát như trời giáng, té văng vào góc tường.

-Tiện nhân!

Trời ơi, đây là cái sự tình gì vậy? Trước giờ hần bị rất nhiều người chửi lên sau lưng; nào là gian thương, tiểu nhân, bỉ ổi, vô sĩ, hỗn đản, ... có đủ cả. Chỉ là chưa bao giờ bị chửi là tiện nhân. Thì ra ma giáo này không chỉ quái đản, biến thái, đồng luyện mà còn là loại hạ khắc thượng trong truyền thuyết. Lạc Thiên nghĩ rằng hần muốn ói. Ghê tởm, không thể chịu đựng địa phương này được nữa. Hần đã ở đây chịu sĩ nhục đủ rồi. Trước khi mở miệng ra chửi mửi tám đời tổ tông của Thượng Nguyệt giáo, Lạc Thiên ói ra thật, máu tươi chảy tràn ra khỏi khoe miệng. Hần nghe trong đầu kêu ong ong, trước mắt càng lúc mờ mịt, sau đó Lạc Thiên lăn ra bất tỉnh.

^ _ ^

Có thù không trả, hần không mang họ Thành. Lạc Thiên giật mình tỉnh dậy, thứ đầu tiên hần nhìn thấy chính là đôi mắt lo lắng của Hồng Tụ.

-Không cần dài dòng nữa. Đập nát cái Thượng Nguyệt giáo này cho ta. – Hần giận dữ la lên.

Hồng Tụ nhìn hần gật đầu đồng tình. Nhìn người khác tổn hại hần như thế, nàng cũng thật đau lòng không nhin nổi nữa rồi. Dù có bày ra trăm phương ngàn kế, đến cuối cùng cũng phải dùng tới chân chính sức mạnh của mình thôi.

-Báo với Khinh Trần, điều động toàn bộ lực lượng quân binh có thể mượn được bằng kim bài của ta. Phần của Châu Bình chính là từ bên trong phá hoại cho bằng hết nơi này. Tung tin đồn khắp nơi giáo chủ Thượng Nguyệt luyện công tẩu hỏa nhập ma, tấn công ta trọng thương sắp chết. truyện copy từ

Dám chửi hần là ‘tiện nhân’. Để lần này hần làm hồ ly tinh hại người cho lão già kia biết mặt. Vài ngày nữa sẽ tái diễn ra cái vở ‘Phụng Nghi đình’ nổi tiếng, hoành tráng đến độ không có ai trên võ lâm này mà sẽ không nhớ mãi.

Nếu sau này có bất cứ người nào hỏi tới sự kiện năm ấy, nhất định sẽ bị người ta nhìn bằng ánh mắt ‘người thật kém hiểu biết’. Sau đó sẽ có kẻ ề ề kể lại cho người nghe, rõ ràng hấp dẫn giống như y đã được tận mắt chứng kiến. “Kỳ thật chuyện là như thế này ...”

^ _ ^

Nghịch Thiên vốn là hòn đảo lớn, tuy nhiên nơi có đông người tập trung sinh sống cũng chỉ có ở Cao Lương thành. Phần lớn diện tích còn lại chính là đại sâm lâm Ma Âm, lãnh thổ của Thượng Nguyệt giáo. Mà cái chính quyền duy nhất ngự trị nơi đây chính là Hứa tộc ở đảo Thuận Địa ở gần đó. Vốn dĩ ban đầu Khinh Trần cầm lệnh bài đi triệu tập hết binh mã của Cao Lương thành cũng chỉ có vốn vey hai ngàn người. Muốn có đủ quân số gây áp lực với Thượng Nguyệt giáo cũng đã phải kinh động đến Hứa đại vương ở đảo Thuận Địa.

Thế lực của Thượng Nguyệt giáo vùng này rất lớn mạnh, từ lâu đã là cái gai trong mắt của chính quyền địa phương. Nhưng ngại nổi Hứa vương tự so thực lực, thấy mình vẫn còn không nắm chắc phần thắng. Chiến tranh là phải tính bằng phí, nếu gây chiến mà không có lợi ích gì thì tốt nhưng đừng làm. Cũng không phải chức đại vương này rảnh rỗi đến không đủ chuyện để xử lý. Hơn nữa, Thượng Nguyệt giáo cũng chỉ gây sóng gió trong giang hồ, tính đến nay vẫn chưa có lý do gì để cho triều đình thảo phạt.

Lần này thì đẹp mặt rồi, Ngự quan nhất phẩm do triều đình phái xuống ra lệnh điều quân tiến công Thượng Nguyệt giáo. Vẫn nghe đồn rằng người này là thân tín của hoàng thượng, quyền lực cực lớn. Hộ sứ tướng quân Kim Thành, chẳng cần suy nghĩ cũng biết võ công y rất cao. Hứa vương liền cao hứng cấp ột vạn quân binh để tiến đánh Thượng Nguyệt giáo.

Quân binh rớt cuộc án binh bất động bao vây xung quanh Thượng Nguyệt giáo suốt năm ngày, chỉ thỉnh thoảng xảy ra vài cuộc đụng độ lẻ tẻ với người của ma giáo. Hứa vương ngồi một chỗ lại ngày càng nhấp nhúm, quân vây thành càng lâu thì lại càng mất mát phí nhiều chừng ấy. Hứa vương thở dài, “Chẳng lẽ ta lại tin nhầm tên vô dụng!”

Sáng sớm ngày thứ sáu, bến cảng Cao Lương càng nháo nhào hoảng loạn. Một đội thuyền khoảng hơn mười mấy chiếc đột nhiên ùn ùn kéo tới nơi đây. Nhìn từ xa thì thấy cờ hiệu của hải quân ba dân tộc lớn gần đảo Nghịch Thiên nhất: Nhân tộc, Di tộc và Chân tộc. Nhân mã đổ xuống ầm ầm, chỉ trong một thời gian ngắn biển Cao Lương thành trù phú trở thành một khu vực bán quân sự.

Tướng quân của cả ba tộc đều không ngờ đối phương đều được Ngự sử điều tới đây. Đây hẳn nhiên không còn là một kế hoạch tiêu trừ bang phái nhỏ nữa, mà đã biến thành một cuộc thảo phạt quy mô cỡ lớn rồi. Hai mươi năm qua, lực lượng quân sự ở khu vực tây nam Triệu Đảo này cũng chưa từng có một chiến dịch nào lớn đến như vậy. Quân đội lâu ngày được đem ra xài, có dịp động tay động chân, sĩ khí cực cao, đấu khí cực hăng. Chỉ trong ba ngày đã đem khu vực xung quanh Thượng Nguyệt giáo san bằng thành bình địa. Chỉ thiếu có mấy bước nữa là tiến vào tới sơn cung.

Phải nhớ rằng Thượng Nguyệt tuy là một tà phái cỡ lớn, võ công rất cao, nhưng tính ra đó cũng chỉ là những thành phần thiểu số. Không thể nào có sức mạnh như quân đội chính quy của liên quân bốn tộc đảo. Liên quân chẳng cần dùng binh pháp chiến trận gì chỉ cho phức tạp, chỉ dùng quân số áp đảo cũng đã đủ dồn đối phương đến đường cùng. Dù có thái tử Nguyệt Lãnh dẫn đầu chiến đấu, nhưng kết cuộc Thượng Nguyệt giáo chỉ có thể kềm chân kẻ thù bên ngoài sơn cung, xung quanh phong toả, nội bất xuất ngoại bất nhập.

^ _ ^

Lạc Thiên đứng bên cạnh ô cửa sổ giữa lưng chừng vách đá nhìn xuống bên dưới. Liên quân đã áp sát đại môn Thượng Nguyệt giáo rồi. Cái danh Ngự sử của hắn cũng có đủ mặt mũi quá đi, dạo một vòng cũng có thể mượn được nhiều binh lực như vậy. Phen này làm cỏ nơi đây cũng không phải là nhiệm vụ quá khó khăn. Hắn lại liếc nhìn xuống hồ nước lớn mà có lần Nguyệt Lãnh đã dẫn đi ngang qua. Hồ đen sâu thẳm thăm phần chiếu hết cả bầu trời. Trăng rằm tháng sáu tròn vằng vặc nhấp nhô theo từng cơn sóng lẫn tẩn của mặt hồ. Mặt trăng luôn luôn nằm dưới đáy hồ đó, nơi hắn đang đứng chẳng phải kêu là Thượng Nguyệt sao. Tên này cũng thật là có ý nghĩa.

Cánh cửa phòng hắn đột nhiên bị xô mở mạnh, có người giận dữ bước thẳng vào. Lạc Thiên vẫn bình chân như vại không quay đầu lại. Từ ngày nghe hắn bị đánh sắp chết, Nguyệt Lãnh đã đem hắn từ phòng Đệ Thập giấu biệt vào căn phòng nhỏ này, ngoài y ra cũng chưa từng có ai dám ghé tới.

-Nhìn thấy quân binh kéo tới đây cứu ngươi, có phải rất cao hứng?

Giọng nói cay nghiệt bắt đầu, nhưng Lạc Thiên vẫn như cũ lãnh đạm.

- Nói, mau trả lời ta.

Nguyệt Lãnh tức giận kéo Lạc Thiên quay lại đối mặt với y. Động tác này rất thô bạo, chạm vào cánh tay bị thương của Lạc Thiên khiến hắn đau điếng. Không cần diễn xuất, Lạc Thiên cũng có thể nhăn nhó, khoe mắt còn không kềm được ứa ra vài giọt lệ. “Tên chết tiệt, thật là đau chảy nước mắt đó nha. Cũng đáng đời ngươi, toàn giáo phái chuẩn bị diệt môn!”

Biểu cảm này khiến Nguyệt Lãnh toàn thân chấn động, động tác ngưng trệ không dám chèo kéo nữa. Lạc Thiên cầm hận nhìn hắn, quay người đưa cánh tay bị thương ra khỏi phạm vi nguy hiểm. Hắn dùng dần đi về bàn nước ngồi.

-Cánh tay ngươi đã bị thương sẵn trước khi sư phụ đánh đúng không? – Nguyệt Lãnh nhỏ nhẹ hỏi. Đồng thời kéo tay hắn ra kiểm tra. – Hả? Rất nghiêm trọng, tổn thương gân cốt, đứt đoạn kinh mạch.

-Không cần ngươi lo! – Lạc Thiên giật tay lại.

-Cái này là do ai làm? – Có người tức giận đập bàn. – Trên giang hồ đồn đãi Kim gia võ công lợi hại phi phàm, chỉ một chiêu đánh cho đệ nhất kiếm khách Hạo Chi nội thương trầm trọng. Bây giờ ngươi không còn chút võ công, rõ ràng là cánh tay bị phế ...

-Nói nhiều! – Lạc Thiên cũng giận dữ cắt ngang lời hắn. – Không cần người nói ta cũng tự biết tình trạng của mình. Ma Âm công tử, người cũng không phải là kẻ đầu tiên muốn tới lấy mạng ta. Không cần giả mèò khóc chuột. Ta bị phế võ công đó thì sao, bây giờ cứ giết ta đi! Còn hơn để ta rơi vào tay sư phụ biến thái của người chịu nhục.

-Người ...

Nguyệt Lãnh giơ tay lên định đánh nam nhân miệng lưỡi này. Dù sự thật là sư phụ quá dẫn thật, nhưng cũng không đến lượt người ngoài mắng chửi. Tuy nhiên chưởng chưa hạ xuống, Lạc Thiên đã giơ mặt đưa ra sẵn chờ y. Vết thương lần trước bị lão quái nhân đánh vẫn còn khiến một bên mặt Lạc Thiên bầm tím. Nhìn cảnh đó, lòng Nguyệt Lãnh chợt chùng xuống, chưởng lực nửa chừng đành phải thu lại, không thể đánh nữa.

-Rốt cuộc sư phụ đã làm gì người? – Nguyệt Lãnh thở dài.

-Người còn không biết sở thích của lão quái nhân nhà mình sao?

Lạc Thiên liếc nhìn y, ánh mắt ba phần phần nộ, bốn phần ưu thương, cộng thêm một chút mong chờ chứa chan. Ánh mắt này phải nói là đỉnh cao trong tuyệt học diễn xuất của hắn. Bao nhiêu lời không thể nói, toàn bộ gửi gắm hết trong ánh mắt này. Muốn có bao nhiêu thâm tình liền có bấy nhiêu thâm tình. Có bao nhiêu lời muốn kể lể, chỉ trong một cái chớp mắt đã có thể truyền đạt được hết.

Lần này thật sự đã chọc Nguyệt Lãnh nổi điên lên thật sự, y đứng dậy dùng chưởng lực đánh cho chiếc bàn đá vỡ vụn. Nội lực cũng thật là cao cường quá đi. Tức giận không có chỗ phát tiết, Nguyệt Lãnh bỏ đi ra ngoài. Cánh cửa đá đóng lại một cái rầm, dư âm để lại vẫn còn khiến không khí xung quanh run lên từng hồi.

“Nổi giận là tốt. Hay nhất là giận quá mất khôn, bắt chước Lữ Bố đi tìm Đổng Trác tính sổ đi. Ta đây cũng có thể chịu thiệt một lần đóng vai hồng nhan hoạ thủy.” Lạc Thiên há miệng cười rộ. Hắn chính là một cái bản mặt tiểu nhân đắc ý, gian thần lộng quyền chứ chẳng giống chút nào với mỹ nhân khuyên thành cả.

Người ta nói ‘tình yêu là mù quáng’. Đáng tiếc là cơ nghiệp trăm năm lừng lẫy của Thượng Nguyệt giáo Bắt đầu từ đây đã suy sụp hẳn, cũng chỉ vì một lòng nóng giận hồ đồ này.

77. Chương 76 : Kim Thành Đoạt Bảo

Chương 76: Kim Thành đoạt bảo

Người trong Thượng Nguyệt giáo tuy rằng bị vây công trùng trùng điệp điệp bên ngoài, nhưng không hề nao núng. Thứ họ sợ hãi nhất hiện nay chính là những lời đồn ngầm thổi về việc giáo chủ luyện công tẩu hỏa nhập ma đến điên rồi. Đến cả thái tử Nguyệt Lãnh mà ngài yêu thương nhất cũng bị đánh không thương tiếc.

Nguyệt Lãnh đứng khó khăn dựa vào vách tường, mặt mày tái mét, trong miệng vừa phun ra ngụm máu. Phen này y bị thương nghiêm trọng quá, Phụng Hoàng Cầu công của sư phụ đã đột phá qua tầng tu vi thứ bảy rồi mà y chỉ vừa mới mon men luyện đến cấp năm.

-Mau giao tên kia ra đây!

Giọng nói chói lói quen thuộc của sư phụ y vang lên. Bao nhiêu năm ở bên cạnh con người này, chưa bao giờ Nguyệt Lãnh cảm thấy lão thật đáng khinh, đáng sợ như lúc này quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn lão nữa, quyết cắn chặt răng không nói một lời.

-Nghịch đồ!

Kèm theo lời mắng chửi chính là một một đòn ‘Đan phượng triều dương’. Ánh sáng chói loà tràn ngập trong cung điện. Nguyệt Lãnh lại bị đòn nội công này thiêu đốt như muốn bốc cháy toàn thân, đau đớn không kể

xiết. Y biết, lão sư phụ chỉ cố tình hành hạ để y cung khai. Kỳ thực ra tay chỉ cốt để giày vò thân xác, bức người ta như bị rơi xuống tu la địa ngục chịu đọa dày. Cảm giác lên núi đao, xuống chảo dầu chắc cũng chỉ đau đớn đến cỡ này thôi.

-Người còn không chịu nói. Uống công ta yêu thương người. Bây giờ ta chỉ muốn người giao một người ra, người cũng không giao. Có phải muốn chết rồi không?

Vẫn là một sự trầm mặc ngoan cố đáp lại lão. “Sư phụ, người đừng tưởng ta không biết. Mười năm trước người thu dưỡng ta cũng chỉ vì một cái ý đồ biến thái của mình thôi. Nếu không phải ta có tư chất cực giỏi, luyện công nhanh chóng tăng cấp. Người bắt đắc dĩ phải cho ta làm người thừa kế. Nếu không ta đã sớm bị người nhốt vào hậu cung của mình rồi đúng không? Mười năm dưỡng dục đừng tưởng ta cảm kích. Mấy năm đó ta sống không bằng chết. Chỉ tại vì Phụng Hoàng Cầu công chưa luyện xong, ta vẫn chưa có hy vọng rời khỏi ma trảo của lão thôi. Bây giờ còn muốn ta giao người để lão giờ trò đời bại hả? Đừng hòng!”

Ánh mắt ngoan cường bất khuất của Nguyệt Lãnh đối lại cơn thịnh nộ của lão quái nhân. Một chưởng giáng xuống chấn cho y nội thương trầm trọng, sức chịu đựng dù có gan lì cách mấy nhưng lực bất tòng tâm. Y ngã xuống đất bất tri bất giác, máu me đầy người.

Nếu không phải đang lúc dầu sôi lửa bỏng, quân địch bao vây khắp nơi, giáo chủ cần phải để dành sức giết địch, lão cũng đã không tiếc bỏ trừ khử tên đệ tử cứng đầu nà vài năm nay đã trở nên khó bảo, tâm hồn đã hướng ngoại ra ngoài rồi. Trên cuộc đời này, tội lỗi mà lão không bao giờ tha thứ được đó chính là phản bội. Mười năm qua coi như công sức lão bồi dưỡng y đã đổ sông đổ biển hết rồi.

-Mang nó giam vào ám ngục! Lực soát hết toàn bộ sơn cung, phải lôi cho bằng được tên Kim Thành mà nó đã giấu ra đây!

Tiếng hét của giáo chủ rền vang. Không có tên thuộc hạ nào là không dám tuân theo. Một người muốn giấu, một người lại muốn tìm. Hai người bọn họ không phải là tiểu oa nhi cùng tranh giành một món đồ chơi ưa thích chứ?

^ ^
—

Trong lòng núi, nơi khu vực cao nhất của sơn cung là cấm địa của Thượng Nguyệt giáo. Đây là một sơn động tự nhiên khổng lồ kín như bưng chỉ có một lối đi vào duy nhất. Ngay vừa khi nhận được tin Nguyệt Lãnh và sư phụ y bắt đầu đánh nhau từng bừng trong cung điện, Lạc Thiên cũng đã lên đường làm nhiệm vụ của mình: Chôm đồ rồi bỏ trốn.

-Chắc chắc ... đúng là ngoài dự đoán!

Hắn ngoài chắc lưỡi còn thở dài thêm một hơi rầu rĩ. Trước mặt y là một kho báu khổng lồ của Thượng Nguyệt giáo, nào vàng nào bạc chất lên nhau cao như núi. Mà trên hết ở đó là một tấm tinh kim Trích Ly khổng lồ hình trăng tròn, rộng chừng năm thước đang lơ lửng giữa không trung. Không còn nghi ngờ gì nữa, miếng tinh kim khổng lồ này chính là Thượng Nguyệt thánh tích.

Tuy hắn rất vui mừng khi tìm thấy một số lớn tinh kim như thế này, nhưng thật sự là lớn đến nỗi không thể mang ra ngoài được. Không hiểu ban đầu bằng cách nào mà miếng tinh kim này có thể được mang vào đây. Lối vào hang động là cả một mê cung dài dằng dặc với lối đi vô cùng chật hẹp. Nếu không phải vì cái mê cung này, nhiệm vụ của hắn cũng đã không kéo dài đến vậy.

Lạc Thiên nhắm mắt định thần để tập trung suy nghĩ. Đã đến bước cuối cùng rồi, hắn không thể ở bước này mà bỏ cuộc. Hắn từ từ mở mắt ra, Châu Bình hơi giật mình vì có cảm giác mắt hắn vừa mới loé sáng lên một chút. Lạc Thiên nhếch mép cười.

-Châu Bình ngươi đem theo bao nhiêu phích lịch đạn?

Châu Bình nghe tim mình đập thình thịch. Mỗi lần thiếu gia cười như vậy, đều là hắn có những ý kiến tà ác vô cùng.

-Hai cân! – Châu bình trả lời

-Như vậy cũng đã đủ. Dùng phích lịch cho nổ miếng tinh kim kia ra thành mảnh nhỏ là đã có thể mang ra ngoài rồi! – Lạc Thiên nói ra, cảm thấy thật nhẹ nhàng thông thả.

Quả thật trong tình huống này, ý kiến đó thật không tồi.

^ _ ^

-Chúng thuộc tướng bá kiến ngự quan!

Bốn vị tướng lĩnh dẫn đầu liên quân cùng nhau thi lễ trước mặt Lạc Thiên. Hắn sau khi chạy trốn khỏi Thượng Nguyệt giáo đã ngay lập tức quay trở về doanh trại nơi liên quân đang đồn đóng. Còn riêng phần tinh kim thu được, hắn đã ra lệnh cho ảnh giả bí mật đưa về tàu Khởi Phát. Bọn Ảnh giả này thân thủ thật bất phàm. Ngoài sáng có thể quần đấu với cao thủ, trong tối còn có thể ẩn thân giả chết. Ngày đó loạn đả với Nguyệt Lãnh, bọn họ chỉ là bị thương khá nhiều, giả chết rút lui vào bóng tối chứ thật ra không có kẻ nào hy sinh. Thật là những trang tuần kiệt thức thời. Rặt một bọn thuộc hạ giống tính chủ nhân y hệt.

-Chư tướng, miễn lễ. Hạ quan vô cùng cảm kích các vị đã cất công đến đây. Thượng Nguyệt giáo là tà giáo nổi danh độc ác đã lâu, hoành hoành khắp nơi, gây hoang mang dân tình. Là một cái loạn không thể không diệt trừ. Ta thân là ngự sứ được hoàng thượng ân điểm, thay mặt người dò xét dân tình, tiểu trừ tặc hại, vì hoàng gia giữ cho bốn phương thanh bình. Nay được mọi người cùng về đây góp sức chung lòng, thật vô cùng cảm kích. – Lạc Thiên trở về vị trí của mình, lựa lời văn mà nói cho vô cùng lễ nghĩa, mây trôi nước chảy, hợp tình hợp lý.

-Là trách nhiệm của chúng thần mới đúng. Để Thượng Nguyệt giáo tồn tại đã lâu như vậy, là chúng thần đã cô phụ hoàng ân. Nay rất vinh hạnh được đi dưới bóng cờ đại nghĩa của Ngự sứ, chính là dịp để chúng thần đóai công chuộc tội!

-Các vị tướng quân, thứ mà hạ quan thỉnh các vị mang đến, đã có đủ chưa?

-Bẩm ngự quan, đại bác là trọng yếu quân nhu của các đảo lớn dùng để dẹp trừ cướp biển, vững công phòng thủ. Đại vương của chúng thần không thể tuý tiện dốc ra cạn sức, chỉ có thể đem một nửa ra dùng mà thôi.

-Một nửa cũng đã đủ rồi! Ta cũng không phải loại vô nhân muốn tàn sát cho bằng hết. Lần này chỉ muốn trấn áp, cho bọn họ biết ở đâu là hoàng thượng, cái gì là pháp kỷ. Chỉ cần làm cho Thượng Nguyệt giáo trong vòng năm mười năm không thể gây hại cho dân lành là được!

-Tất cả nghe theo lời Ngự quan chỉ dạy! – Bốn vị tướng quân đồng loạt hô vang.

Lạc Thiên mỉm cười hài lòng. Có nợ thì trả gấp ba, có ân thì trả gấp mười. Bù qua sót lại, lần này chỉ đập nát sơn cung thôi, hắn không tàn sát hết Thượng Nguyệt giáo đã là tình nghĩa với Nguyệt Lãnh lắm rồi. :023:

78. Chương 77 : Vạn Niên Bất Biến Nguyệt

Chương 77: Vạn niên bất biến nguyệt

Ngày hôm đó người dân ở Cao Lương thành vẫn còn nhớ mãi. Bảy ngày sau khi liên quân bốn đảo bắt đầu chiến dịch tiêu trừ Thượng Nguyệt giáo, đảo Nghịch Thiên rung chuyển. Từ ngọn núi mà Thượng Nguyệt giáo đóng làm căn cứ, khói bụi bốc lên ù mịt. Kể cả đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy ngọn núi bị uy lực của đại bác tấn công, bị vạt mất một góc. Toàn bộ mặt tiền phía trước sơn cung sụp đổ, trong lòng núi lộ ra lỗ chỗ những gian phòng. Thì ra Sơn cung này có quy mô cực kỳ lớn, đục khoét đã muốn rỗng hết ruột cả ngọn núi rồi.

Bao nhiêu bí ẩn kỳ bí của nơi này lần lượt bị bày rộ ra ánh sáng. Toàn bộ giáo chúng rung động, kinh hoảng lần lượt đầu hàng. Lạc Thiên dẫn đầu liên quân áp sát trở lại sơn cung, bắt giam toàn bộ người chạy ra khỏi đó. Mặc dù đã cột khăn bịt mắt, khói bụi cũng đã khiến cho hắn ho sặc sụa liên hồi. Đại bác quả nhiên không phải là thứ dễ giỡn chơi, cả hai ba canh giờ mà bụi đất bị bắn tung lên vẫn còn chưa rơi xuống hết.

Trong lúc hắn tưởng chừng đại cuộc đã định, thì biến số lại đột nhiên xuất hiện. Đó chính là một lão nhân tóc trắng, toàn thân bạch y diên cuồng lao ra. Nhìn sơ cũng đã biết lão vì thế cuộc hiện nay, sức đến độ phát điên lên, muốn cuồng sát. Tất cả mọi người từ liên quân cho đến giáo chúng, bất kể ai ở gần đó đều

bị lão ra tay đoạt mạng. Khu vực xung quanh lão quái chẳng mấy chốc máu tươi đã chảy lênh láng. Những giáo đồ của Thượng Nguyệt giáo phải chạy ra sau lưng binh sĩ của liên quân để mà cầu xin sự bảo vệ.

Nhìn tình hình, Lạc Thiên cũng đã biết nhiệm vụ của mình là gì. Hắn cùng Hồng Tụ từ từ tháo lui đi trước. Có thứ tốt, tất nhiên hắn dẫn đầu hưởng trước. Gặp nguy nan, hắn cũng là kẻ bỏ chạy đầu tiên. Tuy nhiên, không hiểu nổi lão quái nhân chẳng biết diên thật hay giả diên, cứ một phát thẳng hướng chỗ hắn mà xông tới. Binh sĩ cản đường bị lão một đường quyền đánh bật văng ra, hung hăng không kém gì một con bò tót. Tướng quân cầm binh rút cuộc chỉ tiếp được lão có ba chiêu. Trong lòng Lạc Thiên rung động, thực lực của lão quái nhân này cũng thật sự là cường đại quá đi.

Có biết hối hận là gì không? Biết chứ! Chọc một lão quái nhân thì không có gì sai cả. Nhưng chọc một lão quái nhân cường đại phát diên thì đó chính là sai lầm. Thật hối hận quá đi!

Phích lịch của Châu Bình cũng vô dụng, trường côn của Khinh Trần cũng chỉ cản lão quái nhân dừng lại mấy bước mà thôi. Một trăm hai mươi sáu phi đao, có độc cũng như không độc cắm lỗ chỗ trên bạch y lão, máu chảy đầm đìa. Nhưng trong đôi mắt của lão quái nhân chỉ toàn hiện lên những vằn đỏ. Quang mang căm thù ghim chặt trái tim của Lạc Thiên. Hắn la hoảng lên, “Thôi tiêu rồi!” Lão dù có chết cũng muốn lôi Lạc Thiên theo mới hả dạ. Lạc Thiên ôm chặt từ phía sau lưng Hồng Tụ. Bọn họ cuối cùng chỉ còn lại một chiêu duy nhất này thôi, tuyệt chiêu mạnh nhất: Hữu Duyên công.

Kiểm khí phát ra sau nhiều lần cường luyện lại càng ngạnh bạo hơn lần đụng trận với Hạo Chi nhiều. Luồng ánh sáng vàng loé lên hình trăng khuyết, lướt đi âm âm trong gió, bụi thốc mây mù. Lưỡi kiếm hiện nay đã rộng gần mười mét, chém phẳng phẳng cây cối cản trên đường đi của nó. Ánh sáng vàng chạm vào bạch ảnh của lão quái nhân, thành công đẩy lùi lão văng thẳng vào vách núi đá. Từng tảng đá lớn rơi vỡ xuống âm âm. Toàn quân im lặng nhìn khung cảnh khủng bố đó. Tất cả đồng thời cùng quay lại nhìn hắn và Hồng Tụ. Thoáng chút lại quay sang nhìn đồng đá chôn vùi lão quái nhân. Rốt cuộc ai là người đã ra tay?

Khi mọi người còn đang phân vân ngơ ngác, đồng đá lớn lại âm âm chuyển động. Từng tảng đá lăn tròn, lộ ra thân hình khủng khiếp của lão quái nhân. Trời ơi, đây cư nhiên không còn là cảnh giới của con người được nữa, lão là quái vật, là quái vật âm ti không chịu chết đến đây đòi mạng hắn.

Thân hình trắng toát đột nhiên nhún người, sau đó lơ lửng trên không. Đây cảnh giới cực cao của võ công ‘Cách không nội công’, Hồng Tụ cũng chỉ mới nghe qua chứ chưa từng nhìn thấy kẻ nào thi triển được. Hùng mạnh đến mức này, thì không còn hy vọng gì cản nổi nữa rồi.

Tay lão quái bắt đầu bắt ấn. Trước mặt lão đột nhiên xuất hiện một viên bi màu đen. Sau đó viên bi lớn dần lên thành hình trứng gà, dần dần phát triển thành hình quả banh. Xung quanh lão quái không khí dần dần xoáy cuộn lại, tiếng gió rú rít gầm gừ như tiếng quái vật từ cõi u minh.

-Trời ơi, đó là chiêu Thực Thiên Hôn Âm. Tất cả chúng ta sắp chết hết rồi!

Một người nào đó của Thượng Nguyệt giáo bắt đầu la lên và sau đó tất cả mọi người bắt đầu chạy trốn chết. Quả cầu đen trên tay lão quái vật đã bắt đầu lớn hơn cái bàn ăn. Lão thả nó bay lên trên trời. Mây đen vần vũ che kín cả ánh sáng ban ngày. Gió lốc sóng cuộn, bầu trời tối đen, vạn vật hỗn loạn nghiêng ngả. Đã tới ngày tận thế rồi sao?

Lạc Thiên nhận ra ngay khi y vừa xuất hiện. Nguyệt Lãnh do bị giam tận trong ngục sâu nên hoàn toàn bình yên vô sự sau đợt tấn công của Lạc Thiên. Đường như y lợi dụng hỗn loạn nên bây giờ mới có thể thoát thân ra được. Hai sợi xích tay bị đứt ngang vẫn còn đu đưa bên cạnh. Nhìn cũng đủ hiểu y đã chặt vật như thế nào.

Y cũng chỉ liếc mắt là nhận ngay ra Lạc Thiên trong đám đông hỗn loạn này. Hai mắt giao nhau trong thoáng chốc, nhưng Lạc Thiên nghe tim mình như nghẹn đi một nhịp. Người ta nói cái này là ‘có tật rục rịch’ đúng không? Không lẽ là do lương tâm hắn cảm thấy tội lỗi với Nguyệt Lãnh sao?

Bỏ qua hắn, Nguyệt Lãnh ngay lập tức bị khung cảnh trước mắt tập trung chú ý. Đây là độc chiêu đệ nhất của bản giáo, Thực Thiên Hôn Âm. Sư phụ đột phá tầng tu vi thứ bảy, miễn cưỡng cũng luyện được sát chiêu này.

“Thực cầu vẫn chưa đạt được kích thước cực đại. Nếu không, cả mười dặm vuông ngay lập tức bị san bằng.”

Nguyệt Lãnh lại liếc nhìn Lạc Thiên thêm một cái. “Tất cả người trong phạm vi tàn sát đó đều không thể sống nổi.”

Nguyệt Lãnh bắt ấn. Chiêu thức cao cấp nhất của tầng thứ sáu y vẫn chưa luyện xong. Là thượng cấp cấp năm, ba năm nay y vẫn chưa thể nào đột phá sang tầng thứ sáu. Ánh sáng lập lòe chớp tắt giữa hai tay Nguyệt Lãnh như một con đom đóm nhỏ.

“Đan Phượng Triều Dương của sư phụ thi triển còn lớn hơn mức này rất nhiều!”

Y cường ép bản thân phát thêm nhiều nội lực. Quả nhiên, quả cầu sáng gia tăng kích thước. Đồng thời Nguyệt Lãnh cũng cảm thấy âm thanh rạn vỡ trong cơ thể mình. Y vẫn là chưa đủ trình độ để đột phá tầng thứ sáu. Máu từ trong miệng y phun ra, văng vào quả cầu ánh sáng, khiến nó vận vẹo, chuyển biến từ màu trắng sang vàng cam. Nguyệt Lãnh mỉm cười. Quả cầu sáng đột nhiên bành trướng kích cỡ, nhưng nó không phải là thứ được tạo ra từ nội lực của y, mà là thứ được đốt cháy từ sinh mạng của y.

xem tại

Nguyệt Lãnh lại liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của Lạc Thiên thêm một lần nữa. Y bất giác cảm thấy vui vẻ, bởi vì y biết sự lo lắng trong đôi mắt đó là chân thật. Hắn đã lừa gạt Nguyệt Lãnh rất nhiều lần rồi, nhưng chỉ một lần cuối này là chân tâm. Y mang quả cầu sáng vàng cam đó lao thẳng phía phía lão sư phụ.

Ánh sáng của vụ nổ, do va chạm của hai loại kỳ công bá đạo trên nhân gian, chói lòa khắp chốn. Sức ép lớn đến nỗi cây cối xung quanh ngã rạp, những người có võ công kém đều bị chấn cho ngất xỉu, người bình thường chắc chắn bị trọng thương. Hắn nhờ có Hồng Tụ dùng nội công định giữ, nên mới có thể tỉnh táo quan sát mọi thứ.

Nước từ trong hồ sâu cũng bị vụ nổ ép bắn tung toé, đột nhiên trở thành một cơn mưa ào ào dữ dội trút xuống mặt đất. Trời đất diên cuồng, vũ trụ đảo lộn. Qua nhiều khắc, tưởng chừng như bị nhồi giữa cuồng bạo bão tố đó, không gian đột nhiên chỉ còn một mảnh lặng im. Toàn bộ đã chết hết rồi sao?

Mây mù trên bầu trời cuộn lại, đột nhiên để lộ qua một tia ánh sáng soi rọi xuống nhân gian. Người khác có lẽ nhìn không thấy, nhưng Lạc Thiên chắc chắn không bỏ sót bất cứ hình ảnh nào. Hai thân ảnh lơ lửng giữa trời tách nhau ra, rơi âm xuống chiếc hồ lớn bây giờ đã cạn hết phân nửa nước.

Lạc Thiên lao ra khỏi vòng tay của Hồng Tụ, chạy đến bên bờ hồ. Chỉ tích tắc, trong tích tắc thôi hắn đã phân biệt được nơi nào là Nguyệt Lãnh rơi xuống, nơi nào là lão quái nhân kia rơi xuống. Không chần chờ, hắn cũng nhảy xuống theo hồ nước sâu.

Vết máu loang loáng đầy trong nước giúp hắn nhận ra chỗ cần tìm. Nếu là bình thường cẩn thận phân tích đánh giá, hắn chắc chắn sẽ không phí công đi cứu một người không thể sống nổi. Nhưng hắn không hiểu tại sao lần này bản thân lại còn hành động nhanh hơn suy nghĩ, không thể nào kịp ngăn lại. Có lẽ hắn đã nợ Nguyệt Lãnh quá nhiều chăng?

Lôi được thân thể mềm oặt đó lên bờ là cả một kỳ công hiếm thấy. Nguyệt Lãnh thân thể cũng cao tương đương hắn, thậm chí cân nặng còn có phần nhỉnh hơn. Với người chỉ còn có thể dùng sức một tay, hắn cũng không hiểu vì sao mình làm được điều đó.

Lạc Thiên đâm mạnh vào ngực Nguyệt Lãnh, đó là cách cấp cứu hữu hiệu cho người bị ngộp nước. Nhưng lần này có lẽ áp dụng không đúng chỗ, Nguyệt Lãnh chẳng những nước hồ mà ngay cả máu cũng ói ra. Lạc Thiên luống cuống, may mà mình sức khỏe không nhiều, một cú đâm nhẹ cỡ này vẫn chưa lấy mạng của Nguyệt Lãnh được. Y ho sặc sụa, cuối cùng cũng đã có thể cứu người hồi tỉnh rồi.

-Nguyệt Lãnh! – Lạc Thiên mừng rỡ reo lên.

-Khụ ... – Y nói trong tiếng ho sặc sụa. - Cũng có một lần kêu đúng tên ta.

Nguyệt Lãnh giơ tay trái lên, dự định chạm vào Lạc Thiên một cái. Thế nhưng áp lực từ vụ nổ đã thổi bay mất bàn tay của y đi mất rồi. Thứ còn lại chỉ là một cái cổ tay đầy máu thịt nhầy nhụa lòi cả xương ra. Lạc Thiên mở to mắt kinh hoàng nhìn. Sau đó hắn nhanh chóng xé áo của mình, cột chặt vết thương trên cổ tay lại cho Nguyệt Lãnh.

-Ông trời bắt ta từ đầu tới cuối, cũng không nên chạm vào thứ không thể có được! – Nguyệt Lãnh mỉm cười chua chát. – Ánh trăng, rốt cuộc cũng chỉ có thể cô đơn một mình trên bầu trời thôi.

-Không phải như vậy! – Lạc Thiên nắm lấy bàn tay phải của y, giơ lên trước mặt hai người. - Tuy ánh trăng chỉ ở trên bầu trời, nhưng ta có thể ngắm nhìn thưởng thức vẻ đẹp của nó. Sự hoàn mỹ, lãnh khiết đó không có thứ gì trên thế gian sánh bằng. Lạc Thiên ta dù có đi đến bất cứ nơi nào, cũng vẫn luôn có thể nhìn thấy ánh trăng. Vẻ đẹp đó ta không bao giờ có thể quên được!

-Sẽ không quên?

-Thật!

-Ta tin người!

Có người mỉm cười, sau đó thở gấp nặng nhọc. Y từ từ nhắm mắt lại, trong khi Lạc Thiên kêu gào gọi tên y. Để cứu mạng Lạc Thiên và toàn bộ người ở tại nơi đây, Nguyệt Lãnh đã dùng tới bí chiêu cao cấp nhất, tự đoạn sinh mạng mình để đổi lấy sức mạnh bộc phát tức thời. Tuy đã thành công cản phá, nhưng cái giá phải trả chính là toàn bộ nội công và sức mạnh trong người y.

Trong khi Lạc Thiên vô cùng hoang hoang, thì một bàn tay nhỏ nhắn thon dài áp lên ngực Nguyệt Lãnh. Những hơi thở gấp gấp hấp hối của y đột nhiên trở nên hài hoà yên ổn. Lạc Thiên mở mắt to, ngạc nhiên nhìn Hồng Tụ.

-Nàng truyền nội công cho y?

-Tướng công nợ y, nường tử sẽ thay mặt trả. Thiếp thân không muốn tướng công suốt đời có một cái gai trong lòng không nhổ ra được. Chàng chỉ được nhớ đến Ngưng Bích và Hồng Tụ này, không cho phép nghĩ đến người nào khác.

Lạc Thiên thở phào nhẹ nhõm. Hắn mỉm cười buông tay Nguyệt Lãnh ra.

-Như vậy, cả nửa cuộc đời sau của ta, đành phải giao cho hai nàng để gán nợ vậy!

Cả hai người, bốn mắt nhìn nhau. E rằng về sau, không còn thứ gì có thể lay chuyển tình cảm của bọn họ được nữa.

79. Chương 78 : Trở Về Việt Quốc

Chương 78: Trở về Việt quốc

“Này này, người đã nghe nói chưa? Thượng Nguyệt giáo trong một đêm đã bị san bằng thành bình địa.”

“Cái kia có phải tà giáo nổi tiếng danh chấn vùng tây hải phải không? Diệt môn cũng rất là đáng, môn phái chuyên làm điều xằng bậy, người người căm phẫn.”

“Mà người có biết ai ra tay bình định bọn chúng không? Chính là triều đình nhất phẩm Ngự sử hiện nay, Hộ Sứ tướng quân, Kim Thành.”

“Ai cha! Thật là đại ơn đại đức. Thiên hạ cùng phải cảm tạ y!” xem tại

...

Sau sự việc tại rừng Ma Âm năm ngày, tin tức đã truyền đi khắp mọi ngõ ngách của Triệu Đảo. Danh thơm của Kim Thành thật sự đã lan đi như sóng trên đại dương, không cách gì đỡ nổi. Tuy dị bản của câu chuyện càng lúc càng nhiều. Nhưng toàn bộ chung quy lại, công đầu tiêu diệt tà giáo cũng là do hắn hết.

Người dân kính ngưỡng, quần thần trong triều ngưỡng mộ, long nhan hài lòng, mà kể cả nhân sĩ võ lâm cũng đều tôn trọng hắn. Giải quyết hậu quả của lần liên quân thảo phạt này cũng thật đơn giản quá đi. Kho báu của Thượng Nguyệt giáo đó cứ chia đại làm năm phần, các bên tham gia đều có lộc. Ăn chia đã

đều nhau, nên bốn vị đại vương nhiều miệng một lời, cũng chỉ báo cáo thành tích chứ không khai ra một quan tiền nào từ kho báu này.

Thuyền Khởi Phát lần lượt chu du qua các đảo quốc, nhận sự đón tiếp vui mừng của các vị đại vương, rồi mới cáo từ lui đi. Chiếc thuyền khảm chở đầy bảo tàng, ì ạch mang tất cả trở về căn cứ ở Quỷ Môn Quan. Lượng tinh kim Trích Ly lần này cũng vừa đủ bọc đáy tàu lớn Địa Lợi cùng với một thuyền nhỏ chuyên dùng để cung cấp lương thực cho nhân công.

Phương tiện, vật tư, tài chính, nhân lực đều đủ cả. Lạc Thiên tin rằng không cần hấn, trong thời gian ngắn nơi đây cũng không loạn. Vậy là thuyền Khởi Phát giông buồm lớn, nhắm hướng bắc mà tiến về Việt Quốc.

^ ^
—

Trong thời gian ngắn, hấn đã phải tốn rất nhiều nước miếng để giải thích cho hai người thân cận của mình là Hồng Tụ và Khinh Trần về mọi việc. Khinh Trần rất hào hứng về thân phận của hấn, bỏ qua những lời nói dối trước đó, y cho rằng Lạc Thiên một khi chịu nói thật, tức là vô cùng tin tưởng mình lắm rồi. Kể từ lúc đó, bọn họ đã chính thức trở thành huynh đệ tốt, không còn chút khoảng cách.

Còn riêng phần Hồng Tụ thì nàng có chút cảm khái. Qua giai đoạn giận dữ ban đầu, rốt cuộc cũng chịu chấp nhận hấn. Trên hết là thân phận của nàng là có chút liên hệ với họ Thành. Người em gái út của Hồng Tụ, bát công chúa Oa Cát Tư Lý thì ra vẫn còn sống. Nhà họ Thành đã che chở cho nàng ta suốt bao năm qua. Thậm chí năm ngoái, đại công tử Thành Lạc Nhân còn hỗ trợ nàng nổi dậy. Cuối cùng thành công lật đổ thế lực chiếm đóng Cổ thành, nối ngôi trở thành Miêu vương đời kế tiếp.

Hồng Tụ bật khóc. “Thì ra vẫn còn sống!” Cả tám công chúa hậu nhân của Oa Cát sứ quân thì ra vẫn còn sống. Mong ước cả đời của nàng chính là lật đổ Hồng Cảnh hoàng đế, chiếm lại Cổ Thành. Thì ra mong ước đó đã hoàn thành một nửa.

-Công lao của nhà họ Thành, Hồng Tụ dù cả đời cũng trả không nổi!

-Ngốc quá. Phụ thê với nhau đừng nói chuyện ân oán! Ta đã nói nửa đời sau giao hết cho nàng, giữa hai chúng ta còn có tính toán gì thứ gì?

Hấn mỉm cười ôm nàng vào lòng. “Gúc mắc cuối cùng cũng được cởi bỏ. Liệu nàng sau này đã có thể thoải mái mà sống vui vẻ chưa?”

Về phần Nguyệt Lãnh, y từ đó đến nay vẫn chưa hề tỉnh lại. Tuy ngoại thương đã có dấu hiệu hồi phục nhưng nội thương vẫn rất trầm trọng. Mỗi ngày ba canh giờ đều phải có Hồng Tụ truyền nội lực nên mới có thể giữ được sinh mạng. Phen này Lạc Thiên đành phải mang y cùng về Việt Quốc để chữa trị. Thực lực của họ Thành tại Việt quốc là không ai sánh bằng. Kể cả thiên hạ đệ nhất thần y hiện nay chẳng phải cũng mang họ Thành đó sao? Giao Nguyệt Lãnh cho tam muội của mình, Lạc Thiên thấy không còn gì có thể hoàn hảo hơn được nữa.

Hấn nợ Nguyệt Lãnh một mạng đã có nương tử trả giúp. Hấn nợ Nguyệt Lãnh một đoạn tình cảm thì để tiểu muội trả cho vậy. “Hắc hắc ... ta thật là vô địch thông minh. Biết dùng chiêu ‘lấy mận thay đào’ này để gán nợ nữa.”

Rất tiếc, ông trời không cho hấn hoàn thành kế hoạch của mình. Thành Lạc Mai xuất hiện thì bụng đã chứa vượt mặt rồi.

-Nhị ca, huynh đã về! – Nàng khó khăn ngồi xuống ghế đối diện với Lạc Thiên.

-Á, ta mới đi có mấy tháng mà muội đã thành hôn khi nào? Tại sao không báo với ta một tiếng. Kể đó là ai, gia thế như thế nào, có nhiều tiền không? Hơn hết là dung mạo y ra sao, muội ưng thật hả? – Hấn một tràn luyến thoáng hồi dôn. Không phải tam muội của hấn khó tính, mà chỉ là sở thích của nàng có chút kỳ quái. So với Lạc Thiên thì cũng không kém chút nào.

-Một người quen của đại ca, dung mạo tầm tầm, hiện nay đang nợ chúng ta rất nhiều tiền. Muội chưa có thành hôn nên không có báo với nhị ca.

-Á ... – Lại sốc. – Chưa thành hôn đã có bụng lớn. Có phải hay không muội dùng tiền ép buộc người ta. Sau khi xong việc, y sợ hãi đã bỏ trốn.

Lạc Mai gương mặt phụng phịu, nhìn trừng trừng hấn giận dữ.

-Đừng có xem thường muối như vậy nha. Chỉ bởi vì tướng công muối hiện nay đang rất bận rộn nha, bọn muối mới không có thời gian để cử hành hôn lễ.

-Bận rộn đến mức nào mà không thể thành hôn được chứ?

-Thì bận cùng với đại ca tạo phản lật đổ triều đình đó. Bắc Bình vương Hàn Y Thần, nhị ca cũng quen biết y mà.

-Á ... – Sốc! – Là Y Thần huynh hả? Trời ơi, một trang nam tử tốt như vậy, khôi ngô, tài giỏi, xuất chúng đến như vậy. Tại sao muối lại hại y hả?

-Lần này là giận thật đó. Đừng nói giống như muối tệ lắm vậy. Là huynh ấy sống chết muốn có muối cho bằng được nha, vì muối mạng sống cũng không màng. – Lạc Mai chun mũi hỉ hả. – Còn nhị ca thì tốt đẹp lắm sao, đi ra ngoài mấy tháng cũng dắt nhị tẩu về vậy. Còn nhanh chân sinh trước một đứa cháu trai. Là huynh đã giấu từ lúc nào?

-Ê đừng nói bậy. Tiểu Thiên Thiên là cô nhi ta thu được ở trên đường. Giữa ta và nhị tẩu của muối là trong sạch.

-Đã nhận người ta là nương tử còn dám gọi mình trong sạch. – Lạc Mai cười khúc khích. – Nhị ca cũng gian quá đi. Vừa nhận nương tử còn dám mang theo tình nhân đem về. Nam nhân Nguyệt Lân kia chính xác là cái dạng ca ca vô cùng yêu thích đó nha.

Lạc Thiên tái mặt, chạy lại chụp miệng Lạc Mai không kịp.

-Đừng nói bậy, Hồng Tụ nghe được thì chết ta. Nguyệt Lân là ân nhân cứu mạng của ta. Cũng là ta hại hấn như vậy nên phải đem về nhà chữa trị. Nói thật đi, có chữa được không?

Lạc Mai vùng vằng chụp tay hấn gạt ra.

-Ca muốn một xác hai mạng hả? – Nàng kéo hấn ngồi xuống ghé bên cạnh. – Có chữa cũng là chữa cho nhị ca trước. Đại ca đã dặn dò rồi.

-Ta thì làm sao?

-Nhiều lần nộ khí công tâm, thổ huyết. Ngất đi vô số lần. Hai lần hành sốt. Bốn lần mất thị giác đột ngột. Một lần té gãy tay, sau đó lại bị thêm một lần nữa, tổn thương gân cốt, kinh mạch đứt đoạn. Nhị ca trước giờ sức khỏe yếu ớt, lần này đi xa lâu như vậy nên đại ca vô cùng lo lắng.

-Chắc chắn là tên Châu Bình đó nhiều chuyện. Một mặt đi theo hỗ trợ ta, một mặt là giám thị báo cáo mọi chuyện của ta với đại ca. Đúng là người của Thính Phong các, chỉ trung thành với một mình tông chủ. Chẳng coi nhị thiếu gia ta ra gì? Đại ca không tin tưởng ta sao?

-Ca lại nghe ra thành cái thứ gì vậy? Muối nói là đại ca lo lắng mà. Đại ca nói tuy biết chuyện này bôn ba khó nhọc, nhưng trách nhiệm nặng nề không ai làm nổi, chỉ có thể trong cậy vào nhị ca thôi.

-Thật sao?

Có người nghe nói vậy liền mở cờ trong bụng. Thì ra Lạc Nhân đánh giá cao hấn vậy sao? Công việc không có hấn thì không ai làm được hả? Lạc Thiên không giấu được vẻ đắc ý, gương mặt cười cười. Trong lúc đó Lạc Mai tranh thủ bắt mạch cho hấn, trên mặt nàng lại phản phát chút nét dăm chiêu.

^ _ ^

Trong Thành gia trang rộng lớn, tuy không xa hoa nhưng cũng coi như đủ độ sang trọng đi. Quy mô rộng bằng cả một thôn trang bình thường khác. Hiện nay thiên hạ đại loạn, sứ quân cát cứ khắp nơi bắt đầu gây chiến với triều đình. Thành gia chuyên nghề kinh thương, trong lúc loạn lạc này thì công việc lại phi thường bận rộn. Thế nhưng lão cha của Lạc Thiên, tức tộc trưởng của nhà họ Thành hiện nay, hai tay ôm hai bà vợ đã kéo nhau đi nghỉ mát.

Trước giờ ông luôn có chí hướng đi du lịch khắp nơi, nhưng bởi vì kẻ thừa kế cứng đầu Thành Lạc Nhân chưa chịu tiếp quản công việc gia tộc, nên ông chưa thực hiện được ước muốn của mình. Mùa đông năm

ngoài, không hiểu Lạc Nhân đi chơi ở đâu bị thương trở về. Từ đó y trở nên trưởng thành hẳn, đã chịu tiếp quản công việc, nắm hết mọi thứ. Khiến lão phụ thân vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng hai tay dâng hết cả cơ nghiệp khổng lồ vào tay y, sau đó phủi mông bỏ đi.

Việc tốt đầu tiên của y sau khi nắm quyền chính là giết dây cho sư đệ Hàn Y Thần của mình khởi nghĩa, đứng đằng sau đưa tam sư muội Ngọc Bảo Hân, tức Oa Cát Tư Lý lên cai quản Cổ Thành. Hai trong ba thế lực lớn nhất hiện nay đe dọa triều đình chính là do Thành gia đứng sau lưng bảo trợ. Haizz ... cứ nói thiên hạ đại loạn như bây giờ là do y ‘đổ dầu cho lửa cháy’ cũng được.

Ngay trong ngày Lạc Thiên vừa về nhà, thì đêm đó Lạc Nhân cũng trở về. Nghe nói y đang cùng Bắc Bình vương hành quân ở tận Ô Châu, cách nhà đến tận mấy vạn dặm nhưng không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở đây. Người ta đồn rằng tông chủ Thành gia xuất quỷ nhập thần, là thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng đúng. Bởi vì không ai biết trước được y hiện nay đang đi đâu và có thể xuất hiện lúc nào. Nhưng chỉ cần biết sự xuất hiện đó vô cùng đúng lúc.

-Tam muội, lại có một chuyện rất hay nữa muốn nói uội nghe nè! – Y đột ngột xuất hiện ngay cửa, bắt đầu giống như đang nói tiếp một câu chuyện đang dở dang.

-Chuyện gì nữa đây?

(Ai xem Lập quốc ký II rồi chắc sẽ biết đoạn này lạc Nhân mới từ ở đâu về :063:)

Giữa phòng khách có một cái bàn lớn, Lạc Mai đang ngồi cắn hột dưa nhìn y đầy cảnh giác. Đừng để nụ cười của y đánh lừa. Kỳ thật Lạc Nhân thích nhất là trêu chọc người ta, độ độc địa càng cao hơn Lạc Thiên gấp bội.

-Đại ca! Đệ mới về. - Lạc Thiên đứng dậy ngay ngắn chào hỏi.

Nếu trên đời này hỏi hán ghét ai nhất, thì hán sẽ trả lời đó là đại ca. Nếu hỏi hán sợ ai nhất, câu trả lời lại là đại ca. Ai là người hán kính trọng nhất, câu trả lời cũng là đại ca. Bởi con người Lạc Nhân có đủ các đặc điểm khiến cho Lạc Thiên vừa ghét, vừa sợ, vừa kính nể.

-Ngồi xuống, đưa tay.

Thấy đại ca tiêu sái ngồi xuống bàn trước, Lạc Thiên liền khép nép làm theo. Hán gơ tay chờ sẵn cho Lạc Nhân bắt mạch, còn vị tam muội Lạc Mai thì rót sẵn một tách trà để chờ. Ai mà chẳng biết Lạc Nhân thích nhất là uống trà cơ chứ.

Cũng giống như Lạc Mai, y thuật của Lạc Nhân quả thật không tồi. Chỉ bởi vì y không có hứng thú đào sâu tìm tòi như tiểu muội, nhưng thật ra khả năng của y cũng đã được toàn bộ người trong gia tộc công nhận là thiên tài trăm năm hiếm thấy. Điều bộ của y nghiền ngẫm lơ đãng trông như tên cóc nhìn mây nhìn gió. Tuy rất ghét cái dáng bộ này, nhưng thật ra Lạc Thiên biết đây là lúc đại ca đang tập trung suy nghĩ ghê gớm lắm.

Y đảo mắt nhìn Lạc Mai một cái dò hỏi, nàng liền gật đầu khẳng định. Lạc Nhân buông tay hán ra, đột nhiên gơ tay đánh đầu Lạc Thiên một cái rõ đau.

Tuy Lạc Thiên rất nhanh mắt, nhưng hán rút cuộc vẫn không kịp nhìn thấy mọi thứ diễn ra như thế nào. Đột nhiên hán bị kéo nhanh về góc phòng, phía trước mặt đã có Hồng Tụ trấn giữ. Tư thế của nàng rõ ràng là đang tấn thủ chuẩn bị đối phó với cường địch.

Phía đằng kia, Lạc Nhân đã bồng Lạc Mai lui về một góc. Trước mặt y khoảng năm tấc là chín phi đao đang lơ lửng giữa không trung. Dường như lúc đang bay thì chúng đã bị một thứ sức mạnh vô hình nào đó ghim chặt. Lạc Thiên không biết về các loại võ công là như thế nào, trình độ các cao thủ đương thời ra sao? Nhưng hán có thể khẳng định, nếu cường hành cỡ giáo chủ Thượng Nguyệt giáo mà đối đầu với đại ca, hán sẽ không ngần ngại đặt cược cho đại ca cửa thắng. Bởi vì có biết thế nào là ‘bất khả xâm phạm’ không? Từ đó được dùng để miêu tả đại ca của hán đó. Không có kẻ địch nào trên đời có thể đánh lại, chứ đừng nói là làm tổn hại được một cọng tóc trên người y. Vậy mà nương tử yêu quý của hán lại dám tấn công Lạc Nhân mất rồi.

80. Chương 79 : Dầu Cạn Đèn Tắt

Chương 79: Dầu cạn đèn tắt

Đi từ dưới bếp lên, Hồng Tụ run rẩy cầm một chén trà mới rót, đứng sau lưng Lạc Nhân lý nhí nói.

-Đại ca, muối xin lỗi!

Thế nhưng tấm lưng rộng lớn đó dường như vẫn còn tức giận, không quay lại đếm xỉa gì tới nàng. Lạc Thiên ngồi đối diện đó lắc đầu nói.

-Đi tới trước mặt đại ca xin lỗi.

Hồng Tụ càng sợ hãi. Nàng tuy xuất thân là công chúa. Nhưng từ nhỏ đã nhà tan cửa nát, lưu lạc giang hồ, mấy thứ lễ tiết trang trọng thì coi như là không có được học đi. Hơn nữa nhà họ Thành càng là thế môn gia tộc, cổng càng cao thì quy định càng nhiều, nàng sợ mình sẽ thất thố bị người ta chê cười là thiếu lễ nghĩa. Ai đời lần đầu tiên gặp mặt đã lấy phi đao ném thẳng đại bá, liên lụy tiểu cô đang có thai. Chỉ tại nàng tài lạnh, vừa đỗ Tiểu Thiên Thiên ngủ xong đi ra, thấy có người đánh Lạc Thiên nên mới căng thẳng làm càn. Khi bọn họ lưu lạc tại Triệu Đảo, kẻ thù khắp nơi, không khi nào nàng có thể thôi đề cao cảnh giác.

Nào ngờ Lạc Nhân quay lại, hào hiệp nói với nàng.

-Đệ muội đừng quá lo lắng. Rốt cuộc cũng không có chuyện gì. Tất cả chỉ là hiểu lầm nhỏ. Chỉ tại thính giác ta không tốt, sau này có gì cần nói cứ đến trước mặt ta.

Nghe mấy lời đó Hồng Tụ liền mừng rỡ, nhưng Lạc Thiên lại nhíu mày. Nói đại ca thính giác không tốt chỉ bằng nói y điếc đặc. Từ bẩm sinh Lạc Nhân đã như vậy rồi. Quá trình trưởng thành của y cũng đủ gian nan vất vả. Ngày ấu thơ nghe mẫu thân kể lại y chẳng khác nào người rừng. Chính vì vậy mới có chuyện thứ tử như Lạc Thiên được đẩy lên hàng kế tự. Tuy nhiên sau năm y mười ba tuổi tình hình hoàn toàn đổi khác. Đại lão trong gia tộc kiên quyết lập trưởng tử này làm người kế thừa. Ngay lập tức Lạc Thiên bị đá văng như vật dư thừa.

-Đại ca dùng trà.

Hồng Tụ vô cùng cảm động khi nhận được sự tha thứ của Lạc Nhân. Vị đại ca này thật ôn hoà dễ tính à nha. Nụ cười rất sáng khoải , độ lượng, hèn chi đặt tên là Lạc Nhân. Già yêu trẻ kính, mọi người quý mến. Không có chút nào nham hiểm, âm độc giống như tướng công của nàng hết. Gương mặt càng thập phần tuấn lãng, đỉnh đạt hơn. Người vui vẻ mà võ công lại cao cường. Thật là nam nhân đẳng cấp nhất trong số các nam nhân. Là mẫu người mơ ước của tất cả các nữ nhi, là mục tiêu phấn đấu của toàn bộ đàn ông trên thế giới. Nàng không kiềm được, nhìn Lạc Thiên thở dài một cái.

Lần này thì tới lượt Lạc Thiên nổi sùng. Ai ai cũng vậy hết, tất cả mọi người khi gặp hần đều phải giương mắt ngưỡng mộ. Nhưng khi đã gặp đại ca rồi thì giống như vừa ngộ ra chân lý, ánh mắt chỉ còn một điều tôn sùng. Đêm hần đây từ vị trí thứ nhất đánh xuống ngang với hòn đá ven đường. Ngay cả nương tử xem hần như thần như thánh, bây giờ cũng không giấu nổi vẻ chết mê chết mệt nhìn đại ca. Lại còn thở dài một cái chết tiệt gì chứ? Hần trên đời này thất bại nhất chính là sinh ra cùng họ với đại ca, để mọi người trên thế gian đều đem hần với đại ca ra mà so sánh.

Lạc Nhân giống như đọc hết được biểu tình trên gương mặt hần, đột nhiên mở miệng cười ha hả. Vị tiểu đệ này muôn đời vẫn đáng yêu như vậy. Coi như thân thể của hần trưởng thành đi, nhưng tính tình vẫn giống trẻ con vô cùng. Mỗi con người sinh ra trên đời này đều có một sứ mệnh. Mỗi cá thể đều là duy nhất, không ai giống ai. Càng không thể so sánh bằng bất cứ tiêu chuẩn nào. Chân lý này phải do chính bản thân hần ngộ ra thì mới có thể lớn khôn được, mới có thể thoát khỏi cái bóng che chở của vị đại ca này.

^ ^

Trời đã tối khuya, mọi người đều là đi đường xa vất vả trở về, tuy nhiên Lạc Thiên rất nóng ruột, nên đành cầu cạnh xin đại ca coi dùm Nguyệt Lãnh một chút. Lạc Mai sau khi kiểm tra qua cũng chỉ biết sắc vài thang thuốc tẩm bổ thân thể. Ngoại thương của y coi như đã lành lặn, nội thương thì cũng đã tạm ổn rồi. Thế nhưng y cũng không có cách gì tỉnh lại. Nếu đúng giờ mà Hồng Tụ không truyền chân khí, y lập tức chuyển biến nguy kịch, mong manh cũng chẳng khác hấp hối là bao.

Lạc Thiên cũng chỉ đứng nhìn, mà không có chặn đón, bắt mạch gì cả.

-Y có quan hệ gì với đệ? – Đại ca hỏi.

-Y cứu đệ một mạng. Đệ còn nợ ân tình của y rất nhiều.

-Vấn đề của kẻ này không phải là ngoại thương hay nội thương gì hết. – Lạc Nhân thở dài. - Y tuy dương thọ vẫn còn, nhưng là một cây đèn cạn dầu, sinh mệnh sắp tắt. Đã trải qua một cuộc chiến kinh khủng cỡ nào, mà khiến y đốt cháy hết sinh mệnh của mình thế này?

-Y đấu với sư phụ mình. Dùng nội công chống lại cái chiêu gì gọi là Thực Thiên Hôn Âm. – Hắc lay tay áo của Lạc Nhân hỏi. – Còn có thể cứu được không?

-Thì ra là chiêu thức đáng sợ đó, vậy mà y cũng có thể đứng ra cản được. Đúng là đệ đã nợ người ta một cái mạng rồi. – Lạc Nhân trầm ngâm, sau đó y thở dài như vừa xác nhận một quyết định trọng đại. - Đại ca sẽ dốc sức cứu y.

Lạc Nhân mỉm cười, khiến hắc ám áp. Đại ca không có chuyện gì trên đời mà không biết, không có chuyện gì là không làm được. Nhiều lúc Lạc Thiên tự thầm hỏi, liệu đại ca có phải là phạm nhân không? Sao y lúc nào cũng phiêu phiêu dật dật, lãng đãng như đang tồn tại ở một thế giới khác với con người vậy. Nếu chính miệng đại ca nói mình là thần tiên, Lạc Thiên cũng có thể đồng ý ngay lập tức.

^ ^
—

Suốt đêm đó Lạc Nhân truyền nội lực cho Nguyệt Lân. Y không cho ai ở trong phòng, nên Lạc Thiên và Lạc Mai cùng lui về nghỉ ngơi.

Lạc Nhân ngồi xếp bằng, chỉ dùng tay áp tay để mà truyền công lực của mình cho đối phương. Sau bốn canh giờ, y đã mệt mỏi, cơ thể mồ hôi đầm đìa.

“Hay để ta phụ giúp.”

Y nghe tiếng trẻ con vắng vắng bên tai mình. Lạc Nhân mỉm cười ấm áp.

-Hắc chỉ là cơ thể phạm nhân, không chịu nổi đâu.

“Nhưng người đang phí phạm sinh khí của mình.”

-Đệ nợ, huynh trả. Điều này cũng dễ hiểu thôi.

“Tuổi thọ vốn đã bị ngắn đi một đoạn rồi.” Giọng nói trẻ con thở dài phiến muộn.

-Đừng lo, ta sống mỗi ngày đều là rất vui vẻ hạnh phúc! – Lạc Nhân lại cười nói.

Tiếng thở dài thườn thượt trong đêm cũng chỉ có một mình Lạc Nhân nghe được. Trong thế giới vĩnh viễn im lặng của y, chỉ có thể nghe được một ít âm thanh này mà thôi.

^ ^
—

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thiên nghe đại thúc quét sân trước nhà nói, Tông chủ đã khởi hành từ rất sớm.

-Thần long thấy đầu không thấy đuôi ... – Lạc Thiên lầm bầm.

Dù đây là nhà y thì cũng rất ít khi thấy được đại ca xuất hiện. Đường như y lúc nào cũng bận rộn, xuất hiện khắp nơi để giải quyết công việc khi người ta cần đến. Khi xong việc thì ngay lập tức rời đi.

nguồn

Lạc Mai cũng đã quá quen với phong cách làm việc này của Lạc Nhân. Vừa thức dậy nàng đã đi vào phòng Nguyệt Lân kiểm tra. Quả nhiên vô cùng thần kỳ, mạch tượng của Nguyệt Lân đã bình thường trở lại. Thân thể hắc hoàn toàn bình phục. Cả sắc mặt cũng hồng hào tươi tỉnh hơn. Nhưng Nguyệt Lân vẫn không hề tỉnh dậy, nhìn y im lìm như người đang say ngủ, trong một giấc mơ hạnh phúc.

-Đường như không phải do đại ca không cứu được. Mà hình như do y không muốn tỉnh lại. – Lạc Mai đoán. Ngoài ra nàng cũng chẳng thể tìm ra lý do nào khác.

-Vậy thì cứ để hấn ngủ, chừng nào thích thì sẽ tỉnh lại. – Lạc Thiên thở dài.

Hai huynh muội bọn họ vừa đi ra ngoài sảnh, đã nhìn thấy Châu Bình nôn nóng đi qua đi lại chờ đợi.

-Nhị thiếu gia, tam tiểu thư. – Y chấp tay hành lễ.

-Có việc gì? – Lạc Thiên hỏi. Người của Thính Phong các nhấp nhúm như vậy e rằng phải có tin tức cực kỳ quan trọng.

-Đặng đường chủ thông báo Triệu Đảo sắp xảy ra đại biến rồi. Tứ phương đang rục rịch tập trung binh mã. Triều đế đã truy tung khắp nơi để triệu hồi Hộ Sứ tướng quân Kim Thành hồi kinh.

-Có biết là chuyện gì không?

-Tin tức từ trong cung lọt ra. Tình hình sức khỏe hoàng đế không tốt lắm. Có lẽ chuẩn bị bước vào giai đoạn chuyển giao quyền lực. Đây sẽ là lúc dễ dàng xảy ra nội loạn nhất, dễ tạo ra cảnh hoàng tộc đổ máu.

“Mẫn Chi!” Tim lạc Thiên đột nhiên thót một cái. Hình ảnh tiểu nữ đơn bạc gục khóc trên cầu tàu ngày hôm đó khiến hấn không cách gì quên được. Người con gái đơn thuần, xinh đẹp với nụ cười vô cùng rạng rỡ. Mỗi lần nhớ đến hấn cũng chỉ có một mong ước duy nhất là bảo vệ nụ cười của nàng. Trong lúc liên quan đến tồn vong đại sự của Triệu tộc, hấn không thể nào có thể làm ngơ. Bảo vệ nàng, đó chỉ là thứ duy nhất mà hấn có khả năng làm được.

-Chuẩn bị ngay đi. Chúng ta lập tức trở về kinh đô. – Lạc Thiên nóng lòng ra lệnh.

-Vâng! – Mộc Châu Bình nói xong ngay lập tức lui đi làm ngay.

-Nhị ca lại sắp phải đi nữa rồi. – Hấn quay sang dịu dàng nói với muội muội.

-Ca càng lúc càng giống đại ca rồi. Hai người lúc nào cũng vội vội vàng vàng không thể nào ở yên một chỗ.

Lạc Thiên thoáng ngạc nhiên. Thì ra hấn luôn từ góc độ cá nhân để quan sát thế giới, chưa từng đứng ở góc độ của người khác mà quan sát chính bản thân mình. Chẳng phải mới trước đó, hấn còn có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong vai trò đại ca, còn Nguyệt Lãnh đang đứng ở địa vị của hấn. Càng trưởng thành, hấn lại càng có thể hiểu được đại ca nhiều hơn sao. Lạc Thiên mỉm cười.

-Nam nhi chí tại bốn phương. Ta phải gắng sức để bảo vệ những thứ mà bản thân coi trọng thôi.

Thứ đại ca đang muốn bảo vệ cả gia tộc này; còn Lạc Thiên, Lạc Mai cũng là một phần trong đó. Thấy chưa, hấn lại hiểu ra thêm được một thứ rồi. Con người cuối cùng cũng sẽ trưởng thành theo năm tháng thôi. “Hôm nào phải gắng hỏi, thật ra gánh vác nhiều thứ như vậy đại ca có thấy mỏi mệt không?” Hấn mỉm cười. Dĩ nhiên là bản thân cũng muốn san sẻ gánh nặng cùng đại ca một chút. ‘Huynh đệ đồng lòng cả núi đá cũng có thể biến thành cơm’.

81. Chương 8 0: Trở Về Triệu Đảo

Chương 80: Trở về Triệu Đảo

Nhất lạc nhân hoàn lục thập niên

Hảo phùng kim nhật liễu trần duyên

Bình sinh kỳ khí vi hà tử?

Nguyệt tại ba tâm vân tại thiên...

(Trích Tuyệt mệnh thi – Phan Bội Châu)

Đường trần trải sáu chục năm rồi

Một ngày ắt cũng phải lìa đời

Mộng cao, chí cả còn đâu nhỉ?

Trăng đã chìm sâu, mây cuối trời...

Triệu đế nhấc bút khỏi án văn, tay hơi run rẩy khiến một giọt mực rơi xuống. Mực thấm vào lớp giấy trắng, loang lổ. Một vầng thơ trắng chí, vì thế chỉ còn là một trang giấy loang lổ mực. Vị công công bên cạnh sợ hãi, thay hoàng thượng đỡ bút đặt xuống nghiêng. Triệu đế mặt mày tái mét, hơi thở khô khè, mặt nhọc ngồi xuống ghế.

-Hoàng thượng, nên cẩn trọng long thể! – Công công dâng lên một tách trà.

-Đã tìm được ngự sử chưa? – Hoàng thượng mệt nhọc nói.

-Dạ bẩm hoàng thượng, theo tin tức nhận được. Lần cuối cùng phát hiện tung tích của ngự quan là đảo Nghịch Thiên ở tận vùng ven tây nam. Nhưng sau đó lại như cũ, biến mất không để lại dấu tích.

-Lại không tìm thấy dấu. – Hoàng thượng thở dài. – Ngày đó ta đồng ý cấp cho y một cái tự do. Quả nhiên y tự do biến đi mất tiêu, thỉnh thoảng chỉ truyền về tin tức đồn đãi, khi xuất hiện ở nơi này một chút, khi lại xuất hiện ở nơi kia một lát. Đến khi ta băng hà, không biết có tìm ra được y không nữa?

-Hoàng thượng nhất định phúc thọ tề thiên.

Công công hoảng sợ quỳ ập xuống đất hô vang. Nhưng hoàng đế chỉ hừ một tiếng.

-Tự ta biết mệnh thọ của mình ra sao. Thế nào tình hình bên các đại vương ra sao?

-Quả nhiên đúng như hoàng thượng dự kiến, các vương tộc đều đã rục rịch chuẩn bị quân mã, mượn cớ tập trận, tiêu diệt hải tặc nên kéo quân áp sát kinh đô rồi, chỉ chờ ...

-Chờ khi ta không chống đỡ nổi. – Hoàng đế tiếp lời. – Tuổi tác hoàng nhi còn quá nhỏ, e rằng không dễ dàng gì có thể thuận lợi đang cơ. Hiện nay ủng hộ thái tử được bao nhiêu tộc?

-Dạ có khoảng tám mươi lăm tộc phía bắc. Khu vực phía tây mà ngự quan đi qua thì tình hình chưa rõ. Nhưng rất may là khu vực phía đông, đứng đầu là Hi tộc của cố hoàng hậu luôn là chỗ tựa vững chắc cho công chúa Mẫn Chi. Ngoài ra còn có Đa la tộc mạnh nhất cũng có quan hệ tốt với công chúa. Phía nam đứng đầu là Viên tộc của Hiền phi, hoàng thượng yêu quý quý phi như vậy, nên bọn họ chắc chắn cũng sẽ không chống đối đâu. Vấn đề là gia tộc của Yến phi, thân mẫu của thái tử lại không được lòng mọi người khác, thường ỷ vào thế của thái tử mà gây chiến khắp nơi.

-Hơn một ngàn dân tộc lại chỉ có tám mươi lăm tộc ủng hộ. Quả nhiên mất lòng cũng nhiều người. Quang Long chỉ mới có bảy tuổi, không được tin nhiệm cũng là dễ hiểu. Chỉ trách rằng mẫu tộc của nó lại quá ngang ngược. Muốn đất nước này ổn định qua được thời kỳ chuyển giao quyền lực, cần phải tìm cho thái tử một phụ thần đại chính.

-Ý hoàng thượng là...

-Người đủ tài năng và thân phận, e rằng chỉ có vương gia thôi.

Công công là thân tín đi theo hoàng thượng bao nhiêu năm, nhưng rốt cuộc cũng không hiểu hoàng thượng đang sắp xếp thứ gì. Hoàng tộc Triệu đảo, đến đời của hoàng thượng là đơn truyền, làm gì có vị vương gia nào đâu.

Triệu đế lại bắt đầu ho nhiều, thái giám lại lấy ra thêm một cái khăn chờ sẵn. Sau vài cái ho húng hắt, máu đen bầm đã thấm ướt cái khăn. Triệu đế chỉ ngoài sáu mươi, thân thể luôn trắng kiện. Lần này đột nhiên gục xuống, chính là vì có người ra tay hạ độc. Tuy đã phong bế hết tin tức, nhưng không hiểu sao bên ngoài đã rầm rang đồn đại hoàng đế sắp băng hà rồi. Thời kỳ hỗn loạn nhất trong lịch sử Triệu Đảo có lẽ cũng sắp bắt đầu rồi.

^ _ ^

Chiếc thuyền buồm gỗ nâu lướt phẳng phẳng trên mặt biển. Đã suốt bảy ngày liền, tàu Khởi Phát đều gặp gió thuận, buồm căng no hết sức, đi với vận tốc tối đa có thể. Khi trở về Triệu Đảo, Lạc Thiên liên tục nhận được tin tức từ kinh đô ào ào gởi tới. Từ đảo Mã Lai đến đảo Ảnh Huy, cứ mỗi lần tàu ghé tiếp lương

là hấn lại nhận được một cái tin tìm người, không phải từ khát cái hội thì là từ Thính Phong các. Hoàng thượng đã liên tiếp ban ra hai mươi ba chiếu chỉ điều hấn hồi kinh. Tất cả các đảo đều nhận được, đem dán đầy trên bảng thông báo trong các thành.

“Việc gì mà cần tìm ta gấp vậy?” Tuy tin đồn lan truyền ra là sắp có đại biến, nhưng rốt cuộc cũng không ai biết rõ đại biến lần này là gì. Hấn đang vô cùng lo lắng cho Mẫn Chi ở kinh đô, đọc được những chiếu chỉ thì càng nóng lòng như lửa đốt. Việc chuyển giao quyền lực ở Triệu Đảo như thế nào hấn cũng mặc kệ, nhưng tốt nhất là đừng có gây ra loạn lạc, thương vong cho người vô tội là được rồi. Cơ nghiệp hấn đầu tư ở đất nước này rất lớn, nếu xảy ra chiến tranh không chừng mất cả chì lẫn chày. Việt quốc đã đánh nhau rồi, không lẽ Triệu Đảo cũng đánh, như vậy hấn còn biết trốn đi đâu được đây.

-Phía trước có thuyền! – Hoa tiêu leo trên cột buồm cao nhất la lớn.

Thuyền trưởng trong buồng lái lịch kịch đi ra. Đó là một lão già râu xoăn, gầy que, với bộ quần áo rộng thùng thình. Đi chung với Khinh Trần liền tạo thành một cặp khát cái cùng hội. Lần này trở về Việt Quốc, thành phần nhân sự trên tàu bị thay gần hết, đội thủy thủ và chỉ huy này do chính đại ca đích thân tuyển lựa cho hấn. Nghe đồn thuyền trưởng là một vị hải quân đô đốc của một nước phương tây xa xôi nào đó, đã trôi dạt tới Việt quốc, được Thành gia vớt được. Ngoài kinh nghiệm đi biển thuần thực, còn có khả năng chỉ huy thủy quân tác chiến, thông ngôn quốc tế, quan sát tinh tượng, theo dõi hải lưu ... Nói chung là thập phần lợi hại. Tuy nhiên, theo Lạc Thiên nhận xét, thì dáng bộ của Bồ Lai Cẩm Bằng nhìn chỉ giống một lão già gần dỡ mà thôi.

Lão già răng sún đi ra ngoài bong tàu, ngược đầu lên hỏi hoa tiêu.

-Có bao nhiêu thuyền, mũi hướng phía nào chung quanh có chướng ngại vật gì không?

-Có năm thuyền, trang bị giống tàu cá, xếp song song? Có lẽ bọn họ đang ở ngư trường.

Bồ Lai bèn hô to lệnh với thủy thủ.

-Quay tàu tránh bọn họ đi. Vòng ra thật xa!

-Tại sao? – Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi.

-Bọn chúng giả vờ làm tàu cá thôi. Nếu thật sự đang đánh bắt ở ngư trường, các tàu sẽ quây thành vòng tròn. Nhị thiếu gia, tông chủ đã nói chuyển đi này của ngài có nhiều nguy hiểm, vì vậy cần dặn Bồ Lai phải hết sức cẩn thận. Nếu thấy có gì bất thường, chúng ta nên tránh ra xa.

Lạc Thiên nghe xong liền gật đầu đồng tình. Quả nhiên đại ca không chọn lầm người, thuyền trưởng lần này làm hấn an tâm hết sức.

-Thuyền trưởng, mấy tàu đó căng buồm rồi. Hình như đang nhắm vào hướng chúng ta.

-Bên hông tàu chúng có thì lạ không? – Bồ Lai hỏi.

-Có treo rất nhiều lưới và nang thúng.

-Chết, vậy là chúng có nguy trang đại bác.

Lão thuyền trưởng mút ngón tay, sau đó đưa lên kiểm tra hướng gió. Lão lại chạy ra mạn tàu, kiểm tra các dòng hải lưu.

-Quay bánh lái hướng hai giờ! – Giọng trầm trầm, khàn khàn vang lên đầy uy lực.

Ngay lập tức Lạc Thiên phát hiện con tàu rẽ hướng. Gió lại phật lên, khiến con tàu lướt đi còn nhanh hơn. Mặt biển loang loang hai bên hông tàu, sóng sánh tung lên lớp bọt trắng xóa. Bằng mắt thường, Lạc Thiên cũng có thể nhìn thấy được năm con tàu đen đang nhắm mũi về hướng mạn trái của tàu Khởi Phát.

Khác với con thuyền của y đang chạy song song với dòng nước. Năm chiếc tàu kia giống như gặp sóng ngược, thỉnh thoảng lại bốc cao đầu khi một dòng nước vòng lên. Nói cách khác, bọn họ đang chạy ngang qua các luồng rau còn Khởi Phát thì đang chạy song song. Nếu bọn họ đang được dòng hải lưu đẩy đi thì đối phương lại đang bị dòng nước cản trở.

Ưu thế của Tàu Khởi Phát là có được một thuyền trưởng tài ba. Còn ưu thế của kẻ địch là bọn họ có rất nhiều đại bác. Âm thanh nổ bùm, và sau đó là một cột nước bên mạn trái tàu văng lên tung toé. Lạc Thiên bị ướt từ đầu tới chân, hắt la lên kinh hoàng.

-Bọn chúng bắn chúng ta!

-Mau đưa nhị thiếu gia vào trong, chúng ta chuẩn bị chiến đấu.

Bố Lai ra lệnh cho Mộc Châu Bình đứng bên cạnh. Y Ngay lập tức lôi Lạc Thiên vào trong khoang tàu. Nghe tiếng động lớn, Hồng Tụ và Khinh trần cũng ngay lập tức chạy ra.

xem tại

-Có chuyện gì? – Bọn họ hỏi.

-Thuyền bị tấn công. – Châu Bình trả lời.

Nhìn thấy hấn ướt sũng, mặt mày xám ngoét, Hồng Tụ liền nhánh chóng kéo Lạc Thiên về phòng.

“Xem ra đã bị kinh hoàng quá độ rồi. Đại bác lúc này quả thật rất gần với chỗ mạn trái mà thiếu gia đang đứng!” Châu Bình lắc đầu thở dài. Người này nếu chỉ trốn trong trường điều binh khiển tướng, chắc chắn sẽ thập phần lợi hại. Nhưng bắt hấn dẫn đầu xông pha ra chiến trận, chắc chắn chuột nhất cũng không sánh bằng. Khinh trần và Châu Bình lắc đầu, sau đó chạy ra ngoài bong tàu xem có giúp đỡ được gì không.

Nhưng trái với dự đoán của bọn họ, chỉ một lúc sau Lạc Thiên lại xuất hiện ngoài bong tàu, quần áo mới thay sạch sẽ tinh tươm. Đường như lần này có Hồng Tụ đứng sau lưng, hấn liền trở nên tự tin dễ sợ.

-Chuyển sang hướng nam đi. Phía đó có bãi đá ngầm. – Hấn vừa mới kiểm tra bản đồ hàng hải xong.

-Đã biết có đá ngầm còn lao vào làm gì? – Bố Lai Ngạc nhiên hỏi.

Thế nhưng Châu Bình và Khinh trần ngay lập tức gật đầu tán thành. Có Lạc Thiên ở đây, họ còn sợ gì đá ngầm nữa chứ. Nguy hiểm như Quỷ Môn Quan, bọn họ còn vượt qua được, nói chi đến một bãi đá ngầm nhỏ xíu giữa biển này.

-Xin hãy tin tưởng nhị thiếu gia! – Châu Bình nói.

Bố Lai thở dài. Quả thật cứ mãi chạy trốn cũng không phải là cách. Chỉ cần mấy chiếc thuyền kia vượt qua được dòng hải lưu ngang, rượt đuổi sau lưng bọn họ, thì thuyền Khởi Phát cũng không cách gì kéo xa khoảng cách được. Nguy hiểm nhất là ở chỗ đối phương có đại bác, dù không đuổi kịp cũng có thể bắn hạ họ dễ dàng. “Dụ địch vào bãi đá ngầm thật ra cũng không phải là ý kiến tệ.”

-Nếu mọi người đã tin tưởng nhị thiếu gia vậy, thì xin trông cậy hết vào cậu. – Bố Lai nói.

-Ừ được rồi. – Hấn gật đầu đầy tự tin. Sau đó quay qua nói với Hồng Tụ. – Nếu ta rớt xuống nước thì phải vớt cho bằng được nha!

Hấn vẫn chưa quên, nếu mình dùng Thiên Long Thần nhãn quá độ thì sẽ có hậu quả gì. Lần trước vượt qua Quỷ môn quan chẳng phải cũng đã một lần bị rất xuống biển sao. Hồng Tụ nghe xong liền mỉm cười gật đầu. Dù hấn không dặn dò thì nàng cũng làm, chẳng lẽ để tướng công rơi giữa biển mà không vớt sao. Có nàng động viên, hấn hùng dũng tiến về phía mũi tàu, bắt đầu hướng dẫn con thuyền lèo lái qua vùng đá ngầm đầy nguy hiểm.

82. Chương 81 : Đi Vào Hiểm Địa

Chương 81: Đi vào hiểm địa

Thuyền Khởi Phát hạ bớt cánh buồm, chậm chậm tiến vào vùng biển nguy hiểm. Nhìn từ xa thì thấy nơi đây không có gì khác thường, nhưng kỳ thật bên dưới mặt nước toàn là đá ngầm nguy hiểm. Lạc Thiên

đứng trên mũi tàu, chuyên chú nhìn xuống đáy nước. Kỳ thật ngoài hấn ra, cũng không ai có khả năng nhìn được xuyên qua mặt biển như thế này. Theo hiệu lệnh của hấn, con tàu rẽ trái, đánh phải, nhìn từ xa giống hệt như đang mất kiểm soát, loay hoay tại chỗ.

Thuyền của kẻ địch càng lúc càng thu hẹp dần khoảng cách với bọn họ. Những người khác trên tàu bắt đầu nóng cả ruột. Tàu Khởi Phát vẫn chậm chạp rẽ trái rẽ phải, trong khi đối phương đang lướt băng băng đổi theo. Nhưng không đợi cho bọn họ la lên hồi thúc. Chiếc tàu đầu tiên trong nhóm đuổi bắt đụng ầm một cái, đột nhiên đứng yên, thậm chí thân tàu còn hơi nghiêng.

-Đụng đá ngầm rồi, đụng đá ngầm rồi! - Thủy thủ trên tàu reo hò, ăn mừng trên tai hoạ của người khác.

Chiếc tàu thứ hai né tránh chiếc thứ nhất, nhưng cũng gặp phải số phận tương tự. Chiếc tàu đang chạy băng băng đột nhiên ầm một tiếng, bị cản đứng khựng. Cột buồm còn vì chấn lực mà run lên bần bật. Người trên tàu Khởi Phát càng reo hò to hơn. Ba chiếc sau có vẻ thận trọng hơn, giảm tốc độ lại, đi đến gần hai chiếc tàu mắc nạn. Chiếc đầu tiên bắt đầu nghiêng dữ dội, có lẽ sắp bị chìm. Ba chiếc thuyền kia nhất định bận rộn cứu hộ cho chiếc thuyền chìm.

Tuy rằng nghe mọi người reo vui rất thích thú, nhưng Lạc Thiên không dám quay lại nhìn. Hấn vẫn phải tập trung quan sát đá ngầm, nếu không số phận của họ cũng không khác bọn người kia là bao. Khoảng cách giữa hai nhóm rượt đuổi mới vừa thu hẹp lại, bây giờ lại chậm chạp giãn ra. Quả thật là hồi hộp, gây căng vô cùng.

Thấy con mồi đã dâng lên tận miệng mà còn sảy ra được, chắc chắn chủ nhân của năm con tàu địch hấn đang tức lộn ruột. Chiếc tàu phía sau cùng nhất đột nhiên chuyển bánh lái. Con tàu rẽ ngang qua. Chẳng lẽ là muốn đi vòng qua bãi đá ngầm. Thật nguy hiểm, có ai biết được bãi đá ngầm này có quy mô bao lớn đâu, rốt cuộc đâu mới là giới hạn của nó. Châu Bình cười cợt hành động ngu ngốc của đối phương. Thế nhưng lão thuyền trưởng Bồ Lai hoảng sợ la lớn.

-Coi chừng, bọn họ chuẩn bị bắn.

Quả nhiên sau câu nói đó liền có một tiếng nổ kinh hồn, vùng biển phía sau đuôi tàu Khởi Phát dậy sóng. Nước nổ thành một cột lớn bắn văng tung toé. Lạc Thiên nắm chặt lấy thành tàu, tránh cho việc sảy chân rơi xuống nước. Những người khác nằm la liệt trên sàn tàu, nhưng rất may quả pháo đó bắn trượt họ.

-Cổ lên, sắp thoát ra được rồi! - Lạc Thiên hô to động viên.

Nhưng lần thứ hai không được may mắn như vậy, trái đạn pháo đã nổ ngay sau đuôi tàu. Khởi Phát nhờ gió mà vẫn tiến lên được phía trước. Nhưng đột nhiên tàu bị va chạm mạnh. Lạc Thiên giật dữ quay lại hét.

-Tại sao, không nhìn thấy lệnh tránh về bên phải hả?

Thuyền của bọn họ đi với tốc độ chậm, nên rất may là chưa gây ra thiệt hại gì. Thân tàu chỉ hơi nghiêng một chút, rồi ngay lập tức thoát ra được tảng đá ngầm. Một thủy thủ mặt mũi xanh mét chạy lên báo cáo. truyện copy từ

-Thưa thuyền trưởng, bánh lái bị hỏng rồi.

Lần này thì cả thuyền đồng loạt xanh mặt. Bánh lái hỏng rồi thì điều khiển thuyền tránh đá ngầm như thế nào. Bồ Lai ngược nhìn Lạc Thiên. Hấn lắc đầu.

-Còn khoảng nửa dặm nữa mới ra khỏi bãi đá.

Không lẽ bọn họ phải chịu cảnh mắc kẹt giữa bãi đá ngầm này sao?

Bồ Lai lúc này mới thể hiện khả năng kỳ diệu của mình.

-Căng buồm lên. Chúng ta sẽ lái thuyền này bằng buồm!

Toàn bộ thủy thủ đoàn dạ rân, nhanh nhẹn mỗi người một việc thực hiện công việc của mình.

-Xin nhờ trông cậy vào thiếu gia nửa dặm còn lại. - Bồ Lai Cẩm Bằng nhìn hấn một cách kiên định.

Lạc Thiên gật đầu, cảm thấy con người này quả nhiên rất đáng tin tưởng.

^
—
^

Nhờ sự phối hợp nhịp nhàng của thủy thủ trên tàu, cùng với khả năng điều khiển của thuyền trưởng, mà tàu Khởi Phát cũng có thể vượt qua được bãi đá ngầm nguy hiểm. Tuy nhiên thân tàu cũng vô cùng tàn tạ vì nhiều lần đụng vào đá. Bánh lái bị mất, Khởi Phát cũng không thể cùng bọn họ đồng hành được nữa. Bất đắc dĩ cả nhóm phải ghé vào hòn đảo gần nhất. Vì chỉ vài canh giờ sau là con tàu sẽ chìm.

Bọn họ dọn hết đồ đạc xuống thuyền nhỏ, số thuyền cứu sinh đủ ọi người trên tàu. Ngồi trên thuyền nhỏ, Lạc Thiên đau lòng nhìn con thuyền của mình dần dần chìm sâu xuống đáy biển.

Hòn đảo mà bọn họ ghé qua cũng là nơi Lạc Thiên dự định đến, nhưng ít nhất không phải ngay lúc này, đảo Bình Thủy, quê nhà của đứa nhỏ Tiểu Thiên Thiên mà hẳn nhất được. Hòn đảo này cũng là một trong mười đảo lớn nhất nước, thuộc sự cai trị của Trọng Đạt tộc.

Nhưng từ hai tháng trước, khi Trọng Đạt đại vương qua đời cho đến nay, hòn đảo này đang về tay Thu Thủy vương hậu. Đây vốn là chuyện nội bộ của một dân tộc, không liên quan đến Lạc Thiên cho lắm. Nhưng vấn đề là đứa con ngang hông Tiểu Thiên Thiên của hắn là người thừa kế duy nhất của Trọng Đạt tộc. Khi lần đầu tiên hắn gặp được Tiểu Thiên Thiên thì nó cũng đang bị đám người của Thu Thủy vương hậu truy sát. Bây giờ còn mang đứa trẻ này chui đầu vào rọ, thật sự là hắn không còn đường sống nữa hay sao.

Nhìn đứa nhỏ chỉ khoảng một tuổi say sưa ngủ trong vòng tay Hồng Tụ, hắn càng nghĩ càng đau đầu. Lạc Thiên lệnh cho toàn bộ thủy thủ cắm trại một đêm trên bờ biển vắng. Bọn họ tháo hết thuyền nhỏ ra, chuẩn bị một chuyến đi bộ đường dài xuyên qua Bình Thủy đảo. Tới được mạn đông sẽ mua một chiếc thuyền khác để đi tiếp về Kinh đô.

Điều kỳ lạ nhất ở đây là sau cả một ngày vất vả, sử dụng nhân lực quá độ cũng không khiến hắn mất đi thị giác. Theo lý mà nói, nhất định hắn đã sớm gục rồi mới đúng chứ. Hồng Tụ nhìn hắn chờ đợi, để bất cứ lúc nào cũng có thể phản ứng kịp. Nhưng Lạc Thiên hoàn toàn vẫn bình thường, trong đêm đó vẫn có thể nhìn rõ mọi vật.

Cơ thể hắn tại sao lại chuyển biến như thế? Chỉ đi về Việt quốc có một chuyến. Thậm chí cũng đã tiếp nhận điều trị gì đâu. Chỉ có tam muội và đại ca bắt mạch của hắn, sau đó bí hiểm trao đổi với nhau. Lạc Thiên sờ sờ cái đầu của mình một chút, hắn cũng có biết sơ qua y lý, “Chẳng lẽ là do cái võ đầu của đại ca lúc đó?”

^
—
^

Sáng sớm hôm đó có một đoàn người, do thương gia họ Phùng dẫn đầu xuất phát từ phía tây đảo Trọng Đạt. Hồng Tụ là phu nhân, Tiểu Thiên Thiên là thiếu gia. Khinh Trần là hộ vệ, Châu Bình là thư đồng, Bồ Lai là quản gia. Toàn bộ thủy thủ dĩ nhiên là hạ nhân của nhà hắn. Bọn họ chất đồ lên mấy chiếc xe mới đóng, trở thành một đoàn đi buôn đông đúc. Nếu có ai hỏi họ đi buôn thứ gì? Họ trả lời là đi buôn vải vóc. Trong mấy hòm gỗ lót đầy vải đó, bên dưới tất nhiên là chất đầy vàng bạc của Lạc Thiên rồi. Hắn chuẩn bị làm đại sự, cũng không thể không mang theo chút tiền phòng thân.

Đi đến thị trấn gần bờ biển, họ thu mua xe ngựa. Bởi vì người đông mà đường xa, hắn không tự tin có thể đi bộ xuyên qua Trọng Đạt đảo nổi. Huống hồ bây giờ tình hình rất cấp bách, hắn không có thời gian du ngoạn trên đảo. Toàn bộ người cần phải đến mười hai chiếc xe ngựa. Nhưng bởi vì trấn nhỏ không đủ đáp ứng, nên bọn họ kể cả xe bò, xe chở rơm, lừa kéo gì cũng thu mua hết. Bỏ ra một số tiền lớn khiến người dân trong trấn rất hân hoan.

Chỉ là hắn nhìn lại đám xe hỗn tạp cả mình, cảm thấy không hợp lý lắm. Bèn sửa câu chuyện lại thành bọn họ trùng hợp đi cùng trên đường, không có quen biết nhau. Cũng chưa bao giờ thấy một lão gia nào đi buôn bằng xe bò kéo cả.

Chỉ có một con đường độc đạo nhanh nhất băng qua đảo, đó chính là đi ngang qua Trọng Đạt thành. Nhưng lại có một đám binh lính sâm nghiêm đứng ngoài cổng, tận lực truy xét toàn bộ người dân đi qua. Không biết là truy bắt tội phạm hay nghịch tặc gì, nhưng Lạc Thiên cảm thấy lo lắng. Xe của bọn họ đã xếp trong một hàng dài những xe kéo chờ đi qua cổng, nếu bây giờ tách ra trốn, e rằng chỉ gây thêm nghi ngờ mà thôi. Đoàn xe nhích dần, nhích dần về phía trạm kiểm soát.

-Các người kéo rèm che ra! – Tên lính hung hãn quát nạt.

Khinh Trần kéo rèm che ra, để bọn quan binh nhìn vào đôi phụ phự phía bên trong.

-Đội trưởng, có đứa bé! – Tên lính nhắc nhở.

Lạc Thiên nghe thót tim. Sự việc xảy ra đã cách mấy tháng rồi. Không lẽ ở Trọng Đạt đảo vẫn còn không ngừng truy lùng tiểu Thiên Thiên.

-Các người, toàn bộ xuống xe. Giấy tờ cấp khai sinh cho đứa bé đâu? – Tên lính hung hãn hỏi.

-Khai sinh? – Lạc Thiên trở mắt nhìn.

-Còn không biết sao. Toàn bộ trẻ con dưới một tuổi ở Bình Thủy đều phải làm giấy khai sinh, có cha mẹ, nơi sinh, nguồn gốc rõ ràng. Nếu không sẽ bị khệp vào trọng tội. Đứa trẻ này còn chưa có khai sinh sao?

-Ai chà, bọn tôi không biết. Tôi là thương gia từ đảo khác tới, chưa rõ quy định.

-Không có khai sinh tức là không có thân phận rõ ràng. Bắt giam hết vào nhà lao rồi từ từ điều tra! – Tên lính gác vung tay.

Hồng Tụ, Khinh Trần, Châu Bình và toàn thể nhóm thủy thủ đều căng người ra cảnh giác. Ngay bất cứ lúc nào cũng có thể rút vũ khí ra.

-Khoan, khoan đã! – Lạc Thiên giơ tay hô hoán. Không biết là nói với đám quan binh hay nói với chính với người của mình nữa. – Để ta đưa khai sinh.

Hắn búng tay, cho người lấy ra một hòm gỗ. Hắn cùng với người đội trưởng kéo rèm, nhìn vào trong rương bạc đầy ắp vừa mới khai ra.

-Quan gia, khai sinh như vậy là đủ rồi chứ? – Lạc Thiên cười cười hỏi. Kỳ thật trong lòng hắn đang khóc than, “Bạc ơi là bạc, phải chia tay mi rồi”.

-Ồ! Giấy tờ đầy đủ, hợp lệ. Cho qua đi! – Tên quan sai cho người khiêng rương vàng xuống, xua tay cho xe ngựa.

Chiếc xe lộc cộc qua khỏi trạm canh. Nhưng mọi người còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe tiếng vó ngựa rầm rầm chạy phía sau.

-Dừng lại! – Người nào đó hét to.

83. Chương 82 : Đại Thiện Nhân

Chương 82: Đại thiện nhân

Người đang có tật rục rịch bỏ đi, đột nhiên có người đuổi theo la ‘đứng lại’, người sẽ làm gì? Dĩ nhiên là theo bản năng, lập tức bỏ chạy. Khinh Trần vung roi, thúc đám ngựa kéo chạy rầm rầm trên đường phố đông người. Con đường chính trong thành đột nhiên biến thành một mảnh hỗn loạn. Lạc Thiên lén lút vén rèm nhìn về phía sau. Thì ra số hắn quá xui xẻo, gặp ngay toán lính tuần canh trong thành. Vị tướng quân cười ngựa phát hiện có điều kỳ lạ, nên quyết định chặn xe kiểm tra. Bọn họ bỏ chạy như vậy, khẳng định là có tội nên bỏ trốn rồi.

Cơ mà đường phố đông đúc hỗn loạn như thế này, dù có thuận lợi bằng xuyên qua được thành, thì chắc chắn cũng sẽ bị đám lính giữa thành cổng phía đông chặn lại. Lạc Thiên bò tới kế bên Khinh Trần.

-Khinh Trần huynh, tìm một góc khuất bỏ chúng ta xuống. Huynh chạy xa một hồi, rồi giả vờ ngưng lại, cho bọn chúng khám xét. Không phát hiện được gì chúng phải thả người thôi. Ra được ngoài thành rồi tập hợp anh em lại. Nếu trong vòng ba ngày mà đệ chưa ra, huynh dẫn người đến bờ đông mua thuyền, chuẩn bị lương thực sẵn. – Lạc Thiên nói nhanh kế hoạch của mình.

-Nếu chờ ở bờ đông thêm bảy ngày không được. Chúng ta sẽ quay lại liều mạng cứu đệ. – Khinh Trần nói chắc chắn.

-Hy vọng huynh sẽ không phải quay lại. – Lạc Thiên cười cười.

Sau đó hắn gom một ít ngân lượng, lấy áo khoát che lên người Hồng Tụ và tiểu Thiên Thiên. Chiếc xe ngựa đột nhiên rẽ gấp. Hắn và Hồng Tụ lập tức nhảy xuống. Tụ có ảm đứa nhỏ trên tay, Hồng Tụ vẫn có thể dễ dàng đáp xuống, cả người trụ vững. Riêng phần Lạc Thiên thì chật vật hơn, lăn mấy vòng trên đường. Hồng Tụ chạy tới kéo hắn đứng dậy. Ngay lúc đó, nhóm quan binh cũng đuổi theo tới khúc cua. Bọn họ nhanh chóng nép vào trong lề, ngơ ngác nhìn đám quan binh như bất cứ người dân bình thường nào trên đường. Đoàn rượt đuổi vừa đi qua, bọn họ cũng nhanh chóng lĩnh đi, tránh cho người nào đó nhận ra.

“Tình huống này cũng có chút giống như khi chạy vào Bàn Tơ phố. Không biết ở toà thành này, có một cái phố lánh nạn như vậy không nữa!” Lạc Thiên suy tư. Tuy rất nôn nóng rời đi, nhưng ‘dục tốc bất đạt’. Hắn cần phải cẩn thận suy tính một kế hoạch hoàn mỹ rồi mới bắt tay vào làm. Rủi ro đồng nghĩa với thất bại. Mà Lạc Thiên lại là người cầu toàn, sao hắn lại có thể bại dễ dàng như vậy.

^ _ ^

Tuy không có Bàn Tơ phố nhưng hẻm nhỏ thì thành nào cũng có. Lạc Thiên và Hồng Tụ trước mắt cần tìm một nơi để lánh vào. Bọn họ chọn một nhà trọ có vẻ tồi tàn, vắng khách đi vào. “Quả nhiên là đủ cũ, đủ dơ, ông chủ cũng đủ xấu. Hèn chi vắng khách mà”.

-Phu nhân, chúng ta cứ chọn nơi này đi. – Lạc Thiên cố tình nói lớn.

-Lão gia à, lại keo kiệt nữa. Phía ngoài có rất nhiều nhà trọ sao không vào? – Hồng Tụ hợp kế diễn tuồng.

-Biết gì mà nói. Đại phú do trời, tiểu phú do cần. Phải tích cóp thì mới đủ tiền mà nuôi lớn đứa con chứ. Nếu lần này không phải nàng nhất quyết đến miếu trong thành trả lễ, chúng ta cũng không đi xa từ dưới quê lên kinh.

-Cũng do lão gia hết đó thôi. Đi khắp nơi cầu tự. Có được đứa con rồi phải đi trả lễ. Phải không ông chủ? – Hồng Tụ kéo ông chủ quán trọ vào cuộc cãi vã của bọn họ.

-Ồ ờ, cũng phải! – Ông chủ trả lời.

-Biết ơn là ở trong lòng được rồi, phải không ông chủ? – Lạc Thiên nhướn mày nhìn ông chủ.

-Cái này cũng đúng.

-Hứa lèo sẽ bị thần linh quở phạt. Đúng không ông chủ?

-Ồ ờ ...

-Hoang phí mới bị trời phạt.

-Cái này ... Xin hỏi hai vị có phải đến đây trọ phòng không. Hay là đến đây cãi vã? – Ông chủ bực mình lớn tiếng.

-Tất nhiên là trọ phòng. Có phòng nào là rẻ nhất! – Lạc Thiên ra vẻ bần tiện.

-Nhà trọ của ta là rẻ nhất thành này rồi. Nếu không phải cũ nát, lại ở tuốt trong hẻm sâu thì giá cũng không hời như vậy.

-Được rồi cứ lấy một phòng đi. – Hồng Tụ lên tiếng. – Nghỉ sớm để ngày mai mua lễ vật viếng chùa.

-Lại mua, lúc nào cũng mua. Không biết tiền này là do tướng công vất vả mới làm ra sao? Tiết kiệm một chút chứ!

Cứ như vậy, bọn họ cãi vã, mắng nhiếc, than van từ ngoài cửa lớn cho đến cửa phòng. Tiểu nhị sau khi dẫn bọn họ vào phòng rồi cũng buồn bực bỏ đi, không thêm hỏi gì thêm. Ông chủ keo kiệt vậy chắc cũng không tự tiện vung tiền ra kêu thêm món gì đâu. Dù sao nhà trọ cũng đang ế, mặc kệ bọn họ muốn cãi gì thì cãi.

Hồng Tụ đứng nấp sau cửa, quan sát tiểu nhị bỏ đi mới lặng lặng đóng cửa lại. Nàng ngồi xuống bàn cười khúc khích. Bình thường Hồng Tụ rất ít khi nói, hôm nay lại đóng vai phụ nữ chanh chua liền một hơi nói không kịp nghĩ.

-Nương tử, uống trà cho thấm giọng! – Lạc Thiên cười xu nịnh rót co nàng ly trà.

-Đa tạ tướng công. – Hồng Tụ hiền thực nói.

-Nàng mệt rồi, để vi phu bế tiểu Thiên Thiên cho.

-Dạ vâng. Làm phiền tướng công!

Hai người quả nhiên là cao thủ cùng nghề, phu xướng phụ tùy. Có thể ăn ý hợp diễn đến không cần bàn bạc trước, quả là trời sinh một cặp. Bốn mắt nhìn nhau, đồng thời phá lên cười lớn.

Ngài hôm sau, Hồng Tụ đi tra xét khắp thành, Lạc Thiên bế tiểu Thiên Thiên đi tra xét trong nội bộ.

-Khách quan, đã thấy phu nhân ngài đi từ sớm rồi!

Tiểu nhị ngạc nhiên khi thấy Lạc Thiên bỗng đưa nhỏ đi ra sau hậu viên.

-Ừ, cầm bạc hí hửng đi mua sắm nữa rồi. Nữ nhân xấu tính không bỏ.

-Ai, phụ nữ đa phần đều là thế. Nương tử ở nhà của tại hạ cũng vậy. – Tiểu nhị thở dài đồng tình.

-Người đã lập gia đình? Nhà được mấy đứa rồi? – Hấn giả vờ nhiều chuyện.

-Cũng có hai đứa rồi.

-Ta chỉ mới có được một đứa này. Kết hôn cả năm năm mới có được đứa nhỏ. Cũng nhờ cầu thần lạy phật khách nơi. May mà một lần đi qua ngôi chùa ở trong thành này cầu khẩn, mà được linh nghiệm. Vì vậy bây giờ phải đi trả lễ. Haizz ... chỉ mới một năm mà nơi đây đổi khác. Ra vào còn phải bị kiểm soát gắt gao.

-Đúng vậy, thật khó chịu. Cũng chỉ mới ba tháng nay mới bị thôi. Từ khi Trọng Đạt đại vương mất, vương hậu lên nắm quyền thì cai trị hà khắc như vậy. Lúc trước còn dôn bắt hết trẻ con một tuổi trong thành, khiến dân tình ca thán. – Tiểu nhị đột nhiên nói nhỏ. – Nghe nói là truy tìm tung tích con rơi của đại vương.

-Đại vương có con rơi hả? Như vậy là vương hậu lo sợ mất quyền?

-Đúng vậy! – Tiểu nhị nhiều chuyện lắm lét nhìn xung quanh đầy ẩn ý. – Độc nhất là lòng dạ đàn bà. Lúc trước Thu Thủy vương hậu nhìn thanh tao dễ thương biết bao nhiêu, nhưng không ngờ lại loại ham quyền cố vị, lòng dạ rắn rết. Nghe đồn bà ta còn nuôi bao một đám pháp sư, thầy ngãi. Chuyên làm bùa làm phép trấn ếm hại người.

-Tà vậy sao? – Lạc Thiên gương mặt ngạc nhiên.

-Chuyện này cả thành đều biết. Nhưng không ai dám nói ra thôi. Còn vô số chuyện rùng rợn hơn nữa ... truyện copy từ

Quả nhiên là gian thương đệ nhất, Lạc Thiên dùng bộ mặt thân thiện, hoà ái của mình, chỉ đi một vòng đã gom được không ít chuyện. Hết tám chín phần là do bịa đặt mà ra. Nhưng vị vương hậu này cũng không phải được lòng người cho lắm, chuyện xấu ngập trời, người người kính sợ.

Đêm hôm đó, phu phụ gian tặc nhà hấn lại bàn bạc với nhau những tin tức mà mình đã thu nhặt trong ngày. Quan trọng nhất là đã tìm ra được nhà mẹ đẻ của tiểu Thiên Thiên rồi. Thì ra người đó là biểu muội của vương hậu, vì vậy mới có dịp thân cận với Trọng Đạt đại vương. Mười tám tuổi, không kết hôn mà sinh ra đứa nhỏ, lại còn ngênh ngang đặt tên là Trọng Đạt Kế Thiên. Tháng trước phủ đệ bốc cháy, cả nhà chết hết. Lạc Thiên thầm nghĩ “Quả nhiên là ra tay đủ ngoan độc!” Vừa có thể sát nhân bịt miệng, vừa huỷ thi diệt tích. Cháy rụi hết cả rồi làm sao mà tra ra thứ gì được nữa.

-Thú thật, người đàn bà đó vô cùng lợi hại. Có thể từ trong cả trăm phi tần của Trọng Đạt ngoi lên làm chính. Khi đại vương vừa băng hà, liền thuận lợi đăng cơ. Tuy có rất nhiều cuộc nổi dậy phản đối, nhưng nhanh chóng bị thanh trừng, dẹp gọn. Trong vòng ba tháng đã có thể khiến mọi chuyện diễn ra bình thường

quy cũ. Cuộc sống không bị xáo trộn mấy. Nếu là nơi khác, chắc chắn đã xảy ra nội loạn giành ngôi rồi. – Hồng Tụ nói.

Hắn vuốt vuốt má đứa trẻ đang ngủ say trên giường, dăm chiêu suy nghĩ. Nếu ngày đó vương hậu không ra tay sớm diệt trừ, có lẽ nhà mẹ đẻ của tiểu Thiên Thiên sẽ đem đứa nhỏ này ra, trở thành một công cụ để tranh giành ngôi báu. Bọn họ dám ngênh ngang đặt tên đứa nhỏ là Kế Thiên, chắc hẳn cũng đã chuẩn bị sẵn mưu đồ nhận tổ tông rồi.

“Nhỏ như vậy, liền bị người ta biến thành công cụ tranh giành quyền lực!”

Lạc Thiên là người ngoài bàng quang, tuy có chút hảo cảm với tiểu Thiên Thiên nhưng hắn nhìn việc không nhìn người. Đầu óc gian thương không ngừng tính toán lợi hại, việc không có lợi sẽ không làm.

Nên đưa đứa trẻ này ra, để nó nhận lại ngôi vị vốn có của mình? Vậy thì sao? Cai trị một đảo quốc cũng không phải là thứ oắt con chưa biết đi làm được. Vương hậu dễ dàng buông tay vậy sao? Rồi kéo bè kéo phái, đánh nhau giành quyền. Chi phí không phải nhỏ! Ai là người thật tâm muốn phò tá tiểu Thiên Thiên? Đa số cũng chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi, đừng nói chuyện đại nghĩa gì hết. Nuôi một đứa trẻ cho đến lúc trưởng thành, hiểu biết chuyện không phải là thời gian ngắn. Thật mất thời gian, công sức, tiền bạc, mà lợi ích thu lại không rõ là thứ gì. Đó là việc ta phải làm sao? So với phải gắn bó ở cái đảo khốn khổ này, trông coi quốc sự cho đến lúc nó lớn. Chi bằng vất nhiệm vụ đó cho người ham mê quyền nhưng có thực lực như vương hậu đi. Thành gia không phải nuôi một đứa nhỏ không nổi, chỉ tốn thêm chén cơm thôi mà. Còn hơn để nó ở đây, thật không yên tâm.

-Còn một vấn đề nữa. Thủy quân của Lâm đại vương phía đông và Tùng đại vương phía nam đang neo đậu ngoài khơi đảo Trọng Đạt. Đường như bọn họ đang thương lượng với Thu Thủy vương hậu để có thể vượt qua vùng biển này? – Hồng Tụ nói thêm.

-Vượt qua vùng biển này, chẳng phải là kéo quân trực chỉ kinh thành sao? – Lạc Thiên khấn trương.

-Các đại vương khác cũng rục rịch điều động binh mã rồi. Đám thuyền mà chúng ta đụng độ là lính của Lâm đại vương giả dạng. Muốn phong toả toàn bộ tuyến đường hàng hải phía tây, không cho bất cứ thuyền bè nào đi về phía kinh đô.

-Đám điều quân đi xa vậy, dã tâm của lão ta cũng đã rõ rồi. Lần này ghé qua, phần lớn là muốn dụ dỗ thế lực đảo Trọng Đạt, muốn nơi đây trở thành bàn đạp để họ tiến về kinh đô. Không có sự ủng hộ của vương hậu, bọn họ khó lòng đối đầu nổi với đại quân của đảo Đa La.

Hắn nhăn trán. “Quả nhiên là sắp xảy ra biến động lớn rồi”.

-Phía trong hoàng cung Trọng Đạt như thế nào?

-Hình như vương hậu vẫn chưa chịu tiếp kiến Hạo Chi vương tử đại diện cho hải đội thủy quân.

-Quả nhiên bà ta không ngu ngốc. Đây là canh bạc lớn, cần phải suy nghĩ cho cẩn trọng. Tiếp tay cho phản tặc mất nhiều hơn được. Xác suất thành công không cao, nhưng lại mất phí tổn lớn, và mang danh nghịch tặc. Nội loạn trong đảo còn chưa ổn, ngại ngồi chưa vững, bà ta chắc chắn không dễ dàng mạo hiểm tiếp tay cho bọn phản loạn. Bây giờ, điều bà ta cần nhất chính là một cái thang để bước xuống khỏi chỗ nguy hiểm.

-Ý tướng công là... – Hồng Tụ chớp chớp mắt nhìn hắn chờ đợi.

-Ta là đại thiện nhân. Đi ngang qua nhìn thấy người khác nguy cấp, tự nhiên sẽ đem một cái kế ra hiến. Còn phần bà ta có thông minh tiếp nhận hay không lại là một chuyện khác. – Hắn cười khi khi, ánh mắt loé lên vẻ âm trầm hiểm ác.

84. Chương 83 : Đăng Môn Bái Phổng

Chương 83: Đăng môn bái phổng

Không ai không biết, phía bắc thành Trọng Đạt có một ngôi đền thờ cực kỳ xa hoa lộng lẫy. Đứng đầu miếu thờ là pháp sư Ba Thuỷ Hành nổi tiếng được vương hậu trọng dụng. Mà vương hậu đã là người đứng đầu đảo này, Ba Thuỷ Hành hẳn nhiên đức cao vọng trọng.

Đền thờ thuỷ thần của Ba Thuỷ Hành nằm trên một gò đất cao trang trọng. Xây bằng đá phiến xanh, trang trí bằng vô số ốc sò lung linh, đẹp nhất được lựa ra. Lạc Thiên lắc đầu cảm thán, “Ai đời lại xây dựng đền thờ thuỷ thần sâu giữa đảo thế này, ít ra cũng phải gần với bờ biển chứ!”

Hắn dĩ nhiên không phải rảnh rỗi dư giờ mà đi đến đền thờ này du ngoạn. Mục đích là đi tìm pháp sư Ba Thuỷ Hành để mà nói vài chuyện nhỏ. Do không biết vương hậu giờ đang theo phe nào, hắn không thể ngang nhiên cầm kim bài chạy tới hoàng cung được. Dĩ nhiên là đi đường vòng, tìm thân tín pháp sư của vương hậu để mà thăm dò thôi. Vấn đề là gặp được pháp sư cũng không phải dễ, vào đền cúng vái thì không thành vấn đề, nhưng tìm người thì khó vô cùng.

Đi cửa chính không được, hắn lại chọn đi cửa sau. Quả nhiên là tác phong mau lẹ, con người tinh nhanh. Hắn đã được Hồng Tụ cung cấp sơ đồ của khu đền thờ này rồi, dễ dàng biết được có những chỗ, pháp sư Thuỷ Hành không thể nào không đi qua được. Giống như cái hành lang sau hậu viện này chẳng hạn. Bình thường rất ít người qua lại, mà hễ ai đi qua chắc chắn đều rất gấp giải quyết nhu cầu cá nhân. Hắn không tin pháp sư Thuỷ Hành cả ngày không thể không đi qua chỗ này.

Có lẽ đó là một ngày đẹp trời, Lạc Thiên mới xuất môn đã đắc thủ tìm được người. Nghe nói pháp sư Thuỷ Hành mặc áo chùng xanh đen, đầu đội mũ kim quang. Hắn quả nhiên thấy được người này, không ngờ rằng pháp sư đứng đầu một đền lại có thể trẻ đến vậy. Thanh niên tuần tú so với hắn còn có phần suât hơn. Làn da hơi ngăm đen, thân mình vạm vỡ, trông không giống pháp sư suốt ngày trốn trong đền thần đọc kinh cầu nguyện chút nào. Nói thật, đối phương nếu vận nam trang thông thường, về khí thế có thể nói là ăn đứt hắn. Lạc Thiên chưa bao giờ tự ti. Nhưng bây giờ nhìn lại mình, hắn cảm thấy mình có chút gầy quá.

“Có lẽ ăn thêm nhiều đồ bổ, vận động nhiều thêm một chút cũng không phải là một ý tưởng tồi!”

Lạc Thiên bước đi ngược về phía pháp sư Ba Thuỷ Hành, cố tình cùng người đang vội vã giải quyết nhu cầu cá nhân đó đụng vai một cái. Hắn quay đầu rồi rít xin lỗi, pháp sư kiêu ngạo hằm hừ. Lạc Thiên vừa ái ngại vừa quay người đi mất. Hắn núp vào góc rẽ, cố tình chờ đợi người kia.

Pháp sư Thuỷ Hành tuy là đang đi về phía nhà xí, nhưng cũng không hẳn là gấp đến độ không chịu nổi. Khi y vừa tính bước đi, thì bị một ánh vàng lấp lánh dưới mặt đất thu hút. Y nhặt khối kim bài lên, giật thót mình khi phát hiện ra triện ấn của Triệu đế, phía sau kim bài là một chữ ‘Ngự’ tròn, bên dưới có thêm hàng chữ khắc nói lên thân phận của người giữ kim bài.

“Hộ sứ tướng quân, đệ nhất phẩm quan, khâm sai ngự sứ Kim Thành”

Pháp sư Thuỷ Hành tuy không phải là quan viên, nhưng do thường xuyên tiếp xúc với hoàng cung Trọng Đạt đảo nên cũng có chút hiểu biết. Khâm sai ngự sứ Kim Thành chức vụ dĩ nhiên không nhỏ. Là vị thanh tra trực thuộc, chỉ dưới quyền một mình hoàng thượng, thay mặt Triệu Đế tuần du khắp nơi. Nhẹ có thể điều động quân đội, nặng còn có thể bắt giam các tộc trưởng. Có được quyền chém trước tấu sau, đồng thời cũng nhận được đặc ân miễn tử. Tuy chỉ là quan viên, chức vụ thấp hơn so với Thiên kỳ thế gia, nhưng quyền lực thực tế không phải nhỏ.

Nghe nói nửa tháng nay, công văn từ trung ương liên tục gửi xuống, công cáo thiên hạ yêu cầu ngự quan Kim Thành hồi kinh, nhưng vẫn bất vô âm tính. Cũng chưa từng có quan viên nào dám chống lệnh hoàng thượng như vậy, mà cũng chưa bao giờ thấy hoàng thượng nhún nhường không xử phạt như trường hợp này.

“Với thân phận của hắn, chắc chắn có thể giải cứu Châu Na khỏi trường nguy cấp như hiện nay!” Ba Thuỷ Hành nắm chặt kim bài, đuổi theo bóng người vừa đi mất. Phía sau góc rẽ là bóng áo lam y đang tiêu sái bước đi. Không cần biết tại sao hắn ở đây, hay vì mục đích gì. Nhưng Ba Thuỷ Hành đã có được quyết định của mình.

-Ngự quan, xin dừng bước! – Ba Thuỷ Hành lớn tiếng gọi.

Lạc Thiên giật mình xoay người lại, nhú mày nhìn hẩn đầy cảnh giác.

-Ta không biết ngài đang nói cái gì.

-Đại quan, cửa người đánh rơi! – Ba Thuỷ Hành kính cẩn giơ kim bài ra.

Lạc Thiên sững sờ, sau đó ngay lập tức chụp lấy kim bài giấu vào người. Hẩn nghiêm giọng hỏi.

-Người đã biết?

-Đại quan, có thể hay không cùng bần đạo vào hậu đường cùng uống chén trà.

Trên mắt ngự quan ngay lập tức ánh lên nét nhìn nguy hiểm. Ba Thuỷ Hành đột nhiên cảm thấy đổ mồ hôi lạnh. Tại sao một người đáng vẻ thư sinh lại có được cái nhìn âm lãnh đáng sợ đến nhường này. Leo lên được chức ngự quan liền không phải là người đơn giản, xem ra cả thiên hạ đều bị đáng vẻ bên ngoài của hẩn lừa gạt rồi.

-Ngự quan, là bần đạo có việc muốn thỉnh cầu giúp đỡ. Sự việc trọng đại, có liên quan đến an ninh quốc gia. Mấy vạn người sống trên đảo Trọng Đạt có thể sống yên bình hay không cũng là nhờ hết vào đại quan thôi.

-Ta muốn uống trà Bích Câu thượng hạng. – Lạc Thiên vẫn chưa bỏ xuống sự lạnh lùng trong lời nói của mình.

-Mời đại quan đi lối này, bần đạo sẽ cho người chuẩn bị trà Bích Câu thượng hạng ngay. – Ba Thuỷ Hành lập tức vui vẻ vì nghe được ý chấp thuận trong lời của đối phương.

Lạc Thiên ngay lập tức mỉm cười nhẹ nhàng, bao nhiêu lãnh ý cùng tia nhìn ngoan độc đều dẹp xuống hết. Hẩn lại trở thành một thư sinh nho nhã, phong vân kinh bạc.

-Đa tạ pháp sư ân ái, Kim Thành xin cùng ngài đối ẩm vậy!

Nụ cười của hẩn khiến Ba Thuỷ Hành ngẩn ngơ một chút, sau đó rùng mình. Hỷ nộ vô thường, tâm tư khó dò, quả nhiên không phải là người đơn giản có thể dễ dàng đối phó. Nếu đã không thể lừa gạt hẩn, chỉ bằng cứ dùng lời chân thành, đơn giản nhất mà nói vậy.

^ _ ^

Căn phòng của pháp sư Thuỷ Hành trang trí cực kỳ xa hoa sang trọng. Tuy chỉ là một không gian nhỏ trong thần điện, nhưng có thể tập hợp được những thứ quý giá nhất so với quy mô một đảo quốc như thế này. Lạc Thiên có cảm tưởng hẩn đang trở về gian hàng đồ cổ của mình.

Tranh treo trên tường, bình hoa, bàn gỗ, vải treo rèm ... đều là bảo vật quý giá vô cùng. Giá mỗi món đồ đều không dưới vạn lượng. Tên quốc sư này không phải chỉ được vương hậu tin sủng bình thường à nha. Hẩn ăn chặn tiền cúng bái thần điện hay là mớ vật phẩm này do vương hậu ban tặng nhỉ?

Lạc thiên ngồi xuống, nhẹ nhàng. Sợ cái mộng mình làm trầy cái ghế bằng trầm hương quý giá. Tên pháp sư vậy mà thô lỗ, kéo ghế rồn rột rồi mới ngồi. “Không sợ ghế bị mòn hử?” Lạc Thiên đau lòng thay cho y.

-Thưa ngự quan, đảo Đa La không muốn có chiến tranh. Chúng tôi luôn trung thành với triều đình Triệu Đảo.

Ba Thuỷ hành vội vã mở lời. Lạc Thiên nhướn mày nhìn y, “Xem ra đây không phải là người có kỹ năng đàm phán tốt!” Nhưng với người thật thà như thế này, rất dễ để thương lượng.

-Ta tự nhiên biết được tình hình hiện tại. – Lạc Thiên cười khinh mạn, tựa như thế ngoại cao nhân, không gì giấu được hẩn. - Tuy ta ít xuất hiện, nhưng pháp sư đã nhận biết ta, hẩn nhiên cũng phải biết trách nhiệm của ta. Là tai là mắt của Triệu Đế, để cho người khắp thiên hạ phải nhớ, không có chuyện ‘núi cao, hoàng đế xa’!

-Xin người hãy cứu vương hậu. Nếu chúng ta mở đường cho liên quân các tộc, sẽ bị gom chung một chỗ với nhóm phản tặc. Nếu không mở, chắc chắn sẽ đắc tội với họ. Thực lực của đảo Trọng Đạt còn chưa bình phục sau cuộc nội loạn giành ngôi vương, nếu lâm vào con đường chiến tranh, sinh linh toàn bộ dân đảo sẽ

đi vào con đường đồ thán. – Thuỷ Hành rưng rưng, quả thật thời gian qua đã ôm tâm trạng lo lắng, hoảng loạn này lâu ngày mà không giải được.

Lạc Thiên cười khinh mặt.

-Là các ngươi không đủ thực lực. Dù cái bánh Triệu đảo có thể do liên quân chiếm được, sợ phần các ngươi cũng không đủ lớn. Quân long vô thủ, hơn một ngàn tộc thì một cái Trọng Đạt tộc chiếm được phần bao nhiêu? Nếu xui xẻo, thuận theo liên quân mà lỡ như thất bại, khỏi phải nói cái kết cục còn muôn phần bi đát hơn. Đừng nói chuyện sinh linh đồ thán với ta. Hãy nói về lợi lộc của các người đi.

Pháp sư Ba Thuỷ Hành có chút sững sờ. Sau đó y khôi phục vẻ bình tĩnh, nhìn kỹ một lượt nữa về người ngồi đối diện mình.

-Ngự quan đã nhìn thấu hết. Tại hạ xin bái phục.

-Không có gì, chỉ là ta đi nhiều, gặp được nhiều người mà thôi. Cũng chỉ là một đạo lý đơn giản. Ngồi lên vị trí đỉnh cao không có được mấy người, toàn bộ chắc chắn đều không phải là loại tầm thường ngu ngốc. – Lạc Thiên mỉm cười tà mị. Hắn trước giờ chưa bao giờ để tin người.

-Vậy ngài cũng phải hiểu đây là lúc trọng yếu nhất. Muốn chặn liên quân, Trọng Đạt đảo là một cái cổng quan trọng phải đóng lại. Ngài giữ được Trọng Đạt đảo, tức là cũng đã giữ gìn được sự an toàn của kinh đô.

-Nếu các người chịu tin tưởng hạ quan, ta dĩ nhiên sẽ giải cứu vương hậu khỏi cái ách một cổ hai tròng này.

-Thay mặt vương hậu, tại hạ thật vô cùng đội ơn ngự quan! – Thuỷ Hành hồ hởi nói.

-Nhưng ta cũng có một số điều kiện. – Lạc Thiên liền thừa thắng xông lên.

Ba Thuỷ Hành liền im lặng trầm tư, suy nghĩ thật kỹ về những lời đề nghị của hắn.

85. Chương 84 : Hoàng Đế Băng Hà

Chương 84: Hoàng đế băng hà

Từ trước đến nay, thời đại nào cũng có chuyện tranh đấu giành ngôi báu. Có thể đó là những trận tranh đấu ngầm trong hậu cung, sự bất hoà ra mặt giữa các người thừa kế, thậm chí kể cả sử dụng binh quyền để tranh quyền. Riêng ở triều đình Triệu Đảo, thái tử thừa kế chỉ có một, nhưng những người có thể lực và có dã tâm thì không phải vài trăm cũng đến một ngàn. Con đường đăng cơ của thái tử Triệu Quang Long xem chừng không được suông sẻ lắm. Mà dù có lên được ngôi thì việc giữ ngai vàng của một ấu chúa mới bảy tuổi xem chừng càng khó khăn hơn.

Triệu đế đột nhiên ngã bệnh, hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài. Bề ngoài là lo lắng cho sức khoẻ của ngài, nhưng kỳ thực Triệu đế đang ngay đêm bị giam lỏng. Điều càng làm hoàng đế đau buồn hơn, là do người hạ độc ngài là Yến phi, mẫu thân của Triệu Quang Long. Dã tâm của người đàn bà này đã lộ rõ. Muốn con trai mình đăng cơ, để có thể ngồi phía sau mà chấp chính thiên hạ.

Hoàng đế chỉ còn vài sức tàn, mong chờ hy vọng cuối cùng của mình xuất hiện. Nếu ngài mất đi, phải có một người quyền lực đủ mạnh để khống chế Yến phi này. Một người đáng tin tưởng, không có dã tâm và hết lòng về Triệu Đảo. Vị trí này, chỉ có kẻ trong hoàng tộc mới có thể trấn áp đám quan viên đã bị các thế lực bên ngoài ảnh hưởng kia.

Tên thái giám thân tín Tiểu Câu lúp xúp chạy vào tẩm cung của hoàng đế, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng.

-Hoàng thượng, hoàng thượng. Người đã tìm được rồi!

Triệu Đế đang nằm thiêm thiếp, nghe được tin mừng thì mở mắt. Nhưng ngài đã không còn sức để ngồi dậy nữa rồi.

-Y đâu, đã về chưa? – Triệu Đế thều thào.

-Khởi bẩm hoàng thượng, ngự quan vẫn còn đang ở đảo Bình Thủy. Xảy ra đại biến, ngự quan phải ở lại để ngăn chặn liên quân của đám phản loạn không tiến tới gần kinh thành.

-Quả nhiên là hành động rồi. Ta vừa mới ngã xuống thì lũ cáo già đội lốt liên hiện nguyên hình. Nếu sự việc đã tới mức này, có chờ thì y về cũng không kịp nữa. Mau cho người của đại nội mật thám mang cấm hộp đến cho y đi.

-Tuân chỉ hoàng thượng!

Thái giám Tiểu Câu là tâm phúc của hoàng thượng, cận kề hầu hạ ngài từ lúc còn là thái tử. Sự trung thành tận tụy không thể nghi ngờ. Sắp đặt bao ngày qua của hoàng thượng lão đều rõ hết. Nghĩa tử là nghĩa tận, Tiểu Câu dù có mất mạng cũng phải hoàn thành tâm nguyện của ngài.

Ngày rằm tháng bảy năm đó, Triệu Đế băng hà. Toàn quốc để tang. Các thế lực các cứ khắp nơi đồng loạt nổi lên, chia làm bốn phe rõ rệt. Các tộc thiểu số phía bắc ủng hộ thái tử nhỏ tuổi. Toàn bộ các vương tộc ở phía đông, chiếm một nửa số Thiên Kỳ thế gia đều ủng hộ Mẫn Chi công chúa. Nàng dù sao cũng là nữ nhân, dù có đăng cơ thì sau này quyền lực ắt hẳn đều rơi vào tay trượng phu. Mà vị trí hôn phu của Mẫn Chi vẫn còn chưa định, cơ hội của các vương tử đều ngang hàng nhau. Các tộc ở phía nam thì hoàn toàn im ắng, tuyên bố trung thành với di chiếu của hoàng đế ban ra. Ở phía tây, đại diện là Lâm vương và Tùng vương đã hiện rõ dã tâm của mình, kéo quân áp sát kinh đô. Thủy quân hoàng gia, đứng đầu là tộc Đa La cũng đã dàn quân ở vùng biển Trọng Đạt, hai bên găm gè nhau còn chưa khai chiến.

Yến phi thuận lý thành chương đưa thái tử Quang Long lên kế vị. Nhưng nghi thức đăng cơ còn chưa thể diễn ra vì vấp phải một cái di chiếu mà thái giám Tiểu Câu tuyên đọc. Thái tử muốn lên ngôi thì phải có ngọc tỷ và chiếu chỉ của Triệu đế. Mà hai thứ này hiện nay đều đang được vương gia cất giữ. Chỉ đến khi vương gia trở về, thái tử mới được lên ngôi.

Toàn bộ triều đình Triệu Đảo chấn động vì cái tin này. Ở đâu lại xuất hiện thêm một vương gia của hoàng tộc. Phải biết rằng Triệu đế là con đơn truyền, thậm chí cả đời trước cũng như vậy, chỉ có một công chúa đã mất tích, thì đào đâu ra vương gia. Yến phi lúc này cũng hiện rõ bộ mặt của mình, không chế hậu cung, kiên cường đưa Quang Long đăng cơ trái với di chiếu. Triều đình náo loạn, chia năm xẻ bảy, thực lực phân tán. Các dân tộc thiểu số phương bắc được thái hậu nâng đỡ, tiến nhập kinh đô, khống chế triều đình.

Người duy nhất bị coi là cái gai trong mắt thái hậu chính là đại công chúa Mẫn Chi. Nàng bị tống giam vào lãnh cung. Vương tử Đa La Hiên Chi nổi dậy, tấn công kinh đô cướp công chúa mang đi. Thù trong giặc ngoài đều có đủ, vương triều Triệu Đảo e rằng chỉ còn chờ ngày sụp đổ mà thôi. Người dân mỗi mắt chờ một vị anh hùng có thể định an đại cuộc. Quan viên khắp nơi đều mỗi ngày ngẩn đầu hét với trời xanh rằng, “Vương gia mau xuất hiện!”

^ _ ^

Lạc Thiên thần thờ nhìn cái hộp gấm để mở trước mặt mình. Một cuộn giấy và một cái ấn bằng vàng khiến lưng hắn còng thêm vì gánh nặng. Không phải vì cái ấn bằng vàng quá nặng, hắn còn có nhiều vàng hơn chỗ đó, mà vì thứ cái ấn đại diện ới thật là nặng. Vận mệnh của cả một quốc gia đang đặt vào đó.

Hắn trước chỉ nghĩ rằng để thuận tiện cho việc làm ăn nên mới mạo danh một lần. Nào ngờ danh xứng với thực, bây giờ đã được Triệu Đế phong làm vương gia. Cuộn chiếu chỉ đã được hắn đọc đi đọc lại biết bao nhiêu lần, ba chữ Kim Thành vương làm hắn như già đi cả chục tuổi. Không chỉ đơn giản là trông coi một cửa hàng, quản lý một gia tộc, bây giờ hắn đang gánh vận mệnh cả một đất nước trên vai. ‘Quyền lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn’. Hắn bắt đầu thấm thía những lời nói của Thu Thủy vương hậu mấy ngày trước rồi.

Khi lần đầu hắn gặp mặt người phụ nữ đó, liền có một ấn tượng sâu sắc khó phai. Bà ta đã ngoài ba mươi nhưng vẫn phi thường xinh đẹp. Nét trang điểm sắc sảo và phong cách ăn mặc trịnh trọng khiến bà lộng lẫy đúng với vị trí một vị nữ hoàng của mình. Bà ta lạnh lùng, bà ta khắc nghiệt. Nhưng đâu đó trong con người này, Lạc Thiên lại nhận ra nét tương đồng quen thuộc.

Đó không phải là một người có tài năng bẩm sinh, không phải là một người may mắn bắt được thiên cơ. Đó

là một người đã chăm chỉ, nỗ lực hơn cả trăm người mới có thể đạt đến được vị trí hiện nay. Dùng nét lạnh lùng để che đậy một tâm hồn dễ thương tổn, dùng sự nghiêm khắc để dấu đi cái bất lực của bản thân. Lạc Thiên thấy được hình ảnh của bản thân trong bà ta.

“Ngự quan, ngài phải biết rằng để đạt được thành công thì phải không từ thủ đoạn. Ta của hôm nay cũng là do thân bất vô kỹ mà thôi. Nếu ta không dẫm lên người khác, thì sẽ bị người khác dẫm đạp dưới chân. Nếu ta không khắc nghiệt thì sẽ bị mọi người coi thường. Nếu ta không nhẫn tâm thì sao có thể duy trì đại cuộc?”

Ta tự hỏi, nếu không có một Thu Thủy vương hậu như hôm nay, thì Trọng Đạt đảo ngày mai sẽ như thế nào. Quần long vô thủ thì chỉ có một con đường là tiến nhập hỗn loạn mà thôi. Đưa một đứa bé lên thừa kế ư? Thật nực cười. Đó chỉ là con cờ của những kẻ tâm ngoan thủ lạt mà thôi. Ta không thể tin tưởng giao phó vận mệnh của cả một dân tộc vào tay những kẻ tiểu nhân như thế. Ta chỉ có thể tự tin vào bản thân mình. Tự tin rằng ta có thể đưa mọi người đến một tương lai no ấm.

Vị trí ngai cao này rất cô đơn, mà chỉ có những người đã từng lên tới đỉnh rồi mới hiểu nổi. Quyền lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao. Con đường của ta là chính nghĩa hay bạo ngược, xin hãy để hậu thế phán xét. Còn bây giờ, không ai có đủ tư cách để phê phán ta.”

Và Lạc Thiên đã không thể phản bác bất cứ ý nào của bà ta cả. Bởi vì so với một người xuất thân tốt như hần, Thu Thủy vương hậu đã đi trên con đường chông gai hơn cả trăm lần. So với sự nỗ lực của hần, bà ta còn nỗ lực hơn nhiều nữa. Hần chưa từng hy sinh thứ gì, còn bà ta đã phải hy sinh nhiều thứ lắm. Tuổi trẻ, tình yêu và danh dự ... Thứ bà ta muốn đánh đổi là gì? Chỉ là một cái tương lai sáng cho toàn bộ Trọng Đạt tộc mà thôi.

Một tuần trước, vương hậu chính thức từ chối hỗ trợ liên quân phía tây. Dĩ nhiên là dưới sự thuyết phục và giật dây của Lạc Thiên. Và chiến tranh bùng nổ. Tuy được sự hỗ trợ của hải quân Đa La tộc, liên quân phía tây không dám xông qua. Nhưng không có gì ngăn cản được bọn chúng giở trò.

Ba Thủy Hành bị bắt cóc. Đầu tiên là một ngón tay út được gửi về, sau đó là một bàn tay, cả một cánh tay, cái lưỡi, hai tròng mắt ... Thu Thủy vương hậu mỗi lần nhận được một món đều mặt không đổi sắc, chưa từng dao động thay đổi chủ ý của mình. Nhưng Hồng Tụ thường mang hần lên nóc nhà nửa đêm. Hần nhìn thấy Thu Thủy vương hậu chôn những món đó dưới một gốc đào, và bà khóc. Thủy Hành là sư huynh của vương hậu khi còn thiếu thời. Bọn họ là một đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ. Cho đến khi gia đình cưỡng ép bà dâng lên cho Trọng Đạt vương. Bà vì gia đình mà bước vào vương tộc. Thủy Hành xuất gia để giữ trọn mối tình.

Lúc nhỏ hy sinh vì gia đình, lớn lên lại hy sinh vì dân tộc. Trách nhiệm càng cao thì hy sinh lại càng nhiều. Hần không có dịp nào để đòi lại công bằng cho tiểu Thiên Thiên được hết. Bởi vì cuộc đời vốn đã không công bằng rồi. Người tốt thường không có kết quả tốt. Hần nhớ lại khuôn mặt của Ba Thủy Hành mấy lần mà mình gặp. Nụ cười buồn bã và đôi mắt xa xăm. Người thì ở ngay trước mắt, nhưng chẳng thể nào dám nhìn gần vào cả. Khoảng cách của họ là cả một đời người, e rằng chỉ có thể hẹn kiếp sau gặp lại.

86. Chương 85 : Bảo Vệ Nụ Cười Đó

Chương 85: Bảo vệ nụ cười đó

Hình ảnh của hần đã từ lâu khắc đậm trong tâm trí nàng. Dáng cao gầy và nhu nhã như làn nước. Hần không giỏi võ công, hai tay cũng không có sức, nhưng hần biết đàn và ngâm thơ rất hay. Hần thường chọc nàng cười và luôn bảo vệ nàng trước mọi thứ xấu xa hiểm nguy. Hần như vậy đối tốt với nàng, hần như thể hôn vào môi nàng. Trái tim thiếu nữ của Mẫn Chi cũng đã trao hết cho hần. Thế nhưng hần lại thay đổi.

Hần phụng chỉ đi xa, nàng ngày nào cũng mong chờ ngóng tin. Phụ hoàng băng hà nàng cũng chỉ muốn tựa vào vai hần để khóc mà thôi. Nàng bị giam vào lãnh cung, chỉ mong người đến cứu sẽ là hần. Thay vì lãnh

nạn tại Đa La đảo thanh bình, nghe được tin nàng liền chạy đến nơi đầu chiến tuyến là Trọng Đạt đảo để tìm hân.

Kim Thành hân hoan ra chào đón nàng, Mẫn Chi vui mừng như ngày hạn gặp mưa rào. Nàng chỉ mong được lao vào vòng tay hân, kể cho hân nghe hết những nỗi buồn khổ của nàng suốt những ngày qua. Thế nhưng bên cạnh hân lại có một nữ nhân khác.

Đó là nương tử của hân. Thật nực cười, nương tử của hân, nàng cũng biết. Một nữ tử cơ hàn đã tự nguyện đi theo hân làm nha hoàn để báo ơn. Mẫn Chi chưa từng để nàng ta vào mắt. Trên khắp Triệu Đảo này, có cô gái nào có thể sánh được với Mẫn Chi đâu. Nàng biết, và toàn thể dân chúng đều biết. Thế nhưng hân lại chọn nữ nhân kia chứ không phải chọn nàng. Mẫn Chi có địa vị của mình, nàng không thể thất thố đi giành chồng với một tiện nhân được. Nàng mỉm cười cao ngạo, đáp trả lại cái cúi chào hèn mọn của cô ta.

Hân thậm chí còn không để nàng vào trong mắt, tự tiện đỡ nữ nhân kia đứng lên. Trong lòng Mẫn Chi tràn ngập cảm tức. Trái tim nàng bị đập vỡ thành muôn ngàn mảnh thủy tinh. Vết thương mỗi ngày đều rướm máu. Mẫn Chi mỗi morn chờ đợi cho đến ngày máu trong tim nàng chảy hết đi. Nàng sẽ chết như một kẻ cô độc, không gia đình, không người thân, không tình yêu. Nàng chỉ chờ đợi cái chết.

nguồn

-Công chúa, nghe nói người mấy ngày nay đều không ăn miếng nào.

Giọng nói của hân vẫn dịu dàng ấm áp như ngày nào. Nhưng cũng không thể sưởi ấm trái tim nàng, nó đã chết mất rồi. Nàng im lặng nằm trên giường, không muốn trả lời hân.

Lạc Thiên tiến đến gần giường của công chúa, toàn bộ tỳ nữ của nàng đều là thân tín đi theo từ hoàng cung, hiểu được hân là người như thế nào trong lòng công chúa. Công chúa vui vì người này, mà buồn cũng tại hân. Công chúa đổ bệnh bỏ ăn, e rằng cũng có hân mới có thể chữa trị mà thôi. Bọn họ hiểu chuyện nên lập tức lui ra, đành phải trông cậy trách nhiệm chăm sóc công chúa cho ngự quan.

-Mẫn Chi!

Hân ở gần trong khoảnh khắc gọi tên nàng. Lòng Mẫn Chi run rẩy, nước mắt nàng trào ra. Tại sao hân lại ôn nhu như vậy? Tại sao lại đối tốt với nàng như vậy? Nhưng tại sao người hân chọn lại không phải là nàng? Bàn tay hân lau nước mắt cho nàng, có chút vụng về run rẩy.

-Nàng bị bệnh nên khóc đúng không? Nghe ta nói, mau ăn chút cháo. Như vậy mới mau bình phục.

Lạc Thiên cầm chén cháo tới gần. Hân múc một muống cháo dứt nàng, nhưng tay phải lại hơi run khiến muống cháo chỉ còn phân nửa. Mẫn Chi ngạc nhiên, nàng ngồi bật dậy. Nàng nắm lấy tay hân, kéo ống tay áo lên. Một vết thương kéo dài trên cánh tay, thoát nhìn có lẽ đã bị thương rất nặng. Chính vì vậy mà tay hân hiện nay mới mất sức, cầm cả một muống cháo cũng run rẩy như vậy.

-Chàng ra ngoài rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? – Nàng đau lòng hỏi.

-Chỉ là vài chuyện nhỏ! – Hân mỉm cười. – Nào, ăn đi.

Mẫn Chi mở miệng ăn hết thứ mà hân vừa mới dứt. Cháo tổ yến lạt nhách, nhưng nàng nghe đắng đắng. Đau lòng, nước mắt lại rơi. Hân lại chùi nước mắt cho nàng, lại tiếp tục múc một muống khác. Mẫn Chi vừa khóc vừa ăn hết tất cả. Chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao mình lại khóc nhiều như vậy. Hân đã có thể tử, nhưng nàng không thể nào không để hân trong tim, không thể nào ngừng lại việc làm nũng với hân. Không thể nào để hân không quan tâm đến nàng. Mẫn Chi biết mình ích kỷ, nhưng chính vì thế đó mới là yêu.

^ _ ^

Nàng có một vị hôn phu từ nhỏ tên là Đa La Hiên Chi. Lúc bé y rất thường xuyên chơi với nàng, bất cứ thứ gì cũng nghe theo nàng. So với phụ hoàng thì càng dung túng nàng gấp bội. Y chỉ cần một nụ cười của nàng thì có thể làm tất cả mọi việc. Dù đó là việc đại nghịch bất đạo, hay vi phạm cung quy, chỉ cần nàng yêu cầu hân đều làm theo.

Thời gian trôi qua, y trưởng thành và không còn thường xuyên chơi đùa cùng nàng nữa. So với những vị hôn phu khác, thì nàng thích y nhất. Vì chỉ có Hiên Chi mới có khả năng đáp ứng hết tất cả yêu cầu quái ác của nàng mà thôi. Nhưng y lại phải tiếp quản quân nghiệp, phải thừa kế lực lượng hải quân phía tây, luôn bận rộn công vụ nên không thường đến chơi với nàng nữa. Mà mỗi lần gặp mặt, y cũng không còn ngây ngô cười xu nịnh nàng. Y biến thành một tướng quân nghiêm nghị, lạnh lùng và xa lạ.

Chính thời gian đó nàng gặp được Kim Thành. Hẳn nhe nhả khác với Hiên Chi, hẳn dịu dàng cũng khác với Hiên Chi. Nàng không sợ hắn lớn lên sẽ biến thành lạnh lùng như Hiên Chi nữa. Đối với người này, nàng có cảm giác sở hữu chứ không lo bị mất như Hiên Chi.

Giống như lúc này, khi nàng ngã bệnh liền có Kim Thành kề bên chăm sóc. Còn Hiên Chi, y ở đâu chứ? Có lẽ đang đứng trên con thuyền nào đó, giong gươm tuốt kiếm với bọn phản tặc. Mẫn Chi không thể nào nắm giữ được một người như Hiên Chi, nàng và hắn là ngang hàng. Nhưng cái mà Mẫn Chi muốn, phải là một người toàn tâm toàn ý chỉ dành ối nàng mà thôi.

Kim Thành đã có thê tử, nhưng hắn vẫn quan tâm đến nàng. Không cần biết hậu quả như thế nào, nhưng nếu nàng không thử một lần xác định tình cảm của hai người, thì Mẫn Chi không can tâm bỏ qua như thế.

Mẫn Chi quyết định uống cho say mèn, nàng đã gọi người đi báo cho Kim Thành biết. Chỉ có dùng rượu mới có thể khiến nàng có thêm dũng khí, mà cũng chỉ có vậy mới khiến hắn nói ra được lời thật lòng.

^ _ ^

Trong phòng công chúa còn có nhiều bình rượu lớn nhỏ khác nhau. Lạc Thiên biết nàng vẫn còn đau buồn sau cái chết của Triệu Đế, cộng với việc hắn quyết định tiên hạ thủ vi cường, triệt để cắt đứt tư tưởng của nàng đối với hắn. Mẫn Chi tuy bên ngoài thờ ơ, nhưng nàng lại bị dả kích lớn. Nàng ngã bệnh bỏ ăn, khiến hắn lo lắng vô cùng. Đối với tiểu nữ này, hắn chỉ hết lòng muốn bảo vệ nàng. Tình thế đã ép buộc hắn đến mức này, đau dài chi bằng đau ngắn, phải để nàng chết tâm đi thì tốt hơn.

Công chúa vẫn ôm lấy vỏ rượu không chịu bỏ ra. Tửu phẩm của nàng cũng thật là kém, hết la lối om sòm rồi đến làm nũng, nàng nháo nhào rồi sau đó lăn ra ăn vạ. Hắn phải đến đỡ nàng ngồi dậy. Công chúa mà nằm trên mặt đất thì còn thể thống gì.

-Vì sao không chọn bốn cung? – Nàng lại khóc lóc như mưa hỏi hắn.

Lạc Thiên cười khổ nhưng lại không thể nói ra. “Phụ hoàng của nàng vừa phong ta làm hoàng thúc. Chú và cháu thì có thể là mối quan hệ gì?” Nàng đột ngột kéo cổ áo hắn lại. Mẫn Chi đặt lên môi hắn một nụ hôn. Là nụ hôn cuồng dại vì men nồng, hắn không thể cảm nhận được gì ngoài vị cay của rượu trong miệng nàng.

-Các người đang làm gì vậy?

Một tiếng hét giận dữ vang lên ngoài cửa. Lạc Thiên và Mẫn Chi tách nhau ra, họ ngoái nhìn gương mặt đại biến của Hiên Chi. Y vừa đến và chứng kiến hết màn vừa rồi. Trước giờ thái độ ngưỡng mộ của Mẫn Chi đối với tên kia khá rõ ràng, nhưng Hiên Chi vẫn lơ đi, coi như đó chỉ là cảm xúc nhất thời của một đứa con nít. Nhưng đã đến mức này, nhìn bọn họ ôm ấp nhau trên đất, thì y đã hết mức chịu đựng rồi. Bông hoa mười mấy năm y vun trồng, đã bị ngắt đem cho người khác. Tất cả những bi thương, mất mát, lẫn cảm phần lần lượt hiện lên trên gương mặt Hiên Chi. Thế rồi y quay lưng bỏ đi.

Mẫn Chi kinh hoàng rời khỏi vòng tay của Lạc Thiên. Nàng muốn chạy theo Hiên Chi để hỏi y, “Vì sao lại tỏ vẻ đau đớn như thế?” Gương mặt lạnh lùng của y đâu mất rồi, tại sao sự bi thương của y lại khiến Mẫn Chi như bị đâm một nhát vào trong tim? Nàng muốn giải thích.

Nhưng có thể giải thích điều gì chứ? Nàng đã mất luôn kẻ cuối cùng ở bên cạnh mình. Mẫn Chi chưa bao giờ tưởng tượng đến một ngày mà Hiên Chi bỏ đi, không còn quan tâm đến nàng nữa. Bởi vì trước giờ, sự tồn tại của y cũng đương nhiên như hơi thở vậy. Mất y, nàng có chết ngay lập tức được không? Mẫn Chi nghẹn ngào, tiếng kêu động lại trong cổ không sao thoát ra được.:00: Nàng vấp ngã ngay bậc cấp. Y vẫn bước đi không quay đầu lại, cái bóng lưng quen thuộc càng lúc càng xa nàng.

“Hiên Chi”, chỉ có hai chữ đơn giản như thế cũng không thể nào cất nên lời. Mẫn Chi không thể thở được nữa, nàng ngắt đi.

87. Chương 86 : Hiểu Rõ Trái Tim Mình

Chương 86: Hiểu rõ trái tim mình

-Đau buồn và thất vọng hả? Chẳng đã bị bỏ rơi rồi. – Hồng Tụ lạnh lùng nói.

-Nàng nói cái gì vậy? – Lạc Thiên cười khổ.

-Đừng tưởng thiếp nhìn không thấy. Chẳng quan tâm nàng ta là thật lòng. Cuối cùng nàng ta lại theo bản năng chạy về phía người nam nhân khác. Chẳng rõ cuộc chỉ là một món đồ, vì không có được nên nàng ta mới cố chấp thôi. Người thật sự ở trong lòng nàng ta, từ trước đã là ...

Lạc Thiên giận dữ đập bàn, hấn trừng trừng nhìn Hồng Tụ. Nàng luôn tỏ ra lạnh lùng thờ ơ, nhưng kỳ thực đều tỉ mỉ chú tâm đến mọi thứ xung quanh. Ngưng Bích luôn tỏ ra tươi cười hiền thực, nhưng suy nghĩ và ngôn hành đều cực đoan vô cùng. Tỷ muội nàng, ai cũng đều trong ngoài bất nhất, khiến hấn thật đau đầu.

Mẫn Chi công chúa đã được bọn tỷ nữ chăm sóc. Ở trong hoàng cung Trọng Đạt, nàng dĩ nhiên được đối xử như thượng khách rồi. Sau đêm qua, cả Mẫn Chi và hấn đều hiểu rõ tình cảm trong lòng mình là gì, cả hai đều đã có hình bóng của kẻ khác chiếm giữ. Hấn bật cười, nắm tay Hồng Tụ đang giận dữ.

-Vi phu xin lỗi, không nên hung dữ với nàng.

Gương mặt băng lãnh đột ngột xuất hiện chút phấp hồng. Nàng bắt đầu giọt ngắn giọt dài. Lạc Thiên hoảng hốt lấy khăn tay chậm lại, nhưng hết giọt này đến giọt khác lại lặn xuống.

-Lạc Thiên là kẻ lừa gạt. Trước gạt muội muội sau đó lại gạt tỷ tỷ. Còn nói trong lòng chỉ có thể chứa được hai người, bây giờ lại chứa thêm một cô công chúa khác. Gạt người, lừa đảo, xấu xa.

Chứng kiến một phen khóc nháo như vậy, Lạc Thiên bất ngờ vô cùng. Sao nàng lại có được cái kiểu khóc như hài tử như vậy? Thật khiến hấn đại khai nhãn giới. So với vẻ hờ hững thường ngày, lúc này nàng mới đáng yêu kỳ lạ. Hấn dễ dàng nàng không khác gì đồ dành trẻ con. Vừa ôm vào lòng vừa luôn miệng hứa hẹn.

-Ta thề sau này sẽ không bao giờ dám động tâm với bất kỳ nữ nhân nào khác. Nhất định sẽ không còn ai khác nữa. Sau chuyện này chúng ta đi tìm Ngưng Bích nhé, một nhà ba người sống hạnh phúc suốt đời. Ngoan ngoan ... đừng khóc ... giống mặt mèo không đáng yêu.

-Không tin! Gạt người.

-Không có gạt mà.

-Lừa đảo

-Ta nói thật.

-...

Hồng Tụ nghiêm nghị mọi khi, nếu đã khóc rồi sẽ không dễ dỗ nín. Hấn phải tận lực ghi nhớ rõ điều này, không bao giờ để nàng thương tâm rơi lệ. Nếu không sẽ giống như tình cảnh ngày hôm đó, thức suốt một đêm tới sáng để dỗ dành. Cho đến khi nàng kiệt sức rơi vào giấc ngủ, hấn mới có thể nghỉ ngơi. Nữ nhân quả nhiên là họa thủy. Sao lại có thể tạo ra nhiều nước mắt đến như vậy?

^ _ ^

Ngày hôm sau, hấn gặp được Mẫn Chi. Mới vừa nhìn thấy hấn, nước mắt nàng lại tuôn rơi. Lại khóc, nữ nhân nào gặp hấn cũng đều muốn nhấn chìm hấn trong biển nước mắt. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Cầu công công đứng ở đằng xa, hấn hiểu ra cuối cùng Mẫn Chi cũng đã biết chuyện rồi.

Nàng nhào vào lòng hấn, đắm vào ngực hấn, tức tức nói.

-Tại sao? Tại sao người lại là hoàng thúc. Tại sao lại dẫu ta?

Vẻ thất vọng và hụt hẫng hiện rõ trong nàng. Hắn cười khổ, đã đến lúc không còn có thể bảo bọc nàng như một nam nhân được nữa. Bây giờ hắn là hoàng thúc của nàng, quan hệ của hai người đã biến thành ruột rà máu mủ. Hắn vuốt tóc nàng.

-Ta nhất định sẽ suốt đời bảo vệ Mẫn Chi. Vì vậy công chúa đừng khóc nữa nhé!

Một lời hứa cũng như lời nguyện, trời buột hắn cả đời này không thể vứt bỏ nàng, chỉ có thể ở bên cạnh, trông nom, chăm sóc nàng như một trưởng bối đáng kính. Mẫn Chi lại gào khóc to hơn. Nàng có thêm một người thân, nhưng lại mất đi một tình yêu.

^ _ ^

Hôm đó quả là một ngày bận rộn, hắn quyết định công cáo thiên hạ thân phận vương gia của mình. Mẫn Chi công nhận thân phận của hắn, các thiên kỳ thể gia ủng hộ nàng cũng công nhận hắn, thiên kỳ thể gia phương nam nghe theo chiếu chỉ của tiên đế cũng công nhận hắn, Thu Thủy vương hậu công nhận hắn, các vương tộc phía tây mà hắn có giao tình cũng không phản đối. Tất cả các bá quan văn võ trước giờ nghi ngờ sự ưu đãi của Triệu Đế, đến giờ cũng vỡ lẽ ra, không thể nghi ngờ gì về người này nữa. Hắn danh chính ngôn thuận trở thành Kim Thành vương gia của Triệu Đảo.

Vương gia xuất hiện, ngọc tỷ và di chiếu cũng sẽ xuất hiện. Đại cuộc có thể bình định được rồi. Trong lúc mọi người hân hoan tràn ngập hy vọng, thì chiến tranh lại xảy ra. Hai đội thủy quân khổng lồ nhất Triệu Đảo đã khai chiến với nhau. Càng bất ngờ hơn là kẻ tấn công trước lại là Hiên Chi. Tên này không lẽ do thất tình mà làm ẩu.

Thủy quân đánh nhau trời long đất lở. Liên quân tạo phản không phải ngày một ngày hai là có. Mà dã tâm của bọn họ là đã ngầm ngầm chuẩn bị từ lâu rồi. Lực lượng thuyền chiến gần cả trăm chiếc. Hải quân gần mấy chục vạn người. Cả vùng biển Trọng Đạt đều đặc kín chõ, không khác gì các chiến trận quy mô trên đất liền là bao.

Lạc Thiên đứng trên núi cao nhìn thế trận của hai bên mà đoán. Thế trận quá lớn đến không thể nào kiểm soát được nữa rồi. Các đảo nhỏ gần chiến trường đã bị chiếm giữ thành khu vực quân sự. Ngày nào cũng có đầu rơi máu chảy. Cả một khu vực khổng lồ bây giờ nổi đầy người chết và xác tàu. Biển cũng muốn bị nhuộm đen vì máu người đổ xuống. Hơi gió tanh tưởi bốc đi, lan ra xa.

Chỉ mới ba ngày mà trận đánh đã tiêu tốn một lượng quân phí khổng lồ, khiến cho đảo Trọng Đạt khánh kiệt. Ngay cả đảo Đa La chi viện cũng không thể cầm giữ được bao lâu. Mà điều đau đầu nhất là mục tiêu bảo vệ của họ, kinh đô lại không chịu tiếp tế. Liên lạc giữa hoàng cung và đảo Trọng Đạt đã hoàn toàn cắt đứt. Lạc Thiên nghiêng rằng, “Đây chắc chắn là ngu kế của Yến phi và đám chuột bọ phương bắc nghĩ ra mà thôi. Ốc nhỏ nghĩ ngắn, không nhận ra rằng nếu không tiếp viện cho tiền phương thì liên quân phía tây sẽ đánh tận vào đảo lớn trung tâm hay sao? Lúc đó đừng nói là ngại vàng, sợ rằng bộ quần áo trên người cũng không giữ được.”

-Bố Lai, ông nghĩ sao? – Lạc Thiên quay qua hỏi lão giả đứng bên cạnh mình.

-Là thế trận dàn ngang, trực tiếp dùng sức mạnh ngạnh đối. – Bố Lai Cầm Bằng lên tiếng bình luận. – Thế này chỉ nên xài khi binh lực áp đảo hơn người mới được. Nay sức mạnh hai bên ngang nhau, chẳng những đánh mất ưu thế tiến công, mà còn gây ra những tổn thất quá lớn. Nếu không phải lưỡng bại câu thương, thì cũng là không ngóc đầu dậy nổi.

-Không được, chúng ta không thể để mất đại quân Đa La. Tiêu diệt được đám liên quân phía Tây thì cũng không ngăn được những đám liên quân khác nổi lên. Hiện nay bọn họ vẫn đang toạ quan sơn hổ đấu. Một khi hai thế lực mạnh nhất mất đi. Thiên hạ sẽ đại loạn. Nếu muốn định thế cuộc, một thanh đao bén như Đa La phải giữ lại.

-Bẩm nhị công tử, nếu vậy phải bắt đầu từ việc ngăn hải quân Đa la sử dụng chiến thuật đầu lực này đi. Muốn chiến thắng, trước hết phải mưu lược, thứ hai phải ăn no. Cái bọn họ cần bây giờ là một quân sự, một nhà chiến thuật. Sau đó là một hậu phương vững mạnh, cùng với quân lương dồi dào.

Lạc Thiên liếc nhìn lão già trông có vẻ quái dị và gàn dở bên cạnh mình. Không thể nghi ngờ gì lão là một chỉ huy xuất sắc, một nhà chiến thuật tài ba đối với các trận thủy chiến. Không lẽ đại ca hắn đã đoán trước

Lạc Thiên sẽ gặp phải tình trạng này, nên mới phái Bồ Lai Cẩm Bằng đi theo giúp đỡ.

-Ông cầm lệnh bài của ta, đi đến chỗ chỉ huy của Đa La làm giám quân. Tiện thể giúp bọn họ một chút. Chuyện hậu phương cứ để ta lo.

-Tuân lệnh công tử.

Bồ Lai Cẩm Bằng đã lâu lắm mới được phái ra chiến trường, tâm trạng không tránh khỏi kích động, bật cười mấy tiếng to. Chưa gì lão đã thấy nhớ mùi đạn pháo, tiếng va chạm của binh đao rồi. Không ngờ, đến lúc tuổi già này lại còn có dịp được phái ra trận. Đầu quân cho nhà họ Thành, quả nhiên là quyết định sáng suốt nhất trong đời của lão.

Tướng quân trên năm mươi vẫn có thể lập chiến công. Sau trận Trọng Đạt, tên tuổi lão lại một lần nữa uy chấn khắp nơi. Lưu danh vào sử sách, là một trong năm mươi nhân vật vĩ đại nhất của thời kỳ Lập Quốc Ký.

88. Chương 87 : Trở Lại Kinh Đô

Chương 87: Trở lại kinh đô

Đảo Lớn trung tâm của Triệu Đảo là nơi đặt kinh đô, chỗ ở của thiên tử, đồng thời là cái địa bàn thứ hai của Lạc Thiên ở đất nước này. Hắn có được sự trợ giúp của Thỉnh Phong các, Khất cái hội, nên dễ dàng trở về căn cứ của mình ở Bàn Tơ phố. Hắn vừa là vương gia, vừa là huynh đệ kết nghĩa với Tam Anh, những chủ nhân của Bàn Tơ phố, thế lực đã vững chắc một phương.

Khinh Trần sau nhiều tháng bôn ba khắp nơi với hắn, trở về Bàn Tơ phố vui mừng khôn xiết. Dù sao nơi đây cũng là nhà của y. Lúc ở nhà thì muốn được đi khắp chân trời bốn bể, nhưng khi xa nhà thì chỉ muốn quay trở về, là con người, ai cũng vậy. Mục đích của Lạc Thiên khi trở về kinh thành lần này cũng thật là đơn giản, ‘đoạt lấy quyền lực trong triều đình’. Có như vậy, hắn mới có thể chủ trì đại cuộc, dốc toàn lực cho trận chiến ở đảo Trọng Đạt được.

Có sáu người tụ tập trong căn phòng kín, xung quanh cảnh giới nghiêm ngặt không cho ai bén mảng lại gần. Tất cả bọn họ đều tùm đầu, chăm chú nhìn vào cái bản đồ kinh thành.

-Các thiên kỳ thế gia tập trung về hoàng cung, chủ yếu được phân bố ngụ ở Thiên cung, vốn là hành cung chỉ sử dụng cho người trong hoàng tộc, từ thời của Ngọc Anh công chúa thì bị bỏ trống đến nay. – Một Châu Bình chỉ tay vào bản đồ báo cáo.

-Bọn chúng cũng thật ngông cuồng, dám kéo đến đây chiếm chỗ của lão tử như vậy. – Lạc Thiên bật cười khinh miệt.

-Huynh đệ, chẳng những chúng đến chiếm chỗ của ngươi, còn mang theo binh lực hùng hậu, chiếm hết toàn bộ khu phía bắc của kinh thành rồi. Người dân sống ở đó đều bị đuổi đi nơi khác, dân oán khắp nơi. – Khinh Trần thêm vào. Y đã là huynh đệ của Lạc Thiên, dĩ nhiên suốt đời cũng không bội bạc. Tiếng xưng huynh gọi đệ này không thể đổi khác được.

-Thế lực của bọn chúng rất hùng hậu, dù có dốc hết Bàn Tơ phố cũng không đủ để chống lại. – Lôi Hải lão đầu lên tiếng.

-Hay là dùng mỹ nhân kế. Chúng ta cho Diễm Hồng viện tiến vào doanh trại, hạ độc bọn chúng. – Mẫu Đơn chen ngang.

-Mẫu Đơn tỷ tỷ, như vậy thì cực nhọc cho tỷ muội Diễm Hồng viện quá. Tất cả các nàng đều là nữ nhân của lão bản ta đây. Thật không cam tâm đưa mọi người đi mạo hiểm. – Lạc Thiên mỉm cười trêu chọc.

Bốn chữ ‘nữ nhân của ta’ khiến Mẫu Đơn bất giác đỏ mặt. Nàng vẫn nhớ đến nụ hôn cấp cứu ngày đó của hắn. Làm nàng vừa giận vừa không thể nào quên đi được. Khinh Trần trở về khiến nàng rất cao hứng,

nhưng sự xuất hiện của Lạc Thiên lại càng làm nàng vui vẻ hơn. Bao ngày qua nụ cười cao ngạo của hân làm nàng không cách gì quên được. Nàng cần phải xác định rõ hân bây giờ trong lòng nàng là gì.

-Nhưng cách bỏ độc của tỷ tỷ cũng thật không tệ. Như vậy đi, Mộc Châu Bình, người nhấn lại với Đặng Đồ Sơn đường chủ, đám quân binh phía bắc đó giao hết cho hân. Chỉ cần đừng độc chết người, thuốc mê hay thuốc xổ tuy hân định đoạt.

-Dạ vâng, nhị công tử.

Châu Bình vừa nói xong liền búng mình bay đi mất. Lôi Hải cùng Mẩu Đơn thất thần nhìn theo bóng người vừa mất tăm, quả thật là kinh công thượng thừa. Người bên cạnh Lạc Thiên đều là ngoạ hổ tàng long.

-Nhưng còn cấm vệ quân bảo vệ kinh thành. Họ sẽ không dễ dàng cho chàng tiến vào cung như vậy được. – Hồng Tụ này giờ mới đưa ra ý kiến của mình, nhưng lại nói ra được vấn đề trọng yếu nhất.

-Thứ nhất là ta có ngọc tỷ và chiếu chỉ, danh chính ngôn thuận là vương gia của Triệu Đảo này. Ta muốn vào hoàng cung, thì có lý gì mà ngăn cản được. Nếu Yến phi ngoan cố ... – Hân kéo dài ra một chút. - ... thì ta đành phải mạnh tay. Đừng tưởng ta không có binh quyền.

-Huynh đệ, ý của người là...

- Binh đoàn tinh nhuệ và có quân số đông nhất kinh đô. Tuy chưa từng đánh trận nhưng không phải là giá áo túi cơm. Kinh Trần huynh, phiên huynh tìm dùm đệ bọn họ hiện nay đang ở đâu.

Có binh đoàn nào mà lại không ai biết bọn họ đang ở đâu được hả. Dĩ nhiên là có. Binh đoàn Tây Viên quân tuy thuộc hạng đông người nhất ở kinh đô này, nhưng ngoài việc mỗi tháng phải cấp quân phí thì cơ bản không ai còn nhớ đến họ. Thậm chí thống lãnh của họ là ai, hiện nay họ đang làm gì, ở đâu cũng không ai quản.

Gần đây nhất, thống lãnh của họ là Hộ Sứ tướng quân. Nhưng từ khi tướng quân được khâm điểm trở thành ngự sứ, thì mọi người lại quên đi mất sự tồn tại của Tây Viên quân. Chỉ không ngờ đến Lạc Thiên trong thời gian ngắn đã cải tạo triệt để quân đoàn này. Huấn luyện ra một dàn phó tướng có năng lực để điều hành. Dù vắng đi thống lãnh cũng có thể tự mình hoạt động. Cách phân quyền này cũng giống như cơ chế quản lý của Bách Hoá phường, gắn chặt lợi ích của hân vào lợi ích chung của mọi người, ai nấy cũng sẽ tự nguyện trung thành với hân.

^ _ ^

Ngày hai mươi hai tháng bảy, đúng thất đầu của Triệu Đế thì Kim Thành vương trở về. Nào ngờ cửa hoàng cung đóng chặt, Yến phi nhất quyết không cho vương gia vào cúng tiên hoàng. Thậm chí còn giả truyền thánh chỉ không công nhận thân phận vương gia. Kim Thành vương sử dụng ngọc tỷ và chiếu chỉ để hiệu triệu quân đội. Tây Viên quân vốn là thân binh của ngài tập trung bao vây hoàng cung, chỉ một ngày một đêm đã công phá cổng hoàng thành. Lần đầu tiên kinh thành Triệu Đảo xảy ra biến động lớn như vậy.

Người mà bao nhiêu lâu nay người dân chờ đợi, quan viên mong ngóng đã xuất hiện. Trong hoàng tộc hiện nay, không phải do hân đứng đầu thì là ai. Triều đình chia năm xẻ bảy cuối cùng đều tụ về một mối. Thiên kỳ thế gia phương bắc tụ tập trái phép ở kinh đô cũng bị ép phải lui về đảo quốc của mình. Yến phi bị truất phế khỏi ngôi thái hậu. Triệu Quang Long vẫn giữ nguyên ngôi thái tử, mà người đăng cơ lại chính là Mẫn Chi công chúa. Nữ hoàng mười sáu tuổi dù sao cũng đáng tin hơn hoàng đế bảy tuổi nhiều. Với sự ủng hộ hết mình của Kim Thành vương, người dân tin rằng sóng gió sẽ qua đi, một thời đại mới tươi sáng sẽ mở ra cho họ.

Đáng tiếc là thời điểm đó, tin chẳng lành từ tiền tuyến lại đổ về. Hiên Chi vương tử thất trận bị bắt. Đa la quân phải lui về năm trăm hải lý. Liên quân phía tây đã đánh chiếm được Trọng Đạt đảo rồi.

-Hoàng thúc, xin người hãy cứu y. – Mẫn Chi ôm lấy chân Lạc Thiên mà khóc ngất.

Hân vô cùng đau lòng, không thể chịu đựng được.

-Dĩ nhiên ta sẽ nghĩ cách cứu y. Công chúa ... à không, người bây giờ đã là nữ vương, phải có phong phạm một nữ vương. Không thể quỳ khóc lóc ở đây được.

Hắn kéo nàng đứng dậy. Mẫn Chi dường như mất hết sức, đứng còn không nổi, vì vậy hắn phải bế nàng lên, đi về cấm cung. Khi đó bọn họ đang ở Trường Hành bàn việc quân cơ, trước mặt có khoảng ba mươi trọng thần trong triều. Tất cả đều như hoá đá trước tình cảm thân mật của họ. Mọi người đều im lặng, không nói được tiếng nào, nhưng bọn họ lại đưa mắt nhìn nhau, trao đổi những ánh nhìn khó hiểu.

^ _ ^

-Hong Tự! – Hắn khẽ gọi.

Nàng từ trong đêm tối xuất hiện, như một cái bóng lặng lẽ.

-Mỹ Hà cung chỉ cần nhận được cái giá xứng đáng sẽ thay người ra tay đúng không? – Hắn hỏi.

-Đúng vậy. Không chỉ giết người, trả thù, bắt cóc ... mà bất cứ việc gì cũng làm.

-Ta muốn mời tam đại cao thủ của Mỹ Hà cung thì phải làm như thế nào?

-Thiếp có thể liên lạc được. Nhưng việc gì lớn đến nỗi cần đến ba người. Chỉ cần một trong số họ cũng có thể giết được cả quốc gia rồi đấy. – Hồng Tự kinh ngạc.

-Chỉ là ta rất gấp rồi. Ta muốn kết thúc nhanh để cả nhà ba người chúng ta đoàn tụ. – Hắn mỉm cười.

^ _ ^

Thanh Thiên cung hiện nay chính là chỗ ở của Kim Thành vương. Người này quyền cao chức trọng, hơn nữa lại là yếu nhân quan trọng nhất Triệu Đảo bấy giờ. Vì vậy Thanh Thiên cung luôn trong tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt, cao thủ hộ vệ xem ra có phần còn đông hơn chỗ ở của nữ hoàng. Bởi vì nữ hoàng thậm chí còn coi trọng mạng sống của hắn còn hơn mình.

Ám khí đột nhiên phóng thẳng về phía Lạc Thiên đang ngồi sau thư án. Keng một tiếng, ám khí bị đánh bật ra. Hắn ngạc nhiên nhìn bóng đen dần định hình thành người trong bóng tối. Hắc y nhân bịt mắt, chỉ chừa ta một đôi mắt âm u lạnh lẽo. Sau lưng Lạc Thiên, Hồng Tự cũng xuất hiện, gương mặt nàng hiện lên vẻ căng thẳng nghiêm trọng. Bởi vì nàng biết mình vốn không phải đối thủ của hắc y nhân. “Kẻ này rất nguy hiểm, vì sao tướng công lại muốn mời y tới?”

-Phản đồ to gan, đã tự ý bỏ đi mà còn lớn mật phát hiệu mời ta tới. Xem ra ngươi chán sống rồi. – Tiếng nói lạnh lùng, âm u như vọng tới từ cõi u minh.

Lạc Thiên mừng rỡ đứng dậy, chấp hai tay hành lễ hân hoan nói.

-Tại hạ là Kim Thành, lần đầu gặp mặt thật là hạnh ngộ. Chẳng hay các hạ là ...

-Đó là Tuyệt Tâm, đại sư huynh của bọn muội. – Hồng Tự trả lời giúp. Nàng vẫn không ngừng cảnh giác nhìn Tuyệt Tâm đề phòng.

“Hạnh ngộ?” Tuyệt Tâm chớp mắt nhìn nam nhân trước mặt mình đánh giá. Y cơ bản không có võ công, chẳng lẽ não cũng bị tàn khuyết không suy nghĩ được. Chưa bao giờ có ai gặp được sát thủ mà gọi là hạnh ngộ cả.

-Vô Ảnh, người gọi ta đến chẳng lẽ không sợ chết? – Tuyệt tâm lên tiếng.

-Không phải, là ta nhờ nàng gọi các hạ đến. Kim Thành có ba việc muốn nhờ người của Mỹ Hà cung.

-Ba việc? Người cũng thật tham lam. Chỉ không biết người có đủ tiền để trả không?

-Chắc các hạ đến được đây, tự nhiên cũng biết nơi đây là đâu, ta là ai. Các hạ nghĩ ta có khả năng trả nổi không?

Đôi mắt trong bóng đêm liếc nhìn Hồng Tự, sau đó nhìn về phía nam nhân mạnh mẽ kia. Y còn nhớ năm xưa tỷ muội song sinh Vô Ảnh, Vô Lệ đầu nhập Mỹ Hà cung là vì lý do gì. Các nàng chỉ có một tâm nguyện, giết chết Hồng Cảnh hoàng đế. Nhưng bao năm qua cung chủ vẫn chưa thành toàn cho bọn họ. Vô Ảnh bỏ đi, chắc chắn là vì nàng đã tìm ra được cách thực hiện quyết tâm của mình. Mà lý do quan trọng hơn, nàng đã tìm được một ngọn núi lớn để dựa rồi. Kim Thành vương, người đứng đầu Triệu Đảo hiện nay, hoàng thúc của nữ hoàng. Quả thật có cái giá nào mà hắn không trả nổi đâu.

-Nói đi. – Tuyết Tâm lạnh lùng lên tiếng.

-Thứ nhất, đem Hiên Chi vương tử từ trong tay liên quân phía tây về đây.

-Hử chỉ là một vương tử nhỏ nhoi. Giá là số vàng đủ làm khảm một tàu chiến.

Lạc Thiên nhướng mày, khẩu khí thật không nhỏ. Nhưng nếu y chỉ ra giá nhờ địa vị của đối phương thì là quá nhẹ tay rồi. Nếu là Lạc Thiên, đệ nhất gian thương, hẳn sẽ ra giá dựa vào mối quan hệ của đối phương kia. Bởi vì có những người đối với ta chẳng đáng một xu, nhưng có những người đáng giá bằng cả thế gian này cộng lại. Bất quá, hẳn không muốn khai sáng cho Tuyết tâm về phương diện định giá này.

-Bắt cóc Lăng Tiểu Nam về đây cho ta. – Lạc Thiên đưa tiếp yêu cầu thứ hai.

-Một tên thương gia nhãi nhép, giá là một thuyền hàng đầy vàng.

-Thứ ba, mạng của cung chủ Mỹ Hà cung.

Ngay cả sát thủ vô tình như Tuyết Tâm mà cũng bị hấn làm cho hoảng sợ. Hồng Tụ thì đưa đôi mắt kinh hoảng nhìn Lạc Thiên.

-Giá là một toà thành đầy vàng. Chúc cung chủ cho người, và tự do cho tất cả huynh đệ tỷ muội các người.

Lạc Thiên tự động đưa ra giá cho yêu cầu thứ ba này. Qua Hồng Tụ, hẳn biết được toàn bộ Mỹ Hà cung đều kinh sợ cung chủ như thế nào. Bọn họ đều bị lão đánh đập hành hạ từ nhỏ cho đến lớn. Chịu biết bao nhục hình tra tấn mới có được những sát thủ nhất đẳng như hiện nay. Tất cả đều căm hận lão. Cách giáo dục không tình không nghĩa của lão nuôi lớn những kẻ không biết sợ, không có từ bi, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ là trên hết mà thôi.

Tuyết Tâm đột nhiên cười lớn. Lạc Thiên đã nhắc cho y nhớ nhiều điều. Sự căm hận đối với Mỹ Hà cung, đối với Kỳ Bất Quái. Và hơn hết, nhắc y nhớ, y đã là đệ nhất sát thủ từ lâu rồi. Không có ai mà Tuyết Tâm không thể giết, chỉ cần trả đủ giá là được. truyện copy từ

-Ba yêu cầu của người. Ta nhận! – Trong giọng nói của y không nén được một chút cao hứng.

Tuyết Tâm nhắm mắt lại, bóng đen chỉ còn là bóng đen. Có lẽ, y đã đi mất rồi.

89. Chương 88 : Số Phận Của Nữ Nhi

Chương 88: Số phận của nữ nhi

Nữ nhi được sinh ra trên đời, dù hoàn cảnh có khác nhau, nhưng số phận bắt buộc họ chỉ có thể nương nhờ vào nam nhân để sống mà thôi. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Phải chăng số mệnh của họ bị trói buộc, không thể vượt ngoài thứ gọi là tam tòng tứ đức này?

Nàng may mắn sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc. Cùng lúc chào đời với nàng, còn có một vị thân ca ca song sinh. Hai người cùng tuổi nhưng không cùng mạng. Ca ca là đứa trẻ được cả gia tộc chờ mong, tương lai hiển hách tươi sáng, được hết thảy mọi người yêu thương. Còn nàng chỉ là một cái bóng không ai nhìn thấy mà thôi.

Y xuất hiện rạng ngời như nắng sớm, là bằng hữu của ca ca. Vì vậy y thường hay ghé nhà nàng chơi. Chỉ có y là ngay lập tức nhìn thấy nàng, dù nàng có là một cái bóng lạng lẹ, hay nàng vẫn thường trốn lấp ló ở trong góc khuất. Cuối cùng, đã có một người có thể nhìn vào chính bản thân nàng rồi.

Nàng tương tư. Mỗi lần gặp gỡ, đều không tự chủ đôi mắt nhìn theo cười khi cùng ca ca đánh cờ. Y hôn hờ khi cùng ca ca luyện kiếm. Y hạnh phúc khi đoạt được miếng bánh từ trong miệng ca ca. Bởi vì nàng nhìn y rất nhiều, nên nàng biết, người trong mắt y chỉ có ca ca. Không sao, chỉ cần y vui vẻ, y chịu nhìn cái bóng như nàng là được rồi. Mặc dù, đó chỉ vì nàng có dung mạo giống hệt ca ca.

Hôm đó, do nàng nhìn thấy ca ca lén lút đi kỹ viện nên đi theo rình. Thì ra ca ca chỉ thích nữ nhân. Ca ca lừa gạt y, vì y là một vương tử quyền cao chức trọng, là người sẽ mang lại thương vụ lợi nhuận khổng lồ cho Lăng gia. Ca ca bị người khác ám sát, chính mắt nàng nhìn thấy đại ca bị nữ nhân đó đâm một nhát vào cổ họng. Xác ca ca rơi xuống biển rồi mất tăm.

Lăng gia đại biến. Nàng vốn không biết trách nhiệm của ca ca trong gia tộc lại quan trọng đến vậy. Không biết rằng Lăng gia chỉ là cái vỏ rỗng không, chính vì có ca ca vất vả chống trụ, nên mới có thể duy trì vẻ ngoài hào nhoáng của gia tộc. Nàng chỉ biết trách ca ca vì sao lừa gạt y. Nhưng lại không nghĩ đến ca ca phải ép mình làm điều trái nguyện ý, chỉ vì gia tộc khổng lồ này. Tất cả đều là lũ vô dụng, chỉ biết trông chờ vào ca ca thôi. Và nàng cũng nằm trong số những cái vô dụng đó.

Đến khi mất đi rồi mới biết hối tiếc, “Ca ca, muội xin lỗi chỉ biết trách huynh.”

Nàng thương nhớ ca ca nên đem áo khoát của ca ca mặc lên người, cảm nhận mùi hương quen thuộc của ca ca, thấy mình vẫn được bảo vệ như thời thơ ấu. Y xuất hiện ở cửa phòng nàng, sưng sờ nhìn nàng. Sau đó nước mắt y lăn dài thành dòng. “Nam nhi đổ máu không rơi lệ.” Phải là bi thương cỡ nào, mới khiến một nam nhân chảy nước mắt được đây.

Y quỳ sụp xuống ôm lấy chân nàng, và gọi tên “Lăng Tiểu Nam”. Nàng chưa chút cúi đầu nhìn y, sau đó nàng cũng quỳ xuống ôm lấy y. Từ ngày hôm đó, Lăng Tiểu Nhi biến mất, chỉ còn lại đại đương gia Lăng Tiểu Nam mà thôi. Bởi vì cả gia tộc cần Tiểu Nam, bởi vì y cần Tiểu Nam. Cho nên nàng mới biến mất, để cho đại ca được sống.

Nàng mặc bộ bạch y của ca ca, cột tóc cao giống ca ca. Y gọi nàng là Lăng Tiểu Nam, toàn bộ người trong gia đình đều chấp nhận nàng là Lăng Tiểu Nam. Bởi vì tất cả họ đều cần một đương gia chống đỡ hết mọi việc. Mà nàng thật đúng lúc, có gương mặt giống hệt ca ca.

Y bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình thường, không ai nhìn ra được đằng sau vẻ ngoài bình thường đó là một sự điên cuồng như thế nào. Y có thể lấy kiếm của mình cắt cổ tay nếu nàng có lời nói hay ngôn hành nào đó không giống đại ca. Chỉ cần một giờ không thấy nàng, y sẽ ngay lập tức phát rồ lên đi tìm. Y không thể rời xa nàng, mà nàng cũng không thể rời xa y. Nếu không có Lăng Tiểu Nam, y sẽ chết. Nếu y chết, Lăng Tiểu Nhi cũng sẽ chết theo.

Mỗi ngày ở bên cạnh y đều là những ngày tra tấn. Mọi người xung quanh nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ quái. Đệ nhất kiếm khách Hạo Chi anh tuấn siêu phàm được người người ngưỡng mộ như thế nào? Cái đuôi Lăng đương gia leo đẹo theo y như thế nào? Người ngoài chỉ nhìn thấy Lăng gia đang bám theo địa vị vương tử của y. Chỉ nhìn thấy Lăng Tiểu Nam âm dương quái khí, nhìn giống nường nường khang như thế nào. Nàng làm sao có thể biến thành một nam nhi cho được, bởi vì sinh ra đời nàng đã là nữ nhi rồi.

Khi không có ai, y sẽ dành cho nàng anh mắt trĩu mến, cử chỉ thân mật. Nhưng tất cả là đều dành cho ca ca, không phải cho nàng. Nàng mãi mãi cũng chỉ là cái bóng của ca ca mà thôi. Đây chính là sự trừng phạt ông trời dành cho nàng. Bởi vì nàng đã giành lấy cuộc đời của ca ca.

^ _ ^

Lạc Thiên trợn mắt nhìn nữ nhân bị trói gô trên sàn, miệng còn nhét giẻ. Nàng không bới tóc, mặt cũng không trang điểm, trên thân chỉ còn trung y. Rõ ràng là bị người ta bắt lỗi từ trên giường xuống.

-Người đem cho ta ai đây?

-Lăng Tiểu Nam. – Tuyết Tâm trả lời.

-Lăng đương gia bên cạnh Hạo Chi vương tử, người chắc chứ? – Lạc Thiên nghi ngờ hỏi lại.

-Đúng vậy, ta đã như lời hẹn, hoàn thành hai yêu cầu của ngươi. Hãy chuẩn bị cho đủ số vàng, ngày mai ta sẽ lấy. Còn có yêu cầu thứ ba... – Y cười gằn. – ...có lẽ cần một chút thời gian chuẩn bị.

Sau đó, dường như hài lòng với chính mình, Tuyết Tâm lắc mình bỏ đi. Lạc Thiên rón rén đi đến gần nữ nhân bị trói chặt như đòn bánh. Hắn giật cái giẻ trong miệng nàng ra, ngay lập tức Lăng Tiểu Nhi luôn miệng quát mắng.

-Hỗn đản, người ti bỉ, người đê tiện, người hạ lưu. Lại dám chơi trò ám toán bắt ta về đây. Cầu trời cho người mau lọt vào tay Hạo Chi, để huynh ấy băm người thành mảnh vụn cho cá ăn.

-Đúng là giọng nói của Lăng Tiểu Nam. – Lạc Thiên nhướn mày nhận xét. – Làm ta cứ ngỡ Hạo Chi là cái loại gì đó đoạn tụ trong truyền thuyết, thì ra là không phải, thật thất vọng.

-Huynh ấy là gì thì có liên quan gì đến người. Tên chết bầm, không đáng cho cá ăn, người phải đáng vị trợn với ngũ độc tán, hoá thi dịch ... để biến mất không còn dấu vết trên cõi đời này.

-Đúng là điêu ngoa chanh chua. Đừng nói như ta là người xấu vậy nha. Bây giờ các người mới là phản tặc đó. Còn tên Hạo Chi của người, đừng tưởng như y tốt đẹp lắm. Trước đó bắt cóc Ba Thuỷ Hành rồi dùng hình giày vò ông ta đến chết. Sau đó còn bắt Hiên Chi vương tử rồi chặt mất một tay của y. May cho người là rơi vào tay ta. Nếu lọt vào tay Mẫn Chi thì người còn sống không bằng chết. Hạo Chi của người chắc chắn đã định kết cục không được tốt rồi.

-Là người mới không được tốt, tên mất dơ mỗ chuột. Cả tổ, cả tông, cả dòng họ người đều không được tốt ...

Ngay lập tức Lạc Thiên nhét giẻ lại vào miệng nàng ta, phẩy tay cho người khiêng xuống mật lao giam giữ.

-Haizz ... ta không thể độc ác chặt ngón út của nàng gửi cho Hạo Chi được. Xem trên người nàng còn có tín vật gì không, rồi gửi cho liên quân phía tây đi.

-Dạ tuân lệnh vương gia. – Một tên mật thám đại nội cúi mình nhận lệnh.

Hiện nay, trong ngoài của Triệu đảo hầu hết đều rơi vào trong tay Lạc Thiên rồi. Nữ hoàng của hắn, đứa cháu yêu của hắn bây giờ không còn tâm trí nào mà để tâm đến việc khác nữa.

^ _ ^

Đích thân Mẫn Chi bưng chén thuốc đi vào Nghinh Dương cung. Trong phòng tối om, đồ đạc rơi vỡ tán loạn. Bởi vì Hiên Chi không để bất cứ ai tới gần y hết, nên toàn bộ tỷ nữ, thái giám trong Nghinh Dương cung đều đi ra ngoài, không ai dám vào đây dọn dẹp. Mấy ngày nay, người đi ra vào căn phòng này mà còn chưa bị ném trúng bị thương chỉ còn nàng thôi.

Nghe tiếng bước chân, một cái bình lọ cổ bị ném vỡ ngay trước mặt nàng. Mẫn Chi không hề ngần ngại, bước tiếp về phía trước. Một cái gối tiếp tục bay tới, nhưng nàng kiên quyết lấy thân mình che không cho chén thuốc bị đổ. Nàng đã nhìn thấy người nằm trên giường, y cũng đã nhìn thấy nàng. Hiên Chi bực dọc đặt cái ghế đôn xuống. Y quay mặt đi, không nhìn Mẫn Chi.

Nàng mỉm cười, cảm thấy khí lực của y cũng thật lớn, tuy bị trọng thương không đi nổi, nhưng vẫn có sức nhắc được cả cái ghế đôn ném người ta.

-Hiên Chi, đến giờ uống thuốc rồi nè! – Nàng nhẹ nhàng gọi.

Y vẫn không quay lại nhìn nàng. Chuyện y giận dữ không đơn giản bỏ qua cho nàng như thế. Mẫn Chi bưng chén thuốc tới sát bên giường. Nàng ngồi bên cạnh y, không dám để chén thuốc xuống, vì như vậy y sẽ lại hất đổ ngay. Mẫn Chi đưa chén thuốc tới miệng, cường ngạnh ép y uống cho bằng được. Hiên Chi vùng vẫy, nhưng không thể chống cự lại nàng. Hôm trước y vùng vẫy khiến chén thuốc nóng đổ vào lên người. Toàn thân y đều là vết thương bị tra tấn, thuốc nóng đổ vào thì kẻ bị đau rất chỉ có mình y mà thôi.

Thấy Hiên Chi uống xong hết chén thuốc, nàng cười tươi vui vẻ, còn y thì đưa đôi mắt căm hờn nhìn nàng. Tiểu nữ ngu ngốc không biết chăm sóc là gì, chỉ biết dùng cường quyền ép người khác làm theo ý mình cho bằng được. Mỗi lần được như ý, nàng liền mỉm cười đắc thắng. Nụ cười rực rỡ mà y nguyện suốt cả đời này bảo vệ là đây. Nhưng y không thể ở bên cạnh nàng được nữa.

Chuyện giữa nàng và Kim Thành vương thì ra chỉ là một bi kịch trong hoàng tộc. Đến nay bọn họ đã là chú chú, cháu cháu thì y còn ngại thứ gì. Thứ Hiên Chi ngại chính là sự vô năng của mình. Bị kích động điều khiển lý trí nên mới nhận lời đơn đả độc đấu với Hạo Chi. Kết quả chẳng những thất bại, bị bắt giữ, còn bị gã chặt một cánh tay gửi về nhà đòi tiền chuộc. Hiên Chi thà mình bị tra tấn cho đến chết đi còn hơn được cứu về như thế này, nhục nhã nằm trước mặt nàng. Y đã không còn đủ tư cách để bảo vệ nụ cười của nàng được nữa.

-Hiên Chi! – Nàng run rẩy gọi. – Xin hãy nhìn ta một chút đi. Xin hãy nói với muội một lời thôi.

Nàng sụp xuống quỳ bên cạnh giường y, nắm lấy bàn tay còn lại của y.

-Làm ơn hãy tha lỗi uội, Hiên Chi. Là muội ngu ngốc chưa bao giờ quý trọng những người bên cạnh. Từ nhỏ muội đã luôn ý mình là công chúa nên mọi người đều phải phục tùng mình. Nhưng khi huynh tiếp quản quân nghiệp, thì lại không còn thường xuyên ở bên cạnh muội nữa. Không còn hay cười với muội nữa. Muội đã yếu lòng mà phản bội huynh. Xin lỗi! Hãy tha thứ uội đi.

Nàng khóc như mưa dầm thảng sáu. Mỗi giọt, mỗi giọt đều thấm vào trong tim y, xát muối vào vết thương y. Hiên Chi nhiều năm phấn đấu như vậy là vì cái gì? Chẳng phải để vì muốn có thể xứng đáng với nàng, sớm có đủ sức mạnh để bảo vệ nàng sao. Y giằng tay khỏi tay nàng, ôm lấy bả vai bên trái, nơi cánh tay không còn nữa. Vết thương lại hành hạ y nữa rồi. Hiên Chi quay mặt vào phía trong, một giọt lệ tràn ra khỏi khoé mắt.

90. Chương 89 : Ra Trận

Chương 89: Ra trận

Bởi vì Lăng Tiểu Nhi bị Tuyệt Tâm bắt cóc ngay trên giường ngủ, nên đám mật thám đại nội không thể tìm được thứ gì có thể gửi về cho Hạo Chi. Cuối cùng họ gửi cho y một xấp vải trắng dài thật dài. Lâm đại vương và Tùng đại vương không hiểu rốt cuộc xấp vải đó có ý nghĩa gì. Nhưng Hạo Chi thì như điên lên. Y vùng kiếm giết hết toàn bộ người có mặt trong phòng. Tùng đại vương được Lâm đại vương bảo vệ nên có thể lui ra ngoài.

-Hạo Chi, người điên cái gì vậy? – Tùng đại vương là cha đẻ của Hạo Chi, nhưng lão cũng không ngờ có ngày y không nương tay tấn công cả mình.

-Rốt cuộc tấm vải ấy có nghĩa là gì? Tại sao triều đình lại gửi cho con? – Lâm đại vương vẫn cầm đao thủ thế đề phòng y.

-Bọn chúng đang giữ Tiểu Nam, phải mau chóng đi cứu đệ ấy. – Hạo Chi gầm bầm.

Sau đó y lao ra khỏi phòng, thậm chí còn không để ý nhị vị đại vương vào trong mắt. Bọn họ ngẩn ngơ nhìn bóng dáng y bỏ đi, chẳng thể hiểu nổi việc gì đang xảy ra. Hạo Chi trước giờ luôn điềm tĩnh nho nhã, không ngờ lúc cuồng phát lại kinh khủng như thế này. Nhưng y lại là vương tử thừa kế của Tùng đại vương. Lâm đại vương lại không có con, nên sau này Lâm tộc cũng phải dựa hết vào đứa cháu trai duy nhất này. Bọn họ sợ dĩ lân này nổi loạn, cũng chỉ vì muốn tạo dựng cho y một sự nghiệp thiên thu vạn đại. Nhưng sao có thể yên tâm, nếu người thừa kế bọn họ mong chờ lại có tâm lý bất ổn như thế này.

Tùng Hạo Chi kiên quyết tiến công sâu hơn vào nội hải. Nhị vị đại vương dù cố gắng khuyên ngăn vẫn không được. Y đã chuyển qua thuyền tiên phong, dẫn đầu áp sát đảo Đa La. Đây là phòng tuyến cuối cùng rồi, vượt qua đảo Đa La đã có thể tiến công vào kinh đô. Đội hình vững mạnh bị phá vỡ, nếu như đoàn thuyền phía sau không kịp tiến theo thì toàn bộ liên quân sẽ bị ngắt đôi. Vì vậy dù bất đắc dĩ, toàn bộ liên quân cũng phải dâng lên để liên kết với thuyền dẫn đầu. Bọn họ đã di chuyển quá xa căn cứ, sau lưng đội hậu viện không cách nào theo kịp.

^ _ ^

Lăng Tiểu Nhi căm thù nhìn kẻ địch không đội trời chung của mình. Nàng hiện bị tổng giam trong nhà lao, bốn phía đều là song sắt, nếu không nàng đã nhảy ra, quyết ăn thua đủ với tên đòi bại trước mặt mình.

-Người nhìn đủ chưa? – Nàng giận dữ hét to.

Lạc Thiên giạt mình, dời ánh mắt nhìn khuôn mặt giận dữ đỏ hồng của Tiểu Nhi.

-Ta nói cô nương người, tuổi còn đang phát triển, có sao lại ép uống mình như vậy. Nếu không nhờ đám mật thám quá quắc lấy mất dải bạch lăng kia, ta cũng không biết là dấu phía sau đáng vẻ thiếu niên lại là thân hình hấp dẫn như thế này.

Tiểu Nhi giật mình vì câu nói nửa đùa nửa thật của hắn. Nàng ngay lập tức lấy hai tay che ngực lại. Dù hiện nay đang mặc trang phục nữ nhi, nhưng ánh nhìn soi mói của hắn làm nàng có cảm giác như mình đang lột trần toàn bộ.

-Hỗn đản không được nhìn. Còn nhìn nữa ta móc mắt người.

-Ái chà, người hung dữ với ta làm gì? Ta chỉ công bằng nhận xét và đưa ra quan điểm khách quan thôi. Nếu người cứ tiếp tục lấy bằng vải quần người như vậy, sẽ tổn hại sức khỏe. Ta thấy thân hình người rất đẹp, vì sao lại phải che dấu. Làm nữ nhân có gì không tốt? Được người khác thưởng thức, được người khác trân trọng, được thương yêu và bảo vệ.

Lời nói của y lại càng làm nàng nổi cơn thịnh nộ lớn hơn nữa. “Là ta muốn sao? Bộ ta không muốn được người khác nhìn vào, được trân trọng và thương yêu sao?” Nổi tức giận biến thành tủi thân. Nàng không kềm được khiến nước mắt lại chảy tràn ra. Tại sao ý nguyện của nàng lại thốt ra từ miệng của kẻ thù? Tại sao những người thân bên cạnh nàng lại không bằng được hắn, không hiểu được những đạo lý này. Nữ nhân rất cần một người để dựa vào. Đóng vai ca ca, luôn phải tỏ ra cứng rắn khiến nàng mệt mỏi lắm.

Đột nhiên có một tên mật thám chạy xuống lao phòng. Y hoảng hốt bấm cáo.

-Bẩm vương gia, ở chỗ nữ hoàng có chuyện lớn rồi. Thỉnh vương gia đến dàn xếp.

-Là có chuyện gì? – Lạc Thiên khẩn trương đứng dậy rời khỏi lao phòng.

-Hiên Chi vương tử nhất quyết đòi đi, nữ hoàng kiên trì giữ lại. Hiện nay đang nháo nhào một mảng ở ngự hoa viên.

Quả nhiên mấy ngày nay chuyện của nữ hoàng đều là liên quan đến Hiên Chi. Tâm ý của nàng đã đặt hết lên người y. Mỗi ngày, vì có Lạc Thiên thúc ép nên nàng mới lâm triều nghe tấu. Nhưng xong buổi thiết triều thì ngay lập tức biến đi, để lại hết mọi việc cho hắn xử lý. Suốt ngày Mẫn Chi chỉ quanh quẩn quanh Nghinh Dương cung, chạy ra chạy vào chẳng khác nào một nữ tì bận rộn.

Nàng hôn hử chạy đến khoe với hắn.

-Hoàng thúc, hoàng thúc, hôm nay huynh ấy đã chịu nói chuyện với Mẫn Chi rồi. – Nàng cười vui như ngày tết.

-Y nói gì? – Lạc Thiên cũng bị vui lây với nụ cười của nàng.

-Huynh ấy nói, “Im đi, khóc lóc hoài ồn ào quá!”

-Aaa ... vậy ngày mai Mẫn Chi đừng khóc nữa. Chúng ta bước tiếp qua giai đoạn hai, làm cho y chịu nhìn là được.

-Làm cách nào? – Mẫn Chi ngậy thơ hỏi. truyện copy từ

-Cười nhiều một chút là tốt rồi.

Lạc Thiên cảm thấy thật điên đầu với vị nữ hoàng trẻ tuổi này. May là hắn chọn nàng lên ngôi. Nếu là Triệu Quang Long bảy tuổi chắc sẽ còn nhúc nhích hơn nữa. Có khi nào tên nhóc đó sẽ chạy đến hỏi. “Hoàng thúc, hoàng thúc, làm cách nào để Quang Long mọc râu bây giờ?” Đến lúc đó chắc hắn đập đầu vào gối mà tự tử mất. Hắn chưa từng nghĩ sẽ làm nghề giữ trẻ cả đời. Sau khi bình định bốn phương, sẽ giao lại hết cho Mẫn Chi rồi lui vào phía sau. Phải càng nhanh càng tốt, phải tay khỏi cái ngôi vị quốc phụ này mới được.

Hắn chen vào đám đông đang tụ tập xung quanh ngự hoa viên. Tỳ nữ, nô tài, các nội quan, ngoại quan đều có mặt. Nói chung bất cứ ai trong phạm vi một dặm quanh ngự hoa viên đều tập trung hết về chỗ này. Lạc Thiên ho khan một tiếng, tất cả lũ nô tài đều kinh hãi dạt ra xa. Nhất định là một màn khó coi của hoàng tộc, hắn phải nghĩ cách bịt miệng hết đám người nhiều chuyện này.

Hai người vùng vằng chèo kéo nhau giữa vườn hoa. Hiên Chi xem ra đã phục hồi tốt, sắc mặt hồng hào, sức lực cũng không còn tệ như mấy ngày trước. Y đã thay ra bộ chiến giáp, mảnh áo bào đỏ rực cột trên vai che đi một bên tay bị mất, bội kiếm bên hông, mũ giáp trên tay. Xem ra đã chuẩn bị đầy đủ để ra trận rồi.

-Buông ra! – Y giận giữ hét to với nữ nhân gần đó.

Nàng nằm dài trên mặt đất, nước mắt tèm lem, hai tay vẫn ôm lấy chân y không buông. Lạc Thiên lắc đầu, “Quả nhiên là chuyện lớn thật rồi! Nữ hoàng của một quốc gia lại nằm dài dưới đất khóc lóc như thế này thì còn ra thể thống gì.”

-Không buông, không buông. Hiên Chi, huynh làm ơn đừng đi! – Nàng vừa giãy vừa bò lồm cồm dậy, ôm chân y chặt hơn.

-Kẻ địch đã áp sát đảo Đa La rồi, ta phải ra trận.

-Làm ơn đừng đi. Nếu huynh có chuyện gì thì sao? Hiên Chi, làm ơn, vì muội huynh không đi được không? – Nàng giọt ngấn giọt dài kể lể.

-Buông ra! – Y lập lại mệnh lệnh của mình một lần nữa, nhưng không dám mạnh chân hất Mẫn Chi ra. Dù sao nàng cũng là nữ lưu yếu đuối, sao y có thể động võ với nàng.

-Mẫn Chi, mau buông vương tử ra! – Lạc Thiên nhẹ nhàng lên tiếng. Hắn ngoắc tay cho hai tỳ nữ chạy tới đỡ nàng lên. – Có thể để hoàng thúc nói với vương tử mấy câu được không?

Mẫn Chi nhìn thấy Lạc Thiên như nhìn thấy cứu tinh. Hắn trước giờ luôn đứng về phía nàng, luôn giúp đỡ phân ưu cho nàng. Dù có là nhiệm vụ khó khăn gian khổ như thế nào, chỉ cần hắn hứa thì sẽ làm được cho nàng. Ngay cả việc trước đó hắn hứa cứu Hiên Chi ra khỏi tay bọn phản tặc cũng vậy. Mẫn Chi ngay lập tức bỏ tay khỏi Hiên Chi, hai tỳ nữ dìu nàng đứng dậy.

Lạc Thiên kéo Hiên Chi ra một góc nói chuyện. Ban đầu Hiên Chi nhú mày hơi e ngại kẻ này. Nhưng Kim Thành vương vốn là một người rất dễ để thương lượng, hơn hẳn cô công chúa ngang ngược không biết đạo lý kia. Nếu thật lợi, y đã có thể rời khỏi hoàng cung rồi. Chiến sự ở đảo Đa la đang dầu sôi lửa bỏng, y không thể vì sự ngăn cản của Mẫn Chi mà chậm trễ hơn được nữa.

Điều hai nam nhân quan trọng nhất trong đời Mẫn Chi bàn bạc với nhau, nàng vĩnh viễn không thể nào biết được. Lạc Thiên vẫn như cũ, cười cười như lão hồ ly thành tinh. Hiên Chi nghe xong có chút bất mãn phản đối. Sau đó Lạc Thiên chân thành khuyên giải, sự phản đối biến thành ánh mắt buồn rười rượi. Lạc Thiên bật quạt ra, thì thầm vào tai Hiên Chi thêm vài lời, cuối cùng y cũng cam chịu gật đầu.

Hai người bọn họ đi về phía nàng, Hiên Chi đi trước, hùng dũng oai nghiêm như đang xông trận. Lạc Thiên nhàn nhả đi phía sau, tủm tỉm cười như khách đi xem hát. Trong lòng Mẫn Chi nhẩy loạn như con nai nhỏ. Không hiểu hoàng thúc đã nói gì, nhưng chỉ cần y chịu nhìn nàng là tốt.

-Công chúa ... à không, bây giờ phải gọi ngài là nữ hoàng.

-Không không không. Huynh hãy gọi là Mẫn Chi. Trên đời này chỉ còn huynh và hoàng thúc được gọi tên của Mẫn Chi mà thôi.

-Mẫn Chi. – Y thở một hơi dài, như quyết định rất khó khăn mới có thể nói ra được. – Bọn phản tặc phía tây đã tiến công đến đảo Đa la rồi. Ta thân là vương tử Đa La, lại là tổng chỉ huy của thủy quân hoàng gia, không thể nào khoanh tay ngồi im được.

-Muội biết, muội biết. Nhưng huynh đang bị thương chưa khỏi mà. – Nàng không kềm được mắt, liếc nhìn phía tay trái của y. – Có thể không ra trận được không? Ở lại hoàng cung với muội. Sao không cho ai khác làm tổng chỉ huy đi. Hoàng thúc được không? Người rất tài giỏi nha, không chuyện gì là không làm được.

Nghe Mẫn Chi luống cuống lời hắn ra làm lý do, Lạc Thiên không tránh khỏi chút phật lòng. Rõ ràng cân lượng giữa hắn và Hiên Chi đã khác nhau một trời một vực rồi. Muốn giữ Hiên Chi lại, nên không nên ngại đẩy hắn ra chiến trường. “Nữ sinh ngoại tộc”, con cháu lớn thì không thể giữ trong nhà. Vẫn là hoàng thúc đau lòng.

-Kim Thành vương tuy rất giỏi nhưng không phải là người trong quân đội, ít am hiểu thủy trận. Huống chi muốn điều khiển một đạo quân khổng lồ như Đa La, không phải ngày một ngày hai có thể làm được.

Giống như Hiên Chi đây, đã mất thời gian sáu năm mới có thể tiếp quản ngôi vị tổng chỉ huy này.

-Muội không cần biết, huynh không được đi. – Mẫn Chi lại giở ra giọng trẻ con ngang ngược.

-Đối phương là kẻ đã chặt mất một tay ta. Nếu không trả thù thì làm sao ta rửa sạch mối nhục được. Vương mắc trong lòng này, như một cái gai đâm vào ta, khiến ta ngày đêm khó chịu không sống nổi. Không hạ được y, ta cũng không thể tự tin bảo vệ được nàng, không đủ tư cách để ở bên cạnh nàng được nữa.

Hiên Chi cay đắng nói, khiến Mẫn Chi giật mình. Nàng không biết tâm tư nam nhi trên đời đều phức tạp vậy. Không hiểu được sĩ diện đối với bọn họ còn quan trọng hơn mạng sống. Nhưng nàng nghe được, nếu hấn thắng trận trở về thì sẽ chịu ở lại bên cạnh nàng, chịu nói chuyện, chịu nhìn nàng. Chỉ cần như vậy, Mẫn Chi đã hạnh phúc lắm rồi.

-Huynh sẽ không bao giờ bỏ rơi Mẫn Chi nữa chứ? Sẽ nói chuyện với muội và cười với muội. Không được hung dữ và la mắng muội. – Nàng hơn hớn nhìn y.

-Nếu ta còn mạng trở về.

-Muội sẽ chờ ở đây. Vì vậy huynh nhất định phải trở về.

Rồi không kịp để Hiên Chi phản đối, nàng bước tới ôm chặt lấy cổ y, nhón hết chân lên để hôn mà môi y. Hiên Chi ngẩn ngơ, bị tê dại vì nụ hôn ngọt ngào đó. Đến cuối cùng, người nàng chọn lại là y. Dù y không toàn vẹn như xưa, dù y không dịu dàng, không chịu chuộc nàng, cũng không hay cười với nàng. Nhưng bông hoa của nàng vẫn trao vào tay y. Không uống công mười mấy năm vun trồng, cũng đã đạt được kết quả mỹ mãn.

Hai người dứt ra, mắt nhìn nhau thâm tình say đắm. Buổi chia tay quy lự thay bằng không khí nhẹ nhàng và mong chờ một tương lai hứa hẹn hơn. Mẫn Chi đích thân cầm kim khâu đội lên đầu y, tiễn y tận lúc lên ngựa. Hiên Chi giục ngựa phóng ra khỏi cổng hoàng cung, chốc chốc lại ngoái đầu nhìn. Nàng đứng trên lầu cao nhìn bóng người khuất dạng phía chân trời, đến khi y chỉ còn là một chấm bé xíu đằng xa, nàng vẫn không ngừng dõi bóng nhìn theo. Lạc Thiên đứng bên cạnh, nhẹ giọng an ủi.

-Yên tâm, hoàng thúc đã để giành cho y một quân bài tất thắng.

91. Chương 9 0: Đại Chiến

Chương 90: Đại chiến

Kẻ thù đã sụp bẫy. Liên quân phía tây chẳng những không đến gần được đảo Đa La mà đường lui quân của họ cũng bị hải quân hoàng gia phía đông chặn đánh. Là do Lạc Thiên đã dự trù từ trước, kéo dài thời gian để quốc cữu Hi vương của Mẫn Chi có thể điều động cánh quân phía đông Triệu Đảo đến. Đây là lần đầu tiên, cả hai cánh hải quân hoàng gia đông và tây hợp mặt. Kể từ thời lập quốc, cũng chưa từng xảy ra sự kiện nào lớn đến vậy.

Đây là một canh bài nguy hiểm, bởi vì nếu lúc này kẻ địch từ bên ngoài tấn công phía đông thì kinh thành chắc chắn thất thủ. Vì vậy thời gian giao chiến không được kéo dài.

Bị bao vây bốn phía, liên quân phản tặc như con chuột chui vào rọ. Dù có hung hãn hay tuyệt vọng, bọn họ cũng không thể chống lại. Đoàn thuyền kết lại với nhau như một thành phố nổi trên biển, kiên quyết chống trả. Nhưng lúc này hải quân hoàng gia lại đưa con mồi Lăng Tiểu Nhi ra, Hạo Chi ngay lập tức cho tàu phóng tới, đội hình liên quân gãy vỡ. Hải quân hoàng gia thọc ngay vào chỗ đứt gãy trong đội hình, tách chúng ra thành từng nhóm nhỏ, sau đó thẳng tay tiêu diệt.

Một số tộc trưởng của các đảo quốc nhỏ ngay lập tức buông giáp đầu hàng. Bởi vì sự kiện này có liên quan đến rất nhiều Thiên Kỳ thế gia, nên Lạc Thiên có lệnh tha được tộc nào thì tha. Nếu không Triệu Đảo sẽ bị tổn thương nguyên khí trầm trọng. Riêng kẻ cầm đầu là Tùng vương và Lâm vương, quyết không thể bỏ qua. Nếu không giết làm gương thì e rằng về sau tộc nào cũng cho rằng mình có thể dễ dàng tạo phản được.

Hậu hoạn đáng sợ Hạo Chi chẳng ngờ lại thoát được sự truy sát của chư tướng. Hầu hết do sự nổi loạn của con tin Tiểu Nhi. Chính nàng trong giây phút cuối cùng đã đỡ cho y một kiếm. Những người chứng kiến lúc đó khẳng định y đã bị trọng thương. Sau khi Tiểu Nhi chết thì y lại phát điên, tẩu hỏa nhập ma, sau cùng là cơ thể tự bạo rồi rơi xuống biển. Dù mọi người đã dò khắp mặt biển suốt ba ngày đêm vẫn không tìm được xác của hai người đó.

Trận chiến kết thúc, hải quân hoàng gia phía đông tức tốc quay trở về vị trí đóng giữ của mình. Chỉ còn lại cánh quân phía tây do Đa La vương tử thống lĩnh thu dọn tàn cuộc. Bảy ngày liên tục, bọn họ phải tập trung vớt xác người lên đất liền đốt bỏ. Sau đó cả năm trời không ai dám ăn cá ở vùng biển này nữa. Vì số xác chết không kịp vớt, chắc chắn đã nằm gọn trong bụng những con cá này.

Các đảo quốc tuy không bị thiệt hại vì chiến tranh, nhưng lại chịu tổn thất nghiêm trọng về kinh tế. Lạc Thiên thay mặt nữ hoàng, mở rộng khai thác mỏ ở các địa phương bí mật trong Triệu Đảo. Trong thời gian ngắn đã lấp đầy quốc khố, đẩy mạnh ngành thương nghiệp ở đất nước này.

Mùa xuân năm đó, hắc chủ trì hôn lễ cho Mẫn Chi và Đa La vương tử. Đất nước đã thanh bình, cuộc sống đã trở về với thời thái bình trước đó, cũng là lúc hắc chủ quyết định rút lui vào hậu trường. Mẫn Chi tuy còn trẻ nhưng có được khí chất bá vương, mạnh mẽ cương quyết. Hắc chủ không cần lo sợ nàng sẽ bị người khác điều khiển hay xúi dục. Hơn nữa bên cạnh nàng còn có một thiếp thân hộ vệ vô cùng lợi hại. Cho dù trời có sập xuống, Hiên Chi cũng vẫn sẽ bảo vệ nàng an toàn được.

nguồn

Lạc Thiên mượn cơ xuất tuần, đi chu du khắp đất nước, tiếp tục nhiệm vụ trước đó tiên đế đã giao cho hắc chủ. Tin tức này khiến bốn phương rung động. Bất cứ đại vương thế gia thiên kỳ nào nhen nhóm ý đồ bất chính đều phải rút cổ trở vào. Ai biết được lúc nào sẽ bị Kim Thành vương đặt tay lên cổ. Nghe nói vương gia vi hành, cả tin tức cũng không để lọt về hoàng cung, rốt cuộc cũng không ai biết hắc chủ đi đến chỗ nào. Lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng phòng bị, hết mình làm tốt nhiệm vụ. Chính vì vậy Triệu Đảo suốt ba năm bốn phương tĩnh lặng, thiên hạ thái bình.

Đứa con ngang hông tiểu Thiên Thiên của hắc chủ đã được giao về tay Thu Thủy vương hậu. Tộc Trọng Đạt cũng chỉ còn một giọt huyết mạch này thôi, vì vậy vương hậu quyết định nuôi dưỡng nó làm người thừa kế. Kể từ sau cái chết của Ba Thủy Hành, lòng bà cũng đã nguội lạnh rồi. Ý nghĩa cuộc sống của bà chỉ còn cố gắng chăm lo thật tốt cho dân tộc mình, rồi sau đó trao cho Kế Thiên một đảo quốc ấm no hạnh phúc. Còn bà, sẽ chỉ dựa vào bốn chữ “Đời sau định đoạt” để chọn kết thúc cho đời mình. Nuôi Kế Thiên lớn lên, điều đó có nghĩa bà thậm chí chấp nhận nếu đứa trẻ này muốn trả mối thù diệt môn. Dù sao bà còn điều gì quyền luyến ở trần gian nữa đâu. Người Thu Thủy vương hậu muốn gặp, đã đi trước tới tuổi vàng để chờ bà rồi.

Chuyện tốt một khi đến sẽ đến dồn dập. Tuyệt Tâm rốt cuộc cũng đã tạo phản thành công. Mà chính xác cũng không phải hắc chủ, mà toàn bộ Mỹ Hà cung đã hợp lại tiêu diệt lão cung chủ Kỳ Bất Quái. Đáng tiếc là lão ăn ở không được tốt, bị toàn bộ môn nhân trong cung căm thù đến tận xương tuỷ. Cái chết của lão, đồng nghĩa với tự do ọi người. Lạc Thiên giữ lời, đem tặng tân cung chủ Mỹ Hà cung một toà cung điện bằng vàng. Tuy nhiên đó chỉ là một cái mô hình nhỏ hơn thực tế rất nhiều. Nhưng có lẽ lúc đó Tuyệt Tâm vui mừng quá độ, thần nhiên bỏ qua cho hắc chủ với cú lừa này. Vô Ảnh dù sao cũng là sư muội của Tuyệt Tâm, Kim Thành vương coi như là một nửa người nhà của Mỹ Hà cung, giảm giá bớt cho hắc chủ một chút cũng được.

Tuy nhiên mỗi năm Mỹ Hà cung đều nhận được một cái cung điện bằng vàng như vậy, đến khi cung chủ qua đời, quả thật Mỹ Hà cung đã được dát hết vàng toàn bộ. Cho đến đời sau này, lại bị hậu nhân của nhà họ Thành tìm được cung điện bằng vàng. Đem chuyển hết toàn bộ về cơ nghiệp của gia tộc mình. Rốt cuộc vàng của Lạc Thiên cũng không để ai lấy được, Mỹ Hà cung chỉ là giữ tạm một thời gian cho con cháu của

hắn thôi.

Điều làm Lạc Thiên đau đầu nhất là Ngưng Bích lại bỏ đi đâu mất tích. Theo Lời Hồng tụ nói, nàng chắc chắn sẽ đi tìm các tỷ tỷ khác của mình. Tất cả bọn họ đều đang trốn ở Sa quốc. Năm xưa cha các nàng là phiên vương Oa Cát bị triều đình tiêu diệt. Tướng quân đứng đầu chiến dịch tiêu phiên đã lén lút giấu chị em các nàng ở Sa quốc. Hiện nay bọn họ đã tập hợp lực lượng để lật đổ Hồng Cảnh hoàng đế, thời cơ cũng sắp chín muồi.

Vậy là Lạc Thiên cùng Hồng Tụ đến Sa quốc tìm Ngưng Bích. Cuộc phiêu lưu của hắn ở Triệu Đảo kết thúc, nhưng tại Sa quốc hắn lại kiến tạo nên một truyền thuyết mới. Chính thức bước vào vũ đài lịch sử của chiến loạn ‘tam vương ngũ sứ’ ở Việt Quốc. Trở thành một trong mười vị anh hùng của thời đại lập quốc ký.

Nhưng đó lại là một câu chuyện khác, ở một phần khác của Lập Quốc Ký. Còn tại đây, phần lý giải sự xuất hiện của Kim Thành vương đã khép lại, chân thành cảm ơn các độc giả đã theo dõi đến những dòng cuối cùng của tác phẩm này. Hy vọng sẽ tái ngộ các bạn ở phần tiếp theo của hệ liệt. :5:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-quoc-ky-iii>